JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Pasagerul



EU SUNT UMBRA. EU SUNT VICTIMA. EU SUNT UCIGAȘUL. EU SUNT ȚINTA.

PENTRU A SCĂPA, AM O SINGURĂ SOLUȚIE: SĂ FIU ALTUL.

ȘI DACĂ ALTUL ÎNSEAMNĂ EU ÎNSUMI?

FICTION CONNECTION

TREI

Grangé explorează granița fragilă care desparte rațiunea de nebunie. Care oscilează între bine și rău. Ne arată abisul ființei omenești, cu atât mai terifiant cu cât îl plasează în cotidianul societății contemporane.

Pasagerul vorbește, în esență, despre fuga unui om care, cu poliția pe urme, își anchetează propria identitate. Urmărit în prezent, el se întoarce în trecut. Din descrierile amănunțite ale procedurilor polițienești sau ale lumii subterane a vagabonzilor din Marsilia, Grangé se distinge prin realism, documentare și, nu în ultimul rând, printr-o formă de seducție.

LE POINT

Extravagant? Cu siguranță. Dar Grangé face un tur de forță din a ține cititorul tot timpul în alertă în această cursă pentru salvarea vieții personajelor sale teribil de interesante.

L'EXPRESS

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jean-Christophe Grangé

Pasagerul

Traducere din franceză şi note de
Carmen Ciora

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Jeremy Samuelson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRANGÉ, JEAN-CHRISTOPHE
Pasagerul / Jean-Christophe Grangé ; trad.: Carmen Ciora. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-827-8
I. Ciora, Carmen (trad.)
821.133.1-31=135.1

Titlul original: Le passager
Autor: Jean-Christophe Grangé

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-827-8

Pentru Michèle Roca-Phelippot

I. MATHIAS FREIRE

Sunetul telefonului îi străpunse creierul ca un cui înroşit.

Visa un perete scăldat în soare. Mergea pe lângă el şi îşi urmărea umbra proiectată pe peretele alb. Peretele nu avea început şi nu avea sfârşit. Peretele era universul. Neted, orbitor, indiferent...

Din nou, soneria telefonului.

Deschise ochii. Căută din priviri cifrele luminoase ale ceasului deşteptător de lângă el. 4:02. Se ridică într-un cot. Pipăi împrejur, dar nimic. Îşi aminti că era în camera de gardă. Căută în buzunarele halatului şi găsi telefonul mobil. Privi ecranul. Nu cunoştea numărul. Apăsă butonul de răspuns fără să scoată o vorbă.

O voce se făcu auzită în camera întunecată:

— Doctorul Freire?

Nu răspunse.

— Sunteţi doctorul Mathias Freire, psihiatrul de gardă?

Vocea părea îndepărtată. Din nou visul. Peretele, lumina albă, umbra...

— Da, eu sunt, răspunse în cele din urmă.

— Sunt doctorul Fillon. Sunt de gardă în cartierul Saint-Jean Belcier.

— De ce mă sunaţi pe numărul ăsta?

— Pe ăsta l-am primit. Vă deranjez?

Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Negatoscopul. Biroul de metal. Dulapul cu medicamente încuiat de două ori.

Camera de gardă nu era decât un cabinet medical unde se stinsese lumina. Dormise pe un pat de consultaţie.

— Care e problema? bombăni, ridicându-se.

— O chestie ciudată la gara Saint-Jean. Gardienii au surprins un tip pe la miezul nopţii. Un vagabond ascuns într-o staţie de gresaj pe calea ferată.

Medicul avea o voce tensionată. Freire se uită din nou la ceas: 4:05.

— L-au adus mai întâi la infirmerie, apoi au contactat comisariatul de la Capucins. Poliţia l-a ridicat şi m-au chemat. L-am examinat acolo.

— E rănit?

— Nu, dar şi-a pierdut complet memoria. Uluitor.

— Nu simulează?

— Aici dumneavoastră sunteţi specialistul. Dar nu, nu cred. Parcă e pe altă lume. Sau mai degrabă parcă e pe nicăieri.

— Mă vor acolo?

— Nu. O patrulă de la Bac[1] o să vi-l aducă.

— Mulţumesc frumos, îi răspunse ironic.

— Nu glumesc. Puteţi să-l ajutaţi. Sunt convins.

— Aţi emis un certificat medical?

— Îl aduce cu el. Succes.

Bărbatul închise, grăbit să termine convorbirea. Mathias Freire rămase nemişcat. Tonul îi sfredelea timpanul în întuneric. Cu siguranţă, nu era noaptea lui. Festivităţile începuseră pe la ora 21. În pavilionul celor internaţi din oficiu, unul dintre bolnavi defecase în salon şi se îndopase cu excrementele proprii înainte de a-i rupe încheietura mâinii unuia dintre infirmieri. Treizeci de minute mai târziu o schizofrenică şi-a tăiat venele cu o bucată de linoleum în unitatea de est. Freire i-a acordat primul ajutor, după care a transferat-o la Centrul Medical Pellegrin.

---

1 BAC: *Brigade anticriminalité* (fr.) — Brigada anticriminalitate.

S-a dus la culcare pe la miezul nopţii. O oră mai târziu, un alt pacient a ieşit în curte înarmat cu o trompetă de plastic. A fost nevoie de trei fiole cu sedativ ca să-l adoarmă şi apoi au trebuit calmaţi toţi cei pe care îi trezise cu recitalul lui. Tot atunci, un tip de la adictologie a făcut o criză de epilepsie. Până să ajungă Freire, tipul îşi muşcase limba. Gura îi gâlgâia de sânge. A fost nevoie de patru oameni pentru a-i stăpâni convulsiile. În învălmăşeală, omul îi şterpelise telefonul lui Freire din buzunar. Psihiatrul a aşteptat până a devenit inconştient ca să-i descleşteze degetele pline de sânge şi să recupereze aparatul.

La trei şi jumătate s-a dus din nou la culcare. Pacea a durat doar o jumătate de oră, întreruptă de apelul ăsta fără cap şi coadă. *Rahat.*

Stătea în întuneric fără să se mişte. Tonul telefonului se auzea în continuare ca o sondă fantomatică în camera fără contur.

Îşi strecură telefonul în buzunar şi se ridică. În timp ce se mişca, peretele alb din vis apăru din nou. O voce de femeie murmura: „Feliz..." Cuvântul însemna „fericit" în spaniolă. De ce spaniolă? De ce o femeie?

Simţi durerea obsedantă, familiară, în adâncul ochiului stâng, care îi însoţea fiecare vis. Se frecă la ochi şi apoi bău apă de la robinet.

Tot pe bâjbâite descuie uşa cu cartela de acces.

Se încuiase în cabinet — dulapul cu medicamente era Graalul spitalului.

Cinci minute mai târziu era pe aleea luminată din curtea clinicii. Din seara de dinainte oraşul Bordeaux era învăluit în ceaţă. O ceaţă deasă, alburie, inexplicabilă. Îşi ridică gulerul impermeabilului pe care îl trăsese peste halat. Mirosul ceţii, încărcat cu miresme marine, îi crispa nările.

O luă în sus pe aleea centrală. Nu vedea la trei metri în faţă, dar ştia locul pe dinafară. Pavilioane cu tencuială de

culoare gri, acoperişuri ţuguiate, peluze pătrate. Ar fi putut trimite un infirmier să-l aducă pe nou-venit, dar ţinea să-şi întâmpine personal „clienţii"...

Traversă curtea centrală înconjurată de câţiva palmieri. De obicei, arborii aceştia, amintindu-i de Antile, îi dădeau un strop de optimism. Dar nu şi în seara asta. Curentul rece şi umiditatea nu-l lăsau să fie încrezător. Ajunse la poartă, schiţă un salut spre paznic şi trecu peste prag. Poliţia ajunsese şi ea. Girofarul se rotea încet, fără zgomot, ca un far la capătul lumii.

Freire închise ochii. Durerea îi pulsa sub pleoapă. Nu-i acordă nicio atenţie, reacţie pur psihosomatică. Toată ziua se ocupa cu afecţiuni mintale care se repercutau prin tot corpul. De ce nu şi prin propriul lui organism?

Redeschise ochii. Primul dintre agenţi ieşi din maşină însoţit de un om în civil. Înţelese de ce individul de la telefon păruse speriat. Amnezicul era un colos. Avea aproape doi metri şi cel puţin 130 de kilograme. Purta o pălărie — un Stetson texan original — şi cizme din piele de şopârlă. Spatele lui lat era strâns într-un mantou gri-închis. Avea în mână un sac de plastic şi un plic burduşit cu documente administrative.

Poliţistul dădu să înainteze, dar Freire îi făcu semn să rămână unde era. Se apropie de cowboy. Cu fiecare pas, durerea devenea mai exactă, mai clară. Un muşchi începu să i se contracte la colţul ochiului.

— Bună seara, îi spuse când ajunse la câţiva metri de bărbat.

Niciun răspuns. Silueta nu se clinti, profilându-se pe haloul vaporos al unui felinar de stradă. Freire se adresă poliţistului care rămăsese în spate cu mâna la armă, gata să intervină.

— E-n regulă. Puteţi să plecaţi.

— Nu vreţi să vi-l dăm în primire?

— Trimiteţi-mi procesul-verbal mâine-dimineaţă.

Agentul se înclină, se retrase, apoi dispăru în mașina care, la rândul ei, dispăru în ceață.

Cei doi oameni rămaseră față în față, despărțiți doar de aburii respirației.

— Sunt doctorul Mathias Freire, sparse el tăcerea. Răspund de urgențe la spital.

— Vă veți ocupa de mine?

Vocea gravă era stinsă. Freire nu-i distingea bine trăsăturile ascunse sub borul pălăriei Stetson. Omul parcă avea capul unui uriaș din desenele animate. Nasul ca o trompetă, gură de căpcăun, bărbie pătrată.

— Cum vă simțiți?

— Trebuie să vă ocupați de mine.

— Urmați-mă, vă rog.

Bărbatul nu se clinti.

— Haideți, spuse Freire, întinzând un braț. O să vă ajutăm.

Vizitatorul se trase din reflex. O rază de lumină îl atinse. Freire avu confirmarea a ceea ce bănuise. O față atât infantilă, cât și disproporționată. Tipul avea spre cincizeci de ani. Smocuri de păr cărunt îi ieșeau de sub pălărie.

— Veniți. Totul se va rezolva.

Freire își luase tonul cel mai convingător. Bolnavii mintal aveau o hiperacuitate afectivă. Simt imediat dacă sunt manipulați. Nici vorbă să umbli cu dedesubturi cu ei. Totul se face cu *cărțile pe masă*.

Amnezicul se hotărî să înainteze. Freire se întoarse, cu mâinile în buzunare, cu un aer detașat și o luă spre spital. Se forță să nu se uite în spate — un mod de a-i arăta că are încredere.

Merseră până la poartă. Mathias respira pe gură, înghițind aerul rece de parcă ar fi supt țurțuri de gheață. Îl încerca o oboseală imensă. Lipsa de somn, ceața, dar mai ales sentimentul de neputință deveniseră recurente, împreună cu nebunia care își multiplica în fiecare zi fețele...

Ce îi rezerva nou-venitul? Ce va putea face pentru el? Freire îşi spuse că nu era decât o slabă şansă de a afla ceva mai mult despre trecutul acestuia. Şi o şansă încă mai slabă să poată să-l vindece...

Asta însemna să fii psihiatru.

Să cârpeşti o barcă spartă cu un ac de cusut.

***

Era nouă dimineaţa când se urcă în maşină — un Volvo break pe care îl cumpărase de ocazie la sosirea lui la Bordeax, cu o lună şi jumătate înainte. S-ar fi putut duce acasă pe jos — locuia la mai puţin de un kilometru distanţă —, dar se obişnuise să facă drumul la volanul maşinii sale.

Centrul spitalicesc specializat Pierre-Janet era situat în sud-estul oraşului, nu departe de centrul medical Pellegrin. Freire locuia în cartierul Fleming, între Pellegrin şi centrul universitar, exact la frontiera dintre Bordeaux, Pessac şi Talence. Cartierul lui era o zonă anonimă de case roz cu acoperişuri de ţiglă, toate identice, cu garduri vii bine tunse şi grădini mici lângă fiecare „proprietate privată". Fericiri de dimensiuni omeneşti, care se repetau în lungul aleilor, ca nişte jucării desuete pe un lanţ industrial.

Freire conducea încet, străpungând ceaţa care refuza să se ridice. Nu vedea mare lucru, dar oraşul ăsta nu-l interesa. I se spusese: „Veţi vedea, este un mic Paris" sau „un oraş prestigios" sau, şi mai mult, „este Olimpul vinurilor!" I se spuseseră multe lucruri. Dar nu văzuse nimic. Percepea vag Bordeaux-ul ca pe un oraş burghez, snob şi aproape mort. O aglomeraţie plată şi rece care degaja, la fiecare colţ de stradă, atmosfera artificială a unui hotel de provincie.

Şi încă nu se confruntase şi cu cealaltă faţă a Bordeaux-ului — celebra lui burghezie. Colegii lui, psihiatri, erau mai degrabă vechi stângişti care se opuneau acestei

tradiţii. Cârcotaşi care se constituiseră, fără să-şi dea seama, în celălalt versant al clasei pe care o criticau. Îşi limita legătura cu aceştia la conversaţii banale la masă: poveşti ciudate despre nebuni care înghit furculiţe, tirade contra sistemului psihiatric francez, planuri de concediu şi unde se vor retrage la pensie.

Ar fi vrut să pătrundă în societatea bordeleză, dar ar fi dat greş. Freire suferea de un handicap major: nu bea vin. Ceea ce în Aquitania echivala cu a fi orb, surd sau paraplegic. Nu i se făcuseră niciodată reproşuri, dar tăcerea care îl înconjura era elocventă. La Bordeaux, nu vin, nu prieteni. Nimic mai simplu. Nu-l suna nimeni, nici e-mailuri, nici SMS-uri. Nicio comunicare — alta decât profesională — pe reţeaua intranet a spitalului.

Ajunse la el în cartier.

Aici, fiecare clădire purta un nume de piatră preţioasă. Topaz. Diamant. Peruzea... Era singura modalitate ca să le deosebeşti. Freire locuia în „Opal". La sosirea lui la Bordeaux, crezuse că o alege deoarece era imediat lângă spital. Se înşela. Alesese acest cartier deoarece era neutru şi impersonal. Un loc ideal în care să te faci pierdut. Să te camuflezi. Să te pierzi în mulţime. Venise aici pentru a trage o linie peste trecutul lui parizian. O linie peste omul care fusese: practician recunoscut, remarcabil, curtat în mediul lui.

Lăsă maşina la câţiva metri de locuinţă. Ceaţa era atât de deasă, încât municipalitatea lăsase iluminatul stradal aprins.

Nu folosea niciodată garajul. Dându-se jos din maşină, i se păru că plonjează într-o piscină cu apă lăptoasă. Miliarde de picături în suspensie materializau atmosfera într-o pânză pointilistă.

Grăbi pasul cu mâinile înfipte în buzunarele impermeabilului. Îşi mai ridică o dată gulerul şi simţi pe gât picăturile îngheţate de brumă. Părea un detectiv particular dintr-un film vechi hollywoodian, un erou solitar în căutarea luminii.

Deschise portiţa de la grădină, traversă cei câţiva metri de peluză îmbibaţi cu apă şi răsuci cheia în broască.

Interiorul locuinţei reproducea banalitatea exteriorului. De zece ori, de o sută de ori, în tot cartierul se repeta aceeaşi compartimentare: vestibul, salon, bucătărie, camere la etaj... Din aceleaşi materiale. Parchet laminat. Pereţi din rigips alb. Uşi de placaj. Locuitorii îşi exprimau personalitatea prin mobilier.

Îşi scoase impermeabilul şi se îndreptă spre bucătărie fără să aprindă lumina. Originalitatea la Freire se manifesta prin lipsa aproape în totalitate a mobilierului. Cutiile cu care se mutase, încă nedeschise, erau depozitate de-a lungul pereţilor pe post de decor. Trăia într-un apartament martor, dar martorul nu avea nimic de spus.

La lumina becurilor de pe stradă îşi făcu un ceai. Se gândea ce şanse avea să mai prindă câteva ore de somn. Egale cu zero. Intra din nou de gardă la ora unu: aşa că, până atunci, va trudi la dosarele lui. Ziua va lua sfârşit la zece seara. Se va prăbuşi atunci, fără cină, uitându-se absent la o emisiune de divertisment. Va repeta toate acestea şi mâine, duminică, până seara. Apoi, în sfârşit, după o noapte întreagă de somn va porni din nou la atac luni, urmând un orar mai mult sau mai puţin normal.

Privea frunzele de ceai de pe fundul ceainicului şi îşi spuse că ar fi momentul să reacţioneze. Să nu mai colecţioneze gărzi. Să-şi impună un mod corect de viaţă. Să facă sport. Să mănânce la ore fixe... doar că genul ăsta de reflecţii făcea şi el parte din rutina lui cotidiană, confuză, repetitivă şi fără finalitate.

Stând în picioare în bucătărie, ridică puţin cana cu ceai, contemplând culoarea brună care se intensifica. Replică a creierului său plin de gânduri negre. Da, îşi spuse, scufundând din nou frunzele de ceai, voise să se scufunde aici în nebunia altora. Pentru a o uita mai bine pe *a sa*.

Cu doi ani înainte, la 43 de ani, Mathias Freire comisese cea mai gravă greşeală deontologică, la sanatoriul din Villejuif: se culcase cu o pacientă. Anne-Marie Straub. Schizofrenică. Maniaco-depresivă. O bolnavă cronic destinată să trăiască şi să moară în institut. Când se gândea la greşeala lui, lui Freire tot nu-i venea să creadă. Încălcase tabuul tabuurilor.

Cu toatea acestea, nimic nebunesc sau pervers în povestea lui. Dacă ar fi cunoscut-o pe Anne-Marie în afara spitalului, s-ar fi îndrăgostit de ea instantaneu. Ar fi simţit pentru ea aceeaşi dorinţă violentă, iraţională pe care o simţise când o văzuse pentru prima oară la el în birou. Nici celulele de izolare, nici medicamentele, nici strigătele celorlalţi pacienţi nu au putut să-l oprească. O adevărată dragoste la prima vedere.

La Villejuif, Freire locuia în campus, într-o clădire de la marginea acestuia. În fiecare noapte se ducea în pavilionul lui Anne-Marie. Revedea totul. Culoarul cu linoleum. Uşile cu vizoare. Inelul cu chei care îi permitea accesul în toate încăperile. Umbră în umbră, Mathias era ghidat — mai degrabă, propulsat — de propria dorinţă. În fiecare noapte traversa camera de terapie prin artă. De fiecare dată privea în pământ ca să nu vadă tablourile lui Anne-Marie de pe pereţi. Picta plăgi negre, contorsionate, obscene, pe un fond roşu. Uneori îşi sfâşia pânzele cu spatula la fel ca Lucio Fontana. Când le privea la lumina zilei, Mathias îşi zicea că Anne-Marie era una dintre pacientele cele mai primejdioase din spital. Noaptea întorcea capul şi se furişa spre celula ei.

Acele nopţi îl mistuiseră pentru totdeauna. Îmbrăţişări pasionale în camera cu gratii. Mângâieri misterioase, inspirate, învăluitoare. Discursuri delirante, şoapte la urechea lui. „Nu-i privi, iubitule... Nu sunt răi..." Vorbea despre fantomele care, după ea, îi înconjurau în tenebre. Mathias nu-i răspundea, cu ochii deschişi în întuneric. *Cu capu-nainte, îşi repeta. Merg cu capu-nainte.*

După ce au făcut dragoste, a adormit. O oră. Poate mai puţin. Când s-a trezit — era pe la trei dimineaţa —, corpul gol al lui Anne-Marie se legăna deasupra patului. Se spânzurase. Cu *propria lui* curea.

Pentru o secundă nu înţelesese. Credea că încă visa. Chiar admirase silueta cu sâni grei, care îl excita deja din nou. Apoi panica îi explodă în vene. Îşi dădu deodată seama că totul se sfârşise. Pentru ea. *Pentru el.* Se îmbrăcase la loc, abandonând cadavrul şi cureaua agăţată de cremona ferestrei. Alergase pe culoare evitând infirmierii şi ajunsese la locuinţa lui ca un animal de pradă la vizuina sa.

Cu respiraţia tăiată şi mintea tulbure, îşi injectase un sedativ în venă şi se prăbuşise pe pat ca un lemn, cu plapuma trasă peste cap.

Când se trezise, douăsprezece ore mai târziu, ştirea era pe buzele tuturor. Nimeni nu fusese surprins — Anne-Marie avusese mai multe tentative de sinucidere. O anchetă fusese deschisă pentru a descoperi de unde avusese cureaua. Nu reuşiseră să afle. Mathias Freire nu fusese deranjat. Nici măcar interogat. De mai mult de un an, Anne-Marie nu mai era pacienta lui. Sinucigaşa nu avea nicio rudă apropiată. Nicio plângere nu fusese depusă. Caz clasat.

Din ziua aceea, Freire trecuse pe pilot automat, alternând antidepresive cu anxiolitice. Aşa că cizmarul avea papuci buni. Nicio amintire din acea perioadă. Consultaţii mecanice. Diagnostice confuze. Nopţi fără vise. Până când se ivise ocazia cu Bordeaux-ul. Se aruncase asupra ei. Se lipsea de tot. Îşi făcuse valizele, luase TGV-ul fără să privească înapoi.

După instalarea la CHS[2], optase pentru o nouă atitudine profesională. Evita orice implicare în munca sa. Pacienţii nu mai erau cazuri, ci diagnostice: schizofrenie, depresie, isterie,

---

2 CHS: *Centre hospitalier spécialisé*: Centru spitalicesc specializat.

TOC[3], paranoia, autism... Bifa, prescria tratamentul — şi rămânea la distanţă. Era etichetat drept rece, uscat, robotizat. Cu atât mai bine. Niciodată nu se va mai apropia de un pacient. Niciodată nu se va mai implica în munca lui.

Încet, reveni la prezent. Era încă în faţa ferestrei de la bucătărie, privind strada goală, acoperită de brumă. Ceaiul se făcuse negru precum cafeaua. Abia se luminase de ziuă. În spatele gardurilor, aceleaşi case. În spatele ferestrelor, aceleaşi existenţe, încă adormite. Era sâmbătă dimineaţa şi toată lumea dormea mai mult.

Dar ceva nu se potrivea.

Un 4x4 negru se oprise lângă trotuar la vreo cincizeci de metri, cu farurile aprinse.

Freire şterse geamul aburit. În acel moment, doi oameni în mantouri negre se dădură jos din maşină. Freire miji ochii. Nu-i distingea bine, dar siluetele lor îi aminteau de cele ale ofiţerilor FBI din filme. Sau, mai degrabă, de cele două personaje parodice din *Men in Black*. Ce căutau aici?

Freire se întrebă dacă nu era vorba de membrii vreunei patrule speciale angajate de comunitate, dar nici maşina, nici eleganţa lor nu se potriveau. Rămaseră sprijiniţi de capota maşinii, insensibili la bruma care cădea. Se uitau ţintă la ceva. Mathias simţi din nou durerea din spatele ochiului.

Cei doi priveau fix spre locuinţa lui. Mai precis, la silueta lui în contre-jour în bucătărie.

***

Freire se întoarse la CHS la ora 13 după ce moţăise pe canapea, cu câteva dosare pe post de cuvertură. Nici ţipenie la urgenţe. Nici bolnavi deprimaţi, nici furioşi adunaţi de pe drum. Un noroc chior. Salută infirmierele care îi dădură

---

3 TOC: Tulburare obsesiv-compulsivă.

corespondenţa şi fişele pregătite din seara precedentă. Se strecură în camera lui de gardă, care nu era alta decât cabinetul lui de consultaţii — sală de gardă.

Din corespondenţă, deschise mai întâi PV-ul de constatare cu privire la amnezicul din gara Saint-Jean. Documentul fusese redactat de un anume Nicolas Pailhas, şef de post în Piaţa Capucinilor. În seara precedentă, Freire nu încercase să-l interogheze pe cowboy şi nici nu încercase să priceapă despre ce era vorba. Îl expediase la pat după ce îl examinase şi îi prescrisese un analgezic. Va vedea mâine.

De la primele rânduri ale PV-ului, Freire deveni interesat.

Necunoscutul fusese descoperit pe la miezul nopţii de nişte lucrători de la calea ferată într-un post de gresaj situat pe linia 1. Omul forţase broasca şi se ascunsese în cabină. Când tehnicienii îl întrebaseră ce căuta acolo, fusese incapabil să le răspundă şi nici nu ştiuse să le spună cum îl cheamă. În afara pălăriei Stetson şi a cizmelor din piele de crocodil, intrusul mai era îmbrăcat cu un mantou de lână gri, o haină din velur uzată, un tricou cu inscripţia CHAMPION şi nişte blugi găuriţi. Nu avea niciun document oficial şi nimic altceva care să permită identificarea lui. Tipul părea în stare de şoc. Avea dificultăţi în exprimare. Uneori părea că nici nu înţelege ce este întrebat.

Şi mai ciudat, ţinea în mână două obiecte cărora nu le dădea drumul. O cheie reglabilă enormă, modelul de 450 mm şi un anuar al Aquitaniei datat 1996 — genul acela cu câteva mii de pagini de hârtie subţire. Şi pe cheie, şi pe anuar erau urme de sânge. Texanul nu putea să explice prezenţa obiectelor în mâna lui. Şi nici cea a sângelui.

Lucrătorii de la SNCF[4] l-au dus la infirmerie, crezând că e rănit. Nu s-a constatat nicio plagă. Sângele de pe cheie şi de pe anuar aparţinea deci *altcuiva*. Şeful de canton a anunţat

---

[4] SNCF: Société Nationale des Chemins de fer français — Societatea franceză de căi ferate.

poliția. Pailhas și oamenii lui au ajuns după vreo cincisprezece minute. L-au contactat pe medicul de gardă din cartier, care l-a contactat ulterior pe Freire.

Interogatoriul de la secția de poliție nu a adus nimic în plus. L-au fotografiat. I-au luat amprentele. Tehnicienii au prelevat particule de salivă și fire de păr pentru a-i compara ADN-ul cu FNAAG — Fișierul Național Automatizat al Amprentelor Genetice. Au mai prelevat și particule de praf de pe mâini și de sub unghii. Se așteptau rezultatele analizelor. Bineînțeles că opriseră și cheia și anuarul. *Probe ale acuzării.* Acuzare pentru care faptă?

Pagerul începu să sune. Freire privi la ceas — ora 15. Începea balul. Între bolnavii veniți din exterior și pacienții internați, nu aveai cum să șomezi. Citi pe ecran: o problemă la celula de izolare din pavilionul de vest. O luă la picior cu trusa în mână și urcă pe aleea centrală, încă învăluită în ceață. Spitalul grupase douăsprezece pavilioane dedicate fiecare unei zone din Aquitania sau unei anumite patologii: adictologie, delincvență sexuală, autism...

Pavilionul de vest era al treilea din stânga. Freire se năpusti pe culoarul central. Pereți albi, linoleum bej, cărămidă aparentă: același decor pentru toate clădirile. Nimic deosebit, astfel că pacienții se puteau înșela când mergeau la culcare.

— Ce se întâmplă?

Internul răbufni nervos:

— Curveta, nu vedeți ce face?

Freire îi ignoră agresivitatea. Aruncă o privire prin vizorul celulei. O femeie goală, mânjită cu rahat și urină, stătea pe jos într-un colț al camerei. Ghemuită, cu degetele însângerate, reușise să râcâie tencuiala pe care o mesteca de zor.

— Fă-i o injecție, spuse cu o voce neutră. Trei unități de Loxapac.

O știa, dar nu își amintea cum o cheamă. O obișnuită a locului. Cu siguranță, primită de dimineață. Avea pielea

albă ca varul. Trăsăturile îi erau răvăşite de angoasă. Trupul scheletic era brăzdat de unghiuri şi cute. Îşi îndopa gura cu tencuială cu amândouă mâinile de parcă erau floricele de porumb. Se vedeau urme de sânge pe degetele ei. Pe tencuială. Pe buze.

— Patru unităţi, se răzgândi. Fă-i patru unităţi.

Freire renunţase de mult să mai mediteze asupra neputinţei psihiatrilor. În ceea ce îi privea pe cronici, nu exista decât o soluţie: îi dădeai gata cu calmante şi aşteptai ca furtuna să treacă. Nu era cine ştie ce, dar nici chiar atât de rău.

La întoarcere dădu o tură şi pe la secţia lui, Henri-Ey. Pavilionul adăpostea douăzeci şi opt de pacienţi, toţi provenind din estul regiunii. Schizofrenici. Depresivi. Paranoici... Precum şi alte cazuri, mai puţin lămurite.

La recepţie se puse la curent cu rezumatul dimineţii. O criză de lacrimi. O ceartă la bucătărie. Un toxicoman care găsise nu se ştie cum o sforicică din care îşi făcuse un garou în jurul membrului. Rutină.

Freire traversă sala de mese cu mirosul ei de tutun stătut — la nebuni încă mai era permis fumatul. Descuie încă o uşă. Efluviile de alcool de 90 de grade anunţau infirmeria. Salută pe hol câteva figuri familiare. Un bărbat solid în costum alb care se credea directorul institutului. Un altul de origine africană care străbătea culoarul cu paşi mari, mereu pe aceeaşi traiectorie. Iar altul se legăna ca un hopa-mitică cu ochii duşi în fundul capului.

La infirmerie ceru amănunte despre amnezic.

Internul răsfoi registrul. O noapte liniştită. Dimineaţă normală. La ora 10, cowboy-ul fusese transferat la Pellegrin pentru un bilanţ neurobiologic, dar refuzase să facă vreo radiografie sau să fie fotografiat. Medicii care îl văzuseră înainte nu evidenţiaseră nicio leziune fizică. Bănuiau mai degrabă o amnezie disociativă pe fondul unei tulburări

emoționale. Ceea ce însemna de fapt că texanul trăise sau, pur și simplu, văzuse ceva care îl făcuse să-și piardă memoria. *Dar ce?*

— Unde este acum? La el în cameră?

— Nu. În sala Camille-Claudel.

Una dintre maniile psihiatriei moderne era să folosească nume de bolnavi celebri pentru pavilioanele, aleile sau serviciile sale. Chiar și demența are campionii săi. Sala Claudel era unitatea de terapie prin artă. Freire o luă pe alt coridor și trase un zăvor de pe partea dreaptă. Ajunse într-o încăpere unde pacienții puteau să picteze, să sculpteze, să facă obiecte din răchită sau din hârtie.

Parcurse cu privirea de-a lungul meselor de „olărit" și „pictură" ca să ajungă la cea cu împletituri. Pacienții bricolau coșuri și suporturi cu un aer concentrat. Nuielele flexibile vibrau în aer și atunci fețele lor se contractau împietrite. Aici vegetalul prindea viață, iar umanul prindea rădăcini.

Cowboy-ul se așezase la capătul mesei. Chiar și așezat, îi depășea pe ceilalți cu cel puțin douăzeci de centimetri. Cu pielea brăzdată de riduri, încă purta pălăria lui absurdă. Ochii mari și albaștri îi luminau fața încrâncenată.

Freire se apropie. Căpcăunul era în plin proces de creare a unui coș în formă de șalupă. Avea mâini bătucite. *Muncitor sau țăran...* gândi psihiatrul.

— Bună ziua.

Omul ridică privirea. Nu se întrerupse din împletit, dar încetini ritmul. De câte ori se iveau de sub pleoape, irisurile lui aveau o claritate lichidă și sidefată.

— Salut, îi răspunse cu un deget la borul pălăriei, cum ar fi făcut un campion de rodeo.

— Ce meșteriți? Un vapor? O mănușă de pelotă?

— Nu știu încă.

— Cunoașteți Țara Bascilor?

— Nu știu.

Freire își trase un scaun și se așeză pe marginea lui.

— Eşti spichiatru?

Observă inversiunea. *Poate dislexic.* Remarcă și tutuiala. Mai degrabă un semn bun. Mathias se decise să treacă și el la „tu".

— Sunt Mathias Freire. Directorul acestei unități. Eu sunt cel care ți-a semnat aseară internarea. Ai dormit bine?

— Visez mereu același lucru.

Necunoscutul împletea nuielele de răchită. Un miros de mlaștină, de stuf umed, plutea în încăpere. În afara pălăriei enorme, colosul purta un tricou și niște pantaloni de pânză împrumutați de către spital. Avea brațe enorme, musculoase, acoperite cu un păr gri-roșcat.

— Ce vis?

— Mai întâi căldura. Apoi strălucirea.

— Ce strălucire?

— Soarele... soarele e feroce. Sparge tot.

— Visul ăsta, unde se petrece?

Cowboy-ul ridică din umeri fără să lase lucrul din mână. Parcă tricota. Imaginea era mai degrabă comică.

— Merg printr-un sat cu pereții caselor albi. Un sat din Spania. Sau din Grecia... nu știu. Îmi văd umbra. Merge în fața mea. Pe pereți. Pe pământ. Este aproape verticală. Pesemne amiază.

Freire simți că i se face rău. La asta se gândise și el chiar înainte de a-l întâlni pe amnezic. Un semn premonitoriu? Nu era un adept al lui Carl Jung, dar îi plăcea teoria acestuia asupra sincronicității. Exemplul celebru al scarabeului de aur despre care îi povestea o pacientă exact în momentul în care un cărăbuș auriu s-a ciocnit de geamul cabinetului.

— Și apoi? reluă el. Ce se mai întâmplă?

— O flamă și mai albă. O explozie, dar fără să facă zgomot. Nu mai văd nimic. Sunt complet uluit.

Un râs se auzi dinspre dreapta. Freire tresări. Un omuleţ, un pitic cu cap de gorgonă, agăţat de piciorul mesei, îi observa. *Antoine*, zis *Toto*. Inofensiv.

— Încearcă să îţi aminteşti.

— Mă salvez. Alerg pe străzile albe.

— Doar atât?

— Da. Nu. Când plec, umbra mea nu se mişcă. Rămâne blocată pe zid. Ca la Hiroshima.

— Hiroshima?

— După bombardament, umbrele victimelor au rămas impregnate pe pietre. Nu ştiai?

— Ba da, aprobă Freire, aducându-şi aminte vag fenomenul.

Se impunea un moment de tăcere. Amnezicul trase câteva nuiele de răchită una peste alta. Ridică brusc capul. Ochii îi scânteiau sub pălăria Stetson.

— Ce zici, doctore? Ce crezi că înseamnă?

— E fără îndoială o versiune simbolică a accidentului tău, improviză Freire. Acea flamă albă este o metaforă a pierderii memoriei. Adică, şocul pe care l-ai suferit a impregnat peste spiritul tău o mare pagină albă.

Rahat psiho, care suna bine, dar nu se baza pe nimic. Unui creier deteriorat i se fâlfâie de fraze frumoase şi construcţii logice.

— Se poate, dacă nu ar fi o problemă, murmură bărbatul. Visul ăsta îl am de mult timp.

— Aşa ţi se pare, replică Freire. Ar fi uimitor să îţi aminteşti vise de dinainte de accident. Aceste elemente aparţin memoriei tale intime. Personale. Cea care a fost atinsă, înţelegi?

— Avem mai multe memorii?

— Să spunem că avem o memorie culturală, de ordin general — ca amintirile tale despre Hiroshima — şi o memorie autobiografică despre tine însuţi. Numele tău. Familia ta. Meseria ta. Şi visele tale...

Uriaşul ridică uşor capul.

— Nu ştiu ce voi face... Mintea mi-e complet goală.

— Nu te forţa. Eşti încă sub şoc. Pierderile acestea sunt deseori de scurtă durată. Dacă starea asta va continua, avem mijloace pentru a-ţi stimula memoria. Teste şi exerciţii. Îţi vom reda eul.

Necunoscutul îl fixă cu ochii săi mari.

— Azi-dimineaţă, de ce nu ai vrut să faci radiografii la spital?

— Nu-mi place.

— Ai mai făcut?

Niciun răspuns. Freire nu insistă.

— Despre noaptea de ieri, reluă, nu ţi-ai amintit nimic azi?

— Te referi la ce căutam în baracă?

— De exemplu.

— Nu.

— Şi cheia mecanică? Anuarul?

Omul încruntă din sprâncene.

— Aveau sânge pe ele, nu?

— Da, aveau sânge. De la cine?

Freire vorbise autoritar. Trăsăturile uriaşului încremeniră, apoi exprimară deznădejdea.

— Eu... Nu ştiu nimic...

— Şi numele tău? Prenumele? Originea?

Freire regretă acest tir. Prea sec. Prea rapid. Panica omului păru că se accentuează. Buzele îi tremurau.

— Ai fi de acord să încerci o şedinţă de hipnoză? îl întrebă pe un ton mai blând.

— Acum?

— Mâine. Trebuie mai întâi să te odihneşti.

— M-ar putea ajuta?

— Nu există nimic sigur. Dar sugestia ne-ar putea ajuta să...

Pagerul îi sună la curea. Aruncă o privire pe ecran şi se ridică în acelaşi timp.

— Trebuie să plec. O urgenţă. Gândeşte-te la propunerea mea.

Încet, cowboy-ul îşi desfăşură cei un metru nouăzeci ai lui şi îi întinse mâna. Gestul era amical, dar deplasarea în spaţiu avea un aer înfricoşător.

— N-are rost, doctore. Merg pe mâna ta. Îmi inspiri încredere. Pe mâine.

***

Un bărbat se închisese în toaleta de lângă sala urgenţelor. De o jumătate de oră refuza să iasă de acolo. Freire se afla acum în faţa uşii, împreună cu un lăcătuş cu trusa lui. După câteva rugăminţi — somaţii — au trebuit să forţeze uşa. Omul era aşezat pe jos, aproape de chiuvetă, cu genunchii lipiţi şi cu capul în mâini. Încăperea era în penumbră şi mirosul era asfixiant.

— Sunt psihiatru, zise Freire închizând uşa cu umărul. Aveţi nevoie de ajutor?

— Dispăreţi.

Freire puse un genunchi jos, evitând urmele de urină.

— Cum vă numiţi?

Niciun răspuns. Omul îşi ţinea mai departe capul în mâini.

— Haideţi la mine în birou, îi spuse punându-i o mână pe umăr.

— V-am spus să o ştergeţi de-aici!

Omul avea un defect de vorbire. Dădea impresia că sugea silabele, salivând din abundenţă. Surprins de contact, ridică privirea. În obscuritate, Freire zări o faţă diformă. Ridată şi tumefiată în acelaşi timp, asimetrică, de parcă ar fi fost deşirată în mai multe bucăţi.

— Ridicaţi-vă, îi ordonă.

Individul întinse gâtul. Tabloul era acum mai clar. Un amalgam de carne ferfeniţită, piele întinsă, striuri lucioase. Un desen al terorii.

— Puteţi să aveţi încredere în mine, spuse Freire, stăpânindu-şi repulsia.

Nu erau arsuri; mai degrabă avea în faţă ravagiile leprei. O boală devorantă care distrugea progresiv acest facies. Dar privind mai bine printre pleoape, în penumbră, înţelese că realitatea era alta: acele cicatrice erau false. Omul îşi pliase, răspliase şi îşi umflase faţa, fără îndoială cu ajutorul unui adeziv de sinteză. Îşi provocase aceste deformaţii pentru a obţine statutul de desfigurat şi astfel să beneficieze de o internare: *Sindromul Münchhausen*, se gândi psihiatrul şi repetă:

— Haideţi.

Individul se ridică în cele din urmă. Freire deschise uşa, regăsind lumina zilei şi o atmosferă respirabilă. Se îndreptară spre ieşire. Scăpase din cloacă, dar nu şi din coşmar. Timp de o oră se întreţinu cu omul-clei şi diagnosticul i se confirmă. Vizitatorul era gata de orice pentru a fi internat şi îngrijit. Pentru moment, Freire îl transferă la CHU[5] Pellegrin; cei de acolo aveau să se ocupe de faţa lui — lipiciul începuse să ardă ţesuturile.

Ora 17:30.

Freire fu înlocuit la urgenţe şi se întoarse la secţia lui. Se instală în PC-ul său, Punctul de Consultaţii, unde se găseau biroul şi secretariatul lui. Nu era nimeni. Mâncă rapid un sendviş, retrăgându-se uşor din acest ultim haos. La facultate îl asiguraseră: Te obişnuieşti cu toate. Nu şi în cazul lui. Nu avusese efect. Ba chiar, era din ce în ce mai rău. Sensibilitatea sa faţă de nebunie devenise o rană vie, mereu iritată, poate chiar infectată...

Ora 18.

Din nou la urgenţe.

Ceva mai calm. Doar candidaţi pentru SV, Spitalizare Voluntară. Îi cunoştea. După o lună şi jumătate de activitate

[5] CHU: *Centre hospitalier universitaire* — Centru spitalicesc universitar.

ajunsese să-i recunoască de când intrau pe uşă. Internatul urmează un tratament în spital, îşi recuperează autonomia, se duce acasă, nu-şi mai ia neurolepticele şi recidivează. După care, din nou „bună ziua, doctore".

Ora 19.

Mai erau câteva ore de tras. Oboseala o simţea în spatele orbitelor şi îşi forţă pleoapele să se închidă. Îşi aduse aminte de amnezic. Toată ziua îi ocupase gândurile. Cazul acestuia îl nedumerea. Se închise în birou şi căută numărul de telefon al secţiei din Piaţa Capucinilor. Ceru să vorbească cu Nicolas Pailhas, poliţistul care redactase PV-ul de la locul incidentului. Poliţaiul nu lucra sâmbăta aceea. Folosindu-se de poziţia pe care o avea, Freire obţinu numărul acestuia de mobil.

Pailhas răspunse după al doilea apel. Mathias se prezentă.

— Şi ce doriţi? îi răspunse poliţistul pe un ton exasperat.

Părea deranjat că e sunat în plin weekend.

— Doream să ştiu dacă aţi făcut progrese în ancheta dumneavoastră.

— Sunt acasă. Cu copiii.

— Dar aţi pornit pe câteva piste. Sigur aveţi nişte răspunsuri, nu-i aşa?

— Nu văd de ce vă interesează pe dumneavoastră.

Freire se forţă să rămână calm.

— Acest pacient se află în responsabilitatea mea. Sarcina mea este să îl fac bine. Ceea ce înseamnă, printre altele, că trebuie să îl identific şi să îl ajut să-şi recapete memoria. Aşa că suntem parteneri în treaba asta, aţi înţeles?

— Nu.

Freire schimbă vorba.

— Nu s-a semnalat nicio dispariţie în zonă?

— Nu.

— Aţi luat legătura cu asociaţiile care se ocupă de persoanele fără adăpost?

— În derulare.

— V-aţi gândit la gările din apropiere de Bordeaux? Niciun martor în trenurile din noaptea aceea?

— Aşteptăm veşti.

— Aţi iniţiat o căutare? Un site pe internet cu telefon verde? Aţi...

— Dacă vom fi în pană de idei, o să vă sunăm.

Freire ignoră sarcasmul şi schimbă din nou vorba:

— Dar analizele de sânge de pe cheie şi de pe anuar?

— Grupa 0 pozitiv. Jumătate din populaţia franceză ar putea avea grupa asta.

— Nu s-a semnalat niciun act de violenţă în acea seară?

— Nu.

— Şi anuarul? Avea vreo pagină sau vreun număr de telefon marcat?

— Am impresia că vă jucaţi de-a poliţistul deştept.

Mathias strânse din dinţi.

— Pur şi simplu, încerc să-l identific. Voi încerca mâine-dimineaţă o şedinţă de hipnoză. Dacă aveţi cel mai mic indiciu, cea mai mică informaţie care ar putea să mă ajute să formulez întrebările, acum este momentul să mi le daţi.

— Nu am nimic, mormăi poliţaiul. Să o spun pe silabe?

— Am sunat la secţie. Am avut impresia că nimeni nu se ocupă de chestia asta.

— O iau de la capăt mâine-dimineaţă, bombăni poliţaiul. Cazul ăsta este prioritatea mea.

— Ce aţi făcut cu cheia şi cu anuarul?

— Am declanşat o procedură judiciară şi urmăm acţiunile aferente.

— Adică, mai pe franţuzeşte?

Poliţistul râse. La umor, răspunse cu umor:

— Totul este în mâna inspectoratului. Vom avea rezultatele luni. Sunteţi mulţumit?

— Pot conta pe dumneavoastră pentru cea mai mică informaţie?

— OK, răspunse Pailhas pe un ton mai conciliant. Dar asta e cu dus-întors. Dacă aflaţi orice în şedinţa aia de hipnoză, îmi spuneţi şi mie.

După un timp adăugă:

— E în interesul dumneavoastră.

Mathias surâse. Reflexul de ameninţare. Ar trebui să psihanalizezi fiecare sticlete în parte ca să poţi spune care au fost motivele care l-au făcut să aleagă meseria aceasta. Freire îi promise şi, la rândul lui, îi dădu datele sale de contact. Niciunul nu îl credea pe celălalt. Fiecare pentru sine şi cel mai bun să câştige.

Freire se reîntoarse la urgenţe. Mai avea de tras două ore. Partea cea bună era că pleca înainte ca marele haos să înceapă. Cel de duminică seara. Mai văzu câteva cazuri, prescrise antidepresive, anxiolitice şi îi trimise pe toţi la locul lor.

Ora 22.

Mathias îşi salută schimbul care venise şi se retrase la el în birou. Ceaţa nu cedase niciun pic de teren. Părea că se dublase chiar, odată cu venirea nopţii. Freire ajunse la concluzia că umezeala aceea îi contaminase întreaga zi. Ca şi cum dincolo de acei vapori nimic nu era real.

Îşi scoase bluza şi îşi strânse lucrurile. Împături impermeabilul. Înainte de a pleca, se decise să mai treacă o dată pe la omul cu pălărie de cowboy. Se întoarse la secţie şi urcă la etajul întâi. Un miros stătut de mâncare persista încă pe holuri, amestecat cu obişnuitele mirosuri de urină, eter şi medicamente. Se auzeau ici-colo paşi târşâiţi pe linoleum, televizoare, zgomotul caracteristic al scrumierelor cu picior, manipulate de vreun vânător de chiştoace.

Brusc o femeie se ciocni de Freire. Nu reuşi să nu tresară, apoi o recunoscu. Mistinguett. Toată lumea îi spunea aşa. Nu mai ştia ce vârstă avea. 60 de ani, din care 40 aici. Nu era rea,

dar nu o ajuta psihicul. Păr alb dezordonat. Trăsături obosite şi gri. Ochi febrili, întunecaţi, strălucitori şi cruzi. Femeia i se agăţă de reverul trenciului.

— Calmaţi-vă, Mistinguett, îi spuse, descleştându-i degetele. Trebuie să mergeţi la culcare.

Un hohot de râs ţâşni din gura femeii ca sângele dintr-o rană deschisă. Râsul se transformă într-un şuierat de ură, după care într-un hohot de disperare.

Freire o prinse strâns în braţe — femeia puţea a unguent şi a urină stătută.

— V-aţi luat pilulele?

De câte ori pe zi repeta aceste cuvinte? Nu mai era o întrebare. Era o rugăciune, o litanie, o implorare. Reuşi să o ducă pe Mistinguett la ea în cameră. Înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva, închise uşa.

Văzu acum că scosese fără să-şi dea seama, din reflex, cartela magnetică pentru alarmă. O simplă atingere a capătului ei de un radiator sau de o ţeavă şi infirmierii ar fi apărut. Se scutură şi strecură obiectul în buzunar. Care era deosebirea între meseria lui şi cea a unui gardian?

Ajunse la camera cowboy-ului. Ciocăni încet. Niciun răspuns. Răsuci mânerul şi intră în camera întunecată. Colosul era întins pe pat, imobil, enorm. Pălăria şi cizmele erau şi ele lângă pat. Ca nişte animale de companie.

Freire se apropie tiptil ca să nu îl sperie pe gigant.

— Mă cheamă Michel, murmură omul.

Freire fu cel care tresări.

— Mă cheamă Michel, repetă el. Nu am dormit decât o oră sau două şi uite, am rezolvat. Întoarse capul spre psihiatru. Bună treabă, nu?

Mathias deschise servieta. Scoase un carnet şi un stilou. Ochii i se obişnuiseră cu semiîtunericul.

— Este prenumele tău?

— Nu. Numele meu de familie.

— Cum se scrie?

— M.I.S.C.H.E.L.L.

Freire notă fără prea mare convingere. Reamintirea era prea rapidă. Fără îndoială un element deformat. Sau o invenţie.

— În timpul somnului ţi-ai mai amintit şi altceva?

— Nu.

— Ai visat?

— Aşa cred.

— Ce anume?

— Tot chestia aia, doctore. Satul alb. Explozia. Umbra mea rămasă pe perete...

Vorbea cu o voce lentă, înfundată, ezitând între veghe şi somn. Mathias continuă să scrie. *Să verific ce scrie la carte despre vise. Cercetarea legendelor despre umbre.* Ştia cum îşi va petrece seara. Ridică privirea de pe carnet. Respiraţia omului devenise regulată. Adormise. Freire se trase înapoi. Oricum, un semn încurajator. Mâine şedinţa de hipnoză va fi pesemne bogată în rezultate.

O luă în sus pe coridor şi ajunse la ieşire. Plafonierele nu mai erau aprinse. Sunase stingerea.

Afară, ceaţa învăluise palmierii şi felinarele din curte precum pânzele unui vas-fantomă. Freire se duse cu gândul la artistul Christo care cândva „împachetase" Pont-Neuf sau clădirea Reichstag. Îi veni o idee şi mai stranie. Ceaţa care înconjura spitalul era spiritul sub formă de vapori al amnezicului, ceaţa memoriei sale... Oraşul Bordeaux era lovit de acest pasager al negurilor...

Îndreptându-se spre parcare, Freire se răzgândi.

Nu-i era nici foame şi nici nu avea chef să meargă acasă.

Mai bine să verifice imediat această bucăţică de informaţie.

***

Se întoarse la PC, se închise în birou şi se instală în faţa calculatorului, cu haina pe umeri. Se conectă direct la PMSI, Programul medical al sistemelor de informaţii, care înregistra toate internările şi toate îngrijirile acordate pe teritoriul francez.

Niciun Mischell.

Freire nu folosise niciodată acest program. Poate că existau restricţii, privind confidenţialitatea anumitor date. Pentru că, dacă te gândeşti, accesul la viaţa privată în Franţa este imprescriptibil.

Acest prim eşec îl făcu să se ambiţioneze. Când fusese găsit, omul cu cheia nu avea niciun document asupra lui. Hainele îi erau uzate. Pe de altă parte, existau multe semne că trăise în aer liber: pielea bronzată, mâinile arse de soare. Un PFD[6] poate?

Mathias ridică receptorul din furcă şi sună la CCAS, centrul comunal de asistenţă socială, care avea un serviciu de permanenţă. Le dădu numele: niciun Mischell printre cei fără adăpost înregistraţi în Aquitania. Contactă ASAIS, Ajutorul integrării sociale, apoi SAMU[7]. Şi aceste două servicii aveau permanenţă, dar nici urmă de vreun Mischell în arhivele lor.

Freire redeschise calculatorul. Se conectă la internet. Niciun abonat telefonic cu numele ăsta în departamentele din Aquitania sau Pirineii de Sud. Nu era de mirare. Cum se aşteptase, necunoscutul deforma involuntar numele său de familie. Deocamdată scurtele lui reveniri de memorie nu puteau fi decât imperfecte.

Lui Mathias îi mai veni o idee. Raportul poliţiei menţiona că acel anuar pe care îl avea amnezicul în mână data din 1996.

---

6 PFD: persoană fără adăpost.

7 SAMU: Serviciul de Asistenţă Medicală de Urgenţă.

Stârnit, sfârşi prin a descărca de pe net un program care îi permitea consultarea vechilor anuare. Alese anul 1996 şi căută un Mischell. Degeaba. Niciunul dintre cele cinci departamente ale regiunii administrative Aquitania nu avea vreo urmă a acestui nume în acel an. Oare era şi mai vechi?

Freire reveni pe Google şi tastă pur şi simplu: MISCHELL. Nimic promiţător. Un profil My Space.com, cuprinzând un montaj video care îi punea în scenă pe Mulder şi Scully, eroii din *X-Files*, semnat de un anume Mischell. Fragmente din piesele unei cântăreţe, Tommy Mischell. Un site consacrat unei anume Patricia Mischell, clarvăzătoare domiciliată în Missouri, Statele Unite. Motorul de căutare îi sugeră să încerce ortografierea „Mitchell".

Miezul nopţii. De data asta era momentul să încheie. Mathias oprise calculatorul şi îşi adună lucrurile. În drum spre poartă îşi spuse că ar trebui să trimită o fotografie a cowboy-ului la diferitele centre de primire pentru PFD din Bordeaux şi împrejurimi. Şi la CMP, centrele medicale psihiatrice, CTSD, centrele de terapie de scurtă durată. Le ştia pe toate. Se va duce chiar el, convins sau aproape convins că necunoscutul mai suferise de tulburări mintale.

Ceaţa îl obliga să meargă încet. Îi luă aproape un sfert de oră să ajungă acasă. De-a lungul grădinilor staţiona un număr anormal de maşini: cei ieşiţi la cina de duminică seara. Nici vorbă să poţi să parchezi. Îşi lăsă maşina la vreo sută de metri de casă şi păşi în întunericul lăptos. Strada nu mai avea contururi. Felinarele levitau suspendate. Totul părea uşor şi imaterial. În momentul în care acest sentiment prinse contur, îşi dădu seama că se pierduse. Pe lângă gardurile vii împodobite cu picături, ocolind maşinile staţionate, înainta pe orbecăite, ridicându-se pe vârfuri ca să citească numele fiecărei case.

În sfârşit, citi literele familiare: OPAL.

Pe pipăite deschise bariera. Şase paşi. Răsuci cheia în broască. Închise uşa în urma lui şi intră în vestibul, uşurat. Lăsă sacoşa, puse impermeabilul pe una dintre cutiile de carton de la intrare şi se îndreptă spre bucătărie fără să aprindă lumina. La profilul standard al locuinţei sale răspundea cu gesturile standard ale singurătăţii sale.

Câteva minute mai târziu, îşi pregătea ceaiul în faţa ferestrei.

În liniştea locuinţei, mai auzea încă rumoarea pacienţilor. Toţi psihiatrii cunoşteau această senzaţie. O numeau „muzica nebunilor". Dicţia lor deformată. Paşii lor târşiţi. Delirurile. Îi răsunau în cap aceste murmure aşa cum auzi într-o scoică vuietul oceanului. Ţăcăniţii nu îl părăseau niciodată de tot. Sau mai degrabă el nu părăsea niciodată unitatea Henri-Ey.

Gândurile i se opriră brusc.

Maşina 4x4 neagră din seara de dinainte apăru din ceaţă.

Încet, foarte încet, vehiculul rulă pe stradă şi se opri în faţa pavilionului său. Freire simţi cum inima îi bate mai repede. Cei doi oameni în negru ieşiră din maşină în acelaşi timp şi se proţăpiră în faţa ferestrei sale.

Freire înghiţi cu greutate. Îi observa fără să încerce să se ascundă. Aveau cam 1,80 şi purtau pe sub pardesie costume închise la culoare încheiate până sus, dintr-un material care lucea sub lumina becului de afară. Cămăşi albe şi cravate negre. Tipii aveau alura unor funcţionari de stat, severi, ambiţioşi — dar era şi ceva violent, clandestin în ea.

Mathias rămase nemişcat. Se aştepta ca ei să forţeze bariera şi să sune la uşă. Dar nu. Nu se mişcară. Rămaseră sub lumina stradală fără să încerce să se ascundă. Figurile le erau la fel cu restul. Primul: frunte înaltă, ochelari de baga, păr argintiu pieptănat pe spate. Celălalt avea un aer mai sălbatic. Păr lung castaniu deja rărit. Sprâncene bogate, un aer tracasat.

Doi tipi cu trăsături regulate.

Doi playboy degajaţi în costumele lor italieneşti, având în jur de patruzeci de ani.

Cine erau? Ce doreau?

Durerea din spatele ochiului stâng îi reveni. Închise ochii şi îşi masă uşor pleoapele. Când îi redeschise, cele două fantome dispăruseră.

***

Lui Anaïs Chatelet nu îi venea să creadă.

Un noroc chior.

O gardă de duminică seara care începea cu un cadavru. O crimă în toată regula, cu ritual şi mutilări. De îndată ce primise apelul, îşi luase maşina personală şi se îndreptase spre locul descoperirii: gara Saint-Jean. Pe drum îşi repetă informaţiile care îi fuseseră date. Un bărbat tânăr, gol. Plăgi multiple. O punere în scenă aberantă. Nimic precis, dar ceva care sugera nebunia, cruzimea, tenebrele... Nu o încăierare obişnuită care a luat o întorsătură urâtă, nici o tâlhărie sordidă. *Ceva serios.*

Când văzu furgoanele staţionate în faţa gării, cu girofarurile învârtindu-se în ceaţa densă, cu poliţiştii muiaţi de ploaie mişcându-se ca nişte fantome lucitoare, înţelese că totul era adevărat. Prima ei crimă în calitate de căpitan. Va constitui un grup de anchetă. Va profita de lipsa flagranţei pentru a duce cazul până la capăt. Îl va descoperi pe vinovat şi va fi cap de afiş în presă. La 29 de ani!

Ieşi din maşină şi trase în piept mirosul lacustru al atmosferei. De treizeci şi şase de ore, oraşul Bordeaux se bălăcea în sucul ăsta lăptos. Aveai impresia că mlaştina alunecase până aici cu ceţurile, reptilele şi mirosurile sale lacustre. Asta îi adăuga evenimentului o dimensiune suplimentară: o omucidere ieşită din ceţuri. Tremura de emoţie.

Un poliţist de la secţia din Piaţa Capucinilor o observă şi veni spre ea.

Omul care descoperise cadavrul era un jocheu — conductorul care asigura manevrele trenurilor între remiză şi gara propriu-zisă. Cum începea tura la ora 23, se îndreptase spre parcarea destinată angajaţilor SNCF situată în partea de sud a halelor. Venise spre calea ferată printr-un pasaj lateral şi observase cadavrul pe fundul unui canal de vizitare abandonat, între calea nr. 1 şi vechile ateliere de reparaţii. Îl anunţase pe ofiţerul de serviciu, care îi sunase imediat pe cei de la poliţia feroviară şi pe cei de la serviciul de protecţie privată, responsabili cu securitatea la Saint-Jean. Anunţase şi comisariatul cel mai apropiat, cel din Piaţa Capucinilor.

Urmarea, Anaïs o cunoştea. Procurorul republicii fusese sunat la unu noaptea. El contactase, la rândul lui, comisariatul de poliţie general din Bordeaux, din strada François-de-Sourdis şi alertase OPJ-ul (ofiţerul de poliţie judiciară) de serviciu disponibil. *Pe ea.* Ceilalţi erau deja plecaţi în misiuni de rahat legate de ceaţă. Accidente de maşină, jafuri, dispariţii... Aşa că, vrând-nevrând, tocmai ea, Anaïs Chatelet, cu proaspătul ei grad de căpitan şi cu doi ani vechime la secţia din Bordeaux, se alesese cu cea mai tare lovitură a nopţii.

În timp ce traversau holul gării, un lucrător de la SNCF le înmână veste reflectorizante portocalii pe care să le îmbrace. În timp ce şi-o prindea cu scaiul de bluză, Anaïs se opri o clipă să admire structurile de oţel înalte de aproape treizeci de metri care se pierdeau în ceaţă. O luară în sus pe peron până în afara gării. Tipul de la SNCF nu se oprea din vorbit. Aşa ceva nu se mai văzuse. Traficul feroviar fusese blocat din ordinul procurorului timp de două ore. Mortul de pe fundul canalului era o adevărată monstruozitate. Toată lumea era în stare de şoc...

Anaïs nu asculta. Simţea cum umezeala îi trece prin piele şi frigul prin oase. Printre vapori, luminile de la gară, toate pe roşu, formau o constelaţie sângerândă şi încâlcită. Cablurile suspendate erau scăldate în lumină. Şinele, perlate din cauza condensului, străluceau puţin, apoi dispăreau sub norii joşi.

Anaïs îşi chinui tălpile peste traverse şi pietrişul de pe terasament.

— Puteţi să luminaţi solul?

Lucrătorul de la căile ferate coborî lanterna şi continuă să vorbească. Prinse din zbor câteva informaţii tehnice. Şinele cu număr par urcau spre Paris. Cele impare coborau spre sud. Cablurile electrice de deasupra căii ferate se numeau „catenare", iar structurile metalice de pe acoperişul trenurilor se numeau „pantografe". Toate astea nu îi serveau la nimic deocamdată, dar îi dădeau senzaţia confuză că se familiariza cu crima propriu-zisă.

— Am ajuns.

Proiectoarele inspectoratului judiciar se vedeau ca nişte aştri reci şi îndepărtaţi în noapte. Fasciculele de lumină ale lanternelor decupau panglici de ceaţă prin întuneric. Mai încolo, remizele cu TGV[8]-urile, TER[9]-urile, autotrenurile şi automotoarele lor erau acoperite cu o patină argintie. Mai erau şi vagoane de marfă, maşini numite „Y", echivalentele remorcherelor din porturi, care trăgeau trenurile până în gară. Locomotive puternice şi negre care păreau nişte titani taciturni.

Trecură pe sub panglicile de protecţie. POLIŢIA. ZONĂ INTERZISĂ. Scena crimei începea să se precizeze. Canalul de vizitare. Picioarele cromate ale proiectoarelor. Tehnicienii în salopete albe cu dungi albastre. Anaïs se miră că veniseră

[8] TGV: Train à grande vitesse — tren de mare viteză.

[9] TER: Transport express régionale — trenuri interregionale.

atât de repede: cel mai apropiat laborator ştiinţific se găsea la Toulouse.

— Vreţi să vedeţi cadavrul?

Un ofiţer de la brigada anticriminalistică îi apăru în faţă, înfăşurat într-o manta de ploaie peste care îşi trăsese vesta reflectorizantă. Îşi luă o mină de circumstanţă şi aprobă dând din cap. Lupta cu ceaţa, cu propria nerăbdare, cu propria nervozitate. Cândva la facultate un prof de drept îi spusese la ureche pe hol: „Sunteţi Alice a lui Lewis Carroll. Pentru dumneavoastră, miza este să găsiţi o lume la înălţimea propriilor aspiraţii!" Opt ani mai târziu, mergea printre şine să cerceteze un cadavru. *O lume la înălţimea aspiraţiilor...*

Pe fundul canalului, care măsura cinci metri lungime pe doi lăţime, domnea agitaţia obişnuită la locul crimei, versiunea comprimată. Tehnicienii se îngrămădeau, făceau fotografii, observau fiecare milimetru de sol cu lămpi speciale — lumină monocromatică, de la infraroşu la ultraviolet —, prelevând probe pe care le sigilau în pungi de plastic.

În îngrămădeală, Anaïs reuşi să vadă cadavrul. Un bărbat de vreo douăzeci de ani. Gol. Costeliv. Acoperit cu tatuaje. Oasele parcă îi ieşeau prin piele. Pielea albă părea fosforescentă. Cele două şine de deasupra canalului se proiectau ca rama unui tablou. Anaïs privea o pictură renascentistă. Un martir cu pielea lividă, ghemuit într-o poziţie dureroasă pe fundalul unei biserici.

Dar adevăratul şoc provenea de la cap.

Nu un cap de om, ci un cap de taur.

O căpăţână neagră de bovină, tranşată la baza gâtului, cântărind spre cincizeci de kilograme.

Anaïs înţelese dimensiunea a ceea ce vedea. Totul era *real.* Simţi cum i se înmoaie genunchii.

Se aplecă totuşi şi se concentră, agăţându-se de primele constatări pentru a nu-şi arăta slăbiciunea. Două

soluţii. Fie criminalul îşi decapitase victima şi îi pusese pe umeri capul de animal, fie înfipsese capul animalului în capul omului.

În ambele cazuri, simbolul era evident: fusese ucis Minotaurul. Un minotaur al timpurilor moderne, pierdut într-un hăţiş de căi ferate. *Labirintul.*

— Pot să cobor?

Îi întinseră cizme şi o salopetă de hârtie. Apucă scara care îi permitea să ajungă pe fundul canalului de revizie. Tehnicienii de la Medicină Legală se dădură la o parte. Se lăsă pe vine şi examină zona care o interesa: acest cap monstruos de animal ataşat unui corp de om.

Cea de-a doua opţiune era cea bună. Capul fusese înfipt cu toată forţa peste cel al victimei. Dedesubt, craniul era pesemne făcut terci.

— Părerea mea este că a scobit gâtul fiarei.

Anaïs se întoarse spre cel care vorbise. Michel Longo, medicul legist. Deghizat ca şi ceilalţi în fantomă, nu îl recunoscuse.

— De când e mort? îl întrebă, ridicându-se.

— Prea devreme să pot spune cu exactitate. Cel puţin de douăzeci şi patru de ore. Dar frigul şi ceaţa au complicat lucrurile.

— E aici de atunci?

Medicul dădu din umeri, avea ochelari Persol sub gluga lăsată pe ochi.

— Sau ucigaşul l-a depus aici în seara asta. Imposibil de stabilit.

Anaïs se gândi la ceaţa care înconjurase oraşul din ziua precedentă. Cu vizibilitatea asta, criminalul ar fi putut acţiona în voie.

— Salut.

Ridică privirea cu mâna la ochi. În picioare, pe marginea canalului, silueta unei femei se decupa pe haloul alb al

proiectoarelor. Chiar şi în contre-jour, o recunoscu. Véronique Roy, adjuncta procurorului. Un fel de dublură a lui Anaïs. Bordeleză, din înalta burghezie, la vreo treizeci de ani, urmase aceleaşi cursuri sau aproape aceleaşi ca şi ea. Amândouă se întâlniseră mai întâi în şcolile particulare cele mai de fiţe, pe băncile Universităţii Montesquieu, apoi în toaletele discotecilor din oraş. Nu fuseseră niciodată amice. Nici duşmance. Continuau să îşi încrucişeze drumurile din cauza profesiei lor. Un spânzurat. O femeie desfigurată de un cuptor cu microunde aruncat cu violenţă de soţ. O adolescentă cu gâtul tăiat. Nu prea potrivite pentru mica bârfă.

— Salut, mormăi Anaïs.

Adjuncta strălucea în lumină, dominând de pe marginea canalului. Purta o geacă de piele Zadig & Voltaire pe care Anaïs o reperase de mult într-o vitrină, aproape de cartierul Georges-Clemenceau.

— Halucinant, murmură magistrata, cu privirea lipită de cadavru.

Anaïs îi fu recunoscătoare pentru fraza stupidă care rezuma atât de bine situaţia. Era sigură că Véronique încerca aceleaşi sentimente ca şi ea. Teroare şi excitaţie în acelaşi timp. Primiseră ceea ce amândouă speraseră întotdeauna. Ancheta criminală unică. Criminalul în delir. Toate fetele de vârsta lor din branşă se hrăniseră din *Tăcerea mieilor*, visând să devină Clarice Starling.

— Ai idee despre cauza morţii? îl întrebă Anaïs pe legist.

Longo făcu un gest vag.

— Nicio rană evidentă. Poate a fost sufocat cu capul taurului. Sau strangulat. Sau otrăvit. Trebuie să aşteptăm rezultatul autopsiei. Nu exclud şi o supradoză.

— De ce?

Se aplecă şi ridică braţul stâng al victimei. Venele de la îndoitura cotului erau ca de lemn, marcate de cicatrici, băşici pe piele, edeme vineţii.

— Drogat până la os. În general vorbind, tipul era într-o stare foarte proastă. În timpul vieții, vreau să spun. Jegos. Subalimentat. Urme de răni neîngrijite. Eu zic că avem de-a face cu un toxicoman de vreo douăzeci de ani. Un PFD. Un marginal. Cam aşa ceva.

Anaïs ridică privirea spre poliţaiul de la BAC, care stătea în picioare lângă procuroarea adjunctă:

— S-au găsit hainele?

— Nici hainele, nici vreun act de identitate.

Deci omul fusese ucis în altă parte şi apoi aruncat aici. Ascuns? Sau, dimpotrivă, *expus*. O certitudine. Canalul juca un rol în ritualul ucigaşului.

Urcă din nou treptele, aruncând o ultimă privire spre cadavru. Acoperit cu paiete de gheaţă semăna cu o sculptură de oţel. Canalul cu mirosul lui de ulei şi metal constituia un mormânt perfect pentru această creatură.

Revenită la suprafaţă, îşi scoase salopeta şi cizmele. Véronique Roy începu formulările obişnuite:

— Te atenţionez oficial...

— Trimite-mi maculatura la birou.

Vexată, adjuncta o interogă pe Anaïs despre pistele pe care le va urmări. Ea îi răspunse pe un ton mecanic, enumerând operaţiunile de rutină. În acelaşi timp, încercă să îşi imagineze profilul ucigaşului. Cunoştea locurile. Şi, fără îndoială, orarul manevrelor feroviare. Poate un tip de la SNCF. Sau un tip care şi-a pregătit cu atenţie lovitura.

Deodată o viziune îi tăie răsuflarea. Asasinul ducea în spate cadavrul într-o husă neagră de plastic. Înainta aplecat de spate prin negură. Avu o reflecţie tehnică: corpul şi capul ataşat aveau împreună peste o sută de kilograme. Ucigaşul este deci un colos. Sau poate a înfipt capul taurului doar aici? Ceea ce însemna două drumuri — de la maşină la canalul de vizitare. Unde se oprise? În parcare?

— Poftim?

— Te întrebam dacă ai format grupa de anchetă, repetă Véronique Roy.

— Grupa mea, iată-l...

Le Coz sosea cu paşi nesiguri, înaintând cu greutate printre pietre, echipat cu vesta reflectorizantă regulamentară. Adjuncta era împietrită de uimire. Avea ochii limpezi sub sprâncenele subţiri. Anaïs trebuia să recunoască: era drăguţă.

— Glumesc, zâmbi ea. Ţi-l prezint pe locotenentul Hervé Le Coz, al doilea membru al grupei. Singurul de serviciu cu mine în noaptea asta. Echipa va fi constituită într-o oră.

***

Sub vesta reflectorizantă, Le Coz purta un mantou negru de caşmir. Părul dat cu gel, foarte negru şi el, strălucea de la picăturile de condens. Buzele senzuale scoteau aburi îngheţaţi. Emana per ansamblu un aer de seducţie rafinată care păru că stârneşte în Véronique o încordare imperceptibilă, un reflex de apărare. Anaïs zâmbi. Adjuncta era fără îndoială, ca şi ea, celibatară. Un bolnav ştie să recunoască simptomele bolii când le vede la alţii.

Rezumă situaţia pentru Le Coz, după care atacă pe un ton hotărât. De data asta nu mai blufa.

— Ca prioritate, trebuie să identificăm victima. Apoi să cercetăm prin cercul de cunoştinţe ale acesteia.

— Crezi că ucigaşul şi tipul se cunoşteau? interveni Véronique Roy.

— Nu cred nimic. Mai întâi trebuie să ştim cine a murit. Apoi vom proceda în cercuri succesive. Cunoştinţele cele mai apropiate, apoi cele mai îndepărtate. Prietenii din totdeauna. Întâlnirile de o seară.

Anaïs reveni la locotenent:

— Cheamă-i şi pe ceilalţi. Trebuie să vizionăm toate înregistrările din gară. Şi nu numai pe cele din ultimele 24 de ore.

Întinse braţul spre parcare.

— Clientul nostru sigur nu a trecut prin gară şi pe la ghişee. A ajuns la şine prin parcarea personalului. Concentrează-te pe aceste înregistrări. Notează toate numerele de înmatriculare ale maşinilor parcate aici în ultimele zile. Găseşte-i pe tipi şi interoghează-i. Vorbeşte cu funcţionarii, agenţii, tehnicienii din gară. Să se forţeze să-şi amintească şi cel mai mic detaliu suspect.

— Când începem?

— Deja am început.

— E trei dimineaţa.

— Îi iei pe toţi din pat. Cercetaţi vechile ateliere. Mereu sunt vagabonzi prin dărăpănăturile astea. Poate au văzut ei ceva. Cât despre jocheu...

— Jocheu?

— Mecanicul de locomotivă care a descoperit cadavrul. Vreau procesul-verbal al audierii sale mâine-dimineaţă la mine pe birou. Şi mai vreau cât mai mulţi oameni în orele următoare aici, la gară. Trebuie pieptănat tot perimetrul. Interogaţi toţi angajaţii, toţi obişnuiţii locului.

— E duminică.

— Vrei să aştepţi până luni? Foloseşte-i pe cei de la BAC şi pe cei de la municipalitate.

Le Coz lua note fără să riposteze. Carnetul îi era umed din pricina ceţii.

— Vreau şi un om pe aspectul animal al anchetei.

Poliţistul ridică ochii. Nu înţelegea.

— Capul ăsta de taur vine de undeva. Contactează jandarmii din Aquitania şi Ţara Bascilor.

— De ce atât de departe?

— Pentru că este vorba de un taur de luptă. Un toro bravo.

— De unde ştii?

— Ştiu, pur şi simplu. Primele crescătorii se găsesc pe lângă Mont-de-Marsan. După care cobori spre Dax.

Le Coz scria de zor, luptând cu umezeala care îi înmuia rândurile.

— Şi bineînţeles, nu vreau niciun jurnalist pe cap.

— Cum o să-i eviţi? întrebă adjuncta.

Ca magistrată, avea datoria să comunice cu media. Deja îşi planificase conferinţa de presă, gândindu-se chiar şi cu ce să se îmbrace pentru ea. Anaïs îi trăsese preşul de sub picioare.

— Aşteptăm. Nu spunem nimic. Cu un pic de şansă, tipul *chiar* este un PFD.

— Nu mă prind.

— Nimeni nu îl caută. Deci putem să amânăm anunţarea decesului. Pentru douăzeci şi patru de ore, să zicem. Chiar şi atunci, uităm să vorbim de capul de taur. Vom pomeni de un individ fără adăpost, mort de frig, fără îndoială. Punct.

— Şi dacă nu e unul fără adăpost?

— Avem nevoie de amânarea asta oricum. Vom putea să cercetăm fără să bată la ochi.

Le Coz le salută pe fete şi dispăru în ceaţă. În alt loc şi cu altă ocazie le-ar fi atacat cu numărul lui de vrăjeală pe cele două tinere, dar şi el simţise urgenţa. Orele care aveau să vină îi vor priva de somn, hrană, familie sau orice altceva ce nu era anchetă.

Anaïs i se adresă tipului de la BAC, care rămăsese deoparte, dar care nu pierduse nicio vorbuliţă:

— Găseşte-mi-l pe şeful de la IJ[10].

— Crezi că este începutul unei serii? întrebă adjuncta cu o voce scăzută.

Timbrul vocii trăda aceeaşi emoţie ambivalentă: jumătate dorinţă, jumătate repulsie. Anaïs surâse.

— Prea devreme de spus, frumoasa mea. Trebuie să aşteptăm raportul legistului. Modus operandi, ne va spune mai

---

[10] IJ: Identité Judiciaire — departament al poliţiei tehnice, care se ocupă de prelevarea probelor şi analizarea lor în vederea identificării victimelor.

mult despre profilul tipului. Trebuie să verific dacă nu e vreun nebun recent ieşit de la Cadillac.

Toată lumea cunoştea acest nume în zonă. Unitatea pentru bolnavi dificili. Anticamera nebunilor violenţi şi criminali. Aproape o curiozitate locală, demnă de un Pilat local.

— Voi verifica fişierele la scară naţională, continuă ea. Să văd dacă a mai fost vreo crimă de genul ăsta în Aquitania sau altundeva.

Anaïs vorbea atât de mult ca să o epateze pe rivala sa. Singurul fişier naţional care se ocupa de criminali în Franţa era un program actualizat în mod constant de poliţie sau de jandarmerie, care răspundea la chestionare, dar nimic interesant.

Deodată ceaţa se risipi. Spaţiul creat făcu loc unui cosmonaut de la IJ:

— Abdellatif Dimoun, zise apariţia, lăsându-şi în jos gluga. Sunt coordonatorul echipei tehnice pentru această anchetă.

— Sunteţi de la Toulouse?

— Da, de la LPS 31.

— Cum de aţi venit aşa de repede?

— Am avut noroc, aş zice.

Omul zâmbi larg. Avea dinţi strălucitori, ieşind în evidenţă pe pielea lui mată. Avea în jur de treizeci de ani şi emana un aer sălbatic şi sexy.

— Eram la Bordeaux pentru altceva. Contaminarea site-ului industrial de la Lormont.

Anaïs auzise de asta. Era bănuit un vechi angajat al fabricii — o unitate de producţie chimică — cum că sabotase procesul tehnologic din răzbunare. Căpitanul şi adjuncta se prezentară. Tehnicianul îşi scoase mănuşile şi le strânse mâna.

— Aţi pescuit ceva? întrebă Anaïs pe un ton ce se voia neutru.

— Nu. Totul e leoarcă. Sunt mai bine de zece ore de când corpul stă în suc propriu. Mai mult, nu am putut preleva nici cea mai mică marcă papilară.

— Cea mai mică ce?

Anaïs se întoarse spre adjunctă, foarte mulţumită că poate să îşi etaleze cunoştinţele.

— Amprente digitale.

Véronique Roy se încruntă.

— Nu am găsit nici fragmente organice, nici lichide biologice, continuă Dimoun. Nici sânge, nici spermă, nimic. Dar încă o dată, cu umezeala asta... Nu avem decât o certitudine: nu e locul unei crime, ci al unei infracţiuni. Asasinul pur şi simplu a aruncat cadavrul aici. A omorât *în altă parte.*

— Ne trimiteţi raportul şi analizele cât mai repede?

— Sigur. Vom lucra aici, într-un laborator particular.

— Dacă am întrebări, o să vă sun.

— Nicio problemă.

Bărbatul îi dădu numărul de la mobil pe dosul unei cărţi de vizită.

— Vi-l dau pe al meu, îi spuse Anaïs, scriind cifrele pe o hârtie din blocnotesul ei. Puteţi să mă sunaţi la orice oră. Stau singură.

Tehnicianul ridică din sprâncene, surprins de această confidenţă brutală. Anaïs simţi că roşeşte. Véronique Roy se uită la ea cu un aer maliţios. Poliţistul de la BAC apăru salvând situaţia.

— Aveţi o secundă? E şeful de tură... Are ceva important de spus.

— Ce?

— Nu ştiu exact. Se pare că au găsit ieri aici un tip bizar. Un amnezic. N-am fost aici.

— Unde s-a întâmplat?

— L-au găsit pe şine, nu departe de canalul de vizitare.

Îi salută pe Roy şi pe Dimoun, îndesându-i în palmă numărul ei. Se luă după poliţist peste linii, observând în acelaşi timp trei tipi cu bluze albe care veneau dinspre parcare, printre clădirile abandonate. Tipii care urmau să efectueze transferul la morgă. Un stivuitor zumzăia în urma lor. Cu siguranţă ca să scoată corpul şi capul supradimensionat.

Continuând să meargă în urma ghidului său, aruncă o privire peste umăr. Adjuncta şi tehnicianul de la IJ vorbeau complice, pe marginea perimetrului de siguranţă. Îşi aprinseseră chiar şi o ţigară. Véronique Roy chicotea ca o găină. Furioasă, Anaïs strânse în mână keffieh-ul palestinian pe care îl purta pe post de eşarfă. Asta confirma ceea ce gândise mereu. Cu sau fără cadavre, solidare sau nu, exista mereu aceeaşi vorbă: *cea mai bună să câştige.*

***

Ceaţa se îndesea spre centrul oraşului. Volute albe se ridicau din bitum, din pereţi, din gurile de canal. Nu vedeai la cinci metri. Nicio problemă. Anaïs se putea întoarce la secţie cu ochii închişi. După explicaţiile mai degrabă confuze ale personalului de supraveghere — un cowboy amnezic fusese găsit noaptea trecută în aceeaşi zonă a reţelei feroviare —, mai dăduse câteva sfaturi şi apoi se urcase în maşină.

De pe chei o luase pe Victor Hugo în direcţia catedralei Saint-André. După atâta adrenalină, avea acum o cădere de entuziasm. Era oare la înălţime? Îi vor lăsa oare cazul? În câteva ore ştirea se va răspândi în sferele înalte ale oraşului. Prefectul, primarul, deputaţii îl vor suna pe comisarul principal Jean-Pierre Deversat. Un cadavru cu cap de taur, în oraşul vinurilor, asta ducea la dezordine. Vor fi toţi de acord: ancheta trebuia închisă cât mai repede posibil. Îl vor întreba despre ofiţerul care se ocupă. Ce vârstă. Ce experienţă. Ce

sex. Şi mai ales cum îl cheamă. Scandalul legat de tatăl ei. Povestea asta devenise ca un semn din naştere — de neşters.

Oare Deversat o va acoperi? Nu. Abia o cunoştea. Ştia despre ea ceea ce toată lumea ştia: o poliţistucă supraşcolită, strălucită, plină de elan. Dar o anchetă poliţienească nu avea nimic de-a face cu aceste calităţi. Nimic nu înlocuia experienţa unui copoi bătrân. Se încurajă, spunându-şi că lipsa de dovezi o va proteja. Ea fusese cea solicitată şi nimeni altcineva.

Avea opt zile pentru a acţiona, fără judecător sau comisie rogatorie. Să interogheze pe oricine voia. Să scormonească unde avea chef. Să rechiziţioneze partenerii sau materialele de care avea nevoie. În realitate, o astfel de perspectivă o îngrozea. Oare va şti să folosească o astfel de putere?

Reduse viteza înainte să o ia la dreapta în direcţia Pasteur. Imaginea coordonatorului de la PTS[11] îi tulbură gândurile. Arabul cu surâsul lui seducător. Îşi aduse aminte de gafa şi graba cu care îi dăduse numărul ei de telefon. Ce tâmpită. Fusese ridicolă? Ca răspuns, îşi aminti de chicotitul lui Véronique Roy când plecase.

Reduse viteza la semaforul roşu, care strălucea ca o minge de foc în atmosfera îmbibată, după care îşi continuă drumul fără să aştepte lumina verde. Îşi pusese pe capotă girofarul pe silenţios. O lanternă albastră printre tenebre.

Încercă să revină la anchetă, dar nu reuşi. Furia urca în ea. O furie pe ea însăşi. De ce se dădea la toţi bărbaţii? Mereu tânjind, mereu grăbită să stârnească dorinţe... De ce era aşa de dependentă de dragoste? Singurătatea ei devenise o boală. O hipersensibilitate la orice atingea acest sentiment.

Când întâlnea îndrăgostiţi pe stradă, i se punea un nod în gât. Când amanţii se strângeau în braţe într-un film, îi dădeau lacrimile. O cunoştinţă se căsătorea, ea se îndopa

---

[11] PTS — poliţia tehnică şi ştiinţifică.

cu Lexomil. Nu mai suporta să-i vadă pe alţii că se iubesc. Inima ei devenise un abces, care reacţiona la cel mai mic stimul. Cunoştea numele acestei boli. Nevroză. Şi specialistul de care avea nevoie: un psihiatru. Dar psihiatri consultase cohorte, încă de pe vremea adolescenţei. Fără cel mai mic rezultat.

Parcă Golful lângă catedrală şi izbucni în suspine cu braţele încrucişate peste volan. Timp de mai multe minute lăsă şuvoiul de lacrimi să curgă cu o descurajare dureroasă. Îşi şterse ochii, suflă nasul şi îşi trase sufletul. Nici vorbă să meargă la secţie în halul ăsta. Aşteptau un şef, nu o plângăcioasă.

Închise radioul şi înghiţi un Lexomil. Scoase Ipod-ul şi îşi puse căştile. Un pic de muzică, în timp ce aştepta ca anxioliticul să îşi facă efectul. *Rise,* cu Gabrielle. Un cântec melancolic al anilor 2000, bazat pe un *sample* de Bob Dylan. Amintirile începură să-i plutească prin minte, pe măsură ce molecula câştiga lupta cu angoasa.

Nu fusese mereu aşa. Nervoasă. Instabilă. Depresivă. Cândva fusese o tânără model, atrăgătoare, hotărâtă. Sigură de poziţia sa, de puterea sa de seducţie, de averea sa. Un tată oenolog, solicitat de cele mai mari Chateâux. Un conac în Médoc. O şcolarizare fără o notă proastă la liceul Tivoli. Bacul la 17 ani. Facultatea de Drept la 18. Proiecte: absolvirea Dreptului, apoi facultatea de oenologie pentru a se specializa în dreptul patrimonial şi în cel al vinului. Imparabil.

Până la 20 de ani, Anaïs nu s-a abătut niciodată de la regulă. Chiar dacă această regulă implica şi câteva digresiuni. *Tinereţea trebuia trăită...* De la raliurile selecte, unde fiii şi fiicele marilor familii bordeleze se întâlneau, la seratele mai deşănţate între aceiaşi, unde te pileai cu vinuri dintre cele mai prestigioase — era suficient să cobori în pivniţa familiei. Mai arsese nu puţine nopţi prin localurile din regiune, sectorul VIP, la masa clubului de fotbal Girondins.

Nu fusese o generaţie de excepţie. Cei care nu erau beţi criţă erau plini de cocaină şi viceversa. Cu valori şi speranţe tot atât de plate ca un ring de dans. Niciunul dintre aceşti băieţi de bani gata nu se gândea să câştige vreun ban de vreme ce toţi aveau din belşug. Uneori îşi spunea că ar fi preferat să fi fost o săracă, o scorpie, o stricată şi să le fi suflat beizadelelor banii fără nici cea mai mică remuşcare. Dar până una, alta era la fel ca ei. Şi urma linia — cea a tatălui ei.

Mama lui Anaïs, chiliană de origine, îşi pierduse minţile la câteva luni după naştere, la Santiago, unde Jean-Claude Chatelet lucra la dezvoltarea unui Carménère, un cupaj devenit rar în Franţa, dar care înflorea la poalele Anzilor. Pentru a o îngriji pe soţia lui, oenologul decisese să se întoarcă în Gironde, locul lui de baştină, unde putea găsi cu uşurinţă de lucru.

Singura fisură în acest tablou era mama ţicnită şi vizita săptămânală pe care o făceau la Institutul Tauriac, unde aceasta era îngrijită. Anaïs nu avea decât o amintire vagă — ea culegând floricele, în timp ce tatăl ei mergea alături de o femeie tăcută, care nu îl recunoştea niciodată. Femeia murise când ea avea opt ani, fără să îşi mai fi recuperat vreodată luciditatea.

După asta, armonia fusese desăvârşită. Paralel cu activitatea sa profesională, tatăl ei se consacrase educaţiei fiicei sale adorate, iar ea se angajase să îi satisfacă pe deplin cerinţele. Într-un fel, trăiau ca un cuplu, dar ea nu păstra din această perioadă nici cea mai mică amintire frustrantă, nesănătoasă sau sufocantă. Tatăl ei nu-i dorea decât fericirea şi ea nu aspira decât la o fericire conform normelor. Prima în clasă şi campioană la călărie.

2002 a fost anul scandalului.

Avea 21 de ani. Dintr-o lovitură lumea s-a schimbat în jurul ei. Ziarele. Bârfele. Privirile. O ţineau sub observaţie. I se puneau întrebări. Ea nu putea să le răspundă. *Fizic* îi era imposibil.

Îşi pierduse vocea. Timp de trei luni nu putuse să pronunţe vreun cuvânt. Fenomen pur psihosomatic, după medici.

Prioritatea sa fusese să plece din conacul tatălui ei. Îşi arsese rochiile. Spusese adio calului, cadou de la papa, şi dacă ar fi fost posibil, l-ar fi ucis cu un foc de armă. Le întorsese spatele prietenilor. Îşi băgase picioarele în tinereţea ei aurită. Nici vorbă de respect faţă de convenienţe. Dar, mai ales, nici vorbă de cea mai mică legătură cu tatăl ei.

2003.

Îşi luase diploma în Drept. Se apucase de sport: lupte, krav-maga şi kickboxing. Se consacrase adevărului. Ca să spele anii aceia de minciună care îi murdăriseră viaţa, sufletul, sângele încă de când se născuse.

2004.

SNSOP (Şcoala Naţională Superioară de Ofiţeri de Poliţie), Cannes-Écluse. Optsprezece luni de formare. Proceduri. Metode de investigare. Ştiinţe sociale... Şefă de promoţie, Anaïs avusese posibilitatea să aleagă unde să fie repartizată. Se decisese pentru un stagiu standard la Orléans, ca să sondeze terenul, cât să-şi încerce puterile, după care Bordeaux. Oraşul unde izbucnise scandalul. Unde numele ei fusese târât în noroi. Nimeni nu îi înţelesese alegerea.

Deşi era simplu.

Voia să le demonstreze că nu-i era frică de ei.

Şi să-i arate lui, *mai ales lui*, că ea era cu totul de partea justiţiei şi a adevărului.

Fizic, Anaïs nu mai era aceeaşi. Îşi tăiase părul. Nu mai purta altceva decât jeanşi, pantaloni de trening, geci de piele şi Rangers. Corpul îi era ca al unei atlete, de gabarit mic, dar musculoasă şi rapidă. Felul ei de a vorbi, cuvintele, tonul erau mai dure. Dar cu toate acestea, în ciuda eforturilor ei, rămânea o fată diafană, cu pielea foarte albă, cu ochi mari uimitori, având mereu aerul că tocmai ieşea dintr-o poveste cu zâne.

Cu atât mai bine.

Cine să se teamă de un OPJ cu figură de păpuşă?

În ceea ce priveşte bărbaţii, de când se întorsese la Bordeaux, Anaïs se lansase în iubiri în coadă de peşte. În ciuda aerelor de mică şi tare, era în căutarea unui umăr solid pe care să se sprijine. Un corp musculos care să îi ţină de cald. Trecuseră doi ani şi încă nu îl găsise. Ea, care fusese o seducătoare cu sânge rece pe vremea seratelor şic, inaccesibila „jewish princess", nu mai atrăgea acum niciun bărbat. Şi dacă vreunul s-ar fi aventurat în mrejele sale, nu reuşea să-l păstreze.

Era oare din cauza atitudinii? Din cauza nevrozei care i se simţea în vorbe, a gesturilor prea nervoase, a clipirilor prea dese? Din cauza meseriei sale care îi speria pe toţi? Când îşi punea aceste întrebări, îşi răspundea cu o ridicare din umeri. Prea târziu să se mai schimbe. Îşi pierduse feminitatea aşa cum se pierde virginitatea. Fără speranţa de a o mai redobândi.

Azi era în perioada site-ului de întâlniri online Meetic.

Trei luni de întâlniri de rahat, de discuţii sterile, de idioţi dovediţi. Cu rezultate nule şi, ca de obicei, umilitoare. Ieşea din fiecare poveste un pic mai uzată, un pic mai copleşită de cruzimea bărbaţilor. Căuta companie şi culegea duşmani. Ar fi dorit *Love story* şi i se servea *În pat cu duşmanul.*

Ridică privirea. Lacrimile i se uscaseră. Asculta acum *Right where it belongs,* de la Nine Inch Nails. Printre neguri, gorgonele catedralei o priveau. Aceşti monştri din piatră îi aminteau de toţi bărbaţii care se ascundeau în spatele paravanelor lor, care îşi băteau joc de ea, o seduceau cu promisiuni deşarte. Studenţi la Medicină, de fapt, vânzători de pizza. Întreprinzători de carieră, care trăiau din ajutorul social. Celibatari în căutarea sufletului pereche, ale căror soţii aşteptau al treilea copil.

Gorgone.

Diavoli.

Trădători.

Întoarse cheia în contact. Lexomilul îşi făcea efectul. Dar, pe deasupra, furia îşi făcea din nou loc, şi cu ea venea şi ura. Sentimente care o stimulau mai sigur ca orice medicament.

În timp ce demara, îşi aminti de cel mai important eveniment al nopţii. Un bărbat din urbea sa omorâse un om nevinovat şi îi îndesase un cap de taur pe craniu. Se simţi ridicolă cu preocupările ei de midinetă. Şi se dojeni pentru că pierdea timpul cu gândurile, în timp ce un ucigaş alerga pe străzile din Bordeaux.

Cu dinţii strânşi, se îndreptă spre strada François-de-Sourdis. Pentru prima oară, nu irosise noaptea.

Avea un cadavru.

Oricum, mai bine decât un idiot în viaţă.

***

— Ieri, mi-ai spus că te numeşti Mischell.

— Exact. Pascal Mischell.

Freire notă prenumele. Adevărat sau fals, un element nou. Nu avu nicio dificultate să îl cufunde pe cowboy în starea de hipnoză. Amnezia îl predispunea la deconectarea de lumea exterioară. Mai avea un atu: încrederea pe care acesta o acorda psihiatrului. Fără încredere nu există relaxare. Fără relaxare nu există hipnoză.

— Ştii unde locuieşti?

— Nu.

— Mai gândeşte-te.

Colosul se ţinea drept pe scaun, cu mâinile pe coapse, purtând inevitabila pălărie. Freire hotărâse să ţină şedinţa în biroul lui de la centrul de comandă. Duminica, era locul ideal pentru a nu fi deranjat. Trăsese storurile şi încuiase uşa. Penumbră şi linişte.

Era ora 9 dimineaţa.

— Cred... Da, numele oraşului este Audenge.

— Unde e asta?

— În bazinul Arcachon.

Freire îşi notă.

— Ce meserie ai?

Mischell nu răspunse imediat. Cutele de pe frunte, chiar sub borul pălăriei, sugerau că se gândeşte.

— Văd cărămizi.

— Cărămizi pentru zidărie?

— Da. Le ţin în mână. Le aşez.

Bărbatul mimă gesturile, cu ochii închişi, precum un orb. Freire se gândi la particulele descoperite pe mâinile şi sub unghiile lui. *Praf de cărămidă.*

— Lucrezi în construcţii?

— Sunt zidar.

— Unde lucrezi?

— Sunt... Cred... Acum lucrez pe un şantier la Cap-Ferret.

Freire continua să scrie. Nu lua totul de bun. Memoria lui Mischell ar fi putut denatura adevărul. Sau ar fi putut crea elemente de pură ficţiune. Aceste informaţii erau mai degrabă indicii. Ele marcau o direcţie pentru cercetare. *Totul se va verifica.*

Ridică stiloul şi aşteptă. *Nu înmulţi întrebările. Lasă atmosfera biroului să lucreze.* Şi pe el îl prindea somnul. Gigantul nu mai spunea nimic.

— Numele şefului tău, reluă într-un final Freire, ţi-l aminteşti?

— Thibaudier.

— Poţi să mi-l spui pe litere?

Mischell nu avu nicio ezitare.

— Nu-ţi mai aminteşti şi altceva?

Linişte, apoi:

— Duna. Din şantier vedeam duna lui Pilat...

Fiecare răspuns era ca o trăsătură de creion care completa o schiţă.

— Eşti căsătorit?

Din nou o pauză.

— Nu... am o prietenă.

— Cum o cheamă?

— Hélène. Hélène Auffert.

După ce îi ceru să-i spună şi numele acesteia pe litere, Freire acceleră ritmul.

— Cu ce se ocupă?

— Este secretară la primărie.

— La primăria din satul vostru? La primăria din Audenge?

Mischell îşi trecu mâna peste faţă. Îi tremura.

— Eu.. Nu mai ştiu...

Freire preferă să oprească şedinţa. Va organiza o alta a doua zi. Trebuia să respecte ritmul memoriei care îşi croia drum spre lumină.

Cu câteva cuvinte, îl scoase pe Mischell din starea de hipnoză, după care ridică storurile. Strălucirea soarelui îl ului şi declanşă durerea din spatele orbitelor. Nici pomeneală de ceaţă deasupra Bordeaux-ului. Un soare de iarnă domnea peste oraş. Alb şi rece ca un bulgăre de zăpadă. Freire văzu în asta o bună ocazie pentru a continua discuţia.

— Cum te simţi?

Cowboy-ul nu se clinti. Purta o haină de pânză de aceeaşi culoare cu pantalonii, furnizate de spital. Jumătate pijama, jumătate uniformă de deţinut. Freire clătină din cap. Se opunea ideii de uniformă pentru pacienţi.

— Bine, răspunse Mischell.

— Îţi aminteşti conversaţia noastră?

— Vag. Am spus lucruri importante?

Psihiatrul îi răspunse cu prudenţă, cu formulele uzuale, dar fără să repete cu voce tare informaţiile primite. Trebuia mai întâi să le verifice, una câte una. Se aşeză la birou şi

îl privi pe Mischell drept în ochi. După câteva cuvinte de liniştire, îl întrebă despre somn.

— Încă mai am acelaşi vis.

— Soarele?

— Da, soarele. Şi umbra.

Oare el ce visase? După episodul cu oamenii în negru, se prăbuşise în inconştienţă ca un bolovan. Dormise complet îmbrăcat pe canapeaua din salon. Devenise cerşetorul propriei existenţe.

Se ridică şi îi dădu roată gigantului, care încă stătea jos.

— Ai încercat să îţi aminteşti de... noaptea de la gară?

— Sigur. Dar nimic nu mi-a revenit în memorie.

Freire mergea acum în spatele lui. Era conştient că paşii lui aveau ceva ameninţător, oprimant — un poliţist anchetând un arestat. Se apropie de el din dreapta.

— Niciun detaliu, măcar?

— Nimic.

— Cheia? Anuarul?

Mischell clipi de câteva ori. Muşchii feţei începură să-i zvâcnească.

— Nimic. Nu ştiu nimic.

Psihiatrul reveni la biroul lui. Simţea de data asta o rezistenţă la omul din faţa lui. Îi era frică. *Frică să îşi amintească.* Freire îi adresă un surâs amical. Un adevărat semn de concluzionare şi liniştire. Nicio precauţie nu era prea mare cu acest pacient. Memoria lui era ca o bucată de hârtie mototolită, care s-ar fi putut rupe pe măsură ce o îndreptai.

— Ne oprim aici pentru astăzi.

— Nu. Vreau să îţi vorbesc despre tata.

Maşina memoriei era activată. Cu sau fără hipnoză. Freire îşi luă din nou carnetul.

— Te ascult.

— E mort. De doi ani. Zidar. Ca şi mine. Ţi-am spus ce meserie am?

— Da.

— L-am iubit mult.

— Unde locuia?

— Marsac. Un sat în bazinul Arcachon.

— Şi mama ta?

Bărbatul nu răspunse imediat şi întoarse capul. Ochii păreau că sunt în căutarea unui răspuns pe fondul de lumină îngheţată al ferestrei.

— Avea o tutungerie, zise în sfârşit, pe strada principală din Marsac. A murit şi ea, anul trecut. Imediat după tata.

— Îţi aminteşti cum?

— Nu.

— Ai fraţi şi surori?

— Eu... Mischell ezită. Nu mai ştiu.

Freire se ridică. Era timpul să încheie întâlnirea. Chemă infirmierul şi îi prescrise un sedativ lui Mischell. *Odihnă în primul rând.*

O singură dată se uitase la ceas. Aproape ora 10. Garda lui la urgenţe începea la ora 13. Avea timp să se ducă până acasă, dar ce folos? Preferă să facă vizita secţiei sale. După care va reveni aici şi va verifica noutăţile despre Pascal Mischell.

Ieşind pe culoar, un adevăr din subconştient ieşi la suprafaţă.

Încerca să îşi ducă existenţa aici, în spital. În siguranţă. La fel ca pacienţii.

***

— Am făcut tot posibilul să-i modelez un cap care să semene.

— Văd.

Ora 10 dimineaţa. Anaïs Chatelet nu dormise decât două ore, pe canapeaua din biroul ei. Cu telefonul sub nas,

se uita pe ecran la resturile feței victimei din gara Saint-Jean. Nas zdrobit. Arcade sparte. Ochiul drept înfundat, deplasat câțiva centimetri față de celălalt. Buzele tumefiate lăsau să se vadă dinții rupți. O mască peticită, cârpită, asimetrică.

Longo, legistul, tocmai îi trimisese fotografia — în scopul recunoașterii — din exces de zel.

— Mai întâi, toate fracturile feței au fost provocate de capul de taur. Ucigașul a scobit interiorul gâtului animalului. L-a golit până la creier, apoi a înfipt grozăvia pe craniul omului ca pe o cagulă. Vertebrele fiarei și ce a mai rămas din mușchi și țesuturi au strivit fața puștiului.

Puști. Ăsta era cuvântul. Avea spre douăzeci de ani. Păr vopsit, spre negru corb, tuns ca un drac. Fără îndoială un gotic. I se căutaseră amprentele digitale în fișierul național: niciun rezultat.

Tipul nu făcuse pușcărie, nici nu fusese vreodată în arest. Cât despre FNAAG, Fișierul Național Automat al Amprentelor Genetice, aici verificarea dura mai mult.

— Asta l-a ucis?

— Nu. Era deja mort.

— Din ce cauză?

— Prima mea impresie a fost corectă. Supradoză. Am primit azi-dimineață la prima oră analizele toxicologice. Sângele clientului nostru conținea aproape două grame de heroină.

— Ești sigur că din cauza asta a murit?

— Nimeni nu are cum să reziste la o așa doză. Vorbesc de heroină aproape pură. Și nici urmă de vreo altă rană.

Anaïs se opri din scris.

— Ce înțelegi prin „aproape pură"?

— Să zicem cam 80%.

Era la curent cu lumea drogurilor. Învățase totul la Orléans, placa turnantă de intrare pentru Île-de-France. Știa că heroină de tipul ăsta nu exista pe piața de coca. Și mai ales la Bordeaux.

— Analizele toxicologice nu mai spun nimic altceva despre produsul ăsta?

— Numele şi adresa dealerului, poate?

Anaïs nu răspunse ironiei.

— Un lucru e clar, reluă Longo. Victima noastră era un toxico. Ţi-am arătat braţul. Mâinile aveau urme de înţepături. Nu am putut să-i examinez nările din cauza stării cartilajelor şi a oaselor, dar nu am nevoie de nicio confirmare. Clientul nostru era obişnuit cu hero. Nu şi-ar fi injectat niciodată aşa ceva dacă i-ar fi cunoscut compoziţia.

Supradozele sunt întotdeauna accidente. Drogaţii se joacă mereu cu linia roşie, dar instinctul lor de supravieţuire îi împiedică să o încalce cu bună ştiinţă. I se vânduse sau i se dăduse victimei o otravă fără să i se precizeze riscurile.

— Tipul s-a sufocat, continuă legistul. Toate simptomele sunt clare. Un EPA de toată frumuseţea.

— Un ce?

— Edem pulmonar acut. Pupilele sunt micşorate de heroină şi de anoxia cerebrală. Am găsit şi o spumă roşiatică în fundul gurii. Plasmă care a plesnit când era pe cale să se sufoce. Cât despre inimă, era aproape să explodeze.

— Ai putut evalua ora decesului?

— Nu a murit ieri-noapte, ci în noaptea de dinainte. Nu pot să mă pronunţ asupra orei exacte.

— De ce noapte?

— Ai o idee mai bună?

Anaïs se gândi la ceaţa care începuse cu douăzeci şi patru de ore înainte şi care persistase toată ziua. Ucigaşul ar fi putut acţiona la orice oră, dar noaptea, pentru a muta cadavrul, ar fi fost mult mai prudent din partea lui. *Noapte şi ceaţă*, se gândi. *Nacht und Nebel*. Îşi aminti de filmul lui Alain Resnais. Documentarul cel mai terifiant realizat vreodată, despre lagărele de concentrare germane: „Aceste porţi

al căror prag se trecea doar o dată". De câte ori se uita la acest film, adică des, se gândea la tatăl ei.

— Mai e o chestie bizară, adăugă Longo.

— Care?

— Am impresia că îi lipseşte din sânge. Corpul este anormal de palid. Am verificat şi alte detalii. Mucoasele pleoapelor, buzele, unghiile: peste tot aceeaşi paloare a lipsei de sânge.

— Mi-ai spus că nu sunt alte urme de răni.

— Exact. Cred că ucigaşul a recoltat unu sau doi litri de sânge proaspăt. Printre cicatricile recente de înţepături, mai multe ar fi putut fi urma injecţiei mortale, dar şi a unei recoltări de sânge ca la carte.

— I-a fost făcută pe când trăia?

— Sigur. După moarte e imposibil să mai recoltezi sânge.

Anaïs îşi notă amănuntul. *Un vampir*?

— Nimic altceva pe corp?

— Plăgi vechi. Cele mai multe dintre răni sunt prost cicatrizate. Am descoperit la radiografie chiar fracturi care datau din copilărie. Cum ţi-am mai spus: pentru mine, tipul este PFD. Un vagabond bătut care a sfârşit rău.

Anaïs revăzu în minte corpul prea slab, acoperit cu tatuaje. Era de acord. Un alt fapt corobora la această ipoteză: niciun ordin de căutare nu fusese lansat pentru o persoană cu aceste semnalmente. Fie tipul venise de altundeva, fie nimeni nu îi ducea lipsa...

— Ai găsit şi alte indicii care duc la această concluzie?

— Mai multe. În primul rând, corpul era foarte murdar.

— Mi-ai spus asta acolo.

— Vorbesc de un jeg cronic. Ca să-i spălăm pielea, a trebuit să folosim detergent. Mâinile erau şi ele degradate. Pielea feţei, roşie, trăda viaţa în aer liber. Am remarcat în acelaşi timp şi urme de pişcături de purici. Fără să mai vorbim despre păduchi şi lindini. La morgă, cadavrul încă mişca.

Anaïs nu era sigură că ar trebui să aprecieze umorul lui Longo. Şi-l imagina în sala de disecţii, sub reflectoare învârtindu-se în jurul cadavrelor cu dictafonul în mână. Era un bărbat la cincizeci de ani cărunt, neutru, indescifrabil.

— Pe dinăuntru, continuă el, cam la fel. Ficatul era în prag de ciroză. Groaznic la un tip atât de tânăr.

— Din cauza alcoolului?

— Mai degrabă, aş spune că era atins de o hepatită C. Următoarele analize ne vor spune. În orice caz, vom găsi şi alte afecţiuni. Tipul nu ar fi trecut de 40 de ani.

Anaïs trăgea deja concluzii indirecte în ceea ce îl privea pe asasin. *Un ucigaş de boschetari.* Un asasin cu un ritual delirant care se lua de scursorile societăţii. Simţi furnicături în membre. Trăgea prea repede concluzii. Nimic nu sugera că era vorba de un recidivist. Cu toate astea, era sigură: dacă Minotaurul era prima lui victimă, nu va fi şi ultima.

— Fără raporturi sexuale? Nu a fost violat?

— Nimic. Nicio urmă de spermă. Nicio leziune anală.

— Despre ultimele ore din viaţă, de dinainte de a fi ucis, ai vreo idee?

— Se ştie ce a mâncat. Batoane de surimi de crab. Pacheţele de pui. Urme de MacDo. În mare, cam orice. Tipul se hrănea fără îndoială din pubele. Un lucru e clar, ultima lui masă a fost udată din plin. Avea 2,4 alcoolemie în sânge. Beat mort înainte de injecţia fatală.

Anaïs încercă să vizualizeze o cină în doi, victimă şi călău, stropită cu bere, apoi trecerea la lucruri mai serioase — injecţia. *Nu.* Vizualiză altceva. Asasinul îl culesese pe tânăr *după* festin. După care îl convinsese să se facă high cu „cea mai bună heroină din lume".

— Despre asasin ce poţi să îmi spui?

— Nu mare lucru. Nu l-a mutilat. S-a mulţumit să-i înfigă căpăţâna pe cap. După mine, un tip cu sânge rece. Metodic. Se consacră cu pasiune şi rigoare delirului lui.

— De ce „metodic"?

— Am observat ceva. Cicatrici ale unor găuri micuţe pe nări, la colţul gurii, deasupra claviculei drepte şi de o parte şi de alta a buricului.

— Ce sunt?

— Urme de piercinguri. Asasinul le-a scos. Nu ştiu ce înseamnă, dar nu voia metal pe prada sa. Repet: un psihopat. Rece ca un şarpe.

— După tine, cum s-au petrecut lucrurile?

— Cunoşti regulile: legistul nu are dreptul la ipoteze.

Oftă adânc: ştia că Longo ardea de nerăbdare să-i spună.

— Nu face pe prostul.

Doctorul trase aer în piept şi se lansă:

— Aş spune că s-a întâmplat alaltăieri. Ucigaşul a acostat victima seara. Fie ştia unde să-l găsească, fie a făcut alegerea pe loc — într-o crâşmă, la o petrecere, într-o piaţă sau pur şi simplu pe stradă. În orice caz, ştia că victima e toxico. L-a ademenit cu o doză de nebunie. L-a dus într-un colţ liniştit şi i-a preparat doza letală. Înainte sau după, i-a luat sânge. Dacă stau să mă gândesc, a făcut-o înainte căci hemoglobina nu era saturată de heroină. Dar până nu vom şti ce a făcut cu...

Anaïs adăugă mental o circumstanţă. Victima îl cunoştea pe asasin. Chiar şi un drogat în criză nu se lasă injectat de un necunoscut. Minotaurul avea încredere în gâdele lui. *De căutat printre dealerii lui. Sau printre tovarăşii din ultimele lui zile.*

O altă convingere. I se oferise cadou doza. Victima nu avea cum să-şi permită să plătească heroină cu peste 150 de euro gramul.

— Mulţumesc, Michel. Când o să am raportul?

— Mâine-dimineaţă.

— Poftim?

— E duminică. Am petrecut toată noaptea cu leşul ăla şi dacă nu te superi, aş prefera să le duc croasanţi puştilor mei.

Anaïs contemplă faţa cârpită a victimei. Ea îşi va petrece ziua cu bucata asta de film amărâtă, interogând vagabonzii şi dealerii. Îi dădură lacrimile. *Închide.*

— Să îmi trimiţi, acum, fotografiile cu cadavrul.

— Şi căpăţâna, ce să fac cu ea?

— Căpăţâna?

— Capul de taur. La cine să îl trimit?

— Redactează un prim raport. O notă despre cum l-a tăiat asasinul şi cum l-a scobit.

— Animalele nu sunt branşa mea, spuse Longo supărat. Trebuie apelat la un veterinar. Sau la şcoala de măcelari din Paris.

— Găseşti tu un veterinar, ciripi ea. Capul ăla face parte din cadavrul tău, deci din dosarul tău.

— Duminica? O să-mi ia ore întregi!

Îi răspunse cu o notă de răutate, imaginându-şi micul dejun familial al doctorului făcut ţăndări:

— Descurcă-te. Suntem toţi în aceeaşi barcă.

***

Anaïs îi convocă pe Le Coz şi pe ceilalţi băieţi din echipa ei în birou. Aşteptându-i, îşi lăsă privirea să se plimbe peste lucrurile care o înconjurau. Vizuina ei, relativ spaţioasă, se găsea la primul etaj al comisariatului. Un perete vitrat se deschidea spre strada François-de-Sourdis. Un altul spre culoar. Această fereastră interioară era prevăzută cu un stor pentru a o proteja de privirile indiscrete. Nu îl cobora niciodată. Voia să fie mereu integrată în agitaţia secţiei.

Pentru moment, domnea o linişte neobişnuită. O linişte de duminică dimineaţa. Anaïs percepea vag doar zgomotul de la parter. Se trimiteau acasă ocupanţii celulelor de dezmeticire din beţie. Parchetul autoriza eliberarea celor arestaţi peste noapte: şoferi fără permis, puşti surprinşi cu câteva

grame de haşiş sau cocaină, obişnuiţi ai discotecilor. Captura de sâmbătă seară, aglomerată într-un acvariu.

Îşi verifică e-mailurile. Longo îi trimisese deja fotografiile în format pdf. Dădu comanda de tipărire, apoi plecă în căutarea unei cafele pe hol. Când se întoarse, o serie de clişee macabre o aşteptau. Observă cu mai multă atenţie tatuajele victimei. O cruce celtică, o frescă maură, un şarpe încolăcit în jurul unei tufe de trandafiri: tipul avea gusturi eclectice. Trecu la ultimul set: capul de taur pus pe masa de autopsie ca pe tejgheaua unui măcelar. Nu îi mai lipsea decât pătrunjelul din nas. Nu ştia dacă Longo dorise să facă o glumă. Sau un act de provocare. Dar era satisfăcută să vadă imaginea asta — un semn sigur despre demenţa ucigaşului.

Nări largi, coarne puternice, piele neagră, parcă arsă în focul iadului. Ochii, pupile mari din lac negru, scânteiau încă, în ciuda morţii, în ciuda frigului, în ciuda orelor petrecute pe fundul canalului de vizitare.

Tot în picioare, lăsă jos fotografiile şi luă câteva guri de cafea. Îi chiorăiau maţele. Nu mâncase nimic de ore bune. Poate de zile. Îşi petrecuse restul nopţii sunând la închisori şi institute psihiatrice, întrebând de vreun pasionat de mitologie greacă sau de mutilări de animale, care să fi fost recent eliberat. Nu vorbise decât cu paznici adormiţi. Trebuia să încerce din nou mai târziu.

Contactase fortul Rosny, unde se aflau sediile Serviciului tehnic de cercetări judiciare şi de documentare al jandarmeriei, unde erau înregistrate toate crimele comise în Franţa. Fără rezultat şi aici. Într-o duminică la cinci dimineaţa, nici nu aveai cu cine să vorbeşti *cu adevărat*.

Studiase apoi mitul Minotaurului pe internet. Ca toată lumea, îl cunoştea în linii mari. Pentru detalii avea nevoie să îşi reîmprospăteze memoria.

Totul începea cu tatăl monstrului, Minos. Fiu al Europei, o pământeancă şi al lui Zeus, suveranul zeilor. Minos

fusese adoptat de regele Cretei, după care devenise el însuşi monarhul insulei. Pentru a dovedi legăturile sale privilegiate cu zeii, îi ceruse lui Poseidon, regele mărilor, să scoată din apa mării un taur magnific. Poseidon acceptă, cu condiţia ca Minos să sacrifice apoi fiara în numele lui. Minos nu îşi ţinu promisiunea. Uluit de frumuseţea taurului, îl păstră şi îl ascunse în cirezile sale. Furios, Poseidon o făcu pe Pasifae, soţia lui Minos, să se îndrăgostească de fiară. Ea se împreună cu aceasta şi dădu naştere unui monstru cu cap de taur şi corp de om: Minotaurul. Pentru a ascunde acest fruct al păcatului, Minos îi ceru arhitectului său, Dedal, să construiască un labirint în care îl închise pe monstru.

Mai târziu, regele câştigă războiul contra Atenei şi îl obligă pe regele acesteia să îi trimită în fiecare an şapte tineri şi şapte tinere drept hrană pentru Minotaur. Regele se supuse acestui groaznic tribut până în ziua în care Tezeu, fiul său, se alătură convoiului cu scopul de a ucide monstrul. Cu complicitatea uneia dintre fiicele lui Minos, Ariadna, el a reuşit să omoare monstrul şi să regăsească drumul de întoarcere din labirint.

Anaïs făcu o presupunere: victima evoca în acelaşi timp monstrul mitologic şi victimele sale — tinerii bărbaţi sacrificaţi. Omul cu faţa distrusă de capul de taur fusese simbolic ucis de către Minotaur.

Se aşeză la birou şi se reculese. Mental, părăsea mitologia — teoria — pentru a reveni la concret. *Heroină 80% puritate.* Era o pistă grozavă. O năpădiră amintirile. După ce se integrase în SRPJ[12] din Orléans şi înţelesese că subiectul central al anchetelor sale vor fi drogurile, hotărâse să urmeze un stagiu personal. Îşi luase o săptămână de concediu, îşi încuiase legitimaţia de poliţist şi pistolul în dulap şi plecase apoi în Ţările de Jos.

---

12 SRPJ: Serviciul regional al poliţiei judiciare.

Se întâlnise cu dealeri în suburbiile Amsterdamului. Indivizi care închiriau apartamente goale, cu o masă joasă de sticlă ca unic mobilier, mult mai practică pentru tras pe nas. Dusese tratative cu ei. Tare ca stânca, le ceruse să-i împacheteze strâns în plastic cele o sută de grame de heroină pe care le cumpărase. Se dusese apoi la latrină şi îşi băgase pachetul în anus. Cum o făceau toţi înainte de a lua calea de întoarcere.

Călătorise astfel simţind otrava înăuntrul ei. Încercase astfel sentimentul că face corp comun cu meseria sa. Nu se infiltrase în mediu, ci mediul se infiltrase în ea... Nu arestase pe nimeni, nu avea nicio competenţă în acele teritorii. Trăise pur şi simplu *ca ei*. Şi luase această decizie. De atunci îşi exercita meseria în această manieră. Implicată până la os. Fără altă viaţă decât aceasta.

Cineva ciocănea la uşă.

În minutul următor, patru şmecheri intrară la ea în birou. Le Coz, la patru ace, cu cravată, de parcă era în drum spre biserică. Amar, poreclit Jaffar, reprezenta tendinţa inversă: nebărbierit, neîngrijit, arătând ca un vagabond. Conante cu un trenci şi un început de chelie, un fizic atât de banal că devenea o calitate. Zakraoui, zis „Zak", un look de clovn trist cu o pălărioară pe cap, dar cu o cicatrice în colţul buzelor — faimosul surâs tunisian — mai degrabă înspăimântătoare. Cei patru muschetari. *Unul pentru toţi, toţi pentru ea...*

Distribui portretul pe care îl multiplicase şi aştepta ca acesta să îşi facă efectul. Coz se strâmbă. Jaffar surâse. Conante ridică privirea cu un aer stupid. Zak îşi pipăia neîncrezător borul îngust al pălăriei. Anaïs le explică strategia. Ca să-l identifice pe ucigaş, trebuiau să identifice mortul.

— Cu asta? întrebă Jaffar, arătând fotografia.

Le rezumă convorbirea ei cu legistul. Injecţia mortală. Calitatea excepţională a drogului. Faptul că victima fusese o

persoană fără adăpost. Toate acestea restrângeau mult pistele care trebuiau cercetate.

— Jaffar, tu te ocupi de boschetari. Cunoşti zonele, nu?

— Sunt mai multe.

— Luând în considerare vârsta şi profilul, clientul nostru este mai degrabă de centru şi nu de periferie. Beţiv, în căutare de concerte de stradă şi petreceri tehno.

— Atunci pasajul Victor Hugo, strada Sainte-Catherine, Piaţa Général Sarrail, Piaţa Gambetta, Piaţa Saint-Projet.

— Nu uita gara. În primul rând.

Jaffar încuviinţă.

— După ce epuizezi toate astea, treci în revistă bisericile, adăposturile, locuinţele ocupate ilegal. Arată-le portretul tuturor cerşetorilor, punkiştilor, boschetarilor pe care îi găseşti. Mai du-te la centrele de primire, la cantinele sociale, săli de forţă şi alte asemenea.

Jaffar se scărpină în barbă, privind la faţa spartă din fotografie. Poliţistul, la 40 de ani, era el însuşi aproape de statutul de PFD. Divorţat, refuza cu încăpăţânare să plătească pensia alimentară. Avea un proces în cârcă şi se muta din hotel în hotel. Bea. Se droga. Juca la curse şi poker. Se zvonea chiar şi că se încurcase cu o prostituată din Étable. Dar era de neînlocuit când trebuiau trecute prin sită văgăunile oraşului.

— Tu, i se adresă Anaïs lui Le Coz, faci turul dealerilor.

— Unde?

— Întreabă-l pe Zak. Dacă heroina albă a apărut pe piaţă, sigur nu a trecut neobservată.

— Nu e întotdeauna albă? Heroina?

— Heroina nu e niciodată albă. Este brună. Drogaţii o consumă brown, sub formă de pudră sau boabe. Şi nu conţine mai mult de 10–30% heroină. Doza care l-a ucis pe clientul nostru conţinea 80%. Nici vorbă de ceva standard.

Le Coz lua notițe în carnet, ca la școală.

— Sună-i și pe jandarmii de la Gruparea interregională Bordeaux-Aquitania. Au fișe despre subiectul ăsta. Nume și adrese.

— N-o să le placă.

— Războiul dintre secțiile de poliție a luat sfârșit. Le explici problema: te vor ajuta. Contactează și închisoarea din Bordeaux. Vorbește cu toți gealații implicați în trafic de droguri.

— Păi, dacă sunt închiși...

— Sunt la curent, nu te teme. Arată portretul tuturor.

Le Coz continua să scrie cu Montblancul său strălucitor. Avea un ten mat, gene întoarse de femeie, un gât foarte fin și părul strălucind de gel. Privindu-l așa de lustruit ca un actor din filmele mute, Anaïs se gândi dacă era o idee bună să îl trimită la mititica.

— Treci și pe la farmaciști. Toxico sunt cei mai buni clienți ai lor.

— E duminică.

— Începi cu cei de gardă. Găsește adresele de acasă ale celorlalți.

Anaïs se întoarse spre Conante: cu ochii roșii, își petrecuse toată noaptea vizionând casetele de la gară.

— Ai remarcat ceva?

— Nimic. Mai mult, canalul de vizitare este într-un unghi mort.

— Parcarea?

— Nimic deosebit. Am luat pe sus doi stagiari ca să noteze toate numerele de mașină și să-i convoace azi pe toți conducătorii auto din ultimele patruzeci și opt de ore.

— Și din ușă în ușă? Personalul gării? Cei din clădirile abandonate?

— Suntem pe felie cu cei de la BAC. Până acum, nimeni nu a văzut nimic.

Anaïs nu se aștepta la miracole.

— Te întorci cu fotografia. Te duci cu ea la tipii de la pază, la poliţia din gară, la boschetarii din zonă. Poate tipul nostru era din zonă.

Conante dădu din cap şi se înveli mai bine în canadiană. Anaïs se întoarse spre Zak. O pramatie, fost boschetar, fost hoţ de maşini care intrase în poliţie cum se intră în Legiunea Străină. Ştergem totul şi o luăm de la capăt. Îl însărcinase să dea de urma taurului mutilat. Sprijinit de perete cu mâinile în buzunare, cu un ton monoton, începu să dea raportul:

— Am început prin a-i scula din somn pe crescători. Doar în Grande Lande, Ţara Bascilor şi Gasconia sunt vreo zece. Dacă adăugăm Camargue şi Alpille, cifra urcă la 40. Deocamdată nu am nimic.

— Ai sunat şi veterinarii?

Zakraoui îi făcu cu ochiul — ea nu se formaliză.

— I-am scos din pat, şefa.

— Abatoarele, măcelăriile industriale?

— Urmează.

Se îndreptă de spate.

— O întrebare, şefa. Simplă curiozitate.

— Spune.

— De unde ştii că este un cap de taur de luptă?

— Tata era pasionat de coridă. Mi-am petrecut copilăria pe arene. Coarnele unui toros bravo nu au nimic în comun cu cele ale celorlalţi tauri. Mai sunt şi alte deosebiri, dar nu o să îţi ţin un curs acum.

În treacăt, Anaïs simţi o satisfacţie. Îl evocase pe tatăl ei şi nu trădase nici cea mai mică emoţie. Vocea ei nici nu se gâtuise şi nici nu îi tremurase. Nu îşi făcea iluzii. Erau, pur şi simplu, adrenalina şi excitaţia care o făceau mai puternică în această dimineaţă.

— Am vorbit despre victimă, interveni Jaffar. Dar ucigaşul? Ce căutăm, de fapt?

— Un tip rece, crud, care ştie să manipuleze.

— Sper că fosta mea are un alibi, zise el scuturând din cap.

Ceilalţi rânjiră.

— Gata cu gluma, îi opri Anaïs. Ţinând cont de punerea în scenă, trebuie să excludem o crimă impulsivă, pasională sau fără premeditare. Tipul a pregătit lovitura. În amănunt. Sunt puţine şanse să fie o răzbunare. Rămâne doar nebunia pură. O nebunie rece, riguroasă, marcată de mitologia greacă.

Şi în concluzie Anaïs se ridică. Era o invitaţie clară de a trece la treabă. Cei patru poliţişti o luară spre uşă. În prag, Le Coz se opri şi îi aruncă peste umăr:

— Era să uit. L-am găsit pe amnezic.

— Unde?

— Nu departe. Institutul Pierre-Janet. La băieţii veseli.

***

La amiază, după ce a făcut vizita pe secţie şi a luat act de urgenţe, Mathias Freire s-a instalat din nou în faţa calculatorului ca să verifice informaţiile despre Pascal Mischell.

Căută mai întâi în anuar, ca şi în ajun. Niciun Pascal Mischell în Audenge, în valea Arcachon. Consultă din nou PMSI. Nicio urmă de fişe medicale pe acest nume în departamentul Aquitania şi nici altundeva în Franţa. Sună la biroul administrativ al spitalului şi lansă o căutare prin agentul de serviciu. Niciun Pascal Mischell înscris la serviciul social.

Freire închise telefonul. Afară, un turneu de bile era în plină desfăşurare. Auzea cum se ciocneau bilele, însoţite de strigătele pacienţilor înflăcăraţi. Doar după voce putea să spună cine participa la meci.

Psihiatrul ridică din nou receptorul şi sună la primăria din Audenge. Nu răspunse nimeni. Era duminică. Sună la postul de jandarmi. Le explică despre ce era vorba şi nu avu nicio problemă în a demonstra că e de bună-credinţă — vocea,

siguranța, termenii medicali. Audenge era o localitate mică. Îi cunoşteau pe toți de la primărie — nicio Hélène Auffert nu lucra acolo.

Freire le mulțumi jandarmilor. Intuiția lui funcționa. Inconştient, cowboy-ul denatura amintirile sau le inventa pur şi simplu. Diagnosticul lui se contura.

Intră pe internet şi consultă cadastrul de la Cap-Ferret. O aplicație dădea şantierele deschise în oraş şi în zonă. Mathias notă fiecare nume de societate apoi, tot de pe internet, numele patronilor şi ale şefilor de şantier ai acestor societăți. Nici măcar o dată nu se împiedică de vreun Thibaudier.

Afară bilele continuau să se ciocnească, însoțite de strigăte, proteste, râsete necontrolate. Ca o formalitate, Freire verifică şi ultimele dezvăluiri ale lui Mischell. Tatăl său se născuse la Marsac, un „mic sătuc din bazinul Arcachon", unde mama lui ținea o tutungerie pe strada principală. Pe ecran examină cu atenție harta regiunii. Nu găsi nici măcar satul.

Freire trecu din nou în revistă numele: marea interioară a bazinului, insula Păsărilor, promontoriul Cap-Ferret, duna lui Pilat... Necunoscutul mințise, dar în zona asta se găsea cheia misterului.

Sună telefonul. Infirmiera de la serviciul de urgențe.

— Mă scuzați că vă deranjez. V-am sunat şi pe mobil, dar...

Freire se uită la ceas: 12:15.

— Garda mea începe la ora 13.

— Da, dar vă caută cineva.

— Unde?

— Aici. La urgențe.

— Cine?

Infirmiera ezită un moment.

— Poliția.

***

Ofiţerul de la poliţia judiciară măsura cu pasul holul de la urgenţe. Era minionă, cu părul scurt şi cu o geacă de piele, jeanşi şi cizme de motociclist exact ca în cântec. Un adevărat băieţoi. Dar faţa era deosebit de frumoasă, încadrată de bucle închise la culoare care îi conturau obrajii. Îi sugera un termen demodat — răpitoare.

Freire se prezentă. Femeia îi răspunse pe un ton vesel:

— Bună ziua. Sunt căpitan Anaïs Chatelet.

Mathias abia îşi reţinu surpriza. Tânăra avea un magnetism irezistibil. O prezenţă de o intensitate deosebită. Ea era cea care îşi punea amprenta asupra lumii şi nu invers. Freire o analiză pentru câteva secunde.

Avea figura unei păpuşi din alt secol. O faţă plină, albă precum o foaie de hârtie, pe care trăsăturile erau desenate dintr-o bucată, fără nicio ezitare. Gura mică sugera un fruct roşu într-un vas cu zahăr. Îi mai sugera două cuvinte, care nu aveau nicio legătură unul cu celălalt „strigăt" şi „lapte".

— Să mergem la mine în birou, i se adresă el pe tonul lui seducător. Este în clădirea de alături. Vom fi mai liniştiţi.

Femeia o luă înainte fără să-i răspundă. Haina de piele i se întinse şi prin ea se distingea conturul armei din dotare. Înţelese că nu abordase cea mai bună atitudine. Vocea de catifea se adresa tinerei femei. Iar la el venise în vizită căpitanul de poliţie.

Se îndreptară spre unitatea Henri-Ey. OPJ-ul aruncă o privire scurtă spre jucătorii de bile. Psihiatrul observă o nervozitate, o tulburare acunsă. Dar nu părea genul care să se sperie de vecinătatea bolnavilor mintal. Poate că locul îi amintea lucruri neplăcute...

Intrară în clădire, traversară recepţia şi pătrunseră în birou. Freire închise uşa şi îi propuse:

— O cafea? Un ceai?

— Nu, nimic. E în regulă.

— Pot să încălzesc nişte apă.

— Nu e nevoie, v-am spus.
— Luaţi loc.
— Aşezaţi-vă dumneavoastră. Eu rămân în picioare.

Continuă să o privească zâmbind. Cu mâinile în buzunare, avea alura dulce a unei puştoaice cu aere de virilitate. Ocoli biroul şi se aşeză. Ea continua să stea nemişcată. O altă trăsătură uimitoare era tinereţea: nu părea să aibă mai mult de 20 de ani. Cu siguranţă că avea mai mult, dar alura era a unei studente abia ieşită de pe băncile facultăţii. Strigătul. Laptele. Aceste cuvinte încă îi mai pluteau în minte.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?
— Alaltăieri, în noaptea de 12 spre 13 februarie, aţi primit în timpul gărzii dumneavoastră un amnezic. Un tip găsit în gara Saint-Jean pe calea ferată.
— Exact.
— V-a vorbit? I-a revenit de atunci memoria?
— N-aş zice.

Femeia făcu câţiva paşi.

— Ieri, l-aţi contactat pe locotenentul Pailhas pe telefonul mobil. I-aţi vorbit de o şedinţă de hipnoză... Aţi făcut-o?
— Azi-dimineaţă.
— Şi nu a ieşit nimic?
— Şi-a amintit câteva elemente, dar am verificat: nimic adevărat. Am...

Se opri şi îşi împreună mâinile pe birou în semn de hotărâre.

— Nu înţeleg, căpitane. Ce e cu aceste întrebări? Locotenentul Pailhas mi-a spus că va relua ancheta astăzi. Lucraţi cu dânsul? Există elemente noi?

Îi ignoră cu grijă întrebările.

— După dumneavoastră, nu simulează? Amnezia lui este una reală?
— Nu pot fi sută la sută sigur. Dar cred că e sincer.
— A suferit vreo leziune? Are vreo boală?

— A refuzat să facă vreo radiografie, dar totul mă îndeamnă să pun sindromul lui pe seama unei emoții foarte puternice.

— Ce fel de emoție?

— Nu am idee.

— Informațiile pe care vi le-a dat, despre ce anume erau?

— Vă repet, totul e fals.

— Noi avem alte posibilități pentru a le verifica

— Spunea că se numește Pascal Mischell. M.I.S.C.H.E.L.L.

Femeia scoase o cariocă și un carnețel. Un carnețel cu copertă de vinil. Reeditarea carnețelului lui Hemingway și al lui Van Gogh. Poate un cadou de la logodnic... Scria concentrată, scoțând în mod discret în colțul gurii un vârf de limbă. Nu avea verighetă.

— Ce altceva?

— Că e zidar. Originar din Audenge. Că lucrează în acest moment pe un șantier din Cap-Ferret. Dar din nou vă spun că am verificat și...

— Continuați.

— Mi-a mai spus că părinții săi au trăit într-un cătun din bazinul Arcachon, dar localitatea nu există.

— Cum se numea?

Freire oftă a lehamite:

— Marsac.

— Și despre traumatism?

— Niciun cuvânt. Nici cea mai vagă amintire.

— Despre noaptea de la gară?

— Nimic. E incapabil să își amintească ce s-a întâmplat.

Își ținea în continuare ochii ațintiți pe carnet, dar o simțea că se uită la el pe furiș, pe sub pleoapele coborâte.

— Există vreo șansă să-și amintească rapid ceva despre acest subiect?

— Acesta va fi cel din urmă lucru pe care o să și-l amintească. Șocul, de orice natură ar fi fost, are tendința să înăbușe mai întâi memoria pe termen scurt. Oricum, sunt

convins că a inventat tot. Numele. Originea. Meseria. Ce căutaţi de fapt?

— Îmi pare rău. Nu pot să vă spun nimic.

Mathias Freire îşi încrucişă braţele şi spuse cu umor:

— N-aş zice că voi, poliţiştii, sunteţi prea cooperanţi. Dacă aţi avea informaţii suplimentare, aş putea profita ca să-mi orientez propria cercetare spre...

Se opri: Anaïs Chatelet izbucnise în râs în faţa ferestrei. Se întoarse spre el încă râzând. Figura ei mai scosese la lumină un secret. Emailul dinţilor ei mici, de animal sălbatic.

— Ce v-a făcut să râdeţi?

— Tipii care joacă bile jos. Când vine la rând unul dintre ei, toţi ceilalţi se ascund după copaci.

— E Stan. Un schizofrenic. Confundă jocul cu bile cu bowlingul.

Anaïs Chatelet ridică privirea şi se întoarse spre el:

— Nu ştiu cum reuşiţi.

— Cum reuşesc?

— Cum rezistaţi cu toţi... ţăcăniţii.

— Ca şi dumneavoastră. Mă adaptez.

Ofiţerul îşi continuă plimbarea prin cameră, ciocănind uşor cu carioca coperta carnetului. Întreaga ei fiinţă trăda efortul de a vrea să aibă aerul unui tip dur, dar acest act de voinţă avea un efect contrar: o impresie de feminitate extremă.

— Sau îmi spuneţi ce se întâmplă, sau nu vă mai răspund la întrebări.

Femeia se opri brusc. Îşi pironi privirea în cea a lui Freire. Avea ochi mari şi întunecaţi, în fundul cărora se zărea un licăr auriu.

— Am descoperit un cadavru azi-noapte, îi spuse cu o voce neutră. La gara Saint-Jean. La două sute de metri de staţia de gresaj unde a fost găsit amnezicul dumneavoastră. Ceea ce face din el suspectul ideal.

Freire se ridică. Era momentul să lupte de pe poziţii egale.

— Azi-noapte dormea liniştit la mine în secţie. Pot să depun mărturie.

— Victima a fost ucisă în noaptea precedentă. Nimeni nu a observat cadavrul în timpul zilei din cauza ceţii. Or, atunci tipul dumneavoastră circula încă liber. Era chiar prin preajmă.

— Unde exact era cadavrul? Pe şinele de cale ferată?

Surâse cu un zâmbet micuţ, dulce-acrişor.

— Într-o gaură de vizitare. De-a lungul vechilor ateliere de reparaţii.

Se aşternu un moment de tăcere. Freire era uimit de propria sa stare de spirit. Nu era nici şocat, nici curios în legătură cu asasinatul. Admira mai degrabă tenul femeii. Îl asemăna acum cu o foaie de hârtie de orez, în spatele căreia se deplasa o lumină misterioasă, poate o japoneză cu o lanternă, mergând fără zgomot, cu paşi mici în şosete albe.

Se scutură. În picioare, în faţa biroului lui Freire, Anaïs Chatelet se lăsa observată. Ca o femeie care se bucură de mângâierea soarelui.

Dintr-odată păru şi ea că se extrage din această paranteză.

— Victima a murit în urma unei supradoze de heroină.

— Deci nu a fost o crimă?

— O crimă comisă cu ajutorul heroinei. Aveţi pe aici?

— Nici vorbă. Avem opiacee. Morfină. Multe droguri chimice. Dar nu heroină. E un produs fără nicio virtute terapeutică. Şi e şi ilegală, nu?

Anaïs făcu un gest vag care putea să treacă drept răspuns.

— Victima, continuă el, a fost identificată?

— Nu

— Femeie?

— Bărbat. Tânăr mai degrabă.

— Amănunte deosebite... în jur? În fosă, vreau să zic?

— Victima era goală. Ucigaşul i-a înfipt peste craniu un cap de taur.

De data asta, Mathias reacţionă. Dintr-odată văzu totul. Şinele. Negura. Corpul gol pe fundul fosei. Căpăţâna neagră a taurului. *Minotaurul.* Anaïs îl observa şi ea acum cu coada ochiului, descifrând fără îndoială şi cea mai mică dintre reacţiile lui.

Pentru a disimula stânjeneala, Freire ridică tonul:

— Ce doriţi la urma urmei de la mine?

— Părerea dumneavoastră despre... pacient.

Şi-l aminti pe colos. Pălăria de cowboy. Cizmele. Aspectul de căpcăun din desenele animate.

— Absolut inofensiv. V-o spun cu certitudine.

— Când l-am găsit, avea în mână obiecte pline de sânge.

— Victima dumneavoastră nu a fost mutilată aplicându-i-se lovituri cu o cheie mecanică şi nici cu o carte groasă, nu-i aşa?

— Sângele de pe ele corespunde cu cel al victimei.

— Zero pozitiv. O grupă foarte răspândită şi...

Freire se opri: ghicise jocul tinerei femei.

— M-aţi dus. Ştiaţi că nu el este asasinul. Deci de ce vă interesează?

— Nu ştiu. Dar ar mai fi o posibilitate. Era pe acolo când asasinul a pus cadavrul în fosă. Poate că a văzut ceva. Se opri o secundă, apoi continuă: Şocul care i-a provocat amnezia poate este cauzat de ceea ce a văzut în noaptea aceea.

Mathias înţelese — de fapt o simţise din prima clipă — că avea de-a face cu o poliţistă strălucită, mult deasupra mediei.

— Aş putea să îl văd?

— E prematur. E încă foarte obosit.

Îi aruncă o privire peste umăr. Nu ştiai pe ce picior să dansezi cu fata asta. Uneori brutală, alteori răzvrătită.

— Şi ce-ar fi dacă mi-aţi spune adevărul?

Freire ridică din sprâncene.

— Adică?

— Aveţi un diagnostic exact pentru acest om.

— De unde ştiţi?

— Instinctul vânătorului.

Izbucni în râs.

— Prea bine. Veniţi cu mine.

***

Centrul de documentare era la şase clădiri de unitatea Henri-Ey. Traversară campusul în aerul însorit şi rece. Aleile cenuşii. Pavilioanele cu acoperişuri ţuguiate. Palmierii. Era duminică, şi în ziua aceea, deşi friguroasă, familiile se plimbau, înconjurând de obicei un personaj cu un comportament deviant. Anaïs Chatelet îi privea fără jenă pe vizitatori şi pe pacienţi. Erau, desigur, şi cazuri izolate. O doamnă în vârstă care se juca de-a păpuşile cu un bidon de balsam de rufe, un tânăr cu degete ca nişte gheare care vorbea singur, un bătrânel care se ruga la baza unui copac, mângâindu-şi barba cu amândouă mâinile.

— Dar aveţi ceva ciudaţi pe-aici...

Căpitanul nu umbla cu mănuşi în descrierea pacienţilor şi acest lucru îi plăcu lui Freire. În general, vizitatorii arborau o mină de circumstanţă. Pentru a-şi ascunde mai bine frica sau boala. Anaïs se temea şi ea, dar modul ei de a reacţiona era atacul frontal.

— Niciun bolnav nu scapă de aici?

— Azi îi numim pasageri.

— Ca în autobuz?

— Exact, zâmbi el. Doar că aici nu merg nicăieri.

— Dar există evadări sau nu?

— Deloc. Spitalele specializate sunt fondate pe principiul invers.

— Nu înţeleg.

Freire indică o nouă alee. Îşi continuară plimbarea. Soarele era sus şi cerul fără nori nu lăsa loc ideilor negre.

— De mai mult de cincizeci de ani, linia psihiatriei moderne este „deschideţi porţile!" Graţie neurolepticelor, cea mai mare parte a pacienţilor devin aproape ca şi ceilalţi. Pot oricum să se întoarcă la familiile lor sau să îşi continue viaţa în apartamente terapeutice. Cu toate acestea, mulţi dintre ei preferă să rămână aici, unde se simt în siguranţă. Le e frică de lumea exterioară.

— Cei care rămân sunt cei incurabili?

— Da, cronicii.

— Nu pot fi vindecaţi?

— Folosim rar acest termen în psihiatrie. Să spunem că există uneori cazuri de ameliorare la schizofrenici, de exemplu. Pentru ceilalţi trebuie să tratăm, însoţim, încadrăm, stabilizăm...

— Chiar să şi drogaţi.

Ajunseseră la Centrul de Documentare. O clădire din cărămidă, dominată de un coş care ar fi putut adăposti tot atât de bine sistemul de încălzire sau uneltele de grădinărit. Freire îşi căută cheile. Discuţia îl amuza.

— Toată lumea priveşte cu ochi răi aceste tratamente. Faimoasa cămaşă de forţă chimică. Dar primii care au de suferit sunt chiar bolnavii. Când eşti obsedat că şobolanii îţi halesc creierul sau când voci te asaltează ziua şi noaptea, credeţi-mă că e mai bine să fii oarecum amorf.

Descuie uşa. Strecură mâna înăuntru ca să aprindă lumina. Era plăcut să intre aici, duminica, cu poliţista asta superbă. Ca un puşti care îşi vizitează coliba din fundul grădinii.

Anaïs Chatelet observă decorul în tăcere. De ani de zile, şefa biroului ducea o luptă subterană contra PVC-ului, neoanelor şi mochetei. Recuperase tot mobilierul de lemn al spitalului — dulapuri, biblioteci, birouri cu sertare... Rezultatul era un decor cald, creând o atmosferă propice meditaţiei, încărcată cu o notă de rigurozitate.

— Aşteptaţi-mă aici.

Se găseau în sala de lectură, mobilată cu pupitre şi scaune în stil Jean Prouvé. Freire trecu în biblioteca propriu-zisă: şiruri de rafturi care purtau un secol de lucrări de specialitate, monografii, teze, jurnale medicale. Mathias ştia de unde să scoată la iveală cărţile de care avea nevoie pentru demonstraţie.

Când reveni în sală, Anaïs se aşezase la un pupitru. Savură spectacolul: silueta de motociclist, piele şi jeanşi în contrast cu confortul maro-auriu al camerei. Îşi trase un scaun şi se aşeză de partea cealaltă a pupitrului, cu documentaţia în faţă.

— Cred că Mischell, cel care pretinde că se numeşte aşa, este în plină fugă psihică.

Anaïs făcu ochii mari.

— Am crezut mai întâi că suferă de un sindrom amnezic retrograd. O pierdere de memorie clasică, care atinge memoria personală. A doua zi după internare, amintirile au început să îi revină. Trecutul îi ieşea la lumină. În realitate se petrecea exact contrariul.

— Contrariul?

— Cowboy-ul nostru nu îşi reamintea, ci inventa. Îşi crea o identitate nouă. Este ceea ce se numeşte „fugă psihică" sau „fugă disociativă". În jargonul psihiatrilor îi mai spunem sindromul „călătorului fără bagaje". O patologie extrem de rară, cunoscută din secolul al XIX-lea.

— Explicaţi.

Freire deschise prima carte — scrisă în engleză — şi se opri la un capitol. Întoarse apoi cartea pentru ca Anaïs să

poată citi. *The personality labyrinth*, de un anume McFeld, de la Universitatea Charlotte, din Carolina de Nord.

— Se întâmplă ca un om, sub presiunea unui stres puternic, să dea colţul străzii şi să îşi piardă memoria. Mai târziu, când crede că îşi aminteşte, îşi inventează o nouă identitate, un trecut nou, pentru a scăpa de propria lui viaţă. E un fel de fugă, dar în interiorul său.

— Tipul e conştient de ceea ce face?

— Nu. Mischell, de exemplu, chiar crede că îşi aminteşte. În realitate este pe cale să îşi schimbe pielea.

Anaïs frunzărea cartea, dar nu citea. *Reflecta*. Mathias o privea atent. Avea buzele strânse. Ochii îi clipeau rapid. O simţea: era familiarizată cu tulburările psihologice. Ridică brusc privirea şi Freire tresări.

— De când se studiază cazurile acestea?

— Primele fugi psihogene au fost descoperite în secolul al XIX-lea în Statele Unite. În general, erau din cauza unor condiţii de viaţă insuportabile: datorii, crize conjugale, coşmaruri. Fugarul se ducea până undeva şi nu se mai întorcea niciodată. Între timp, uita totul. Când îşi amintea, era un cu totul alt om.

Freire luă o altă lucrare şi o deschise la pagina potrivită pentru poliţistă.

— Cel mai faimos caz este cel al lui Ansel Bourne, un preot evanghelic care s-a stabilit în Pennsylvania sub numele de AJ Brown şi a deschis o papetărie.

— Bourne, ca Jason Bourne?

— Robert Ludlum s-a inspirat din numele acestuia pentru personajul lui amnezic. În Statele Unite este o referinţă foarte cunoscută.

— Este la fel cu ceea ce noi numim personalitate multiplă?

— Nu. Cei care suferă de acest sindrom adăpostesc în ei mai multe personaje în acelaşi timp. În cazul de care vorbesc, amnezicul înăbuşă personalitatea sa precedentă şi devine altcineva. Nu există coabitare.

Anaïs parcurse lucrările, articolele consacrate fenomenului. Din nou nu citea. Ceea ce dorea era o explicaţie cu voce tare.

— Pentru dumneavoastră, Mischell este un astfel de caz?

— Sunt convins.

— De ce?

— Mai întâi, amintirile lui sunt false. Verificaţi şi voi. Mai mult, în ele se simte că sunt fabricate... inconştient.

— Daţi-mi un exemplu.

Mathias se ridică şi ocoli biroul din stejar masiv al şefei de secţie. Într-un sertar găsi ceea ce căuta şi reveni, aşezându-se în faţa lui Anaïs cu o cutie de Scrabble în mână.

— Necunoscutul nostru spune că se numeşte „Mischell".

Scrise cu literele de plastic: MISCHELL.

— De multe ori un nume inventat de subconştient este o anagramă.

Amestecă literele şi scrise: SCHLEMIL.

— Ce înseamnă asta?

— N-aţi auzit de Peter Schlemihl?

— Nu, îi răspunse ea pe un ton franc.

— Este eroul unui roman din secolul al XIX-lea scris de Adelbert von Chamisso. Omul care şi-a pierdut umbra. Amnezicul nostru, când şi-a creat noua identitate, şi-a amintit de cartea aceasta...

— Are vreo legătură cu trecutul lui?

— Pierderea umbrei este poate pierderea identităţii lui. De când e aici, Mischell are acelaşi vis. Merge în soare printr-un sat gol. Dintr-odată o explozie albă şi fără zgomot are loc. Fuge, dar umbra lui rămâne lipită pe un perete. Mischell şi-a lăsat dublura în urma lui.

Repetând analiza în faţa femeii, i se păru că sună mai bine decât cu o seară înainte. Această descifrare era de fapt traducerea simbolică a fugii lui.

— Revenind la problema mea, spuse Anaïs, ridicându-se (nu îşi scosese haina). Criza aceasta ar fi putut fi provocată de un şoc, nu? Ceva ce ar fi văzut?

— Cum ar fi o crimă sau un cadavru? zâmbi Freire. Aveţi o continuitate în idei. Da, e posibil.

Anaïs se apropie de pupitru. Mathias era încă aşezat. Raportul de forţe redevenise ceea ce fusese la început.

— Care sunt şansele să îl faceţi să-şi recapete memoria reală?

— Deocamdată sunt foarte mici. Trebuie să descopăr cine este într-adevăr pentru a-l aduce cu blândeţe înapoi în el însuşi. Doar atunci îşi va putea aminti.

Tânăra femeie bătu din picior.

— O vom face împreună. Informaţiile pe care vi le dă sunt utilizabile.

— Nu chiar. Îşi fabrică noua identitate cu fragmente din cea veche. Sunt elemente deformate, eliptice, uneori inversate.

— Aţi putea să îmi daţi notiţele dumneavoastră?

— Nici vorbă.

Freire se ridică la rândul lui şi se înclină pentru a atenua violenţa reacţiei sale.

— Îmi pare rău, dar e imposibil. Secret medical.

— Este vorba de o crimă, spuse ea pe un ton dintr-odată autoritar. Pot să vă convoc în calitate de martor direct.

Ocoli pupitrul şi se opri în faţa lui Anaïs. O depăşea cu un cap, dar tânăra femeie nu părea să fie impresionată.

— Convocaţi-mă dacă vreţi. Pentru a mă interoga, veţi avea nevoie mai întâi să solicitaţi o autorizaţie Consiliului de Ordine. Care vi se va refuza. O ştiţi ca şi mine.

— Nu aveţi motiv să reacţionaţi aşa, îi spuse ea, reluându-şi mersul în sus şi în jos. Am putea să ne unim eforturile... E imposibil ca aceste două cazuri să nu fie legate între ele. Nu sunteţi gata să faceţi orice pentru a descoperi adevărul?

— Până la un punct. Vreau să îmi vindec pacientul. Nu să îl las în voia sorţii.

— Nu aveţi cum să mă împiedicaţi. Nu uitaţi că el rămâne suspectul meu principal

— E o ameninţare?

Ea se apropie cu mâinile în buzunare, fără să răspundă. Îşi regăsise atitudinea de la început. Gata să înfrunte lumea. Îşi înfipse şi el mâinile în buzunare. Geacă neagră de piele împotriva halatului alb.

— Am terminat?

— Nici vorbă.

— Poftim?

— Vreau să văd fiara.

***

O oră mai târziu, în parcarea spitalului Pierre-Janet, Anaïs îşi verifica mesajele. Le Coz sunase de trei ori. Îl sună imediat.

— L-am identificat.

— Cum îl cheamă?

— Duruy. Philippe. 24 de ani. Fără slujbă. Fără domiciliu stabil. Muritor de foame.

Îşi luă carnetul şi notă pe scurt informaţiile.

— Suntem siguri?

— Cu certitudine. N-am scos nimic de la dealeri, dar am interogat patru farmacişti până am dat peste Sylvie Gentille, domiciliată în Talence, strada Camille-Pelletan, numărul 74. Are o farmacie în Piaţa Victoire.

— Ştiu unde e. Continuă

— I-am trimis fotografia pe mobil. A identificat oficial victima, în ciuda contuziilor şi cusăturilor. De trei luni venea la ea pentru stocul lunar de Subutex.

— Bravo.

— Nu e tot. L-am sunat pe Jaffar. Boschetarii de la Victor Hugo l-au recunoscut şi ei pe individ. Îl ştiau de Fifi, dar e acelaşi tip. Un gotic, care când apărea, când dispărea. Putea lipsi şi săptămâni întregi. După ei, Duruy se aciuiase într-un boschet pe lângă strada Vignes.

Descuie portiera şi se urcă în maşină.

— Când l-au văzut ultima oară?

— Farmacista, acum trei săptămâni. Boschetarii, de câteva zile. Nimeni nu ştie cum şi-a petrecut zilele înainte de a fi ucis.

— N-avea amici? Apropiaţi care să poată să ne spună mai multe?

— Nu. Duruy era un solitar. Când dispărea, nimeni nu ştia unde se duce.

— Nu avea câine?

— Ba da. Un ciobănesc. De negăsit. Ucigaşul i-o fi făcut şi lui seama.

— Verifică totuşi şi adăposturile de animale.

Anaïs se gândi la camerele de supraveghere. Va trebui să extindă vizionările. Să pieptene tot oraşul. Philippe Duruy ar putea fi pe una din înregistrări. Împreună cu furnizorul ucigaş? Şi visele sunt bune la ceva.

— Şi boarfele?

— Îngropate fără îndoială, împreună cu potaia.

Recapitulă în minte filmul crimei, cu mai multă precizie. Ucigaşul nu era boschetar şi nici vreo cunoştinţă de-a lui Duruy. Îşi reperase victima cu câteva zile înainte de a lovi. Îl îmbrobodise cu vorbe. Îi câştigase încrederea. Ştia că Goticul era toxi. Ştia că era un solitar — cu atât mai uşor de eliminat cu discreţie. Ştia că avea câine — deci avea un plan despre cum să se descotorosească de el.

Amănuntele. Vineri 12 februarie. Să zicem ora 20. Noaptea cade asupra Bordeaux-ului. Noaptea şi ceaţa. Poate îşi plănuise deja agresiunea pentru această zi şi vremea a ţinut

cu el. Ştia de unde să îl ia pe Philippe Duruy. Îi propune o seringă de Inferno şi îl duce într-un loc ferit unde totul era pregătit. De notat distrugerea rapidă a oricăror urme. Câine, ambalaj, haine. Un ucigaş organizat. Cu nervi de oţel. *Un profi în domeniu.*

— Ai luat numele medicului curant? continuă ea.

— La naiba. Am uitat. Am fost atât de bucuros de...

— Nu-i nimic. Trimite-mi prin SMS numărul farmacistei. Mă ocup eu.

— Eu ce să mai fac?

— Dat fiind că ai acum starea lui civilă, reconstituie faptele şi acţiunile lui Duruy la Bordeaux. Şi nu doar aici.

— Cam naşpa. Tipii de genul ăsta...

Anaïs înţelese ce voia să zică. Oamenii străzii erau ultimii oameni liberi ai societăţii moderne. Nu carte de identitate. Nu carnet de cecuri. Nu maşină. Nu mobil... Într-o lume în care fiecare conexiune, fiecare apel, fiecare mişcare era memorizată, ei erau singurii care nu lăsau urme.

— Dacă e drogat, încearcă la FNAILS.

Fişierul Naţional Automat de Interceptare a Folosirii Stupefiantelor la nivel de individ avea date despre toate arestările legate de droguri. Titulatura nu se potrivea pe deplin cu iniţialele, dar Anaïs încetase de mult să mai înţeleagă acronimele poliţiei naţionale.

— Amprentele nu au dat niciun rezultat, i-o întoarse Coz.

— Ceea ce dovedeşte că tehnologia nu este o ştiinţă exactă. Sunt sigură că Duruy a mai fost arestat. Mai verifică o dată. Vezi şi pe partea cu sănătatea. Duruy a fost internat cel puţin o dată pentru consum şi tot ce mai urmează. Poate că a solicitat ajutor social. Fă-mi un tablou total.

— Şi cu dealerii?

Ea nu mai credea în pista aceasta. Distribuitorii tăceau mâlc şi oricum, nu ei erau cei care îi vânduseră ucigaşului heroina albă — *acesta avea propria filieră.*

— Poţi să-i uiţi. Concentrează-te pe administrativ. Vreau şi biografia completă a lui Duruy. Sună-l pe Jaffar. Să pună în mişcare reţeaua socială. Asociaţii, organizaţii. Să se întoarcă la vagabonzi şi boschetari. Vezi şi cu Conante. Să continue vizionările de la camerele de supraveghere. Trebuie localizat Duruy pe ele. Vreau să ştiu cum şi-a petrecut ultimele zile până la ultima secundă. Prioritate absolută.

Anaïs închise şi demară. Abia aştepta să părăsească locurile astea de închisoare şi nebunie. Merse câteva minute până în oraşul universitar situat în Talence. Din nou parcare. Din nou oprire. Îşi consultă din nou SMS-urile. Coz îi trimisese coordonatele farmacistei. O sună imediat pe Sylvie Gentille. Femeia nu avea registrul cu ea — îşi petrecea duminica împreună cu familia —, dar îşi amintea medicul curant al lui Philippe Duruy, David Thiaux. Un medic din cartier.

Un alt telefon. Anaïs dădu peste nevasta doctorului. Acesta juca golf la circuitul de 18 găuri de la Laige. Anaïs ştia unde e. Răsuci cheia în contact şi o luă spre Caychac, unde se găsea traseul.

La volan, reflecta la întâlnirea cu amnezicul. Imposibil să îşi facă o idee. Din punct de vedere fizic, omul era impresionant. În rest, părea destul de simpluţ. La prima vedere, părea incapabil să facă rău unei muşte, dar ea nu era plătită să îşi facă impresii la prima vedere. O singură certitudine: gigantul nu avea profilul unui criminal organizat şi nici al unui mare dealer.

Ora 14:30. Anaïs o luă pe drumul spre Médoc. Trecu la întâlnirea cu medicul. *Ce e mai bun trebuie lăsat la urmă.*

Mathias Freire reprezenta arhetipul frumosului tenebros. Trăsături regulate, dar răscolite de o agitaţie interioară. Ochi sumbri, intenşi care refuzau să îşi dezvăluie secretele. Părul şi mai negru, ondulat, răvăşit romantic. Cât despre ţinută, era

clar că nu dă doi bani pe cum arată. În halatul alb şifonat, Freire arăta ca un pat nefăcut. Şi de aceea îl vedea cu atât mai sexy...

Potoleşte-te, Anaïs. Mai confundase ea slujba cu sentimentele, ceea ce dusese întotdeauna la catastrofe. În orice caz poziţia psihiatrului nu era în avantajul ei. El îşi va proteja întotdeauna pacientul în ceea ce priveşte ancheta şi nu se va repezi să-i telefoneze dacă va da peste ceva...

În faţă îi apăru panoul de golf de la Laige. În sine se bucura că lucrează duminica. Cel puţin nu îşi va petrece după-amiaza tolănită pe canapea şi ascultând *Wild Horses* de la Stones sau *Perfect Day* de la Lou Reed. Slujba era ultimul refugiu al naufragiaţilor inimii.

***

Clădiri lungi, cenuşii din lemn, în stil Bahamas, deschideau terenul de golf. Structuri din pin şi garduri şi acoperişuri din cedru roşu. Văile înverzite încadrau aceste linii gri ca o completare a programului.

Parcă, strecurând Golful printre maşinile 4X4 Porsche Cayenne şi Aston Martin. Ieşind din maşină, ar fi avut chef să zgârie caroseriile lustruite sau să smulgă una–două oglinzi retrovizoare. Ura golful. Ura burghezia. Ura Bordeaux-ul. Şi totuşi, se întorsese. Dar e bine să-ţi alimentezi ura. Să o hrăneşti cum hrăneşti o fiară. Această energie negativă o ţinea deasupra.

Intră în clădirea clubului. În timp ce trecea de intrare, îşi închipui cum ar fi să dea nas în nas cu tatăl ei. Se temea mereu de o astfel de eventualitate. Un alt motiv să se distanţeze de acest oraş.

Aruncă o privire în saloane şi în magazinul cu echipamente. Nicio figură familiară. Tot atât de mult se temea ca în cercul ei de apropiaţi să nu fie recunoscută drept fiica lui

Chatelet. Nimeni din sferele înalte ale Bordeaux-ului nu uitase scandalul asociat acestui nume.

Ajunse la bar. Era încă uimită că, deşi purta jeanşi şi bocanci, nimeni nu venise încă să o poftească afară. Jucătorii de golf — în majoritate bărbaţi — stăteau cu coatele rezemate de tejgheaua barului. Toţi purtau uniforma reglementară. Pantaloni în carouri. Tricouri polo pe corp. Bocanci cu ţinte. Mărcile se afişau obscen. Ralph Lauren, Hermès, Louis Vuitton...

Se prezentă barmanului, arătându-i discret legitimaţia şi îi explică pe cine caută. Barmanul îl chemă pe şeful băieţilor care adunau mingile. Un anume Nicolas, dacă era să te iei după ecusonul prins de puloverul lui verde. Luară una dintre maşinuţele electrice când fură anunţaţi că medicul se întorsese la vestiar. Anaïs întrebă unde e.

— Aici, răspunse Nicolas, frânând în faţa unei cabane de lemn. Dar este rezervată pentru bărbaţi.

— Însoţeşte-mă.

Intrară în bârlogul bărbaţilor. Zgomot de duşuri, zumzet de voci grave, efluvii de sudoare şi parfum. Bărbaţii se îmbrăcau, în picioare în faţa dulapurilor cu uşi din lemn. Alţii ieşeau de la duş, uzi leoarcă şi cu catargul în bernă. Alţii îşi aranjau părul sau se dădeau cu gel hidratant.

Anaïs avea impresia că intrase în anticamera atotputernicilor masculi. Sigur se vorbea aici despre putere, politică, victorii sportive. Şi, bineînţeles, despre sex. Fiecare îşi lăuda aici amanta, performanţele, satisfacţiile, ca şi rezultatele de pe terenul verde. Deocamdată, nimeni nu o băga în seamă.

Se adresă lui Nicolas:

— Unde este Thiaux?

Acesta arătă un bărbat care tocmai îşi punea cureaua. Masiv, având în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunt. Anaïs se apropie şi simţi o tulburare subită. Tipul semăna cu tatăl ei. Aceeaşi figură largă, bronzată, nemaipomenită.

Aceeaşi mutră de proprietar funciar, căruia îi place să îşi simtă pământurile sub picior.

— Doctorul Thiaux?

Bărbatul îi zâmbi. Disconfortul ei crescu. Aceiaşi ochi de aisberg care nu-şi ofereau transparenţa decât ca să te îngheţe şi mai tare.

— Eu sunt.

— Anaïs Chatelet. Căpitan la Poliţia din Bordeaux. Aş dori să vorbim despre Philippe Duruy.

— Philippe, da, înţeleg.

Ridică piciorul pe banchetă ca să îşi lege şireturile. Părea indiferent la zgomotele din jur. Anaïs îl lăsă un pic în pace.

Bărbatul trecu la al doilea pantof.

— Are probleme?

— E mort.

— Supradoză?

— Exact.

Thiaux se îndreptă şi ridică încet capul cu un aer fatalist.

— Nu păreţi surprins.

— Cu ce îşi băga în vene, nici nu ai de ce să te miri.

— I-aţi prescris Subutex. Încerca să se lase?

— Avea perioade. De la ultima consultaţie, era pe 4 mg de Sub. Părea a fi bine, dar nu speram la prea mult. Şi ca dovadă...

Medicul îşi luă pardesiul pe braţ.

— Când l-aţi văzut pe Philippe ultima oară?

— Trebuie să mă uit în agendă. De vreo două săptămâni.

— Ce ştiţi despre el?

— Nu mare lucru. Venea la dispensar pentru reţeta lunară. Îşi lăsa câinele afară şi nu îşi povestea viaţa.

— La dispensar? Nu îl primeaţi la cabinet?

Îşi încheie nasturii de lemn şi îşi puse pe umăr sacul de sport.

— Nu. Dau consultaţii în fiecare joi în cartierul Saint-Michel. Un CMP. Centru medico-psihologic.

Lui Anaïs îi fusese greu să şi-l imagineze pe acest burghez primindu-l pe boschetarul jegos de Philippe Duruy. Acum îi era şi mai greu să şi-l imagineze într-o sală cu linoleum pe jos, consultându-i pe marii marginalizaţi ai cartierului.

— Vă miră probabil că un medic ca mine asigură o gardă la un dispensar. Cu siguranţă e ca să îmi curăţ conştiinţa.

Spusese asta pe un ton ironic. Pe Anaïs personajul o irita din ce în ce mai mult. Behăiala din jurul ei făcea situaţia şi mai rea. Undele funeste de bărbaţi triumfători, fericiţi să fie împreună, savurându-şi forţa şi averile, îi găureau urechile.

Thiaux apăsă şi mai tare pe pedală.

— Pentru voi, poliţai de stânga, noi suntem sursa tuturor relelor. Orice am face, facem greşit. Acţionăm doar din interes sau din ipocrizie burgheză.

Se îndreptă spre uşă, salutând în treacăt pe unul şi pe altul. Anaïs îl prinse din urmă:

— Philippe Duruy nu v-a vorbit niciodată despre familia lui?

— Nu cred că avea familie. În orice caz, nu a vorbit niciodată despre vreuna.

— Despre prieteni?

— Nici atât. Era un nomad. Un singuratic. Cultiva acest stil. Genul tăcut şi închis. Care călătoreşte în căutare de muzică şi droguri.

Thiaux ieşi pe uşă. Anaïs se ţinu după el. Era abia ora 16 şi deja se făcea noapte. Croncănitul ciorilor înlocui vocile bărbaţilor. I se făcu frig.

— Dar avea ca bază Bordeaux-ul.

— Bază e un cuvânt mare. Să spunem că în fiecare lună venea să mă vadă. Deci aici era colţişorul lui, da.

Medicul ajunse în parcare şi îşi scoase cheile de la maşină. Mesajul era clar: nu avea de gând să o mai lungească cu Anaïs.

Ea îl mai întrebă o dată:

— Nu v-a vorbit niciodată despre trecutul lui? Despre originea lui?

— Nu aveţi o idee prea clară despre schimburile de cuvinte dintre un medic de dispensar şi un toxi precum Duruy. Bună ziua, bună seara şi basta. Fac un bilanţ de sănătate, semnez reţeta şi tipul dispare. Nu sunt psihiatru.

— Consulta vreunul la CMP?

— Nu, nu cred. Philippe nu căuta ajutor. Strada era alegerea lui.

— Avea şi alte probleme de sănătate în afară de droguri?

— Contractase o hepatită C acum câţiva ani. Nu lua niciun tratament, nu ţinea niciun regim. Sinucidere curată.

— Ştiţi cumva cum s-a apucat de heroină?

— Parcursul clasic, cred. Canabis, amfeta, ecstasy. Începi prin a lua heroină ca să eviţi răul de după ecstasy duminică-dimineaţa şi te trezeşti dependent luni. Mereu aceeaşi porcărie.

Doctorul ajunsese în faţa unui Mercedes negru clasa S. Pentru prima dată păru cuprins de un pic de laşitate. Timp de câteva secunde, lăsă garda jos. Imobil, în faţa maşinii, cu cheile în mână. În secunda următoare îşi reluă ţinuta şi apăsă pe telecomandă.

— Nu văd rostul întrebărilor dumneavoastră. Dacă Philippe a murit de o supradoză, unde e problema judiciară?

— Duruy a murit în urma unei supradoze, dar e vorba de o crimă. I s-a injectat o doză letală de heroină. O heroină foarte pură. Apoi i s-a strivit faţa cu o căpăţână de taur care i s-a tras pe cap până la umeri.

Thiaux tocmai îşi deschidea portbagajul. Păli. Anaïs savura spectacolul. Frumoasa stăpânire de sine a doctorului începea să dispară.

— Ce e? Un criminal în serie?

În zilele noastre, toată lumea are aceste cuvinte pe buze. Ca şi cum era vorba de un fenomen social bine-cunoscut, ceva între şomaj şi sinucidere profesională.

— Dacă este, este la început. V-a vorbit de dealerii lui?

Îşi puse sacul în portbagaj şi îl închise cu un zgomot sec.

— Niciodată.

— Ultima oară când l-aţi văzut v-a vorbit de un alt dealer? De o heroină de o calitate excepţională?

— Nu, dimpotrivă, era mai hotărât ca niciodată să nu se mai drogheze.

— Nu l-aţi mai văzut de atunci? Într-un alt context?

Thiaux deschise portiera.

— Deloc.

— Vom verifica, spuse, vârându-şi mâinile în buzunare.

Regretă imediat cuvintele. Cuvinte de sticlete. Cuvinte de prost. Medicul nu era suspect. Fraza era menită doar să îl neliniştească. Toţi sticleţii aveau această grandoare a puterii.

Medicul se rezemă de cadrul portierei.

— Faceţi totul pentru a fi dezagreabilă, domnişoară, dar cu toate acestea, îmi sunteţi simpatică. O puştoaică ce vrea o lume întreagă, la fel ca toţi cei pe care îi văd în fiecare săptămână la dispensar.

Anaïs îşi încrucişă braţele. Tonul compătimitor o deranja şi mai mult.

— Vă voi încredinţa un secret, îi spuse doctorul, aplecându-se spre ea. Ştiţi de ce asigur aceste consultaţii la dispensar când la mine la cabinet vine clientela cea mai înaltă din Bordeaux?

Anaïs rămase nemişcată, bătând din picior, muşcându-şi buzele. Perfectă în postura sa de mic animal de pradă.

— Fiul meu a murit în urma unei supradoze la vârsta de 17 ani. Nici nu-l bănuisem în stare să fumeze vreun joint. Vi se pare suficient ca motiv? Nu pot să mai schimb nimic. Dar pot să ajut nişte puşti în suferinţă şi mereu ai de câştigat.

Portiera se trânti. Anaïs privi Mercedesul dispărând pe sub copaci în noapte. Îi reveni o amintire: vocea lui Coluche.

Replica lui vizavi de sticleţi: „Da, ştiu, am un aer un pic tâmpit". Fraza o simţi ca pe o sentinţă personală.

***

Ora 21.

În sfârşit, garda se terminase. Mathias Freire se întorcea spre casă, gândindu-se la omul cu pălărie de cowboy şi la Minotaur. De la vizita lui Anaïs Chatelet, nu încetase să se întrebe care ar fi putut fi legătura dintre cele două cazuri. Toată după-amiaza dăduse consultaţii, fără să-i iasă din cap această întrebare. Care era legătura dintre Mischell şi crimă? Oare ce văzuse de fapt amnezicul? Regreta că nu acceptase propunerea poliţistei. Nu vedea cum ar mai fi putut avansa în cazul cowboy-ului.

În timp ce descuia uşa de la casă, îi veni o idee. O cacealma. Aprinse lumina în salon, după care se conectă la internet. Găsi foarte simplu coordonatele laboratorului tehnic al poliţiei cel mai apropiat de Bordeaux, LPS 31, situat la Toulouse. Se întrebă dacă nu cumva una dintre echipele lor se ocupase cu prelevarea de probe de pe mâinile lui Mischell. Dacă era aşa, tot ei se ocupaseră şi de cazul Minotaurului.

Cea mai simplă metodă de a afla era să îi sune.

I se făcu legătura cu ofiţerul de serviciu. Se prezentă ca expertul psihiatru al suspectului din cazul cadavrului de la gara Saint-Jean. Tipul de la capătul firului era la curent — material suplimentar fusese trimis de dimineaţă pentru analize.

Freire avusese dreptate. Aceeaşi echipă prelevase probe şi de la necunoscut în noaptea de 13 februarie şi apoi, în seara următoare, şi de la scena crimei. O simplă coincidenţă: tehnicienii erau deja la Bordeaux pentru un alt caz.

— Puteţi să-mi daţi numărul de mobil al şefului de echipă?

— Al coordonatorului, vreţi să spuneţi?

— Exact, al coordonatorului.

— Nu asta e procedura. De ce nu sună ofiţerul însărcinat cu acest caz?

— Anaïs Chatelet? Ea mi-a spus să vă sun.

Numele îşi făcu efectul. După ce îi dictă numărul, tipul adăugă:

— Se numeşte Abdellatif Dimoun şi e încă la Bordeaux. Lucrează cu un laborator particular. Vrea să fie acolo când vor sosi rezultatele.

Freire mulţumi, închise şi formă cele opt cifre.

— Alo?

Freire reluă povestea cu expertul psihiatru. Numai că numitul Abdellatif Dimoun nu era venit cu pluta.

— Nu voi da rezultatele decât ofiţerului însărcinat cu ancheta împreună cu o copie pentru judecător, atunci când acesta va fi desemnat.

— Clientul meu este amnezic, replică Freire. Încerc să-l ajut să-şi recapete memoria. Cel mai mic detaliu, cel mai mic indiciu, m-ar putea ajuta.

— Înţeleg, dar trebuie să discutaţi mai întâi cu Anaïs Chatelet.

Freire îl ignoră.

— Din raport reiese că aţi prelevat particule de praf de pe...

— Eşti căpos, bătrâne. Îi trimit raportul lui Chatelet mâine-dimineaţă. Vorbeşte cu ea.

— Am putea câştiga timp. Încerc o şedinţă de hipnoză mâine-dimineaţă la prima oră. Un cuvânt la telefon mă poate ajuta să câştig o zi!

Tehnicianul nu îi răspunse. Ezita. Birocraţia enerva pe toată lumea. Freire profită de avantaj:

— Fă-mi un rezumat al rezultatelor voastre. Clientul meu — care e pe cale să îşi recupereze memoria — susţine că praful de sub unghiile sale ar putea fi praf de cărămidă.

— Nici vorbă.

— Atunci ce e?
— O specie de fitoplancton.
— Poftim?
— Plancton marin. Un microorganism care se găseşte pe litoralul atlantic francez, în partea sudică a acestuia. Pe coasta bască.

Freire se gândi la fabulaţiile lui Mischell, despre Audenge, Cap-Ferret, Marsac, satul imaginar de lângă Insula Păsărilor. Deformări şi abateri în raport cu originea lui reală: *Ţara Bascilor*.

— Aţi identificat acest plancton marin?
— A trebuit să apelăm la specialiştii de la Ifremer şi de la Conservatoire du littoral. Planctonul face parte din dinoflagelate, *Mesodinium harum*. Tipul cu care am stat de vorbă spunea că este o specie rară. Aparţine florei submarine de pe coasta bască.

Mathias îşi notă repede pe un carnet şi reluă problema cât era caldă:

— Aţi mai găsit şi altceva?

Tehnicianul ezită, apoi confirmă:

— Ce îi va interesa pe poliţişti este că acelaşi plancton l-am mai găsit undeva.
— Unde?
— La locul crimei. Pe fundul fosei de vizitare. Analizele noastre au stabilit că există o corespondenţă între eşantioanele de la tip şi cele din fosă.

Freire digeră informaţia în tăcere. Anaïs Chatelet avusese dreptate: amnezicul văzuse corpul sau poate chiar îl...

— Mulţumesc, încheie el. Pentru moment nu voi ţine cont de acest amănunt în timpul şedinţei de hipnoză. Ancheta judiciară e treaba poliţiei.
— Bineînţeles, răspunse tehnicianul pe un ton înţelegător. Mult noroc.

Mathias închise. Cu un scris nervos rezumă elementele conversaţiei. Planctonul marin desemna Ţara Bascilor.

Poate şi o meserie în legătură cu marea. Până în prezent era convins că Mischell avea o meserie manuală, sub cerul liber. *Pescar*? Sublinie cuvântul de câteva ori.

Dar planctonul îl mai lega în mod direct pe Mischell de cadavru. Freire ridică stiloul: avu pe moment impresia că această legătură se răsucea în jurul gâtului pacientului său.

În acelaşi timp nu putea să se despartă de convingera lui de medic: cowboy-ul era nevinovat. Poate că îl surprinsese pe ucigaş. Poate că se bătuse cu acesta pe fundul fosei, înarmat cu anuarul şi cu cheia mecanică. La urma urmei, sângele poate că era al ucigaşului...

Ca şi cum această concluzie îi dădu o altă idee, Freire se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Fără să aprindă lumina, se duse la fereastră şi privi spre strada întunecată.

Oamenii în negru nu erau acolo.

***

— Chateau-Lesage este un Cru Bourgeois superior, din Listrac-Médoc, una dintre cele şase denumiri de origine controlată ale Médocului...

Lui Anaïs îi era frig. Sala, cu rezervoarele înalte, cromate, aliniate ca nişte sarcofage, era un castel al curenţilor de aer. Se felicită că îşi păstrase haina pe ea pentru vizită. De asemenea, era fericită deoarece, ca de obicei, avea aerul unui paria printre ceilalţi membri ai clubului.

— Viţa noastră nobilă are o istorie lungă, cupajele noastre există încă din secolul al XV-lea.

Grupul avansa încet în sală în ritmul discursului proprietarului, reflectat de pereţii argintii ai vaselor. În fiecare duminică seara, Anaïs vizita o altă pivniţă de vinuri nobile — făcea parte dintr-un club de degustători care vizitau castelele bordeleze.

De fiecare dată se întreba de ce se înscrisese şi de ce în mod irezistibil participa la serile acestea lugubre. Nu ar fi fost mai bună o farfurie cu ceva bun în faţa televizorului în timp ce ar fi urmărit unul dintre serialele ei preferate? Sau să fi studiat mai aprofundat simbolistica mitului Minotaurului? Sau filierele heroinei în Europa?

Nu îşi pusese niciuna dintre întrebări. La ora 20, ca de obicei în fiecare duminică, o luase spre club. Cât despre anchetă, finalul zilei nu adusese nimic nou. Coz lucra la o biografie de circumstanţă a lui Philippe Duruy, dar era chiar imposibil să progreseze duminica. Conante terminase de vizionat întregistrările de la camerele de supraveghere din gară, fără să găsească vreo urmă a tipului, după care trecuse la cele din cartierele unde îşi făceau veacul boschetarii. Nu avea nimic încă de la Zak. Tipul parcă se pierduse pe urma crescătorilor de tauri.

În ceea ce o privea, sunase la fortul Rosny. De data asta dăduse peste un specialist în arhive, o memorie vie a crimei. Nicio amintire despre vreo crimă mitologică. Niciun exemplu de o punere în scenă la fel de macabră. Nici în Franţa, nici în Europa. După ce luase legătura telefonic cu fiecare dintre băieţii ei, le dăduse liber şi îi convocase la o şedinţă a doua zi la prima oră la birou.

Chiar când ieşea din clădire, Deversat, comisarul-şef, o oprise în uşă şi îi spusese *claro*: nimic să nu transpire în media. Parchetul nu va sesiza procuratura mai devreme de şase zile. Avea mână liberă să conducă ancheta cum dorea. Dar atenţie: să nu uite că toţi cei care contau în Gironde, politicieni, aleşi şi puternici, o aveau în colimator. Anaïs îi mulţumi pentru încredere şi plecă, afişând un aer degajat — în realitate, stresul începuse să îi strângă stomacul ca un burete.

— În noiembrie tragem vinul în butoaie. Facem apoi un pic de fermentaţie malolactică. Învechirea în butoaie durează între 12 şi 13 luni...

Anaïs încă dârdâia. Senzaţia o făcu să se gândească la braţele ei — la cicatricile de pe ele. Avea tot timpul impresia că sunt despuiate, la vedere, tremurânde. Nicio stofă, niciun material nu puteau atenua senzaţia aceea de frig. Venea din *interior*.

— Intenţia noastră nu este să scoatem un vin cu prea mult tanin. Vrem un vin cu un bun echilibru între fruct, aciditate şi alcool. Sunt vinuri pline, agreabile şi în acelaşi timp au prospeţime...

Anaïs nu mai era acolo. Era în adâncul corpului ei. În adâncul suferinţei sale. Deşi voia să se abţină, strângându-şi braţele, se gândea deja la mai rău. *Nu voi reuşi niciodată...* Îi tremurau picioarele. Corpul îi vibra. În acelaşi timp, se simţea încremenită. În timpul crizelor de angoasă putea să se ghemuiască pe jos sau pe o bancă şi să nu se mişte ore întregi. Era o paralizie. O senzaţie de teroare care o ţintuia într-o baie de gheaţă.

— Vom degusta astăzi vinul nostru din recolta 2005, un an mare pentru Médoc. Vom avea azi doar o idee despre ce gust va avea în câţiva ani. Ca să spun drept, degustarea aceasta este prematură. Am prelevat o mostră din butoi şi...

Grupul cobora acum în pivniţele castelului. În faţa scărilor, Anaïs avu o clipă de ezitare, apoi se hotărî să-i urmeze. Cu efort reuşi să coboare treptele. Miros de mucegai. Activitatea intimă a fermentaţiei. Anaïs iubea vinul, dar vinul o făcea întotdeauna să se gândească la tatăl ei. În acest domeniu el o învăţase totul. Să guste. Să deguste. Să colecţioneze. Când vălul se rupsese, ar fi trebuit să renunţe la tot ce avea mai mult sau mai puţin legătură cu mentorul ei. Dar nu. Îi furase totul. Nu avea să îi fure şi asta.

— Încă o dată spun că este un pic prea devreme să îl degustăm...

Brusc, Anaïs se răsuci pe călcâie şi părăsi grupul. Urcă treptele împiedicându-se de câteva ori. Frecându-şi în

continuare braţele, străbătu în fugă sala vaselor. Să iasă. Să respire. Să urle. Imaginea ei se reflecta în pereţii bombaţi ai rezervoarelor, diformă, oribilă. Simţea cum din adânc urcă spre suprafaţă amintirile. Valul seismic de atrocităţi ce urma să-i explodeze în cap. Ca de fiecare dată.

Trebuia să atingă curtea, noaptea, cerul.

Curtea castelului era goală. Încetinind pasul, trecu de clădirea cramei şi o luă spre vie. Totul era albastru. Pământul şi cerul prinseseră o culoare selenară. Ridicăturile de pământ păreau alei de cenuşă de care se agăţau picioarele viei.

VINUL...

TATĂL...

Buzele scoteau aburi care se amestecau cu ceaţa argintată ce se ridica din pământ. Terasele coborau aici spre estuarul Gironde. Ţinu panta. Simţea pietricelele cum îi alunecau sub bocanci. Crengile şi aracii îi zgâriau jeanşii, ca şi cum i-ar fi vrut răul.

VINUL...

TATĂL...

Se înfundă mai adânc între plante şi dădu în sfârşit frâu liber amintirilor. Până la sfârşitul adolescenţei nu existase decât un bărbat în viaţa ei. Tatăl ei. Ceea ce era normal pentru o fetiţă care îşi pierduse mama la opt ani. Dar nu şi pentru tată, în a cărui viaţă nu exista decât o femeie, fiica lui. Formau amândoi un cuplu perfect, platonic, alcătuind un tot.

Tatăl model. Cu el îşi repeta lecţiile. El venea să o ia de la clubul de echitaţie. El o ducea la plajă la Soulac-sur-Mer. El îi povestea despre mama ei chiliană, care se stinsese într-o clinică precum o floare într-o seră. Era mereu acolo. Mereu prezent. Mereu perfect...

Uneori Anaïs simţea ceva rău. Inexplicabil. O încercau crize de angoasă. Simţea unde de teroare când era în apropierea tatălui ei. Ca şi cum corpul ei ar fi ştiut ceva ce îi scăpa conştiinţei sale. Ce?

Răspunsul îl avu pe 22 mai 2002.

Era pe prima pagină a ziarului *Sud-Ouest*.

Articolul se intitula: „Un torţionar în podgoriile noastre". În mod curios, fusese scris de un jurnalist de televiziune. Omul vizionase un documentar programat pe Arte, despre rolul militarilor francezi în dictaturile sud-americane ale anilor 1970. Printre aceşti formatori fuseseră şi activişti de extremă-dreapta, vechi membri ai OAS[13] sau SAC[14]. Alţi francezi participaseră direct la represiuni. În Chile, un oenolog renumit jucase un rol preponderent în activitatea escadroanelor morţii. Omul nu se ascunsese niciodată. Jean-Claude Chatelet, originar din Aquitania. Specialist în vin ziua. Specialist în sânge noaptea.

De la apariţia articolului, telefonul nu se mai oprea din sunat. Vestea se răspândise ca fulgerul. La facultate, îşi dădeau coate când trecea. Pe stradă era urmărită de priviri. Documentarul fusese difuzat pe Arte. Adevărul explodase. Filmul arătase un portret al tatălui ei, mai tânăr, mai puţin frumos decât îl cunoştea ea. „Un personaj-cheie în practicarea torturii în Santiago". Martorii evocau silueta lui zveltă, părul deja cărunt, ochii albaştri — şi faimosul lui şchiopătat, uşor de recunoscut şi acum. Jean-Claude Chatelet îl avusese mereu ca urmare a unui accident de călărie în copilărie.

Torturaţii evocau vocea lui blândă — şi practicile lui terifiante. Şocuri electrice, mutilări, extirpări, injecţii cu ulei camforat... Era poreclit „Şontorogul" („El Cojo") şi era renumit pentru o specialitate: îi elimina pe prizonierii inutili băgându-le pe gât un şarpe viu. Alţi martori, militari, explicau cum Chatelet, tânăr discipol al generalului Aussaresses, la

---

13 OAS — Organizaţia Armatei Secrete, fondată în 1961 pentru lupta împotriva independenţei Algerului.

14 SAC — Serviciu de Acţiune Civică: asociaţie fidelă lui de Gaulle şi principiilor sale, mai ales anticomuniste.

cârma Argentinei atunci, făcuse foarte mult pentru formarea echipelor...

Anaïs urmărise documentarul la o prietenă. Amuţită. Îşi pierduse vocea în seara aceea. În zilele următoare, articolele se înmulţiseră în presa locală. În faţa atacurilor, tatăl ei se refugiase în tăcere şi agheasmă — fusese întotdeauna un catolic practicant. Anaïs, în stare de şoc, îşi făcuse valizele. Avea 21 de ani şi dispunea de un capital moştenit de la mama ei — pământuri vândute în Chile, bani care îi aparţineau doar ei.

Se instalase într-un apartament de două camere pe strada Fondaudège, arteră comercială din centru, şi nu îl mai revăzuse niciodată pe tatăl ei. Se gândea întruna la cuvintele martorilor care îl descriau pe Şontorog. La vorbele lui. La gesturile lui. La mâinile lui.

Mâinile lui care aplicaseră vârful electric al *picanei*. Care tăiaseră, secţionaseră, mutilaseră corpuri. Aceleaşi mâini care o spălaseră copil fiind. Care o conduseseră la şcoală. Care o protejaseră şi o apăraseră de toţi şi de toate.

În sinea ei îl simţise dintotdeauna. Ca şi cum propria sa mamă, zidită în propria nebunie, i-ar fi transmis mental propriul secret — că se căsătorise cu diavolul. Iar acum, Anaïs era fiica acestui diavol. Sângele ei era murdar.

Încet-încet, îşi recuperase vocea şi îşi regăsise o viaţă normală. Facultatea de Drept. Licenţa ENSOP. La terminarea Şcolii de ofiţeri de poliţie, Anaïs ceruse un răstimp de o lună. Plecase în Chile. Vorbea spaniola curent — şi asta îi curgea în vine. Pentru a da de urmele tatălui ei, nu trebuise să alerge prea mult. Şontorogul era o celebritate la Santiago. Într-o lună îşi terminase ancheta. Pusese piesele cap la cap, mărturiile, fotografiile. Pentru extrădarea tatălui ei în Chile. Sau cel puţin pentru a fi adăugate la plângerile exilaţilor chilieni din Franţa.

Dar nu-i contactase nici pe judecători, nici pe avocaţi, nici pe reclamanţi. Se întorsese la Bordeaux. Închiriase un seif la o bancă şi pusese dosarul în el. Când închisese uşa

de fier a acestuia, sesizase ironia situaţiei: că această primă investigaţie criminală era şi botezul ei în calitate de poliţist. Dar pierduse totul. Copilăria. Originile. Identitatea. Viitorul îi devenise o pagină albă pe cale de a fi scrisă.

Se ridică dintre viţa-de-vie. Criza trecuse. Ca întotdeauna, ajunsese la aceeaşi concluzie. Trebuia să-şi găsească pe cineva. De asta avea imediat nevoie. Un bărbat pe care să îl ţină în braţe şi amintirile, traumatismele şi angoasele sale nu ar mai fi contat. Îşi şterse lacrimile, îşi scutură genunchii şi o luă în sus spre castel. Un bărbat în viaţa ei. Nu se mai gândea la coordonatorul de la PTS, arabul fermecător, nici la zombie care aşteptau pe net.

Se gândea la psihiatru.

Intelectualul pasionat, în biblioteca lui de lemn furniruit.

Ar fi vrut să se lase pradă viselor, dar amintirea lui Freire o duse cu gândul la crimă. Aruncă o privire la mobil. Niciun mesaj. Va dormi câteva ore. Va relua ancheta în zori. Pentru ea, numărătoarea inversă începuse.

Ajunse la maşină. Nu mai simţea frigul. Doar arsura ochilor care plânseseră prea mult şi gustul de apă de mare din fundul gâtului.

Descuie portiera când telefonul sună.

— Alo?

— Zak.

— Unde eşti, pentru Dumnezeu?

— În sud. Ţi-am găsit taurul.

***

— Sunteţi sigură?

— Fără nicio îndoială. E Patrick. Patrick Bonfils.

Infirmiera stătea în picioare în faţa biroului, cu mâinile în şolduri. Myriam Ferrari. 35 de ani. 1,70 metri şi 80 de kilograme. Freire o cunoştea bine. La fel de solidă precum

colegii ei bărbați, cu un aer de doică mai degrabă, abia așteptată. Era încă îmbrăcată cu pardesiul și își purta poșeta în bandulieră. Deși era luni, la prima oră ceruse să îl vadă pe Mathias Freire.

Îl recunoscuse pe amnezic pe holul spitalului.

Psihiatrului nu îi venea să creadă într-o asemenea coincidență.

— Sunt bască, domnule doctor. Familia mea este la Guéthary, un sat pe coastă aproape de Biarritz. În fiecare weekend merg acolo. Cumnatul meu are un magazin alimentar aproape de frontieră și...

— Așadar?

— Așadar, când am ajuns azi-dimineață l-am recunoscut imediat. Mi-am zis: E Patrick! Patrick Bonfils. Un pescar renumit pe la noi. Barca lui e andocată la debarcader.

— I-ați vorbit?

— Bineînțeles. I-am spus: „Salut, Patrick, ce faci pe aici?"

— Ce v-a răspuns?

— Nimic. Într-un fel și ăsta e un răspuns.

Cu ochii plecați, Freire observa obiectele de pe biroul lui. Blocnotesul. Stiloul. Vidal — lexiconul francez al medicamentelor, DSM — Diagnostic and Statistical Manual —, o lucrare americană de referință care clasifica tulburările mintale. Aceste obiecte îi arătau cât de puține știa. Propria sa neputință. Fără ajutorul hazardului, ar fi fost el în stare să îl identifice pe necunoscut?

— Mai spune-mi, îi ordonă infirmierei.

— Nu știu ce să vă mai spun.

— Există vreo femeie? Copii?

— O femeie? Da. Mă rog, o prietenă. Nu sunt căsătoriți.

— Știți cum o cheamă?

— Sylvie. Sau Sophie. Nu știu sigur. Lucrează în cafeneaua care face colț cu portul. Asta în sezon. Acum îl ajută pe Patrick să-și repare plasele, chestii din astea...

Freire lua notițe. Se gândea la planctonul de sub unghiile amnezicului. Guéthary aparținea zonei unde trăia acest individ. *Patrick Bonfils*. Sublinie patronimicul.

— De când s-au stabilit la Guéthary?

— Habar n-am. Îi știu dintotdeauna. Mă rog, noi suntem la Guéthary de patru ani.

În cazul în care crede în identitatea tipului, ar putea să îl readucă ușor la personalitatea sa inițială. Apoi ar putea să se concentreze asupra traumatismului. *Ceea ce văzuse la gară.*

— Mulțumesc, Myriam, îi spuse, ridicându-se. Tot ce mi-ai spus ne va ajuta să îl îngrijim pe... Patrick.

— Dacă îmi permiteți, și nu fac vreo gafă... Pare mai degrabă șocat.

— Nu vă faceți griji. Vom lucra în etape.

Infirmiera dispăru.

Tot în picioare, Freire reciti notițele și își spuse că dimpotrivă, nu era timp de pierdut. Încuie ușa și ridică receptorul din furcă. Un telefon la informații și obținu numărul lui Patrick Bonfils, la Guéthary.

După trei apeluri, o voce feminină răspunse.

Psihiatrul nu o luă pe ocolite:

— Sylvie Bonfils?

— Nu mă numesc Bonfils. Mă numesc Sylvie Robin.

— Dar sunteți prietena lui Patrick Bonfils?

— Cine sunteți?

Vocea oscila între speranță și neliniște.

— Sunt doctorul Mathias Freire, psihiatru la CHS Pierre-Janet, din Bordeaux. L-am primit pe Patrick Bonfils în secția mea acum trei zile.

— Doamne...

Vocea se sugrumă. Mathias remarcă un ușor șuierat. Femeia plângea, într-un fel ciudat, ascuțit, continuu.

— Doamnă...

— Eram atât de neliniștită, suspină ea. Nicio veste.

— De când a dispărut?
— Azi sunt şase zile.
— Nu aţi dat un anunţ de căutare?
Niciun răspuns. Doar din nou suspine.
Preferă să o ia de la zero:
— Dumneavoastră sunteţi partenera lui Patrick Bonfils, pescar din Guéthary?
— Da.
— În ce condiţii a dispărut?
— Miercurea trecută. S-a dus la bancă.
— La Guéthary?
O clipă, păru că râde printre lacrimi.
— Guéthary este un sat. S-a dus la Biarritz cu maşina noastră.
— Ce model?
— Un Renault. Model vechi.
— Când aţi început să vă îngrijoraţi?
— Păi... Imediat. Mai întâi am vrut să ştiu ce s-a întâmplat la bancă. Aveam probleme. Probleme grave...
— Datorii?
— Un împrumut. Pentru barcă. Am... cum să vă spun... Pescuitul a devenit din ce în ce mai dificil. Suntem copleşiţi de taxe. Regulile sunt în permanentă schimbare. Şi, mai mult, spaniolii ne fură totul. Nu vă uitaţi la ştiri?
Mathias nota totul, cu o mină nervoasă.
— Şi ce s-a întâmplat?
— Nimic. Nu s-a întors acasă. Am sunat la bancă. Nu îl văzuseră. M-am dus în port. În cafenelele în care obişnuia să se ducă.
— Patrick obişnuia să bea?
Sylvie nu răspunse. Un fel de confirmare. Freire continua să scrie. Patrick Bonfils era un caz de şcoală. Sub presiunea problemelor financiare, omul se descotorosise de paltonul său ca de unul prea greu. Apoi se urcase în tren cu direcţia

Bordeaux. Dar ce rol jucase în crima de la gară? Fusese doar prezent? De unde luase anuarul şi cheia?

— Apoi?

— Seara m-am dus la jandarmerie. Au lansat un ordin de căutare.

Jandarmii nu se îmbulziseră pe urmele unui pescar alcoolic. Oricum, ordinul de căutare nu ajunsese până la Gironde.

— Este prima oară când dispare aşa?

— Hm... da. Patrick e mereu în întârziere. Mereu cu capul în nori. Dar nu mi-a mai făcut niciodată o asemenea figură.

— De când sunteţi împreună?

— De trei ani.

Urmă o pauză. Sylvie întrebă cu timiditate:

— Cum se simte?

— Bine. Are doar o problemă de memorie. Cred că sub presiunea problemelor prezente, creierul lui s-a scurtcircuitat. Patrick s-a scufundat brusc în amnezie. Subconştientul său a încercat să îşi înăbuşe trecutul pentru un nou început.

— Un nou început? Cum adică?

Sylvie părea îngrozită. Freire se exprima cu delicateţea unui tanc.

— Nu a vrut să vă părăsească, o lăsă el mai moale. Datoriile, greutăţile meseriei l-au forţat să se ascundă de el însuşi.

Linişte la celălalt capăt al firului. Freire nu insistă. Mai ales că s-ar fi putut să nu fie acesta adevărul. Mai avea o altă opţiune. Patrick plecase spre bancă. Amânase. Băuse. Prinsese trenul spre Bordeaux... *După care văzuse ceva.* Şocul care îi copleşise memoria. Cowboy-ul se refugiase în staţia de gresaj, cu o conştiinţă goală.

— Pot să vin să îl văd?

— Bineînţeles, dar mai bine vă sun eu dimineaţă.

Freire o salută pe femeie. Era ora 9:30. Dosarele internaţilor pe care le studia în fiecare dimineaţă îl aşteptau. Îşi

încuie biroul, o preveni pe secretară că va lipsi, apoi o luă spre sala de terapie prin artă. Era sigur că acolo îl va găsi pe omul cu pălărie de cowboy.

Cu trusa în mână, Mathias traversă unitatea. Grăbit, salută în stânga şi în dreapta, fără să se oprească. După cum se aşteptase, Bonfils era acolo. Optase astăzi pentru atelierul de sculptură. Lucra la o mască primitivă de lut.

— Salut.

Faţa i se lumină de un zâmbet care lăsa să i se vadă gingiile.

— Cum e astăzi?

— Foarte bine.

Freire se aşeză, atacând cu blândeţe:

— Te-ai mai gândit la ce mi-ai spus ieri?

— Vrei să spui... la amintirile mele? Nu mai sunt aşa de sigur. O femeie a venit să mă vadă în după-amiaza asta. Mi-a spus Patrick, eu...

Se opri fără să îşi ia ochii de la sculptură. Avea aerul unui evadat care venise înapoi. Nu înceta să înghită în sec. Glota îi tremura.

Mathias optă pentru maniera forte:

— Am vorbit cu Sylvie.

— Sylvie?

Gigantul se uita fix la el. Pupilele i se dilataseră ca la un animal nocturn. În întunericul sufletului său vedea acum cu claritate. Freire prevăzuse o şedinţă progresivă care l-ar fi condus pe amnezic spre liman. Înţelese, privindu-l, că mecanismul memoriei fusese declanşat — Patrick Bonfils redevenea el însuşi. Nu avea decât să accelereze momentul.

— Te voi duce la tine, Patrick.

— Când?

— După-amiază.

Cowboy-ul ridică încet capul. Lăsă lutul şi privi opera lui neterminată. Biletul lui fusese compostat. Nicio şansă să

scape. Din punct de vedere psihiatric, Freire îşi punea toate speranţele în această întoarcere în Ţara Bascilor. Bonfils, cu sprijinul femeii sale şi al mediului înconjurător, avea să-şi regăsească eul.

Dar acum Mathias avea o altă nelinişte. Când îşi recuperează memoria, fugarul adesea uită personajul pe care l-a inventat. Freire se temea că Patrick va înăbuşi la fel, cu aceeaşi mişcare, ceea ce văzuse la gară. Dar nici nu se mai punea problema să-i vorbească iar despre Patrick Mischell.

Freire se ridică şi îi puse o mână prietenească pe umăr.

— Odihneşte-te. Vin să te caut după prânz.

Bărbatul încuviinţă. Imposibil de spus dacă se bucura de această perspectivă sau o ura. Freire se întoarse rapid în birou. Uşi. Chei. Mese cu picioarele fixate în podea. Mereu acest sentiment de a fi temnicerul sufletelor.

Îi ceru secretarei să meargă să ia ziarele de luni, apoi o sună pe Sylvie şi o anunţă că vor veni. Femeia părea năucită.

Concluzionă cu grandilocvenţă:

— Cel mai scurt drum pentru ca Patrick să redevină el însuşi sunteţi dumneavoastră.

Îi dădu întâlnire în jurul orei 15 în portul Guéthary, apoi închise. Înainta ca un orb. Niciodată nu mai întâlnise o astfel de situaţie. Pentru o clipă se gândi să o sune pe Anaïs Chatelet ca să îi spună noutăţile. Îşi aminti apoi că se despărţiseră în termeni răi. Îşi aminti şi că îl minţise pe tehnicianul de la Medicină Legală. Era oare pasibil de o condamnare?

Mai era şi o altă problemă. Anaïs va primi rezultatele analizelor obţinute de el înaintea ei astă-seară. Prezenţa planctonului pe mâinile cowboy-ului şi în fosa de vizitare îl desemna şi mai mult ca suspect. Îl va aresta? Mai bine să îl facă rapid dispărut. În cel mai rău caz urmau să îl caute la Guéthary. Între timp Patrick ar fi beneficiat de o zi sau două pentru a se refamiliariza cu eul lui originar.

Secretara bătu la uşă şi intră cu ediţiile regionale ale ziarelor: *Sud-Ouest, La Nouvelle République des Pyrénées, Le Dépêche, Le Journal du Médoc*... Mathias răsfoi câteva. Titlurile principale erau consacrate valurilor de ceaţă care se abătuseră asupra regiunii Gironde în acest weekend. Lista accidentelor cauzate de fenomen ocupa jumătate de pagină.

Era evocată ca minoră „descoperirea unui PFD mort de frig la gara Saint-Jean". Freire aprecie performanţa. Nu ştia cum făcuseră, dar poliţaii reuşiseră să dezamorseze această crimă spectaculoasă. O făcuseră ca să îşi întărească baza de pornire, dar şi pentru discreţia anchetei.

Cât despre Bonfils, el nu avusese onoarea paginilor centrale, consacrate Bordeaux-ului şi actualităţii sale locale. Se vorbea de un individ suferind de tulburări mintale, descoperit la gară în noaptea de 12 spre 13 februarie şi transferat imediat la CHS Pierre-Janet.

Freire împături ziarele. Cu un pic de noroc, nu va primi niciun telefon de la presă în legătură cu noul său pacient. Se uită la ceas. Ora 10. Observă teancul de fişe ale internaţilor de luni. Avea dimineaţa la dispoziţie pentru a trece în revistă aceste cazuri, pentru a face vizita zilnică şi a primi la consultaţie. După aceea va pleca spre Ţara Bascilor împreună cu Patrick Bonfils şi adevărurile sale îngropate.

***

Toată noaptea visase doar abatoare. Hale sumbre, deschise, dominate de structuri de zinc şi de plumb. În ele, carcasele scoteau aburi. Satârele se prăvăleau pe grumajii vitelor. Fluvii negre se scurgeau spre bazinele de epurare. Capetele albe se adunau în stive. Pieile jupuite pluteau ca nişte pelerine. Oameni cu caschete munceau de zor. Scăldaţi în umbre, tăiau, spintecau, se umpleau de sânge. Toată noaptea i-au

bântuit somnul. S-a trezit surprinsă să descopere că nu era acoperită de sânge.

A făcut un duş. A pregătit cafeaua. S-a instalat la birou şi şi-a recitit notiţele din timpul nopţii.

Corpul decapitat al taurului fusese descoperit în dimineaţa zilei de 13 februarie pe păşunea *ganaderíei* Gelda, o crescătorie de tauri de luptă aproape de Villeneuve-de-Marsan. Anaïs îl felicitase pe Zakraoui şi îl trimisese să se culce. Se va duce chiar ea să îl interogheze pe proprietar. Poliţistul păru dezamăgit, dar nu insistă: ca şi ceilalţi, nu dormise de douăzeci şi patru de ore.

Anaïs se întoarse acasă. Îl sună pe crescător ca să îi spună că va ajunge în dimineaţa următoare la prima oră. După aceea căută pe internet principalele cazuri de mutilări de animale din ultimii ani. Dosarul cel mai important era despre o serie de acte criminale împotriva cailor în Germania, în anii 1990. Urechi tăiate, organe genitale tranşate, execuţii prin înjunghiere. Articolele menţionau mai mulţi suspecţi arestaţi, dar agresiunile continuaseră. Alte cazuri urmaseră în Marea Britanie, Ţara Bascilor, în acelaşi deceniu.

Anaïs le analiză: nicio legătură cu crima ei şi nimic ce ar fi putut să o ajute în anchetă.

Celălalt caz major fusese cel al chirurgiei secrete. În anii 1980, fuseseră descoperite pe câmpurile americane bovine mutilate şi eviscerate după tehnici misterioase. Când Anaïs înţelese că principalii suspecţi erau extratereştrii sau chiar fermierii, abandonă şi această pistă.

Pe la miezul nopţii încă nu-i era somn. Se adânci în lectura articolelor despre creşterea de „toros bravos". Despre hrană. Despre programul zilnic. Cum se selecţionează. Despre ultimele lor ore în arenă. Tot ce aflase nu făcuse decât să-i confirme încă o dată ceea ce ştia deja: corida era o porcărie. Animale izolate, marcate cu fierul înroşit, îngrăşate, care

erau trimise la luptă la patru ani, fără nicio experienţă, când un taur poate să trăiască până la douăzeci de ani.

Pe la două noaptea o trezi telefonul — adormise cu capul pe pian. Un anume Hanosch, veterinar, fusese în sfârşit contactat pe la finele amiezii de către Longo. Intrase în posesia capului pe la ora 20. Se pusese imediat pe treabă. Omul era expert al curţii în problemele de otrăvire sau contaminare a şeptelului. Vorbea repede. Cu o nervozitate curioasă. Dar Anaïs înţelese că acest personaj febril o va face să câştige timp preţios.

Încă înainte de a începe să studieze capul, expertul luase o probă de sânge pe care o trimisese la laboratorul de toxicologie de la departamentul de inspecţie a cărnii. Şi avea deja rezultatele: sângele din creierul animalului conţinea un anestezic puternic folosit pentru adormirea vitelor, ketamină. Existau mai multe mărci înregistrate care conţineau această moleculă, dar veterinarul era de părere că era Imalgen, unul dintre produsele cel mai des folosite în acest domeniu. Deci ucigaşul adormise mai întâi monstrul înainte de a-l decapita. Anaïs nu se mira: taurii de luptă nu sunt animale de care să te apropii cu uşurinţă.

După veterinar, fie ucigaşul otrăvise mâncarea fiarei, fie, ceea ce era şi mai probabil, folosise o puşcă cu seringă hipodermică, extrem de folosită şi de veterinari, şi de pompieri, şi de tehnicienii de la parcurile de animale... Dar partea bună era că Imalgenul nu se elibera decât pe bază de reţetă parafată de un specialist şi nu se găsea decât în clinicile veterinare. O pistă de urmat. Verificarea tuturor achiziţiilor şi reţetelor cu acest produs în ultimile săptămâni în departamentele Aquitaniei. Verificarea şi a eventualelor spargeri la clinicile veterinare sau la laboratoarele producătoare.

Cât despre tehnica de decapitare, aveau de-a face, după Hanosh, cu un adevărat profesionist. Procedase ca un artist — adică era sau chirurg, sau măcelar. Incizase mai întâi

pielea şi ţesuturile moi, apoi introdusese lama în articulaţia atlantooccipitală şi secţionase atât măduva spinării, cât şi ligamentul din această regiune, sub cea de-a doua vertebră cervicală. După veterinar, o astfel de măiestrie ar fi permis tranşarea fără dificultate a capului cu ajutorul unui simplu bisturiu. Ucigaşul îi tăiase şi limba, dintr-un motiv necunoscut. Anaïs continua să ia notiţe. Îşi spuse că agresorul o tăiase pentru frumuseţea tabloului: nici vorbă ca limba Minotaurului său să atârne precum cea a unei bovine sugrumate.

Încet-încet, certitudinile se aşterneau în faţa ochilor săi: asasinul nu mai avea cum să fie vreun vagabond şi cu atât mai puţin un dealer obişnuit. Şi cu atât mai puţin amnezicul de la gara Saint-Jean. Era un ucigaş nebun, rece şi raţional. Un asasin cu sânge rece care se pregătise cu grijă pentru sacrificare. Nu era nici măcelar, nici crescător, nici veterinar. Anaïs era sigură. Studiase pur şi simplu ce trebuia să facă pentru punerea în scenă.

Fremăta la ideea de a înfrunta un asemenea adversar. De teamă sau de excitaţie, nu ştia nici ea. Sigur de ambele. Nu uita şi că în cele mai multe cazuri ucigaşii psihopaţi erau opriţi fie pentru că făcuseră o greşeală, fie pentru că un noroc chior ajutase poliţia. Nu putea să conteze, în cazul acestui ucigaş, pe faptul că va face o greşeală. Cât despre noroc...

Mulţumi deocamdată veterinarului, în aşteptarea unui raport scris. Se culcase şi, pentru câteva ore, se scăldase în sângele fiarelor. Aşteptase să se facă opt dimineaţa ca să se pună în mişcare. Acum era în drum spre Mont-de-Marsan.

De când plecase, ploua întruna. Lumina zilei îşi făcea loc cu greutate. Străbătuse păduri de brad, de stejar, păşuni, întinderi de viţă-de-vie. Nimic care să o înveselească. Se mai şi trezise răcită cobză. Capul o strângea, sinusurile erau dureroase şi nasul înfundat. Asta e ce ţi se întâmplă când te tăvăleşti prin vie cu faţa udă de lacrimi...

Ieşi de pe A62 pe E05 după care o luă pe D651, care se îndrepta spre sud. Ceea ce îi dădu timp să mai reflecteze. Ştergătoarele scandau parcă un marş funebru. Drumul se desena de o manieră incertă sub ploaia deasă. De mai multe ori îşi spuse că ucigaşul parcursese acelaşi traseu, dar în sens invers, cu trofeul aşezat alături. *Cu capul în sac.*

Ocoli Mont-de-Marsan şi se îndreptă spre Villeneuve-de-Marsan. Găsi o farmacie. Cumpără Doliprane, Humex, Fervex. Din magazinul de alături luă o cola zero ca să înghită pastilele. Pulveriză cu spray-ul în fundul gâtului şi în nas.

Plecă mai departe. La ieşirea din oraş observă panoul cu GANADERÍA DEL GEDA, pe dreapta. O luă pe drumul neasfaltat. Nu se vedea nicio urmă de taur. Anaïs nu se mira. Primul principiu al creşterii de toros bravos este evitarea oricărui contact cu oamenii înainte de proba arenei. Pentru a-i face şi mai şireţi, mai agresivi — şi mai ales mai neputincioşi în faţa matadorului.

Ar fi trebuit să anunţe jandarmii despre vizita sa. Pentru a alunga suspiciunile şi pentru a lua contact cu dosarul. Dar dimpotrivă, ceea ce dorea ea era să conducă interogatoriul singură, cu un spirit proaspăt şi cu deplină discreţie. Va rezolva mai târziu problema diplomaţiei.

Intră pe o alee cu copaci ale căror crengi goale înţepau cerul. La capătul ei, pe dreapta, se vedea o casă cu lucarne. Anaïs mai merse câţiva metri şi parcă. Un exemplu perfect de fermă landeză. O curte largă încadrată de stejari imenşi, casa principală din bârne negre alternând cu tencuială albă, dependinţele cu pereţi placaţi cu stuc...

Ansamblul avea un aer de nobleţe, dar şi de tristeţe, de precaritate. Decenii, secole chiar, trecuseră peste ea, indiferente la progresul şi confortul modern. Anaïs îşi imagină interiorul casei, fără electricitate şi fără apă curentă. Ba mai îngroşă tabloul cu un fel de amărăciune feroce.

Ieşi din maşină şi se îndreptă spre corpul principal, ridicându-şi gluga şi evitând băltoacele. Un câine invizibil începu să latre. Un miros de urină plutea în aer. Bătu la uşă. Nu răspunse nimeni.

Anaïs privi din nou în jur. Între două clădiri observă o *arène de tienta*. Aici nu se selecţionau taurii, care nu luptau niciodată înainte de marea zi, ci mamele lor. Le înţepau cu vârful lancei. Vacile care reacţionau cel mai nervos erau, se zice, cele mai bune reproducătoare pentru toros bravos, ca şi cum ar fi existat o genă a agresivităţii.

— Sunteţi poliţista de aseară de la telefon?

Anaïs se întoarse şi descoperi un bărbat cu o siluetă subţire, strânsă într-un hanorac albastru. Uşor ca fulgul. 50 de kilograme şi 1,70 metri înălţime. Părea gata să-şi ia zborul la cea mai mică adiere. Îşi scoase legitimaţia de poliţie.

— Căpitan Anaïs Chatelet, de la secţia centrală din Bordeaux.

— Bernard Rampal, îi răspunse bărbatul, strângându-i mâna fără niciun entuziasm. Eu sunt *mayoral*-ul. Crescătorul şi *conocedor*-ul.

— Cunoscătorul?

— Genealogia animalelor. Cronologia luptelor. Creşterea animalelor de rasă este înainte de toate o problemă de memorie. Arătă cu degetul spre tâmplă. Totul este aici.

Ploaia cădea pe părul lui argintiu fără să-l ude, ca şi cum ar fi fost penajul unei lebede. Alura lui era într-adevăr uluitoare. Umeri de jocheu. Figura unui băieţaş, dar cărunt şi ridat. Vocea era ca un diapazon, gingaşă şi subţire. Îşi imaginase cu totul altfel un crescător de animale care cântăreau o jumătate de tonă. Virilitatea tipului se găsea în altă parte. În cunoaşterea aprofundată a meseriei. În practicarea ei autoritară fără nici cea mai mică consideraţie morală sau sentimentală.

— O să-l găsiţi pe ticălosul care mi-a ucis taurul?

— A omorât şi un om.

— Oamenii se omoară între ei dintotdeauna. Ticălosul ăsta s-a pus cu un animal fără apărare. Or, asta e ceva nou.

— Este ceea ce faceţi şi dumneavoastră tot timpul anului, nu-i aşa?

Conocedor-ul încruntă sprâncenele.

— Nu sunteţi, sper, una dintre cei anticoridă?

— Am mers la coride încă de mic copil.

Anaïs nu preciză că de fiecare dată se îmbolnăvea. Faţa *mayoral*-ului se îmblânzi uşor.

— Cui aparţine *ganadería*?

— Unui om de afaceri din Bordeaux. Un pasionat al tauromahiei.

— L-aţi anunţat?

— Bineînţeles.

— Cum a reacţionat?

— Ca toţi de aici. Este oripilat.

Anaïs notă numele şi adresa burghezului. Trebuia să-l interogheze, la fel ca pe toţi membrii personalului de la *ganadería*. Nu avea cum să înlăture ipoteza unui vinovat din interior. Dar pesemne că jandarmii o făcuseră deja.

— Urmaţi-mă, spuse bărbatul. Am păstrat corpul în hambar. Pentru asigurări.

Anaïs se întrebă oare ce va invoca drept prejudiciu crescătorul. Degradarea materialului? Intrară într-un hambar plin de fân şi noroi. Domnea un frig polar. Mirosul de furaje umede era acoperit de un puternic miros organic. Duhoare de carne împuţită.

Cadavrul era în mijlocul spaţiului, acoperit cu o prelată. Bărbatul o trase fără să ezite. Un val de muşte îşi luă zborul. Infecţia se dubla. Corpul negru era acolo. Enorm. Umflat din cauza descompunerii. Îşi reaminti coşmarul: oameni fără faţă scormonind carnea, satâre hăcuind carcase, vite spintecate, lucind precum cadavre acoperite de catifea...

— Expertul trebuie să vină astăzi. După aceea îl vom îngropa.

Anaïs nu îi răspunse, cu mâna la gură şi la nas. Stârvul acela imens te ducea cu gândul la sacrificiile de tauri din Antichitate, care eliberau forţele vieţii şi aduceau fertilitate.

— Ce ghinion... gemu crescătorul. Un *cuatreño*. Era gata pregătit să îşi facă ieşirea.

— Pentru prima şi ultima oară.

— Vorbiţi chiar ca militanţii aceia care ne stau pe cap tot anul.

— O iau ca pe un compliment.

— Am avut deci dreptate. Am nas să miros impostorii.

Restabileşte direcţia. Altfel nu va ieşi nimic din interogatoriul ăsta.

— Sunt poliţist, spuse ea cu o voce fermă. Opiniile mele mă privesc doar pe mine. Cât cântărea taurul ăsta?

— Vreo 550 de kile.

— Campo-ul lui era accesibil?

— Păşunile taurilor nu sunt niciodată accesibile. Nici de pe drum, nici de pe potecă. Trebuie să mergi călare.

Anaïs se învârtea în jurul taurului. Se gândea la ucigaş. Ca să ataci un animal ca acesta trebuia să fii extrem de hotărât. Dar criminalul avea nevoie de acest cap pentru punerea în scenă: nu ezitase.

— În total, cam câţi tauri aveţi?

— Cam 200. Răspândiţi pe mai multe campos.

— În campo-ul acestuia câţi erau?

— Vreo cincizeci.

Tot cu mâna la gură, Anaïs se apropie de masa de carne. Pielea neagră căpătase o nuanţă mată şi rece. Părea îmbibată de umezeală. Corpul acesta nemişcat constituia perechea scenei de la fosa de întreţinere. Ecoul sacrificării lui Philippe Duruy. Tot aşa cum Duruy reprezenta Minotaurul şi victima lui, taurul acesta decapitat reprezenta în acelaşi timp zeul atotputernic şi fiara care îi fusese sacrificată.

— După dumneavoastră, cum s-a apropiat agresorul?

— Cu o puşcă hipodermică. L-a înţepat şi l-a decapitat.

— Şi ceilalţi?

— Pesemne că s-au îndepărtat. Primul reflex al taurului este să fugă.

Anaïs cunoştea paradoxul. Taurul de luptă nu este agresiv. Atitudinea lui în apărare, anarhică, dezordonată, este cea care dă impresia de ostilitate.

— I-ar fi putut fi otrăvită mâncarea?

— Nu. Iarna le dăm fân şi *pienso*. Un supliment alimentar. De stocuri se ocupă paznicii noştri. Iar animalele mănâncă toate din acelaşi vas. O puşcă hipodermică. Nu avea cum altfel.

— Aveţi un stoc de anestezice la fermă?

— Dacă trebuie să adormim un animal, apelăm la veterinar. Care vine cu produsele şi puşca lui.

— Cunoaşteţi pe cineva care e interesat mai îndeaproape de toros bravos?

— Mai multe mii. Vin la fiecare luptă.

— Vorbesc de cineva care s-a apropiat de campos. Vreun vagabond.

— Nu.

Anaïs examină gâtul căscat al animalului. Muşchii şi carnea prinseseră o culoare violacee. Ca un coş cu mure negre. Cristale minuscule se formaseră la suprafaţă.

— Vorbiţi-mi despre cum se ucide.

— Ăsta?

— Cum se ucide taurul în arenă?

Bărbatul îşi luă un ton didactic:

— Matadorul îşi înfige sabia în ceafa taurului, până la plăsele.

— Ce lungime are lama?

— 85 de centimetri. Trebuie atinsă artera sau o venă pulmonară.

Rememorând, Anaïs văzu — simţi — lama înfigându-se sub platoşa neagră, forţând carnea şi organele. Se revăzu pe ea, o fetiţă îngrozită pe banchetele de piatră. Se aruncase în braţele tatălui ei care o protejase izbucnind în râs. *Ticălos.*

— Dar înainte de asta, picadorii taie ligamentul cefei cu pica.

— Mda.

— După care, banderilleros continuă treaba lărgind rana şi grăbind hemoragia. Dacă aveţi răspunsurile, de ce mai întrebaţi?

— Vreau să îmi fac o idee despre etapele execuţiei. Toate astea pesemne că produc o sângerare enormă.

— Nu. Totul se petrece în *interiorul* corpului. Matadorul trebuie să evite plămânii. Dacă taurul se umple de sânge, publicul nu este mulţumit.

— Mă uimiţi. Spada este lovitura de graţie?

— Aţi început să mă enervaţi. Ce căutaţi de fapt?

— Agresorul nostru ar putea fi un matador.

— Aş zice mai degrabă un măcelar.

— Nu sunt acelaşi lucru?

Mayoral-ul se îndreptă spre uşă. Întrevederea luase sfârşit. Anaïs mai ratase un interogatoriu. Îl ajunse din urmă în pragul uşii. Ploaia se oprise. Un soare nesigur se infiltrase în curte şi făcea bălţile să strălucească precum nişte oglinzi.

Ar fi trebuit să se abţină, dar nu putu să nu întrebe:

— E adevărat că toros bravos nu văd niciodată femelele? Asta îi face mai agresivi, că au coaiele pline?

Bernard Rampal se întoarse spre ea. Rosti printre dinţi:

— Tauromahia este o artă. Şi toate artele au reguli. Reguli seculare.

— Mi s-a spus că în campos se montează unul pe altul. Să şi-o tragă în arenă nu ar da deloc bine, nu?

— Căraţi-vă de aici.



Rahat. Rahat. Rahat.

La volanul maşinii Anaïs se înjura singură. După interogatoriul deplorabil din ajun cu doctorul jucător de golf, repetase povestea şi cu crescătorul de tauri. Îi era imposibil să nu devină agresivă. Imposibil să nu strice totul cu atacurile ei puerile, cu provocările de doi bani. Avea de făcut o anchetă judiciară şi ea făcea pe punkista rebelă în luptă cu burghezia.

Sângele îi vâjâia în cap. O transpiraţie rece i se scurgea pe faţă. Dacă unul sau altul din ei ar fi sunat la Parchet, ar fi fost moartă. Ar fi fost ales un alt anchetator mai experimentat, mai puţin impulsiv.

Se opri la Villeneuve-de-Marsan. Îşi suflă nasul, luă un pumn de pastile şi aplică o doză cu pulverizatorul. Ezita să le facă o vizită jandarmilor. Trebuia să fie mai mult ca oricând diplomată şi nu se simţea acum în stare de asta. O să îl trimită pe Le Coz. Cel mai potrivit pentru relaţiile cu alţii.

Băgă în viteză şi porni în trombă. De data asta nu o mai luă pe departamentale şi urmă N10, apoi E05. Direcţia Bordeaux.

Îi sună mobilul. Răspunse cu un gest: mergea cu 180 de kilometri pe oră.

— Le Coz. Am stat toată noaptea pe internet. Şi azi-dimineaţă pe stările civile şi serviciile sociale.

— Fă-mi un rezumat.

— Philippe Duruy este născut la Caen în 1988. Părinţi necunoscuţi.

— Nu au identificat-o pe mamă?

— Nu. S-a născut sub X. Dacă vrem să deschidem dosarul, va trebui să urmăm o procedură...

— Continuă.

— Plasat sub tutela serviciilor sociale. Creşte în mai multe familii adoptive. Se comportă mai mult sau mai puţin bine cât să nu producă probleme. La cincisprezece ani aterizează

la Lille. Urmează un curs polivalent de lucrător în restaurante. Ca să poată să se angajeze la o cantină. La capătul a câteva luni devine punkist cu câine. O ia pe drumuri. Îl regăsim mai târziu la festivalul din Aurillac.

— Ce festival?

— Un festival destinat teatrului de stradă. Este audiat pentru deţinere de stupefiante. Minor, este eliberat.

— Ce stupefiante?

— Amfeta, ecsta, acid. Am dat, de asemenea, peste cel puţin încă două audieri. De fiecare dată cu ocazia unui festival de rock sau tehno. Cambrai în aprilie 2008, Millau în 2009.

— Pentru posesie de droguri?

— Mai degrabă pentru încăierări. Prietenul nostru era genul certăreţ. Se luase în gură cu gardienii.

Anaïs rememoră imaginea cu trupul victimei, care era mai mult oase. Puştiul nu părea un dur. Pesemne că de fiecare dată fusese complet drogat. Un lucru era sigur: nu fusese injectat cu forţa. Ucigaşul îl abordase cu blândeţe.

— Şi mai recent?

— Tot ce mai am este o chestie din ianuarie anul trecut.

— La Bordeaux?

— La Paris. Un alt concert. Pe 24 ianuarie la Elysée-Montmartre. Duruy s-a încăierat din nou. Avea asupra lui două grame de zahăr maro. Comisariatul de la Goutte-d'Or. Celula de dezmeticire. Arest preventiv. Eliberat douăzeci şi opt de ore mai târziu din dispoziţia curţii.

— Fără anchetă?

— Două grame sunt consum personal.

— Iar apoi?

— Nimic până la fosa de întreţinere. Putem presupune că a revenit aici la sfârşitul lui ianuarie.

Inutil să mai refacă trecutul vagabondului cu acurateţe. Ce conta erau ultimele zile. Asasinul era o cunoştinţă de ultimă oră, care nu aparţinea tipilor din zonă.

— Mai ştii ceva de ceilalţi?

— Jaffar a petrecut noaptea cu homleşii.

Ştirea o emoţionă. În ciuda ordinelor primite, nici Le Coz şi nici Jaffar nu se duseseră la culcare. *Unul pentru toţi, toţi pentru ea...*

— Şi ce a găsit?

— Nu mare lucru. Duruy nu era genul sociabil.

— Centrele de primire? Cantinele sociale?

— De astea se ocupă acum.

— Conante? Casetele video?

— În plină vizionare. Deocamdată nimic. Duruy nu apare pe niciuna.

— Zak?

— Nicio veste. Trebuia să înceapă de dimineaţă să îi scuture pe dealeri. Se pare că i-ai cerut să predea ştafeta.

Le Coz spusese asta cu un ton apăsat, dar ea nu avea timp să-i compătimească. Îi veni o idee.

— Sună-l pe Jaffar. Spune-i să sape după câine.

— Ce-i cu câinele? Am sunat la adăposturile de animale. Nici urmă de potaie. Şi nici nu ştim ce rasă era. Mai mult ca sigur că e mort şi îngropat.

— Vedeţi la măcelari. La pieţe. Angrourile de carne. Tipii ca Duruy au planuri pentru hrănirea animalului.

Urmă o tăcere scurtă. Le Coz părea dezorientat.

— Ce cauţi de fapt?

— O mărturie. Pe cineva care l-a văzut pe Duruy în compania unui alt bărbat — cel care l-a injectat.

— Mă îndoiesc că un măcelar ar avea răspunsul.

— Vedeţi şi pe la ţoale, continuă Anaïs. Duruy se îmbrăca fie de la second-uri, fie de la Emmaüs[15]. Vreau să reperezi de unde şi-a făcut ultimele achiziţii.

— Cu siguranţă că îşi ducea zilele de pe azi pe mâine.

---

[15] Emmaüs — mişcare de ajutorare a săracilor fondată de Abatele Pierre.

— De acord. Trebuie să găsim şi locul unde cerşea. Un altul înaintea noastră a făcut exact treaba asta, te-ai prins? L-a reperat. Supravegheat. Studiat. Luaţi-i urma. Vă veţi întâlni poate cu umbra lui. Ai fotografii mai noi ale lui Duruy?

— Mda. Fotografiile antropometrice.

— Arătaţi-le tipilor pe care îi interogaţi. Şi trimiteţi-mi-le şi mie pe iPhone.

— OK. Şi eu?

Anaïs îl trimise pe pista anestezicelor. Să verifice stocurile, prescripţiile de Imalgen şi ketamină în regiunea Aquitania — eventualele spargeri care au avut loc în spitale sau la secţiile de producţie. Le Coz încuviinţă fără tragere de inimă.

Înainte de a închide, îi mai ceru să îi sune pe jandarmii din Villeneuve-de-Marsan şi să vadă dacă au făcut ceva progrese pe linia lor. Îl sfătui să umble cu mănuşi...

Ajunse la marginea oraşului. Se gândi un pic la poliţistul cu fiţe. Locotenentul avea ceva deosebit: semne exterioare de bogăţie care nu se potriveau cu salariul lui. Confortul nu venea din partea familiei: Le Coz era fiul unui inginer pensionar. Într-o zi inspectorii îl vor lua în vizor. Anaïs nu îşi punea întrebări: ea avea răspunsurile.

Metamorfoza tipului începuse cu un jaf la un hotel particular, pe bulevardul Félix-Faure în 2008. Le Coz nu rezolvase cazul, dar condusese ancheta. O interogase de mai multe ori pe proprietara locului, o baroneasă de o anume vârstă, posesoare a unei podgorii importante în Médoc. De la această întâlnire, Le Coz purta un Rolex, conducea un Audi TT, plătea cu un Black Card „Infinite". Nu îi găsise pe hoţi. Dar îşi găsise dragostea, cum ziceau colegii lui. O dragoste care rima cu un anume confort. Lucru care nu mai şoca pe nimeni.

Un nou telefon. Jaffar.

— Unde eşti? o întrebă.

— Intru în Bordeaux. Ai găsit ceva?

— L-am găsit pe Raoul.
— Adică?
— Ultimul tip care a vorbit cu Duruy înainte ca acesta să dispară.
Din nou o trecură toate transpirațiile. Avea febră. Fără să lase volanul, mai luă o porție de sirop.
— Povestește.
— Raoul este un boschetar care își face veacul prin zona Stalingrad, malul stâng. Duruy îl vizita din când în când.
— Când l-a văzut ultima oară?
— Vineri, 12 februarie târziu, după-masa.
Seara presupusă a crimei. Un martor esențial.
— Zicea că Duruy se ducea pe seară la o întâlnire.
— Cu cine?
— Cu un înger.
— Un ce?
— Așa zice Raoul. Oricum, așa i-ar fi zis Duruy.
Anaïs era dezamăgită. Un delir provocat de băutură sau de droguri.
— L-ai adus la secție?
— Nu la noi. La comisariatul de pe strada Ducau.
— De ce acolo?
— Era cel mai aproape. E în celula de dezmeticire.
— La 10 dimineața?
— Așteaptă să îl vezi.
— Trec pe la François-de-Sourdis și vin acolo. Vreau să îl interoghez eu.
Închise și deveni mai optimistă. Munca asta de furnică dădea roade. Cele mai mărunte fapte și gesturi ale victimei urmau să fie reconstituite până la ultimul lui contact, cu ucigașul. Verifică — primise fotografiile lui Duruy prin SMS. Erau mai multe portrete antropometrice. Tânărul punkist nu părea în largul lui. Șuvițe negre, neglijente. Ochi de cărbune subliniați cu dermatograf. Piercinguri la tâmple, în nări și

la colţurile gurii. Duruy prezenta un sincretism curios. 50% punk. 50% gotic. 100% beţiv.

Intră în oraş şi o luă pe chei în jos. Soarele se întorsese pe esplanada de la Quinconces. Cerul spălat de aversă era o explozie de albastru deasupra clădirilor încă ude de ploaie. O luă pe Clemenceau, evită cartierul şic Grands-Hommes, după care se îndepărtă de centru pe strada Judaïque. Nu se concentra asupra direcţiei. Propriul reflex îi ţinea loc de GPS.

În strada François-de-Sourdis intră în birou şi îşi verifică e-mailurile. Primise raportul coordonatorului de la PJ, frumosul arab. Care conţinea o bombă: pe fundul fosei găsiseră particule de plancton specifice Coastei Basce. Or, aceleaşi urme fuseseră găsite şi sub unghiile amnezicului — cowboy-ul de la Pierre-Janet.

Anaïs ridică receptorul în speranţa de a afla mai multe. O legătură directă între scena crimei şi gigant. Dimoun nu putu decât să repete ce scrisese deja, după care o întrebă:

— Cunoaşteţi un psihiatru pe nume Mathias Freire?

— Da.

— Este expertul dumneavoastră în chestiunea asta?

— Nu am cerut expert. Nu avem nici măcar un suspect. De ce?

— M-a sunat aseară.

— Ce voia?

— Rezultatele analizelor.

— Cele de la locul crimei?

— Nu. Cele de la prelevările de la amnezic.

— I le-aţi dat?

— Mi-a spus că sună din partea dumneavoastră!

— I-aţi spus şi că planctonul a fost găsit şi pe fundul fosei?

Dimoun nu răspunse. Mai elocvent decât un da. Nu era furioasă nici pe psihiatru şi nici pe tehnician. Fiecare îşi urmase propria idee. La război ca la război.

Era pe cale să închidă când tehnicianul continuă:

— Mai am ceva pentru dumneavoastră. De când am trimis raportul au mai apărut nişte rezultate. O chestie la care nici nu mă aşteptam.

— Ce anume?

— Am încercat o transmutare chimică a pereţilor fosei. O tehnică ce permite recuperarea de amprente chiar şi de pe o suprafaţă îmbibată cu apă.

— Aţi găsit amprente?

— Câteva. Şi nu sunt ale victimei.

— Le-aţi comparat cu cele ale amnezicului?

— Chiar adineauri. Nu sunt nici ale lui. Un alt tip a mai fost în fosă.

Simţea furnicături pe tot corpul. *Un al treilea.* Asasinul?

— Vi le trimit? întrebă Dimoun ca urmare a tăcerii lui Anaïs.

— Trebuia să o fi făcut deja.

Închise fără măcar să îl salute. Ani-lumină o despărţeau de orice strategie a seducţiei. Nici nu mai era acolo. Tot ce conta era ancheta. Înainte să o ia spre comisariatul din strada Ducau, îl sună pe Zakraoui — observase când intrase că nu era la el în birou.

— Zak, ceva noutăţi?

— Nu. Continui cu dealerii. Unii îl cunosc pe Duruy, dar nimeni nu a auzit de un drog aşa de pur. Dar tu, cu crescătorul de tauri?

— O să-ţi povestesc. Fă-mi, te rog, un serviciu. Treci pe la clinica Pierre-Janet şi verifică dacă amnezicul de la Saint-Jean mai e acolo. Spune-i psihiatrului Mathias Freire că voi trece după-masă să îl interoghez din nou.

— Pe doctor sau pe amnezic?

— Pe amândoi.

***

— Ciudat să te întorci acasă.

Rulau pe N10 în direcția Țării Bascilor. Plecaseră mai devreme decât planificaseră, înainte de prânz. Freire îl instalase pe Bonfils în spate. Colosul se așezase pe mijlocul banchetei și se agățase de cele două scaune din față. Ca un copil.

În câteva ore omul se transformase. Se reintegrase văzând cu ochii în pielea lui de pescar, odată identitatea sa regăsită. Părea că psihicul lui era o materie suplă și maleabilă, care își relua încet-încet forma originală.

— Și Sylvie, ce ți-a spus?

— Era foarte fericită că te-a regăsit. Începuse să se neliniștească.

Bonfils scutură din cap cu vigoare. Pălăria îl împiedica să vadă bine în retrovizoare. Psihiatrul folosea oglinzile laterale.

— Nu îmi amintesc, doctore... Nu îmi amintesc... Ce mi s-a întâmplat?

Freire nu îi răspunse. Pe parbriz cădea burnița. Pinii defilau pe o parte și pe alta a drumului. Ura ținutul landelor. Pădurile acelea fără margini, cu arbori prea subțiri, prea drepți, plantați în nisip. Și oceanul cu dunele și plajele sale, și ele nemărginite. Peisajul acesta infinit îl neliniștea.

Discret, porni dictafonul.

— Vorbește-mi de familia ta, Patrick.

— Nu sunt prea multe de zis.

Înainte de a pleca, Freire îl interogase deja la el în birou. Obținuse un portret trunchiat. 54 de ani. Pescar la Guéthary de șase ani. Mai înainte mici slujbe în sudul Franței. La început în est, apoi în vest. Mai ales pe șantiere — element regăsit în schița noii sale identități inventate. Patrick se descurcase mereu, dar la limita supraviețuirii, a vagabondajului.

— Ai frați? Surori?

Uriașul se foi pe banchetă. Freire simțea cum se clatină mașina la fiecare mișcare a acestuia.

— Eram o familie cu cinci copii, spuse el în cele din urmă. Doi fraţi şi trei surori.
— Te mai vezi cu ei?
— Nu. Ne tragem de la Toulouse. Au rămas acolo.
— Şi părinţii?
— Au murit de mult.
— Ţi-ai petrecut copilăria la Toulouse?
— În apropiere. La Gheren, o mahala la periferie. Stăteam şapte într-un apartament cu două camere.
Fluxul memoriei îi revenea, clar şi precis. Nu mai era vorba de hipnoză, de soluţii chimice, de mituiri.
— Înainte de Sylvie ai mai avut legături serioase?
Uriaşul ezită o clipă, apoi răspunse cu o voce mai joasă:
— Nu prea le am cu femeile.
— Deci, nicio legătură?
— Una singură. La sfârşitul anilor 1980.
— Unde?
— Aproape de Montpellier. La Saint-Martin-de-Londres.
— Cum o chema?
— E chiar aşa important?
Freire încuviinţă. Ţinea ochii fixaţi pe şosea. Biscarosse. Mimizan. Mézos... În continuare liziera de pini. Burniţa. Monotonia asfixiantă...
— Marina, şopti Patrick. Ea voia să se mărite.
— Iar tu?
— Nu prea, dar cu toate astea ne-am luat.
Mathias era surprins. Bonfils se aşezase totuşi o dată la casa lui.
— Aţi avut copii?
— Nu. N-am vrut eu.
— De ce?
— Nu am amintiri grozave despre propria mea copilărie.
Freire nu insistă. Cercetase dosarele sociale ale epocii. Erau mari şanse ca Bonfils să fi crescut într-o familie în

mizerie, marcată de alcoolism şi violenţă conjugală. Tendinţa spre fuga disociativă putea avea rădăcini într-o copilărie traumatică.

— Ce s-a întâmplat cu Marina? Aţi divorţat?

— Niciodată. Doar că am şters-o. Acum ea este la Nîmes, mi se pare.

— De ce ai plecat?

Niciun răspuns. O fugă deja, dar fără schimbare de identitate. Freire îşi imagină o existenţă care refuza orice responsabilităţi. O succesiune de ezitări, de iluzii, de eschivări...

Lăsă să se aştearnă liniştea în maşină. Soarele reapăruse, colorând cerul într-un auriu care bătea în ruginiu. Alte nume de sate defilau pe şosea. Hossegor. Capbreton. Pădurile landeze se terminară în sfârşit. Mathias simţi o uşurare secretă. Credea că Bonfils adormise, dar trupul lui imens reapăru în retrovizoare.

— Doctore, o s-o fac din nou?

— Nu există niciun motiv.

— Nu îmi amintesc nimic. Ce ţi-am povestit?

— E mai bine să nu mai vorbim despre asta.

Dar de fapt, Freire ar fi vrut ca, dimpotrivă, să revină asupra fiecărui detaliu. Să descifreze fiecare creaţie a subconştientului lui. De pildă, notase la pasajul unde Patrick numise compania fictivă unde ar fi lucrat „Auffert" două silabe care s-ar fi putut citi şi „ofertă". În realitate, Mathias ar fi preferat să îl păstreze pe Bonfils sub observaţie pentru a-i urmări cărările psihicului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Bonfils întrebă:

— Te vei mai ocupa de mine?

— Sigur. Voi veni să te văd. Dar vom lucra cu medicii din Ţara Bascilor.

— Nu vreau alţi spichiatri. Păru că îşi aminteşte un alt amănunt. Şi povestea cu cheia franceză? Cu anuarul? Cu sângele?

— Nu ştiu mai mult decât tine, Patrick. Dar dacă ai încredere în mine, îţi jur că vom face lumină.

Uriaşul se cufundă în banchetă. Ieşirea spre BIARRITZ apăru afişată deasupra benzii de asfalt.

— Ia-o pe aici, îi ceru el. Mi-am lăsat maşina în parcarea de la gară.

— Maşina ta? Îţi aminteşti asta?

— Mda, aşa cred.

— Ştii şi unde ai pus cheile?

— La naiba, spuse, pipăindu-şi din reflex buzunarele de la pantaloni. Nu-s. Habar n-am.

— Şi actele?

Bonfils îşi pierdu tot entuziasmul:

— Nici cu astea nu ştiu ce-am făcut. Nu îmi amintesc nimic...

Freire se angajă pe banda dreaptă şi o luă spre Biarritz. Atmosfera se schimbă dintr-odată. Soarele strălucea acum. Străzile urcau şi coborau, săltăreţe. Case cu porumbare roşii sau albastre păreau din alte vremuri — din altă cultură. În vârful fiecărei coline acoperişurile cu ţigle roşii se întindeau până la mare. Erau de o frumuseţe violentă, intactă, aproape primitivă.

— Dă-o încolo de maşină, spuse Bonfils cu o voce înfundată. Ţine malul mării. După Bidard vine Guéthary.

Mergeau de-a lungul unei coaste presărate cu păşuni de iarbă neagră şi căluţi spanioli, unde construcţiile balneare se aglomerau până la a se călări una pe alta. Nu aveau nimic tradiţional şi nici armonios. Cu toate acestea, un parfum basc, foarte vechi şi mai puternic decât orice, plutea pe deasupra. Pinii, orzul sălbatic, cătina se aşterneau până pe pragul caselor. Aerul marin, auriu, sărat, plutea pe aripile vântului şi ilumina fiecare detaliu.

Mathias zâmbi împotriva voinţei sale. Îşi spuse că ar fi trebuit să se instaleze în regiunea aceasta. Drumul deveni brusc mai îngust — pentru o singură maşină — până în piaţa mică şi umbroasă a satului. Ajunseseră la Guéthary. Strânse

una în alta, casele cu porumbare păreau că țin sfat, aplecate peste terasele cafenelelor. În partea din spate, un zid de pelotă bască se ridica precum o mână în semn de bun-venit.

— Tot înainte, zise Bonfils cu o voce plină de nerăbdare. Ajungem în port.

***

Mathias Freire se credea tăbăcit, dar regăsirea dintre Patrick şi Sylvie îl marcă profund. Vârsta protagoniştilor, dragostea dintre ei care se simțea încă fremătând, precum şi pudoarea cu care se manifestau, prin clipiri, cuvinte murmurate, gesturi ezitante, mai puternice decât marile efuziuni.

Mai era şi mutra lor, de ai nimănui. Sylvie era o femeie mică şi roşcată, cu fața răvăşită de riduri şi de cicatrici. Cuperoza şi trăsăturile buhăite trădau un trecut alcoolic. Ca şi Patrick, şi ea cunoscuse ani petrecuți sub cerul liber. Şi la capătul calvarului, cei doi se găsiseră unul pe altul.

Decorul contribuia şi el la realismul poetic al scenei. Portul din Guéthary nu era decât o pantă din ciment pe care eşuaseră câteva bărci vopsite în culori vii. Cerul se acoperise deja. Printre nori, soarele se încăpățâna să apară, distilând o lumină sticloasă. Secvența părea că se desfăşoară pe fundul unei sticle — precum cele care adăpostesc mici colivii.

— Nu ştiu cum să vă mulțumesc, zise Sylvie, întorcându-se spre Mathias.

El se înclină în tăcere. Sylvie făcu un semn spre o punte de lemn ancorată de stânca ce ieşea în mare.

— Haideți să mergem.

Freire îi observă ținuta. Păr gras, pulover fără formă, pantaloni de trening largi, bascheți fără vârstă... În tot acest naufragiu doar ochii supraviețuiseră. Strălucitori şi vii ca două pietre limpezi, spălate de ploaie.

Femeia ocoli bărcile de pe mal şi o luă spre pasarelă. Cu Patrick alături se îndreptau spre o barcă pe apă, amarată la câţiva metri de dig. Fără îndoială faimosul lui vapor, cauză a întregului stres. Coca afişa cu mândrie literele galbene: JUPITER.

Freire o ajunse din urmă pe Sylvie, ţinându-se de balustrada mişcătoare. Ea îşi răsucea o ţigară cu o mână, indiferentă la clătinături şi la forma punţii.

— Puteţi să îmi spuneţi ce s-a întâmplat?

Freire povesti. Gara Saint-Jean. Fuga psihică a lui Patrick. Eforturile sale inconştiente de a deveni altcineva. Norocul cu infirmiera din Guéthary. Nu mai menţionă amănuntele cu sângele de pe anuar şi de pe cheie, prezenţa unui cadavru la gara Saint-Jean: Anaïs Chatelet va da buzna aici cât de curând.

Sylvie nu zicea nimic. O brichetă mare şi ruginită îi apăru în mână. Îşi aprinse ţigara.

— De necrezut, lăsă ea în cele din urmă să-i scape cu o voce răguşită.

— În aceste zile din urmă, nu aţi observat nimic ciudat în atitudinea lui?

Ea ridică din umeri. Şuviţele încâlcite i se lipeau de faţa îmbătrânită. Trăgea adânc din ţigară şi scotea rotocoale de fum ca o locomotivă, pe care vântul marin le risipea imediat.

— Patrick nu vorbeşte prea mult.

— N-a avut niciodată momente de amnezie? Pierderi de memorie?

— Nu.

— Vorbiţi-mi despre problemele lui.

Ea făcu câţiva paşi fără să răspundă. Marea mugea sub picioarele lor. Respira. Fremăta. Se retrăgea pentru a se întoarce cu şi mai multă forţă.

— Probleme cu banii. Nimic deosebit. Patrick a făcut un împrumut pentru vas. Voia să fie propriul lui şef. Dar sezonul nu a fost bun.

— Dar sunt mai multe sezoane de-a lungul anului, nu?

— Vorbesc de cel mai important. Cel din octombrie. Sezonul de ton alb. Am câştigat doar atât cât să trăim şi să-i plătim pe ceilalţi, pe colegi. Atunci banca...

— Cum aţi cumpărat vasul? Aţi avut un venit?

— Eu am dat banii.

Freire se arătă surprins. Sylvie surâse.

— Nu am aerul, dar mă descurc. Mă rog, m-am descurcat. O cabană la Bidard. Am vândut-o şi am investit în epava asta. De atunci suntem în cădere liberă. Datorii la furnizori. Ameninţări de la bancă. Nu aveţi cum să înţelegeţi...

Sylvie părea să-şi imagineze că Mathias aparţinea clasei miliardarilor. Nu se formaliză. Senzaţiile îi copleşeau gândurile. Valurile din larg erau încărcate cu aerosoli şi soare argintiu. Simţea marea pe buzele lui. Lumina mercurului la marginea genelor.

Micuţa femeie arunca priviri peste umărul lui spre Patrick. Urcase la bordul vasului şi trebăluia în cală. Fără îndoială la motor. Îl supraveghea ca o mamă pe copilul ei.

— V-a povestit despre viaţa lui... de dinainte?

— Despre nevastă-sa? Nu prea multe, dar nu era un secret.

— Mai ţine legătura cu ea?

— Niciodată. Au terminat-o urât.

— De ce nu a divorţat?

— Cu ce bani?

Freire nu insistă. N-avea nicio experienţă în domeniu. Căsătorie. Logodnă. Divorţ. Noţiuni străine de viaţa lui.

— Despre copilărie v-a povestit ceva?

— Deci nu ştiţi nimic, îi răspunse, cu o nuanţă de confuzie.

— Despre ce?

— Şi-a ucis tatăl.

Mathias resimţi lovitura din plin.

— Taică-său era negustor de fier vechi, continuă ea. Patrick îl ajuta.

— La Gheren?

— Cătunul unde stătea cu ai lui. Nu-mi mai amintesc cum se chema.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au bătut. Taică-său trăgea la măsea şi îl lovea. A alunecat în vasul cu acid care servea la decaparea fiarelor vechi. Până să îl scoată Patrick, bătrânul murise. Patrick avea 15 ani. Eu zic că a fost un accident.

— A avut loc o anchetă?

— Nu ştiu, dar Patrick n-a fost la pârnaie.

Uşor de verificat. Mathias avu confirmarea presentimentului său. O copilărie grea. O dramă familială care a provocat o ruptură pe fondul subconştientului său. O fisură care nu a încetat să se lărgească până a ajuns să-i înghită cu totul personalitatea...

— Ştii ce a făcut după aceea? A rămas cu familia?

— S-a înrolat în Legiune.

— Legiunea străină?

— Se simţea vinovat pentru moartea tatălui său. A reacţionat ca un criminal.

Ajunseseră la capătul pasarelei. În tăcere, se întoarseră şi o luară înapoi încet spre port. Sylvie arunca mereu priviri spre Patrick, aflat la bordul ambarcaţiunii. Pescarul parcă îi uitase cu totul.

— Patrick, reluă psihiatrul, a mai avut şi alte probleme cu justiţia?

— Dar ce credeţi? Nu înseamnă că dacă eşti sărac, eşti şi prăpădit. Patrick a avut şi perioade grele, dar a rămas pe drumul cel bun.

Freire nu insistă. Voia să confrunte elementele inventate de Pascal Mischell cu viaţa reală a lui Patrick Bonfils.

— Aţi fost vreodată pe valea Arcachon?

— Niciodată.

— Numele Thibaudier vă spune ceva?

— Nu.
— Hélène Auffert?
— Asta cine mai e?

Freire zâmbi ca să o convingă că nu e nicio primejdie din direcţia aceea. Femeia scoase din nou tutunul şi foiţele. Nu avea un aer convins. În câteva secunde îşi rulă o a doua ţigară.

— V-a povestit vreodată de un vis pe care îl avea des?
— Ce vis?
— Că merge printr-un sat însorit. Are loc o explozie foarte albă şi umbra lui rămâne lipită pe un perete.
— Niciodată.

O nouă confirmare. Visul data de la traumatism. Reveni la referinţele lui Pascal Mischell. Peter Schlemihl. Hiroshima...

— Patrick citeşte mult?
— Fără încetare. În casa noastră e mai rău decât la biblioteca municipală.
— Ce fel de cărţi?
— Mai ales de istorie.

Cu grijă, Freire ajunse la ziua Z.

— Când a plecat la bancă, Patrick nu a mai menţionat vreun drum, o vizită?
— Eşti cumva poliţai? Ce e cu toate întrebările astea?
— Trebuie să înţeleg ce i s-a întâmplat. Vreau să zic: mental. Trebuie să reconstitui punct cu punct ziua în care s-a dezis de el însuşi. Vreau să îl fac bine, înţelegeţi?

Femeia mătură aerul din faţa ei cu ţigara fără să răspundă. Nu mai avea chef de asta. Ajunseră la chei în tăcere. Bonfils meşterea în continuare la motor. Din când în când, ieşea afară. Chiar şi de la distanţa aceea, părea fericit şi senin.

— Trebuie să-l mai văd pe Patrick, concluzionă Freire.
— Nu, zise Sylvie, aruncând chiştocul în mare. Lăsaţi-l în pace. Tot ce aţi făcut e grozav. Acum preiau eu ştafeta. Poate

că nu-s eu vreo savantă, dar ştiu că tot ce îi trebe lui Patrick e să nu mai vorbească despre asta.

— Bine, capitulă el. Dar vă dau datele de contact ale unui coleg de-al meu de la Bayonne sau de la Saint-Jean-de-Luz. Ceea ce i s-a întâmplat este grav, înţelegeţi? Trebuie să meargă la control.

Micuţa femeie nu îi răspunse. Freire îi strânse mâna şi îi făcu semn lui Patrick, care îi răspunse cu entuziasm.

— Vă sun mâine, de acord?

Niciun răspuns. Sau poate că fusese luat de vânt. Freire porni în sus pe panta de ciment. Când deschise portiera, privi înapoi. Sylvie, cu mersul ei legănat, ajunsese la omul ei.

Psihiatrul se strecură la volan şi demară.

Cu sau fără acordul lor, îi va ajuta pe zăbăucii ăştia doi.

***

— Eu caut falia cosmică.

Mâna neagră mângâia peretele scorojit al celulei din secţia de poliţie.

— Când o voi găsi, o voi şterge...

Anaïs nici nu se obosi să comenteze. De zece minute era ţinta delirurilor lui Raoul beţivanul. Se abţinea cât putea.

— Nu trebuie decât să mă iau după linie, continuă boschetarul, cu nasul pe o altă crăpătură.

Anaïs trecu la lucruri mai serioase. Scoase din sacoşă butoiaşul de vin de plastic pe care îl cumpărase pe drum. Brusc ochii lui Raoul scoaseră flăcări. Două bule încinse. Înhăţă vinul şi îl dădu pe gât.

— Deci, despre Philippe Duruy?

Boschetarul se şterse la gură cu mâneca şi scoase un râgâit sonor. Faţa roşie părea un hoit prins în gardul de sârmă ghimpată. Smocuri de barbă, de păr, de sprâncene: zgârieturi în toate direcţiile pe faţa lui congestionată.

— Fifi, îl ştiu bine. Se zice că are o inimă care bate cu 120 pe minut şi un creier la 8,6.

Anaïs sesiză dubla aluzie: 120 BPM este tempoul la tehno iar „8,6" se referea la berea Bavaria şi cele 8,6 grade ale ei. Berea campionilor — punkişti, cheflii marginali de toate soiurile. Raoul vorbea de Fifi la prezent. Nu ştia că murise.

— De fapt, un handicapat.

— Credeam că sunteţi fârtaţi.

— Prietenia nu te împiedică să fii lucid.

Anaïs se abţinu să nu izbucnească în râs. Epava continuă:

— Fifi le făcea şi le desfăcea. Când era erou, când dădea bir cu fugiţii. Asculta când metal, când tehno. Era gotic, dar se temea de judecata de apoi, era punk...

Încercă să îşi imagineze viaţa de zi cu zi a puştanului. O viaţă de vagabondaj, încăierări, droguri. Seringi de hero, vălătuci de ecsta, nopţi petrecute cu faţa lipită de garduri de ciment, treziri în locuri necunoscute fără nici cea mai mică amintire. Fiecare zi ducea la o nouă zi, mereu cu speranţa de desprindere.

Raoul se lansase într-o tiradă despre gusturile muzicale ale lui Duruy:

— Eu îi ziceam: muzica ta, un căcat. Rahaţii tăi nu fac decât să copieze. Marilyn Manson e Alice Cooper. Techno e Kraftwerk. R&B e...

— E Isaac Hayes.

— Exact. Aceiaşi şi o luăm de la capăt.

— Fifi din ce trăia?

— Maimuţăreli, ca şi mine.

— În Bordeaux?

— În Bordeaux şi pe unde se mai ducea. Mai ai vin?

Anaïs scoase la vedere al doilea butoiaş. Raoul îl goli dintr-o înghiţitură. Nu mai râgâi, dar Anaïs se temu că va face pe el. Avea o haină militară atât de murdară, că nu se mai distingea modelul din ţesătură. Pantaloni din pânză de

sac întăriţi de jeg. Papuci uzaţi până la urzeală, care lăsau să se vadă picioarele goale şi negre. Anaïs avea nasul înfundat, deşi tocmai îşi pusese picături.

Raoul legăna butoiaşul în celălalt capăt al celulei. Era momentul să atace problema.

— Acum câteva zile, Fifi ţi-a vorbit de un înger.

Raoul se plasase în colţ între cei doi pereţi şi îşi freca spatele de ei precum un animal, scuturând din umeri.

— Un înger, sigur, mârâi... care să-i dea praful îngerilor...

Asasinul. Era pentru prima oară când se vorbea explicit despre el.

Se aplecă spre Raoul şi articulă apăsat:

— Îl cunoştea bine?

— Nu. Urmau să se întâlnească.

— Ce ţi-a spus exact despre el?

— Că o să-l ducă în ceruri. Vorbea tot timpul de un Saint-Julien nu mai ştiu cum...

— Saint-Julien-l'Hospitalier.

— Ăsta-i.

— De ce despre el?

Raoul păru să aibă un moment de luciditate:

— Fifi a părăsit şcoala foarte devreme, dar îşi mai amintea povestea asta. Un prinţ care îşi ucide părinţii din greşeală. După care pleacă foarte departe. Devine podar. Într-o noapte un lepros vine şi îl roagă să îl treacă fluviul. Julien îl adăposteşte, îl hrăneşte, îl încălzeşte cu corpul lui. Leprosul îl duce în ceruri. Era Iisus Hristos. Fifi zicea că tot îngerul acela a venit să îl caute şi că îl va duce în al şaptelea cer...

— De ce se gândea exact la povestea asta?

— Pentru că şi îngerul lui era lepros.

— Lepros?

— Tipul avea faţa înfăşurată în pansamente.

Anaïs încercă să vizualizeze scena. Un tip înfăşurat în bandaje îl acostează pe Philippe Duruy. Îi propune marea

călătorie. Boschetarul brodează pe marginea personajului şi a propunerii lui. Oare întâlnirea fusese filmată de vreuna dintre camerele de supraveghere?

— Când l-ai văzut pe Fifi ultima oară, ce ţi-a spus mai exact?

— Că avea întâlnire cu leprosul chiar în seara aceea. Că urmau să traverseze împreună fluviul. Prostii.

— Întâlnirea unde urma să aibă loc?

— Habar n-am.

— Tu când l-ai văzut, unde eraţi?

— Pe chei. Aproape de Stalingrad. Fifi era foarte agitat.

— Pe la ce oră?

— Nu mai ştiu. Târziu după-masa.

Anaïs trecu în revistă toate amănuntele.

— Fifi avea şi un câine, nu?

— Îhî. Ca toţi bagabonţii. Mai ai vin?

— Nu. Cum îl cheamă?

— Mirwan. E nume de sfânt georgian. Complet dus, Fifi.

— Era cu el?

— Sigur.

— Ai mai văzut de-atunci câinele?

— Nici pe el, nici pe Fifi.

Vocea i se stingea. Boschetarul îşi pierduse energia. Pupilele îi erau stinse. Ar mai fi fost nevoie de carburant, dar Anaïs nu mai avea. Se ridică având grijă să nu se atingă de sacul de jeg.

— O să-ţi dăm drumul.

Ciocăni în peretele de sticlă şi apăru un gardian.

În spatele ei, Raoul o întrebă:

— S-a întâmplat ceva cu Fifi?

— Asta nu ştim.

Raoul izbucni în râs în timp ce peretele de sticlă se deschidea.

— Sticleţi. Ne luaţi de proşti, dar voi sunteţi mai proşti. Crezi că nu am priceput că Fifi a fost ucis?

Ea părăsi celula fără un cuvânt. Ca sâmburele dintr-un fruct putred. Cu dosul mânecii îşi şterse unguentul de la nas. Aruncă o privire spre ceas: era amiază. Auzea tic-tacul numărătorii inverse. Sperase multe de la întâlnirea asta, dar nu obţinuse nimic precis.

Urcându-se în maşină, îl sună pe Le Coz. În două ore tipul devenise specialist în producţia şi vânzarea de Imalgen. Întocmise lista reţetelor prescrise în Gironde în ultimele patru săptămâni: contactase fiecare veterinar, fiecare parc animalier etc. Verificase de asemenea stocurile, comenzile, vânzările... Toate astea urmau să dureze cel puţin o zi.

Două clinici veterinare, una lângă Bordeaux şi cealaltă lângă Libourne, fuseseră sparte în ianuarie. Dar asta nu însemna nimic. Se informase şi aflase despre ketamină că are proprietăţi halucinogene pentru oameni. Exista chiar şi o filieră paralelă care o vindea mai departe drogaţilor. Potrivit anchetatorilor celor două spargeri, bănuielile mergeau spre traficanţii de genul acesta...

Anaïs ceru veşti despre Jaffar. Tot pe urmele câinelui şi ale ţoalelor lui Duruy. Cât despre Zak şi Conante, nicio veste de la ultimul telefon.

— Eşti la prăvălie? îl întrebă ea în concluzie.

— Îhî.

— Am primit amprentele trimise de PJ?

— De o oră.

— Şi?

— Încă nu le-am comparat cu baza de date. Avem un virus.

Comisariatele erau echipate cu programele şi cu protecţiile cele mai ieftine de pe piaţă. În fiecare post de poliţie puteai deschide un jurnal cu întreruperile zilnice.

— Şi ce zice expertul nostru?

Cel botezat aşa era un locotenent de poliţie care urmase un stagiu de informatică de câteva zile. Le Coz nu răspunse nimic.

— La naiba, scrâşni Anaïs din dinţi. Cheamă un depanator. Unul adevărat.

— Un tip se ocupă deja.

— Cine?

— Vecinul meu de palier. E programator de jocuri video.

Anaïs izbucni într-un râs nervos. Ce era prea mult, era prea mult. Îşi imagină tipul venit în ajutorul poliţiştilor. Contracultura aliată cu gardienii ordinii.

— Şi?

— S-a reparat.

— Deci ai acces la fişierul central.

— Nu.

— De ce?

— S-a pierdut caietul.

Anaïs înjură. Pentru utilizarea fiecărui program, administraţia impunea o parolă. Secvenţe de litere şi de cifre imposibil de memorat. Hieroglifele erau trecute într-un caiet pe care îl folosea toată lumea.

Fără caiet, nu aveai parola.

Fără parolă, nu aveai acces.

Anaïs demară. Tic-tacul devenise asurzitor. Închise şi se gândi din nou la Zak. Ar fi trebuit să treacă pe la CHS ca să verifice amnezicul — suspectul numărul unu. De ce nu o sunase? Deschise din nou telefonul.

***

— Ce e porcăria asta?

Anaïs urla în receptor. Freire încerca să o calmeze:

— În calitate de medic am luat asupra mea transferul...

— Unui martor direct?

— Unui pacient amnezic.

— Ar fi trebuit să ne preveniţi în legătură cu cele mai mici fapte şi gesturi.

— Ce să spun.

Freire mergea pe N10. Anaïs Chatelet tocmai aflase despre transferul lui Bonfils organizat de el însuşi. Vorbise, de asemenea, şi cu coordonatorul de la PJ care îi spusese despre planctonul de pe mâinile lui Bonfils şi din fosa de întreţinere. Avea ce să îi reproşeze.

— Am început să mă satur de aerele dumneavoastră, şuiera ea la celălalt capăt al firului.

— Aerele mele?

— Psihiatrul cu diagnosticul bombă. Scormonitorul de suflete care salvează pe toată lumea. Deocamdată e vorba de o crimă şi e o problemă a poliţiei, mizerabilule!

— Vă repet că pacientul meu este...

— Pacientul dumneavoastră e suspectul nostru numărul unu.

— Nu asta mi-aţi spus.

— Ştiţi de ieri că amnezicul a lăsat urme în fosă. Aveaţi nevoie să vă fac un desen?

— Nimic nu arată că...

— Complicitate la evadare, extorcare ilegală de informaţii în cadrul unei anchete judiciare, ştiţi cam cât costă asta?

În faţa lui Freire, pădurea landeză continua să defileze. Pinii maritimi atingeau cerul. Ploaia începuse din nou.

— Ascultaţi, îi spuse cu vocea lui cea mai blândă. Cea pe care o folosea cu furioşii. Există ceva nou. Am identificat pacientul.

— Ce?

Mathias îi făcu un rezumat. Anaïs îl asculta în tăcere. Credea că a marcat un punct, dar ea se porni din nou şi mai tare:

— Vreţi să îmi spuneţi că tipul şi-a recăpătat memoria şi că l-aţi dus bine mersi la el acasă?

— Nu toată memoria. Nu îşi aminteşte ce s-a întâmplat la gara Saint-Jean. Eu..

— Mă duc mâine la prima oră să îl ridic. La arest cu cowboy-ul!

— Nici vorbă! Trebuie lăsat câteva zile. Să se liniştească. Să se regăsească.

— Unde vă treziţi? L-aţi trimis să facă aerosoli?

Freire îşi păstră calmul:

— Toţi avem interesul ca Patrick Bonfils să se stabilizeze în vechea lui personalitate. Doar cu această condiţie va putea să-şi amintească ultimele ore de dinainte de fuga lui şi...

— Pe dumneavoastră o să vă pun în arest.

Închise brusc.

Freire rămase cu telefonul la ureche. Arborii continuau să defileze. Tocmai trecuse de Liposthey şi urma să intre în curând pe A63. În momentul acela observă în retrovizoare o pereche de faruri. Un vehicul de teren de culoare neagră. Putea să jure că mai văzuse maşina cu o jumătate de oră mai devreme.

Îşi spuse că asta nu înseamnă nimic. În zilele noastre condusul devenise o activitate robotizată. Te uiţi la un film indian cu motorul blocat pe limitatorul de viteză, creierul blocat de teama de radare şi de alţi vigilenţi ai şoselelor. Farurile albe continuau să îl urmărească.

Încerca în continuare să se calmeze când îi recunoscu sau crezu că îi recunoaşte pe cei doi bărbaţi în negru care mişunaseră pe lângă casa lui. Abia atunci identifică modelul maşinii. Un Audi Q7 4x4.

Mathias reduse brusc viteza la 30 de kilometri la oră. Maşina de dincolo de perdeaua de ploaie făcu aceeaşi mişcare. Durerea din spatele ochiului se declanşă, palpitaţie surdă, roşie ca un semnal de alarmă în craniul lui.

Acceleră brusc. La fel făcu maşina 4x4, nescăpându-l din ochi. Punctul din ce în ce mai puternic în propria orbită părea că îi luminează interiorul creierului. Degetele îi alunecau pe volan umede de transpiraţie. Ploaia furioasă bătea

cu putere; orbitoare, părea gata să târască toată scena într-o revărsare gigantică.

O rută de ieşire îi apăru în dreapta. Fără să stea pe gânduri, viră la dreapta. Nici nu văzuse ce scria pe indicator. Era în inima Landelor. Ajuns pe departamentală, viră încă o dată la dreapta şi se îndepărtă. Un kilometru. Doi kilometri. În jurul lui, doar liziera de pini. Niciun sat, nicio clădire. Nicio benzinărie. Nimic. Locul ideal pentru a fi agresat. O privire în retrovizoare: Audiul era tot acolo cu farurile aprinse.

Freire îşi pipăi buzunarele şi îşi scoase mobilul. Fixă viteza la 70 de kilometri la oră. Reglă aparatul pe „foto" şi îndreptă obiectivul spre vehicul. Acţionă zoom-ul şi declanşă aparatul sub şuvoaiele de ploaie. Imposibil să vadă dacă a prins numărul. Declanşă de mai multe ori, din mai multe unghiuri, după care acceleră din nou. În faţa lui, perdeaua de ploaie şi liniile drepte ale pădurii. Avea impresia că trece printre gratii.

În clipa aceea, în dreapta îi apăru un drum forestier. O rană în carnea vegetală.

Freire frână şi derapă pe el. Cu o manevră a volanului, redresă maşina, dădu cu spatele şi acceleră. În urletul motorului, maşina patina. O ploaie de pământ roşu se lovea de parbriz. Ar fi avut nevoie de patru roţi motrice. Ideea îl făcu să se uite în oglindă. Niciun 4x4.

Apăsă pedala de acceleraţie. Maşina mugi, tuşi şi se desprinse de sol. Pini. Ferigi. Tufişuri. Totul defila ca măturat, amestecând şuierături, trosnituri, verde cu roşu, ramuri şi pământ... Maşina sărea ca o căpriţă, se izbea de ridicăturile de pământ, aterizând din nou pe drumul desfundat. Freire continua să meargă înainte. O baltă. O groapă. Un obstacol...

Un trunchi de copac îi apăru în bătaia farurilor perpendicular pe drum. Freire frână şi blocă roţile cu un singur gest. Câteva secunde, dar suficient pentru a vedea moartea cu

ochii. Maşina decolă, apoi ateriză greu într-o baltă. Motorul se cală. Roţile se blocară.

Freire nu mai respira. Îi intrase volanul în coaste. Dăduse cu capul de parbriz. Îi era rău. Sângera, dar ştia că nu era grav rănit. Rămase aşa, preţ de secunde întregi, aplecat peste volan. Ca timpul să umple clipa şi sângele să îi curgă din nou prin vene.

Ploaia continua să bată în capotă, să şfichiuiască geamurile şi să biciuiască pădurea. Îşi scoase centura cu greutate. Strecură două degete şi trase de mânerul portierei. Împinse cu umărul ca să o deschidă. Căzu din inerţie şi avu parte de o baltă ca bun-venit. Se ridică într-un genunchi. Pădurea răsuna pradă miilor de picături de apă. Tot nici urmă de 4x4. Scăpase de el.

Cu un efort, se ridică în picioare. Se sprijini cu spatele de maşină şi îşi privi mâinile. Tremurau în mod necontrolat. Inima imita aceeaşi mişcare. Minutele treceau. La zgomotul ploii se adăuga cel al vântului. Închise ochii. Avea impresia că se scufundă. Şiroia de apă, dar de fapt frica era cea care i se scurgea la picioare. Mirosurile de răşină, muşchi, frunze îi umpleau nările. Frigul începea să se facă simţit.

Când simţi că îngheţase şi că inima îşi recăpătase cadenţa normală, se strecură în maşină. Închise portiera. Reglă căldura la maximum. Era loc acum pentru întrebări. Cine erau oamenii aceia? De ce îl urmăreau? Îl aşteptau în altă parte? Niciun răspuns.

Răsuci cheia în contact şi băgă în marşarier. Nu verificase dacă se înnămolise sau nu. Roţile patinară, muşcară din pământ, aruncând jeturi roşietice. În cele din urmă, vehiculul se extrase ca o barcă trasă pe uscat. Continuă în marşarier, scoţând capul ca să vadă drumul. La o sută de metri mai încolo reuşi să se întoarcă.

Reluând drumul spre Bordeaux reflectă mai calm. Durerea — se întreba dacă nu avea una sau două coaste rupte — îl

ţinea treaz. Încercă să-şi aducă aminte când îi reperase pentru prima dată pe tipii din Audi.

În noaptea de vineri spre sâmbătă, prima lui noapte de gardă.

Noaptea în care apăruse Patrick Bonfils...

Freire cântări datele situaţiei. Bonfils amnezicul. Vizitatorii de seară. Crima de la gara Saint-Jean. Exista oare o legătură între aceste trei elemente? Îşi spuse că poate Patrick Bonfils văzuse criminalul aşezând Minotaurul pe fundul gropii, sau poate *chiar şi altceva*. Ceva ce îi interesa pe cioclii aceia. Sau de care se temeau.

Poate se temeau că Bonfils a vorbit.

Cu cine? Cu „spichiatrul" lui.

***

— Ce e asta?

În prag Anaïs ţinea în mână o sticlă de vin roşu.

— Un steag alb. De pace.

— Intraţi, zise Mathias Freire zâmbind.

Nu avusese nicio problemă să găsească adresa personală a psihiatrului. Era ora 20. Ora perfectă pentru un atac-surpriză. Anaïs făcuse un efort vestimentar. Sub haină avea o rochie de batik indonezian, cu motive aurii, tipic pentru anii 1970. În ultima clipă, cuprinsă de trac, îşi luase o pereche de jeanşi pe sub bluză. Nu era sigură de rezultat. Alesese de asemenea şi sutienul push-up pe care îl păstra pentru marile ocazii.

Cu sclipici pe obraji, panglicuţe în păr, Doliprane în scăfârlie — era gata de atac.

— Pot să intru?

— Scuze.

Se trase ca să-i facă loc să intre în casă. Freire continua să aibă un aer cam mototolit. Un pulover la baza gâtului, cu

o cămaşă al cărei guler ieşea din el, o pereche de jeanşi uzaţi, păr ciufulit. Un prof universitar neglijent şi irezistibil, care îşi înnebuneşte elevele fără ca nici măcar să îşi dea seama.

— De unde aveţi adresa mea?

— Am pus toată echipa mea la treabă.

Descoperi salonul. Pereţi albi. Parchet gol. Uşi de placaj. Nicio mobilă cu excepţia unei canapele uzate şi a cutiilor de carton înşirate de-a lungul pereţilor.

— Aţi venit sau vă mutaţi?

— Mă întreb acest lucru în fiecare dimineaţă.

Îi îndesă sticla în mână.

— Un Médoc. Fac parte dintr-un club de degustători. Am cumpărat mai multe sticle ieri. Să vedem ce părere aveţi. E fin şi totuşi aspru. Un gust nervos şi ferm. E...

Anaïs se opri. Psihiatrul părea descumpănit.

— E vreo problemă?

— Îmi pare rău... Nu beau vin.

Anaïs rămase cu gura căscată. Era pentru prima dată când auzea această frază la Bordeaux.

— Dar ce beţi?

— Cola zero.

Anaïs lăsă să-i scape un chicotit.

— Atunci faceţi onorurile.

— Să caut pahare, spuse el, răsucindu-se pe călcâie. Faceţi-vă comodă.

Anaïs privi de jur împrejur. În faţa canapelei descoperi un ecran plat rezemat de perete şi, de asemenea, aproape de uşile spre verandă o scândură pe două bancuri pe post de birou. O lampă aşezată pe jos răspândea un halou pieziş. Psihiatrul transformase acest interior familial într-o încăpere anonimă.

Surâse în sinea ei. Era evident că Freire trăia singur. Nici urmă de vreo fotografie sau de vreo prezenţă feminină. În afara jobului, doctorul nu avea evident nici prieteni,

nici amantă. Se informase: venise la CHU la începutul lui ianuarie. De la Paris. Nu vorbea cu nimeni. Nu părea interesat decât de activitatea lui de la CHU. Genul care mănâncă ceva cald doar la autoservire sau dacă un coleg îl invită la masă.

Se apropie de birou. Note. Cărţi de psihiatrie, din care cele mai multe în engleză. Texte printate de pe internet. Numere de telefon notate pe margine. Era evident că psihiatrul făcea o anchetă. Despre ce? Despre amnezic?

Reperă lângă imprimanta de pe birou clişeele proaspăt imprimate. O plăcuţă de înmatriculare în ploaie. Ce căuta oare? Se apleca să le vadă mai bine, dar se auzeau paşi în spatele ei. Mathias se întorcea cu pahare şi cu cutiile de cola zero.

— Îmi place la dumneavoastră, îi spuse, întorcându-se spre canapea.

— Râdeţi de mine.

Aşeză dozele pe jos. Erau negre şi pline de picături.

— Scuze, nu am măsuţă.

— Nicio problemă.

Anaïs se aşeză pe jos cu picioarele încrucişate.

— Staţi pe canapea, îi propuse el.

Anaïs se execută. Se uita de sus la el, ca o regină. Deschiseră dozele. Niciunul nu folosi paharele. Băură privindu-se drept în ochi.

— Nu ştiu cât e ceasul, se scuză el, vreţi să cinaţi? Nu am mare lucru...

— Lăsaţi-o moartă. Am venit să sărbătoresc cu dumneavoastră marile noutăţi.

— Despre ce?

— Despre anchetă.

— Nu mă mai arestaţi?

Ea zâmbi.

— M-am enervat.

— Ba eu am fost de vină, recunoscu el. Ar fi trebuit să vă anunţ. Nu m-am gândit decât la pacientul meu. La cea mai bună soluţie pentru el, mă înţelegeţi? Luă o înghiţitură de cola. Care sunt marile noutăţi?

— În primul rând, am identificat victima. Un boschetar care frecventa festivalurile rock, dependent de heroină. Revenea cu regularitate la Bordeaux. Asasinul l-a momit cu un drog de o calitate excepţională. Ca urmare, tipul a murit. Ucigaşul a compus apoi scena. Capul de taur şi restul...

Freire asculta cu atenţie. Până atunci trăsăturile sale regulate parcă erau în căutarea expresiei potrivite. Acum, muşchii săi se stabilizaseră într-o mască de concentrare.

Anaïs lansă bomba:

— L-am identificat de asemenea şi pe asasin.

— Poftim?

Îl linişti cu un gest:

— Mai bine zis PJ a reuşit să izoleze amprente în fosa de vizitare care nu aparţineau nici victimei şi nici cowboy-ului dumneavoastră. Le-am verificat în fişierul naţional şi am obţinut un nume: Victor Janusz, un vagabond din Marsilia. Tipul a fost arestat acum câteva luni acolo în urma unei bătăi.

— Ştiţi unde e acum?

— Încă nu. Am dat un ordin de căutare. O să-l găsim. Nu îmi fac probleme. Poliţiştii din Marsilia răscolesc adăposturile, centrele sociale, magazinele cu vechituri, cantinele sociale... I se va lua urma până la Bordeaux şi va fi localizat. Tot aşa l-am găsit pe Francis Heaulme, ucigaşul şoselelor.

Freire păru decepţionat. Tot răsucea doza în mână şi părea că se oglindeşte în cercul de metal.

— Ce ştiţi despre el? întrebă după o lungă tăcere.

— Nimic. Aştept dosarul lui de la Marsilia. Am avut probleme tehnice toată ziua. Astăzi singurul duşman adevărat al poliţiei este virusul.

Psihiatrul nu schiţă măcar un zâmbet. Ridică privirea.

— Vi se pare că punerea în scenă a crimei se potriveşte cu profilul unui om al străzii?

— Nici vorbă. Dar vom găsi explicaţia. Poate că Janusz nu e decât un complice.

— Sau un martor.

— Un martor care a coborât în fosă? Care a lăsat urme peste tot pe pereţi? Acestea sunt, cum s-ar spune, circumstanţe agravante.

— Asta îl absolvă deci pe Patrick Bonfils?

— Nu aşa repede. Rămâne problema planctonului... Dar ne concentrăm pentru moment pe Janusz. Imediat ce voi putea, mă voi duce personal la Guéthary pentru a-l interoga pe protejatul dumneavoastră. În orice caz, suntem pe calea cea bună.

Freire râse încet:

— Sunt veşti bune... de poliţist.

Replica îi păru lui Anaïs un pic acidă. Femeia îl întrebă imediat, la rândul ei.

— Şi ale dumneavoastră?

— Ale mele?

— Pescarul — cum reacţionează?

— Se reintegrează încet-încet în adevărata lui identitate. Deja nu mai are amintirile celui care a încercat să devină.

— Şi despre ce a văzut la Saint-Jean?

Freire înălţă capul, epuizat:

— Vă repet: acesta e ultimul lucru pe care şi-l va aminti. Dacă îşi va reaminti vreodată...

— Trebuie să-l interoghez.

— Sper că nu o să-l băgaţi la arest.

— Am zis asta ca să vă sperii.

— Poliţiştilor le place să sperie... E raţiunea lor de a fi.

Anaïs nu visa: era de-a dreptul ostil. Fără îndoială unul dintre psihiatrii ăia de stânga care au băut cu biberonul prostiile lui Michel Foucault încă din leagăn. Greu să agăţi când

eşti poliţist şi mai ai şi un Glock la cingătoare. Două instalaţii falice pentru un cuplu e cam mult...

Îşi puse doza pe parchet. Speranţele ei de cucerire se evaporaseră. Era clar că nu sunt pe aceeaşi lungime de undă.

Se pregătea să se ridice, când Freire şopti:

— O să mă întorc eu la Guéthary.

— De ce?

— Ca să îl interoghez pe Patrick. Ca să aflu cine e el de fapt. Ca să aflu adevărul despre gara Saint-Jean. Roti doza spre ea. La urma urmei, conducem amândoi aceeaşi anchetă.

Ea surâse din nou. Speranţa şi căldura o învăluiau. Nu crezuse niciodată că slujba îi va permite să se apropie de un bărbat atât de seducător.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să deschid şi eu sticla?

***

Două ore mai târziu, Freire se apucă de treabă.

Anaïs plecase aşa cum venise, un pic mai beată. Băuseră, apoi râseseră, vorbiseră. Freire nu se aşteptase la o astfel de distracţie în pustietatea serilor sale. Şi mai puţin la istoria asta de crimă şi amnezie.

Nu încercase nimic. Nici cel mai mic gest, nici cea mai mică tentativă de seducţie. În ciuda tuturor semnalelor care spuneau verde. Freire nu era un expert în psihologia feminină, dar ştia să adune doi şi cu doi. Vizita nocturnă. Sticla de vin. Ţinuta mai îngrijită decât de obicei — deşi nu pricepea ce era cu rochia aia înşurubată pe o pereche de jeanşi. Toate astea îi arătau că tânăra poliţistă ar fi fost deschisă şi altor propuneri.

Cu toate acestea, nici nu mişcase. Din două motive. Mai întâi îşi jurase ca niciodată să nu mai amestece viaţa particulară cu meseria. Or, Anaïs Chatelet, deşi indirect, era meseria. Celălalt motiv, mai profund, mai visceral, era frica.

Tracul. Teama de o respingere. Şi cea de a nu fi la înălţime. Oare de când nu mai avusese un raport sexual? Nu îşi mai amintea şi se temea că nici nu mai ştie cum se face...

Se despărţiseră buni prieteni în pragul uşii. Fiecare îi promisese celuilalt să îl ţină la curent cu mersul anchetei. În ultima clipă, prinzând încredere, Freire îi vorbise despre vânătorii din Audi. Îi explicase că se simţise urmărit, observat de câteva zile. Îi dăduse chiar şi fotografiile cu plăcuţa de înmatriculare a maşinii. Anaïs nu păru convinsă de povestea asta, dar promise să verifice numărul la cei de la circulaţie.

Acum, la miezul nopţii, era singur. Cu durerea de cap din cauza vinului. Nu suporta alcoolul. Durerea din fundul ochiului pulsa din nou. Cu toate acestea, nu îi era somn. Îşi făcu o cafea, recuperă dictafonul şi se instală la birou.

Chiar şi în toiul nopţii putea verifica şi bifa informaţiile primite de la Patrick Bonfils. Înainte de a cerceta adâncul sufletului, trebuia să alcătuiască un dosar solid despre adevărata sa identitate.

Apăsă pe tasta Lectură şi notă informaţiile. Cowboy-ul era originar dintr-un sat aproape de Toulouse, Gheren. Freire tastă numele cătunului.

Primul şoc.

Niciun Gheren în departamentul Haute-Garonne. Lărgi perimetrul cu regiunea Midi-Pyrénées. Niciun nume care să semene mai mult sau mai puţin cu aceste două silabe.

Mathias tastă „Patrick Bonfils" şi făcu o cercetare în regiune — stare civilă, şcoli, agenţiile de recrutare a forţei de muncă ale perioadei. Nimic. Începu să citească mai repede şi se opri asupra altei informaţii. Potrivit pescarului, fosta sa soţie, Marina Bonfils, era acum la Nîmes sau prin împrejurimi. O nouă căutare. Din nou zero rezultate.

Simţea furnicături prin tot corpul. Sudoarea îi înmuiase gulerul cămăşii. Durerea din fundul ochiului stâng devenise o palpitaţie surdă. Bum-bum-bum.

Abandonă dictafonul şi trecu la informaţiile primite de la Sylvie. Povestea cu tatăl mort într-o cuvă cu acid. Îşi dădu curând seama că nu avea suficiente date pentru a efectua căutarea — cel puţin nu cu un nume de sat care nu exista şi cu un nume de familie inventat.

Cât despre înrolarea lui Patrick Bonfils în Legiunea Străină, nici nu avea rost să încerce. Corpul de armată garanta anonimatul soldaţilor lui.

Oricum ştia destule. Patrick Bonfils nu exista. Nu mai mult ca Pascal Mischell.

Identitatea aceasta era *deja* o fugă psihică.

Freire reciti notele. Sylvie Robin trăia cu Bonfils de trei ani. Ea îl întâlnise fără să ştie că bărbatul era în plină fugă. Şi nu încetase să o mintă *fără ca măcar să ştie că o face.*

Cine fusese el înainte?

Câte astfel de identităţi îşi crease, inventase, şlefuise?

Freire îşi imagină sistemul psihic al acestui om. Personajele i se înfigeau în fundul sufletului cu scopul sufocării singurului dintre ele care era periculos din punctul lui de vedere: el însuşi. Patrick Bonfils nu înceta să fugă de originea lui, de propriul destin. Şi fără îndoială de un traumatism iniţial.

Răspunsul sau, cel puţin, un început de răspuns era înscris în numele lui. Caracterul inventat al patronimului ar fi trebuit să îi sară în ochi. Aceste două silabe traduceau voinţa lui, speranţa de a deveni un „fiu bun"[16]. Fusese oare un copil nevrednic? Povestea cu uciderea tatălui era un indiciu. Dar mascat, travestit, deformat de negurile obscure ale subconştientului.

Freire se ridică şi începu să măsoare salonul cu mâinile în buzunare. Simţea că îi vâjâie creierul. Dacă voia să îl vindece pe uriaş, trebuia să demonteze una după alta fiecare

[16] Bonfils — în traducere, „fiu bun".

din personalităţile lui, până ajungea la prima lui identitate adevărată.

Pentru moment, nu avea nicio posibilitate să ştie dacă bărbatul era la cea de-a doua, a treia sau a zecea fugă. Dar era sigur că fiecare nume, fiecare profil erau încă agăţate de psihicul omului. Cristalizat în faldurile sufletului lui. Ca apa de ploaie a fiecărui anotimp în apele unui gheţar. Trebuia să foreze. Să sondeze. Să analizeze. Va folosi toate mijloacele să penetreze această memorie inconştientă. Hipnoză. Amytal de sodiu. Psihoterapie.

Freire se duse să bea un pahar cu apă proaspătă în bucătărie. Maşinal se uită în stradă. Nu oameni în negru. Oare visase? Bău din nou. Când puse paharul în chiuvetă, citi limpede în el însuşi. Acest obiectiv — descifrarea poveştii lui Bonfils — urma să-i permită să-şi uite propriile amintiri — moartea lui Anne-Marie Straub. Responsabilitatea sa de psihiatru ratat.

Căutarea traumei altuia pentru a o uita mai bine pe a ta...

***

A doua zi dimineaţa, pe drumul spre Guéthary, Mathias Freire se gândea la Anaïs Chatelet. Se trezise cu imaginea ei. Cu prezenţa ei. Cu vocea ei.

— Sunteţi căsătorită? Aveţi copii?

— Arăt a căsătorită? A mamă? Nu am ajuns încă acolo.

— Dar unde?

— Pe web. Pe reţelele sociale.

— Şi funcţionează?

— Să zicem că pentru o poliţistă nu îmi lipseşte flerul...

Mai târziu, ea fusese cea care pusese întrebări.

— De ce v-aţi făcut psihiatru?

— Din pasiune.

— Vi se pare interesant să cotrobăiţi prin capetele oamenilor?

— Nu cotrobăi prin capul lor, îi îngrijesc. Le dau curaj. De fapt, nu văd nimic pe lume mai interesant.

Tânăra femeie își mușcase buza de jos. Freire avu aceeași intuiție ca la prima lor întâlnire. Anaïs Chatelet mai fusese în clinici psihiatrice — sau avusese serioase probleme psihologice.

Obținuse confirmarea acestei ipoteze un pic mai târziu, cu ocazia unui gest. Când îi turnase vinul, îi observase antebrațul. Striat. Zgâriat. Sfâșiat în toate direcțiile. Recunoscuse cicatricile imediat. Nu urme de tentativă de sinucidere. Ci dimpotrivă, urme de supraviețuire.

Mathias tratase adesea aceste tulburări. Adolescenți care se automutilau pentru a-și alina disperarea, pentru a se elibera de senzația de sufocare. Trebuiau să o scoată afară. Să sângereze. Tăietura îi elibera. Mai întâi diversiunea — suferința fizică se substituia durerii morale — și apoi liniștirea. Rana oferea iluzia că otrava psihică se scurgea afară din ei...

Prima dată când Anaïs intrase la el în birou. Freire presimțise forța ei. Ea își punea amprenta pe lume. Era puternică pentru că suferise. Dar era și fragilă, vulnerabilă. Exact pentru același motiv. Sfârșitul secolului XX repetase până la uzură un loc comun, rezumat în fraza lui Nietzsche în *Crepusculul zeilor*: „Tot ce nu mă ucide mă face mai puternic". Era o prostie. Cel puțin în accepțiunea lui banală și contemporană. În viața de zi cu zi suferința nu te întărește. Ea te uzează. Te face mai fragil. Te slăbește. Freire era plătit ca să știe asta. Sufletul uman nu este o piele care se tăbăcește cu dovezi. E o membrană sensibilă, vibrantă, delicată. În caz de șoc el rămâne ucis, marcat, hăituit.

Suferința devine atunci boală. Cu viața sa proprie. Cu respirația sa. Cu oscilațiile sale. Ea apare fără veste și, mai periculos, se hrănește din sine. Crizele se înrăutățesc. Fără legătură vizibilă cu prezentul sau cu mediul înconjurător. Sau, dacă există o legătură, ea este așa de profundă, atât de

ascunsă, încât nimeni — nici chiar psihiatrul — nu o poate scoate la iveală.

Anaïs Chatelet trăia sub această ameninţare. Criza putea surveni oricând. Fără vreun motiv aparent. Fără vreo provocare de niciun fel. Când suferinţa se sparge, trebuie eliberată otrava. Trebuie să curgă sânge. Suferinţa nu vine din afară, ea vine din interior. Am putea să o numim nevroză. O disfuncţie. Un sindrom de angoasă. Cuvinte sunt cu droaia. Freire le ştia pe toate. Erau uneltele meseriei sale.

Dar misterul rămâne. Legenda zice — căci e o legendă — că trebuie să cauţi cauza în crizele copilăriei. Răul îşi face culcuş în primii ani ai psihicului. Traumatism sexual. Lipsă de dragoste. Abandon. Freire era de acord. Era freudian. Dar nimeni nu are răspunsul la întrebarea primordială: de ce un creier reacţionează mai mult sau mai puţin *sensibil* la traumele sau frustările copilăriei?

Întâlnise adolescente care fuseseră supuse unui viol colectiv, supravieţuiseră incestului, suferiseră de foame, de bătăi şi care reuşeau să îşi revină, era sigur. Altele, fericite într-un cămin banal, se prăbuşeau din cauza unui detaliu, a unei bănuieli, a unei simple impresii. Existau copii bătuţi care au înnebunit. Iar alţii care nu. Nimeni nu poate explica aceste deosebiri. Natura mai mult sau mai puţin poroasă a sufletului care lasă să intre angoasa, suferinţa, starea de rău.

Ce i se întâmplase lui Anaïs Chatelet? Un traumatism atroce sau pur şi simplu un eveniment minor, fără semnificaţie, dar perceput amplificat de un grad de sensibilitate unic?

Panoul cu BIARRITZ îl scoase din meditaţie. O luă pe litoral. Trecu de Bidart şi ajunse la Guéthary. Traversă mica piaţă, observă peretele pentru jucat pelotă şi o luă spre port. Parcă la câţiva metri de debarcader şi coborî pe jos panta de beton.

Era flux. Oceanul îşi aducea valurile pe plaja sumbră din stânga. Vârfurile de spumă evocau jeturi de salivă gri, contaminate de boală. Marea oscila între negru şi verde-închis. Suprafaţa ei semăna cu pielea unui batracian, plisată, ruginită, sclipitoare.

Vasul era acolo, dar nu şi uriaşul cu pălărie Stetson. Freire aruncă o privire la ceas. 10 dimineaţa. Nicio pisică printre vasele de pe mal, cu plasele strânse, cu pânze întinse pe ciment. Doar un butic cu materiale de pescuit era deschis. Îl întrebă pe vânzător, care îl sfătui să îi caute acasă. O căbănuţă deasupra plajei la vreun kilometru de acolo.

Mathias luă maşina. Era neliniştit. Se gândi la vânători şi la ipoteza lui de aseară. Apăruseră în acelaşi timp cu Patrick Bonfils. Erau interesaţi de ce ar fi putut cowboy-ul să îi fi spus. Ajunsese la concluzia că era în pericol. Dar uitase ce era mai important: dacă el era în primejdie, Patrick Bonfils era cu atât mai mult. Îşi zise că nu ar fi trebuit să-i dea drumul. În camera lui de la Pierre-Janet, pasagerul ceţurilor ar fi fost în siguranţă.

Apăru casa aflată deasupra plajei. Un bloc de ciment pe care cuplul fixase un ornament de lemn în formă de ton. Lăsă maşina lângă o movilă de nisip. Merse pe jos spre casă, cu gulerul ridicat şi cu mâinile în buzunare. Începuse să plouă. În stânga sa, calea ferată separa celelalte case de plajă şi de ocean. În dreapta sa paliere de vegetaţie coborau spre mare. Pini maritimi, ilexi galbeni şi iarba mov de stepă, toate se unduiau în bătaia vântului.

Bătu la uşă. Niciun răspuns. Mai bătu o dată. Degeaba. Acum chiar era neliniştit. Ocoli cabana şi îşi aruncă o privire spre mare. Zâmbi. Cuplul era la baza coastei. Patrick Bonfils aşezat turceşte pe o piatră se pregătea să scoată o plasă. Sylvie, cu hanoracul şi pas legănat, se plimba agitată prin faţa valurilor.

Câteva minute mai târziu, Freire o salută pe Sylvie.

— Ce vreţi?

Nu mai era deloc bine-venit. Dintr-odată îşi dădu seama. Femeia ştia. Ştiuse dintotdeauna. Fuga din 13 februarie nu fusese decât o criză printre alte asemenea.

— Nu mi-aţi spus adevărul ieri.

— Ce adevăr?

— Patrick nu e Patrick. Personajul lui este deja produsul unei fugi psihogene. Prima soţie, tatăl ars în acid, Legiunea, totul e fals şi o ştiaţi de mult.

Sylvie se încruntă.

— Şi ce-are a face? E bine aşa.

Freire trebuia să înainteze cu precauţie. Nu era posibilă nicio anchetă fără sprijinul Sylviei. Niciun adevăr fără susţinerea micuţei femei...

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse el cu o voce mai calmă. Patrick e bolnav. Nu puteţi să negaţi asta. Şi va rămâne bolnav dacă îl lăsăm să trăiască într-o minciună.

— Nu pricep nimic din ce ziceţi.

Mathias citi teama pe faţa Sylviei. Îi era teamă de adevăr. Îi era teamă de adevăratul trecut al lui Patrick. De ce? Cowboy-ul avea poate copii, neveste, datorii... Sau chiar mai rău: un trecut criminal.

— Putem să mergem?

Fără un cuvânt, Sylvie trecu de el şi o luă de-a lungul liniei neregulate a valurilor. Freire aruncă o privire scurtă spre Patrick care tocmai îl observase de sub glugă. Îi făcu un semn amical cu mâna, dar nu lăsă plasele. Cu adevărat un nevinovat.

Freire o ajunse din urmă pe Sylvie. Picioarele i se înfundau în nisipul întunecat. Deasupra lor păsările făceau slalom printre aversele de ploaie. Albatroşi, pescăruşi, cormorani... Cel puţin, astea erau numele care îi veneau în minte... Ţipetele lor ascuţite răsunau în vuietul oceanului.

— Nu vreau să vă atingeţi de Patrick.

— Trebuie să îl interoghez. Trebuie să îi cercetez memoria. Nu își va găsi liniștea cu adevărat decât dacă se va reintegra în identitatea sa originară. Subconștientul lui nu încetează să îl mintă. Trăiește într-o iluzie, într-o nefericire care îi roade sufletul și îi amenință echilibrul. Și nu va afecta cu nimic relația voastră. Dimpotrivă, s-ar putea ca în sfârșit să o trăiască din plin.

Sylvie nu reacționă la fraza lui. Întoarse brusc capul, ca și cum ar fi fost surprinsă de un zgomot. Freire nu înțelese ce face: el nu auzise nimic. Ea se răsuci din nou într-o parte, apoi în cealaltă, ca atinsă de două ori de o forță invizibilă.

— Sylvie?

Femeia căzu în genunchi. Stupefiat, Mathias văzu că îi lipsea jumătate de cap. Creierul gol scotea aburi în aerul rece. În secunda următoare, corpul îi șiroia de sânge. Aruncă o privire reflexă spre Patrick, pe stânca lui. Uriașul se cambrase cu craniul distrus, ca mușcat de un animal invizibil. Pelerina îi era roșie toată. Apoi pieptul îi explodă în bucăți sinistre pe fundalul cerului de furtună.

Scena, mișcarea, un declic subliminal îi aduseră lui Freire în minte imaginile asasinatului lui Kennedy. Abia în clipa aceea înțelese. Se trăgea asupra lor. Fără nicio detunătură.

Coborî privirea și remarcă găuri în nisip, mai adânci decât cele de la picăturile de ploaie. Gloanțe. Tir cu amortizor de zgomot. Prin ploaie și neguri, o ploaie de metal șuiera, lovea, distrugea.

Freire nu mai puse întrebări.

Alerga deja pe potecă spre mașină.

***

Trăgătorul nu era singur. Un altul pesemne îl aștepta sus, aproape de Volvo. În zigzag printre arbori, Freire ridică privirea. Nu văzu pe nimeni. Aruncă o privire de jur împrejur

peste umăr. Pe panta din faţă, la mai mult de trei sute de metri, un bărbat cobora în trombă pe un drum de nisip prin vegetaţia deasă. Avea ceva negru în mână. Fără îndoială, un pistol automat. Trăgătorul sau complicele lui? În acelaşi timp, tufişurile de lângă el fură împroşcate de lovituri. Avu răspunsul.

Trăgătorul era încă pe poziţie şi îl reperase.

Se trase în spate şi nu o mai luă prin tufişuri. Pini, muri, ploaie de aur, se năpusti în patru labe agăţându-se de toate, încercând să iasă din drum. Înainta, zgâriat — şi încerca să îşi adune gândurile. *Imposibil.* Doar imaginile însângerate îi reveneau, lovindu-i conştiinţa. Craniul deschis al Sylviei. Corpul uriaşului atins în plin.

Freire ieşi din hăţiş la nivelul casei Bonfils. Se depărtase de Volvo cu vreo cincizeci de metri. Alergă în direcţia lui de-a lungul căii ferate, lovindu-se de pietre. Nu îl mai vedea pe omul cu pistolul şi nici pe trăgător. Era la doar câţiva metri de maşină când parbrizul se făcu brusc fărâme, precum cristalele de zahăr. Un pneu se dezumflă. Un geam se sparse.

Freire se aruncă la adăpostul unor pini, cu plămânii pe cale să îi explodeze. Actele lui nu mai erau filtrate de conştiinţă. Gloanţele şuierau mereu în direcţia maşinii. Imposibil să se aşeze la volan. Să traverseze calea ferată şi să o ia la fugă pe şosea? Era capcana perfectă. Să coboare din nou pe plajă ar fi fost şi mai rău. Nu avea nicio soluţie, nicio ieşire. Doar ploaia care cădea pe pământ, pe frunze, pe creierul lui...

Din reflex întoarse capul. Omul cu puşca ieşea din tufişuri. Alerga în direcţia lui de-a lungul şinelor, prin ploaie. Era unul dintre cei doi oameni în negru. Cel cu sprâncene dese şi păr rar. Avea un pistol automat şi arunca priviri în toate direcţiile. Freire ghici că nu îl văzuse. Se chirci. Nu îi venea nicio idee de scăpare. Simţea cum apa îi şiroieşte pe faţă.

Frunzele se agitau în jurul lui. Miros violent de vegetaţie şi de pământ îmbibat de apă. Ar fi vrut să se cufunde în natură. Să se amestece cu rădăcinile...

Un tunet se auzi departe. Pământul îi vibra sub picioare. O clipă crezu că va fi ciuruit. Ori că pământul urma să se despice pentru a-l înghiţi. Ridicându-se ca un animal în vizuină, pricepu. Venea un tren cu tot cortegiul de tremurături şi vibraţii de metal. Un personal... se gândi.

Convoiul avansa încet, în dreapta lui. Cu locomotiva galben cu roşu târând vagoanele ca un prizonier care îşi târăşte lanţurile. Aruncă o privire spre stânga: trăgătorul înainta spre el, dar nu îl văzuse încă. Dacă printr-o minune ar fi rămas de cealaltă parte a trenului ca să-l lase să treacă, ar fi fost salvat. Zgomotul devenise asurzitor. Convoiul era doar la câţiva metri, rulând cu viteză mică. Freire se trase în spatele pinilor, dar avu timp să îl vadă pe ucigaş dându-se în spate. Dincolo de calea ferată.

Protejat de garnitură, Freire se ridică. Un vagon... Două vagoane... Secunde de plumb, metri de oţel... Trei... Patru... Roţile scrâşneau pe şine scoţând scântei. Al cincilea vagon — ultimul. Freire se năpusti spre spatele lui.

Întinse braţul, se agăţă de mânerul exterior al uşii. Îşi prinse picioarele în griblură, se împiedică, dar întinse şi cealaltă mână. Degetele simţiră metalul. Fu târât câţiva metri, se redresă, prinse viteză, reuşi să se salte pe scara vagonului.

Fără să stea pe gânduri, apăsă mânerul. Niciun rezultat. Mai încercă o dată. Rafalele de ploaie îl udaseră până la piele. Vântul îl lipea de perete. Se ţinea în continuare de uşă. Trebuie să scape. Trebuie...

În clipa aceea, prin genele pline de apă îi văzu. Cei doi bărbaţi înarmaţi dincolo de calea ferată. Unul din ei avea o cutie neagră cu colţuri cromate, precum cele folosite de muzicieni şi de DJ. Celălalt strecurase pistolul sub manta. Freire se lipi de uşă.

Era acum la vedere: ucigaşii nu trebuiau decât să întoarcă privirea. Dar se întâmplă o minune. Când Freire riscă să se uite spre ei, îi văzu alergând spre Volvo. Credeau fără îndoială că Freire rămăsese aproape de maşină. Când vor înţelege că Mathias făcuse altă alegere, el va fi departe.

Sau nu prea departe... Deja garnitura încetinea: trenul ajungea în gara Guéthary. Freire scutură din nou mânerul. De data asta uşa se deschise. Pătrunse înăuntru.

Trenul se opri.

***

Ochi stupefiaţi îl priveau. Era ud leoarcă, şleampăt, plin de frunze, de nisip, de petale. Schiţă un zâmbet în chip de scuză şi încercă să se aranjeze un pic. Călătorii îi evitară privirea. Mathias se aşeză pe o banchetă, cu capul băgat între umeri.

— Aşa ceva nu se poate.

Aşezat la câţiva metri, un bătrân îl apostrofă:

— V-am văzut. Sunteţi nebun sau ce e cu dumneavoastră?

Freire nu găsea cuvinte să-l liniştească. Un sexagenar plin de ură şi acreală.

— Vă daţi seama la ce riscuri v-aţi expus? Şi prin ce am trecut? Dacă aveaţi un accident?! Dacă nimeni nu respectă legea, ce ne mai mirăm în ce rahat suntem!

Freire afişă un zâmbet şi mai larg.

— Poftim, se strâmbă bătrânul trecând la tutuială, faci mişto! Tipii ca tine ar trebui închişi!

Şi cu aceste cuvinte, se ridică şi coborî. Freire răsuflă uşurat. Cu inima strânsă arunca priviri piezişe spre peronul gării. Ucigaşii ar fi putut să apară din clipă în clipă să controleze fiecare colţişor, fiecare vagon... Cele mai lungi secunde din viaţa lui. În cele din urmă, uşile se închiseră. Trenul porni.

Ceva din adâncul lui se relaxă.

Îi fu teamă că va face pe el.

— Nu îl băga în seamă...

Un tip se ridicase de la locul lui pentru a i se aşeza în faţă. *Doamne. Dar ce i-a apucat pe toţi?* Freire îşi examină interlocutorul fără să îi răspundă. Nou-venitul îi zâmbi larg, plin de bunăvoinţă.

— Nu toată lumea înţelege problemele altora.

Freire nu înceta să scruteze coridorul din spatele omului, uşile de comunicare cu vagonul patru. Poate că s-au urcat în altă parte... Poate că vor apărea...

— Nu mă recunoşti?

Freire tresări auzindu-se tutuit. Se uită ţintă la tip. Figura lui nu îi spunea nimic. Vreun pacient de la Pierre-Janet? Vreun locuitor din cartierul Fleming?

— Marsilia, anul trecut, continuă el cu o voce scăzută. Pointe-Rouge. Magazinul Emmaüs.

Mathias pricepu aluzia. Cu aspectul lui răvăşit, omul îl lua drept un vagabond cu care se mai întâlnise.

— Daniel Le Guen, se prezentă el, strângându-i mâna. Mă ocup cu vânzarea la magazin. Mi se spune „Lucky Strike" pentru că mă descurc destul de bine. Îi făcu repede cu ochiul. Îţi aduci aminte acum?

Freire reuşi să articuleze câteva cuvinte:

— Îmi pare rău. Vă înşelaţi. Nu cunosc Marsilia.

— Nu eşti Victor?

Omul se aplecă şi repetă pe un ton mai sigur:

— Victor Janusz?

Mathias nu îi răspunse. Cunoştea numele, dar îi era imposibil să-şi amintească unde îl auzise.

— Nici vorbă. Mă numesc Freire. Mathias Freire.

— Scuze.

Freire continua să îl privească. Ceea ce vedea în ochii lui nu îi plăcea deloc. Un amestec de compasiune şi complicitate. Bunul samaritean observase fără îndoială cu un

pic de întârziere calitatea hainelor lui. Îşi spunea acum că Victor Janusz reuşise să iasă la lumină. Şi că nu ţinea să i se mai amintească de trecutul lui tulbure. Dar unde mai auzise numele ăsta?

Se ridică. Omul îl prinse de braţ şi îi întinse o carte de vizită:

— Luaţi asta. În caz de nevoie. Sunt aici pentru câteva zile.

Freire luă cartea de vizită şi citi:

DANIEL LE GUEN
COMPAGNON EMMAÜS
06 17 35 44 20

O băgă în buzunar fără să mulţumească şi se duse să se aşeze câteva locuri mai încolo. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Se gândea la ucigaşi. La Patrick şi Sylvie care muriseră sub privirile sale. Şi acum era luat drept altcineva...

Cu faţa lipită de geam, privea cum marea se dizolvă în ploaie. Simţea pe şira spinării un fior de groază umed şi arzător. În acelaşi timp se destindea. Trenul mergea cu toată viteza. Apatia pasagerilor îi reda încrederea. Se întorcea la Bordeaux. Să caute comisariatul. Să îi povestească totul lui Anaïs. Cu un pic de şansă, ea identificase poate placa de înmatriculare de la Q7. Va face o anchetă. Va găsi o explicaţie. Îi va opri pe criminali. Totul se va aranja...

Numele de Victor Janusz îi reveni deodată în minte şi îl făcu să tresară. Cine era Janusz? Gândurile îi zburară în altă parte. O îndoială inexplicabilă i se strecură în suflet. Revăzu rapid filmul ultimelor zile. Pasiunea — obsesia sa pentru pacientul Bonfils. Furia lui când descoperise cine era cu adevărat. Determinarea în a rezolva cazul cu orice preţ. De ce se implicase în asta, tocmai el care hotărâse că se va ţine la distanţă? De ce atâta energie în a înţelege tulburarea mentală a cowboy-ului?

De data asta îndoiala îi distruse orice certitudine. Şi dacă el nu era cine pretindea că este? Dacă era el „un călător fără bagaje"?

Un om în plină fugă psihică?

Ridică din umeri şi îşi frecă faţa aşa cum mototoleşti o scrisoare începută înainte de a o arunca la coş. Ideea asta era absurdă. Se numea Mathias Freire. Era psihiatru. Lucrase la Villejuif. Ţinuse cursuri la Sainte-Anne, la Paris. Nu putea pune la îndoială propria sa luciditate la prima ocazie când era luat drept un altul.

Ridică privirea. Daniel Le Guen îi făcu iar cu ochiul. Mereu această complicitate insuportabilă. Tipul părea sigur pe el. Îl regăsise pe Victor Janusz. Mathias tresări. Ştia acum unde auzise numele ăsta. Era cel al boschetarului ale cărui amprente fuseseră găsite în fosa de la gara Saint-Jean. Suspectul numărul unu în afacerea „Minotaurul".

Freire simţi cum îl ia cu transpiraţie. Tremura din cap până în picioare. Şi dacă tipul de la Emmaüs are dreptate? Dacă era Victor Janusz în plină fugă psihică?

— Imposibil, şopti. Sunt Mathias Freire. Absolvent al Facultăţii de medicină. Psihiatru de mai bine de douăzeci de ani. Profesor la Facultatea Sainte-Anne. Şef de serviciu la CHS Paul-Guiraud din Villejuif. Responsabil al unităţii Henry-Ey la CHS Pierre-Janet din Bordeaux...

Se opri când băgă de seamă că şuşotea aceste cuvinte mişcându-se înainte şi înapoi ca un musulman care repetă surele. Sau ca un schizofrenic în plină criză. Avea aerul unui nebun şi ceilalţi pasageri îi aruncau priviri jenate.

Logica lui se poticni din nou. Patrick Bonfils era şi el capabil să enumere detalii din viaţa lui anterioară. Nu avea şi el dificultăţi în a-şi aminti momente personale? Evenimente trecute? Nu era oare prea singur pentru a fi real? Fără familie şi fără prieteni? Creierul lui nu era în mod ciudat preocupat de lucruri abstracte şi de generalităţi? Nici lucruri fizice, nici emoţii...

Ridică privirea. Nu. Avea amintiri. Anne-Marie Straub de exemplu. O chestie ca asta nu se inventa... Freire înţepeni. Privirile piezişe din jurul lui se înmulţiseră. Se trase spre marginea vagonului. O fugă psihică. O impostură radicală. Poate că simţise mereu...

Trenul se opri. Ajunsese la gara Biarritz. Călătorii se ridicară.

— Ştiţi unde merge trenul ăsta? întrebă.

— Bordeaux. Gara Saint-Jean.

Daniel Le Guen se dăduse jos din vagon. Doar asta şi se simţea mai bine. Era o chestie simplă să afle cine era el de fapt. Îşi va verifica actele. Diplomele. Cutiile. Trecutul. Va avea confirmarea că era Mathias Freire. Că nu avea nimic de-a face cu Victor Janusz, boschetarul bănuit de crimă.

***

Se simţi fericit când ajunse în cartierul Fleming. Pentru prima oară. Pavilionul Opal. Casa lui. Vârî cheia şi o răsuci.

La vederea pereţilor goi şi a camerelor nemobilate nu mai simţi căldura pe care se aştepta să o simtă. Casa aceea nu exprima nimic. Nici trecut, nici personalitate. Urcă în camera lui de la primul etaj. Găsi dosarul de carton în care îşi ţinea hârtiile importante. Cartea de identitate. Paşaportul. Cardul de sănătate. Diplomele de medic. Extrasele bancare. Declaraţiile pentru impozit — de pe vechea adresă, strada Turenne numărul 22, la Paris.

Totul era în regulă. Totul era în ordine. Freire lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Frunzări încă o dată hârtiile, de data asta cu mai puţină siguranţă. Dacă se uita mai bine la fiecare document, putea să aibă îndoieli. Cât despre cartea de identitate, paşaportul şi cardul de sănătate, Freire

nu se putea pronunţa: nu era specialist. Dar în privinţa celorlalte documente, nu erau decât fotocopii. Unde erau originalele?

Freire îşi scoase impermeabilul. Corpul îi era supraîncălzit. Inima îi bătea nebuneşte. Presupunând că nu era cine pretindea el că este, că fugise la fel ca Patrick Bonfils, totul se întâmplase în mod inconştient, după o perioadă de amnezie. Cine falsificase toate acele documente? Şi cum?

Ridică din nou capul: era în plin delir. Deocamdată avea altă urgenţă.

Să alerge la comisariat şi să-i relateze atentatul lui Anaïs Chatelet. Îşi puse din nou impermeabilul, stinse lumina şi coborî scările.

În pragul uşii se opri. Privirea i se opri pe cutiile de carton. Burduşite cu obiecte, fotografii, detalii ale trecutului său. O deschise pe prima şi se abţinu să nu urle. Era goală. Luă o alta — şi doar după greutate avu răspunsul. Goală şi ea.

Încă una.

Goală.

Şi alta.

Goală. Goală. Goală.

Căzu în genunchi. Se gândi la cutiile maro de carton depozitate pe lângă pereţi care îi serveau drept decor de două luni. Pur şi simplu, o punere în scenă pentru a deghiza propria impostură. Furnizându-i un trecut, o origine. Înşelându-i pe alţii şi pe el însuşi.

Îşi luă capul în mâini şi izbucni în suspine. Adevărul se prăbuşea peste el. Era şi el o păpuşă Matrioşka. Un călător fără bagaje. Un pasager al negurilor...

Oare chiar fusese un boschetar? Un asasin? Şi mai înainte, ce altceva? Întrebările îi bântuiau creierul. Cum devenise un psihiatru înstărit direct de pe stradă? Cum obţinuse diplomele? O frază din Eugen Ionesco îi reveni în memorie:

„Raţiunea este cea mai mare nebunie." Autorul avea dreptate. Era suficient să fii convingător, în faţa celorlalţi şi în faţa ta, pentru ca un delir să devină adevăr. Ştergându-şi lacrimile, se ridică şi scoase mobilul din fundul buzunarului. O confirmare. Una singură. Chiar dacă mai rea...

Ceru la informaţii legătura cu spitalul Paul-Guiraud din Villejuif. Într-un minut vorbea cu centrala. După încă un minut fu pus în legătură cu secretariatul. Ceru să vorbească cu doctorul Mathias Freire.

— Cu cine?

Îşi controlă vocea:

— Poate că nu mai lucrează la dumneavoastră. Era psihiatru la CHS anul trecut.

— Lucrez la serviciul administrativ de şase ani şi nu am auzit niciodată de numele ăsta. În niciunul dintre departamentele noastre.

— Mulţumesc, doamnă.

Închise telefonul. Suferea de acelaşi sindrom ca omul cu pălărie Stetson. Doar că deghizarea lui era mai sofisticată. Nu era decât o păpuşă rusească. O deschizi pe prima şi o găseşti pe următoarea. Şi tot aşa. Până la cea mai mică: *singura adevărată*.

Dar erau veşti şi mai proaste.

Victor Janusz, boschetar, ajuns la Marsilia, unde îl purtase viaţa, era suspectat la Bordeaux de crimă cu premeditare. Ce se întâmplase în noaptea de 12 spre 13 februarie la gara Saint-Jean? Oare nu dormea la CHS? Nu fusese de gardă la urgenţe toată noaptea? Se salutase cu paznicul şi la venire, şi la plecare... Dar poate că se strecurase în plină criză prin ceaţă, până la gară? Poate chiar se întâlnise pe drum cu Bonfils? Situaţia era aproape comică. Doi amnezici se întâlnesc şi nu se recunosc unul pe altul...

Puse toate documentele de identitate într-o cutie. Îşi luă laptopul — care conţinea tot ce scrisese de mai bine de

două luni despre pacienții săi — îl puse sub braț și plecă fără să mai încuie ușa.

La cinci sute de metri, unde începea orașul universitar, găsi un taxi. Dădu adresa comisariatului central. Era timpul să își plătească datoriile. O lună și jumătate de impostură și de falsuri. Nu avea decât un țel. Să îi explice totul lui Anaïs Chatelet. Să se interneze în propria secție. Și să doarmă.

Să adoarmă și să se trezească în pielea altcuiva — adică în adevărata sa piele. Chiar dacă ar fi însemnat cătușe la mâini.

***

— Căpitanul Chatelet nu este aici.

Un tinerel cu părul dat cu gel stătea în picioare în fața lui, într-o ținută impecabilă.

— Pot să o aștept?

— În ce problemă?

Freire ezită: avea prea multe de spus. Preferă să joace atuul profesional:

— Sunt psihiatrul care a îngrijit amnezicul de la gara Saint-Jean. Am informații pentru căpitan. Informații confidențiale.

Polițistul îl măsură din cap până în picioare, evaluându-i ținuta. Impermeabilul ud, de care i se agățaseră frunze, încălțămintea ferfeniță. Părea sceptic.

— Nu va întârzia. Luați loc.

Freire alese un scaun pe hol. Se găsea la primul etaj al comisariatului de poliție din Bordeaux, pe strada François-de-Sourdis. O clădire imensă, albă, nou-nouță, care evoca un aisberg navigând în plin oraș. După cum înțelesese, acest etaj adăpostea birourile ofițerilor.

Toate erau goale, dar locul zumzăia de o activitate surdă. O după-amiază obișnuită pentru poliție. Mathias se așezase chiar în fața biroului lui Anaïs. O plăcuță imprimată cu

numele ei era pe uşă. Biroul unei femei căpitan, singuratică, cu o fereastră având storurile ridicate.

Privi în jurul lui. Nimeni. Îi veni o idee smintită. Să se furişeze în birou. Să găsească dosarul anchetei despre Minotaur. Să citească ce ştiau poliţiştii despre Victor Janusz. Ideea era absurdă, dar era deja prea târziu să o respingă.

Se uită din nou în stânga şi în dreapta. Culoarul era tot gol. Se prefăcu că îşi dezmorţeşte picioarele, apoi apăsă pe mânerul de la uşă.

Deschis.

Intră şi închise uşa în urma lui fără zgomot. Coborî imediat storurile. Se uită la ceas. 15 şi 10. Îşi acordă 5 minute ca să cerceteze biroul. Niciun minut mai mult. Deşi ploua şi ziua era pe sfârşite, vedea suficient de bine ca să nu aprindă lumina.

Dintr-o privire fotografie încăperea. Mobilier standard de birou. Niciun detaliu personal pe pereţi sau pe mobile. Freire se gândi la propriul birou de la spital, rece şi anonim. Reperă mai multe puncte de cercetat. Un fişier metalic la dreapta. Un dulap cu uşi glisante în faţa lui. Şi biroul însuşi cu sertare şi dosare stivuite.

Nu avu de căutat prea mult.

Documentele pe care le căuta erau în primul teanc. Nu avu timp să citească transcrierea interogatoriului, dar găsi fotografiile. Cadavrul din fosă. Pielea străvezie, tatuată. Capul de taur, negru. Victima parcă era ieşită dintr-o eră primitivă, populată cu creaturi fantastice, cu mituri terifiante. În acelaşi timp, imaginile aveau cruditatea prezenţei arhivelor documentare. Un fapt divers, dar petrecut la începuturile lumii.

Răsfoi mai departe. Fotografii ale cadavrului la morgă. Faţa lui Philippe Duruy după ce îi scoseseră masca atroce. Un cap strivit, asimetric. O altă mapă. Fotografii antropometrice. Un puşti cu ochi daţi cu dermatograf, ţinând în mână o pancartă cu un număr. Boschetarul mai avusese probleme cu poliţia.

Alte dosare. Procese verbale. Nu era timp să le citească. În sfârşit ultimul, bilanţul de la scena crimei realizat de tehnicienii de la judiciar. Printre hârtii, fişa cu amprentele digitale găsite la faţa locului. *Amprentele lui Victor Janusz.*

Paşi pe hol. Freire înţepeni. Se îndepărtară. Privi la ceas şi trebui să se concentreze pentru a citi ora. 15 şi 16.

Erau deja şase minute de când se agita prin birou. Anaïs Chatelet nu mai avea să întârzie. Se gândi din nou la amprente. O nouă idee. Răscoli prin dulap. Găsi un stilou cu cerneală. Luă o foaie albă din imprimantă şi împrăştie cerneală pe ea. Îşi înmuie cele cinci degete după care le apăsă pe marginea de sus a foii.

Compară urmele cu cele ale lui Victor Janusz. Nu era nevoie să fii specialist ca să observi similitudinile.

O amprentă identică.

Două amprente identice.

Trei amprente identice.

Era Victor Janusz.

Faptul de a constata negru pe alb această dovadă de necombătut declanşă ceva în el. Îşi revizui proiectele. Un vinovat nu are decât o ieşire: să fugă.

Îndoi foaia de hârtie şi o băgă în buzunar. Închise la loc cartuşul de cerneală. Aranjă stiloul în sertar. Puse dosarul deasupra teancului şi începu să încropească o mică punere în scenă.

Întredeschise uşa. Riscă o privire în lungul holului. Tot nimeni. Ieşi degajat şi se îndreptă spre scări.

— Hei, dumneavoastră!

Mathias continuă să meargă.

— Stop!

Freire se opri, se forţă să pară relaxat şi se întoarse. Simţea cum sudoarea îl năpădeşte. Tinerelul de mai devreme venea spre el.

— Nu o mai aşteptaţi pe doamna căpitan Chatelet?

Încercă să înghită în sec, după care spuse cu o voce spartă:

— Eu... Nu mai am timp.

— Păcat. Tocmai a sunat că ajunge.

— Nu mai pot să aştept. Nu era nimic important.

Omul ridică din sprâncene. Al şaselea simţ al poliţistului. În ciuda tuturor eforturilor, Freire simţi că i se face frică.

— Rămâneţi aici. Schimbase tonul. Vine acum.

Freire plecă ochii. Ceea ce văzu îl împietri. Poliţistul avea un dosar sub braţ. Pe copertă: VICTOR JANUSZ. MARSILIA.

Totul se întunecă în jurul lui. Imposibil să mai gândească, să mai vorbească. Poliţistul îi arătă scaunele fixe de lângă perete:

— Aşezaţi-vă. Nu păreţi în apele dumneavoastră.

— Le Coz, vino să vezi!

Vocea se auzea din unul dintre birouri.

— Nu vă mişcaţi de aici, repetă tinerelul.

După care se răsuci pe călcâie.

Se duse spre colegul său aflat la câţiva metri. Intrară în birou şi închiseră uşa. Freire era tot în picioare. Sângele îi pulsa în spatele orbitelor. Picioarele îi tremurau. Nu mai avea de făcut decât un lucru: să se aşeze şi să aştepte să fie arestat.

În loc de asta, o luă în sus pe hol, cu pas grăbit. Casa scărilor deschisă deasupra parterului. O luă în jos. Treptele se succedau sub paşii lui.

Ajunse în hol fără să îi vină să creadă. Traversă sala, remarcând zgomotul din jur ca şi cum ar fi fost zumzetul propriului sânge. În faţa lui, uşa de la intrare părea că palpită.

Nu era decât la câţiva metri de ieşire.

Se aştepta din clipă în clipă să fie atacat din spate.

Ea îi *apăru* în faţă.

Prin uşa dublă de sticlă, Anaïs Chatelet se dădea jos dintr-o maşină. În clipa următoare, el se strecură în toaletele

din dreapta holului. Păşi într-un cabinet şi încuie uşa, tremurând din toate încheieturile.

Un minut mai târziu era afară, urcând strada udă de ploaie.

Singur.

Pierdut.

Dar liber.

***

— La naiba, înjură ea printre dinţi.

Le Coz tocmai îi spusese că Mathias Freire venise să o vadă. Holul era gol. Plecase.

— Acum cinci minute era aici.

Poliţistul se uita în jurul lui.

— I-am spus să nu se mişte de aici. Mi s-a părut în regulă...

— Prinde-l din urmă. Găseşte-mi-l.

Poliţistul în costum îi întinse un dosar cartonat:

— Poftim. Dosarul lui Janusz. Tocmai l-am primit. Par avion.

Primi documentele fără să le arunce vreo privire.

— Găseşte-mi-l pe Freire, repetă ea. Trebuie să vorbesc cu el.

Le Coz plecă spre scări ca din puşcă. Anaïs îşi muşcă buzele. Nu îi venea să creadă că îl ratase. De ce venise oare? Găsise un pretext ca să o revadă? *Linişteşte-te, fetiţo.*

Era într-o dispoziţie groaznică. Nici Conante cu benzile lui video, nici Zakraoui cu dealerii, nici Jaffar pe urmele câinelui şi hainelor lui Duruy nu găsiseră nici cel mai mic indiciu. Şi tic-tacul mergea mai departe...

Intră la ea în birou şi închise uşa cu piciorul. Pista Janusz poate va scoate ceva la iveală. Cu un gest maşinal, fără să se aşeze şi fără să aprindă lumina, deschise dosarul vagabondului marseiliez.

— La naiba, murmură ea, dar pe un cu totul alt ton.

Pe prima pagină, era anexată o fotografie antropometrică a PFD-ului. Era Mathias Freire. Într-o versiune nebărbierită, cu părul vâlvoi şi murdar, dar era chiar el. Cu o privire rea, ţinea pancarta cu cifre gata să o arunce în obiectiv. Pe bâjbâite, Anaïs găsi un scaun şi se prăbuşi în el.

Cu o singură mişcare, dădu pagina şi parcurse PV-ul audierii lui Victor Janusz. Pe 22 decembrie 2009, la ora 23 omul fusese arestat după o încăierare cu alţi vagabonzi. Mărturia lui nu prezenta interes. Fusese provocat. Se apărase. Omul nu avea acte şi nici amintiri precise despre starea lui civilă.

Un boschetar beat întors. Cum putuse un astfel de om să devină şef de secţie la CHS Pierre-Janet? Era posibil ca el să fie ucigaşul lui Philippe Duruy?

Anaïs ridică privirea. Simţi ceva în neregulă. Se uită la obiecte, la documente, la dosarele de pe birou. Nimic nu era deranjat, dar fiecare detaliu purta urma unei treceri, a unei prezenţe străine.

Cineva intrase în încăpere.

Răscolise.

Cine? Mathias Freire?

Cercetă din priviri şi observă două documente în faţa ei, de cealaltă parte a biroului. Se ridică şi ocoli biroul. Vizitatorul lăsase la vedere fişa de analiză a amprentelor digitale găsite la scena crimei.

Alături, pe o foaie albă, semnată Mathias Freire, scrisese:

NU SUNT UN ASASIN

***

Cursa contra cronometru începuse. În secunda în care Anaïs Chatelet văzuse chipul din dosarul lui Victor Janusz, trimisese fără întârziere o maşină de poliţie atât la el acasă,

cât şi la CHS. Ordonase supravegherea gării Saint-Jean, a aeroportului, a autostrăzilor, autogărilor — cât şi a drumurilor naţionale şi departamentale de la marginea oraşului. Patrule erau deja pe străzile din Bordeaux. Pe urmele lui.

— Opriţi aici, îi spuse şoferului de taxi. Aşteptaţi-mă.

Freire se oprise la câteva case distanţă de adresa lui adevărată.

— Revin în trei minute.

Alergă la el. Deschise uşa. Înhăţă o geantă de voiaj şi îndesă în ea haine. Apoi luă toate documentele personale pe care nu le luase o oră mai devreme. Foile de impozitare, diplomele, certificatele semnate, eliberate de spitalul din Villejuif...

În acel moment, auzi sirenele poliţiştilor care se apropiau. Puse mâna pe geantă şi ieşi ca o fantomă.

Ajunse din nou la taxi. Durerea din spatele ochiului pulsa într-un ritm dureros. Îi venea să vomite. Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic.

— Unde vă duc?

— La aeroportul Bordeaux-Mérignac, zona internaţională.

După câţiva kilometri, maşini inscripţionate cu sirenele în funcţiune treceau cu viteză maximă. Nu îi venea să creadă că era obiectul acestei agitaţii. Dar nu se mai gândea la poliţie. Nici chiar la ucigaşi. Se gândea doar la el însuşi. Cine era de fapt? Amănunte care îi reveneau în minte confirmau că trecerea lui prin Bordeaux nu fusese decât o impostură. Cum nu se simţea în largul lui la spital. Golul care îl înconjura în locuinţa sa anonimă seara. Tulburarea care îl cuprindea când încerca să evoce trecutul.

Nu avea amintiri adevărate. Cât despre cele ce se formau *spontan* în creierul lui, nu erau decât ficţiuni. Pietre ale unui zid opac, ridicat între trecutul lui şi prezent.

O singură imagine părea reală: corpul lui Anne-Marie Straub, atârnat deasupra feţei sale... Numele şi datele poate

că erau inventate, dar faptele, ele erau reale. Fusese într-adevăr psihiatru în acea perioadă? Sau deja pacient într-un astfel de institut? Oare această sinucidere declanşase prima sa fugă psihică?

— Am ajuns.

Freire plăti. Intră în holul aerogării cu paşi apăsaţi. Sudoarea îl scălda în întregime ca şi cum ar fi plonjat în ceva umed şi otrăvitor. Căută un bancomat şi scoase maximumul posibil — 2 000 de euro, plafonul lui lunar. Aşteptând banii, aruncă o privire de jur împrejur. Camerele de supraveghere îl înregistrau. Cu atât mai bine.

Trebuia să fie văzut.

Trebuia să se creadă că luase avionul.

Căută un unghi mort şi scoase mobilul. Şterse toate numerele din memorie, apoi sună la ceasul vocal. Fără să întrerupă, aruncă aparatul într-un coş de gunoi. Impermeabilul luă acelaşi drum. Apoi, mult mai discret, o şterse. Luă o maşină spre centru.

Poliţiştii erau pesemne la el şi constataseră că îşi făcuse bagajul. Îi vor căuta mai întâi maşina. Negăsind-o, vor crede că a luat-o pe şosea. Vor pune baraje peste tot şi se vor concentra pe punctele de control.

Prima pistă falsă.

Apoi vor localiza mobilul încă în funcţiune la aeroport. Vor cerceta aeroportul Bordeaux-Mérignac. Vor verifica zborurile. Negăsind numele de Freire, vor viziona casetele de la camerele de supraveghere şi îl vor repera. Vor verifica bancomatele aeroportului. Îl vor găsi pe şoferul de taxi. Toate semnele vor converge. Victor Janusz, alias Mathias Freire, îşi luase zborul în după-amiaza aceea. Sub o identitate falsă.

El va fi deja departe. Ajunse la gara Saint-Jean. Era plin de patrule de poliţie. Jandarmi cu câini erau peste tot. Dube staţionate prin toate parcările.

Înconjură clădirea. Lucrările uriaşe, barierele, excavaţiile îi facilitară manevra. Reperă un hamal — unul dintre oamenii cu cărucior, care îi însoţea pe călători până la tren. Îl abordă, îl trase discret într-un colţ şi îi propuse să se ducă să ia un bilet de tren în locul lui.

Bărbatul cu boneta şi vesta portocalie reglementară comentă:

— De ce nu vă duceţi singur?

— Am de dat nişte telefoane urgente.

— De ce să am încredere?

— Eu sunt cel care are încredere, zise Freire, dându-i 200 de euro. Ia-mi primul bilet posibil spre Marsilia.

Omul ezită o clipă, apoi întrebă:

— Pe ce nume?

— Narcis.

Silabele i se formaseră pe buze fără să-i treacă prin conştient. Omul se răsuci pe călcâie.

— Aşteaptă. Încă 100 de euro pentru boneta şi vesta ta.

Omul avu un surâs maliţios. Această nouă ofertă îl linişti. Cel puţin, lucrurile erau clare. O evadare. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că gara era plină de poliţişti. Zâmbi mai larg. Ideea de a-i prosti pe toţi îi făcea plăcere. Îşi scoase boneta şi vesta reflectorizantă. Purta şuviţe à la Bob Marley.

— Păstrez şi căruciorul, zise Freire, deghizându-se din câteva mişcări.

Aşteptă mai mult de zece minute deghizat în hamal, cu un aer cât mai degajat. Poliţiştii treceau pe lângă el fără să îl privească. Ei căutau un fugar. Nu un hamal leneş, cu o bonetă în culorile Jamaicăi şi o haină de la SNCF.

Bob Marley îşi făcu din nou apariţia:

— Ultimul tren direct spre Marsilia tocmai a plecat. Ţi-am luat bilet spre Toulouse-Matabiau la 17:22. Schimbi trenul la Agen pe la 19. Ajungi la Toulouse la 20:15. Un alt tren cu

cuşete pleacă spre Marsilia la 0:25. Ajungi acolo pe la cinci dimineaţa. Sau aştepţi până mâine-dimineaţă.

Ideea de a petrece noaptea între două destinaţii, într-o lume a nimănui nu i se păru prea rea. Nimeni nu îl va căuta în noaptea aceea în inima Midi-Pyrénée-ilor. Îi lăsă restul şi rămase deghizat până la plecarea trenului.

O oră de aşteptare. Patrulele roiau în jurul lui fără să îl vadă. Cu căruciorul pe care îşi aşezase geanta avea pur şi simplu aerul unui hamal care îşi aştepta clientul ce se dusese să îşi cumpere ziare. El însuşi nu acorda nicio atenţie poliţiştilor. Încerca să gândească.

Nu putea fi ucigaşul Minotaurului. Ar fi trebuit să decapiteze un taur. Să găsească heroină de calitate superioară. Să îl repereze pe Philippe Duruy şi să îl atragă într-o capcană. Să transporte cadavrul şi capul până la fosă... In extremis, Freire ar fi putut să-şi imagineze o versiune ascunsă — o mână dreaptă care nu ar fi ştiut ce face mâna stângă —, dar nu crize recurente, urmate de fiecare dată de o amnezie totală, care să-i fi permis să organizeze de unul singur un astfel de proiect. Uciderea lui Philippe Duruy era opera altcuiva. Cu toate acestea, amprentele demonstrau că şi el trecuse prin fosa aceea. Când? Surprinsese asasinul? Fusese cu Patrick Bonfils? Trenul lui intra în gară. Freire urcă în vagon, scoţându-şi boneta, vesta şi lăsând căruciorul. Cum se instală, reîncepu să raţioneze. Era hotărât să ordoneze toate întrebările până ajungea la Agen, dar trenul plecase de-abia de zece minute şi el dormea cu pumnii strânşi.

***

Mathias Freire era de negăsit.

Le Coz şi Zakraoui se duseseră la el acasă. Conante şi Jaffar filaseră centrul Pierre-Janet. Nu era la niciuna dintre cele două adrese. Anaïs nu aşteptase acest rezultat şi lansase

supravegherea gărilor feroviare şi rutiere, a aeroporturilor, a intrărilor pe autostradă, naţionalele şi departamentalele.

Distribuise fotografia lui Janusz/Freire la toate comisariatele din sudul Franţei. Contactase ziarele regionale pentru a publica fotografia începând din dimineaţa următoare; procedase la fel cu radiourile locale pentru ca ele să solicite mărturii. Un număr de telefon gratuit fusese înfiinţat, împreună cu un site pe net. Desfăşurare de forţă.

O voce interioară îi spunea că se înşală. Îl livrase pe Mathias Freire pachet pentru media şi public — şi pentru superiorii ei — înainte de a avea proba directă a vinovăţiei acestuia. Comisarul o sunase: „Găsiţi-l până diseară". Veronique Roy o sunase: „O nebunie, povestea asta!" Prefectul o sunase: „Gata? L-aţi identificat?" Jurnaliştii o sunaseră: „Un ucigaş care fuge?" Totul era perfect pentru avansarea, imaginea şi reputaţia ei. Dar nimeni nu îi pusese singura întrebare care conta: Janusz este ucigaşul Minotaurului?

Urmăreau acum un fugar. Nu îl mai căutau pe asasinul lui Philippe Duruy. Ceea ce nu era deloc acelaşi lucru. Până la proba contrarie, Freire, alias Janusz, era martor în dosar. Era prea devreme să fie declarat vinovat.

De fapt, era prea târziu.

Fugind, psihiatrul îşi semnase sentinţa. Cine fuge dacă are conştiinţa curată? În ultimele ore, frunzărind diferitele bilanţuri şi rapoarte pe care le primea la fiecare minut, Anaïs nu era deloc liniştită în ceea ce îl privea pe Mathias. Ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Să o fi aşteptat cuminte la secţie. Ea l-ar fi protejat, ea ar...

Sortă teancul de hârtii şi făcu o sinteză rapidă. Crezuseră mai întâi că Mathias Freire fugise cu maşina. După informaţiile primite, omul avea un break Volvo 960 diesel, cu numărul de înmatriculare 916 AWX 33. Vehiculul nu fusese găsit la adresa de domiciliu şi nici în parcarea de la centrul Pierre-Janet. Apoi descoperiseră că fugarul ajunsese

la aeroportul Bordeaux-Mérignac, mobilul lui fusese localizat acolo. Retrăsese, de asemenea, 2 000 de euro bani gheaţă.

Dar pista se înfundase. Maşina nu fusese găsită în apropiere de aeroport. Niciun zbor de după-masă nu înregistrase un pasager cu numele Mathias Freire sau Victor Freire. Anaïs simţea îmbrobodeala. Freire îi pusese pe o pistă falsă pentru a câştiga timp. De altfel, o oră mai târziu, găsiseră mobilul şi impermeabilul fugarului într-un coş de gunoi din aeroport.

De atunci, nicio veste, niciun indiciu.

Apelul la martori produsese cantitatea obişnuită de informaţii incoerente, fanteziste sau contradictorii. Niciun baraj nu reperase Volvoul. Niciun poliţist, niciun jandarm nu îl zăriseră pe Mathias Freire. Zero pe toată linia.

Anaïs era sigură de un lucru: Mathias era deja departe. Cel puţin aşa spera. Nu dorea să îl prindă. Voia mai întâi să facă lumină în toată afacerea asta. Nu era decât o parte a anchetei şi îi mai rămăseseră şi alte piste. Se grăbea să le urmărească. Hotărâse deja să plece în zori la Guéthary, cu intenţia de a sta de vorbă cu amnezicul.

18:50.

Mai bine să se mişte decât să stea şi să spumege la birou. Îşi luă maşina şi se duse drept în cartierul Fleming. Sirenă. Girofar. Bordeaux-ul nu mai văzuse vreodată atâtea maşini de poliţie, girofaruri aprinse şi uniforme în stradă. *Mersi, Janusz.*

Anaïs frână brusc. Ajunsese la destinaţie. Zona era complet schimbată. Dube ale poliţiei. Maşini oficiale. Laboratorul. Toată lumea venise la petrecere.

Opri maşina şi îşi imagină poliţiştii răscolind casa goală. Imobilul în care doar aseară degustase un *château-lesage* cu un bărbat seducător. Avea impresia că i se murdărea amintirea.

Patrula o recunoscu şi se îndepărtă. Salonul gemea de poliţişti şi de tipii de la PJ. Le Coz apăru printre cosmonauţii din hârtie. Îi înmână protecţiile pentru pantofi.

— Vrei să le pui?

— Merge şi fără.

— Dar dacă sunt indicii...

— Eşti prost sau te faci? Nu avem ce găsi aici.

Poliţistul încuviinţă în tăcere. Ea îşi puse doar mănuşile de cauciuc. Locotenentul îi ţinea isonul.

— Ai dreptate. Tipul e o adevărată fantomă. Toate cutiile sunt goale. Niciun obiect personal sau vreun document pe numele lui în toată casa.

Ea se duse spre bucătărie fără să răspundă. Camera era curată. Chiar impecabilă. Freire pesemne nu mânca niciodată acasă. Deschise dulapurile. Farfurii. Capace. Caserole. Niciun fel de mâncare. Pe o etajeră găsi doar cutii de ceai. Deschise din reflex şi frigiderul. Nici aici nimic. Cu excepţia sticlei ei de *château-lesage* care nu era încă terminată. *Tâmpit. Un bordeaux la rece...*

Paşi grăbiţi se auziră în salon, acoperind rumoarea poliţiştilor şi a tehnicienilor. Anaïs traversă bucătăria. Conante venea cu sufletul la gură.

— L-aţi găsit? îl întrebă.

— Nu, dar avem o problemă.

— Ce?

— Tipul de la Saint-Jean, amnezicul. Patrick Bonfils. A fost executat pe plaja de la Guéthary. Şi tipa lui.

— Ce?

— Pe cuvânt. Au fost ciuruiţi. Poliţaii din Biarritz tocmai ne-au sunat.

Anaïs se retrase în bucătărie şi se sprijini cu amândouă mâinile de chiuvetă. O nouă piesă pe eşichier. Poate un element relevant la un nivel superior sau transversal al afacerii.

— Dar mai e o problemă, adăugă Conante.

— Te ascult.

— Maşina psihiatrului. Break-ul Volvo a fost găsit pe poteca dinspre plajă. Într-un fel sau altul psihiatrul a participat la împuşcături. Maşina e ciuruită şi... nu ţi-e bine?

Anaïs se răsucise şi îşi băgase capul în chiuvetă. Dăduse drumul la apa ca gheaţa şi bea direct de la robinet. Camera se învârtea cu ea. Sângele îi plecase din creier şi se oprise la nivelul abdomenului şi al membrelor inferioare. Era aproape să leşine.

— Freire, şopti ea cu gura lângă apa rece, în ce rahat te-ai băgat?

***

Marsilia Saint-Charles, ora 6:30.

Contrar aşteptărilor, Freire se simţea odihnit. Dormise pe distanţa Bordeaux-Agen. Dormise între Agen şi Toulouse. Moţăise în gara Toulouse-Matabiau aşteptând trenul de la miezul nopţii. După care dormise din nou până la Marsilia în cuşeta lui. Nu mai era o evadare, ci era o cură de somn. În realitate, un alt fel de evadare. În subconştient.

Clădirile gării din Marsilia defilau încet prin faţa ferestrei. Se ghiceau frigul nopţii, traversele îngheţate ale şinelor. Freire nu era sigur de ideea sa... Marsilia era ultima direcţie în care s-ar fi aşteptat să o ia. Din punctul acesta de vedere, era o direcţie bună. Dar ancheta se relua şi în acest oraş. Ce şansă avea să scape de patrule, de poliţiştii care aveau toţi proaspăt chipul lui în memorie? Trenul se opri cu un huruit lung. Avea mai mult de o oră şi jumătate întârziere. Freire aşteptă mai multe minute, din precauţie, înainte să coboare. Când peronul se umplu de călători, se amestecă în mulţime cu geanta pe umăr şi calculatorul sub braţ.

Gara Saint-Charles semăna cu gara Saint-Jean. Aceeaşi structură de sticlă. Aceleaşi structuri metalice. Aceleaşi peroane interminabile străjuite de luminatoare palide.

Freire mergea în acelaşi ritm cu ceilalţi pasageri, când se opri brusc.

Poliţişti la capătul peronului.

Erau îmbrăcați civil, dar cu capetele lor sinistre, cu cărările perfecte, cu privirile pline de siguranță, nu lăsau nicio îndoială. Anaïs Chatelet și ceilalți urmaseră același raționament ca și el. Sau, cel puțin, nu excluseseră imposibilul: că ar putea să se întoarcă pe propriile urme...

Fluxul de pasageri continua. Valize îl loveau peste picioare. Umeri îl îmbrânceau. Se puse din nou în mișcare, mai încet, încercând să raționeze cu inima pe staccato. Să o șteargă prin lateral? Să sară în una din fose? Imposibil. Două trenuri erau trase la peron, formând un culoar fără ieșire.

Freire merse și mai încet. Odihna nopții se terminase. O lua de la capăt cu frică cu tot. O altă idee. Să se prefacă brusc că a uitat ceva și să se urce la loc în vagon. Să aștepte un moment mai propice ca să o șteargă. Dar ce moment? Odată peronul gol, polițiștii și gardienii cu câinii lor vor vizita toate compartimentele, vor deschide toate toaletele, inspectând fiecare cotlon.

Ar fi fost prins ca un șobolan.

Era mai sigur în aer liber.

Continua să meargă, târșâindu-și picioarele. Distanța se micșora. Și nu avea nicio idee.

— Pardon!

Se întoarse și văzu o femeie micuță care trăgea o valiză pe roți cu o mână, ducea o geantă în cealaltă și un băiat de vreo doisprezece ani agățat de braț. *O oportunitate.*

— Scuzați, îi spuse, zâmbind. Pot să vă ajut?

— Mă descurc, mulțumesc.

Femeia îl ocoli. Avea o față mică și o privire furioasă. Freire o luă pe urmele ei și zâmbi și mai larg. Trecu în fața ei, se întoarse și întinse mâinile.

— Lăsați-mă să vă ajut. Nu păreți că vă descurcați cu...

— Lăsați-mă în pace.

Femeia nu dădu drumul nici valizei, nici genții. Băiețelul îl șfichiui din priviri. Doi mici soldați lansați în războiul cu viața. Freire mergea, privindu-i pe cei doi.

Încă cincizeci de metri şi va fi cules de poliţişti.

— Puneţi-mă la încercare, le propuse. Încercaţi aventura până la capătul peronului. După care îmi daţi un albastru sau un roşu.

Faţa băiatului se lumină:

— Ca în „Noua Stea"?

Freire spusese asta fără să se gândească, făcând aluzie la o emisiune de televiziune pe care o vizionase cândva. Cântăreţi amatori erau jurizaţi de un juriu profesionist cu lovituri de faruri colorate.

Detaliul provocă o schimbare de situaţie. Cu băiatul de mână, femeia se hotărî dintr-odată. Îl măsură din priviri şi păru că îşi spune: „La urma urmei, de ce nu?" Îi întinse valiza şi geanta. Freire o potrivi pe a lui pe umăr, trecu apoi cureaua de la calculator pe deasupra şi luă bagajele. Se întoarse pe călcâie şi porni; era tot numai zâmbet. Băieţelul i se agăţă de braţ, sărind de pe un picior pe altul.

Poliţiştii nici nu îl băgară în seamă. Ei căutau un om speriat, un fugar panicat. Nu un tată de familie împreună cu nevasta şi copilul. Dar Freire încă nu era liniştit. Gara, vast acvariu plantat cu pini de plastic, părea saturată de poliţişti, gardieni, agenţi de pază. Unde să meargă? Nu îşi amintea nimic din Marsilia.

— Nu cunosc oraşul, riscă el. Spre centru pe unde o iau?

— Puteţi lua autobuzul sau metroul.

— Dar pe jos?

— O luaţi pe scara Saint-Charles. La stânga. La capăt coborâţi pe bulevardul d'Athènes. Traversaţi Canebière. După care mergeţi tot în jos. O să ajungeţi în portul vechi.

— Şi dumneavoastră încotro o luaţi?

— La autogară, acolo jos, la stânga.

— Vă însoţesc.

Ajuns la destinaţie, Freire îi salută pe mamă şi pe băiat în noaptea îngheţată. Apoi o luă la picior, căutând pe

stânga locul despre care îi vorbise femeia. Descoperi o scară monumentală cu mai mult de o sută de trepte, care ducea spre oraş.

Era abia 7 dimineaţa.

Coborî şi se intersectă cu vagabonzii îngrămădiţi pe lângă balustrada de piatră sub haloul unui candelabru. Cutii cu vin prost, câini jigăriţi, culcuşuri improvizate... Păreau aşezaţi într-o baltă de jeg, în care se amestecau mizeria, vinul şi frica.

Mathias tresări, cuprins de un fior.

Avea în faţă viitorul lui imediat.

***

La baza scărilor se opri. De cealaltă parte a şoselei, se afla un magazin de efecte militare cu grilajul de metal pus. Traversă bulevardul şi citi orarul de funcţionare. Deschidea la 9. Putea găsi acolo tot ce avea nevoie. Intră într-o cafenea, Le Grand Escalier, chiar în faţa lui. Se instală la o masă în spate cu vedere spre stradă şi comandă o cafea.

Îi chiorăiau maţele. De foame. Devoră trei croasanţi şi bău o a doua cafea. Imediat greaţa luă loc chiorăiturilor. *Frica.* Dar victoria de la gară îi dăduse o energie nervoasă, febrilă. Comandă un ceai, apoi se duse să urineze, rezistând dorinţei de a voma.

Încet, se lumina de ziuă. Mai întâi, un colţ de cer mov-deschis. Apoi un albastru de cretă care câştigă puţin câte puţin tot spaţiul dintre clădiri. Freire întrezărea acum arborii şi lampadarele rococo ale bulevardului. Aceste amănunte îi vorbeau. Îşi amintea. Sau, mai degrabă: resimţea. În sânge. În carne. O furnicătură familiară. *Lucrase* în acest oraş.

Ora 9.

Magazinul era tot închis. Senzaţiile se precizau. Rumoarea oraşului, netezimea pietrelor, duritatea luminii. Şi acel

mic ceva mediteranean, care plutea peste tot, venit din mare şi din Antichitate. Freire nu avea nici trecut, nici prezent, nici viitor. Dar aici se simţea acasă.

În sfârşit, o matahală de om îmbrăcat cu o haină din pânză de sac, tuns periuţă ajunse şi ridică grilajul de fier. Freire făcu plata şi ieşi. Traversând, observă mai jos pe bulevard o farmacie. O altă idee. O luă într-acolo şi cumpără la grămadă produse insecticide, pudră contra râiei, mai multe loţiuni antipăduchi şi două coliere antipurici pentru câini.

Puse totul în geantă şi o luă în sus spre magazin. Descoperi o peşteră a lui Ali-Baba, versiunea militară, plină cu boarfe kaki, pături cu modele de camuflaj, plase de protecţie, arme albe şi încălţăminte pentru condiţii extreme. Proprietarul se potrivea cu decorul: cap de legionar, în maiou, cu tatuaje la vedere.

— Aş vrea să văd hainele dumneavoastră cele mai uzate.

— Adică? replică celălalt cu un aer ameninţător.

— E pentru un bal mascat. Vreau să mă deghizez în boschetar.

Omul îi făcu semn lui Freire să îl urmeze. O luară printr-un labirint de culoare din cărămizi vopsite în alb. Un miros puternic de fetru, praf, naftalină plutea între pereţi. Coborâră o scară de ciment.

Stăpânul locului aprinse lumina şi dădu la iveală un spaţiu pătrat, cu mochetă pe jos nelipită, cu pereţii vopsiţi cu var.

— Nevandabilele, arătând spre un morman de boarfe pe jos. Alegeţi, dar vă previn că nu las la preţ.

— Nicio problemă.

Tatuatul urcă înapoi, lăsându-l pe Freire printre zdrenţe. Nu îi fu greu să se descurce. Singur în încăpere, se dezbrăcă. Îşi dădu din belşug pe el cu produsele insecticide. Se badijonă cu pudră contra râiei. Îşi fixă un colier antipurici pe o mână şi un altul pe gleznă. Abia apoi îşi puse o pereche de pantaloni

din pânză de sac uzaţi şi zdrenţuiţi. Trase unul peste altul trei tricouri decolorate, cu găuri şi descusute. Un pulover bleumarin şi încă un tricou. Un hanorac negru, cândva matlasat, acum neted ca un preş. Alese bocanci militari uscaţi care se căscau pe margini ca un maxilar de crocodil. Singura chestie la care nu exageră fură şosetele — călduroase, pe picior, fără găuri. Completă tabloul cu o beretă de marinar cu dungi subţiri albastre şi albe.

Se uită în oglindă. Iluzia nu funcţiona.

Hainele erau tocite, dar curate. Şi el însuşi — faţa, pielea, mâinile — arătau confortul burghez. Trebuia să finiseze tabloul înainte să se arunce în vâltoare. Îşi adună hainele şi le îndesă în geantă, după care urcă scara.

Legionarul îl aştepta în spatele tejghelei. 40 de euro pentru tot.

— Ieşiţi aşa?

— Vreau să testez credibilitatea deghizării mele.

Freire scoase banii, când observă lângă casă un rastel cu nişte cuţite de comando şi bricege scânteietoare.

— Pe care mi-l recomandaţi?

— Vreţi să fiţi boschetar sau Rambo?

— Îmi doresc de mult un cuţit.

— În ce scop?

— Vânătoare. Plimbări prin pădure.

Durul alese un pumnal lung cât un antebraţ.

— Eickhorn KM 2000. Cel mai bun în materie de supravieţuire. Lamă de oţel pe jumătate zimţuită. Mâner din fibră de sticlă întărită cu poliamidă şi un sistem de bride de sticlă integrat. Cu bijuteria asta, tipii de la Eickhorn Solingen au întrerupt marşul forţelor speciale de intervenţie ale armatei germane. Vedeţi genul?

Tatuatul nu mai pronunţase atâtea fraze de mult timp. Freire privi obiectul aşezat pe tejghea. Lama cu dinţii ei strălucea ca un rânjet ucigaş.

— N-aveţi ceva... mai discret?

Legionarul îl privi consternat. Luă un cuţit negru cu o piedică, pe care îl deschise cu un declic.

— PRT VIII. Tot Eichorn Solingen. Lamă crestată din oţel, piedică automată pe interior. Mâner din aluminiu eloxat negru. Ciocan de urgenţă la capătul mânerului şi dispozitiv de prins la curea. Discret, dar solid.

Freire examină lama: avea sub 10 centimetri. Mult mai uşor de ascuns. Îl luă în mână, îl manevră, îl cântări.

— Cât?

— 90 de euro.

Plăti, îl închise şi îl băgă în buzunarul de la hanorac.

Ieşi în bulevardul însorit şi o luă pe drumul spre gară. Numărul de trepte ale scării Saint-Charles parcă se dublase. Odată înăuntru, întrebă unde se lasă bagajele. Peronul A, în dreapta de tot. Traversă holul. Numărul de poliţişti şi de gardieni parcă scăzuse. La fel şi cel al călătorilor.

O luă pe peronul pustiu şi găsi sala. La intrare un baraj de securitate, burduşit de camere de supraveghere, cu o bandă rulantă cu raze X şi un detector de metale. Freire se trase înapoi, îşi scoase discret cuţitul şi îl piti după o bancă de pe peron.

Apoi avansă cu capul în jos. Îşi puse geanta şi calculatorul pe banda rulantă. Agentul de securitate care vorbea la telefon aruncă o privire distrată spre ecran şi îi făcu semn să treacă. Freire trecu prin detectorul de metale şi o sonerie se declanşă, dar nimeni nu veni să îl percheziţioneze. Îşi recuperă bagajele, aruncând o privire scurtă spre camere. Dacă erau vizionate şi ziua, era pierdut.

Sala era parcă un vestiar de piscină. Pereţi de seifuri gri, linoleum pe jos, fără ferestre. Alese seiful 09A. Îndesă cele două genţi şi calculatorul înăuntru. Îşi scoase ceasul şi îl puse într-una dintre genţi împreună cu cartea de identitate şi portofelul cu toate actele sale pe numele de Mathias Freire.

Plăti 6,50 euro pentru 72 de ore, recuperă chitanța care ținea loc de cheie și închise ușa de metal. Tot ce mai avea legătură cu Mathias Freire se găsea de acum înainte dincolo de ușa aceea.

Păstrase doar cei 2 000 de euro și cartea de vizită a celui numit Le Guen, tipul de la Emmaüs pe care îl întâlnise în trenul de Biarritz. Fără îndoială că va trebui să stea de vorbă cu el...

Ieși din sală, recuperă cuțitul și o luă spre ieșire. De câteva ori se intersectă cu tipii în uniformă — dar deghizarea lui, chiar și neterminată rezistă cu brio privirilor lor inchizitoriale.

Când ieși, o luă pieziș spre stânga spre hotelul Ibis și se opri lângă un semn de circulație. Ascunse tichetul de bagaje în spatele cercului de metal. Nu avea decât să treacă pe aici și să redevină Mathias Freire.

Se întoarse pe propriile urme și în capătul scării se opri ca să admire priveliștea. Orașul semăna cu o câmpie minerală care ridica în aer un praf gri, filtrat de lumina dimineții și zborul pescărușilor. În depărtare se vedeau coline albastre care încoronau orașul. În mijloc Notre-Dame-de-la-Garde, cu Fecioara ei de aramă, semănând cu un pumn ridicat împodobit cu o șevalieră de aur.

Freire se simțea într-o dispoziție poetică.

Coborî privirea și îi văzu pe vagabonzi, așa că își făcu ordine în idei.

Părăsi scările și o luă pe bulevardul Athènes în direcția Canebière. Pe colțul Pieței Capucinilor, o papetărie îi dădu o nouă idee. Cumpără un carnețel și un pix — ca să ia notițe. Trebuia să reconstituie asemenea unui arheolog trecutul său, pe baza și celei mai mici informații pe care ar fi putut să o obțină.

Mai încolo ajunse la un magazin arab de mirodenii. Se orientă spre raionul de vinuri și se concentră pe cutii, cele

de trei sau cinci litri de vin de masă. Îl alese pe cel mai ieftin. Un recipient de plastic echipat cu un robinet, plin cu un amestec sinistru.

Trecu de Canebière.

Şi se trezi în Alger.

Cea mai mare parte a trecătorilor erau de origine maghrebiană. Femeile aveau sau nu voal. Bărbaţii purtau barbă şi uneori calotă albă de rugăciune. Tinerii mergeau în bandă, nebărbieriţi, ochi crunţi, tenuri măslinii. Aburi se ridicau deasupra mulţimii. Treninguri, şaluri, canadiene, toate coborau sau urcau pe bulevard, îngrămădite, despărţindu-se doar pentru a face loc tramvaielor.

Pe partea cu buticuri, Freire se aştepta la magazine scumpe, de marcă. Descoperi solduri, bazaruri care ofereau ceainice de aramă, tunici şi covoare. În faţa cafenelelor, bărbaţi cu căciuli, aşezaţi la măsuţe din mozaic îşi sorbeau ceaiul din mici pahare de sticlă cu model. *Alger.*

Freire observă o arcadă care ducea la un patio. Cutii de carton strivite şi bidoane goale stătau morman la intrare. Dădu cu piciorul să le împrăştie şi intră într-o curte interioară înconjurată de imobile cu balcoane pe care atârnau rufe la uscat.

Nimeni la intrare. Nimeni la ferestre sau în casa scărilor.

În spate, pubele mari pline ochi. Freire îşi făcu aprovizionarea. Coji de ouă. Fructe putrede. Resturi împuţite, neidentificabile. Ţinându-şi respiraţia, le frecă pe fiecare de zdrenţele lui şi îşi spintecă hanoracul şi pantalonii cu cuţitul. După care deschise robinetul de la cutia de vin şi o ridică deasupra capului. Vinul i se prelingea pe păr, pe faţă, pe haine. Îl încercă o asemenea repulsie că azvârli cutia, care se izbi de sol.

Îndoit de şale, vomă cafeaua şi croasantele, împroşcându-şi hainele şi încălţămintea. Nu încercă să evite

jeturile acide. Dimpotrivă. Rămase aşa câteva secunde sprijinindu-se de pubelă, aşteptând ca zvâcnirea din tâmple să se potolească.

Se ridică, în cele din urmă, împleticindu-se şi simţind arsuri pe gâtlej. Duhoarea de vomă îl înconjura ca un ciclon. Ridică apoi cutia de vin şi, uitându-se la puloverul împuţit, îşi dădu seama că încă nu trebuia să se oprească.

Îşi deschise şliţul şi se pişă din picioare.

— Nu se poate!

Freire tresări brusc şi ridică privirea. O femeie aplecată pe balustradă, printre perdelele puse la uscat îl fulgera din priviri:

— Fă asta la tine acasă! Porc ordinar!

O luă la fugă, ţinând cutia la piept de parcă ar fi fost o comoară. Când ajunse din nou pe Canebière, nu mai era Mathias Freire, ci un vagabond fără adăpost.

Îşi jură să nu mai gândească nicio clipă ca Mathias Freire psihiatru, ci doar ca Victor Janusz, boschetar fugar.

De la Janusz va avansa spre identitatea sa anterioară.

Şi tot aşa, până la identitatea sa originară.

Personalitatea sa iniţială.

Cea mai mică păpuşă rusească.

O luă pe linia de tramvai, uscându-şi duhoarea la soare.

Se vedea Vechiul Port.

Din instinct, ghici că boschetarii erau acolo.

Era sigur că unul dintre ei îl cunoştea pe Victor Janusz.

II. VICTOR JANUSZ

Portul Vechi, ca un U gigantic, încadra şenalul. La capetele digurilor sale două forturi — îşi amintea numele: fortul Saint-Nicolas, fortul Saint-Jean — îl străjuiau. În spate, clădiri înghesuite formau un meterez. În acea zi, în interiorul radei pavilioanele vapoarelor semănau cu ace de gămălie înfipte în suprafaţa apei — lac sumbru, îngheţat, ale cărui unde absorbeau lumina pe care nu o mai reflectau. Deasupra, cerul sângeriu. Ziua spintecase noaptea şi provocase o hemoragie uluitoare. Un peisaj negru şi roşu care îl făcu pe Janusz să plece privirea.

Nu mai îndrăznea să înainteze. În acel moment observă un grup de vagabonzi sub arcade. Întinşi pe jos, parcă erau victimele unei catastrofe naturale. Janusz se apropie şi îi privi mai bine. Erau ca nişte legături de cârpe, uneori sub cartoane, alteori în saci de dormit slinoşi. Păreau că au îngheţat în timpul nopţii. Cu toate astea tuşeau, beau, scuipau... Cadavrele încă mişcau.

Janusz se aşeză aproape de cel care deschidea şirul. Simţea frigul asfaltului cum îl pătrunde până la oase, iar putoarea tipului îl prinsese ca o menghină. Omul îi aruncă o privire stinsă. Evident, nu îl recunoştea.

Janusz îşi puse bidonul aproape de el. O vagă curiozitate se aprinse în ochii celuilalt. Se aştepta ca bărbatul să intre în vorbă ca să ajungă la băutură, dar acesta croncăni:

— Cară-te de aici. E *locul* meu.

— Asfaltul e al tuturor, nu?

— Nu vezi că cerşesc?

Janusz nu înţelese imediat. Omul era cu picioarele goale. Un picior sub el, celălalt la vedere şi avea doar două degete. Cu astea două supravieţuitoare prindea marginea unei cutii de biscuiţi de metal pe care o freca de caldarâm când trecea vreun gură-cască.

— Un bănuţ pentru un alpinist care şi-a pierdut degetele pe Everest... N-aveţi un bănuţ? bombănea. Frigul mi-a luat pielea...

Povestea era originală. Din când în când, ca prin minune, câte un trecător îi arunca o monedă. Janusz constată că nu era singurul care cerea de pomană. Ceilalţi cerşeau şi ei, ridicându-se rând pe rând şi ducându-se până la aleea cu coloane unde interpelau trecătorii care încercau să îi evite. Jumătate linguşitori, jumătate ameninţători, îşi luau o voce curtenitoare sau, din contră, una agresivă. Se serveau de „domnule“, de „vă rog“, de „mulţumesc“ cu o voce răguşită, blândă, deşi toată fiinţa lor arăta ură şi nefericire.

Janusz reveni la vecinul lui. O barbă enormă plină de păduchi, o cuşmă fără culoare. Între ele, fragmente de piele atinsă de cuperoză, tăbăcită, asprită de frig. Venele violacee şerpuiau la suprafaţă ca nişte râuri izvorâte din aceeaşi sursă — băutura. Ansamblul nu avea şi o faţă. Mai degrabă o aglomerare de oase sfărâmate, carne buhăită, cruste şi cicatrici.

— Să-ţi dau o poză?

Janusz îi întinse cutia de vin. Fără un cuvânt, tipul o luă, deschise robinetul cu dinţii şi trase o duşcă zdravănă. Apoi începu să râdă satisfăcut. Îl măsură pe cel de alături cu mai multă atenţie. Părea că se întreabă prin aburii de alcool: periculos? Nepericulos? Toxicoman? Nebun? Pederast? Ieşit de la pârnaie?

Janusz nu mişca. Secundele acestea erau examenul lui de admitere. Era murdar, nebărbierit, ciufulit, dar nu avea

nici sac, nici casă ambulantă, cum aveau ceilalţi. Iar mâinile şi faţa sa erau prea proaspete ca povestea să ţină.

— Cum te cheamă?

— Victor.

Luă cutia de vin, prefăcându-se că ia o gură. Doar simţind mirosul, aproape că vărsă din nou.

— Eu sunt Bernard. De unde vii?

— Din Bordeaux, răspunse Janusz, fără să se gândească.

— Eu vin din nord. Aici toţi venim din nord. Pe stradă e mai bine să fii la soare...

Janusz îşi imagină Marsilia ca pe un Katmandu al cerşetorilor. O destinaţie finală, un terminus fără speranţă sau ţintă, dar un adăpost împotriva iernilor prea aspre. Deocamdată scopul nu fusese atins. Temperatura nu era peste zero. Plin de vin şi de vomă, Janusz dârdâia. Tocmai voia să-i mai pună o întrebare, când simţi o mişcare între picioare. Întinse mâna din reflex şi ceva îl muşcă. Un şobolan îi scăpă printre coapse.

Bernard izbucni în râs.

— A dracului jivină! Nu te-a ratat! Şi în plină Marsilie. Sunt ca noi!

Mai luă o duşcă de vin în sănătatea tuturor şobolanilor din Marsilia. Se şterse la gură şi se cufundă în tăcere.

Janusz lansă o primă tentativă.

— Nu ne-am mai văzut?

— Habar n-am. De când eşti la Marsilia?

— Tocmai m-am întors, dar am fost aici de Crăciun.

Bernard nu îi răspunse. Ţinea ochii pe trecători. Dacă vreunul din ei risca să o ia pe sub arcade, imediat agita cutia din reflex. Dincolo de ziduri rumoarea portului se ridica odată cu ziua.

— Când te-ai apucat de cerşit?

— Acum un an, improviză Janusz. N-am găsit nimic de muncă.

— Ca noi toţi, replică celălalt cu ură.

Janusz pricepu sarcasmul. *Victimele societăţii.* Toţi defavorizaţii sorţii invocau aceeaşi scuză, dar nimeni nu îi credea. Bernard avea chiar un fel de a rânji care sugera inversul: societatea era victima lor.

— Câţi ani ai? riscă Janusz.

— Vreo 35.

Victor îi dăduse vreo 50.

— Şi tu?

— 42.

— A naibii viaţă, nu te-a prea răsfăţat.

Janusz o luă ca pe un compliment. Era chiar mai convingător decât se aşteptase. De altfel, cu fiecare clipă se simţea mai degradat, mai murdar. Câteva zile în aer liber, pe vinoase şi cu fundul pe jos cu monştrii ăştia şi va deveni unul dintre ei.

Celălalt mai luă un gât. Din nou îl cuprinse un fel de veselie agresivă. Janusz înţelegea principiul. Trăiau pentru gurile astea de alcool care le înfrumuseţau pentru o clipă dezastrul vieţii lor. Din duşcă în duşcă, din bidon în bidon, reuşeau să adoarmă abrutizaţi. După care se trezeau şi o luau de la capăt.

Janusz se ridică şi făcu câţiva paşi pe sub arcade. În mod voit se expunea privirilor celorlalţi. Nicio licărire de recunoaştere în ochii lor. Niciun gest de salut. Era pe o cale greşită. Nu aparţinuse niciodată acestui grup.

Se întoarse să se aşeze lângă Bernard.

— Nu e prea multă lume azi...

— Vrei să zici, de-ai noştri?

— Îhî.

— Glumeşti. Suntem prea mulţi. La cerşit ai nevoie de un colţ solo. Mai bine m-aş căra şi eu. Se enervă brusc. Trebuie să cerşim, la naiba!

În timpul zilei deci nu va găsi decât cerşetori izolaţi, încercând să smulgă câteva monede de la trecători.

— Unde dormi? reluă el.

— La Madrague! Unitatea de adăpost de urgenţă. Îi zicem UAU. Acum suntem cam 400 în fiecare seară. Minunată companie!

Patru sute de cerşetori sub acelaşi acoperiş. Nu putea să viseze la ceva mai bun, adică mai rău. Sigur vor fi unii care îl vor recunoaşte şi îi vor da informaţii despre Victor Janusz. Bernard agită cutia de vin cu un aer dezamăgit.

— Nu mai ai ceva mărunţi să mai iei unul?

— Poate.

— Atunci vin cu tine.

Încercă să se ridice, dar tot ce reuşi să facă fu un pârţ sonor. Janusz se simţi cuprins de o senzaţie de furie. După frică, nelinişte, dezgust simţea acum o aversiune feroce faţă de fiinţele acelea decăzute.

Analiză violenţa sentimentelor sale. Avea vreun motiv *personal* să-i deteste pe cerşetori? Până unde mergea această ură? Putea ea constitui un motiv de crimă?

— E un chioşc nu departe, zise Bernard, care se ridicase în cele din urmă în picioare.

Tulburat, Janusz o luă după el. Îşi repetă pe drum cele câteva cuvinte pe care i le scrisese lui Anaïs Chatelet.

Nu sunt un asasin.

***

O nouă noapte albă, sau aproape.

Sirop în loc de mic dejun.

Era amiază. Anaïs Chatelet conducea spre Biarritz împreună cu Le Coz. Toată noaptea supervizase dispozitivul de căutare. Fiecare grupă, fiecare baraj erau în legătură permanentă cu o centrală instalată la comisariatul central.

Benzinăriile, refugiile, boschetele, cea mai mică ascunzătoare fuseseră răscolite la Bordeaux. Ceruseră şi poliţiştilor

din Marsilia să supravegheze sosirile în gări şi în aerogări, în caz că Janusz ar fi simţit nostalgia originilor sale — deşi Anaïs nu credea. Dispozitivul implica mai mult de 300 de persoane — poliţişti de la DPJ din Bordeaux, agenţi BAC, jandarmi din departament.

Chatelet, şefa grupei de anchetă judiciară, se transformase peste noapte în comandant de armată.

Şi toate astea degeaba.

Nu descoperiseră niciun indiciu.

Din conştiinciozitate, plasase agenţi la el acasă şi la spital. Conturile din bancă, cardul de credit, abonamentele telefonice erau supravegheate. Dar Anaïs ştia că nu va ieşi nimic. Janusz scăpase din lesă. Şi nu va face greşeli. Îi putuse măsura inteligenţa *pe viu*.

În noaptea aceasta, în timp ce dirija cercetările luptând şi contra răcelii, care îi dădea senzaţia că e un scafandru, dusese şi propria anchetă despre omul cu două feţe. Cercetase existenţa lui Mathias Freire şi a lui Victor Janusz. Cu cerşetorul terminase repede. Fără stare civilă. Fără vreun statut administrativ. Anaïs stătuse de vorbă cu poliţiştii care îl arestaseră pe Janusz la Marsilia. Îşi aminteau de un bătăuş oarecare. L-au găsit într-o stare mizerabilă cu o tăietură mare în pielea capului. Îl duseseră la spital. Analizele de sânge relevaseră o alcoolemie de 3,7 grame. Nu avea niciun document ca să îi ateste identitatea. Îşi dăduse numele acesta. Asta era tot. Victor Janusz nu existase oficial decât în timpul arestului de la comisariatul Évêché din Marsilia.

Psihiatrul lăsase şi mai puţine urme. Anaïs se dusese la CHS Pierre-Janet. Îi studiase dosarul profesional. Diplomele. Cartea de muncă. Certificatele de la spitalul Paul-Guiraud, din Villejuif... Totul era în regulă. Totul era fals.

Dis-de-dimineaţă se informase la Ordinul Psihiatrilor. Nu existase niciodată un psihiatru cu numele de Mathias

Freire în Franţa. Nici măcar un generalist. Sunase la Paul-Guiraud din Villejuif. Nimeni nu îl cunoştea pe Freire.

Cum îşi procurase Janusz documentele?

Cum de ştia că la CHS Pierre-Janet se căuta un psihiatru?

La ora 9 se reîntorsese la spital. Convocase toţi psihiatrii de la toate secţiile. Veniseră fără chef, bănuitori, comportându-se ca nişte vinovaţi. Nimeni nu remarcase nimic. Freire era discret, solitar, profesionist. Comportamentul lui nu trăda nicio impostură — şi cunoştinţele lui nu fuseseră niciodată prinse pe picior greşit. De unde şi ideea care încolţise în mintea lui Anaïs: Freire urmase într-adevăr studii de psihiatrie. Unde? Sub ce nume?

Urmărise apoi pista Volvolui. Contactase vânzătorul. Freire prezentase permisul de conducere şi plătise maşina cu bani gheaţă — de unde întrebarea: cum de avea atâţia bani un tip care cu o lună în urmă nu avea un acoperiş deasupra capului? Verificase la Circulaţie. Nu exista niciun permis de conducere emis pe numele de Freire. Nu îşi actualizase niciodată certificatul de înmatriculare. Nu plătise niciun fel de asigurare.

Se interesase apoi în legătură cu banca şi cu asociaţia care îi închiriase locuinţa. Totul era în regulă. Freire dispunea de un cont alimentat de salariul lui de medic. Pentru locuinţă prezentase un dosar de candidatură fără nicio fisură. Agentul imobiliar precizase: „Mi-a prezentat fişele de salariu de dinainte şi declaraţiile de impozit". Freire prezentase fotocopii. Uşor de falsificat.

Pentru a mia oară, Anaïs se întreba ce etichetă să îi pună suspectului său. Criminal? Escroc? Impostor? Schizofrenic? De ce venise să o vadă aseară? Ca să se predea? Ca să îi dea informaţii care să-l disculpe? Ca să-i spună de asasinarea lui Patrick Bonfils şi a lui Sylvie Robin?

Îşi reaminti cuvintele pe care i le lăsase pe birou. *Nu sunt un asasin.* Problema era că îl credea. Freire era de bună-credinţă.

Ceva instinctiv îi spunea că nu simula când făcea pe psihiatrul. Nu simula şi când jura că Patrick Bonfils era nevinovat şi voia să îl ajute să-şi amintească ce văzuse în noaptea de 13 februarie la gara Saint-Jean. Dacă el era asasinul, această atitudine nu avea logică. Nu cauţi probe contra ta... Atunci? Îşi pierduse oare şi el memoria?

Doi amnezici pentru o singură gară: cam prea mult.

Văzu panoul care semnaliza BIARRITZ. Se conectă mental la celălalt aspect al dosarului — care nu se potrivea cu nimic. De ce fuseseră ucişi Patrick Bonfils şi Sylvie Robin? Ce pericole reprezentau un pescar plin de datorii şi partenera lui?

De aseară încerca să dea de jandarmii care conduceau ancheta pe Coasta Bască. Şeful grupei, comandantul Martenot nu o sunase înapoi. La ora 11 dimineaţa, după un duş, se hotărâse să se ducă acolo. Cu Le Coz.

— Ce naiba se întâmplă?

Un ambuteiaj bloca breteaua de ieşire. Anaïs ieşi din maşină şi luă contact brusc cu prognoza meteo de rahat a dimineţii. Frig polar. Ploaie deasă şi rece. Cu mâna la ochi observă la distanţă un baraj de jandarmi

Le Coz întrebă:

— Pun sirena?

Anaïs nu răspunse. Evalua forţele din faţă. Nu era un simplu baraj rutier. Blocaje ghimpate traversau drumul. Maşini cu girofarele rotindu-se în tăcere staţionau pe margine. Oamenii nu erau jandarmi obişnuiţi. Cu uniforme negre şi veste antiglonţ şi banduliere, aveau căşti cu viziere blindate. Cei mai mulţi aveau pistoale mitralieră.

— Mă duc pe jos, spuse, aplecându-se spre Le Coz. Când îţi fac semn, ieşi din rând şi vii.

Anaïs îşi ridică gluga de la haină şi o luă pe lângă maşini în sus. Dârdâia. În timp ce mergea, mai luă o gură de sirop. Când oamenii înarmaţi o observară la cincizeci de metri, îşi scoase legitimaţia tricoloră.

— Căpitan Anaïs Chatelet de la Bordeaux, strigă.

Oamenii nu îi răspunseră. Cu vizierele opace, păreau maşini de ucis, negre, indescifrabile, perfect reglate.

— Cine este şeful grupei?

Niciun răspuns.

Aversa se înteţi, şiroind pe vizierele de plastic ale căştilor.

— Cine e şeful, pentru Dumnezeu?

Un bărbat înfăşurat într-un Gore Tex se apropie.

— Eu sunt. Căpitan Delannec.

— Ce e cu desfăşurarea asta de forţe?

— Astea sunt ordinele. Un fugar e în zonă.

Anaïs îşi lăsă gluga în jos. Ploaia i se scurgea pe faţă.

— Fugarul este suspectul meu. Până la proba contrarie, beneficiază de prezumţia de nevinovăţie.

— E un nebun furios.

— Ce ştiţi despre asta?

— A omorât un cerşetor la Bordeaux. A participat la masacrul a doi nevinovaţi la Guéthary. Şi este şi psihiatru.

— Şi ce dacă?

— Cu ăştia, cămaşa de forţă nu e prea departe.

Anaïs nu mai insistă.

— Am întâlnire cu comandantul Martenot. Putem să trecem?

Numele acţionă ca un sesam. Anaïs îi făcu semn lui Le Coz, care urcă pe drum pe contrasens. Sări în maşină şi făcu un semn de mulţumire către imbecil.

— E pentru Janusz? întrebă Le Coz.

Anaïs încuviinţă cu dinţii strânşi. El spunea Janusz. Ea gândea Freire. Asta era toată diferenţa. Şi-l aminti cu doza de cola zero în mână. Cu părul lui negru. Trăsăturile obosite. Cu aerul de Ulise revenind acasă, epuizat, slăbit şi în acelaşi timp îmbogăţit, înfrumuseţat de tot ceea ce văzuse. Un bărbat cu patina unei sculpturi antice. Ar fi fost minunat să te refugiezi în braţele lui.

Brusc îşi aminti un amănunt exact. În seara aceea, pe pragul casei, Freire îi şoptise:

— O crimă, cam ciudată ocazie de a face cunoştinţă.

— Totul depinde de ce se întâmplă mai departe.

Lăsaseră apoi să plutească între ei aceste semne de întrebare. Aburii care le ieşeau din gură se materializau în acest viitor cristalin, diafan, nesigur. *Totul depinde de ce se va mai întâmpla.*

Şi fuseseră serviţi.

***

— Nu te amesteca.

Femeia era la a treia lovitură în maxilar. Refuza să se prăbuşească. Bărbatul schimbă tactica. Îi trimise un croşeu în burtă. Se îndoi, dând impresia că îşi înghite propriul strigăt. Victima era un monstru. Urâtă, buhăită, slinoasă. O faţă violacee încadrată de un păr gras. Imposibil să îi dai o vârstă. Agresorul, un negru cu şapcă, profită de ea că era aplecată. Îşi ridică amândouă mâinile împreunate şi le lăsă să cadă pe scăfârlia ei cu toată puterea. Femeia se prăbuşi. În sfârşit. Imediat fu scuturată de o convulsie care o făcu să vomite.

— Târfă! Târâtură!

Loviturile de picior plouau. Janusz se ridică. Bernard îl trase de mână.

— Nu te mişca, îţi zic. Nu e grădina ta.

Janusz se lăsă să cadă la loc. Spectacolul era insuportabil. Vrăjitoarea avea un braţ paralizat. Îşi proteja faţa cu celălalt şi încasa loviturile fără să crâcnească, tresărind la fiecare impact.

De patru ore îl însoţea Janusz pe Bernard în peregrinările sale la întâmplare şi deja era la a treia încăierare. Se alăturaseră grupurilor de tot soiul, părăsind o duhoare pentru o alta. Janusz avea senzaţia că are rahat în plămâni, urină în nări, vomă în gâtlej.

Se duseseră mai întâi în Ppiaţa Victor-Gelu, unde vagabonzii se înghesuiau pe sub porţi. Nimeni nu îl recunoscu. Pusese întrebări. Nu obţinuse niciun răspuns. Trecuseră la Théâtre du Gymnase, mai sus de Canebière. Nu rămăseseră: treptele erau pline cu boschetarii ocupaţi să tăbăcească „un novice". Se pierduseră pe străzile cartierului până aterizaseră în strada Curiol, fieful transsexualilor.

În cele din urmă, se stabiliseră la baza bisericii des Réformés, unde Canebière se întâlneşte cu Léon-Gambetta. Cerşetori peste tot. Picoteau pe trepte, se pişau pe dale, sfidând din priviri trecătorii cu agresivitate. Toţi oamenii aceia beţi încă din zori erau gata să se omoare între ei pentru un euro, o ţigară sau o gură de poşircă.

Nici acolo nu tresărise vreo privire la vederea lui. Janusz începu să se îndoiască de faptul că ar fi pus piciorul vreodată în Marsilia. Dar era prea epuizat ca să se mai mişte. Chelfăneala luase sfârşit. Victima zăcea într-o baltă de sânge şi vomă. Janusz era în infern. Mizeria, aburii din aer — era abia ora 14 şi ziua deja se stingea —, frigul, indiferenţa trecătorilor, totul contribuia la conturarea unui abis care îl înghiţea puţin câte puţin.

Femeia se târî pe trotuar şi se adăposti sub un portal, aproape de un atelier de reparaţii rapide. Janusz se forţă să se uite la ea. Faţa nu-i mai era decât o infecţie, cu două pupile injectate de sânge. Buzele sparte, umflate, lăsau să le scape o spumă roşiatică. Tuşi şi scuipă dinţii sparţi care o înecau. Sfârşi prin a se aşeza pe pragul unei case. Aşteptând să fie alungată, îşi întindea faţa spre vânt ca să îşi usuce rănile.

— Şi-a căutat-o... concluzionă Bernard.

Janusz nu-i răspunse. Tovarăşul lui continuă cu explicaţiile. Nénette, victima, era „femeia" lui Titus, Negrul. El o mai împrumuta şi altora pentru câteva monede, un bon de masă sau pastile. Janusz nu vedea cum o beţivă fără dinţi ar fi putut trezi şi cea mai mică dorinţă.

— Şi? riscă el.
— S-a dus şi la ceilalţi...
— Ceilalţi?
— O altă bandă, dincolo de Panier. S-a culcat gratis. Mă rog, nu e sigur. Oricum Titus e cum nu se poate de gelos...

Janusz se uita la grămada oribilă de cârpe pline de sânge care supravieţuise bătăii. Găsise cumva un bidon şi luase deja o gură pe post de prim ajutor. Părea că uitase deja chelfăneala.

Lumea străzii era o lume a prezentului.

Fără amintiri. Fără viitor.

— Nu te lăsa doborât, concluzionă Bernard, făcând un spirit de glumă. Ne batem şi ne-o tragem apoi.

Şi bem, adăugă Janusz pentru el însuşi. După calculele sale, Bernard era la al cincilea litru. Ceilalţi urmau acelaşi regim. Băgau în ei până seara de la opt la doisprezece litri de vin fiecare.

— Vino, zise cerşetorul. Spargem gaşca. A început să fie prea multă lume. Nu trebuie să pisezi mereu aceiaşi clienţi...

Bernard nu îl adoptase pe Janusz. Îl tolera deoarece nou-venitul cumpărase deja trei bidoane. Prima învăţătură. Dacă un boschetar îţi întinde mâna, e pentru că acolo, la capăt, este o taxă. Şi taxa e mereu un bidon.

Se puseră în mişcare. Un vânt marin, umed, pătrunzător nu îi slăbea. Janusz nu reuşea să se încălzească. Îl dureau picioarele. Avea mâinile îngheţate. Îl urma orbeşte, cu ochii plini de lacrimi, fără să recunoască nimic. Singurul lucru care îl mai făcea să tresară erau poliţiştii. O sirenă sau o maşină de poliţie, uniforme, toate îl făceau să lase imediat capul în jos. Nu uita cine era. O pradă. Un suspect fugar. Un vinovat care acumula greşeli. Tot rahatul, mizeria, vinul prost erau camuflajul lui. Fortăreaţa lui. Pentru cât timp?

Se opriră într-o piaţă mică. Janusz nu avea nicio idee unde se afla, dar nici că îi păsa. Apatia congenerilor lui îl

câştigase. Devenise insensibil, lent, nebun. Fără ceas sau orologiu, pierdea noţiunea de timp şi de spaţiu.

Zgomotul cutiei metalice a lui Bernard îl aduse la realitate. Cerşetorul îşi scosese încălţările şi reluase manevra cu cele două degete negre. Cling-cling-cling...

— Un bănuţ pentru un alpinist...

Alţi cerşetori i se alăturară. Bernard bombănea. Erau atât de beţi, că nu mai cerşeau, ci îi înspăimântau pe clienţi. Unul dintre tipi îşi freca obrazul de caldarâm ca să îşi julească pielea. Un altul în fundul gol îşi urmărea un tovarăş beat mort alergând în patru labe şi încerca să îi bage sexul în gură. În altă parte, un cerşetor singuratic se certa cu el însuşi, lovind un zid, vorbind cu trotuarul şi ameninţând cerul.

Janusz îi observa fără compasiune sau bunăvoinţă. Dimpotrivă, îl încerca aceeaşi ură care nu îl părăsise de dimineaţă. Era sigur: când fusese cu adevărat Victor Janusz cu câteva luni mai înainte, îi detesta deja. Ura era cea care îl ţinuse în picioare. Care îi permisese să supravieţuiască. Îl împinsese oare spre crimă?

— Vino, zise tovarăşul lui, adunându-şi mărunţişul. Mi-e sete.

— Nu-ţi iei nimic de haleală?

— Pentru haleală există Supa Populară, adăposturile, foaierele Emmaüs. Toată lumea vrea să ne dea haleală. Izbucni în râs: Cu băutura e cu totul altă luptă, crede-mă!

Ziua se micşora şi se făcea tot mai frig. Janusz se gândea cu groază la orele care urmau. I se strânse inima. Era pe punctul să izbucnească în plâns. Un copil căruia îi era frică de întuneric.

Dar trebuia să se ţină tare.

Până la adăpostul Madrague, unde toţi cerşetorii se întâlneau seara.

Dacă nimeni nu îl va recunoaşte acolo, înseamnă că era pe o pistă falsă.



Comandantul Martenot acceptase să o însoţească la locul dublului asasinat. Fiecare cu maşina lui. Şi niciun cuvânt înainte, la birou. Mergeau acum în urma unui Subaru WRX, unul dintre acele modele străine pe care brigăzile de intervenţie rapidă le achiziţionaseră în anii din urmă.

Depăşiră Bidart şi Guéthary, urmând linia ferată. Ploaia nu se oprea. Înmuia tonurile, senzaţiile, mişcările. Ricoşa din tufişurile verzi şi din asfaltul lucios. Drena lumina deasupra oceanului.

Maşinile se opriră în vârful cornişei. Crânguri îndesate, câteva case solitare şi, mult mai jos, o plajă fără culoare, presărată cu pietre negre. Anaïs şi Le Coz se alăturară jandarmilor. Martenot arătă spre o căbănuţă de ciment pe care era fixată o pancartă în formă de peşte.

— Casa Bonfils.

Clădirea era înconjurată cu bandă galbenă. Sigilii erau puse la uşi şi la ferestre. Comandantul explică: prelevarea de probe, fotografiile, ridicarea de amprente fuseseră efectuate aseară, dar o cercetare mai amănunţită urma să aibă loc în dimineaţa următoare.

— Dar crima unde a avut loc mai exact?

— Jos. Pe plajă. Comandantul întinse arătătorul spre ocean. Corpul femeii era acolo, jos. Bărbatul era mai încolo, la baza unei stânci.

— Nu văd nimic.

— Zona este sub apă. Suntem în flux.

— Haideţi acolo.

Coborâră pe o potecă abruptă. Întorcând capul, Anaïs contemplă decorul de deasupra ei. Un hăţiş de arbori şi tufişuri genera nori de aburi. Una sau două vile cu terasele lor pierdute printre pini. Calea ferată, strălucitoare în bătaia ploii — dreaptă ca o despicătură printr-un tablou.

Ajunseră la plajă. Nimic, decât o fâşie de nisip întunecat. Anaïs avea frisoane. Răceala. Sau frica. Mintea ei divaga spre legendele cu Tristan şi Isolda, pline de furtuni şi elixirele iubirii...

Se concentră:

— La ce oră a avut loc?

— După martori, în jurul amiezii.

— Există martori?

— Doi pescari. Tocmai acostaseră pe mal, cam la o sută de metri de aici.

— Ce au văzut?

— Nu e prea clar. Au vorbit de un bărbat în impermeabil care fugea. Suspectul dumneavoastră, Mathias Freire.

— Aşa vi s-a spus că îl cheamă?

— Nu îl cheamă aşa?

Anaïs nu mai insistă: nu era cazul să încurce şi mai tare o situaţie şi aşa confuză.

— Din ce direcţie venea?

— Dinspre plajă.

— Freire i-a ucis pe cei doi şi a luat-o la fugă? întrebă, jucând rolul avocatului diavolului.

— Nu. Victimele nu au fost împuşcate de la mică distanţă. De altfel, martorii au văzut doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care şi ei alergau spre plajă. Nu ştim dacă îl urmăreau pe Freire ca să-l oprească, deoarece credeau că el e asasinul sau, din contră, dacă ei erau ucigaşii. S-au urcat într-un 4x4 negru, un Audi Q7. Din păcate, nu avem numărul de înmatriculare.

La naiba. Cum putuse să uite asta? Cu două seri în urmă, Freire îi dăduse fotografiile cu numărul de înmatriculare. Îi explicase că un 4x4 negru îl urmărea de două zile. Pozele erau încă la ea...

— De aici, continuă jandarmul, mărturia pescarilor devine confuză. Ei spun că a trecut un tren. Tipul în impermeabil a dispărut. Cei doi oameni în negru s-au urcat în 4x4 şi au şters-o.

— Şi după aceea?

— Nimic. Toată lumea s-a evaporat.

Un strigăt ascuţit se ridică din ceruri. Anaïs înălţă privirea. Pescăruşii făceau opturi împotriva vântului. Hula urla în contratimp, lovindu-şi valurile de nisipul negru.

— Spuneţi-mi despre unghiul de tragere, îi zise, vârându-şi mâinile în buzunare.

— După toate semnele, trăgătorul era postat pe terasa vilei de acolo. E nelocuită în timpul iernii.

Casa era situată la mai mult de cinci sute de metri.

— Vreţi să spuneţi că asasinii...

— Tir de la distanţă. Treabă de profesionist.

Ancheta lua o altă întorsătură. De ce să plăteşti trăgători de elită ca să omoare un pescar plin de datorii şi pe tipa lui?

— Cum puteţi fi sigur că tirul provenea de acolo?

— Am găsit tuburile goale pe terasă.

Asta nu stătea în picioare. Admiţând că ucigaşii erau profesionişti, nu ar fi putut face o astfel de greşeală. Să uite asemenea probe la locul de tragere. Doar dacă... Anaïs îşi imagină un alt scenariu. Asasinii trag asupra ţintelor, dar una dintre ele reuşeşte să scape — Freire. Pleacă în urmărirea lui. În grabă, uită tuburile.

Comandantul avea acum în mână o pungă de plastic conţinând fragmente de metal. Anaïs o luă şi se uită la tuburile cu reflexe aurii. Nu îi spuneau nimic. Fusese întotdeauna bâtă la balistică. Calibre. Putere. Distanţe. Nicio şansă.

— Calibru de 12,7 milimetri, explică Martenot. Gloanţe perforante de mare precizie.

— Ne spune ceva despre asasini?

— Te cred. 12,7 este un calibru rar, utilizat în general pentru mitraliere grele, apreciat pentru puterea încărcăturii şi pentru viteza proiectilului în tir continuu. Este folosit şi la unele arme de precizie.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Este calibrul specific pentru Hécate II, o puşcă dezvoltată în anii 1990. O armă de referinţă, foarte cunoscută de lunetişti. Pentru un trăgător antrenat, această puşcă îi permite să îşi atingă ţinta până la 1 200 de metri. Îi permite şi să oprească un vehicul de la 1 800 de metri. Un material mult prea calificat pentru a elimina o familie de pescari. Fără să mai vorbim de cunoştinţele deosebite cerute de o astfel de armă.

Comandantul folosea tonul său cel mai neutru pentru a-şi masca tulburarea. Mare, cărunt şi stoic, semăna în mantaua lui albastră cu un amiral pe portavionul său. Anaïs înţelesese deja.

— Trăgătorul ar fi putut fi un militar?

— Hécate II a fost oficial adoptată în 1997 de către Secţia tehnică a armatei terestre, recunoscu Martenot. A fost răspunsul nostru la lunetiştii din luptele din Balcani. Astăzi, grupele de intervenţie ale GIGN[17] şi RAID[18] o folosesc de asemenea.

Linişte. Afacerea lua cu siguranţă o altă întorsătură. Ca un plan care se ridică pe neaşteptate într-o a treia dimensiune, nebănuită.

— Alte armate şi unităţi speciale străine o folosesc şi ele, continuă jandarmul. Vom trimite totul la Institutul de cercetări criminale de la Jandarmeria naţională din Rosny-sous-Bois. Nu ar fi imposibil să ajungem până la arma propriu-zisă. Hécate II nu este o armă care să se găsească uşor pe piaţă. Şi nici nu e uşor de manevrat. Ca să vă faceţi o idee, echipată complet cântăreşte 17 kilograme.

Anaïs înălţă capul în ploaie. Ştia — ştiuse mereu — că povestea asta va fi complexă. Uciderea unui boschetar

---

[17] GIGN: grupă de intervenţie a jandarmeriei naţionale.

[18] RAID: *Recherche, d'Assistance, d'Intervention et de Dissuasion*: unitate de intervenţie a poliţiei franceze (Cercetare, Asistenţă, Intervenţie, Intimidare).

transformat în Minotaur. Apariţia unui amnezic care punea întrebări fără răspuns. Amprentele unui fals psihiatru... Şi acum, un masacru cu aspect de ambuscadă pe timp de război.

Jandarmul recuperă tuburile din palma lui Anaïs. Ea avu un moment de ezitare.

— Nu vă temeţi, îi spuse el. Procedura va merge până la capăt, chiar dacă vinovaţii sunt de-ai noştri. Laboratorul va avea tuburile până diseară. Raportul este pe drum spre biroul judecătorului.

— A fost deja numit un judecător?

— Claude Bertin. De pe lângă Parchetul din Bayonne. Expert în ETA. Le are cu chestiile astea balistice.

— Aţi primit raportul autopsiei?

— Încă nu.

Anaïs nu clipi. Trupul lui Bonfils şi al femeii fuseseră duse la institutul medico-legal din Rangueil, aproape de Toulouse, în ziua precedentă spre sfârşitul după-amiezii. Martenot primise fără îndoială deja raportul. Dar pur şi simplu îl înaintase superiorilor înainte de a-l da mai departe. Într-un astfel de context totul trebuia cântărit, măsurat, analizat. Poate chiar şi armata numise un alt medic legist pentru o contraexpertiză.

Vocea lui Martenot ajunse din nou la ea:

— Pot să vă ofer o cafea?

— Cu plăcere, îi răspunse, zâmbind. Dar mai întâi să dau un telefon.

Încetini pe poteca de întoarcere pentru a rămâne singură. În vântul umed îl sună pe Conante. Poliţistul răspunse la primul apel. Toată lumea era exasperată.

— Eu sunt, îi spuse. Ceva nou?

— Te-aş fi sunat.

— Am nevoie să îmi faci un serviciu. Vreau să te duci urgent până la mine acasă.

— Ai uitat să uzi florile?

— Cere cheia de la portăreasă. Fii convingător. Nu e uşor de păcălit. Arată-i legitimaţia. Te descurci tu.

— Şi la tine, ce fac?

— Pe biroul meu sunt fotografii cu o plăcuţă de înmatriculare. Identific-o şi sună-mă imediat.

— Nicio problemă. Cum e Biarritzul?

Anaïs ridică privirea. Siluetele negre ale jandarmilor dispăreau sub rafalele aversei. Calea ferată mustea de apă. Pinii pluteau învăluiţi de vapori.

— Ud leoarcă. Sună-mă.

***

— Mişcă-ţi fundul. Uite duba.

Janusz se ridică cu greu. Nu mai era decât o masă de anchilozări şi frisoane. Planul său, ancheta, strategia lui de observaţie, totul se dusese pe apa sâmbetei odată cu sfârşitul după-amiezii. Bătuseră iarăşi străzile până la căderea nopţii pentru a ajunge din nou de unde plecaseră de dimineaţă: arcadele de la Club Pernod, din faţa Portului Vechi. În halul în care era, Janusz nu mai visa decât un lucru: un pic de căldură şi ceva moale sub fund.

La ora 19, Bernard scoase o cartelă telefonică şi sună la 115, numărul de la Samu social[19]. În fiecare seară, un serviciu de maşini specializate aduna cerşetorii şi îi ducea la adăposturile oraşului. Unii dintre ei, cei care erau încă lucizi, sunau înainte ca noaptea îngheţată să le vină de hac. Ceilalţi erau recuperaţi de patrulele care le cunoşteau obiceiurile. Iarna la Marsilia aproape niciun boschetar nu dormea afară.

Asistenţii sociali ieşiră din Jumpy Citroën ca să-i ajute pe mizerabilii care se îmbătau sub arcade. Mai mulţi refuzară să se urce în camionetă.

---

[19] SAMU social: un ansamblu de asociaţii nonguvernamentale care vin în ajutorul persoanelor private de mijloace de existenţă.

— Strada este alegerea mea! mugea unul dintre ei cu o voce răguşită.

Un altul se zbătea neîndemânatic. Corpul îi era flasc şi moale ca un burete.

— Lăsaţi-mă în pace! Nu vreau la azil!

— Azil? întrebă Janusz.

— Madrague, zise Bernard, adunându-şi boarfele. N-ai treabă. Pentru tipii ca noi e tot ce poate fi mai bun.

Doborât de frig şi oboseală, Janusz înţelegea doar că se apropia de obiectivul lui. Uşile din spate ale camionetei se deschiseră.

— Salut, Bernard! strigă şoferul prin peretele de plexiglas care separa cabina de camionetă.

Celălalt îi răspunse cu râsul lui de hienă şi îşi aruncă înăuntru sacii lui jegoşi. Sări apoi în spate. Janusz îl urmă. Duhoarea îi tăie răsuflarea. Mizerie, rahat, urină, vomă: dejecţiile saturau spaţiul. Îşi ţinu respiraţia şi avansă în obscuritate. Se ciocnea de genunchi, de braţe, se împiedica de sarsanale. Găsi în sfârşit un loc unde să se aşeze. Bernard dispăruse.

Uşile se închiseră. Jumpy porni la drum. Ochii i se obişnuiră cu penumbra. Putea să îşi distingă noii tovarăşi. Erau o duzină, aşezaţi faţă în faţă pe două banchete. Mutrele, privirile, mâinile crăpate nu se deosebeau prin nimic de ce văzuse toată ziua, dar o Curte a Miracolelor sub cerul liber e una, iar în spaţiu închis e altceva. În tenebrele zdrenţuite de felinarele de afară, capetele acestea de gorgone creau o realitate totodată mai densă şi mai fantastică.

Un tip tuns cu faţa devorată de doi ochi ficşi. Un altul dormea cu capul între braţe ca un bolovan într-o grămadă de cârpe. Alţii aveau faţa scăldată în umbră. Nu mai mişcau, apatici, pietrificaţi. Un individ era în genunchi pe jos şi încerca tracţiuni, luând ca sprijin bancheta. Eforturi patetice şi neîndemânatice, însoţite de icneli şi pufăieli.

Un agent social instalat lângă şofer bătu în geam:

— Jo! Stai jos imediat!

Sportivul se ridică puţin, clătinându-se, şi se prăbuşi la locul lui. Vecinul lui se ridică. Era complet negru. Ca un gunoi carbonizat. Janusz nu îi simţi duhoarea: nu mai respira decât pe gură, cu groaza miasmelor care îi pătrundeau în piept. Omul se opri în faţa portierelor duble, depărtă picioarele şi începu să se pişe cu jeturi prelungi, încercând să atingă crăpătura dintre uşi, stropindu-şi vecinii indiferenţi.

Eforturile sale erau în van, deoarece uşile erau închise. Pişatul, din cauza curbelor şi a frânelor, se întorcea spre interior. Loviturile în geam se auziră din nou.

— Ho!!! Nu aici! Ştii regula!

Omul nu reacţiona, golindu-se cu un calm de cisternă. Janusz ridică picioarele ca să nu fie atins de şiroaie.

— Nu ne face să ne oprim, la dracu!

Cerşetorul se dădu în sfârşit înapoi. Merse prin băltoacă. Se împinse în ceilalţi până ajunse rostogolindu-se la locul lui. Zgomotul creştea în intensitate cu fiecare kilometru. Voci monotone, ascuţite, pline de ranchiună. Cuvintele incoerente, deformate, molfăite evocau zdrenţele unui limbaj fără semnificaţie, fără rost, bun de aruncat la gunoi.

O femeie nu înceta să repete:

— Nu mă cheamă Odile... Dacă m-ar fi chemat Odile, ar fi fost altceva...

Un bărbat cu buzele băgate înăuntru din cauza lipsei dinţilor mai degrabă aspira cuvintele decât le rostea:

— Mai întâi, trebuie să merg la dentist... După aia mă duc să-i văd pe copii...

Alţii cântau într-o cacofonie de nesuportat. Unul dintre ei lălăia mai tare ca amicii lui. O melodie din anii 1980. *Demonii de la miezul nopţii.*

— Antren, ce zici?

Bernard se aşezase lângă el: în stare de şoc, nici nu îl observase.

— Aici e nimic. Să vezi la Madrague...

Camioneta se mai opri de câteva ori. Privi afară. În timp ce asistenţii îi adunau pe noii amărâţi, alţi bărbaţi escortau femei fără vârstă, în canadiene şi minijupe, spre o camionetă.

— Curve... murmură Bernard. Le duc la Jeanne-Panier.

Fără îndoială un alt adăpost... Noi pasageri urcară. Începeau să nu mai aibă loc. Cântăreţul nu se oprise din lălăit, fără să îşi dea seama de ironia implicită a textului:

— Mă ademenesc la capătul nopţii/Demonii miezului de noapte/Mă ademenesc până la insomnie/Fantomele plictiselii!

Trei tineri se instalară în celălalt capăt al maşinii fără să scoată un cuvânt. Nu păreau a fi nici beţi, nici jegoşi, ba dimpotrivă, erau treji şi foarte lucizi. Ceea ce nu le dădea un aer prietenos. Păreau chiar şi mai periculoşi decât ceilalţi.

— Români... şopti Bernard.

Janusz îşi aminti. La Pierre-Janet se mai aciuau din când în când. Recidivişti ai Europei de Est pentru care adăposturile sociale din Franţa păreau hoteluri de cinci stele în comparaţie cu închisorile slave.

— Nu te apropia de ei, adăugă Bernard. Şi-ar ucide mama pentru un tichet de masă, dar mai ales îi interesează actele noastre.

Janusz nu îi scăpa din ochi pe cei trei tâlhari. Şi ei, la rândul lor, îl reperaseră: cerşetor deghizat, cu mâini fine şi jeg de suprafaţă. Omul de atacat la noapte. Singurul care ar avea mai mult de un euro în buzunare. Îşi jură să nu adoarmă. În replică simţi cum i se taie picioarele de epuizare. Căută lama Eickhornului în fundul buzunarului. Strânse cuţitul în mână ca pe un talisman.

Jumpy-ul încetini. Ajunseseră. Cartierul era în curs de distrugere — sau de reconstrucţie. Imposibil de apreciat la ora aceea. Un pod autorutier trecea pe deasupra străzii ca un monstru din poveşti care ameninţa un sat din vechime.

Totul era negru. Doar garduri înalte, luminate de proiectoare puternice. Un panou spunea: CENTRUL DE ADAPOST DE URGENŢĂ. Gloata vociferantă, care gesticula, se înghesuia în faţa barierelor. *Demonii miezului de noapte...*

— Madrague, prietene, spuse Bernard. Nu ai cum să decazi mai mult. O ştiu până şi copiii... După, nu mai există decât cimitirul.

Janusz nu-i răspunse. Era fascinat de ceea ce vedea. În faţa grilajelor, oameni în salopete negre, cu mănuşi, cu cagule, cu veste galbene fluorescente controlau intrările. Deasupra lor, pe acoperişul uneia dintre clădiri câini în cuşti lătrau şi urlau în noapte. Fără îndoială, animale abandonate, dar Janusz se gândea la Cerber, câinele cu trei capete care păzea intrarea în infern.

— Am ajuns! Toată lumea jos!

Toţi se ridicară, îşi strânseră boccelele şi coborâră din dubă. Sticle se rostogoleau pe jos. Unele ajunseră în bălţile de urină.

Cântăreţul făcu o glumă:

— Avem cadavre! Cadavre de sticle!

Mulţumit de butada proprie, se lansă cu capul înainte, ca la rugbi, împingându-i pe ceilalţi, dând naştere unui val de proteste. Coborau. Degringoladă. Se răspândeau. Tabloul evoca o pubelă răsturnată pe trotuar. Oameni înfofoliţi, cu pompe de presiune în mână, aşteptau să cureţe urmele trecerii lor.

În faţa grilajelor domnea haosul.

Unii încercau să treacă cu forţa, împingând cu cărucioarele sau sacii în ceilalţi. Alţii băteau în gratii cu cârjele. Alţii aţâţau câinii, aruncând doze goale peste gard. Agenţii sociali încercau să stăpânească fluxul, ordonând coada de la intrare — o uşă întredeschisă care nu permitea trecerea decât unei persoane o dată.

Janusz făcea parte din grămadă. Coborî capul între umeri şi încercă să uite unde se află. Cel puţin nu-i mai era

frig. Se trezi lângă gard, pe jumătate făcut terci de grămada de oameni. Printre stâlpii de oţel putea vedea rândul de aşteptare în curte, întins până la prima clădire. Un ghişeu de primire era iluminat. Se băteau în jurul lui. Sticle zburau prin aer. Oameni se rostogoleau pe jos...

Bernard avusese dreptate: încă nu văzuse nimic.

***

— Numele?

— Michael Jackson.

— Acte?

Hohot de râs ca răspuns. Un agent social împingea sacul de purici spre dreapta. Un altul îşi iţea mutra în faţa ghişeului de sticlă.

— Numele?

— Sarkozy.

Tipul de la ghişeu rămânea imperturbabil:

— Acte?

— Tu ce crezi, cap sec?

— Ai grijă.

— Mi se fâlfâie.

— Următorul.

La jumătatea rândului, Janusz înregistra fiecare detaliu. Clădiri de ciment încadrau curtea. Pe mijloc, construcţii modulare. Doar uitându-te la cei care hălăduiau prin jurul fiecărui bloc, puteai deduce împărţirea zonelor.

Prefabricatele adăposteau femeile. Alături de cerşetoare fără vârstă, tinere discutau în grupuri la lumina stâlpilor — adolescente. Se mişcau în acest infern ca şi cum ar fi fost curtea unui liceu. Erau supravegheate — şi protejate — de agenţi sociali bine făcuţi.

Un alt modul, în spate, era rezervat maghrebienilor: vorbeau între ei în arabă cu voce scăzută, cu un aer de

conspiratori. La stânga, un bloc de ciment era ocupat de tipii de la gara de Est. Mai multe limbi slave se auzeau în noapte.

Janusz miji ochii, căutându-i pe cei trei români din camionetă. Erau acolo, fumând liniştiţi. Îşi regăsiseră fârtaţii. Ochii le străluceau tot atât de intens ca vârful ţigărilor lor aprinse.

— M-am săturat! Auzi? M-am săturat!

Janusz se întoarse. O femeie insulta un negru cu şapcă. Nénette şi Titus. Cerşetoarea îşi revenise. Ea era cea care ataca acum. Nu fu de mirare că încasă una. Se dezechilibră şi încercă să se apere cu braţul sănătos. Deja galeria se adunase în jur. Încurajări şi râsete se auzeau. Titus îşi luă avânt, pregătit să-i mai dea una. Nénette se prăbuşi pe braţul paralizat fără să anticipeze lovitura. Zgomotul cu care capul ei lovi asfaltul nărui în Janusz şi ultima barieră de protecţie. Nu mai putea să suporte atâta violenţă. Şi mai rău, atâta decădere. Niciunul dintre aceşti monştri nu era lucid.

Fu împins în biroul de recepţie.

— Numele?

— Narcis, răspunse fără să stea pe gânduri.

— Acte?

— Nu.

Cuvintele ieşiseră din adâncul subconştientului cu o tentă de adevăr inexplicabilă.

— Data şi locul naşterii?

Dădu data de pe actele false ale lui Mathias Freire. Ca loc, în semn de provocare alese Bordeaux.

Agentul îl măsură din priviri:

— Eşti nou?

— Îhî. Tocmai am ajuns.

Asistentul social împinse un tichet numerotat pe sub geam.

— Treci mai întâi pe la recepţie ca să-ţi laşi bagajul la ieşire pe stânga. Apoi în clădirea din dreapta din faţa duşurilor. Parter. Numărul tău corespunde cu numărul unei camere.

În spatele lui, un vagabond îl bătu încurajator pe spate:

— Nenorociţii ca noi, băiete! Cei mai buni!

Janusz trecu la recepţie. O nouă busculadă. Creaturile îşi predau cărucioarele supraîncărcate, saci plini de mizerii, cărucioare de copii cu fier vechi. Le spuse că nu are bagaje. Agentul îl privi în treacăt.

— Arme? Mălai?

— Nu.

— Un duş?

— Da, aş dori.

Omul îl privi cu şi mai multă neîncredere.

— În clădirea următoare.

Grupurile sanitare se aflau pe o alee unde era mai cald din cauza aburilor care ieşeau pe geamurile de la duşuri. Janusz trecu pe la alt ghişeu. I se dădu un prosop, o trusă de baie — săpun, periuţă de dinţi, aparat de ras.

— Înainte de duş, treci pe la vestiar.

Dădu peste un depozit de haine uscate şi curate, puse în mai multe teancuri. Îi trecu prin cap ideea că cea mai mare parte a proprietarilor zdrenţelor acelora erau morţi. Perfect pentru un zombi ca el. Un asistent îl ajută să-şi aleagă câteva pe măsura lui. O cămaşă de tăietor de lemne. Pantaloni de pânză pentru grădinărit. O jiletcă de pe vremea bunicului. Un palton negru. Reperă o pereche de bascheţi Converse la care se repezi. Ghetele lui scâlciate îi făcuseră toată ziua praf picioarele.

Intră în a doua clădire şi nu reacţionă imediat. Atmosfera îţi amintea de o baie turcească uriaşă plină de aburi. Uşile erau roşii. Tot restul era din plăci albe. Un şir lung de cabine de duş şi closete pe stânga. Un altul cu chiuvete pe dreapta.

Decorul era deja compromis. Role de hârtie igienică se scăldau în bălţi de urină. Jeturi de vomă împodobeau dalele precum constelaţiile. Linii de căcat trasau un alfabet obscen. Fenomen cunoscut: contactul cu apa relaxează sfincterele.

În aburi cerşetorii se dezbrăcau, urlau, bombăneau, gemeau. Se pregătea ceva aici. *Supliciul apei*... Asistenţii supravegheau manevrele înarmaţi cu bastoane de cauciuc. Janusz căută o cabină strângând la piept prosopul, săpunul şi noile sale zdrenţe. Pentru prima dată, miasmele abjecte se dădeau înapoi în faţa mirosului de detergent industrial. Dar viziunile de groază erau tot la locul lor. Fără acoperăminte, cerşetorii erau reduşi la jumătate. Scoteau la iveală schelete gri, roşii, vineţii. Răni, cruste, infecţii desenau modele sumbre pe pielea lor tăbăcită.

Nicio cabină liberă. Un asistent îl puse la capătul chiuvetelor şi îi spuse să se dezbrace. Janusz îl refuză. Nici vorbă să îşi scoată hainele aici: avea încă zgărzile antipurici şi nu voia să îşi arate corpul sănătos, bine hrănit — 78 de kilograme la 1,80 înălţime —, lucru care l-ar fi dat de gol din prima. Fără să mai vorbim de mălai şi de cuţit...

Ceilalţi erau ajutaţi de asistenţi să se dezbrace cu prudenţă. De multe ori pielea venea jos odată cu haina. Timp de săptămâni, luni, ani, oamenii ăştia nu îşi dăduseră jos ţoalele, provocându-şi mutaţii terifiante. Un bătrânel îşi scotea încet şosetele, jumătate material, jumătate carne. Ciorapii ascundeau o rană vie care avea exact modelul zalelor unui lanţ.

— Hei, tu! Aia e liberă!

Janusz se puse în mişcare, dar strigăte prin aburul dens îl opriră. Sub chiuvete, un infirmier susţinea un om inconştient. Un altul îi veni în ajutor, cu cizmele lipăind prin bălţi.

— Îl ducem la urgenţă.

— Ce are?

În loc de răspuns, agentul îndreptă braţul cerşetorului înnegrit de cangrenă.

— Cu cât întârziem, cu atât va trebui să taie mai sus.

Janusz nu reuşi să le propună ajutorul, căci un agent îl interpelă din nou:

— Te duci sau trebuie să-ţi spun pe litere? La 6 e liber.

Avansă. Mai văzu un handicapat aninat de cârje sub jetul duşului. Pe un alt leşinat un infirmier îl spăla cu peria de podele.

— Hai! Hai! urla un supraveghetor, lovind în uşi. Nu o să staţi aici toată noaptea!

Janusz se năpusti în cabina lui şi încuie uşa. Se dezbrăcă. Îşi puse banii la loc sigur. Îşi scoase zgărzile. Când fu învăluit de apă, se simţi în sfârşit la adăpost. Jetul duşului, căldura... Se curăţă cu o furie surdă, îşi răzui pielea, se uscă apoi se îmbrăcă. Strecură cuţitul şi banii în cutele noilor sale veşminte. Se simţea curat. Refăcut. Ca nou.

Etapa următoare era masa. O baracă de şantier situată în fundul curţii, cu vreo douăzeci de mese, şi cu pereţii acoperiţi cu polietilenă. Aici domnea un calm relativ. Aceşti alcoolici cărora li se confiscaseră bidoanele nu aveau decât o alegere: să mănânce şi să adoarmă imediat ca să nu intre în sevraj.

În dreapta, o tejghea unde se distribuiau tăvile. Janusz se aşeză la coadă. Locul era ticsit. Şi supraîncălzit. La putoarea oamenilor se adăuga cea a halelii. Un miros de ulei ars sufoca atmosfera ca o ceaţă densă. Găsi un loc la o masă şi îşi goli farfuria fără să se uite la ce mănâncă. Era acum la fel cu ceilalţi. Doborât după o zi de frig şi de alcool, înmuiat de duş, trăgea la somn.

Dar o idee îi trecu prin minte. Nimeni nu îl recunoscuse. Nici măcar o dată nu fusese acostat de cineva în acest cartier general al cerşetorilor. Era pe un drum greşit? Va vedea mâine. Pentru moment, nu voia decât un singur lucru: să se întindă pe un pat.

O luă după ceilalţi şi ajunse la dormitoare. Camerele erau curate. Opt locuri în patru paturi suprapuse. Linoleum pe jos, care atenua căderile — cerşetorii cădeau din pat sau continuau să se bată în camere. Alese un pat de jos. Prefera să fie aproape de pământ pentru a o şterge rapid în caz de urgenţă.

Salteaua era îmbrăcată într-o husă de unică folosinţă. Se vârî sub cuvertură, strângând mânerul Eickhornului precum un copil jucăria preferată. Lumina rămânea aprinsă. Se urla şi se vocifera pe hol. Toată lumea se instala.

Janusz îşi spuse că în atâta gălăgie îi va fi uşor să vegheze. În secunda următoare era cufundat într-un somn profund.

***

— Domnul Saez? Sunt Anaïs Chatelet, căpitan de poliţie la Bordeaux.

Un moment de tăcere.

— Cum de aveţi numărul meu de telefon?

Nu îi răspunse.

Un moment de tăcere.

— Ce doriţi?

Tonul era arogant, dar vocea era blândă. Anaïs decisese să rămână la Biarritz până a doua zi. După cafeaua cu Martenot, primise prin SMS datele firmei care deţinea maşina 4x4. Aceasta aparţinea ACSP, Agenţiei de Control şi Securitate Privată, o societate de pază din zona serviciilor Terrefort la Bruges, în apropiere de Bordeaux. Sunase la firmă. Nu impresionase pe nimeni — refuzaseră chiar şi să-i dea datele de contact ale directorului Jean-Michel Saez.

Anaïs nu insistase. Îşi închiriase o cameră la un hotel mic din Biarritz, L'Amaia, pe bulevardul Maréchal-Joffre şi îşi reluase ancheta. După ce obţinuse numărul privat al lui Saez, începuse asaltul, sunându-l la fiecare jumătate de oră fără să lase niciun mesaj.

În cele din urmă, pe la ora 22, îi răspunse.

— Societatea dumneavoastră este proprietara unui 4x4 Audi Q7 Sline TDI cu numărul 360 643 AP 33?

— Da. Care e problema?

Vocea, în continuare plină de suficienţă, dar mieroasă. Anaïs se pregătea să-i scoată pe nas tonul arogant când îşi dădu seama că nu avea nicio armă cu care să pornească o ofensivă. Doar mărturia unui fugar, căruia *i se păruse* că o maşină îl urmărea.

Se decise să joace blând.

— Acest vehicul a fost observat de mai multe ori în apropierea unui medic din Bordeaux. Omul ne-a informat. Simţea că este urmărit de maşina societăţii dumneavoastră.

— A depus plângere?

— Nu.

— Aveţi datele acestei aşa-zise filări?

— 13, 14 şi 15 februarie 2010.

— Vă mai interesează şi altceva în legătură cu maşina aceasta?

Vocea îi rămăsese calmă. Saez părea chiar că se amuză pe seama acestei conversaţii. Ea nu rezistă tentaţiei să-i servească pontul pe care îl avea:

— Acelaşi 4x4 ar putea fi implicat într-o dublă omucidere care a avut loc pe plaja de la Guéthary, ieri, marţi, 16 februarie.

Directorul societăţii pufni în râs.

— Vi se pare caraghios?

— Caraghioasă este funcţionarea poliţiei. Cât timp veţi merge aşa, oamenii care vor să trăiască în siguranţă vor avea nevoie de tipi ca noi.

— Cum adică?

— Am declarat furtul acestei maşini de şase zile. Mai exact, de pe 11 februarie.

Anaïs o primi în plin.

— La ce comisariat?

— La postul de jandarmi din Bruges. De lângă birourile noastre. Credeam că războiul dintre departamentele poliţiei a luat sfârşit.

— Noi lucrăm cu jandarmii mână în mână.

— Atunci e cazul să faceţi progrese în ceea ce priveşte comunicarea.

Anaïs avea gura uscată. Simţea că omul minte, dar pentru moment nu avea cum să riposteze. Încercă să încheie într-o manieră demnă:

— Ne veţi explica toate acestea la post. Strada François-de-Sourdis, la...

— Nici vorbă.

— Poftim?

— Am avut răbdare cu dumneavoastră, domnişoară. Acum e momentul să punem punctul pe i. La birourile dumneavoastră convocaţi suspecţii. Nu reclamanţii. Când îmi veţi găsi maşina, dacă asta se va întâmpla vreodată, atunci mă veţi invita politicos să trec pe la comisariatul dumneavoastră şi voi vedea cum îmi voi face timp. Bună seara.

Ton. Anaïs era siderată de aplombul ticălosului. Omul avea sigur relaţii personale cu mai-marii din Bordeaux. Serate între notabilităţi. Donaţii pentru politicieni. Privilegii de tot felul. Le ştia. Crescuse în această mocirlă.

Stătea în camera ei. Culori terne. Mobilier din alte timpuri. Miros de mucegai şi detergent. Un loc perfect pentru a o veghea pe bunica ta pe patul de moarte. Se instală la un birou micuţ acoperit cu un milieu şi reciti informaţiile pe care le avea despre firma de pază.

Agenţia exista de doisprezece ani. Propunea servicii standard. Gardieni şi dresaj de câini. Agenţi de pază şi de supraveghere. Bodyguarzi. Închirieri de maşini de marcă... Anaïs consultase site-ul de pe internet. Tonul era vioi, dar informaţiile erau opace. Întreprinderea aparţinea unui grup — nu se ştia care. Jean Michel Saez se lăuda cu „o lungă experienţă în materie de securitate", dar nu se spunea unde o dobândise. Cât despre referinţe, nu aveau voie să menţioneze niciun client din motive de confidenţialitate.

Anaïs porni la vânat articole, comentarii, indiscreţii. Din nou nimic. Mai să crezi că era o societate fantomă, fără trecut, fără clienţi, fără parteneri.

Îl sună pe Le Coz. Voce morocănoasă. De când se întorsese la Bordeaux, se ocupa de fluxul de mărturii false şi indicii fanteziste în cazul fugarului. Ca bonus, hărţuirea la care era supus de media şi de autorităţi: UNDE ESTE VICTOR JANUSZ? Anaïs se întrebă în sinea ei dacă nu cumva rămăsese la Biarritz ca să scape de toate astea.

— Noutăţi despre judecător?

Din ziua de dinainte se vorbea despre o sesizare iminentă. Fuga lui Freire accelerase lucrurile. Evident. Adio independenţă. Adio libertate. Şi poate chiar şi adio anchetă...

— Încă nimic, răspunse Le Coz. Parchetul se pare că ne-a uitat.

— Zău? Şi restul?

Restul erau Janusz şi fuga lui.

— Nimic. Ne-a scăpat printre degete, trebuie să recunoaştem.

Pe de o parte, Anaïs se bucura de asta. Pe de alta, se temea de ce era mai rău. Janusz ar fi fost la adăpost în închisoare. Orice fugar riscă un glonţ rătăcit, iar el avea pe urmele lui trăgători de elită profesionişti.

— Unde eşti?

— La birou.

— Eşti în formă?

Le Coz oftă din rărunchi în receptor:

— Te ascult.

Anaïs îl însărcină pe Le Coz să se ducă la birourile firmei şi să percheziţioneze locul. Până la numirea oficială a unui judecător, echipa ei beneficia de puteri depline.

— Am nevoie de tot istoricul lor exact, îl instrui. Lista clienţilor. Organigrama. Numele grupului de care aparţin. Tot.

— Mă duc mâine-dimineaţă?

— Te duci acum.

— Dar e ora 22!

— O să dai de un paznic de noapte. Trebuie să fii convingător.

— Dacă Deversat o să afle, o să...

— Când va afla, noi o să avem informațiile. E tot ce contează.

Le Coz nu răspunse. Aştepta cuvântul magic.

— Te acopăr.

Polițistul se supuse, mai mult sau mai puțin convins. Ea ezită un moment, apoi decise să îl sune personal pe comisar. Pe numărul lui privat.

— Aşteptam să mă suni, spuse el pe un ton oficial.

— Eu aşteptam să mă sunați dumneavoastră.

— Nu aveam nimic deosebit să-ți spun.

— Sunteți sigur?

Deversat îşi drese glasul:

— A fost numit un judecător.

I se opri inima în loc. Pusese întrebarea la nimereală şi răspunsul i se întorsese cu violența unui bumerang.

— Cine a fost numit?

— Philippe Le Gall.

Nu putea nimeri mai rău. Un novice, un pic mai mare ca ea, abia ieşit de pe băncile şcolii de magistratură. Se ciocnise deja o dată de el. Semăna cu judecătorul din cazul Outreau. Acelaşi şef de promoție. Tot atât de tânăr. Tot atât de lipsit de experiență.

— Mă va schimba?

— Nu mai ține de mine. N-ai decât să îl convingi pe Le Gall.

— În dosarul acesta, nu mi se poate reproşa nimic.

— Anaïs, anchetezi o crimă. Legată fără îndoială de un dublu asasinat din Țara Bascilor. Pentru moment, nu ai niciun rezultat. Singurul lucru concret pe care l-ai obținut a fost să-l scapi printre degete pe singurul nostru suspect.

Ea rememoră progresele făcute în anchetă. Identificase victima. Identificase un martor — să zicem, un suspect. Descifrase modul de operare al criminalului. Nu atât de puţin pentru trei zile. Dar Deversat avea dreptate: nu-şi făcuse decât meseria. Cu seriozitate, însă fără sclipiri de geniu.

— Mai e ceva, continuă comisarul.

Anaïs tresări. Se aştepta ca întotdeauna să fie înlăturată. Nu pentru că ar fi fost femeie, nici pentru că era tânără, ci pentru că era fiica lui Jean-Claude Chatelet, călăul din Chile, ucigaşul presupus a mai mult de două sute de prizonieri politici.

Dar Deversat bătea în altă parte:

— Se pare că eşti legată de suspect.

— Poftim? Cine zice asta?

— Nu contează. L-ai întâlnit pe Mathias Freire şi în afara anchetei?

— Nu, minţi ea. Nu l-am văzut decât o dată pentru a-l interoga despre un pacient. Patrick Bonfils.

— De două ori. Ai fost la el acasă în seara de 15 februarie?

— Aţi... aţi dispus să fiu urmărită?

— Bineînţeles că nu. Pură întâmplare. Unul dintre tipii de la noi a dat de maşina ta în faţa casei lui Mathias Freire.

— Cine?

— Las-o moartă.

Toţi nişte ticăloşi. Toţi cu două feţe. Poliţaii erau cei mai răi. Informarea era viciul lor. Mediul lor natural. Zise cu o voce albă:

— L-am mai interogat o dată, într-adevăr.

— La ora 23?

Nu-i răspunse. Ştia acum de ce îi va fi retrasă ancheta. Îi dădură lacrimile.

— Păstrez cazul sau nu?

— Unde eşti acum?

— Mă pregăteam să asist mâine la percheziţia aprofundată a domiciliului celor două victime de la Guéthary.

— Eşti sigură că acolo e locul tău?
— Mă întorc dimineaţă. Vă reamintesc că maşina lui Mathias Freire a fost găsită la faţa locului.
— Jandarmii au fost de acord?
— Nu sunt probleme.
— Să fii la post înainte de prânz. Judecătorul vrea să te vadă mâine după-masă.
— Marea depoziţie verbală?
— Spune-i cum vrei. Înainte să te vadă, vrea un raport detaliat al cazului. O sinteză. Sper că nu-ţi e somn deoarece îl vrea mâine-dimineaţă pe e-mail.
Deversat era pe cale să închidă, dar ea îl întrebă:
— Societatea ACSP, o cunoaşteţi?
— Vag. De ce?
— Una dintre maşinile lor ar putea fi implicată în caz.
— Care caz?
Anaïs riscă puţin:
— Masacrul de pe plajă. Ce părere aveţi despre ei?
— Am avut de-a face cu ei în cazul unei spargeri la Chartrons. Un hotel particular supravegheat de oamenii lor. O adunătură de bandiţi, după părerea mea. Vechi militari. I-ai contactat?
— Da, pe directorul lor. Jean-Michel Saez.
— Şi ce a spus?
— Că li s-a furat maşina înainte. Voi verifica.
— Ai grijă. Dacă îmi amintesc bine, au legături foarte sus-puse.
Anaïs se gândi la Le Coz: mergea drept spre o cauză pierdută dinainte. O percheziţie ilegală, fondată doar pe simple conjuncturi. În aceeaşi secundă, se decise să nu-l sune. Avea nevoie de informaţiile acelea. Instinctul îi spunea că va ieşi ceva din asta. Mai târziu, o să fie timp suficient pentru tăierea panglicii...
Coborî să îşi facă o cafea în hol, apoi urcă în goană înapoi. Deschise un fişier nou pe Mac-ul ei şi se puse pe redactat

sinteza cerută. Dacă stai să te gândeşti, era o ocazie perfectă să facă o recapitulare a propriei sale anchete.

***

Durerea îl trezi brusc. Simţea crampe puternice în stomac. Arsuri se ridicau în sus dinspre pubis spre coaste. Unda dureroasă îi atingea şi spatele, parcă spărgându-i vertebrele.

Deschise ochii. Luminile erau stinse. Etajul era cufundat în tăcere. Ce i se întâmpla?

O chiorăială lugubră în stomac îi răspunse. Însoţită de o arsură precisă în jurul anusului. Diaree. Din cauza vinului pe care îl băuse toată ziua. Sau, pur şi simplu, o gastroenterită. Sau, şi mai simplu, frica. O groază care îl bântuia de aseară şi care explodase acum în măruntaiele lui.

Se rostogoli pe o parte cu mâinile pe burtă şi puse picioarele pe podea. I se învârtea capul. Picioarele îi tremurau. Singura urgenţă: să se uşureze la budă. Îndoit din şale, strecură cuţitul în buzunar şi o luă pe bâjbâite spre uşa dormitorului. Fiecare pas îi provoca o suferinţă cumplită.

Se opri în uşă, agăţându-se de toc. Îşi aminti că văzuse buda la intrarea pe hol. Nu era sigur că se va putea ţine până acolo...

Se năpusti în direcţia aceea, sprijinindu-se de pereţi şi ţinându-se cu mâinile de burtă. Peste tot se tuşea. Se trăgeau vânturi. Se sforăia. Ajunse la grupurile sanitare. Pentru a da peste o coridă nocturnă. Doi asistenţi încercau să smulgă un om care se ţinea cu amândouă mâinile de un robinet. Janusz nu îi vedea decât ochii. Ochi de nebun. Tipul nu se opunea, nu striga, se concentra doar să se ţină cât mai bine. Nici cei doi asistenţi nu erau mai breji, trăgeau cu toată puterea să îl desprindă. Niciun rost să te amesteci.

Duşurile. Erau dotate cu closete. Împinse uşa din sticlă. O luă la dreapta. Se trezi în curte. Pentru o clipă, aerul rece

îi alină suferința. Totul era împietrit. Chiar și câinii de pe acoperișul primei clădiri erau liniștiți.

Janusz nu avea idee cât e ceasul. Era în inima nopții. În inima propriei suferințe. Se târî pe lângă clădirea cu dormitoarele. Sala de dușuri era în întuneric. Ajunse la ușile roșii și cabinele albe. Totul fusese curățat. Plutea în aer un miros puternic de cloramină. Împinse o ușă. Ocupat. Gemete și bășini se auzeau din plin.

Următoarea era liberă. Deschise ușa cu o lovitură de cap. Pătrunse clătinându-se în cabină și se răsuci. Se descheie la pantaloni. Se așeză pe closet fără să mai încuie ușa. Crampele îi străpungeau măruntaiele. Ușurarea îi tăie răsuflarea.

Închise ochii sub efectul plăcerii. Se golea. Se elibera de rău... În ciuda durerii care persista, era o binecuvântare.

Cu pleoapele coborâte, percepu zgomotele din cabina alăturată, ecou al propriei sale mizerii. Era de acum unul de-al lor. Un tovarăș de rahat. Un complice al străfundurilor. Diareea aceasta fusese botezul lui de foc.

Îngheță.

Cineva era chiar în fața lui.

Deschise ochii, fără să ridice capul. Cizme Wetson lustruite bine se înălțau la câțiva centimetri de bascheții lui. Panicat, încercă să înțeleagă ce se întâmplă. Nu încuiase ușa. Omul se strecurase înăuntru și o închisese în urma lui. Toate acestea în timp ce el se căca fără nicio reținere. Primul gând îl duse la români, dar cizmele nu cadrau cu această ipoteză. Ridică ușor capul. Pantalonul de costum, strâmt, bine croit, sugera marile mărci italiene.

Încă niște centimetri și îi văzu mâinile. Intrusul avea în mâini un colier de plastic. Un cordon de nailon cu interiorul dințat. Chestie standard pentru orice muncitor din lume. Oare de unde știa asta?

Își ridică rapid palma dreaptă. Garoul îl strângea deja de gât. Îl prinse cu mâna și opri strânsoarea. În timp ce asasinul

își căuta o altă poziție, Janusz sări în picioare și ținti cu capul bărbia agresorului. O durere fulgerătoare îl străbătu. Se prăbuși pe closet, înăbușindu-și un urlet.

Agresorul lăsase colierul din mână. Ezita, retrăgându-se spre ușă. Janusz nu își mai ridică pantalonii. Cu mâna stângă — cea dreaptă îi era încă prinsă la piept — îl împingea pe agresor afară.

Niciun rezultat. Cu un moment de întârziere își aminti că ușa se deschidea spre interior. Puse mâna pe clanță și trase. Ușa se întredeschise, blocată de adversar, care începuse să-și revină.

Urlă:

— AJUTOR!

În clipa aceea, chiar în secunda aceea, știu că viața îi atârna de un fir de păr. Un al doilea om îi apăru în față, dincolo de prag, cu un pistol automat în mână. Îl recunoscu dintr-odată. Unul dintre spilcuiții din cartierul Fleming. Unul dintre asasinii de pe plaja din Guéthary.

Omul în negru ridică brațul în direcția lui.

— AJUTOR!

Primul îi bloca acum câmpul vizual. Ieși clătinându-se din cabină, ținându-se cu mâinile de față. Janusz ridică picioarele și închise ușa cu o lovitură de călcâi. Se ghemui pe closet cu coatele ridicate în fața capului, urlând în continuare:

— AJUTOR!

Nu se întâmpla nimic. Nici detunături, nici lovituri de glonț, nici durere. *Nimic.* Nu mai era nimeni de cealaltă parte a peretelui, o simțea.

Cu mâna liberă, Janusz își ridică pantalonii, într-o tresărire de demnitate.

Nu înceta să urle cu vocea unui porc pe cale de a fi înjunghiat:

— AJUTOR!

Zgomot de paşi alergând în curte. Îi veneau în ajutor. Abia avu timp să tragă apa înainte de a izbucni într-un râs nervos. Era viu. Se extrase din cabină, îşi scoase degetele de sub colier, ajutându-se cu dinţii şi cu mâna stângă. Avu prezenţa de spirit să îndese garoul sub gulerul cămăşii. Nici vorbă să povestească despre cum fusese atacat.

Zgomotul unei uşi care se deschidea îl făcu să se răsucească, trezind teama care abia ce se stinsese. O figură scorojită cu o barbă de profet îşi făcu apariţia. Nu era decât complicele lui la budă.

Îi făcu un semn să se liniştească şi termină să îşi încheie pantalonii. Mâna dreaptă era amorţită şi îl durea. Se aplecă pe o chiuvetă şi lăsă apa rece să îi curgă pe faţă. Simţi mânerul cuţitului în fundul buzunarului. Nici măcar nu se gândise să îl folosească. Pur şi simplu îl *uitase*.

***

— Te gusta?

Prizonierul, cu ochii scoşi din orbite, scoase un urlet în loc de răspuns. Trăgea aer în piept prin gura menţinută deschisă cu ajutorul unui depărtător — instrument antic, din metal, datând din vremea războiului din 1914-1918.

— Te gusta?

Omul încercă să scuture din cap, dar un garou de piele îl ţinea fixat de spătarul scaunului pe care era aşezat. Vomită un cheag de sânge. Faţa îi era un amestec de oase şi cartilaje distruse.

Ochii nu părăseau şarpele răsucit pe braţul şontorogului.

— Te gusta?

E un *nacanina*, o reptilă de apă adusă din mlaştinile argentiniene. Neagră, cu reflexe aurii, nu este veninoasă, dar nu încetează să îşi dilate gâtul la furie.

E la doar câţiva centimetri de gura deschisă a prizonierului. Omul se vaită, roşu la faţă, se agită cu gâtlejul deschis. Şarpele se retrage, se încordează, se întinde. Capul lui triunghiular şuieră şi loveşte buzele deţinutului. Animalul este speriat, vrea să găsească o ascunzătoare, să se vâre într-o cavitate umedă, familiară...

— TE GUSTA?

Omul urlă din nou, dar strigătul lui se opreşte brusc. Mâna şchiopului i-a băgat şarpele pe gură. Reptila a şi luat-o repede pe esofag în jos, fericită că poate să se ascundă. Un metru de muşchi, inele şi sânge închegat dispar pe gâtul victimei care se sufocă imediat.

Anaïs se trezi urlând.

Liniştea din cameră îi tăie răsuflarea. Totul era negru. Unde se afla? Vocea tatălui ei încă răsuna în apropiere. *Te gusta*? Şuieratul şarpelui plutea prin încăpere. Înghiţi cu greutate, apoi scoase un suspin. Creierul îi era în ceaţă. În umbră văzu un baston, apoi o pereche de pantofi asimetrici... Camera tatălui ei...

Nu. Cameră de hotel. Biarritz. Ancheta. Reperele o făcură să se simtă vag uşurată. Dar visul persista în ea. Depărtătorul îi lăsase o durere în maxilare. *Nacanina* se agita pe gâtlejul ei. Tuşi. Îşi frecă gâtul.

Îi reveni luciditatea. Ca şi amintirile.

Ele îi alimentau acum nopţile. Căută ceasul pe noptieră. Nu citi ora, ci data. 18 februarie 2010. Trebuia să îl uite pe Şontorog. Nu mai era o fetiţă. Era femeie. *Era poliţistă.*

Căldura din încăpere i se părea de nesuportat. Se ridică să verifice radiatorul, dar simţi că este lipită de aşternuturi. Transpiraţie? Anaïs găsi veioza de pe noptieră şi aprinse lumina.

Patul era plin de sânge.

Înţelese într-o secundă. Braţele ei. Rănite. Tăiate. Sfâşiate. Carnea răsfrântă ca nişte buze. De opt ani nu se mai atinsese de ele. Şi iată că în somn o făcuse din nou...

Ar fi izbucnit în plâns, dar era siderată. Logică de poliţist. Cu ce făcuse asta? Unde era arma crimei? Găsi în aşternut, într-una din cutele însângerate, un ciob de sticlă. Ridică ochii spre fereastră. Intactă. Se duse la baie. Lucarna era spartă. Sticlă peste tot pe jos.

Trase prosopul şi îl puse pe podea ca să îşi protejeze picioarele goale. Se apropie de chiuvetă. Gesturile îi reveniră în memorie, în virtutea obişnuinţei. Apă rece pe braţe. Hârtie igienică pe răni. Cea mai bună fibră pentru cicatrizare. Nu o durea. Nu simţea nimic. Sinceră să fie, se simţea bine, ca de fiecare dată...

Folosi parfumul ca să dezinfecteze rănile, apoi îşi bandajă antebraţele cu hârtie igienică. Simbolistică evidentă: era un rahat.

Într-un acces de furie, se întoarse în cameră şi smulse aşternuturile, pătura şi cuvertura. Le făcu sul lângă pat. Dovezile clare ale crimei sale. Se opri. Auzi din nou vocea din coşmar — vocea tatălui ei: *Te gusta?*

Iată de ce se mutila.

Voia să elimine sângele pe care îl ura.

Să se smulgă din propria ei descendenţă.

Se aşeză pe salteaua imaculată, cu spatele la peretele alb, înconjurându-şi cu braţele genunchii. Se legăna înainte şi înapoi ca un nebun în celula de izolare.

Se ruga cu o voce joasă în spaniolă. Cu ochii ficşi şi creierul gol, repeta legănându-se:

Padre nuestro, que estàs en el cielo
Sanctificado sea tu nombre
Venga a nostros tu reino
Hàgase tu voluntad en la tierra...

***

La ora 7:30 se dădu deşteptarea. Toată lumea la masă. Şi ce vânzoleală!

Janusz se luă după ceilalţi. După sesiunea de pântecăraie, primise ajutor. Primise îngrijire — un comprimat de Imodium care oprise diareea. I se ascultase mărturia. Minimalizase agresiunea, reducând-o la o simplă ceartă între cerşetori. Supraveghetorii nu erau tâmpiţi. Îi bănuiau pe români. Janusz jură că nu au fost ei. Îl trimiseseră înapoi la culcare, promiţându-i încă o şedinţă a doua zi dimineaţa în prezenţa directorului adăpostului — şi cu siguranţă şi a poliţiştilor. Nu mai reuşise să adoarmă. Asasinii în costume în dunguliţe. Colierul Colson. Amortizorul ataşat la pistol. Cum de îl găsiseră? Îl urmăriseră oare de la Biarritz până aici? Fusese oare reperat la adăpost? De către cine?

Noaptea aceasta îi furnizase măcar un răspuns. De la crima din Guéthary, se tot întreba dacă îi voiau şi lui pielea. Nu mai era nicio îndoială: era cu siguranţă pe listă.

Janusz îşi jurase că o va şterge englezeşte în zori. Nici vorbă să răspundă şi altor interogatorii. Nici vorbă să reia contactul cu lumea civilizată şi mai ales cu poliţaii. Portretul lui pesemne că circula deja prin comisariate şi chiar şi prin adăposturi, cantine sociale şi oriunde ar fi fost posibil ca Janusz să îşi facă apariţia. Trebuia să dispară. Şi asta cât de repede.

Grilajele de la UAU nu se deschideau decât la 8:30. Era adâncit în propriile gânduri, cu ochii la ceaşca de cafea şi la bucata de pâine, când o agitaţie anormală se produse la masă. Vecinul lui de masă tremura. Un altul, patru locuri mai încolo tremura şi el. Un altul, de la o masă de alături, tremura chiar şi mai tare. Tremurături, clătinări, clinchete — deveneau tot mai puternice. Toată sala părea supusă unei monstruoase vibraţii.

Janusz ghici. Erau mai mult de opt ore de când bărbaţii şi femeile acestea nu băuseră. Nu aveau nevoie nici de cafea,

nici de tartine. Ei aveau nevoie de vinoase. Unii se sprijineau de ceaşcă. Pe alţii îi apucaseră convulsiile de le tremurau scaunele sub fund.

La Pierre-Janet, vagabonzii recuperaţi noaptea sufereau de acelaşi rău ca şi cei de aici, când se trezeau dimineaţa. Setea de vin le urla în vene, provocându-le spasme care îi făceau pe ceilalţi să râdă. O numeau „trebăutură" în loc de „tremurătură".

Janusz aruncă o privire de jur împrejur. Jumătate de sală se agita. Cealaltă jumătate se distra urlând: „Tresăbeau, tresăbeau!" Îşi luă tava şi se ridică. O criză gigantică de epilepsie era pe cale să se producă şi urma să aibă nevoie de un număr maxim de asistenţi — moment ideal ca să o şteargă.

Îşi aşeză ceaşca pe un suport de vase, când o voce îl interpelă:

— Jeannot?

Janusz se întoarse. Un tip mărunţel, cu o şepcuţă neagră şi cu geaca strânsă cu o sfoară stătea în faţa lui. În ochi îi strălucea miracolul atât de aşteptat: un licăr de recunoaştere.

— Jeannot, eşti chiar tu?

— Mă cheamă Janusz.

— Exact. Jeannot. Omul izbucni în râs: Dumnezeule, nu mă mai recunoşti sau ce dracu?

Nu răspunse. Moaca tipului nu îi spunea nimic.

— Shampooing, continuă celălalt.

Cu un gest, îşi scoase şapca. Complet chel. Îşi frecă scăfârlia.

— Shampooing, te-ai prins? Ai înnebunit de te-ai întors aici?

— De ce?

— Doamne, sigur ai turnat în tine la greu...

— Adică... beau?

— Ca o gură fără fund, bătrâne.

— De ce nu trebuia să mă întorc?

— Din cauză de poliţie. Şi din cauză de ştii tu ce.

În spatele lor tremurăturile continuau. Strigăte, râsete, trepidaţii. Adăpostul se trezea. În singura manieră posibilă: sub formă de coşmar

Janusz îl apucă de braţ pe Shampooing şi îl trase într-un colţ mai liniştit, lângă cafea şi dulceaţă.

— Nu îmi amintesc nimic, pricepi?

Chelul luă un ton fatalist, scărpinându-se în cap.

— Asta ne aşteaptă pe toţi, mai devreme sau mai târziu...

— Unde ne-am cunoscut?

— La Emmaüs. Cerşeai acolo.

Iată de ce nu îl recunoscuse nimeni pe stradă. Janusz nu era un câine vagabond. Avea nişa sa. La adăpostul Emmaüs din Marsilia. Se gândi la tipul pe care îl întâlnise în trenul de Biarritz. Daniel Le Guen. Un coleg de la Emmaüs. Ar fi trebuit să îşi înceapă ancheta cu această pistă.

Zarva devenise insuportabilă. Agenţii sociali începuseră să sosească. Alţii deschideau uşile. Trebuiau să elibereze fiarele. Va profita de busculadă.

— S-o ştergem, îi şopti.

— Dar n-am luat micul dejun încă.

— Îţi iau o cafea afară.

Erau împinşi spre rastelurile de vase. Tocmai se forma o grămadă. Fără îndoială o dispută cu partea ei de încurajări şi partizani. Janusz îl apucă mai strâns de mână pe Shampooing şi îl împinse spre ieşire.

— Să mergem.

În trecere, aruncă o privire scurtă spre cei adunaţi. Nu era o luptă. O femeie se prăbuşise pe jos. Nemişcată, ca moartă. Îi dădu la o parte pe ceilalţi cu coatele şi îşi croi drum până la ea. Puse un genunchi jos şi îi făcu un examen rapid. Încă trăia.

Aplecându-se, simţi un miros puternic de mere. Mai mult decât un indiciu — o explicaţie. Acest miros era cel al acetonei care îi satura pielea. O comă diabetică în urma unei

acidocetoze. Fie femeia nu își urma tratamentul cu insulină, fie nu mâncase de câteva zile. În orice caz, era nevoie să-i injecteze de urgență o doză de Glucagon. Apoi să-i pună o perfuzie cu glucoză.

Un adevăr implicit îi trăsni prin minte. Fără nicio îndoială: era medic.

Ca o confirmare, Shampooing țipa în spatele lui:

— Lăsați-l pe el! Îl cunosc! E doctor!

Cerșetorii își dădeau coate, râdeau, tremurau. Fiecare își dădea cu părerea:

— Trebuie să respire într-o pungă!

— Gură la gură! Vreau să-i fac gură la gură!

— Să chemăm poliția!

Agenții ajunseră în sfârșit. Janusz se ridică și se eschivă discret. Un doctor va veni imediat oricum. Shampooing era încă acolo, gesticulând și făcând pe salvatorul.

Janusz îl apucă din nou de braț și îl trase afară în curte.

Grilajele erau deschise. Vagabonzii începuseră să-și ia valea. Trebuiau să se grăbească. Chelul puse frână celor doi bascheți:

— Așteaptă! Trebuie să-mi recuperez calabalâcul!

Mai pierdură încă cinci minute la recepție, după care o șterseră, încrucișându-se la intrare cu o ambulanță. O luară cu pași repezi în sus pe bulevard. Impresia pe care o avusese de cu seară se dovedi adevărată: cartierul era în plină renovare, ceea ce implica în prima fază o oarecare distrugere. Șantierele alternau cu imobile în ruină, cu ferestre murdare. În centrul zonei, un pod autorutier trecea pe deasupra acestui *no-man's-land* în plină transformare.

Janusz dădu cu ochii de un șir de vagabonzi prosternați la baza unui zid orb. Rabini la poalele Zidului Plângerilor.

— Ce i-a apucat?

— Își recuperează biberoanele. Vinul e interzis în adăpost. Ascundem rezervele în crăpăturile zidului. Așa, nu se pierde

timp de dimineaţă. Uneori chiar şi noaptea se scoală să tragă o duşcă. N-am văzut, n-am cunoscut, bătrâne... Unde mergem?

Fără să stea pe gânduri, Janusz răspunse:

— Am nevoie să văd marea.

***

Baraca lui Bonfils era făcută bucăţi.

Patru pereţi goi adăpostind vidul. Toate mobilele, hainele şi celelalte obiecte ale cuplului erau scoase afară. Clădirea nu mai avea nici planşeu şi nici acoperiş. Şipcile erau stivuite la câţiva metri distanţă. Ţiglele stăteau grămadă un pic mai încolo. Pereţii fuseseră găuriţi în mai multe locuri, pentru a descoperi eventuale ascunzători. Praful de var acoperea totul ca o cenuşă vulcanică. Jandarmii plantau sonde, ţăruşi, treceau cu detectoarele de metal peste fiecare părticică a ruinei.

Bunurile lui Patrick Bonfils şi ale lui Sophie erau puse pe categorii pe mai multe folii. Fiecare grupă era acoperită cu un acoperiş provizoriu pentru ca ploaia să nu deterioreze aceste vestigii.

Anaïs făcu câţiva paşi printre corturi, în pelerină şi cizme de cauciuc. Totul era de un umor negru. Nu mai adormise după coşmar. Recitise şi corectase sinteza, apoi, în zori, o trimisese judecătorului. Gripa nu o slăbise şi tocmai se certase cu comandantul Martenot, care pretindea că tot nu primise rezultatele autopsiei. Minciuna devenise grotescă.

Pe una dintre folii fuseseră puse obiectele electrice, de menaj şi vesela. Pe o alta hainele, aşternuturile şi lenjeria. Pe alta mobilierul din baie şi din veceu: chiuveta, closetul, cada. Pe alta, cărţile lui Bonfils. Anaïs avea senzaţia că umblă printre tarabele din talcioc.

Pentru prima dată de foarte mult timp îi era cald la mâini. Pe drumul spre Guéthary îşi cumpărase tradiţionala

trusă de prim ajutor. Dezinfectant. Cremă cicatrizantă. Bandaje. Se doftoricise în maşină. O fiară care îşi linge rănile.

Îi sună telefonul. Le Coz.

Se adăposti sub un copac.

— Nu m-am descurcat prea rău, zise poliţistul cu o voce satisfăcută.

— Te ascult.

Le Coz se dusese la sediul ACSP şi îl scuturase pe paznicul de noapte. Găsise arhiva întreprinderii. Certificatele de înregistrare. Constituirea de capital. Bilanţul fiecărui an. Lista clienţilor — societăţi farmaceutice sau unităţi de producţie care foloseau ACSP pentru supravegherea locurilor mai speciale. Nimic de semnalat.

Întreprinderea aparţinea unui trust mai mare. Anaïs nu pricepu nimic din încrengătura de firme pe care Le Coz încerca să i-o descrie — înainte de a se face poliţist, frumuşelul urmase un curs comercial. Un singur fapt notabil reieşise din toată această poveste. Firma aparţinea unui grup important al industriei chimice franceze, Mêtis, cu sediul în apropiere de Bordeaux. Anaïs mai auzise de numele ăsta.

— Despre Mêtis, reluă ea, ce ai aflat?

— Nimic, sau aproape nimic. Activitate chimică, agronomică, farmaceutică. Mii de salariaţi aproape peste tot în lume, dar mai ales în Franţa şi în Africa.

— Asta-i tot? Cine sunt proprietarii?

— E o societate anonimă.

— Trebuie să sapi mai adânc.

— Imposibil, iar tu ştii asta. Deja percheziţia mea a fost total ilegală, ne băgăm cu capul în zid dacă mai facem şi un singur pas. Ştii că a fost numit un judecător?

— Mă întâlnesc cu el după-amiază.

— Va rămâne ancheta noastră?

— O să-ţi spun diseară. Asta e tot?

— Nu. Am avut o surpriză de dimineaţă.

— Ce?

— Victor Janusz a fost reperat la Marsilia. Mai multe mărturii concordă. A dormit într-un adăpost pentru vagabonzi. Vrei numărul comandantului care dirijează operaţiile?

***

Le Vallon des Auffes e una dintre staţiunile turistice importante ale Marsiliei, dar pe 18 februarie era mai degrabă o staţiune-fantomă. Restaurantele erau închise. Vaporaşele goale. Cabanele încuiate. Cheiul care încadra rada era curat şi lustruit. Lui Janusz îi plăcea pustietatea aceasta. Vântul îi bătea în faţă. Vaporii de apă suspendaţi în aer. Marea în depărtare şi totuşi atât de aproape, prezentă şi în cea mai mică particulă de lumină. Aici puteai să bei albastrul şi să respiri sarea.

Era aşezat pe panta micului port, practic cu picioarele în apă, spre apeductul care decupa cerul şi marea cu arcurile sale. Moment ideal pentru a relua interogatoriul.

— Cum de ştii că sunt medic?

— Nu ştiu nimic. Eşti medic?

— Adineauri le-ai spus celorlalţi că sunt doctor.

Shampooing ridică din umeri. Scoase haleala pentru micul dejun. Două gamele deformate. Cornuri din seara trecută, recuperate de la un brutar binevoitor. Un bidon nou-nouţ pe care îl plătise Janusz. Umplu cele două gamele, apoi înmuie cornul în vin.

— Nu mănânci?

— Ţi-am spus pe atunci că sunt medic?

— N-ai spus nimic. Nu erai genul vorbăreţ, amice. Dar aveai aerul că te pricepi. Mai ales la ce se petrecea în capetele noastre.

— Ca un psihiatru?

Shampooing muşcă din corn fără să îi răspundă. Talazul veni să le spele tălpile, într-un murmur de spumă.

— Îți aduci aminte când ne-am cunoscut?
— Ți-am zis, în noiembrie. Era un frig de groază.
Janusz își luă carnețelul și începu să noteze.
— Ai devenit intelectual, bombăni Shampooing. Nu bei?
— La adăpostul Emmaüs?
— Îhî.
— Unde e?
— Unde e ce?
Vagabondul îl privi pieziș. Avea o piele spână, foarte albă, fără barbă sau sprâncene. Oase ascuțite ca ale unui schelet uscat. Cicatrici îi brăzdau fața. Urme de luptă, dar și o linie mai clară, chirurgicală, la baza craniului. Janusz era sigur: chelul suferise o trepanație.
— Emmaüs: unde se află? repetă el.
— Chiar că ești dus... Bulevardul Cartonnerie, în arondismentul unsprezece.
Își mai puse o dușcă și înmuie un al doilea corn. Janusz continua să noteze.
— Pe 22 decembrie am fost ținut în arest pentru o bătaie.
— Îți aduci aminte de asta?
— Mai mult sau mai puțin. Știi ce s-a întâmplat?
— Nu am fost acolo, dar m-am mai întâlnit cu tine o dată după aceea. Tipii de la Bougainville te-au încolțit.
— Bougainville?
— Un cartier din Marsilia. Nu departe de Madrague. O bandă de vagabonzi bântuie pe acolo. Tipi periculoși. Stricați la cap. Violenți.
Janusz se întrebă cum putuse face față unor asemenea indivizi.
— De ce m-au atacat? Să mă jefuiască?
— De ce să te jefuiască? Îți voiau pielea, îhî.
— Așa ți-am spus?
— Te căcaseși în pantaloni, băiete.
— Ți-am zis de ce voiau să mă omoare?

— Nu. Mi-ai spus doar că o să pleci. Că lumina se întorsese. Că zeii îşi scriau istoria. Ai fost mereu ciudat, dar de data aia erai dus rău cu pluta.

Lumina. O legătură cu visul lui şi cu cel al lui Patrick Bonfils? Un simptom de fugă psihică? *Zeii şi poveştile lor.* O aluzie la ucigaşul mitologic? Durerea începu să îi pulseze în spatele ochiului stâng.

— Ştii unde am plecat?

— Nicio idee. La naiba. Ce ţi s-a întâmplat?

— Ţi-am zis că nu ştiu nimic!

Shampooing nu mai insistă. Durerea se amplifica, iradiind spre frunte. Janusz încercă să o alunge puţin, privind spre mare, spre arcurile apeductului. Nu obţinu nimic. Dimpotrivă, vremea se strica. Apa devenise aproape neagră. Valurile argintate aveau cruzimea sticlei sparte. Migrena sa contamina peisajul şi nu invers.

— Adineauri, zise masându-şi tâmplele, mi-ai spus că nu ar fi trebuit să mă întorc „din cauza sticleţilor".

— Îhî.

— Pentru chestia aia cu bătaia? E o chestie veche...

— Pe naiba. Sticleţii te caută. Aici. Acum. Ieri au răscolit tot cartierul. M-am întâlnit cu ei de două ori. La Valentine şi la ADJ Marceau. Ne-au interogat. Te caută aici, Jeannot. Te caută la greu.

Janusz înţelese adevărul. Se credea la adăpost în pielea cerşetorului, dar în realitate era un miracol că-i scăpase poliţiei de când ajunsese la Marsilia. Anaïs lansase o vânătoare aici, pe lângă cea de la Marsilia. Trebuia să îşi revizuiască strategia.

— Ştii de ce mă caută?

— E vorba de o crimă, se pare. Unu' de pe stradă. La Bordeaux. Băieţii i-au auzit pe caralii vorbind cu asistenţii sociali. Dar eu ştiu că e o greşeală, Jeannot, băiete! Apucă bidonul şi mai trase o duşcă. Suntem mereu victimele societăţii, suntem...

— La adăpost mi-ai mai spus că nu ar fi trebuit să revin „din cauza a ştiu eu ce" — adică?

— Tipii din Bougainville. Nu sunt genul care uită. Dacă află că te-ai întors, o să te caute ca să termine treaba.

Lista ameninţărilor continua să se lungească. Poliţaii. Conţopiştii. Şi acum o bandă de vagabonzi primitivi... Ar fi trebuit să urle. Dar nu reacţiona. Era ca anesteziat.

— Şi nu e numai asta, reluă Shampooing pe un ton mai scăzut.

Janusz întinse gâtul parcă pentru a primi o lovitură de graţie.

— Sticleţii din Marsilia... Au făcut legătura cu cealaltă crimă.

— Cealaltă crimă?

— Anul trecut în decembrie. Un vagabond asasinat. L-au găsit pe jumătate carbonizat într-o râpă. La vremea aia s-a vorbit de un ucigaş de cerşetori, dar nu au mai fost şi altele... Sau tipul s-a mutat la Bordeaux.

Janusz se clătină. Migrena îi întunecase vederea.

— De ce au făcut legătura între cele două crime?

— Nu-s caraliu să ştiu.

Trase aer în piept şi decise să o ia din nou de la zero:

— Îţi aminteşti data exactă când au descoperit cadavrul?

— Jumătatea lui decembrie, cred.

— Victima a fost identificată?

— Îhî. Un ceh... Un vagabond. Nu-l ştiam.

— Făcea parte din banda din Bougainville?

— Nu. Nu cred.

— Ştii dacă au găsit amprente la locul crimei?

— Mă cac pe întrebările tale. Habar n-am.

— Ce ştii despre crima asta? Gândeşte-te.

Celălalt se strâmbă încercând să se concentreze. În ceea ce îl privea, Janusz îşi făcea socoteli. Două crime în cârca lui. Una la Marsilia, cealaltă la Bordeaux. Prezumţiile se restrângeau. Clătină din cap. *Nu sunt un asasin.*

— Deci, despre crimă?

— L-au găsit pe tip în golful de la Sormiou. La zece borne de aici în linie dreaptă. Cadavrul era gol şi ars. S-a zis că a fost adus de curenţi, dar îţi spun: minciuni. L-au pus acolo şi basta.

— De unde ştiu că a fost o crimă?

— A fost o punere în scenă.

— Ce fel de punere în scenă?

Shampooing izbucni în râs:

— Tipu' avea aripi!

— Poftim?

— Jur. Aripi arse în spate. Ziariştii vorbeau de un tip care zbura cu deltaplanul şi care s-a prăbuşit în apă. Dar erau habarnişti. De ce să fi ars? De ce avea pene?

Janusz nu mai asculta. Asasinul din Olimp. Numele îi sfâşia sufletul, un fulger pe cerul negru. Înainte de Minotaur la Bordeaux, fusese omorât Icar la Marsilia.

— Ia o gură, îi spuse Shampooing, întinzându-i bidonul. Eşti alb ca varul.

— E în regulă, nu am nevoie.

— Încerci să te laşi sau ce?

Janusz se întoarse spre acolitul lui:

— Cum de ştii atâtea?

Shampooing zâmbi, sorbind din bidon:

— Am şi eu legăturile mele.

Janusz îl luă de gât şi îl trase violent spre el. Cutia de vin se rostogoli pe rampa înclinată a portului.

— Ce legături?

— Hei, potoleşte-te! Ştiu un tip, atât. Claudie. Nu mai cerşeşte. Şi-a găsit de muncă.

— E sticlete?

Shampooing se eliberă şi o luă în patru labe spre bidonul de poşircă. Îl prinse chiar înainte să cadă în apele întunecate.

— Aproape, răspunse, întorcându-se pe acelaşi drum. Lucrează la morga din La Timone. Împinge cadavrele pe targă.

El mi-a povestit toate astea. I-a auzit pe sticleţi cum... Unde te duci?

Janusz era în picioare.

— Ne ducem acolo.

***

Claudie semăna cu Chose.

Colosul de piatră din *Cei patru fantastici*.

Chel, colţuros, taciturn, fuma o ţigară în curtea morgii, îmbrăcat cu o bluză albă. Janusz şi Shampooing se apropiară cu prudenţă, cu răsuflarea tăiată. Traversaseră curtea spitalului din La Timone, apoi urcaseră o scară ca să ajungă pe terasa unde se găsea institutul medico-legal. Ieşise soarele: transpiraseră ca untul la soare sub zdrenţele lor.

În ciuda oricăror aşteptări, locul amintea de un decor japonez. Clădirea plată, fără etaj, avea un portic cu arcuri inverse, amintind de o pagodă. Pereţii erau umbriţi de arbori cu frunze mari, care semănau cu nişte bambuşi. Păsări ciripeau invizibile ca într-o grădină zen.

— Salut, Claudie!

— Ce cauţi aici? i-o întoarse celălalt fără entuziasm.

— Ţi-l prezint pe Jeannot. Vrea să îţi pună câteva întrebări.

Claudie îl examină pe Janusz. Avea peste 1,90. Ţigara din mâna lui semăna cu o petardă plantată într-o stâncă. Fumul îi ieşea pe nări ca din craterul unui vulcan.

— Întrebări despre ce?

Janusz făcu un pas înainte.

— Mai bine întreabă-mă cât sunt dispus să plătesc.

Ţeasta de piatră surâse. Buzele subţiri aveau un zâmbet mic.

— Totul depinde de ce am de vânzare.

— Ce ştii despre cadavrul omului-pasăre descoperit în golful Sormiou?

Claudie privi capătul ţigării. Aer viclean la puterea zece.

— Prea scump pentru tine, amice.

— 100 de euro.

— 200.

— 150.

Janusz băgă mâna în buzunar şi scoase bancnotele pe care le puse în mâna gigantică. Nu avea prea mult timp să se târguiască. Shampooing făcu ochii mari la vederea banilor. Claudie dădu drumul la placă.

— Cadavrul a fost găsit la jumătatea lunii decembrie în golful Sormiou.

— În ce zi, mai exact?

— Dacă vrei date exacte, întreabă-i pe sticleţi.

— Cum se numea victima?

— Un nume din est. Ţevan, ceva de genul ăsta. Un vagabond de vreo douăzeci de ani care bântuia prin Marsilia de câteva luni. Sticleţii l-au identificat după amprente. Avusese deja de-a face cu potera.

Janusz se opri asupra amprentelor.

— Cadavrul nu era ars?

— Nu atât de tare încât să nu i se poată lua amprentele.

— Unde exact a fost găsit cadavrul?

— Chiar în vârful golfului. În faţa insulei Casereigne.

— Ce ştii despre circumstanţele în care a fost găsit?

— Doi ciclişti au dat peste el. Era gol, ars, cu aripi la spate. În ziare s-a scris că tipul s-a înecat şi că valurile l-au aruncat pe mal. Prostii. Puştiul nu avea niciun gram de apă în plămâni.

— Ai asistat la autopsie?

— Nu e treaba mea, dar l-am auzit pe legist vorbind cu gradaţii.

— Din ce cauză a murit?

— N-am auzit tot. Vorbeau de supradoză.

O nouă legătură cu crima de la Bordeaux. Semnătura ucigaşului. Icar. Minotaurul. Mai existau şi alte crime mitologice în Franţa?

— De ce a fost ars?

— Întreabă-l pe ucigaş dacă îl întâlneşti.

— Povesteşte-mi despre aripi.

Claudie îşi aprinse încă o ţigară de la chiştocul celeilalte. Tatuaje Maori i se prelungeau pe ceafă în sus ca nişte şerpi mândri şi maiestuoşi.

— Au fost trimise direct la IJ. Nici măcar nu le-am văzut.

— Shampooing mi-a vorbit despre aripi de deltaplan.

— Exact. O structură de mai mult de trei metri anvergură. Nebunie curată. Erau cusute chiar de carnea tipului. Au tăiat firele la locul crimei.

Janusz îşi imagină cadavrul gol, cu aripile grefate şi arse. Cicliştii pesemne că săriseră trei metri înapoi.

— Şi nu e tot, reluă Chose. După cum am auzit că spuneau, au găsit urme de ceară şi de pene pe velatură. Ucigaşul chiar a făcut exces de zel cu regia.

Un punct în plus pentru mitul lui Icar. Poate chiar mai cunoscut decât cel al Minotaurului. Icar şi tatăl său Dedal, prizonieri la Minos, regele Cretei, îşi confecţionează aripi din ceară şi pene. În timpul evadării, Icar, tânăr şi necopt, zboară prea sus. Căldura soarelui îi topeşte aripile. Cade în mare şi se îneacă.

— Ştii dacă au găsit şi alte amprente la locul crimei?

— Nu ştiu mai multe, frate. Şi cred că ai primit suficient pentru ce ai plătit.

— Cât ceri pentru un raport complet al autopsiei?

Claudie pufni în râs, scoţând nori de fum pe nas.

— Îmi risc slujba cu o chestie ca asta.

— CÂT?

— 500 de euro şi mai stăm de vorbă.

Janusz scoase un teanc de bancnote de 50. Numără zece şi îi dădu cinci lui Claudie.

— Restul când mi-l aduci. Aştept aici.

Colosul vârî banii în buzunar fără un cuvânt. Îi părea deja rău că nu ceruse mai mult. Scutură ţigara şi se răsuci pe călcâie.

— Să fiu al naibii... făcu Shampooing, uluit. Unde dracu ai găsit tot mălaiul ăsta?

Janusz nu răspunse. Acum că Shampooing ştia secretul său, era în primejdie. Îi trebuise doar o zi ca să descopere regula străzii. La primul semn de slăbiciune, Shampooing îi va lua gâtul.

Claudie reapăru, aruncând priviri îngrijorate în dreapta şi în stânga. Parcarea era tot goală. Vântul spulbera frunzele, acompaniind păsările care ţipau în înaltul cerului. Rulase raportul şi îl băgase sub halat. Janusz îi dădu restul de bani şi luă raportul, un teanc de hârtii prinse cu o agrafă.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, bătrâne.

— Aşteaptă.

Parcurse foile fotocopiate, pătate cu o dungă mai întunecată. Totul era acolo. Numărul dosarului de instrucţie: K09 544 32 26. Numele complet al victimei: Tzevan Sokow. Numele judecătorului de instrucţie: Pascale Andreu. Numele şefului grupei de anchetă: Jean-Luc Crosnier. Apoi o descriere amănunţită a cadavrului şi a rănilor sale.

— Ascunde-l undeva, şuieră Claudie. Ne bagi în belea.

Janusz strecură dosarul sub palton.

— Încântat să te cunosc.

— Mai ai biştari?

— De ce? Mai ai ceva de vânzare?

Claudie zâmbi. În timp ce făcea copiile, îşi mai scormonise memoria în căutarea unui obiect de negociere. Era evident că îl găsise.

— La momentul acela, poliţaii îl căutau pe un martor, care se zicea că ar fi văzut tot. Unu' de pe stradă.

— A văzut ce?

— Crima, criminalul. Nu ştiu exact. Dar voiau să îl interogheze.

Claudie făcu o pauză să-şi aprindă încă o ţigară, cu un zâmbet în colţul gurii. Îl ţinea pe Janusz pe jar.

— Chestia tare e că tipul a povestit asta înainte să fie descoperit cadavrul. S-a dus la comisariat, nu mai ştiu la care, şi le-a spus tărăşenia. Nimeni nu l-a crezut. Câteva rânduri în raportul de zi şi cu asta basta. Când a apărut cadavru', tipii de la post au făcut legătura. L-au sunat pe Crosnier, şeful grupei. Tocmai se termina autopsia. Am auzit tot.

Claudie nu se înşela în privinţa valorii informaţiei sale.

— Cât pentru numele tipului?

— Încă 500.

Un reflex îl împinse de data asta pe Janusz să negocieze. O nevoie surdă primitivă. Nu te laşi de fiecare dată fără să protestezi. Negocierea nu dură decât câteva secunde. Claudie simţi că Janusz ajunsese la punctul limită.

— 200 şi gata.

Janusz scoase bancnotele. Degetele de piatră se închiseră deasupra lor.

— Pe tip îl cheamă Fer-Blanc.

— Fer-Blanc? repetă Shampooing. Te-ai fript, Jeannot. E un ţăcănit!

Claudie îi aruncă o privire cruntă lui Shampooing, care nu fu deloc impresionat. Toţi banii ăia îl enervaseră la culme.

— I-a intrat un fier în cap când lucra la terasamentele din Marsilia. Bucata e încă la el în creier şi pot să-ţi zic că se vede. Mărturia unui zănatec ca ăsta nu face nici doi bani. Cum am zis, te-ai fript.

Cărătorul de cadavre înălţă capul cu un aer iritat.

— Nu aşa ziceau şi copoii. Au comparat raportul cu scena crimei. Corpul ars, aripile, totul era la fel. O zi înainte să dea peste el cicliştii ăia.

— Poliţiştii l-au găsit pe tip?

— N-am idee.

Janusz îl salută pe Chose şi o luă înapoi pe scări. Shampooing era deja pe urmele lui. Acum, că văzuse banii, nu va mai scăpa de el. Cu atât mai bine. Avea nevoie de un tip ca el ca să îl găsească pe Fer-Blanc.

Dar înainte de a porni în căutarea vagabondului, Janusz voia să revadă clasicii. Minotaurul, Icar şi mitologia greacă.

***

Cea mai mare bibliotecă din Marsilia se află pe vestigiile unui cabaret de la începutul secolului XX, Alcazar, în cartierul Belsunce. Este un edificiu modern, a cărui faţadă din sticlă străluceşte ca o oglindă. În chip de amintire a music-hallului, arhitecţii recuperaseră sau fabricaseră o marchiză din sticlă şi feronerie în stilul Belle Époque. Structura este deasupra uşilor de sticlă şi nu se potriveşte deloc cu stilul modern al restului.

Janusz nu ştia de unde avea aceste informaţii, dar era fericit să vadă că fragmente ale memoriei sale, chiar şi culturale, îi reveneau în minte.

— Eşti sigur că o să ne lase să intrăm?

— Nu te agita, zise Shampooing. Ne adoră la biblioteci. Latura Gaucho a culturii. Mai mult, iarna toată lumea este mult mai atentă cu noi. Frigul este prietenul nostru cel mai bun!

Shampooing spusese adevărul. Fuseseră primiţi cu bunăvoinţă. Acceptaseră chiar şi ca bagajul chelului să fie lăsat la intrare, nu la recepţie, e drept, ci într-o boxă de beton unde se ţineau materialele de curăţenie. Janusz era agitat la culme. Urma asasinului care coincidea cu propria lui rută.

Întrebările care se acumulau fără nici cel mai mic răspuns... Era hotărât să plonjeze în Antichitate ca într-o sursă proaspătă, inițiatică, de bogăție spirituală.

Biblioteca era un turn de lumină. Un luminator lăsa să intre razele soarelui, care scăldau pereții albi, scările suspendate, ascensoarele de sticlă.

Spațiul foarte înalt se întindea pe mai multe etaje și se potrivea perfect cu expresia „turn de fildeș".

Shampooing se îndrepta spre un fotoliu liber, frecându-și mâinile la ideea unui pui de somn.

— Vii cu mine, îi atrase atenția Janusz.

— Unde?

— O să începem cu ziarele.

Janusz consultă arhivele numerotate ale presei regionale pe un terminal interactiv. O căutare rapidă îi furniză o serie de articole despre un deltaplanist găsit mort în golful Sormiou pe 17 decembrie 2009. Potrivit ziarelor, mai degrabă laconice, omul nu fusese identificat. Nu i se cunoștea numele și nu se știau nici circumstanțele accidentului. Janusz căută mai departe. Nu mai găsi și alte articole.

Se întreba prin ce vrajă reușise comandantul Jean-Luc Crosnier să înăbușe afacerea. În orice caz, grupa lui de anchetă putuse să lucreze în liniște. Extinse căutarea, dar nu găsi nimic mai mult. Se deconectă.

De fapt, știa despre caz mult mai mult decât toate ziarele din Sud-Est la un loc. Pe drumul spre bibliotecă, în metrou, citise raportul autopsiei de la Claudie. Niciun pont la orizont, dar măcar câteva precizări.

Mai ales una: douăzeci și patru de ore după autopsia propriu-zisă, analiza toxicologică descoperise o doză masivă de heroină în sângele lui Tzevan Sokow. Exact ca la Philippe Duruy.

Ridică privirea, căutând departamentul Mitologie. O pasarelă se rotea în jurul fiecărui etaj și afișa temele și disciplinele cu ajutorul unor panouri mari negru pe alb.

— Urcăm la trei, spuse Janusz, observând un panou: 3 CIVILIZAŢII.

O luară pe scările suspendate. Janusz se uita la oameni. Studenţi lucrau în jurul unor mese mari luminate cu un fel de orhidee de lumină. Alţii erau cufundaţi în studiu, aşezaţi în fotoliile înşirate de-a lungul pereţilor. Alţii mişunau printre secţiuni. Vârsta medie era pe undeva în jur de 20 de ani.

Toate rasele erau reprezentate. Albi, împărţindu-se între cărţi şi telefonul mobil. Negri cu un aer concentrat, indiferenţi la lumea exterioară. Asiatici care se tot sfădeau între ei, dându-şi coate. Maghrebieni cu barbă şi calota albă de rugăciune se reculegeau în faţa cărţilor lor. Turnul de fildeş era totodată şi un turn Babel.

Janusz se simţea în largul lui. Decorul modern, cărţile, atmosfera de studiu îi păreau familiare. Şi el, la un moment dat al existenţei sale, îşi petrecuse după-amiezile într-un astfel de loc.

Etajul trei. MITOLOGIE 291.1 RELIGII ALE ANTICHITĂŢII 292.

Începu să citească pe rând cotoarele cărţilor şi îşi dădu seama că ştie ceea ce caută. *Biblioteca istorică*, de Diodor din Sicilia. Cartea IV. *Metamorfozele* lui Ovidiu. Cărţile VII şi VIII. Deci mai făcuse această cercetare. Un fior de groază îi strânse inima. *Oare el era ucigaşul?*

Nu. Aceste cunoştinţe aparţineau culturii lui generale. Pe lângă studiile medicale, urmase fără îndoială şi unele de istorie sau filosofie. De altfel, putea să recite pe de rost biografiile celor doi autori. Diodor — un istoric grec, care a trăit sub regimul roman în secolul I î.H. Ovidiu, un poet latin, născut chiar înaintea erei creştine, gonit din Roma deoarece scrisese *Arta iubirii*, considerată imorală.

Luă cele două cărţi, cât şi alte eseuri legate de acele opere. Privi în jur, îl reperă pe Shampooing care dormea

în fundul unui coridor, alese şi el un fotoliu într-un colţ, departe de mese. Scoase carnetul şi se cufundă în pagini, în căutarea Minotaurului.

Nimic nou sub soare. Janusz notă doar un singur detaliu. Legenda era marcată de un fel de blestem taurin. Regele Minos era el însuşi fiu al unui taur, deoarece Zeus, pentru a o seduce pe Europa, luase forma acestui animal. La rândul ei, soţia lui Minos fusese fermecată de un taur. După care dăduse naştere unui monstru, jumătate om, jumătate vită. Un fel de genă animală urma firul acestui mit.

Oare acest detaliu avea vreo importanţă pentru criminal? Janusz mai remarcă ceva. Istoria Minotaurului era legată de cea a lui Icar. Icar era fiul lui Dedal, care nu era altul decât arhitectul personal al lui Minos, cel care născocise labirintul monstrului. Tot el fusese cel care îi sugerase Ariadnei ideea firului...

De fapt, istoria lui Icar şi a lui Dedal nu era decât urmarea celei a Minotaurului. Minos, furios la aflarea faptului că arhitectul lui participase la evadarea lui Tezeu, decisese să îl închidă în propriul labirint împreună cu Icar, fiul lui. Şi din această închisoare scăpaseră tatăl şi fiul, confecţionându-şi aripi din ceară şi pene...

Ce trebuia descifrat din firul acestor poveşti? De ce le alesese ucigaşul? Nu urmase cronologia, deoarece îl omorâse mai întâi pe Icar şi apoi pe Minotaur. Comisese oare şi alte crime inspirate din alte legende? În timp ce îşi închidea carnetul, Janusz fu izbit de un alt punct comun al celor două mituri. De fiecare dată era vorba de un tată şi de fiul lui. Minos şi Minotaurul. Dedal şi Icar. Un tată puternic sau experimentat. Un fiu monstruos sau nepriceput.

Oare asasinul alesese aceste mituri din cauza acestei relaţii tată–fiu? Încerca oare să transmită un mesaj? Era unul dintre fiii monstruoşi? Sau, dimpotrivă, un tată delirant, care se năpustea asupra unor copii surogat — victimele sale.

Janusz privi ceasul de pe peretele sălii. Ora 16. Se lăsa întunericul. Pierduse ore preţioase cu aceste cărţi. Mai bine s-ar grăbi să înceapă cât mai repede cealaltă misiune: să-l găsească pe Fer-Blanc, martorul cu creier de fier.

Puse la loc cărţile în ordinea cotelor şi se îndreptă spre Shampooing, care continua să doarmă. Era pe cale să îl trezească, dar în ultima clipă se răsuci pe călcâie şi se întoarse la biroul de recepţie al departamentului. Două femei tinere stăteau de vorbă cu voce scăzută în spatele calculatoarelor.

Se duse în faţa lor şi le salută. Nicio grimasă de dezgust. Nicio o tresărire de repulsie. Un început bun.

— Mă scuzaţi...

— Da? răspunse una dintre bibliotecare în timp ce cealaltă se întorcea la tastatura ei.

Janusz îi arătă culoarul 292:

— Nu aţi remarcat cumva un vizitator regulat al acestei zone? La raionul de mitologie şi religii ale Antichităţii?

— În afară de dumneavoastră, pe nimeni.

— Vreţi să spuneţi, de astăzi?

— Nu. De dinainte de Crăciun. Aţi fost singurul vizitator.

Îşi frecă bărbia. Barba era aspră ca şmirghelul.

— Scuzaţi-mă... reluă el mai blând. Am probleme cu memoria. Am... am venit des?

— În fiecare zi.

— Când, mai exact?

— Cam de la mijlocul lui decembrie, aş zice. Apoi aţi dispărut. Şi iată-vă din nou.

Elementele i se organizară în minte. Într-un fel sau altul, la mijlocul lui decembrie, Janusz aflase de uciderea lui Icar. Venise aici să culeagă informaţiii despre mit în cadrul anchetei sale asupra asasinului. Ca urmare, pe 22 decembrie fusese atacat de vagabonzi. Atunci părăsise Marsilia. Şi se transformase în Mathias Freire.

Janusz o salută cu un zâmbet pe bibliotecară. Dar zâmbetul i se adresa lui însuşi. Mergea pe propriile urme. Era omul care îşi trăia viaţa invers.

***

Judecătorul Le Gall avea un cap mare.

Nu era un fel de a spune, ci un fapt fizic. Craniul lui era aşa de mare, că urechile i se aliniau aproape cu axa umerilor. Avea trăsături de maimuţă. Nasul turtit, buzele proeminente şi ochelarii cu lentile groase accentuau efectul acestei diformităţi. Anaïs se simţea la adăpost de orice tentaţie. De treizeci de minute încerca să-i explice încrengăturile şi adâncimea cazului Minotaurului — magistratul nu avusese timp să îi citească raportul. Legăturile dintre crima de la gară şi dubla omucidere de pe plaja din Guéthary. Semnificaţia fugii lui Mathias Freire, psihiatru la Bordeaux, care fusese cerşetor la Marsilia la finele anului 2009. Bănuiala care plana asupra celor doi bărbaţi îmbrăcaţi cu paltoane negre, care foloseau o armă militară Hécate II şi conduceau un Q7, furat, chipurile, de la firma de pază ACSP.

Judecătorul nici nu clipea. Imposibil de spus ceea ce gândea.

Fie nu pricepea nimic, fie nu voia să îşi complice existenţa.

— Tot ce văd, concluzionă el, este că suspectul numărul 1 în acest caz...

— Martorul.

— Martorul, dacă aşa vreţi, a scăpat şi nu l-aţi mai găsit.

— A fost reperat la Marsilia. Am contactat serviciile de poliţie de acolo. Toată lumea e pe baricade. Nu are cum să ne scape.

Nu era nicidecum ceea ce i se spusese, dar prefera în acest moment să facă să prevaleze forma şi nu fondul. Voia să câştige încrederea magistratului.

El îşi scoase ochelarii de baga şi îşi frecă pleoapele:
— Oare de ce s-a întors acolo? Cam ciudat, nu ţi se pare?
— Poate s-a gândit că va fi ultimul loc unde îl vom căuta. S-au poate că are un motiv personal să o facă.
— Ce motiv?
Anaïs nu îi răspunse. Prea devreme să-şi scoată la iveală ipotezele.
— Mai concret, reluă magistratul, punându-şi la loc ochelarii, ce v-aţi gândit să faceţi?
Îşi luă tonul micului soldat al republicii:
— Vreau să merg la Marsilia ca să particip la cercetările în legătură cu martorul nostru principal în acest dosar.
— Credeţi că acolo e locul dumneavoastră?
— Am stat de vorbă cu Jean-Luc Crosnier, şeful grupei de la comisariatul din Évêché. E de acord cu mine: pot să îl ajut. Îl cunosc pe fugar.
— Da, aşa mi s-a spus.
Anaïs nu reacţionă la aluzie.
Îşi trase sufletul pentru a se lansa apoi într-o diatribă:
— Domnule judecător, la Bordeaux ancheta trenează. Am vizionat toate înregistrările camerelor de securitate. Am interogat vagabonzii care s-ar fi putut întâlni cu Philippe Duruy, victima. Am căutat urma câinelui său. Am urmărit pista locurilor unde ar fi putut mânca, urma hainelor pe care le purta, filierele prin care ar fi putut face rost de drog. Am trecut prin sită gara, adăposturile cerşetorilor, cel mai mic ungher din oraş. Am studiat stocurile de Imalgene, anestezicul pentru animale folosit de criminal, pe o rază de 500 de kilometri în jurul Bordeaux-ului... Şi am obţinut un zero absolut. Am avut un martor indirect, Patrick Bonfils, prezent în preajma locului crimei. A fost ucis împreună cu femeia lui... Iată unde ne aflăm. Fără martori. Fără indicii. Nicio pistă. Singurul lucru pe care îl avem sunt amprentele lui Mathias Freire, alias Victor Janusz, pe pereţii fosei de

întreţinere. Grupa mea poate să îşi continue investigaţiile la Bordeaux, dar sarcina mea este să mă apropii de Freire. Iar Freire este la Marsilia.

Judecătorul îşi încrucişă braţele şi o cântări din priviri în tăcere. Imposibil de citit în spatele lentilelor groase. Anaïs ar fi băut un pahar cu apă, dar nu îndrăznea să îl ceară.

Decorul prinse o oarecare materialitate. Le Gall reamenajase complet biroul, eliminase dulapurile de PVC, birourile metalice, mocheta de plastic. Le înlocuise cu obiecte din alte timpuri: etajere din lemn furniruit, scaune tapiţate cu catifea, covor de lână... Un birou de notar de la începutul secolului trecut.

Curios, în ciuda nasului înfundat, Anaïs simţea şi un miros de tămâie care ardea pe undeva. Parfumul era ca o faţă ascunsă a judecătorului, discret dezvăluită. Era oare budist? Pasionat de trekking în Himalaya?

Magistratul continua să tacă. Anaïs simţea că era nevoie să treacă la o viteză superioară. Tot aşezată, îşi sprijini coatele pe birou şi schimbă tonul:

— Domnule judecător, n-are rost să spunem poveşti. Avem un joc dur în cazul ăsta, dumneavoastră şi cu mine. Suntem tineri. Toată lumea ne aşteaptă la cotitură. Aveţi încredere în mine. De o parte avem o crimă rituală comisă de un dement la Bordeaux. De cealaltă, o crimă dublă în Ţara Bascilor. Singura legătură între cele două este Mathias Freire, alias Victor Janusz. E treaba mea să merg să îl scot din ascunzătoare. Daţi-mi două zile la Marsilia!

Magistratul îi oferi un zâmbet dezagreabil. Părea că se amuză pe seama pasiunii lui Anaïs — pe seama impertinenţei sale adolescentine. Amândoi îşi jucau rolul după partitură.

— De fapt, care este ideea dumneavoastră? Pe lângă Freire, credeţi că veţi găsi şi altceva la Marsilia?

Anaïs se îndreptă şi zâmbi. Pentru prima dată, surprinsese dincolo de ochelarii lui Le Gall inteligenţa care îi

permisese să își ia toate examenele și să stea așezat în spatele acelui birou astăzi.

— Cred că Janusz era deja fugar la Marsilia. Îi era frică. În același timp, cred că era pe urmele a ceva.

— A ce?

— Nu știu. Poate o altă crimă.

— Nu înțeleg. Omoară sau anchetează?

— Ambele soluții sunt posibile.

— Ați auzit vorbindu-se și de altă crimă? Credeți că este vorba de un ucigaș în serie?

Anaïs dădu din mâini: detesta aceste cuvinte. Era prea devreme să meargă atât de departe.

— Ați consultat SALVAC[20]? insistă magistratul.

— Bineînțeles. Am sunat și la Fort Rosny. Niciun rezultat. Dar asta depinde atât de mult de criteriile de cercetare și...

— Bine, bine. Sunt la curent. De unde scoateți toate presupunerile acestea?

Ar fi putut să dea drumul la o mie de fraze pompoase. Preferă adevărul pur și simplu:

— Din instinct.

Judecătorul se uită la ea preț de câteva secunde lungi. Dintr-un notar minuscul începuse să semene cu un Buddha fin și indescifrabil. În cele din urmă, respiră adânc și deschise mapa de piele. Scoase o foaie albă. Putea să îi aprecieze densitatea și aspectul nobil și îngrijit. Hârtie de pe vremuri. Din cea care se folosea pentru invitațiile la bal sau pentru refuzurile de grațiere.

— Ce faceți?

— Te detașez, căpitane.

Îi tremură maxilarul:

— Sunt... sunt destituită?

[20] SALVAC: Système d'analyse des liens de la violence associée aux crimes — Sistem de analiză a legăturilor între violențe asociate cu crima.

— De-ta-şa-tă, spuse el pe silabe. Nu vorbesc destul de limpede? Te trimit la Marsilia. Articolul 18 din Codul penal, aliniatul 4. Un judecător de instrucţie poate trimite anchetatorul oriunde în Franţa dacă acest lucru este util pentru „manifestarea adevărului".

Simţea că ceva scârţâia. *Prea uşor.*

— Echipa mea continuă ancheta aici?

— Să zicem că îl va susţine pe noul responsabil şi grupa lui.

Deci asta era. Magistratul o lăsase să vorbească, dar zarurile erau aruncate de la început. Chiar şi Deversat era la curent. Ar fi trebuit să se enerveze, să se revolte, să trântească uşa, dar de fapt i se fâlfâia. Mergea la Marsilia: asta era tot ce conta.

— Cine este noul responsabil al anchetei?

— Mauricet. Are o experienţă solidă.

Anaïs nu putu să se împiedice să zâmbească. La sediu i se spunea „groparul" deoarece îşi căuta posturi în apropierea cimitirelor. Treizeci de ani de serviciu în care îşi rotunjea veniturile la sfârşit de lună cu constatări de deces — un comisar are dreptul la o primă pentru fiecare constatare. Nu chiar sticletele isteţ şi iute, capabil să ia urma unui criminal dotat cu o inteligenţă superioară.

Împinse foaia de hârtie spre ea. În momentul în care se întinse să o ia, puse din nou mâna deasupra ei.

— Ce crezi despre cei doi bărbaţi în negru din Ţara Bascilor?

Anaïs se gândi la singurul indiciu pe care îl păstrase pentru sine. Numele Mêtis, grupare chimică şi farmaceutică, posibil legată de dubla asasinare a pescarului şi a tovarăşei lui.

— Nimic deocamdată, minţi ea. Doar dacă afacerea este mai mare decât ne-am închipuit noi.

— Mare în ce sens?

— Prea devreme să pot spune, domnule judecător.

Dădu drumul foii. Ea o luă şi o citi din nou. Paşaportul ei pentru sudul Franţei. Vârî documentul în buzunar. Mirosul de tămâie dădea un straniu caracter religios scenei.

— Două zile, concluzionă Le Gall, ridicându-se. Începând de mâine, vineri. Mi-l aduci pe Mathias Freire aici în birou luni, cu cătuşe la mâini şi declaraţii semnate. Dacă nu, nu are rost să mai vii.

***

— Ţi-a tras-o. Şi ţi-am zis: ţi-o trage.

De două ore, Shampooing îl pisa pe Janusz cu asta, în timp ce îl căutau pe Fer-Blanc prin toată Marsilia, fără nici cel mai mic rezultat.

— Mi-e că Fer-Blanc e mort şi îngropat de mult. Nimeni nu l-a mai văzut de luni de zile. Claudie pesemne că i-a văzut cadavrul la morgă şi a inventat tărăşenia ca să scoată de la tine paraua. Ai cumpărat confesiunile unui mort!

Janusz mergea fără să răspundă. Nu era departe de a fi de aceeaşi părere cu Schampooing, dar nu voia să se lase pradă disperării. Altfel s-ar fi aşezat pe trotuar şi ar fi aşteptat să fie arestat. Fer-Blanc era ultima lui şansă de a face un progres.

Se întorseseră la Club Pernod: degeaba. Făcuseră un ocol prin piaţa Victor-Gelu. Nimeni nu îl mai văzuse pe Fer-Blanc de nu mai ştiau când. Urcaseră pe la Canebière şi se opriseră la Biserica Reformaţilor. Fără rezultat. Trecuseră pe la Teatrul Gimnaziului doar ca să dea peste încă o bătaie între vagabonzi. O şterseseră fără să mai pună întrebări.

Mergeau acum în direcţia adăpostului Jour Marceau, ca să mai pună ceva întrebări şi să ia o cafea caldă. Noaptea se apropia, absorbind lumina ca o sugativă. Odată cu ea, Janusz simţea cum urcă în el o angoasă de nestăpânit. La orice sirenă, tresărea. La orice privire, punea capul în pământ. Sticleţii. Ucigaşii. Vagabonzii din Bougainville... Încă îl căutau. Şi erau pe punctul să îl găsească...

În sfârşit, trecură prin poarta Aix şi ajunseră la adăpostul Marceau. Lucrătorii sociali organizaseră un karaoke. La

vederea vagabonzilor care lălăiau cântecele cu gurile lor fără dinţi, Janusz se întoarse din prag.

— Du-te, îi spuse lui Shampooing. Te aştept afară.

Tremura în zdrenţele lui, în ciuda căldurii pe care o degaja corpul său scăldat în sudoare — mergeau de două ore fără oprire. Se aşeză sub bolta care dădea spre intrarea în adăpost şi, ca să-şi facă de lucru, reciti raportul autopsiei.

Un zgomot îi atrase atenţia. La câţiva metri distanţă un bărbat era aşezat, ascuns în întuneric. Avea un pulover zdrenţuit şi o pereche de pantaloni de pijama murdari. În picioare avea două pungi de plastic. Faţa îi era foarte albă, ca a unui Pierrot. Dar un Pierrot care o luase pe coajă. Ochiul stâng îi era roşu. Un hematom vânăt îi umfla obrazul.

— E pe cale să se transforme, mormăia el cu dificultate.

Ţinea cu ambele mâini un bidon gri de plastic. Janusz îşi zise că bea petrosin, dar fără îndoială, era o marcă pe care nu o cunoştea.

— Se transformă, bătrâne.

— În ce? întrebă Janusz maşinal.

— Oraşul e o boală, o lepră... continuă celălalt ca şi cum nu l-ar fi auzit. În virtutea inerţiei, suntem contaminaţi de mizeria lui, de poluarea lui, de duhoarea lui... Devenim gudron, gaze de eşapament, guma de la cauciucuri...

Janusz nu mai avea forţa să asculte şi acest nou delir. Dar oboseala îl făcea, dimpotrivă, să fie ca un burete, spongios şi permeabil. Dintr-odată, tipul i se păru aidoma unui oracol. Un Tiresias al asfaltului. Îşi privi mâinile. Pielea se transforma în bitum. Respiraţia îi puţea a dioxid de azot...

— Salut, Didou.

Shampooing apăruse în pragul adăpostului. Celălalt nu îi răspunse, retrăgându-se în spatele sticlei.

— Îl cunoşti? întrebă Janusz.

— Toată lumea îl ştie pe Didou. Se crede clarvăzător. Coborî vocea. Dar nu e nimic altceva decât încă un nebun.

Unul periculos. Se ia la bătaie cu oricine nu e de acord cu prezicerile lui.

În sinea lui, Janusz îi mulţumi lui Shampooing că aranjase cu câteva vorbe toate lucrurile la locul lor, alungându-i halucinaţiile. Îl uită pe monstrul în pijama.

— Ai noutăţi? reluă el.

— Canci. Fer-Blanc din părţi. Nu ţi-e foame?

Shampooing prinsese ceva culoare. Fără îndoială că nu băuse el doar cafea la karaoke. Janusz murea de foame, dar nu putea să-şi mai permită să mişune pe la cantinele sociale...

Cum îi spunea asta lui Shampooing, acesta anunţă:

— În seara asta mergem la crâşmă.

— Chiar la crâşmă?

— Aproape!

Zece minute mai târziu se găseau în curtea din spate a unui fast-food. Miasme greţoase umpleau aerul. Shampooing se băgă cu capul înainte în primul dintre containerele pline cu resturi.

Janusz îşi simţea inima în gât. Episodul îi aminti de curtea unde îşi turnase vinul în cap cu o zi în urmă. Avea impresia că trecuse un secol de la acel botez atroce.

Shampooing ieşi din pubelă cu braţele pline de pungi de plastic.

— Domnul este servit! glumi el.

Îi lansă comorile una după alta, enumerându-le:

— Roşii! Pâinică! Brânză! Jambon!

Janusz le prinse, oscilând între dezgust şi foame.

— Totul bio! concluzionă Shampooing.

Janusz deschise un recipient de plastic şi dădu de o bucată de pâine abia dezgheţată. Îl încercă un sentiment de plăcere intensă. O recunoştinţă surdă a stomacului. Deschise şi alte pungi. Devoră jambonul, brânza, castraveţii... Cu fiecare îmbucătură, îşi dădea seama de dimensiunea mizeriei lor.

Doi bărbaţi pe vine, mâncând cu degetele, râgâind. Şobolani supravieţuind în cotloanele oraşului.

— Cola?

Shampooing îi întindea un pahar de plastic cu un pai rupt ieşind din el. Îl înhăţă cu aviditate şi îl bău dintr-o înghiţitură. Viaţa i se întorcea în vine. Forţa în muşchi.

— Unde dormim? îl întrebă ca să rămână la problemele vitale.

— Trebuie să lucrăm cu fineţe, cu toţi vagabonzii care bântuie pe aici şi sticleţii care o să răscolească adăposturile...

Solicitudinea lui Shampooing îi făcu plăcere — chiar dacă avea de gând, de fapt, să-i ia gâtul în timpul somnului.

— Am putea sta sub cerul liber. Ştiu câteva locuri. Dar e februarie şi nu e o idee bună. SAMU caută prin toate locurile. Şi sticleţii la fel. Nu vor pe nimeni afară. Dacă vreunul dintre noi crapă afară, în capul lor se sparge.

Perspectiva unei nopţi sub cerul liber îl făcu să se gândească la vagabonzi şi agresiunea la care fusese supus.

— Tipii din Bougainville unde m-au atacat? În ce cartier, ştii?

— În Joliette, cred. Pe chei.

— Ce făceam pe-acolo?

— N-am idee. De obicei stăteai mai mult pe la Emmaüs.

Emmaüs. Janusz se gândi că nu vorbise cu cei care îl cunoşteau cel mai bine. Acum era prea târziu. Portretul lui pesemne circula prin toate adăposturile. O altă idee îi încolţi în minte. Se căută prin buzunare şi găsi cartea de vizită a bărbatului cu care se întâlnise în trenul de Biarritz.

DANIEL LE GUEN
COMPAGNON EMMAÜS
0617354420

— Unde pot să găsesc o cabină telefonică?



În timpul zilei, poarta Aix semăna cu un *suk* african. Acum nu era nimeni. Vânzătorii ambulanţi îşi strânseseră marfa. Grilajele metalice erau trase. Pe jos era plin de fulgi de găină, coji de fructe, hârtii unse. Tot felul de mirosuri pluteau în noaptea neagră, traversată de fantome încă şi mai negre. Femei cu văl, canadiene cu glugă...

— Trebuie să ne tirăm, mârâi Shampooing. Se stârneşte mistralul.

O cabină telefonică era aproape de arcul de triumf, în centrul pieţei, ascunsă printre pinii din parc: perfect pentru el. Shampooing îi dădu o cartelă telefonică în schimbul unei bancnote de 10.

— Mă duc să fac plinu', zise chelul, îndreptându-se spre un butic arab încă deschis.

Janusz se repezi în cabină şi formă numărul lui Le Guen. Simţi cum se înteţeşte vântul. Pinii vuiau în jurul lui. Geamurile se zgâlţâiau. Crăpăturile lăsau să pătrundă înăuntru un aer îngheţat şi umed.

— Alo?

— Daniel Le Guen? Sunt Victor Janusz. Vă amintiţi de mine?

— Bineînţeles. Ne-am văzut acum două zile în trenul de Biarritz.

— Îmi cer scuze... pentru atitudinea mea... Am... Am probleme cu memoria.

— Uneori este mai bine să nu îţi aminteşti.

Îşi drese glasul. Nu avea nevoie de compasiune.

— Din contră, vreau să îmi amintesc. M-aţi cunoscut la adăpostul Emmaüs din Marsilia, nu-i aşa?

— La adăpostul Pointe-Rouge.

— Vă mai amintiţi data când am venit?

— Ai apărut la sfârşitul lunii octombrie.

— Cunoşteam deja Marsilia?

— Nu. Aveai un aer complet... pierdut.

Janusz vorbi mai tare:

— De unde veneam?

— Nu ne-ai zis niciodată.

— Ce puteţi să îmi spuneţi despre comportamentul meu?

Striga acum, pentru a acoperi zgomotul rafalelor de vânt.

— Ai stat cu noi două luni. Lucrai la triere, la vânzare. Dormeai la adăpost. Erai un tip serios, tăcut. Fără îndoială mult mai calificat decât pentru micile treburi pe care ţi le încredinţam. La început sufereai de amnezie. Încet-încet ţi-ai revenit. Vreau să zic, mental. Ţi-ai regăsit numele. Victor Janusz. Dar ai rămas în continuare discret în ceea ce priveşte trecutul tău. Cum ai ajuns aşa. De ce ai aterizat la Marsilia etc.

— N-au fost niciodată probleme cu mine?

— Da şi nu... La mijlocul lui decembrie ai început să dispari. Zile întregi. Uneori noaptea.

— Beam?

— Mă rog, nu reveneai niciodată prea treaz.

Janusz se duse cu gândul la uciderea lui Tzevan Sokow. Produsă la mijlocul lui decembrie.

— Aveţi idee unde mă duceam când dispăream?

— Nu.

— Când am părăsit adăpostul, ce am spus?

— Nimic. Avusese loc povestea cu bătaia, la sfârşitul lui decembrie... Am fost să te luăm de la sticleţi, de la Évêché. Două zile mai târziu, ai dispărut de tot.

— Despre bătaie, am dat ceva amănunte?

— Nu. Nici la caralii şi nici nouă. Erai mormânt.

Le Guen nici nu ştia cum o nimerise. Dintr-odată, migrena apăru din nou. În spatele ochiului stâng apăru şi durerea... Ca un ecou vântul urla în continuare, izbind cabina care se clătina sub rafale.

— Micile mele sarcini — care erau?

— Nu prea mai ştiu. Spre final te ocupai de standul nostru de vânzare. Mai lucrai şi la atelierul unde se reparau hainele. N-aveai nicio treabă cu discurile sau cu cărţile. Nimic artistic.

— De ce?

— Păreai... traumatizat de aşa ceva.

— Traumatizat?

— După părerea mea, înainte de a fi vagabond, ai fost artist.

Janusz închise ochii. Suferinţa lovea mai intens la fiecare cuvânt... Simţea că îl atingeau pe cel care fusese *înainte* de Janusz. Şi, dintr-un motiv necunoscut, asta îi făcea rău.

— Ce... ce fel de artist? se bâlbâi.

— Pictor, zic eu.

— De ce credeţi asta?

— Din cauza alergiei tale... Refuzai să te apropii de orice semăna cu un tablou sau cu un album. Totuşi, am remarcat că te pricepeai. O dată sau de două ori ai folosit termeni tehnici, ca unul care a făcut aşa ceva.

Informaţia se dilua în el ca o pată de ulei. Niciun fel de amintire, doar o teroare vagă, care îl învăluia, îl înghiţea...

— Într-o zi, continuă celălalt, unul dintre colegi răsfoia un album de pictură. Ai devenit livid. La un moment dat ai pus violent mâna pe reproducerea unui tablou şi ai spus printre dinţi: „Asta nu". Îmi amintesc foarte bine.

— Vă amintiţi despre ce tablou era vorba?

— Un autoportret al lui Courbet.

— Dacă aş fi fost artist, nu aţi încercat să vedeţi dacă există pe undeva opere semnate Janusz?

— Nu. Mai întâi pentru că nu aveam timp. Şi mai ales, pentru că dacă acele pânze ar fi existat, ele ar fi fost semnate cu un alt nume.

Cabina scârţâia din toate încheieturile. Vibraţia geamurilor se intensifica.

Deodată înţelese că Le Guen *ştia*.

— Înainte de a fi Janusz, îi confirmă acesta, ai fost altcineva. La fel cum, după ce ai fost Janusz, ţi-ai spus Mathias Freire.

— De unde ştiţi acest nume?

— Mi l-ai spus în tren.

— Şi vi-l mai amintiţi?

— Ar fi fost greu să-l uit. Vin de la Bordeaux. Acolo numele ăsta şi chipul tău apar peste tot în presă.

— Mă... mă veţi denunţa?

— Nici nu ştiu unde te afli.

— M-aţi cunoscut atunci, gemu el. Credeţi că sunt vinovat? Credeţi că aş fi în stare să ucid un om?

Le Guen nu răspunse imediat. Calmul lui contrasta cu panica lui Janusz.

— Nu pot să îţi răspund, Victor. La cine să mă raportez? La pictorul care fără îndoială ai fost înainte de Marsilia? La cerşetorul închis pe care l-am cunoscut la Pointe-Rouge? La psihiatrul pe care l-am întâlnit în treacăt în tren? Singurul lucru pe care trebuie să îl faci este să te predai poliţiei. Să primeşti îngrijiri. Medicii te vor ajuta să faci ordine în personalităţile tale. Să revii la prima ta identitate. Şi pentru asta, ai nevoie de ajutor.

Janusz simţi cum îl cuprinde furia. Le Guen avea dreptate, dar nu asta voia el să audă. Voia să-l pună la punct când un zgomot îl făcu să sară în sus. Shampooing lovea cu ţeasta lui cheală în geam.

— Mişcă! Mistralul e pe noi! Trebuie să găsim urgent un adăpost înainte să îngheţăm pe loc!

***

— Sunt comandantul Martenot. Aveţi timp?

— Nicio problemă. Sunt în drum spre Marsilia.

La volanul Golfului său, Anaïs îşi ţinea mobilul între umăr şi ureche. Era aproape ora 20. Rula cu viteză pe

autostradă în direcţia Toulouse. 220 km/oră. I se fâlfâia de radare. I se fâlfâia de jandarmi. I se fâlfâia de Le Gall, Deversat şi de toată gaşca lor de rahat.

— Am primit în sfârşit rezultatele autopsiei.

Patrick Bonfils şi Sylvie Robin fuseseră ucişi în 16 februarie la ora 10 dimineaţa. Erau în 18. Ora 20.

— Foarte repede, îi spuse ea sec.

— S-a întârziat puţin.

— Nu zău?

Martenot făcu o pauză. Anaïs înţelese că trebuia să înceteze cu gluma. Nimic nu îl obliga pe ofiţer să o sune. Mai ales când Mauricet fusese însărcinat oficial cu cazul.

— Şi ce a reieşit? continuă ea, mai calmă.

— Legistul confirmă ceea ce ştiam deja. Gloanţele care i-au ucis pe Patrick Bonfils şi pe Sylvie Robin sunt de calibrul 12,7. Arma utilizată este o puşcă Hécate II.

— Putem să o identificăm?

Încă o pauză. Comandantul îşi alegea cu grijă cuvintele.

— Nu. După experţi, tot ce putem face este să confirmăm că asta e arma şi atât. Puştile Hécate sunt înregistrate în Franţa. Însă datorită contextului, aceasta ar putea proveni de oriunde.

— Spuneţi-mi despre răni.

— Făcute şi ele de profesionişti. Patrick Bonfils şi Sylvie Robin au fost atinşi de trei ori fiecare. Un glonţ în cap, două în inimă sau în regiunea toracică. M-am informat. Chiar şi în armata noastră, sunt puţini trăgători capabili de o astfel de performanţă de la o asemenea distanţă.

— Asta reduce lista suspecţilor, nu-i aşa?

Martenot ezită din nou. Soldaţii îşi spală rufele în familie. De aceea şi durase atât de mult până apăruse raportul de autopsie. Fusese pesemne prezentat mai întâi unui batalion de ofiţeri, experţi, strategi. O contracomisie efectuase probabil o altă autopsie proprie, alt studiu al unghiului de tragere, o altă analiză detaliată a cartuşelor...

Anaïs stătea în continuare cu ochii lipiți de cele patru conuri de lumină ale farurilor sale. Imagini repetitive, convulsive, liniile albe discontinue. Avea impresia că zbura pe drum în noapte.

— Autopsia ne mai spune ceva despre crimă?

— Da.

Pusese întrebarea de formă. Nu se aştepta la un răspuns pozitiv. Aşteptă urmarea, dar Martenot rămase tăcut.

— Ce s-a întâmplat?

— Cadavrul lui Patrick Bonfils a suferit o mutilare stranie. O rană la față pe care ucigaşul sau ucigaşii au făcut-o după ce l-au ucis.

Anaïs făcu o reconstituire mentală. Lunetistul îi doborâse pe Bonfils şi pe femeie, după care îl ratase pe Mathias Freire. Cu complicele lui, se lansaseră în urmărirea acestuia. Între timp, pescarii veneau în grabă, văzând victimele de pe plajă. Ucigaşii nu avuseseră deci cum să se întoarcă lângă cadavrul lui Bonfils şi să-l mutileze.

Abordă problema dintr-un alt unghi:

— Când ne-am văzut la Guéthary, nu mi-ați spus.

— Atunci nu ştiam de ea.

— Nu văzuserăți cadavrele la morgă?

— Bineînțeles că le văzusem.

— Şi nu ați remarcat această mutilare a feței?

— Nu am remarcat-o pentru că nu exista. Nu exista încă.

— Nu înțeleg.

— Mutilarea a fost făcută *după*. În seara de 16 februarie. Când ne-am întâlnit, nu eram la curent.

Anaïs se concentra asupra drumului. Ceea ce bănuia era nebunie curată.

— Vreți să spuneți că au venit la institutul medico-legal, seara, ca să distrugă fața victimei?

— Exact.

— Unde este institutul?

— La Rangueil, aproape de Toulouse.

— De ce natură este mutilarea?

— Agresorul a deschis nasul lui Bonfils pe lungime. A prelevat osul nazal, precum şi cartilajul triunghiular şi cartilajul alar. Tot ceea ce formează nasul.

Anaïs ţinea piciorul pe acceleraţie. Viteza îi permitea să rămână concentrată, focalizată. Gâtul îi era uscat. Ochii o ardeau. Dar creierul era la turaţie maximă. Întârzierea raportului de autopsie nu avea nimic de-a face cu o contraexpertiză militară.

— De unde ştiţi că ucigaşii sunt cei care s-au întors?

— Cine altcineva?

— De ce să rişte? De ce să fure oasele alea?

— Nu ştiu. Pentru mine, sunt vânători. Au revenit să fure acele fragmente drept trofee.

— Trofee?

— În timpul războiului din Pacific, soldaţii americani prelevau dinţii sau urechile victimelor japoneze. Se făceau cuţite pentru tăiat hârtie din femururi şi tibii umane.

Comandantul vorbea tot mai repede. Părea în acelaşi timp terifiat şi fascinat de aceşti prădători ascunşi şi invizibili.

— La ce oră a avut loc... intervenţia lor?

— În jurul orei 20. Cadavrele au fost scoase din spitalul de la Bayonne la ora 17. Au ajuns la Rangueil. Evident, morga nu era supravegheată.

Anaïs nu putea să-şi imagineze că tipi capabili să atingă o ţintă de la 500 de metri — cu metode şi competenţe profesionale — şi-ar asuma astfel de riscuri pentru a recupera o mână de oase. Oare chiar era vorba de trofee?

— Cine mai ştia că trupurile vor fi transferate la morga din Rangueil?

— Toată lumea: e singurul institut medico-legal din zonă.

— La ce oră se stabilise să înceapă autopsia?

— Imediat ce ajungeau cadavrele. Nu ştiu cum au reuşit agresorii.

— Ce armă au folosit?

— Un cuţit de vânătoare, e de părere legistul. Cu o lamă crestată din oţel.

— Aţi interogat personalul de la institut?

Martenot se simţi atins de gluma proastă:

— Dar ce credeţi că fac de trei zile? Am trecut prin sită toată morga. Am găsit ceva microfragmente organice, ceea ce nu e de mirare într-un astfel de loc. Am studiat tot, am analizat, am identificat. Nicio amprentă necunoscută. Niciun fir de păr care să nu aparţină cadavrelor sau vreunui membru al personalului de la morgă. Tipii ăştia sunt nişte fantome.

— De ce m-aţi sunat acum?

— Pentru că am încredere în dumneavoastră.

— Superiorii dumneavoastră ştiu de acest telefon?

— Nici superiorii, nici judecătorul de la Bayonne. Nici chiar magistratul desemnat pentru cazul lui Philippe Duruy.

— Le Gall? V-a contactat?

— Azi după-masă. Nu l-am sunat încă nici pe Mauricet.

Anaïs zâmbi. Măcar îşi găsise un aliat.

— Mulţam.

— Pentru nimic. Cine are noutăţi îl sună pe celălalt.

— Sigur.

Închise. Se uita în continuare la liniile discontinue. Fragmentate, sacadate, hipnotice. Un film stroboscopic care proiecta imagini fără legătură între ele. Totuşi, un tablou revenea mereu în talmeş-balmeşul ăsta. Un decor. Cel al unei măcelării unde bucăţi de carne şi cheaguri de sânge pătau suprafeţele albe.

În halucinaţia ei, măcelăria era o măcelărie de oameni.

***

Janusz şi Shampooing mergeau cu vântul în faţă în direcţia sud-vest. Chelul ştia un şantier la capătul docurilor, între catedrala Major şi cartierul Panier. Un bârlog perfect pentru noapte. Dar înainte de asta voia să recupereze cartoanele ascunse într-un container de îngrăşământ aproape de Vieille-Charité.

— Ca să-ţi fac un culcuş a-ntâia!

Janusz îl urma pe pilot automat. Discuţia cu Le Guen fusese lovitura de graţie. Înainte de a fi psihiatru, cerşetorul a fost deci pictor — sau, cel puţin, artist. Această nouă informaţie nu îi dădea senzaţia de progres, ci mai degrabă de cufundare într-un haos fără niciun centru de gravitaţie.

— Mai e mult?

— Acum ajungem.

Nu mai voia decât un singur lucru: să se culce şi să nu se mai scoale niciodată. Un cadavru înfăşurat în propriile zdrenţe care va ajunge să fie îngropat la comun. Un mormânt anonim între cele ale lui „Titi", „Ciocârlia" şi „Bioman".

Janusz privi în jur. Decorul se schimbase. Nimic din bulevardele pe care le bătuse la pas începând de ieri. Un labirint de străduţe care îi aminteau de oraşele din sudul Italiei — Napoli, Bari, Palermo...

— Unde suntem?

— În Panier, bătrâne.

Un nume de stradă: RUE DES REPENTIES. Un butic cu numele CEA MAI FRUMOASĂ VIAŢĂ. Îşi aminti de un serial-fluviu la care pacienţii din unitatea sa se uitau cu pasiune. Pesemne că acţiunea serialului se desfăşura în acest cartier.

În ciuda oboselii, a frigului şi a fricii, pe Janusz îl încerca un sentiment de uşurare. Locul emana un fel de intimitate binefăcătoare. Dantele atârnau la ferestre. Felinare străluceau ca stele ivite din alte timpuri. Aparatele de aer condiţionat reuşeau să dea un aer meridional, aproape tropical faţadelor.

Traversau pieţe, urcau pe străzi abrupte, treceau prin coridoare de piatră...

— Aici!

Shampooing arătă spre un scuar. Sări gardul şi o luă printre tufe, până la containerele destinate frunzelor uscate şi crengilor rupte. Scoase de acolo nişte cartoane mari, pliate.

— Patul tău, Jeannot! Un Épéda[21] de trei locuri!

Shampooing îi puse cartoanele în braţe. Coborâră din nou pe străzile înclinate ca nişte scări. Mistralul golise oraşul. Bulevardul des Dames. Bulevardul Schumann. Ajunseră la autostrada care mergea de-a lungul litoralului. De acolo mai erau docurile şi marea. Între cele două, o travee se deschidea pe mai mulţi metri adâncime. Un şantier sub cerul liber, întins pe kilometri.

O luară în lungul excavaţiei. Shampooing legăna o sticlă pe care o începuse lansându-se într-o tiradă asupra duşmanului din acea noapte.

— De mistral nu scapi, urla el printre două rafale. Coboară pe Valea Rônului ca să ne omoare. Îţi suflă în scăfârlie 24 de ore din 24. Îţi intră prin piele. Îţi îngheaţă oasele. Îţi caută inima printre coaste ca s-o oprească. De cum ajunge la Marsilia, temperatura scade cu două sau trei grade. Cu umiditatea mării, e o adevărată capcană care se închide peste tine în timpul nopţii. Te trezeşti dârdâind sub cartoane. Şi dacă mai şi plouă, nu te mai trezeşti deloc!

Shampooing se opri brusc. Janusz coborî privirea şi văzu ce îl aştepta. Pe fundul excavaţiei şantierului forme se mişcau, se agitau şi se ridicau precum undele unei bălţi gigantice. Janusz privi mai bine. Oameni îşi desfăceau sacii de dormit, cartoanele, prelatele. Alţii se încălzeau în jurul unui foc aprins într-un butoi. Râsete, bombăneli, bolboroseli se ridicau din groapă.

---

21 Épéda: Cunoscută marcă de saltele.

Se pregăteau să coboare, când Shampooing îl prinse pe Janusz de braţ:

— Ascunde-te!

Camioneta de la SAMU tocmai venise. Alergară în spatele unei barăci din şantier. Doi bărbaţi în salopete coborau deja în groapă ca să-i convingă pe încăpăţânaţi să vină cu ei. Ofereau ţigări, le vorbeau prietenos...

— Ai naibii, murmură Shampooing. Vor să ne pună pe toţi la căldurică. Le e prea frică să nu se trezească cu un Picard pe cap.

— Un ce?

— Un Picard. Un vagabond mort de frig.

În ceea ce îl privea, Janusz ar fi dat orice să fie arestat. Să se cufunde într-un pat, în uitare, în somn...

— Ne cărăm, şopti tovarăşul lui. Ştiu un alt cotlon.

Urcară din nou, evitând felinarele şi locurile prea luminate. Janusz îşi mişca mecanic picioarele, cu o privire fixă. Avea braţele amorţite, picioarele ţepene. Shampooing nu ştia un alt cotlon. Le ştia pe *toate*. Sub poduri. Pasaje. Funduri de parcări subterane. Cel mai mic adăpost împuţit. Cel mai mic colţ de asfalt.

Dar locurile erau deja ocupate. De fiecare dată descopereau corpuri înghesuite, cu capetele ascunse sub căciuli, pături deşirate, cuverturi găurite.

Fiecare pentru sine şi vântul împotriva tuturor.

În cele din urmă, ajunseră la o altă excavaţie, unde o conductă de evacuare gigantică se odihnea pe fundul ei. Se strecurară înăuntru, evitând să fie scoşi afară de câteva ori. Zeci de oameni se aliniau acolo, urmând linia cilindrului.

— E bun pentru varice! rânji Shampooing, făcând aluzie la picioarele care se ridicau pe linia curburii.

Călcau peste corpuri. Când se sprijini de perete, Janusz avu o senzaţie de arsură în contact cu cimentul îngheţat. Mirosul de pişat şi vomă plutea în valuri imobile, cristalizate. Se ciocnea, se sprijinea, se lovea de ceilalţi. Bombăneli,

insulte — ăsta era rezultatul. Nici duşmani, nici tovarăşi de galeră. Doar şobolani care coabitau.

Îşi găsiră un loc. Shampooing lăsă într-o scobitură sacii lui împuţiţi. Janusz desfăcu apoi cartoanele, întrebându-se când oare avea de gând tipul operat la cap să îi facă felul. Se aruncă sub ambalaje, încercând să-şi imagineze că sunt cearşafuri şi cuverturi. Luă în mână ca întotdeauna cuţitul lui de comando şi îl vârî sub cartonul ce îi servea drept pernă.

Îşi jură la fel ca în seara trecută să nu doarmă decât cu un ochi închis. Dar ca şi atunci, simţi cum somnul îl copleşeşte. La porţile neantului se concentră asupra anchetei. Fer-Blanc era o fundătură. Ce altceva?

Ancheta sticleţilor din Marsilia. Avea elemente mai concrete decât cea a poliţailor din Bordeaux. Scheletul deltaplanului. Ceara. Penele. Ucigaşul le luase de undeva şi nu erau produse obişnuite. Acel Crosnier şi grupa lui săpaseră fără îndoială pista fiecărui obiect, a fiecărui material. Oare obţinuseră ceva?

Un alt proiect sinucigaş se forma în capul lui. Să îşi procure dosarul de instrucţie. Să încerce o lovitură de dimineaţă. Încercă să pună la punct o strategie, dar neantul se abătu asupra lui. Când deschise ochii, îşi agita cuţitul spre întunericul din faţa lui.

— Ai grijă!

Shampooing se apleca peste el. Prin negurile somnului îi simţise prezenţa. Ameninţarea. Reflexele lui făcuseră restul.

— Eşti nebun? spuse omul cu şapcă. Nu vezi că suntem inundaţi?

Janusz se ridică într-un cot. Era pe jumătate în apă. Cartoanele pluteau pe lângă el. Ploaia cădea peste tot. Torente de noroi pătrunseseră în conductă. Cerşetorii erau deja în picioare, bâjbâind după bagaje.

— Hai odată, spuse chelul, strângându-şi catrafusele. Dacă mai stăm, vom îngheţa!

Apa creştea văzând cu ochii. Vagabonzii desenau pe pereţii curbaţi umbre chinezeşti. Unii, prea beţi, nu mişcau. Erau ignoraţi. Dădeau din coate, împingându-se ca să iasă din şanţ. Era panică, dar o panică lentă, paralizantă, duhnind a vomă şi alcool.

Janusz reperă două corpuri nemişcate ale căror feţe erau scăldate de vârtej. Îl prinse pe primul de gât şi îl ridică, sprijinindu-l de perete. Începu aceeaşi manevră şi cu cel de-al doilea, când Shampooing îl prinse de umăr.

— Ai înnebunit?

— Nu putem să-i lăsăm aici.

— Pe naiba. Tre' să ne tirăm!

Conducta se golea de locatari. Saci pluteau la suprafaţa şuvoiului. O adevărată viziune a unui naufragiu. Janusz căută pulsul celor doi. Carotida lor pulsa slab. Îi trase o palmă primului, apoi şi celuilalt. Nicio reacţie.

Le mai dădu una.

În cele din urmă, vagabonzii se treziră.

— La naiba, grăbeşte-te! O să crăpăm de frig!

Janusz mai ezită o clipă, apoi o luă după Shampooing. Urcară în susul şuvoiului de rahat până la ieşirea din ţeavă. Apa le venea până la jumătatea coapselor. Janusz tremura, cădea, se ridica. Nu mai erau decât câţiva metri până la ieşire. Aruncă o privire spre doi vagabonzi care înaintau în patru labe, năuci ca nişte castori înnebuniţi.

Aer. Se ridicară. Aversa îşi dublase violenţa. Un potop musonic, vertical, încăpăţânat — doar că apa era îngheţată. Janusz măsură din priviri noua încercare ce îi aştepta: zece metri de pantă abruptă de urcat fără să aibă de ce să se ţină.

Porniră în sus înfigându-şi mâinile în faleza de glod. Ploaia le bătea pe umeri. Vântul îi biciuia. Când unul cădea, celălalt îl ridica şi invers. Încet-încet câştigau metru după metru. În sfârşit, Janusz dădu de o tijă metalică şi se extrase

din groapă fără să îl abandoneze pe Shampooing, care dădea din picioare în gol.

Ieşiră din excavaţie ca două cheaguri de noroi dintr-o rană minerală. Chelul nu lăsase nici pătura, nici traistele. Janusz se pregătea să-l felicite, când expresia de teroare de pe faţa acestuia îl făcu să se întoarcă.

Un grup de oameni îi aştepta. N-aveau nimic de-a face cu cerşetorii. Creste, şuviţe împletite, piercinguri, tatuaje: purtau haine de satin sau canadiene militare. Mai mulţi dintre ei aveau câini în lesă, gata să-i asmută. Şi pe deasupra arme albe, barbare, al căror potenţial ucigaş Janusz îl percepea din plin.

Nu fu uimit când Shampooing şopti:

— La naiba. Gaşca din Bougainville.

***

Alergară cum putură, împiedicându-se în hainele lor pline de noroi şi plescăind prin apă. Făcură dreapta şi nimeriră pe o stradă dreaptă, complet goală. Prin ploaie, Janusz vedea cum tresar reverberând faţade, trotuare, fragmente de cer.

Aruncă o privire peste umăr. Războinicii din Bougainville porniseră în goană, cu câinii în frunte. Pe strada aceea nu aveau cum să le scape.

Janusz îl prinse pe Shampooing de hanorac şi îl trase pe o stradă la dreapta. Apoi pe o alta la stânga. La vreo treizeci de metri, văzu o scară care urca spre Panier.

Se întorseseră deci de unde veniseră. Arătă spre trepte şi o luă în direcţia lor, fără să mai aştepte reacţia lui Shampooing. Porni să urce şi aruncă din nou o privire în urmă: chelul îl urma cu răsuflarea tăiată. În spatele lui, banda se apropia. Câinii nu erau decât la câţiva metri.

Îşi aşteptă tovarăşul. Pentru o clipă, avu impresia că se dedublează, privind scena de la distanţă. Nu mai auzea

nimic. Nu mai simţea ploaia. Spiritul lui plutea, simplu spectator al scenei.

Shampooing ajunse în sfârşit. Îl lăsă să treacă în faţă, iar el încheie plutonul. Fiecare treaptă era o încercare, o suferinţă. Ploaia intra în coliziune cu capetele lor, cu spatele, cu umerii. Janusz se căţăra acum ca o maimuţă, în patru labe, ajutându-se de mâini ca să urce mai repede.

Impresia de dedublare trecuse.

El va fi cel care va crăpa.

Simţea cum frica îi urcă în piept, dându-i o senzaţie de vomă.

Deodată, pierdu contactul cu solul. Capul i se lovi de o treaptă. Văzu stele verzi în spatele ochilor. Valuri de durere îl năpădiră. În secunda următoare, simţi răceala cimentului pe obraz. Căldura sângelui său pe faţă. O durere fulgerătoare în gambă...

Coborî privirea: unul dintre câini îl prinsese de picior. Animalul îl făcu să alunece înapoi pe burtă. Încercă să se prindă de un stâlp. Rată. Ridică privirea. Shampooing continua să urce. Nu observase nimic — sau preferase să o şteargă. Vru să strige, dar muchia unei trepte îl lovi peste gură. Încercă să se redreseze. Mai coborî două trepte.

Se răsuci pe loc şi reuşi să ajungă cu faţa în sus. Văzu ochii câinelui pe care urmărirea îl înnebunise. În spatele lui, un boschetar ajungea şi el. Janusz lansă o lovitură de picior în capul câinelui, care se rostogoli în picioarele stăpânului. Cei doi atacatori căzură pe scări în jos.

Profită de răgaz ca să se ridice. Potaia o luase din nou în sus pe scări, cu atacatorul pe urmele lui.

Janusz alunecă, îşi reveni, înainta de-a-ndăratelea, cu ochii pe duşmani. În lumina unui felinar, un detaliu îi sări în ochi. Războinicul avea un cuţit făcut dintr-un ciob de ceramică ascuţit. Fără îndoială, o bucată dintr-un vas de veceu.

Janusz se decise brusc. Nu se va lăsa înjunghiat cu un astfel de pumnal. Izbi cu toată forța în urechea atacatorului. Individul se clătină și se prinse de balustradă ca să nu cadă. Janusz îl prinse de gât și îi trase un cap din lateral ca un jucător de fotbal. O voce îi dicta ce să facă. *Se vizează baza nasului și orbitele oculare, se evită pereții osoși ai frunții.*

Simți un trosnet ca de lemn uscat. Sângele îi țâșni în față. Nu mai văzu nimic pentru câteva secunde. Se șterse la ochi și îl văzu pe agresor în genunchi pe trepte. Câinele sări la el. Janusz îl primi cu o lovitură de picior. Se sprijini și îl lovi pe om în burtă cu vârful ghetelor Converse. *Se vizează întotdeauna ficatul, punctul sensibil al cerșetorilor, din cauza consumului de alcool.*

Războinicul își înăbuși un strigăt. Se rostogoli peste câinele lui. Porniră din nou la atac, amândoi. Janusz rămase pe loc, siderat de propriul lui curaj. Redevenise Victor Janusz pe bune. Omul străzilor. Barbarul asfaltului.

Alți doi boschetari apărură din perdeaua de ploaie, unul tuns, altul cu o creastă roșie. Primul avea în mână o țeavă de fier, al doilea o bâtă de baseball cu ținte. Janusz își pregăti pumnii, dar brusc se simți copleșit. Era prea mult. Se lăsă să cadă în fund. Își încrucișă mâinile deasupra capului, gata să primească o ciomăgeală în toată legea.

Răsună prima lovitură. Urmată de o a doua, metalică. Janusz nu simți nicio durere. Ridică privirea. Shampooing înarmat cu o pubelă mărimea XXL îl lovise pe primul tip și era pe cale să îl catapulteze pe al doilea într-un stâlp. Golanii dădură înapoi după ce Shampooing le aruncă pubela în cap.

Își ridică prietenul, apucându-l de guler. Janusz era plin de o recunoștință fără margini. Undeva, în adâncul lui, își revizui o părere. Poți oricând să te bazezi pe un vagabond trepanat.

Au parcurs scările parcă fără să le atingă și ajunseră într-un alt labirint de străduțe. Janusz simțea o durere

violentă la gleznă. Potaia nu îl ratase. O luară la fugă printr-o reţea de străduţe din ce în ce mai înguste. Locuri pe unde nu putea trece decât un singur om. Deşi n-ar fi vrut, încetiniră. Până aproape să se oprească. Fără suflu. La capătul puterilor.

Frica era tot acolo, dar estompată de arsura din plămâni, uzura muşchilor, greaţa din stomac.

— I-am pierdut, gâfâi Shampooing.

— Oare?

Janusz îl împinse într-un intrând. Vagabondul nu înţelese.

— Ce te-a apucat?

— Ascunde-te.

Nişa adăpostea portalul unei case al cărei gard era ascuns de tufişuri de lavandă şi iederă sălbatică. Janusz se ascunse sub frunziş, imitat de Shampooing. Abia ce se ascunseseră şi urmăritorii le trecură prin faţa nasului.

Îşi traseră sufletul. Janusz simţea mirosul de cretă al pietrei umede, parfumul frunzelor vii. Senzaţii binefăcătoare. Erau epuizaţi, dar sănătoşi şi în siguranţă. Se priviră. Senzaţia de uşurare îi lega cu un fir invizibil.

— Mă duc după ei, zise Janusz cu o voce scăzută.

— Ce?

— Nu voiau să ne spargă capetele. Voiau să ne omoare. Trebuie să ştiu de ce.

Shampooing se uită la el cu un aer îngrozit. Cerşetorul îşi pierduse şapca în timpul luptei. Craniul lui cusut lucea în ploaie ca un ou de dinozaur.

— Şi vrei să-i întrebi?

— Nu pe toţi. Pe unul singur. Şi pe neaşteptate.

— Eşti nebun.

Janusz se descheie la haină, arătându-i mânerul cuţitului de comando.

— Am cuţitul.

— Ai mintea unei muşte.
— Ştii o altă ascunzătoare?
— La cum suntem, mai bine ne întoarcem la matcă. La Madrague.
— Nici vorbă. Nu ştii vreun hotel?
— Un hotel?
— Am bani. Trebuie să fie camere la Marsilia şi pentru unii ca noi.
— Chiar ştiu unul, dar...
Janusz scoase o bancnotă de 50.
— Du-te acolo şi dă-mi adresa.
Reflexul neîncrederii îl făcu să adauge:
— Ai şi tu o recompensă dacă mă aştepţi în cameră.
Shampooing zâmbi cu gura ştirbă şi îl lămuri cum să ajungă.
— Dacă mâine-dimineaţă nu sunt acolo, îl avertiză Janusz, te duci la poliţie.
— La poliţie? Şi ce dracului să mai fac?
— Dacă nu te duci, vei fi arestat pentru complicitate.
— Complicitate la ce? Ce să le spun?
— Adevărul. Întoarcerea mea. Agresiunea. Dorinţa mea de a şti mai mult.
— N-ai fost prea limpede nici mai înainte, dar acum chiar nu mai pricep nimic.
— La hotel. Aşteaptă-mă acolo.
Janusz porni fără să mai aştepte răspunsul.

***

Încerca să alerge, dar piciorul rănit îl durea. Mergea şchiopătat şi în minte revedea colţii câinelui înfipţi în carnea lui. Primul lucru care se face în astfel de cazuri este imobilizarea membrului atins. Asta o făcuse. Cât despre tratamentul cu antibiotice, mai bine îl uita...

Urma drumul principal fără să se uite la străduţele perpendiculare. Un râu cu afluenţii lui. Era sigur că atacatorii luaseră acelaşi drum. Începuse să piardă speranţa că îi va mai ajunge din urmă când strada coti brusc. Se trezi într-un loc deschis pe o terasă care domina oraşul.

Surpriza îl făcu să se tragă în umbră.

Deşi nu voia, nu putu să nu admire tabloul.

Marsilia lucea în ploaie ca un cer inversat, presărat cu stele. Dincolo de ea era marea. Nu o vedeai, dar o ghiceai, plină, neagră, fără margini.

Cu pieptul în flăcări se lăsă pătruns de decor, de atmosferă, de tenebrele din străfunduri. Căuta prospeţimea, alinarea. Pentru moment avea impresia că o hemoragie de lavă fierbinte îi curgea prin cavitatea toracică.

Voci îl aduseră la realitate. Se uită în jos şi descoperi o scară la fel cu cea pe care urcase cu câteva minute mai înainte. La baza ei erau atacatorii, într-un con de lumină. Erau cinci, fără a mai pune la socoteală şi câinii. Nu auzea ce spun, dar le ghicea furia, neputinţa, gâfâitul.

Janusz îi examină. Codiţe argintii, creste roşii sau albastre, cranii rase cu tatuaje ezoterice. Şi peste tot pe moaca lor jegoasă, piercinguri. Mai aveau încă armele. Bâte. Lame. Pistoale cu aer comprimat.

Zâmbi. Era incitant şi plăcut să îi observe astfel, fără să fie văzut. O luară în direcţia docurilor. Aşteptă să dispară din câmpul lui de vedere, apoi coborî scările. Ploaia se oprise, dar lăsase peste tot o peliculă uleioasă, rece şi îngheţată.

O luară spre nord, pe bulevardul deasupra căruia trecea autostrada litoralului. Uitând de rană, Janusz îi urmărea la două sute de metri în spate, trecând de la un stâlp la altul, mereu în umbră. Merseră aşa mai mult de un kilometru — nu era prea sigur pe evaluările lui. Bulevardul era tot gol. Mistralul sufla cu violenţă, uscând urmele aversei, pietrificând bălţile.

În cele din urmă o luară la dreapta, apoi pe străzi neluminate. Pe margine, blocuri care se ridicau spre cerul de gudron. Lui Janusz i se păru că recunoaşte cartierul unde se găsea Madrague. Sau poate Bougainville? Traversau oraşe dormitoare, grădini uscate, locuri de joacă cu porţi turnante.

Decorul se degrada din ce în ce mai mult. Antrepozite dezafectate. Ferestre oarbe. Terenuri virane. În depărtare, macaralele se decupau precis, cu cruzimea unor insecte. Mergeau acum pe un teren gol. Se auzeau câinii cum latră în vânt. Hârtii unsuroase, sticle de plastic, cartoane zburau prin întuneric. Mirosul de benzină plutea ca o ameninţare. Janusz miji ochii şi distinse obiectivul zonarzilor. Un zid acoperit cu graffiti care mărginea locul viran.

Nu mai avea suflu. I se părea că aude cum i se sparge inima în piept. Bum-bum... bum-bum... Îi trebui o clipă să îşi dea seama că era vorba de zgomotul unor motoare, care se pierdea în aerul umed. Pe undeva era un şantier. Motoare care nu dorm niciodată.

Zonarzii dispăruseră. În faţa lui nu mai era decât zidul orb. Acele graffiti pesemne că mascau o uşă pe care el nu o distingea. Reflectă asupra celei mai bune strategii. Nu era decât una. Să aştepte ca unul dintre ticăloşi să iasă să se pişe sau să fumeze la aer curat. Atunci va putea să atace. Efectul surprizei îi va da poate un avantaj...

Se lăsă pe vine printre tufişuri. Frigul prelua deja controlul asupra corpului său. În câteva minute va începe să dârdâie, apoi să îngheţe. Atunci, temperatura corpului său va scădea şi...

Se auzi uşa.

Încet-încet, se ridică şi privi omul care traversa prin întuneric. Omul avea codiţe. Se gândi la creatura din filmele seriei *Predator*. Acest detaliu îi spori frica şi, în acelaşi timp, scena deveni ireală. Evolua într-un joc video.

Tipul mergea cu paşi nesiguri. Beat sau speriat. Se opri în faţa unui copăcel şi îşi uşură vezica. *Acum sau niciodată.* Janusz se năpusti. Ochii îi erau plini de lacrimi. Totul i se părea vag, strâmb, distorsionat. Apucă mai strâns cuţitul, îl prinse pe tip de cozi cu amândouă mâinile şi trase cu toată forţa.

Golanul se prăbuşi pe pământul îngheţat. Janusz îi puse cuţitul pe prohabul deschis şi îi şopti, cu un genunchi pe piept şi cu cealaltă mână pe gura ticălosului:

— Scoţi un sunet şi ţi-o tai.

Omul nu reacţionă. Privirea îi era sticloasă şi membrele moi. Complet imobil. Janusz înfipse cuţitul şi mai adânc. Ticălosul reacţionă în sfârşit şi vru să ţipe. Janusz îi trase un cot în faţă. Omul se zbătu şi mai tare. Încă un cot. Trosnete. Din nou îi puse mâna pe gură. Simţea cavitatea nazală zdrobită, mucozităţi sângerânde sub degetele lui strânse.

— Nu mişti. Răspunzi dând din cap. Ai priceput?

Predatorul dădu din cap „da". Janusz îi puse cuţitul la gât. Încurajat de această primă victorie îi întrebă:

— Mă recunoşti?

Cozile se agitară: da.

— În seara asta aţi vrut să mă terminaţi?

Din nou „da" din cap.

— De ce?

Omul nu răspunse. Janusz pricepu cu un pic de întârziere că nu avea cum: încă îi ţinea mâna strâns pe gură. Slăbi un pic apăsarea.

— De ce voiaţi să-mi luaţi gâtul?

— Ne... ne-au plătit.

— Cine?

Niciun răspuns. Janusz ridică puţin cotul:

— CINE?

— Tipi la costum. Burjui.

Asasinii din Guéthary. Îi voiau deci pielea. *Prin orice mijloace.*

— În decembrie tot ei au fost?
— Îhî.
— Cât pe capul meu?
— 3 000 de euro, du-te dracului.
Ticălosul îşi recăpăta forţele. 3 000 de euro. Nu prea mult, din punctul lui de vedere. O avere pentru punkiştii cu câini.
— Cum de-aţi ştiut că m-am întors?
— Ai fost reperat ieri, pe ziuă.
— Voi i-aţi anunţat pe burjui?
— Îhî.
— Aveţi un contact?
— Un număr, îhî.
— Ce număr?
— Nu eu îl am.
Omul minţea pesemne, dar timpul presa.
— E un mobil?
— Nu. Un număr de la un birou, nu ştiu care...
— Ştii cum îi cheamă?
— Nu. Doar un soi de parolă.
— Ce parolă?
— Nu ştiu. Nu sunt eu cel care...
Îl lovi cu mânerul cuţitului. Omul îşi înăbuşi un strigăt şi îşi trase nasul ca nu cumva să-şi piardă cartilajele.
— Ce parolă?
— Nu ştiu... Bărbatul îşi pipăi nasul, care suna ca un ou spart. Un nume rusesc...
— Rusesc?
— La naiba, mi-ai spart nasul.
Janusz fu scuturat de o convulsie. Frica, dar şi o durere profundă. Arsura din noaptea precedentă. Se gândi că e din nou bolnav.
Se concentră pe cele câteva secunde pe care le mai avea:
— De ce îmi vor pielea?

— Habar n-am.
— V-au dat numele meu?
— Nu. Doar mutra.
— O fotografie?

Predatorul rânji. Îşi apăsă o nară şi suflă pe cealaltă un jet de sânge.

— Nu fotografie, omule. Un desen.
— Un desen?
— Îhî. Bărbatul rânjea în continuare. Un rahat de schiţă...

Avu o intuiţie. Daniel Le Guen îi spusese că fusese pictor. Poate că schiţa era un autoportret semnat chiar de el? Cum se făcea că asasinii aveau un obiect care ţinea de una dintre identităţile lui precedente?

— Desenul, îl întrebă, l-aţi păstrat?
— Am făcut foc cu el, omule.

Janusz i-ar mai fi tras una, dar nu mai avea forţă. Celălalt îşi blocă cealaltă nară şi suflă din nou cheaguri de sânge. Parcă ar fi avut un guturai de sânge şi violenţă.

— Tipii în negru — trebuia să îi cauţi?
— Când ai fi fost mort, la dracu'.
— Ştii unde să-i găseşti?
— Ei ne găsesc pe noi. *Sunt peste tot.*

Janusz tremura. Crampa din fundul stomacului devenise un fier înroşit. Înălţă cuţitul. Predatorul se făcu mic. Întoarse Cuţitul şi îl lovi pe om în plexul solar. Vârful ascuţit destinat să spargă sticla îi tăie răsuflarea. Tipul căzu la pământ. Poate îl omorâse. Trăia într-o lume în care aceste nuanţe nu mai existau.

Janusz se ridică fără nici cea mai mică urmă de prudenţă. O clipă fu tentat să deschidă uşa şi să le strige:

— Spintecaţi-mă!

Un dram de raţiune îl aduse pe linia de plutire. Se îndepărtă cu paşi împleticiţi prin vânt şi mirosul de benzină. Hârtii mototolite i se lipeau de picioare.

Era condamnat: fără îndoială acolo, sus.
Dar înainte de a muri, va şti de ce.
Va citi actul de acuzare şi sentinţa judecătorilor.

***

Anaïs se trezi mai epuizată decât atunci când se culcase. Trei ore de coşmar în care vampiri îmbrăcaţi cu costume Hugo Boss, aplecaţi asupra cadavrelor dintr-o morgă le sugeau sângele după ce le decupaseră nasul. O singură consolare: tatăl său nu era printre ei.

Avu nevoie de câteva secunde ca să se dumirească unde se afla. Camera unui hotel de pe autostradă, al cărui indicator îl văzuse brusc pe la trei dimineaţa. Nu îşi amintea să fi aprins lumina. Se încolăcise îmbrăcată pe pat — şi îi primise pe acei vampiri eleganţi în camera secretă a creierului său.

Intră în baie, îşi scoase puloverul şi aprinse lumina. Ceea ce văzu în oglindă îi fu pe plac. O tânără în tricou, cu braţele bandajate, alură sportivă şi un aer hotărât. Nimic de-a face cu vreun fel de feminitate sau cea mai mică urmă de cochetărie. O atletă de gabarit mic, ale cărei rotunjimi uşoare puteau transmite o promisiune de moliciune — până când le atingeai. Observă că lacrimi îi perlau marginea pleoapelor. Gândul o duse la picături de rouă sub o mască de caolin şi imaginea îi fu şi ea pe plac.

Luă trusa de toaletă şi îşi schimbă pansamentele, evaluând încă o dată dimensiunea pagubelor.

Trecuseră ani de la vindecarea primelor sale răni...

Brusc simţi cum se abate asupra ei o tristeţe şi o disperare care o făcură să se gândească la marile aripi negre ale lui Icar. Se grăbi să-şi înfăşoare braţele cu bandaje curate.

Se întoarse în cameră. Avea întotdeauna la ea un penar în care ţinea carioci, stilouri, markere ca să îi dea un aer de

studentă. Tot în el îşi ţinea şi pastilele. Înghiţi cu siguranţa obişnuinţei o jumătate de capsulă de Solian şi o pastilă de Effexor. Muniţie grea. La care adăugă un Lexomil.

Tratamentul şoc pentru momente de depresie.

Cuvântul era compromis, dar ea însăşi era o fată compromisă. După bac, în primul an la Drept, se prăbuşise şi căzuse la pat două luni. Incapabilă să se mişte. Pe atunci încă nu ştia despre tatăl ei... Fusese altceva. Zbaterile profunde ale sufletului ei, indiferente la mersul lumii. Sau moştenirea genetică de la mama sa. Nu mai mişca. Nu mai vorbea. Era un pic deasupra nivelului morţii. Scăpase la limită de o internare definitivă.

Încet-încet, graţie unui tratament serios cu antidepresive, se restabilise şi avusese doi ani incerţi, în care trăise cu angoasa permanentă a unei recidive. Şi această angoasă nu o părăsise în întregime niciodată.

Şi iată-ne aici... De la începutul anchetei constatase, în răceală, în tensiunea muncii, în emoţia întâlnirii cu Freire, semnele prevestitoare — şi ca urmare, îşi rănise braţele. Se temea să nu ajungă să retrăiască acele zile ca la ruleta rusească — cel mai mic gând putea declanşa ce e mai rău. Angoasa suicidară sau coma cu ochii deschişi...

Coborî la recepţie şi găsi un automat de cafea. Îşi luă un espresso fără să bage în seamă tristeţea holului gol. Materiale care nu lăsau nicio impresie, nicio amintire. Îşi zise că şi ea făcea parte din decor. Un obiect-fantomă, printre altele asemenea.

La întoarcerea în cameră îşi verifică mesageria. Cinci SMS-uri. Crosnier, poliţistul din Marsillia. Le Coz. Deversat, care sunase de trei ori în toiul nopţii. Îl citi mai întâi pe cel al comandantului din Marsillia, sperând şi temându-se în acelaşi timp că va fi aflat noutăţi despre Janusz. Nu erau. La ora 22, Crosnier o întreba doar la ce oră ajungea la Marsillia.

Le Coz, la 23:30, era laconic: „Sună-mă". Deversat la fel. Dar, de la oră la oră cererea se transforma în sfat, în ordin, în poruncă.

Îl sună mai întâi pe Le Coz, care îi răspunse cu o voce adormită.

— M-ai sunat.

— E povestea cu Mêtis, mormăi el.

— Ai aflat ceva?

— Am vorbit cu ziariştii. Reporteri de investigaţii pe care îi cunosc la birourile locale ale *Sud-Ouest* şi *La République des Pyrénées* din Bordeaux. Sunt la curent cu tot ce mişcă în zonă.

— Şi?

— Toţi mi-au servit expresia „dosar fierbinte". Nici vorbă de discutat la telefon. Întâlnire noaptea etc.

— Şi ce era aşa de secret?

— Cam neclar. Mêtis este azi un grup chimic şi farmaceutic, dar originea lui este militară.

— Cum adică?

— Sunt vechi mercenari care l-au fondat în anii 1960, în Africa. Au făcut mai întâi agronomie, apoi chimie, apoi medicamente.

— Ce fel de medicamente?

— Sunt foarte tari la psihotrope. Anxiolitice. Antidepresive. Nu le ştiu, dar sunt destul de cunoscuţi pe piaţă.

Ironia anchetei: în viaţa ei consumase fără îndoială şi ea produse Mêtis.

— Şi care parte arde?

— Chestiile veşnice cu experimente umane, cercetări oculte. Pentru mine sunt mai mult simple legende urbane...

— Şi despre legătura cu firma ACSP?

— Nimic. Grupul Mêtis este un conglomerat de întreprinderi. Printre ele, şi firma asta de securitate, asta-i tot.

Anaïs se gândi la Audiul Q7. Era convinsă că, din contră, exista o legătură între gigantul farmaceutic şi acea crimă. În

schimb, în ciuda originii militare a lui Mêtis, grupul farmaceutic nu cadra cu originea lunetiştilor şi arma lor Hécate. Şi mai puţin cu profilul lui Patrick Bonfils, pescarul inofensiv de pe Coasta Bască.

— Ziaristul cel mai avizat în această problemă era plecat pentru un reportaj. Se întoarce mâine. Vrei numărul lui?

— Vorbeşte tu cu el mai întâi. Nu ştiu când o să mă întorc.

Anaïs se simţea în formă acum.

— Şi ancheta noastră?

— Care anchetă?

— Duruy. Minotaurul. Gara Saint-Jean.

— Cred că nu ai înţeles bine situaţia. Băieţii lui Mauricet au venit să ne ia PV-urile, precum şi discul cu documentele originale aferente dosarului. Pentru noi, Minotaurul e de domeniul trecutului.

Anaïs privi pe pat dosarul anchetei pe care îl luase cu ea. Ultimul exemplar al cazului condus de căpitanul Chatelet şi echipa ei. Un *obiect de colecţie.*

— Ca să nu mai spun de săpuneala pe care mi-a tras-o Deversat.

— Ce săpuneală?

— Mica mea percheziţie de la ACSP de noaptea trecută. Patronul s-a plâns la statul său major. Şefii de la Mêtis au scuturat cocotierul. Mercenarii din Africa vin mai ales în regiunea noastră. Mêtis este un grup major din economia Aquitaniei.

— Şi apoi?

— Şi când se umple paharul, ni se varsă în cap ca de obicei. Când i-am spus lui Deversat că tu mă acoperi, parcă am turnat gaz pe foc.

Măcar acum Anaïs ştia de ce o sunase comisarul toată noaptea.

— Dar tu? reluă poliţistul.

— Sunt în drum spre Marsilia.

— Să te întreb dacă l-au găsit?
— O să te sun de acolo.

O clipă se gândi pe cine să sune în continuare. Se decise pentru Crosnier. Păstra ce era mai bun pentru final — Deversat.

Poliţistul din Marsilia avea un accent uşor şi vorbea cu o voce molcomă. Avu dintr-odată senzaţia că la Marsilia o aşteptau soarele, căldura şi lumina. Comandantul îi făcu un rezumat al lucrurilor ştiute. Victor Janusz îşi petrecuse noaptea de 17 spre 18 februarie la unitatea de adăpost de urgenţă. Fusese agresat la toalete, apoi dispăruse dimineaţa. De atunci, nicio veste. Nici cel mai mic indiciu, nici cea mai mică mărturie.

— Cine l-a agresat?
— Nu e prea clar. Alţi vagabonzi probabil.

Anaïs nu era sigură. Poate ucigaşii îl reperaseră? Şi de ce se întorsese la Marsilia? De ce să se întoarcă pe urmele vechi ale lui Janusz?

— Aş vrea să vă semnalez altceva, zise Crosnier.
— Am primit ieri-seară sinteza anchetei dumneavoastră despre uciderea lui Philippe Duruy.

Documentul redactat pentru Le Gall măcar servise la ceva.

— Caracterul mitologic al punerii în scenă m-a frapat.
— Are şi de ce.
— Nu. Vreau să zic... mi-a adus aminte de o crimă de care m-am ocupat, tot în genul acesteia.
— Când?
— În decembrie anul trecut la Marsilia. Eu am fost şeful grupei de anchetă. Sunt multe similitudini cu cazul dumneavoastră. Victima era un tânăr fără adăpost de origine cehă. Am găsit trupul lui într-o râpă la câteva borne de vechiul port.
— Şi prin ce era această crimă mitologică?

— Criminalul s-a inspirat din legenda lui Icar. Tipul era gol, carbonizat şi avea aripi mari pe spate.

Anaïs rămase mută. Pe lângă multele ramificaţii cărora trebuia să le facă faţă, vedea un fir roşu, otrăvit. Prezenţa lui Mathias Freire la locul crimei... Un nou punct pentru teza Janusz asasin.

— Şi nu e tot, continuă Crosnier. Tipul nostru era şi el plin de heroină în vene. Am...

Anaïs îl întrerupse, încheindu-se la haină:

— Voi fi acolo în două ore. Ne vedem la postul Évêché. Vom discuta pe larg.

Crosnier nu avu timp să-i răspundă. Ieşi în parcare şi o luă spre maşină. Trebuia să asimileze lovitura. Să o lase să se coacă. Să o digere.

Se opri în faţa Golfului. Îl uitase deja pe Deversat. Formă numărul lui. Degetele îi tremurau.

— Ce e porcăria asta cu ACSP? vociferă comisarul. O percheziţie în plină noapte? Unde te crezi? Telefonul meu sună întruna de ieri după-masă!

— Am vrut să câştig timp, făcu ea o tentativă cu o voce răguşită, am...

— Timp vei şi avea, micuţo. Eşti în drum spre Marsilia?

— Ajung în două ore.

— Atunci îţi doresc vacanţă plăcută. Pentru că te suspend. Îl sun imediat pe tipul de la Évêché. Uită de toate şi profită de mare! Vorbim când te întorci.

***

Janusz îşi luă la revedere de la Shampooing.

Fără efuziuni, dar cu o bancnotă de 100.

Se spălase la nişte duşuri de pe strada Hugueny.

Se întorsese la biroul pentru bagaje de la gară şi îşi recuperase hainele civile.

Înainta într-o lume miraculoasă în care nimeni nu îl recunoştea. Nimeni nu îl remarca. Se convisese şi pe sine că era invizibil. Cerul spălat de mistral era de un albastru cobalt. Soarele de iarnă semăna cu un bulgăre de gheaţă. Violenţa nopţii trecute era undeva departe.

Ajunse la gara Saint-Charles în pas de maraton. Acum era la toaleta pentru bărbaţi. Goală. Intră într-o cabină fără să îi pese de duhoarea din jur. Văzuse şi mai rău. Se dezbrăcă şi îşi puse pantalonii de la costum, savurând contactul mătăsos al ţesăturii. Îşi scoase apoi puloverele şi, atingând pereţii cu coatele, îşi puse cămaşa.

Ieşi din cabină şi aruncă zdrenţele într-o pubelă după ce păstrase cele două comori ale sale: cuţitul Eickhorn şi raportul autopsiei lui Tzevan Sokow. Îşi notă în carnet atât numărul dosarului de anchetă — K095443226 —, cât şi numele judecătorului de instrucţie, Pascale Andreu, apoi puse raportul în geanta de voiaj. Cât despre cuţit, îl strecură la spate.

Tot nimeni la toaletă. Îşi puse vesta de la costum şi pipăi buzunarele goale. Documentele de identitate ale lui Mathias Freire erau pe fundul genţii. Dacă va fi cumva oprit, le va da un alt nume. Le va spune nu contează ce. Doar să câştige timp. În cele din urmă, puse totul în buzunarul interior de la haină.

În faţa oglinzilor, constată că îşi redobândise aspectul omenesc. Puse deoparte impermeabilul şi era pe cale să scoată ghetele, când un gardian cu un câine intrară în toaletă.

Omul văzu geanta şi că Janusz era în ciorapi.

— Nu aici. Gara nu este vestiar.

Janusz i-ar fi răspuns dur, cum ar fi făcut-o psihiatrul Mathias Freire, dar se răzgândi:

— Sunt în căutare de lucru, domnule, zise pe un ton modest.

— Întinde-o.

Dădu din cap umil. În câteva secunde se încălţă şi îşi luă geanta. Se îndreptă spre ieşire. Gardianul se îndepărtă, privindu-l cu neîncredere. Janusz îl salută înainte de a trece pragul.

Se îndepărtă spre staţia de taxiuri.

La fiecare pas îşi redobândea demnitatea.

Era din nou printre oameni.

***

Janusz ceru să fie lăsat pe strada Breteuil, aproape de vechiul tribunal. Plăti cursa şi măsură din priviri clădirea. Cu colonadele şi frontoanele lui conice, se asemăna cu clădirea Adunării naţionale franceze, un model la scară mai mică. După şofer, tribunalul de mare instanţă se găsea în spatele acestui edificiu. Intrarea lui din stânga dădea în strada Joseph-Autran.

Ocoli tribunalul şi descoperi o alee pietonală. Intrarea la secţia de Drept penal era în mijloc, marcată de o poartă din structuri metalice roşii. Planul lui era simplu. Va aştepta ora prânzului. Va intra în clădire. Va urca la etajul cu judecătorii de instrucţie. Va găsi biroul lui Pascale Andreu. Se va strecura înăuntru şi va lua dosarul despre uciderea lui Icar. Enunţată astfel, misiunea părea uşoară. În realitate, era o *misiune imposibilă*.

Trecu de poartă. Poliţişti asigurau paza. Aruncă o privire înăuntru. Un sas de securitate bara intrarea. Genţile şi servietele erau controlate cu raze X. Fiecare vizitator trebuia să treacă prin detectorul de metale şi să prezinte un document de identitate. Nu se intra la tribunal ca la moară.

Ca să îşi dea timp de gândire, ocoli clădirea în întregime. Îl aştepta o surpriză. În spate, o a doua intrare, din strada Grignan, era destinată angajaţilor. Judecători şi avocaţi circulau prin această intrare fără să se împiedice de detectoare, uitând uneori şi să-şi mai arate insigna.

Uşa aceasta era singura lui soluţie.

Se uită la ceas. Ora prânzului. Mai întâi trebuia să ascundă geanta de voiaj. Se îndepărtă de zonă şi găsi o poartă care dădea într-o curte. Intră, găsi casa scărilor. Pătrunse în ea şi ascunse bagajul sub primele trepte.

La întoarcere se gândi că îi lipsea în schimb un accesoriu: o servietă. Intră într-un supermarket şi alese un model de plastic, pentru copii, care să îi faciliteze intrarea. Trecu pe lângă o benzinărie care îi mai dădu o idee. Se reîntoarse şi găsi ceea ce căuta: mănuşi de plastic fine.

Ascuns după o poartă, îşi reluă supravegherea. Judecătorii şi avocaţii ajungeau în grupuri. Unii doar îşi arătau insignele. Cea mai mare parte intra discutând sub privirea indiferentă a paznicilor din biroul de sticlă. Cu costumul şi impermeabilul lui putea să se amestece într-unul din grupuri şi să treacă neobservat. Nu îi era nici frig şi nici frică. Simţea doar un amestec de senzaţii: nerăbdare, adrenalină, determinare...

Trei bărbaţi în costume se îndreptau spre poartă. Se luă după ei. Se auzeau râsete, saluturi, foşnet de materiale. Janusz nu vedea nimic. Fără să ştie cum, se pomeni în interiorul tribunalului.

Merse la întâmplare, fără să încetinească, cu servieta în mână. Picioarele îi pluteau, mâinile îi tremurau un pic. Strecură una dintre ele în buzunarul impermeabilului şi cu cealaltă ţinea strâns mânerul servietei sale goale. Panouri clipeau prin faţa ochilor lui: SALA DE AUDIERI, CAMERA CIVILE. Nicio indicaţie despre etajul judecătorilor de instrucţie.

Reperă din priviri ascensoarele. Doar acolo, în picioare, în faţa cabinelor deveni conştient de locul din jur. O sală imensă cu dale albe, pe deasupra cu structuri de metal roşii.

Uşile glisante cromate se deschiseră. Un bărbat în cămaşă albastră ieşi din ascensor, cu pistol la centură. Un gardian.

— Scuzaţi-mă, zise Janusz, caut secţia de instrucţie.

— La trei.

Se năpusti în cabină. Uşile se închiseră. Apăsă pe buton. Mâna încă îi tremura, umedă de transpiraţie. Îşi şterse degetele de pulpanele impermeabilului, apoi îşi aranjă părul în oglindă. Fu aproape surprins că figura lui era tot aceeaşi. Frica lui era invizibilă.

Uşile se deschiseră. Janusz descoperi un culoar din PVC slab luminat. Efectul era straniu: pardoseala din linoleum era mai luminoasă decât plafonul. Ca şi cum martorii şi suspecţii convocaţi nu s-ar fi uitat decât la încălţările lor. La dreapta, o uşă de ieşire în caz de avarie marcată: INTRAREA INTERZISĂ. Câţiva metri la stânga şi apoi un unghi drept. Janusz o luă pe acolo.

Ajunse la o sală de aşteptare unde stăteau răbdătoare câteva persoane cu convocările în mână. Pentru a ajunge pe hol trebuia să treci de „check-point"-ul secretarei şi să prezinţi patalamaua.

Pentru moment, biroul era gol. Janusz încercă să deschidă uşa de sticlă. Închisă. Mai multe persoane din sală îi arătară prin semne o sonerie fixată aproape de clanţă. Era suficient să apeşi şi secretara de serviciu îşi făcea apariţia.

Janusz le mulţumi cu un gest al mâinii şi se răsuci pe călcâie. Se întorcea spre ascensoare, blestemându-şi naivitatea şi lipsa de idei. Apăsase pe buton când observă că ieşirea de avarie era întredeschisă. Nu îşi credea ochilor. *Şansa.* Se apropie. Limba broaştei era scoasă şi împiedica uşa să se închidă. Fără să ezite, trecu dincolo şi ghici: magistraţii foloseau această uşă pentru a ajunge direct la ascensor fără să mai dea ocol întregului etaj.

În continuare pereţi de PVC. În continuare scări prost luminate. Dar de data asta o mulţime de uşi. Defilau prin faţa lui precum cărţile de joc. Pe cea de a şasea găsi numele pe care îl căuta: PASCALE ANDREU.

Aruncă o privire în dreapta, o privire în stânga. Nimeni. Ciocăni. Niciun răspuns. Îl treceau toate apele. Bătu din nou şi mai tare. Niciun zgomot în interior. Îşi puse mănuşile şi, cu ochii închişi, apăsă pe clanţă. Oricât de nebunesc ar fi părut, biroul nu era încuiat.

În secunda următoare era înăuntru. Închise uşa fără zgomot. Se sili să respire încet şi inspectă camera. Biroul lui Pascale Andreu semăna cu o baracă de şantier. Pereţi de plastic. Mochetă ieftină. Mobilier metalic. În fundul camerei, o fereastră. La stânga, o uşă, care se deschidea cu siguranţă spre camera grefierei.

Janusz se apropie de biroul unde erau mormane de documente. Reflectă. Poate că magistrata fusese deja contactată de poliţia din Bordeaux. Poate că procedura în cazul lui Tzevan Sokow fusese deja dezgropată. În acest caz, dosarul ar fi trebuit să fie la îndemână. Puse jos servieta şi scoase carnetul pe care notase numărul dosarului de instrucţie SOKOW: K095443226. Memoră ultimele cifre — toate dosarele începeau cu aceleaşi cifre —, apoi verifică numerele de pe dosarele de pe birou. Niciunul nu avea acest număr.

La întâmplare, începu să răscolească biroul. Cămăşi. ACTE ÎN CURS. ORDONANŢE DE TAXE. CERERI DE COPII. Plicuri ce conţineau curierul deţinuţilor. Note de atenţionare a unor experţi şi a altor poliţişti însărcinaţi cu anchete. *Nimic pentru el.*

Deschise dulapul din dreapta. Niciun 443226. Uciderea lui Tzevan Sokow data din luna decembrie. Prea proaspătă ca să fie clasată în alte arhive mai îndepărtate. Prea veche ca să fie în afaceri în curs. La grefieră?

Trecu în camera alăturată. Acelaşi spaţiu, dotat cu mai multe dulapuri care gemeau de hârtii. Janusz începu cu primul din stânga şi se apucă să verifice cotele, mai întâi de pe rândul de sus.

Era la al treilea rând, când cineva bătu la uşă. Îngheţă şi i se tăie răsuflarea. Bătăi din nou. Janusz rămase lipit de

mochetă. Avea impresia că se va dizolva într-o baltă de teroare. Întoarse capul şi privi uşa. Cineva apăsa clanţa.

Printr-un nou miracol, grefiera îşi încuiase uşa. Janusz fu încercat de o uşurare confuză, apoi îşi spuse că vizitatorul va repeta aceeaşi mişcare şi la uşa vecină. Şi atunci e pierdut. Nu îşi dusese gândul până la capăt, când auzi din nou ciocănituri la uşă. Mai îndepărtate.

— Doamna judecător?

Clanţa fu apăsată. Paşi. În cameră. Janusz nu mai respira. Din baltă devenise stană de piatră. Câteva secunde. Simţea prezenţa de partea cealaltă a uşii. Peretele i se părea la fel de subţire ca un pergament. Inima i se oprise în loc.

Apoi, auzi — sau crezu că aude un pocnet uşor. Un dosar sau un plic pus pe birou. Paşi din nou. Broasca de la uşa care se închidea uşor. Vizitatorul plecase.

Janusz pipăi şi găsi un scaun să se aşeze. Se prăbuşi pe el. În mişcare, spatele lui atinse o etajeră. Doborî mai multe dosare cu un zgomot care i se păru îngrozitor.

Când le adună de pe jos, cifrele de pe unul dintre ele îi săriră în ochi. K095443226. PROCEDURA CRIMINALISTICĂ. PLÂNGEREA CONTRA X. TZEVAN SOKOW. O ştampilă bara coperta în diagonală: COPIE.

Desfăcu elasticul, deschise dosarul, scoase conţinutul. Fără să îl citească, trecu în celălalt birou şi îl puse în servietă. Îşi scoase mâinile din servietă. Bătăile inimii i se păreau asurzitoare. În acelaşi timp se simţea şi invincibil. Triumfase încă o dată. Ca prima oară în biroul lui Anaïs Chatelet. Nu îi mai rămânea decât să iasă din buncărul plastifiat.

***

Acelaşi drum în sens invers. Chemă ascensorul, lăsând o amprentă umedă pe inox. O secundă. Două secunde. Trei secunde... Fiecare zgomot părea amplificat. Murmurul îndepărtat

al convocaţilor. Hârâitul mecanismului. Trântirea unei uşi de sticlă... În acelaşi timp, totul suna ca de pe fundul apei.

Ascensorul nu mai venea. Fu tentat să coboare pe scări, dar nu ştia unde este casa scărilor. Uşile se deschiseră. Trei bărbaţi coborâră. Janusz se îndepărtă strângând, deşi încerca să se abţină, servieta la piept. Tipii nu îi acordară nicio atenţie. Se năpusti în cabină şi expiră cu toată forţa. Ardea peste tot.

Îşi scoase impermeabilul şi îl puse pe braţ.

Parter. Armăturile roşii ale tavanului îi păreau mai joase şi mai primejdioase. Funcţionarii, judecătorii, avocaţii se întorceau de la masă. Mulţimea se rărea în sala paşilor pierduţi. Janusz îşi aminti in extremis un amănunt: intrarea din strada Grignan funcţiona doar într-un singur sens. Toată lumea ieşea prin rue Joseph-Autran.

Dădu colţul şi se ciocni de o echipă de poliţişti. Se scuză cu o voce sugrumată. Nimeni nu îi acordă atenţie. Încă cincizeci de metri. Acum pericolul ţâşnea dinspre sol. Mergea pe un teren minat. Dintr-o clipă în alta situaţia îi va exploda în faţă. Camerele de supraveghere îl reperaseră. Tribunalul era înconjurat. Sticleţii căutau peste tot...

Încercă să-şi alunge gândurile şi se forţă să lase mâna în jos ca să ducă servieta cum trebuie în lungul piciorului. Douăzeci de metri. Zgomotul de fond din jurul lui nu înceta să se amplifice. Zece metri. Va reuşi. Cu dosarul de instrucţie al uciderii lui Icar la el în servietă. Din nou triumfase. Din nou...

Nu avu timp decât să o cotească la stânga. Prin geamul sasului o văzu pe Anaïs Chatelet care se întorcea la tribunal împreună cu o brunetă în taior — fără îndoială, Pascale Andreu. Pierdut, se întoarse în sens invers. Mergea spre mijlocul sălii când îi auzi distinct vocea:

— MATHIAS!

Nu se putu opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Anaïs se repezi prin detectorul de metale, declanşând soneria de alarmă, agitând legitimaţia de poliţist spre paznici.

Janusz se răsuci din nou, forţându-se să nu grăbească pasul. Costumul negru, impermeabilul, servieta făcură restul. Putea să se amestece în mulţime. Putea să ajungă la o altă ieşire...

Vocea lui Anaïs se ridica sub grinzile metalice:

— Opriţi-l! Bărbatul în negru! Blocaţi-l!

Nu obţinu nicio reacţie. Toţi bărbaţii din jurul lui erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă. Toţi se priveau amuţiţi, căutând semne de panică la un altul. Janusz îi imită, cu scopul de a fi exact *ca ei*.

Anaïs striga în continuare:

— OMUL ÎN NEGRU! CU UN IMPERMEABIL PE BRAŢ!

Cu un gest reflex, Janusz îndoi impermeabilul şi îl înghesui sub braţ. Totul fremăta în jurul lui. Oamenii alergau, strigau. Grinzile roşii coborau tot mai mult. Solul tremura. Zgomotul vocilor îl acoperea.

— OPRIŢI-L!

Poliţiştii ţinteau acum cu pistoalele la întâmplare. Vizitatorii, la vederea armelor, se trânteau la pământ urlând, acoperind vocea lui Anaïs. Janusz mergea în continuare, aruncând în jur priviri panicate, ca şi ceilalţi. O ieşire. Trebuia să găsească o ieşire...

Din nou nu se putu abţine şi aruncă o privire în urma lui. Anaïs avansa în goană, cu amândouă mâinile pe pistolul îndreptat spre el. Avu un gând aiurea. Absurd. Nu văzuse niciodată ceva atât de sexy.

O ieşire de urgenţă chiar în stânga lui.

Se repezi.

Apăsă pe bara rotativă, când o auzi strigând fără îndoială spre poliţaii aflaţi nu departe de el:

— În spatele vostru! UŞA! ÎN SPATELE VOSTRU!

Janusz era deja de cealaltă parte. Cu o lovitură de picior împinse bara de siguranţă şi blocă ieşirea de urgenţă. Nu îi mai rămânea decât să alerge. Se găsea în clădirile auxiliare

ale tribunalului. Un culoar de ciment gol, luminat de lămpi. Un colţ. Un culoar nou. Conştiinţa îi era risipită, pulverizată în cele patru colţuri ale universului.

Singurul lui punct de sprijin era o imagine. Care revenea, izbindu-i creierul. Anaïs Chatelet. Mâinile ei albe încleştate pe patul automatului. Linia suplă a taliei sale. O maşină de război. O maşină pe care o dorea.

În faţa lui, o altă uşă batantă. Era pe cale să ajungă la ea, când se ciocni de un bărbat apărut de nicăieri. Avu două secunde de ezitare, apoi ţeava unei arme în faţa ochilor.

— Nu mişca!

Janusz încremeni, cu ochii plini de lacrimi. Văzu o uniformă, o faţă neclară, gesturi confuze.

Privirea lui implora în tăcere:

„Lăsaţi-mă să plec... vă rog..."

Redeveni brusc lucid. Înţelese că gesturile gardianului nu formau un ansamblu coerent. Tipul era la fel de stupefiat ca el. Încerca să îl ochească şi în acelaşi timp să folosească staţia. Şi nu se descurca.

În clipa următoare, el era cel a cărui faţă implora. Janusz lăsase servieta, scosese cuţitul şi îl proptise pe sticlete de perete. Îi ţinea acum cuţitul la gât.

— Lasă arma jos.

Zgomotul pistolului pe podea puse punct frazei sale. Nicio rezistenţă. Fără să slăbească priza, controlă centura caraliului cu mâna stângă. Scoase staţia şi o puse în buzunarul hainei. Se aplecă şi luă arma, ţinând cuţitul mereu în poziţie. Abia apoi se îndreptă şi îşi privi duşmanul — cătuşele străluceau la brâu într-un suport cu agrafă.

— În genunchi.

Omul nu mişcă. Janusz schimbă mâna şi înfipse ţeava automatului în gâtul gardianului. Un fel de al şaselea simţ îi spunea că pistolul nu era încărcat. Trase de culasă, ca să lase un glonţ să urce pe ţeavă.

— Pe burtă. Jur că nu glumesc.

Celălalt se întinse fără un cuvânt.

— Mâinile la spate.

Omul se execută. Janusz luă cătuşele cu mâna stângă. Prinse una din încheieturile tipului şi se auzi un ţăcănit. Fu surprins de fluiditatea mecanismului. O luă şi pe a doua şi o prinse de cealaltă.

— Unde sunt cheile?

— Ce...

— Cheile de la cătuşe.

Omul clătină din cap:

— Nu le avem la noi niciodată.

Îl plesni cu arma. Sângele ţâşni. Tipul se ghemui la perete şi bolborosi:

— În buzunarul din stânga.

Janusz le luă. Îi mai dădu una în cap. Spera să îl doboare, dar nu era aşa uşor. Evaluă timpul de reacţie al victimei, abia ameţită. Cu mâinile la spate, rănit, singur pe culoarul blocat, îi vor trebui mai mult de cinci minute să găsească ajutor.

Îşi luă impermeabilul şi servieta. Fără să stea pe gânduri, strecură arma la spate şi culese de pe jos Eickhorn-ul. Nu mai era o curea, ci un arsenal. Bărbatul se uita la el înfricoşat. Janusz se făcu că îl loveşte din nou. Poliţaiul îşi trase capul între umeri.

Cât se mişcă acesta, Janusz se întorsese pe călcâie. Fugea cât putea în căutarea unei ieşiri. Simţea cum îi intră ţeava între vertebre. Senzaţia era îmbătătoare.

Ştia acum că îşi va salva pielea.

Nu conta cum.

***

Străbătând străduţele mici, se trezi din nou pe Canebière. Drept în faţa comisariatului central de la Noailles. Dube,

maşini de poliţie, maşini obişnuite demarau într-un zgomot infernal. Poliţai cu mâna la armă alergau spre maşini, se aruncau prin portierele deschise, după care plecau în scârţâit de cauciucuri. Sirenele preluau ştafeta. Janusz strânse servieta la piept. Tot ce respira şi purta o uniformă în Marsilia era sigur pe urmele lui.

Se opri sub un portic. Nici vorbă să îşi recupereze geanta. Aruncase staţia în prima pubelă pe care o întâlnise. Nu îi mai rămâneau decât cuţitul, arma gardianului şi dosarul. Să plece din Marsilia... Să găsească o ascunzătoare... Să studieze dosarul de instrucţie — cu calm... Să descopere o nouă pistă. Era singura modalitate de a-şi dovedi nevinovăţia — *dacă era nevinovat...*

Vacarmul sirenelor se îndepărta. Poliţiştii cercetau deja cartierul tribunalului. Misiunea de căutare fusese lansată. Faţa şi semnalmentele sale urmau să apară în toată presa. În câteva minute nu va mai putea să facă niciun pas în oraş. Acţiune imediată.

Observă de partea cealaltă a bulevardului un magazin de confecţii ieftine. Traversă cu ochii în pământ. O nouă sirenă se auzi. Se trase în spate încremenit. Un tramvai, bloc de putere şi oţel, îi defilă prin faţa ochilor. Sirena nu fusese decât o avertizare a conductorului. Privi cum vagoanele dispăreau clătinându-se.

După care îşi compuse cea mai banală mină posibil şi intră în magazin. O vânzătoare veni spre el. Îşi trase sufletul şi îi explică. Pleca la schi şi avea nevoie de un pulover, un hanorac şi o căciulă. Zâmbet. Avea toate astea, şi chiar mai mult!

— Mă las pe mâna dumneavoastră, reuşi să mai adauge.

Se repezi în cabina de probă. Aproape imediat, tânăra femeie se întoarse cu braţele pline de hanorace, pulovere şi căciuli.

— Cred că aceasta este mărimea dumneavoastră.

Janusz puse mâna pe haine şi trase perdeaua. Alese tonurile cele mai neutre. Un pulover bej şi o canadiană de culoarea ciocolatei, o căciulă neagră până la urechi. În oglinda cabinei se vedea un omuleţ de zahăr. În orice caz nu mai corespundea semnalmentelor fugarului de la tribunal.

Asigurându-se că nimeni nu putea să îl vadă după perdea, ascunse cuţitul şi pistolul în buzunarele hanoracului.

— Le iau pe acestea trei, spuse, ieşind din cabină cu servieta în mână.

— Sunteţi sigur de culori?

— Sigur. Vă plătesc numerar.

Vânzătoarea ţopăi până la casă.

— Vreţi o sacoşă pentu haină şi impermeabil?

— Dacă sunteţi drăguţă, mulţumesc.

Două minute mai târziu mergea pe Canebière spre străzi mai discrete. Trecu pe lângă o pubelă şi aruncă plasa de la magazin în ea. Avea impresia că de fiecare dată scapă de balast pentru a zbura mai bine. Doar că nu decola niciodată.

O luă pe Saint-Louis şi traversă rue du Pavillon. Se întoarse spre dreapta şi ştiu din instinct că era în coborâre spre Vechiul Port. *Nu era o idee bună.* Ezită, când un scrâşnet de frâne îi risipi gândurile. Poliţai ieşeau dintr-o dubă şi alergau spre el. Se răsuci şi o luă la fugă. De data asta era terminat. Mugetul sirenei se ridica în cele patru colţuri ale cartierului. Staţiile transmiteau mesajul: Janusz a fost reperat. Oraşul era un urlet — care îi semna condamnarea la moarte.

Se împiedică de un trotuar, evită căderea şi se trezi într-un gang. Aleargă prin el, strângând mereu servieta de elev, convins că totul era în zadar. În clipa aceea văzu, ca în poveştile cu zâne, un abur care se ridica. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi văzu o gură de canal pe jumătate deschisă, protejată de bariere. Ştiu în adâncul sufletului că soluţia era acolo. O luă spre ea, căutându-i din priviri pe cei de la canalizare.

Îi văzu la treizeci de metri. Cu cizme și căști, fumau și cumpărau sendvișuri râzând. Sări peste bariere, dădu capacul la o parte cu o lovitură de călcâi, coborî scara zicându-și că toate aceste șanse erau semne de la Dumnezeu. Semne care îi dovedeau nevinovăția. Coborî în tenebre.

Pământ sub picioare. O luă la dreapta pe conductă, își scoase căciula și merse evitând mizeria care se scurgea prin mijloc. O nouă scară. Apoi o alta. Rețeaua de canale a Marsiliei nu era doar subterană — era și *verticală*.

Mai dădu de o scară, mai coborî o dată, ajunse la un patrulater imens de ciment, deasupra căruia se găseau pasarele. Un fel de sală a mașinilor, luminată cu neoane, unde se aliniau cisterne, conducte, tablouri de comandă. Nu făcuse trei pași când observă un bărbat, cu spatele, privind calcule pe ecranul unui laptop. Tipul părea surd — nu tresărise la sosirea lui. Janusz se apropie și înțelese. Cu căștile în urechi, tipul scoase capul de sub casca de protecție.

Janusz îi puse țeava pistolului în ceafă. Omul înțelese imediat. Cu un gest reflex, își scoase căștile și ridică mâinile.

— Întoarce-te.

Omul se răsuci. Când văzu țeava pistolului ațintită spre fața lui, nu manifestă niciun semn de frică. Doar o lungă tăcere. Într-o salopetă gri, încălțat cu cizme și pe cap cu cască, semăna cu un scafandru pe fundul mării. Avea încă în mână terminalul și marcatorul atașat.

— Mă... mă veți ucide? întrebă după câteva secunde.

— Nu și dacă faci ce îți spun. Există vreo ieșire?

— Sunt destule. Fiecare galerie se deschide pe mai multe guri de acces. Cea mai apropiată este...

— Care este cea mai îndepărtată? Care să ne scoată din Marsilia?

— Cea a principalului canal colector, care se varsă în golful Cortiou.

— Să mergem.

— Sunt şase kilometri!

— Atunci să nu pierdem timpul.

Omul lăsă încet mâinile în jos şi se îndreptă spre un dulap de metal.

— Iau o cască. Trebuie să o puneţi.

Deschise uşa de metal. Janusz îl prinse de umăr şi îl îndepărtă. Luă singur o cască şi şi-o puse pe cap cu o mână.

— Luaţi şi măşti, adăugă celălalt cu o voce calmă. Sunt gaze acide.

Janusz ezită în faţa echipamentului. Erau cizme, salopete, măşti de gaze, butelii de metal... Tipul făcu un pas înainte.

— Îmi daţi voie?

Tehnicianul alese două modele care aminteau de vechile măşti de gaze din războiul din 1914, versiunea modernă. Îi întinse una lui Janusz. Apoi luă o pereche de cizme.

— Cu astea vă veţi simţi mai bine.

Omul era anormal de atent şi de sigur pe el. Janusz intră din nou în panică. Atitudinea aceasta oare ascundea o capcană? Oare a declanşat vreo alarmă? Cântări problema. Era forţat să aibă încredere în tip.

În timp ce se echipa, celălalt îl întrebă:

— Ce aţi făcut?

— Un lucru trebuie să ştii: nu mai am nimic de pierdut. Ai staţie?

— Nu. Există doar o centrală pe care o putem folosi pentru a contacta alte echipe. Pot şi să trimit un mesaj de pe laptop.

— Lasă totul aici. Absenţa îţi va fi remarcată?

— Aş vrea eu... Dar în galeriile astea nu sunt decât un şobolan printre alţii. Cobor, verific, urc. Nimănui nu îi pasă.

Imposibil de spus dacă blufa. Janusz schiţă un gest cu pistolul:

— Să mergem.

O luară prin tuneluri. Fiecare o copie fidelă a celui de dinainte. Janusz transpira din abundenţă — domnea în

conductele astea o căldură blândă, puternic mirositoare, abjectă.

Nu îi trebui prea mult să înţeleagă indiferenţa individului. Tipul suferea de monomanie. Meseria era obsesia lui. Făcea corp comun cu labirintul său. Pe drum, începu să vorbească. Şi continuă să vorbească. Despre reţeaua subterană de conducte. Despre istoria Marsiliei. Despre pestă. Despre holeră...

Janusz nu îl asculta. Vedea şobolanii alergând pe ţevi la înălţimea capului lor. Vedea defilând nume de străzi. Dar nu bătuse atât de mult Marsilia ca să se poată orienta. Era obligat să îl urmeze orbeşte pe omul-şobolan care îşi târa cizmele prin mizeria de pe mijloc.

Pierduse noţiunea de timp şi de spaţiu. Întreba din când în când:

— Mai e mult?

Celălalt mormăia ceva, după care îşi relua discursul istoric. Un nebun. O dată, o singură dată Janusz observă o schimbare printre conducte. Şobolanii fură brusc mai numeroşi, viermuind la picioarele lor, sărind unii peste alţii, urcând spre tavan. Chiţăiturile lor ricoşau în pereţi în mii de ecouri.

— Baumettes, comentă omul canalelor. Închisoarea. O sursă minunată de rahat, de deşeuri, de căldură...

Janusz merse printre şobolani în vârful picioarelor. Mai departe, tunelul se lărgea şi devenea un canal întunecat. Avansau în apă, în rahat — până la genunchi.

— Un bazin de decantare care permite acumularea materiilor dense. Puneţi-vă masca. Emanaţiile încep aici. Sunt periculoase deoarece mirosul nostru nu le detectează şi sunt mortale.

Mergeau prin rahat. Janusz nu mai auzea decât zgomotul propriei respiraţii, amplificat prin sistemul măştii. Avea în gură un gust de metal şi de cauciuc. Un şir de neoane îşi

proiectau umbrele îngheţate pe zidurile umede. Un kilometru mai încolo, decorul se schimba din nou. Puteau să urce pe nişte fire de apă înguste în timp ce bazinul se lărgea.

Stăpânul locurilor îşi scoase masca.

— E-n regulă, spuse el.

Janusz trase prima gură de aer ca un înecat care revine la viaţă. Înghiţi în sec şi puse eterna întrebare:

— Mai e mult?

Celălalt se mulţumi să-i arate cu degetul. La capătul tunelului se vedea o lumină neobişnuită. Nu deschisă, ci oglindită în apele negre. Mici romburi risipite la suprafaţă ca nişte fragmente de mică.

— Ce este?

Omul canalelor scoase lanţul cu chei:

— Soarele.

***

Janusz şi tehnicianul se puseră de acord. Omul avea o maşină garată în parcarea de la staţia de epurare. Îl va lăsa într-unul din sate, la alegerea lui, iar apoi cei doi bărbaţi vor uita amândoi că s-au întâlnit vreodată.

Fără cască şi fără mască, tipul dădea la iveală o faţă bronzată şi brăzdată de riduri. Arpentorul din fundul pământului avea nevoie în weekenduri să pescuiască sub cerul liber. Stăteau în picioare pe faleza de deasupra marelui canal colector al Marsiliei. În faţa lor, sub lumina albastră, marea se desfăşura la 180 de grade. De la un capăt la altul, valurile se izbeau de spatele unor insuliţe negre, producând liziere de spumă argintie. Viziunea era minunată, dar duhoarea era insuportabilă.

Dacă te aplecai peste marginea falezei, descopereai realitatea golfului Cortiou: grămezi de spumă gălbuie, şiroaie de rahat, trene de deşeuri care se amestecau cu valurile indigo.

Mii de pescăruşi se învârteau deasupra acestei ciorbe în căutarea fericirii printre tonele de resturi care se evacuau zi şi noapte.

— Kangooul meu este acolo. Te las undeva şi apoi adio.

Janusz zâmbi când îl auzi tutuindu-l. Îşi pusese pistolul la spate şi alesese soluţia cea mai comodă: să aibă încredere în scafandrul mizeriei.

— Tu conduci. Adăugă de formă: Şi fără înşelătorii.

— Dacă aş fi vrut să te înşel, ai fi înotat şi acum prin vreun deversor.

Janusz era de acord. Cu singuraticul ăsta chiar avusese noroc. Omuleţul răspândea puţin un aer de marginal, de revoltat. Un şobolan al contraculturii... Se schimbară şi urcară în maşina care emana un parfum discret, în dezacord complet cu miasmele scursorilor.

Şoferul o luă în direcţia opusă Marsiliei, urmând indicatoarele spre Cassis. Pe parcursul primului kilometru, Janusz studie cu atenţie ruta şi litoralul, apoi renunţă. Întrebarea nu era „unde?", ci „ce?". Nu ştia nici unde merge şi nici care era obiectivul lui. Ideea aceasta îi aduse aminte de singura cale de urmat.

Deschise servieta şi puse mâna pe coperţile ce purtau numărul K095443226.

— Încotro o iau? întrebă celălalt ca şi cum ar fi fost vorba de un plan cu indicaţii precise.

— Tot înainte, îi răspunse Janusz.

Primul compartiment conţinea fotografii de la locul crimei. Era spectacolul cel mai de necrezut pe care îl văzuse vreodată — cu excepţia fotografiilor cu Minotaurul. Un cadavru negru, scheletic, într-o postură de martir, privea cerul, aşezat pe spate pe rocile de culoare gri ale golfului. De-o parte şi de alta a corpului, două aripi imense se desfăşurau arse de foc, împrăştiind pene calcinate şi resturi de ceară.

Trecu la rapoartele sticleţilor, făcute sul. Poliţia din Marsilia nu făcuse lucrurile pe jumătate. Refăcuseră cum îşi petrecuse Sokow zilele dinaintea uciderii lui. Restabiliseră originea lui şi creaseră un profil al personalităţii sale. Un refugiat din Est, versiunea punk plus câine. Lucraseră cu cei de la stupefiante pentru a descoperi originea heroinei din venele lui. Nu descoperiseră nimic.

Mai mult, cercetaseră indiciile indirecte ale crimei. Aripile. Ceara. Penele. Contactaseră fabricanţii de deltaplane, vânzătorii de ocazie, „spargerile" având ca scop genul ăsta de materiale. În regiunea Marsilia, apoi în toată Franţa. Fără rezultat. Interogaseră producătorii de ceară de albine din regiunea Var şi departamentele învecinate, şi pe clienţii lor. Nimic. Cercetaseră producătorii de pene precum acelea folosite de criminal — pene de gâscă albă. Sunaseră atât la fermele de creştere, cât şi la principalii cumpărători ai acestei materii prime la nivel de Franţa — fabricanţi de saltele, de haine, de mobilier. Nu obţinuseră nimic. Niciun singur client suspect. Nicio comandă mai deosebită în luna de dinainte de crimă.

Îţi venea să crezi că asasinul îşi fabricase singur produsele pe care le folosise...

Aceste dovezi de discreţie îi redară încrederea. Nu putea fi el cel care pusese toate astea la cale. Şi în niciun caz *inconştient*.

— OK, zise muncitorul, suntem la Cassis. Ce fac?

— Mergi mai departe.

Deschise ultimul compartiment.

Era consacrat singurului martor al crimei, în afara celor doi plimbăreţi care descoperiseră cadavrul: Christian Buisson, supranumit Fer-Blanc. O veche cunoştinţă. Poliţiştii nu fuseseră mai eficienţi decât Shampooing şi el însuşi. Nu îl mai găsiseră pe nebun, deşi trecuseră prin sită lumea cerşetorilor. Căutaseră la vagabonzi prin adăposturi, la cantinele sociale, la spitale — nici urmă de omul cu creierul de metal.

Obţinuseră totuşi o informaţie capitală pe care Janusz nu o ştia. Christian Buisson era bolnav. Foarte bolnav. Un cancer îi devora ficatul, ca urmare a unei hepatite C cu care se molipsise în anii din urmă.

Sticleţii obţinuseră această informaţie de la un medic binevoitor, Éric Enoschsberg, venit de la Nisa, aparţinând asociaţiei Medicii Străzii. Concluzia ultimului raport deriva de aici: Christian Buisson era mort pe undeva, pe un pat de spital sau sub un carton, un mort anonim.

— Găseşte-mi o cabină telefonică, îi spuse şoferului.

***

— Doctor Enoschsberg?

— La telefon.

— Sunt comandantul poliţiei de la secţia centrală din Bordeaux.

— Despre ce este vorba?

Janusz cumpărase o cartelă telefonică împreună cu muncitorul. „Bodyguardul" lui bătea acum trotuarul în faţa cabinei telefonice, fără să manifeste vreo intenţie de a fugi sau de a face vreun gest suspect. Janusz îi promisese că va trage fără să ezite dacă îl dădea de gol.

— Aş vrea să vă vorbesc despre unul dintre pacienţii dumneavoastră, Christian Buisson. Toată lumea îi spune Fer-Blanc.

— Am răspuns deja la toate întrebările colegilor dumneavoastră anul trecut, în decembrie.

— Au apărut fapte noi. Ucigaşul a mai lovit o dată. La noi în oraş.

— Şi?

— Vă sun ca să completăm ancheta.

Se lăsă tăcerea. Janusz nu îl plasă pe Enoschsberg în categoria de suporter al poliţiei. Numărul lui de mobil era trecut la începutul procesului-verbal al audierii sale.

— Aţi declarat că l-aţi tratat pe Christian Buisson vara trecută şi...

— Tratat este mult spus. În starea în care era...

— Exact. Colegii mei nu l-au mai găsit pe Fer-Blanc. Au ajuns la concluzia că omul a murit fără să fie identificat. Mă întreb dacă l-aţi mai revăzut pe acest pacient în săptămânile de după anchetă şi...

— L-am mai văzut, da.

Lui Janusz i se tăie răsuflarea. Sunase la acest doctor doar ca să nu spună că nu a făcut-o.

Şi iată că peştele muşcase.

— Când, mai exact?

— La începutul lui ianuarie. O consultaţie la Toulon.

O nouă pauză. Doctorul părea să ezite.

— Anchetatorii mi-au cerut să îi sun dacă am noutăţi, dar nu am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că Fer-Blanc agoniza. Nu voiam ca sticleţii, vreau să spun colegii dumneavoastră, să îl mai chinuie şi ei.

Janusz mimă empatia:

— Înţeleg.

— Nu, nu cred. Christian nu era doar pe moarte, dar îi era şi frică. Era clar că văzuse ceva care îl punea în primejdie. Ceva ce, la momentul acela, colegii dumneavoastră nu au luat în considerare.

— Vreţi să spuneţi... faţa asasinului?

— Nu ştiu, dar din ziua aceea se ascundea. Era groaznic. Era pe moarte şi se târa ca un gândac...

— L-aţi internat?

— Urma tratamentul cu paliative.

— Este deci mort?

— Nu.

Janusz strânse pumnul dincolo de geam.

— Unde este?

— Ştiam un loc la Nisa. M-am ocupat de toate. De la mijlocul lui ianuarie, are linişte. E la adăpost.

— UNDE ESTE?

Janusz regretă imediat întrebarea şi, mai ales, tonul pe care o rostise — urlase. Doctorul nu răspunse. Era exact ceea ce nu voia: un sticlete care să vină pe capul bietului amărât care trăgea să moară.

Dar, surprinzător, omul capitulă:

— E la Penitenţi. Penitenţii din Arbour de Nice.

— Cine sunt? Un ordin religios?

— O confrerie foarte veche, care datează din secolul al XII-lea. Are ca misiune îngrijirea bolnavilor pe moarte. M-am gândit la ea pentru Fer-Blanc.

— Are un spital?

— Apartamente de coordonare terapeutică. Locuri unde li se acordă săracilor un însoţitor...

— Unde se află?

Enoschsberg ezită pentru ultima oară. Dar nu putea să se oprească la mijlocul drumului.

— Bulevardul Republicii, la Nisa. Nu ştiu ce vreţi să îl întrebaţi, dar sper că este important. Sper totodată că îi veţi respecta starea în care se află.

— Mulţumesc, doctore. Credeţi-mă, este o problemă capitală. Vom acţiona cu maximum de blândeţe şi respect.

După ce închise, înţelese că propria cacealma prefigura exact ce urma să se întâmple. Potera din Bordeaux şi Marsilia va redeschide cazul Icar. Printre ei se va găsi unul care să-şi amintească de doctorul Eric Enoschsberg şi să obţină aceeaşi informaţie.

***

Anaïs Chatelet se uita la uşa încuiată din faţa ei. O aduseseră aici, la comisariatul din Évêché, cum aduci un nebun

în cămaşă de forţă la ospiciu. În jurul orei 15, când devenise evident că Janusz le mai scăpase o dată — chiar dacă fusese reperat şi încercuit de mai multe patrule, omul pur şi simplu *se evaporase* —, Anaïs avusese o adevărată criză de furie.

Se descărcase pe propria ei maşină în care lovise cu picioarele, apoi se luase de tipii din patrulele care îl localizaseră pe Janusz şi îl scăpaseră. Le aruncase caschetele pe jos, le smulsese insignele, încercase să îi lovească. O dezarmaseră. Îi puseseră cătuşe. O închiseseră în biroul acela, ţinând cont de poziţia ei — ca să nu o pună în arest.

Acum era sub efectul Lexomilului. Luase doza maximă: două comprimate divizabile, pe care le luase ca pe ecstasy. Le pusese sub limbă şi efectele începuseră să se simtă. Calmul de după furtună...

Stătea cu braţele încrucişate la birou, cu capul sprijinit de spătar, aşteptând să ajungă la comisia de disciplină. Cu toate astea, dimineaţa începuse bine. Jean-Luc Crosnier, comandantul care condusese investigaţiile în cazul uciderii lui Icar şi care superviza acum căutarea lui Janusz, o întâmpinase cu amabilitate. Îi pusese un birou la dispoziţie — cel în care era acum încuiată — şi îi permisese să consulte dosarul anchetei în întregime.

Nu găsise nimic nou. O treabă bine făcută, dar care nu ducea la niciun rezultat. Ucigaşul mitologic ştia să îşi şteargă urmele. Poliţiştii din Marsilia nu reuşiseră să dea de niciun martor în afară de un cerşetor beţiv pe care nu l-au mai găsit după aceea. Nici să pună în evidenţă vreo probă, chiar dacă materialul utilizat fusese din belşug: scheletul deltaplanului, ceara, penele...

Pe de altă parte, nu mai era nicio îndoială: era acelaşi ucigaş. Modus operandi, heroina, scena simbolică — toate indicau aceeaşi nebunie. Anaïs nu remarcase decât o singură diferenţă: nicăieri nu era specificat că în cadavrul lui Tzevan Sokow ar fi fost mai puţin sânge decât cantitatea normală.

Anaïs nu uitase acest amănunt — se prelevaseră unul sau mai mulţi litri de hemoglobină din cadavrul lui Philippe — chiar dacă asta nu explica nimic şi nici nu ducea nicăieri. Longo dedusese asta din paloarea cadavrului, lucru imposibil de constatat la cadavrul incinerat al lui Icar.

Pe la ora 11 şi jumătate, după ce se pusese bine la punct cu elementele anchetei, Anaïs o sunase pe Pascale Andreu, magistrata desemnată ca judecător de instrucţie, care acceptase să ia masa cu ea chiar în aceeaşi zi. Şi, la întoarcerea de la restaurant, se petrecuse imposibilul. Janusz îi fugise de sub nas cu dosarul anchetei sub braţ...

Era greu să-şi imagineze ceva mai rău.

Pentru a doua oară în 48 de ore, lăsase să-i scape fugarul.

Deversat avea dreptate. Ar fi trebuit să profite de Marsilia iarna, să se plimbe pe plajă, nu să se amestece unde nu îi fierbea oala...

Se ridică de la birou şi se scutură. Comisariatul de la Évêché era instalat în clădirea unui hotel particular din secolul al XIX-lea. Dar ea se afla în clădirea modernă alipită de clădirea monument, iar ferestrele dădeau spre catedrala Major. Edificiul bisericii, construit din două feluri de piatră, semăna, din cauza celor două culori — crem şi ciocolatiu —, cu o prăjitură italienească.

Telefonul mobil îi sună. Îşi şterse lacrimile. Lacrimi nepăsătoare. Lacrimi de drogată care nu mai avea habar unde se afla. Trebuia să termine cu toate porcăriile astea chimice...

— Aici Deversat. Ce e cu porcăria asta? Vi s-a interzis oficial să participaţi la această anchetă.

— Şi am înţeles.

— E prea târziu ca să mai înţelegeţi. Sunteţi acum implicată până în gât în rahatul ăsta.

— Cum adică „implicată"?

— Este suficient să vă faceţi apariţia ca Janusz să dispară.

Anaïs simţi cum camera se întunecă în jurul ei.

— Mă bănuiţi?

— Eu nu. Dar tipii de la inspectorat nu vor să se priveze de această plăcere.

Gâtul îi era uscat.

— A... a fost demarată o anchetă?

— Nu ştiu. M-au sunat. Vă aşteaptă aici, la Bordeaux.

Povestea asta o va costa mai mult decât un simplu avertisment. Poliţia poliţiei o să-i ia la puricat viaţa. Vor ajunge la Orléans şi la metodele ei neortodoxe. La sănătatea sa psihică precară. La tatăl ei şi trecutul lui de torţionar...

Vocea lui Deversat îi reveni în urechi. Tonul se schimbase. Mai cald. Aproape patern.

— O să te susţin, Anaïs. Nu pune prea mult la inimă. Eşti încă tânără şi...

— Lăsaţi-mă în pace!

Trânti telefonul. În acelaşi moment auzi cum se descuie uşa. Crosnier. Era un bărbos solid, cu un aer oarecum placid. Avea un surâs ironic, ascuns în barba căruntă.

— V-aţi bătut joc de mine.

Tonul blând o sperie pe Anaïs: părea o nouă strategie de atac.

— N-am avut ce face.

— Ba sigur că aţi fi avut. Trebuia să jucaţi cu cărţile pe masă şi să-mi explicaţi situaţia.

— M-aţi fi ascultat?

— Sunt sigur că aţi fi ştiut să mă convingeţi.

Crosnier luă un scaun, îl întoarse şi se aşeză călare pe el, cu braţele încrucişate peste dosar.

— Şi acum?

Nu mai era pic de ironie în întrebare. Mai degrabă o bunăvoinţă obosită.

— Daţi-mi dosarul lui Icar, îi ceru. Mai vreau să-l citesc o dată la noapte.

— De ce? Îl ştiu pe de rost. Nu o să găsiţi nimic nou.

— Voi găsi ce căuta Janusz. Şi-a asumat atâtea riscuri ca să îl sustragă de la judecătoarea...

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Parchetul o ameninţă că îi ia ancheta.

— De ce?

— Pentru că şi-a povestit viaţa unei poliţiste fără nici cea mai mică autoritate în cazul acesta. Pentru că şi-a lăsat biroul deschis. Pentru că nu a pus dosarul redeschis într-un dulap încuiat. Au de unde alege.

Anaïs se gândi o clipă la această judecătoare extravagantă care o copleşise cu poveşti în timpul prânzului. Încă una care va avea un sfert de oră de rahat.

— Daţi-mi dosarul, repetă ea. Doar în noaptea asta.

Crosnier zâmbi din nou. Avea o faţă de urs de pluş obosit, oarecum seducător.

— Individul ăsta — ce intenţii are?

— Caută vinovatul?

— Nu e el?

— De la început am fost convinsă că e nevinovat.

— Şi amprentele de la gara din Bordeaux? Impostura? Fuga?

— Să-i spunem o reacţie în lanţ.

— Chiar mergeţi contra curentului.

— Daţi-mi o noapte. Încuiaţi-mă aici în birou. Mâine-dimineaţă voi şti unde s-a dus Freire.

— Freire?

— Vreau să spun: Janusz.

Comandantul de poliţie scoase un carnet mic şi o serie de fotocopii. Le puse în faţa lui Anaïs.

— Am găsit o geantă de voiaj sub o scară aproape de tribunal. Lucrurile personale ale suspectului. Documentele de identitate sunt pe numele de Freire. Aveţi dreptate. Face o anchetă.

Întoarse documentele spre Anaïs:

— Este raportul autopsiei lui Tzevan Sokow. Nu ştiu cum l-a obţinut.

Anaïs întinse mâna după carnet. Crosnier îşi puse deasupra mâna lui mare.

— Vă trimit dosarul întreg al lui Icar. Orice găsiţi sau vă dă vreo idee, îmi spuneţi şi mie şi vă întoarceţi la dumneavoastră. Nu vă mai apropiaţi de această anchetă, e clar? Să fiţi mulţumită că am aranjat cu albaştrii pe care i-aţi demolat.

Anaïs repetă pe un ton mecanic:

— Mâine-dimineaţă. Vă dau informaţiile şi mă întorc acasă.

Crosnier îşi luă mâna de pe carnet şi se ridică.

Nici unul, nici altul nu credeau în această promisiune de gascon.

***

În spatele ferestrei de la camera sa, Janusz era extrem de dezamăgit.

Îl părăsise pe omul canalelor la Hyères pe la cinci după-masa. Un şofer de taxi acceptase să îl ducă la Nisa. Un tip originar din Baie des Anges, care tocmai se întorcea acasă. 400 de euro acoperiseră cei 150 de kilometri ce despart cele două oraşe, taxele de autostradă şi combustibilul incluse.

Tot drumul, şoferul nu încetase să vorbească despre unul şi acelaşi eveniment: carnavalul de la Nisa, care era în plină desfăşurare în acea zi de 19 februarie. Janusz va vedea ce era de văzut. Defilări de care alegorice, bătăi cu flori, un oraş pus pe jar timp de 16 zile!

Janusz nu asculta. Se gândea cum să se folosească de această circumstanţă. Îşi imagina o confuzie generală. O mulţime mascată... Strigăte, culori, haos la orice oră din zi şi din noapte... Poliţiştii şi serviciile de ordine depăşite de spectacole şi de public... Nu prea rău, din punctul lui de vedere.

Acum, că era acolo, înţelese că şoferul bătea câmpii. Îi promisese carnavalul de la Rio. Descoperise un oraş în

hibernare, cu străzi reci şi goale. Se refugiase într-un hotel de mâna a doua, Hotel Modern, pe bulevardul Victor-Hugo. Contempla artera care dormea în spatele chiparoşilor şi al palmierilor. Nisa semăna cu un imens cartier de vilegiatură. Clădirile parcă erau vile balneare, amestecând epocile şi stilurile, dar pe ansamblu se vedea că este sezon mort.

În faţa acestui tablou înţepenit, îi reveneau alte informaţii despre Nisa, mai conforme cu ceea ce vedea: un oraş devotat industriei vârstei a treia, burduşit cu camere de supraveghere şi cu agenţii de pază şi protecţie. Un oraş care asigura în preţul lui, pe lângă soare şi mare, securitate deplină şi linişte burgheză. De fapt, cea mai rea destinaţie pentru un fugar...

Sunase deja la Casa Penitenţilor Arbour. Un recepţioner îi dăduse numărul de mobil al lui Jean-Michel. Dăduse peste un tip a cărui voce era şi ea conform cu programul. Credinţă, bunăvoinţă şi caritate. Nu era momentul să joace rolul poliţaiului în plină anchetă. Janusz explică: era un fost vagabond, tovarăş al lui Fer-Blanc. Aflase că era pe moarte la Casa Arbour şi voia să îl mai vadă pentru ultima oară. După câteva ezitări, Jean-Michel îi dăduse întâlnire pentru a doua zi la ora 9.

Părăsi fereastra şi-şi măsură din priviri bârlogul. Un pat, un dulap, o sală de baie puţin mai mare ca dulapul. Perdeaua care o separa era trasă într-o parte, dând la iveală în oglinda de deasupra chiuvetei reflexia sa luminată de neonul de afară al hotelului. Un spectru în costum negru, puţind a canal, având o singură comoară: un dosar de instrucţie care nu îi dăduse decât numele unui muribund...

Un spectru căruia îi era foame. De dimineaţă, de la micul dejun de la cantina Samu, nu mai mâncase nimic. Putea oare să se aventureze afară? Decise că da. Fără să ştie încotro merge, o luase la stânga, orientându-se după lumina felinarelor. Bulevardul alinia clădiri vaste, în stiluri eclectice,

amestecând ferestre în arc, ornamente paladiene, turnuri maure, stucaturi... În ciuda acestor fantezii, ansamblul exprima aceeaşi indiferenţă. Te puteai crede în nordul Italiei sau în Elveţia. Îşi notă în trecere amănuntul: cunoştea deci aceste două ţări...

Pe strada Jean-Médecin, găsi un chioşc cu sendvişuri. Cumpără unul cu jambon şi o întinse. Din întâmplare, ajunse pe faimoasa Promenade des Anglais. Faţadele construcţiilor orientate spre mare aminteau, de data asta, de stâncile de pe coasta engleză. Cupole şi acoperişuri de turtă dulce, trandafiri kitsch şi linii victoriene.

Traversă cheiul şi ajunse la mare. Invizibil în tenebre, fluxul rostogolea creste înspumate, respirând surd, spărgându-se cu zgomote fantomatice... Înaintă pe nisip şi se aşeză pe jos, departe de lumini, înfăşurat în frig, mestecându-şi sendvişul cu o satisfacţie obscură. Simţea pe umeri povara singurătăţii. Nu avea deci niciun prieten, niciun aliat nicăieri? Vreo femeie vie şi nu amintirea uneia spânzurate? La evocarea acestei amintiri — singura care i se părea reală — îşi spuse că asta era una dintre pistele pe care le putea urma. Va încerca să-i dea de urmă.

O sirenă de poliţie în depărtare îi întrerupse gândurile. Oare poliţia era deja pe urmele lui la Nisa? În niciun caz. Marea respira în continuare în umbră. Un zgomot lugubru, dar, în acelaşi timp, un semn de forţă. Ritmul acesta îi amintea de destinul lui, care lua forma unei permanente întoarceri.

Ancheta pe care o făcea azi o mai făcuse. Fără îndoială, în mai multe reprize. Dar de fiecare dată îşi pierduse memoria. De fiecare dată plecase din nou de la zero. Un Sisif care mergea contra cronometru. Trebuia să afle cheia enigmei înainte să aibă loc o nouă criză, care să şteargă tot, aşa cum un val mătură o inscripţie de pe nisip...

Îşi aminti de o lucrare despre memorie pe care o studiase cândva — *când?* — semnată de un filosof şi psiholog francez

din secolul al XIX-lea, Jean-Marie Guyau, mort la 33 de ani de tuberculoză. Scriitorul lucrase asiduu din tinereţe, ca şi cum ar fi presimţit condamnarea lui prematură. Întreaga lui operă — zeci de volume, mii de pagini — despre timp şi memorie.

Guyau scria:

„Sub oraşele îngropate de Vezuviu se găsesc încă, dacă sapi mai adânc, urme de oraşe mai vechi, îngropate şi ele cu altă ocazie şi dispărute... La fel se întâmplă şi cu creierul nostru; viaţa noastră actuală acoperă fără să poată scoate la suprafaţă viaţa noastră trecută, care îi serveşte drept sprijin şi amplasament secret. Când coborâm în noi înşine, ne vom pierde în mijlocul tuturor acestor rămăşiţe..."

Janusz se ridică şi o luă din nou spre hotel. Trebuia să coboare în propriile sale catacombe. Să facă săpături arheologice. Să găsească oraşele moarte de pe fundul memoriei sale.

***

Anaïs Chatelet descoperi soluţia la ora 5:20 dimineaţa. Obţinu confirmarea la ora 5:30. La 5:35 îl sună pe Jean-Luc Crosnier. Poliţistul nu dormea: încă superviza operaţiunile de supraveghere care aveau ca scop găsirea lui Victor Janusz în Marsilia şi împrejurimi. Se găsea la un post al Jandarmeriei de pe autostrada 55, autostrada litoralului.

— Ştiu unde este Janusz, îi spuse ea, cuprinsă de o agitaţie teribilă.

— Unde?

— La Nisa.

— De ce la Nisa?

— Pentru că acolo e pe moarte Christian Buisson, alias Fer-Blanc.

— L-am căutat pe Fer-Blanc luni întregi. Nu am reuşit să-i dăm de urmă. Pesemne a murit undeva pe coastă, fără documente de identitate la el.

— Fer-Blanc a fugit mai întâi la Toulon, apoi a fost transferat la Nisa. Unde este şi acum. Locuieşte într-un apartament de coordonare terapeutică unde i se administrează îngrijiri paliative.

— De unde ştiţi toate astea?

— Am reluat ancheta de unde aţi lăsat-o. L-am sunat pe medicul care l-a îngrijit pe atunci pe Buisson la Marsilia. Eric Enoschsberg, de la „Medicii străzii".

— Eu l-am interogat. Ce v-a spus?

— Că l-a revăzut pe Fer-Blanc la Toulon în ianuarie şi că l-a plasat într-o casă condusă de Penitenţii din Arbour.

Crosnier resimţi lovitura timp de câteva secunde. Era evident că numele, datele, locurile nu îi erau necunoscute.

— De ce s-ar duce Janusz acolo?

— Pentru că a urmărit acelaşi raţionament ca şi mine. L-a contactat pe Enoschsberg ieri pe la ora 18. S-a dat drept poliţist. Trebuie să pornim imediat. Janusz trebuie să fie deja la Nisa!

— Nu aşa repede. Aveam o înţelegere amândoi.

— Încă nu v-aţi prins cine sunt?

Crosnier râse batjocoritor.

— Din clipa în care mi-aţi trecut pragul biroului am ştiut cine sunteţi. Un copil răsfăţat, în căutare de senzaţii tari. O burgheză care a ales să intre în poliţie ca bravadă. O obrăznicătură care se crede deasupra legilor atunci când e obligată să le facă respectate.

Ea încasă lovitura.

— Asta e tot?

— Nu. Pentru moment, nici nu mai sunteţi poliţistă. Doar o delincventă aflată sub responsabilitatea mea. Am fost sunat

de la Inspectoratul general. Vor delega o echipă care să vină la Évêché să vă interogheze.

Gât uscat. Tâmple umede. Execuţia era în curs de aplicare. Dar ea rămânea în imponderabilitate: o flacără în căutare de oxigen, în căutare de combustibil. Concluziile sale îi dădură aripi.

— Eliberaţi-mă. Să plecăm imediat. Îl aşteptăm pe Janusz la Penitenţi şi ne întoarcem cu el.

— Şi mai ce?

— Veţi scrie negru pe alb că v-am ajutat la această arestare. Că probitatea mea nu poate fi pusă la îndoială. Aveţi numai de câştigat. Iar eu pot să mă reabilitez.

O tăcere scurtă care semăna cu zgomotul unui pistol ce se armează.

— Trec să vă iau.

— Nu mai întârziaţi.

— Trebuie să dau nişte ordine. *Capito*?

— O să ne scape din nou!

— Nicio teamă, spuse Crosnier. Îi anunţăm pe Penitenţi. Îi cunosc. Sunt şi aici, la Marsilia. Îi voi suna pe poliţiştii din Nisa şi...

— Fără poliţie în faţa casei Arbour! Janusz va simţi capcana.

— Să lăsăm gluma. Nisa este un Fort Knox. Camere de supraveghere peste tot. Patrule la fiecare colţ de stradă. S-a fript, credeţi-mă. Chemaţi acum un om de-al meu. Să vă facă o cafea. Vin să vă iau într-o jumătate de oră.

— Cât facem până la Nisa?

— O oră şi un sfert dacă mergem repede. Ajungem la timp.

Poliţisul închise. Îi urmă sfaturile. Un locotenent o eliberă şi o duse la bufetul inspectoratului. Nu era bine-venită. Chiar dacă s-ar fi scuzat, ar fi încercat să le explice, s-ar fi dat de ceasul morţii, tot nebuna de la Bordeaux care le-a atacat colegii cu mâinile goale rămânea. Se instală într-un colţ, ignorând privirile ostile.

Luă o înghiţitură de cafea şi avu impresia că a băut lavă. Nerăbdarea i se dizolva într-o epuizare surdă. Se întrebă: era bine ce voia? Să îl bage pe Mathias Freire după gratii? Să îl expună unei proceduri care îl acuza în cele mai mici detalii?

În noaptea care trecuse nu recitise doar dosarul de instrucţie al lui Icar. Studiase şi notele lui Janusz. Conţineau un pont pe care îl simţise confuz încă de la plecare. Freire, alias Janusz, nu era nici un impostor, nici un manipulator care să acţioneze cu luciditate.

Era un călător fără bagaje, ca şi Patrick Bonfils.

Notele lui nu lăsau nicio urmă de îndoială, chiar dacă fuseseră scrise în scop personal. Ştia să citească printre rânduri. Cele două identităţi nu erau decât nişte fugi psihice. Fără îndoială, printre multe altele. Freire/Janusz făcea o anchetă asupra crimelor, dar şi asupra lui însuşi. Căuta să treacă de fiecare din identităţile sale în speranţa că o va descoperi pe prima — nucleul lui de origine.

Pentru moment nu reuşise decât o cronologie a ultimelor luni. Din ianuarie şi până acum, fusese Mathias Freire. De la sfârşitul lui octombrie până în decembrie, fusese Victor Janusz. Dar mai înainte? Căuta răspunsuri. Chinuit în primul rând de îndoială: era el asasinul Minotaurului? Al lui Icar? Era un vânător? O pradă? Amândouă?

Situaţia în care intrase îl depăşea de tot. Până aici avusese şansa începătorului, dar ar fi putut oricând să încaseze un glonţ rătăcit sau să fie prins de misterioşii oameni în negru — cei pe care în notele sale îi numea „etnarhi", aluzie la alura lor de prădători politici.

Freire îi pomenea şi pe boschetarii care încercaseră să-l omoare la Marsilia, prima oară în decembrie — altercaţia pentru care fusese arestat — şi o a doua oară în noaptea de 18 februarie... Îl scuturase pe unul dintre vagabonzi: tipii fuseseră plătiţi de ucigaşii în negru. Trebuiau să-i interogheze

pe tipii din cartierul Bougainville. Îi va spune lui Crosnier pe drumul spre Nisa, va...

— Anaïs...

Se trezi brusc. Uriaşul o trăgea de umăr. Adormise în fotoliul de la bufet. Prin uşa întredeschisă putea să-i vadă pe albaştrii care veneau şi plecau. Schimbul patrulelor de zi.

— Cât e ceasul?

— 7:20.

Tresări.

— Suntem în întârziere!

— Facem o oră până acolo. Penitenţii sunt preveniţi. Poliţiştii sunt deja la posturi...

— V-am spus...

— Băieţi în civil. Îi cunosc.

— I-aţi prevenit că Janusz e înarmat?

— Am impresia că mă luaţi drept prost. Vă aştept în maşină.

Anaïs se întoarse în birou, îşi luă haina şi se duse la toaletă. Îşi vârî capul sub apa de la robinet. Sângele îi pulsa în tâmple. Încă îi venea să vomite. Dar îi trecuse oboseala.

Pe scările de la Évêché inspiră aerul rece cu plăcere. Crosnier era deja la volan. Privi în jur. Nicio altă maşină. Fără cavalerie, fără mari manevre. Ideea acestei echipe redusă ca număr îi plăcu.

Se îndrepta spre maşină când auzi telefonul care suna din fundul buzunarului. Îl scoase neîndemânatic, îl scăpă, îl recuperă.

— Alo?

— Le Coz.

Numele parcă venea de pe altă planetă.

— Te sun în legătură cu Mêtis.

— Ce?

Anaïs nu reuşea să se concentreze. Crosnier pornise motorul. O aştepta, ambalându-l.

— M-am întâlnit cu ultimul ziarist aseară, Patrick Koskas. A făcut săpături mai mult decât ceilalţi.

— În legătură cu ce?

— Cu Mêtis, ce Dumnezeu!

— Sunt cam grăbită, spuse ea printre dinţi.

— Ce mi-a spus e halucinant. Crede că Mêtis nu a rupt niciodată legăturile cu lumea militară.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu, nu?

— Nu. După Koskas, grupul face cercetări chimice asupra unor molecule capabile să dea gata şi cele mai puternice voinţe. Un fel de ser al adevărului.

— Ca să îmi spui genul ăsta de rahaturi, putem să vorbim mai târziu.

— Anaïs, e vorba de altceva.

Tresări. Le Coz nu-i spunea niciodată Anaïs. Mai repede un semnal de alarmă decât un semn de afecţiune.

— Koskas a reuşit să-şi procure lista acţionarilor societăţii anonime.

Crosnier făcea manevre, iar cauciucurile scrâşneau. Anaïs înainta grăbită.

— Vorbim despre asta mai târziu, Le Coz. Eu...

— Pe lista asta este şi un nume pe care îl cunoşti.

Împietri cu mâna pe portieră.

— Cine?

— Tatăl tău.

***

— Prefer să vă spun dinainte. Nu mai e întreg la minte.

Jean-Michel îl aştepta pe Janusz în faţa Casei Arbour. Clădirea se deosebea violent de celelalte imobile de pe Bulevardul Republicii. O clădire modernă în culori solare. Galben-închis. Galben-deschis. Galben viu. Nu era tocmai ce te aşteptai pentru un loc unde să-ţi sfârşeşti zilele. Cu toate

acestea, penitentul i se păru anormal de nervos. Se îndoia oare de ceva? Citise oare ziarele în dimineaţa aceea, cu mutra lui pe prima pagină? Prea târziu să dea înapoi.

Janusz îl urmă pe om într-un hol unde pe unul dintre pereţi era o placă mare albă, cu o cruce mare, roşie, pe care scria: SĂ NE RUGĂM, SĂ ACŢIONĂM, SĂ IUBIM. Fără un cuvânt o luară pe scări. Janusz îşi adusese servieta şi dosarul. Nu se aştepta să se întoarcă la hotel. Cum urca în spatele penitentului, îl măsură din priviri. Se aşteptase la un bătrânel cu robă albă, cu gluga ridicată, încins la brâu cu o sfoară. Jean-Michel era un atlet în blugi şi pulover, cam la cincizeci de ani, cu părul tuns periuţă şi cu ochelari de baga.

O luară pe un culoar slab luminat de o lucarnă. Sub picioarele lor, linoleumul gri strălucea ca apele unui râu. Tăcerea era apăsătoare. Niciun panou, niciun miros nu sugerau unde te afli. Puteai fi tot atât de bine într-un birou de ajutor social sau într-un birou de impozite fiscale.

Jean-Michel se opri în faţa unei uşi şi se răsuci cu mâinile în şold, stând în contre-jour. Imaginea avea ceva imperativ. Ca şi cum timpul Judecăţii de Apoi tocmai venise pentru Janusz.

— Ţinând cont de starea lui, vă las zece minute.

Janusz se înclină în tăcere. Adopta fără să vrea o atitudine de reculegere. Jean-Michel ciocăni la uşă. Niciun răspuns. Scoase o legătură de chei.

— Cred că e pe balcon, spuse, descuind uşa. Îi place.

Intrară în apartament. În realitate, era un studio inundat de soarele de dimineaţă. Parchet laminat. Pereţi goi, tapetaţi în culori deschise. O chicinetă în peretele din stânga, impecabilă.

Totul era curat.

Totul sclipea.

Totul era rece ca sala unui laborator.

Jean-Michel arătă cu degetul spre uşa de la balcon, deschisă. Pe balcon, un bărbat care stătea cu spatele, aşezat pe un şezlong. Penitentul îşi răsfiră degetele de la mâini: zece minute, niciunul în plus. Se retrase în vârful picioarelor, abandonându-l pe Janusz la câţiva metri de omul pe care îl căuta de două zile.

Janusz înaintă cu servieta în mână. Christian Buisson stătea cu faţa la soare, înfăşurat într-o pătură care îi venea până la bărbie. Balconul dădea spre stradă. Câmpul vizual era limitat la imobilul din faţă. În fundal, zgomotul traficului, punctat de zguduitul tramvaielor care treceau cu regularitate.

— Salut, Fer-Blanc.

Bătrânelul nu se mişcă. Janusz trecu pragul şi veni în faţa lui, sprijinindu-se de balustradă. Buisson catadicsi să ridice privirea şi nu manifestă niciun fel de surpriză. Era tot atât de în formă ca o mumie împăiată.

În cele din urmă, îl întrebă:

— Ai venit să mă ucizi?

Janusz luă un scaun pliant de pe balcon, îl deschise, apoi se aşeză în faţa lui cu spatele la balustradă.

— De ce aş vrea să te omor?

Faţa se agită. Grimasa unui surâs, imposibil de precizat. Omul avea carnea flască, gri, palidă. Îi vedeai muşchii prin piele, tendoanele obosite, mecanismele distruse. Ochii trişti erau înfundaţi în orbite. Tot capul îi era plin de ţepi ca un arici înmuiat în mercur.

— Am venit să vorbim despre golful Sormiou.

— Bineînţeles.

Spusese asta cu un aer complice. Aproape şmecheresc. În clipa aceea, Janusz îşi zise că nu va scoate nimic semnificativ de la muribund. Tot drumul până aici, şi pentru ce... Un ratat fără vârstă care îşi pierduse minţile şi care încă voia să facă glume la apusul vieţii. Janusz ar fi vrut să simtă

compasiune pentru el, dar refuza să-şi imagineze care va fi viaţa lui dacă va ieşi din această clădire fără informaţii noi.

— Ai venit să mă omori?

Scena părea că se repetă.

— De ce aş face-o?

— Ai dreptate, rânji el. Pentru cât mai am de tras...

Fer-Blanc plescăi din buze şi murmură:

— Îmi place să mă duc acolo, jos.

Janusz se aplecă şi ciuli urechile. Nu trebuia să mai mişte. Nici să respire.

— Merg dimineaţa, când răsare soarele... Iarna, asta se întâmplă pe la ora 8 dimineaţa.

Fer-Blanc tăcu. Janusz îl încurajă:

— Aşa ai făcut şi în dimineaţa aceea?

Omul ridică o sprânceană. Janusz recunoscu privirea avidă din ochii lui.

— N-ai nimic de pileală?

Janusz ar fi trebuit să se gândească la asta. Limbajul universal al vagabonzilor.

— Povesteşte-mi şi mă duc să iau o sticloanţă, minţi el.

— Chiar?

— Povesteşte-mi.

Gura i se puse în mişcare, producând un zgomot de ţigară pe care o striveşti. Parcă mesteca ceva. Poate cuvintele care se pregăteau să iasă...

— Am o supraputere... zise el în sfârşit. Simt când oamenii sunt pe cale să moară. Asta creează un dezechilibru magnetic în aer. Îl simt cu metalul care e în capul meu. Arătă cu degetul spre capul lui. Ca vrăjitorii cu bagheta lor de lemn, te-ai prins?

— M-am prins. În dimineaţa aceea un om murise în golf.

— O luasem pe potecă. Ajunsesem pe plajă. Era plin de alge, chestii scârboase aruncate de mare...

Fer-Blanc tăcu din nou. Începu iarăşi să mestece. În plin soare, dârdâia sub cuvertură. Zgomotul traficului se ridica spre ei. De data aceasta, compasiunea îl năpădi pe Janusz. Ultimele momente ale unui vagabond uitat... Până la urmă, studioul ăsta nu era aşa de rece. Eforturile Penitenţilor nu fuseseră în van. Nu erau doar bătrânii bogaţi cei care se puteau stinge sub soarele Nisei.

— Pe plajă, ce ai văzut?

— Nu pe plajă, pe stânci...

Boschetarul privea fix în faţa lui. Contempla din nou scena. Ochii lui gri, infectaţi şi febrili arătau ca nişte stridii deschise la soare.

— Era un înger... Un înger cu aripile desfăcute. Era frumos. Era mare. Dar îngerul arsese. Îngerul se apropiase prea mult de soare...

Poate că Fer-Blanc avea capul crestat, dar descoperise scena crimei înaintea tuturor. Janusz începu să tremure, ca şi Fer-Blanc, deşi soarele îl ardea în spate. Se aplecă şi făcu eforturi supraomeneşti să nu-l zgâlţâie pe bătrân. Ceea ce venise el să caute era aici, doar să întinzi mâna...

— Lângă înger, nu mai era şi altcineva? N-ai văzut un om?

Nenorocitul îşi roti pupilele vâscoase şi le aţinti spre Janusz.

— Era un om acolo, îhî.

— Ce făcea?

— Se ruga.

Janusz nu se aştepta la acest răspuns.

— Cum adică?

— Era în genunchi lângă înger şi repeta mereu acelaşi cuvânt.

— Ce cuvânt, Fer-Blanc? L-ai auzit?

— N-am auzit nimic. Eram prea departe. Dar i l-am citit pe buze. E o altă putere pe care o am, de când am lucrat cu surdo-muţii la centrul de...

— Ce spunea, pentru numele lui Dumnezeu?

Cancerosul rânji şi se înfofoli în pătură, până la bărbie. Janusz se simţea ca un peşte prins în cârlig. În clipa aceea deveni conştient de o muzică, un marş mai degrabă, care umplea strada de la picioarele lor. O muzică fantezistă, grotescă, disonantă. O muzică de coşmar. Carnavalul începuse, în celălalt capăt al oraşului.

Se sili să rămână calm şi murmură la urechea muribundului:

— Fer-Blanc, am venit de departe ca să aflu asta. Omul care se ruga lângă înger, ce spunea? Ce cuvânt repeta?

— Era rusă.

— Rusă?

Cancerosul scoase un deget strâmb de sub pătură şi începu să bată tactul.

— Auzi? E carnavalul.

— Care era cuvântul?

Fer-Blanc îşi agita în continuare degetul osos.

— CARE ERA CUVÂNTUL, FER-BLANC?

— Nu înceta să repete: „Matrioşka".

— Ce vrei să spui?

Cancerosul îi făcu şiret cu ochiul.

— Ai venit să mă omori?

Janusz îl împunse prin pătură.

— Pentru Dumnezeu, de ce să te omor?

— Fiindcă omul care se ruga erai tu, bătrâne.

Janusz îl lăsă şi se trase lângă balustradă. Muzica din spatele lui se amplifica. Aproape că acoperea zgomotul traficului şi făcea să se cutremure balconul.

Fer-Blanc întoarse degetul spre Janusz.

— Tu eşti asasinul îngerului. Tu l-ai omorât, tu l-ai ars, pentru că eşti un demon! Un trimis al Satanei!

Janusz aproape că era să cadă, dându-se înapoi, şi se prinse de balustradă. Abia atunci sesiză că se întâmpla ceva.

Un muget se insinuase în muzica de la carnaval. Mai puternic decât marşul de defilare... Mai puternic ca zgomotul traficului.

Se întoarse spre şosea. Maşini de poliţie veneau din toate părţile. Girofarurile sclipeau în soare ca nişte diamante gigantice. Portierele se deschideau. Uniformele curgeau de pretutindeni.

Cu ambele mâini pe balustradă, Janusz observa scena, împietrit. Fiecare detaliu i se fixa pe retină. Dubele. Brasardele roşii. Pistoalele...

Mulţimea se îndepărta.

Tramvaiele încetineau.

Penitenţii se grăbeau să-i întâmpine pe poliţişti...

Toţi ridicară privirea la unison. Janusz abia avu timp să se tragă înapoi. Când se uită din nou, fu doar ca să o vadă pe Anaïs Chatelet care îşi pregătea un cartuş pe ţeavă. Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă spre extremitatea stângă a balconului, aruncă servieta, încălecă balustrada şi se prinse de burlanul de scurgere care mergea până jos.

Între rânjetele lui Fer-Blanc şi gălăgia carnavalului, coborî pe ţeavă ca o maimuţă, cu picioarele în aer şi ţinându-se bine cu mâinile. Apoi sări răsucindu-se în aer ca să se poziţioneze cu faţa spre asfalt. Şocul îi tăie răsuflarea şi îi vârî oasele în carne. Se rostogoli şi văzu de jos poliţiştii în uniformă care îi blocau calea. Era prins.

Aterizase lângă o vitrină şi se gândi uimit că nu simţea nici durere, nici panică. Oamenii se întorseseră şi îndreptau armele spre el. În lumina sirenelor, văzu că tipii tremurau sub caschete şi că le era tot atât de frică, dacă nu chiar mai mult.

În clipa aceea un tramvai apăru brusc din dreapta lui şi îi acoperi câmpul vizual, înlocuind poliţiştii înarmaţi cu feţele stupefiate ale pasagerilor în spatele geamurilor care sclipeau în soare. Îşi adună servieta de pe jos şi murmură „Matrioşka", înainte de a o lua la fugă spre muzica de carnaval.

Viaţa lui nu era decât o farsă imensă.



Ajunse din urmă tramvaiul, trecu prin fața lui și evită un altul care venea din sens opus. Alergă printre cele două garnituri asurzit de zgomotul pe care îl făceau. Câteva secunde mai târziu, o luă la stânga, îndepărtându-se de linii. Mări viteza fără măcar să arunce o privire spre Casa Arbour și trupele de polițai care pesemne erau pe urmele lui.

Știa ce urma să se întâmple. Anaïs și ceilalți vor ieși din clădire și se vor răspândi pe Bulevardul Republicii și pe străzile învecinate. Se vor lansa apeluri către celelalte mașini, vehiculele vor demara, sirenele vor urla, oamenii se vor năpusti și totul în căutarea unuia și aceluiași vânat — el însuși.

Ajunse într-o piață unde trona o statuie albă a unui personaj istoric. Pentru o secundă se opri cu răsuflarea tăiată. Văzu niște arbori. O biserică având un portic antic. Umbrele de soare. Văzu pietoni, mașini, cupluri așezate la mesele de pe terasele cafenelelor. Nimeni nu îi dădea vreo atenție.

Avu nevoie de câteva secunde de concentrare, cu mâinile pe genunchi, pentru a capta semnalul pe care îl căuta: muzica de la carnaval. Era acoperită de urletul sirenelor, dar reuși să identifice direcția din care venea.

O luă pe o arteră mai mare care se deschidea spre dreapta. Odată ajuns la carnaval, se va pierde în mulțime. Se va dizolva până va ajunge invizibil... Alergarea nu-l împiedica să gândească. Doar că ideile sale nu aveau nicio coerență. Mărturisirea lui Fer-Blanc. Prezența lui lângă Icar. Matrioșka... Prea multe întrebări fără niciun răspuns... Fără să-și dea seama, murmura în cadență:

— Matrioșka... Matrioșka... Matrioșka...

Oare ce putea să însemne?

Alerga fără să știe încotro se îndreaptă. Cei ieșiți la plimbare făceau acum o legătură inconștientă între tipul ăsta

aiurit şi sirenele care se auzeau. Brusc, o străduţă la stânga, minusculă, plină de pietoni şi de buticuri, paralelă cu un mare bulevard. O traversă, dădu din coate, se amestecă printre gură-cască.

Dintr-odată era la Marsilia.

În misteriosul cartier Panier.

Bineînţeles, Oraşul Vechi al Nisei...

Nu era timp să se localizeze, nu era timp să se orienteze. Trebuia să se ţină după tobele care băteau ca o inimă gigantică în văzduh. Buticurile se revărsau în stradă. Umbrele. Poşete. Cămăşi. Încă o piaţetă. O piaţă de peşte. Apoi încă o străduţă, mai mică, mai întunecată, unde mirosul fructelor părea că sedimentează umbra şi piatra.

Muzica se apropia.

Muzica avea să-l salveze...

Nu se uitase deloc în urmă. Nu ştia dacă poliţiştii erau pe urmele lui sau reuşise să scape de ei. Un pasaj la dreapta. O scară care cobora. Pereţi din imitaţie de marmură. O luă pe acolo. Din nou la lumină. Din nou bulevardul. Sirenele tot mai departe. Nici maşini de poliţie. Doar tramvaie, şerpuind pe spaţiul din mijloc, atingând din când în când porţiunile cu peluză...

Muzica îl chema de pe partea cealaltă a arterei.

Încetini pasul şi traversă bulevardul în diagonală, forţându-se să pară un trecător printre ceilalţi. Din nou grădini din care se vedeau palmieri, statui, peluze. Muzica. Recunoscu titlul şi îl pronunţă cu o voce joasă. *I gotta feeling* al lui Black Eyed Peas. Traversă parcul cu mâinile în buzunare şi privirea în pământ. Alei de pietriş. Tufişuri înghesuite. Familii pe bănci. Nu mai avea decât câţiva paşi până la spectacol. Ce spera el, de fapt? Să ia parte la paradă? Să se ascundă sub tribune?

Când ieşi din parc, speranţele i se năruiră. Defilarea era protejată de pereţi metalici şi gradene montate pe nişte

eşafodaje. Poliţişti şi jandarmi asigurau serviciile de ordine. Fără să stea pe gânduri, se strecură printre pietonii care se îndreptau spre porţile numerotate. Singura lui şansă era să se lase dus de curent. Să treacă de sistemul de pază înarmat cu un bilet.

Casa de bilete. Un panou gigantic anunţa: CARNAVALUL DIN NISA. REGELE PLANETEI ALBASTRE. Puţină lume în faţa ghişeelor. Nu mai auzea sirenele — erau acoperite de muzica de carnaval.

— Un bilet, vă rog.

— Peluză sau tribună?

— Peluză.

— 20 de euro.

Se strecură prin mulţime, printre structurile de fier înalte care susţineau tribunele. Poliţiştii îşi părăseau posturile în pas alert, cu staţiile la ureche, cu mâna pe pistol. Se dăduse alarma.

Janusz ajunse la poarta ce corespundea biletului său. Vacarmul devenise asurzitor. Agenţii de pază îi luară biletul şi îl lăsară să treacă. Fără să se uite la el. Se uitau în schimb după poliţiştii care plecau în fugă.

Reuşise.

Era înăuntru.

Îi luă câteva secunde să se adune. Două tribune faţă în faţă, ticsite de oameni cu un spaţiu larg între ele pentru trecerea carelor alegorice. Cea mai mare parte a spectatorilor erau în picioare, bătând din palme. Copiii îşi bombardau părinţii cu serpentine de hârtie. Dansatorii se dezlănţuiseră între gradene, deghizaţi în broaşte cu mâini lungi, palmate. Prinţesele îşi ridicau fustele ca să se vadă colanţii în dungi.

Dar mai ales defilarea.

O sirenă albastră monstruoasă, înaltă de cinci metri, cu păr portocaliu, agitând mai multe braţe. Albastrul era orbitor, asemănător cu pânzele lui Yves Klein. O amintire

absurdă îi veni în minte. Sigur cerul din Nisa îl inspirase pe pictor pentru al său „International Klein Blue". În jurul sirenei, meduze umflate cu heliu pluteau în aer. Două balene cântau de o parte şi de alta a cozii de peşte, în timp ce fetiţe în costume sidefii ţopăiau nerăbdătoare dincolo de balustrada carului.

În picioare, cu servieta sub braţ, Janusz bătea din mâini şi cânta, privind de jur împrejur. Pentru moment nu vedea nicio uniformă sau vreo brasardă roşie. În locul lor, dansatori, jongleri, majorete treceau sub jeturile de serpentine şi norii de confetti. Urmau prinţese gigantice, roşii, galbene, albastre. Rochiile lor, înalte de câţiva metri, ascundeau un tanc cu şenile care le permitea să alunece printre ghirlandele de hârtie şi exploziile de panglici.

Pentru o clipă, Janusz scrută feţele lor fardate şi capetele împodobite cu diademe pictate.

În secunda următoare, poliţiştii erau pretutindeni.

La intrarea fiecărei tribune. Printre gradene. De-a lungul promenadelor. Uniformele avansau în formaţie compactă printre broaşte şi jongleri. Într-un moment de inspiraţie disperată intră în paradă şi se trezi în mijlocul unei trupe de acrobaţi care aveau pe spate baloane în formă de păsări. Urma să fie arestat pe fundul unei voliere.

Panicat, halucinat, mergea contra curentului până ajunse la următorul car. Un cotor de măr gigantic care se învârtea ca un manej, susţinând balansul unor monstruoase marionete, jumătate umane, jumătate rozătoare. Detaliul teribil era că aceste sculpturi erau imaginile altor oameni care dansau la baza manejului, ei înşişi deghizaţi în şobolani.

Deodată se petrecu imposibilul.

Când şobolanii cu trăsături umane se întoarseră în jurul cotorului, Janusz descoperi o păpuşă cu trăsăturile lui. Trăsături caricaturizate, deformate — ca să arate a „şobolan".

În timp ce încerca să-şi explice această magie, se auzi o voce:

— Hei, băieţi! Uite-l pe Narcis! A venit Narcis!

Janusz ridică ochii spre pasagerii din car. Unul dintre ei, în costumul de şobolan, îl arăta cu degetul:

— E Narcis! S-a întors Narcis!

Ceilalţi începură să scandeze:

— NAR-CIS! NAR-CIS! NAR-CIS!

Unul îi întinse mâna. O prinse şi se săltă în car. Luă cagula cu faţa de şoarece pe care i-o întindea un altul. În câteva secunde devenise un şobolan printre ceilalţi aidoma lui. Începu să danseze ca un nebun, primind în faţă valurile de confetti şi serpentine.

Între două runde, încercă să analizeze situaţia. Janusz ştia să recunoască un nebun când îl vedea. Oamenii-şobolan erau bolnavi mintal. Alienaţi care, fără îndoială, ceruseră să-şi construiască propriul car pentru carnavalul din Nisa, ediţia 2010.

Celălalt adevăr: era unul de-al lor. Narcis. Bolnav, internat undeva la Nisa. Întâmplător în fuga lui dăduse de identitatea lui precedentă. Şi poate singura... Împotriva oricărei aşteptări, simţi un sentiment de uşurare profundă. Putea să se piardă în neant. Să i se poarte de grijă. Pauza s-a terminat...

Pentru moment, bătea vesel din palme pe *Bad Romance* de la Lady Gaga. Poliţiştii căutau prin mulţime. Se uitau cu atenţie la fiecare spectator. Nimeni nu catadicsea să privească spre care. Şi mai ales spre cel unde capetele de şobolan se învârteau în jurul unui cotor de măr.

În clipa aceea, o văzu pe Anaïs trecând printre spectatori, cu arma în mână, faţa descompusă, ochii plini de lacrimi. Vru să coboare din car şi să o ia în braţe. Dar unul dintre oamenii-şobolani îl trase de mână şi îl invită la un rock drăcesc. Janusz îl urmă şi chiar schiţă câţiva paşi de box

din proprie iniţiativă, în timp ce carul îl ducea spre destinul său de nebun.

Dintre toate soluţiile de ieşire, nu şi-ar fi imaginat-o vreodată pe aceasta.

Tocmai se îmbarcase pe corabia nebunilor.

III. NARCIS

Un capăt de sfoară.
Un fragment de flotor din polistiren.
Trei fâşii de material plastic.
Două doze de cola.
O bucăţică de oglindă.
Un ambalaj de produse congelate „Cofifrost".
Patru bucăţele de file de peşte, de câţiva centimetri.
Bucăţele de lemn...

— Nu văd cu ce te ajută astea, zise Crosnier pe un ton agresiv.

Anaïs nu-i răspunse. Era vorba de obiecte şi resturi colectate la locul efracţiei Icar.

Resturi aduse de flux pe malul golfului Sormiou pe o rază de douăzeci de metri în jurul cadavrului. De dimineaţă ceruse să se adune aceste elemente şi să fie ambalate în plastic sigilat. Pachetul tocmai ajunsese.

— Serviciul tehnic a anexat o listă detaliată, continuă poliţistul. Nu am pus biodegradabilele. De fapt, am aruncat destule chestii la gunoi. La ce îţi trebuie toate astea?

— Vreau să le trimit la Toulouse, la serviciul tehnic. Pentru o analiză aprofundată.

— Nu ne-am făcut bine treaba?

Anaïs îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

— Ştiu un tip acolo. Poate că va vedea ceva, un detaliu, un indiciu...

— Te uiţi prea mult la „Criminaliştii".

Fără să răspundă, Anaïs ridică privirea spre ecranele aliniate în fața ei. Era ora 18. Se aflau la centrul de supraveghere urbană din Nisa — instalație de ultimă generație a poliției care avea în dotare de câteva săptămâni cele șase sute de camere ațintite asupra orașului.

În imagine, Janusz sărea de la balconul Casei Arbour, cobora pe burlan, se rostogolea pe asfalt, evita un tramvai, apoi dispărea pe Bulevardul Republicii. Scena se repeta mereu.

— Nenorocitul, mormăi Crosnier. E un profi.

— Nu. E un disperat. Nu e același lucru.

Cu fața la peretele de ecrane 16/9, așezați în mari fotolii violete, cei doi polițiști semănau cu realizatorii unui show TV. Anaïs înclina să creadă că era vorba chiar de așa ceva. De spectacol. Își petrecuseră după-amiaza în acest studio, fără niciun rezultat la orizont.

Apelurile pe stații, geolocalizările celor 80 de patrule în acțiune, cele șase sute de camere dotate cu zoom, oferind o rotație de 360 de grade, analizatoarele plăcuțelor de înmatriculare, toate nu avuseseră niciun efect asupra lui Janusz. Un om cu o inteligență ieșită din comun, cu o voință extremă, care avea pentru impostură un al șaselea simț.

La începutul urmăririi, polițiștii și jandarmii erau încrezători. Nisa era unul dintre orașele cel mai bine supravegheate din Franța. Grupe de intervenție veniseră ca întăriri de la Cannes, Toulon, din provincie... Polițiști pe jos, călare, polițiști în mașină... Acum, moralul era la pământ. Opt ore de cercetare nu dăduseră niciun rezultat.

De data aceasta Anaïs fu calmă. Nicio criză de furie la orizont. Doar o oboseală profundă. Janusz le scăpase încă o dată. Și cu asta basta.

— Unde crezi că se va duce? întrebă Crosnier.

— Trebuie să stau de vorbă cu Fer-Blanc.

— Nu vorbi prostii.

Ea sorbi din cafea fără să reacționeze. După evenimentele de dimineață, muribundul căzuse în comă — și trăgea acum să moară la Spitalul central din Nisa. Penitenții Arbour reclamaseră poliția, acuzând-o că înrăutățise starea pacientului lor printr-o acțiune violentă prost condusă.

Gustul amar al cafelei se întâlni cu o parte a corpului ei ca o suplimetare a ranchiunei pe care o simțea. Aspru, pârjolitor, învingător. Ea nu mai era decât un teren trecut prin foc și pară. Un teren virgin. Nu mai trebuia decât să se apuce din nou de construit. Pentru moment, își reaminti toate ghinioanele care duseseră la rateu. Mai întâi un accident pe A8 le-a întârziat ajungerea la Nisa. Sosiseră în jurul orei 9. Până au găsit Bulevardul Republicii și s-au alăturat celorlalte grupe, au fost dublați de o trupă care juca Starsky și Hutch, girofaruri, arme la vedere.

Exact ce trebuiau să evite.

Mai târziu, problemele au năpădit-o pe ea. Pascale Andreu, judecătoarea din Marsilia, a sunat-o. Philippe Le Gall, magistratul din Bordeaux, a sunat-o. Deversat a sunat-o și el. Telefoanele sunau ca niște lovituri pe care le încasa în timp ce era în corzi. Fără să-i mai pună la socoteală pe tipii de la inspectoratul general care o așteptau la Bordeaux. Întorsătură ce ducea la Consiliul de disciplină și la sancțiuni.

Și totuși, ca întotdeauna, se gândea la Janusz. Respira Janusz. Trăia Janusz.

— Tu unde vei fugi?

Anaïs reambală obiectele derizorii sigilate — comoara unei fetițe adunată de pe o plajă. Chiar și dacă ar fi vrut, nu ar mai fi putut să renunțe. Fugarul era mai puternic decât ea. O devora, o sufoca. Simțea cum umbra lui o invadează în întregime.

Turti paharul de carton și îl aruncă într-un coș de gunoi.

— Mă întorc la Bordeaux.

***

— Ai fost pictor.

— Ce fel de pictor?

— Făceai autoportrete.

— Nu asta era întrebarea. Eram profesionist? Amator? Pictam... aici?

— Da, aici. La vila Corto.

Bătrânul zâmbi plin de mândrie:

— Jean-Pierre Corto este numele meu. Am fondat acest loc acum mai bine de patruzeci de ani.

— Un azil de nebuni?

Din nou un zâmbet, nuanțat cu indulgență.

— Poți să-i spui cum vrei. Eu prefer termenul de loc specializat.

— Cunosc prostiile astea. Într-o altă viață, am fost psihiatru. Baraca este o casă de nebuni.

— Nu chiar. Vila asta este *chiar* specializată.

— În ce?

— În terapie prin artă. Pensionarii mei sunt bolnavi mintal, este adevărat, dar sunt îngrijiți exclusiv prin artă. Pictează, sculptează, desenează toată ziua. Adevărați artiști. Tratamentul lor chimic este redus la minimum. Râse. Uneori chiar am impresia că s-a inversat procesul. Ei sunt cei care îngrijesc arta prin talentul lor şi nu invers.

— Narcis este numele meu de familie?

— Nu ştiu. Îți semnai astfel pânzele. Nu ai făcut niciodată vreo altă precizare. N-ai avut niciodată acte de identitate.

Sunt fără îndoială Narcis, îşi repeta. *Trebuie să gândesc, să mişc, să respir în pielea lui.*

— Când am ajuns aici?

— La începutul lui septembrie 2009. Ai trecut mai întâi pe la Saint-Loup, o clinică din Nisa.

— Cum am aterizat acolo?

Corto îşi căută ochelarii şi deschise calculatorul. Având în jur de şaizeci de ani, era un bărbat scund cu o siluetă firavă. Păr alb des, buze subţiri care păreau că se mişcă încontinuu, ochelari cu lentile fumurii. Vocea gravă, plină, de o neutralitate hipnotică.

Se aflau la el în birou. Un fel de casă de vacanţă plasată în partea de jos a grădinilor institutului. Parchetul, pereţii, tavanele, toate erau din lemn de pin. Un miros puternic de răşină, o atmosferă caldă şi plăcută. O fereastră se deschidea spre ţara din spate a Nisei. Niciun singur tablou de-al pensionarilor nu era expus pe pereţi.

Prestaţia la carnaval se desfăşurase fără probleme.

Cu tovarăşii lui defilase, dansase, ţipase până au ajuns din nou în piaţa Masséna, unde îi aştepta o camionetă. Nu-i era străin: vehiculul era un Jumpy. Noii săi tovarăşi nu erau departe de nebunii de la adăpost, dar într-o versiune mult mai curată.

Părăsiseră Nisa pe o ploaie torenţială, apoi o luaseră peste câmp până la Carros. Vila se găsea şi mai sus, la câţiva kilometri de sat. De câteva ori s-au intersectat cu maşini ale poliţiei cu sirenele pornite. A zâmbit. Îl căutau. Dar nu aveau să-l găsească. Victor Janusz nu mai exista.

Pe drum avu confirmarea a ceea ce presimţise din timpul paradei. În fiecare an, pensionarii vilei Corto participau la carnaval. Îşi proiectau propriul car. Atelierele din Nisa executau sculpturile. Mai pusese şi alte întrebări, prefăcându-se interesat de partea artistică a spectacolului. Instigatorul oamenilor-şobolan şi al manejului lor fusese el, Narcis, discipolul lui Corto în lunile septembrie şi octombrie... Bineînţeles, nicio amintire.

— Uite-o, zise bătrânul psihiatru care îi găsise dosarul. Ai fost recuperat la sfârşitul lui august în preajma ieşirii 42 de pe A8. Ieşirea spre Cannes-Mougins. Îţi pierduseşi memoria. Ai fost examinat la spitalul din Cannes — nu erai rănit,

dar refuzai orice radiografie — după care ai fost trimis la Saint-Loup. Acolo ţi-ai recăpătat nişte amintiri. Ziceai că te cheamă Narcis. Veneai de la Paris. Nu aveai familie. Erai pictor. Psihiatrii de la Saint-Loup s-au gândit la centrul nostru de îngrijire.

— Nu sunt Narcis, zise el sec.

— Bineînţeles. După cum nu eşti nici cel care pretinzi azi că eşti.

— Cunoaşteţi boala de care sufăr?

— Când te-ai mutat aici, mi-ai spus o grămadă de lucruri. Despre şcolile de artă pe care le-ai frecventat. Despre galeriile unde ai expus. Cartierele unde ai locuit la Paris. Căsătoria şi apoi divorţul. Am verificat. Totul era fals.

Savură ironia sorţii. Corto jucase rolul pe care el însuşi îl jucase cu Patrick Bonfils. În spatele fiecărei fugi psihice exista un psihiatru care descoperea că, de fapt, cochilia era goală.

— Totuşi, continuă stăpânul locurilor, ceva în toată fabulaţia asta era real. Erai într-adevăr pictor. O dovediseşi cu un adevărat profesionalism. N-am ezitat o secundă să te aduc aici. Pot spune că nimeni nu te dorea. Fără stare civilă, fără să fii luat în evidenţa serviciilor sociale, erai departe de a fi un cadou.

— A avut loc vreo anchetă? Vreau să spun, în ceea ce mă privea?

— Jandarmii au făcut cercetări. Fără exces de zel. Nu prezentai niciun interes judiciar. Un simplu tip care bântuia, suferind de tulburări psihice, fără nume sau origine. Nu au găsit nimic în plus.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Asta.

Corto întoarse calculatorul în direcţia lui Narcis, aşezat de partea cealaltă a biroului.

— În două luni ai pictat la noi cam treizeci de pânze...

Narcis nu se aştepta la nimic deosebit. Şi totuşi, era încă ceva despre el. Fiecare tablou care apărea pe ecran îl

reprezenta, într-un costum diferit. Un amiral. Un poştaş. Un clovn. Un senator roman... Mereu la aceeaşi vârstă, în aceeaşi poziţie, cu pieptul bombat, cu bărbia în vânt. De fiecare dată aveai impresia că admirai un erou grandios.

Dar imaginile prezentau un contrast. Pe de-o parte, postura evoca arta dictaturii — Narcis era reprezentat de jos în sus, ceea ce îi dădea aerul că domina lumea. De cealaltă parte, chipul său era marcat de o expresivitate violentă, care amintea de şcolile ce luptau împotriva esteticii totalitariste. Ca Noua Obiectivitate, născută în Germania în anii 1920. Otto Dix. Georg Grosz... Artişti care au ales să picteze realitatea fără fard, arătându-i urâţenia, natura grotescă, în scopul de a frânge gâtul ipocriziei burgheze.

Pânzele sale aveau acelaşi caracter sarcastic, ironic. Culori vii, torturate, mereu dominate de roşu. Pastă groasă, striată, mergând după răsucirile pensulei. *O pictură pe care trebuie atât să o atingi, cât şi să o contempli*, gândi Narcis, care nu avea nici cea mai mică amintire cum că ar fi făcut acele portrete. Era limita căutării sale. Voia să se reintegreze în personalităţi care îl respingeau. Nu putea decât să le semneze pe verso *din afara lor*.

— La sfârşitul lui octombrie, concluzionă Corto, ai dispărut. Fără să laşi vreo adresă. Am înţeles că fuga ta psihică revenise.

Accesorii însoţeau fiecare personaj. Un balon şi o trompetă pentru clovn. O bicicletă şi o taşcă pentru poştaş. O lunetă şi un sextant pentru amiral...

— De ce aceste autoportrete? întrebă el dezorientat.

— Odată te-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Mi-ai răspuns: „Nu trebuie să credeţi ceea ce vedeţi. Pictura mea nu este decât repictare".

Narcis roşi. *Pictura mea nu este decât repictare.* Amprentele digitale din fosa de la Saint-Jean... Prezenţa lui lângă corpul lui Tzevan Sokow... Se vizualiză ca ucigaş psihopat. Un om ca eroii pânzelor sale. Dominator. Indiferent. Sarcastic.

Schimbându-şi identitatea la fiecare nouă crimă. Un pictor înecându-şi crimele în sânge.

Avu o altă idee. Operele acestea poate conţineau un adevăr despre originile sale. O mărturisire. Un mesaj subliminal, pe care chiar el îl transmisese *fără să-şi dea seama.*

— Pot să văd tablourile? Vreau să spun: în realitate?

— Nu le mai avem. Le-am depus la o galerie.

— Ce galerie?

— Galeria Villon-Pernathy. La Paris. Dar pânzele nu mai sunt.

— De ce?

— Pentru că s-au vândut! Am organizat o expoziţie anul trecut în noiembrie, care a mers foarte bine.

Un alt gând îi trecu prin cap:

— Sunt deci bogat?

— Să zicem că ai ceva economii, da. Banii sunt aici. Sunt ai tăi.

— Numerar?

— Numerar, da, în seif. Ţi-i dau când vrei.

Narcis se gândi că putea relua ancheta graţie acestui capital. O salvare picată la ţanc: nu mai avea niciun euro în buzunar.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Vrei deja să pleci?

Nu răspunse. Corto ridică privirea cu un aer înţelegător. Atitudinea lui plină de căldură îl exaspera pe Narcis. Fusese psihiatru — cel puţin de două ori în viaţa sa, la Pierre-Janet şi fără îndoială şi mai înainte. Ştia că nu aveai nimic de câştigat dacă acceptai nebunia celuilalt. Psihiatria însemna să înţelegi demenţa fără să o susţii vreodată.

— Azi, reluă Corto, cine crezi că eşti?

Din nou tăcere. În clinica aceasta nimeni nu părea să fie la curent cu situaţia. Freire. Janusz. Figura lui peste tot în media. Acuzaţiile care planau asupra lui. Această ignoranţă

nu îl mira din partea bolnavilor, dar Corto? Nu avea niciun contact cu lumea exterioară?

— Astăzi, spuse el misterios, sunt cel care desface păpuşile ruseşti. Parcurg invers fiecare dintre identităţile mele. Caut să le înţeleg. Să descifrez raţiunea lor de a exista.

Corto se ridică, ocoli biroul şi îşi aşeză o mână pe umărul lui.

— Ţi-e foame?

— Nu.

— Atunci, vino. Te voi instala în camera ta.

Ieşiră în noapte. Ploua uşor, o ploaie deasă, otrăvitoare. Narcis dârdâia. Avea tot costumul lui murdar. Sudoarea din timpul urmăririi i-l lipise de piele. Era fericit că măcar îşi scosese cagula de şobolan...

O luară pe o scară din dale gri. Grădinile erau împărţite în terase, ca orezăriile, pe care se cultivau palmieri, cactuşi, plante suculente, pe categorii specifice. Printre picăturile dese, Narcis respira un aer care conta dublu. Aerul de munte al sanatoriului şi cel de repunere în formă în apropierea norilor.

Ajunseră la vilă. Un mare L compus din două clădiri, dintre care una era situată mai jos. Acoperişuri plate. Linii deschise. Pereţi fără ornamente. Edificiile datau de aproape un secol, din perioada când arhitecţii preferau liniile clare, funcţionalitatea, sobrietatea.

Se orientară spre clădirea inferioară. La primul etaj se aliniau ferestre cu grilaje orizontale. Fără îndoială, camerele pacienţilor. Deasupra, uşi mari de sticlă dădeau pe o terasă: atelierele. Mai jos, printre trepte şi tufişuri, vârfurile incandescente ale ţigărilor aprinse...

Trei oameni fumau pe o bancă. Narcis nu le distingea feţele, dar felul în care se agitau şi râdeau trăda tulburarea mintală.

Vocile începură să scandeze pe un ton scăzut:

— Nar-cis... Nar-cis... Nar-cis...

Se cutremură. Îi revăzu pe car. Cu figurile lor şi măştile de şobolani pe frunte. Nebunii aceştia erau într-adevăr artişti ca şi el? Era şi el nebun, aidoma lor?

***

Camera sa era mică, pătrată, bine încălzită, fără confort excesiv, dar primitoare. Pereţi de ciment, podea, perdele din ţesătură groasă. Un pat, un dulap, un scaun, un birou. Într-un colţ, sala de baie părea mai mult înaltă decât largă.

— Este spartană, zise Corto, dar nu am avut niciodată reclamaţii.

Narcis aprobă. Proporţiile, tonurile de gri şi cafeniu, podeaua şi mobilierul din lemn difuzau semnale de bun-venit. Camera aceasta avea ceva monastic, protector.

După câteva cuvinte de explicare a regulilor „casei", Corto îi dădu articolele de toaletă şi haine de schimb. Se simţi luat în grijă şi asta îi făcu bine. De ore, de zile mergea pe o frânghie subţire — frânghie care era pe cale să se rupă.

Rămas singur, Narcis făcu un duş şi îşi puse noua costumaţie. Jeanşii prea mari, un tricou fără formă, un pulover de camionagiu îi aduseră uşurarea. Ce fericire. Strecură în buzunare cuţitul Eickhorn, pistolul Glock şi cheiţa de la cătuşele pe care i le pusese gardianului (o păstra ca pe un fetiş). Scoase din servietă mapele anchetei şi le netezi cu palmele. Nu avea curaj să plonjeze în interiorul lor.

Se lungi pe pat şi stinse lumina. Percepea zgomotul mării. *Nu, nu era marea,* îşi zise după câteva secunde. *Era foşnetul pinilor.*

Se lăsă în ritmul lumii exterioare. Un ritm halucinant, hipnotic. Era epuizat. Sufletul lui nu mai era decât o mare de oboseală.

Avea impresia că trăise zece vieţi de la începutul zilei. Îşi dădu seama că nu-i mai era frică de poliţişti. Nici chiar

de oamenii în negru. Îi era frică de sine. *Pictura mea este doar repictare...*

El era asasinul.

Deschise ochii în noapte.

Sau mai bine zis: un om care caută asasinul.

Încercă să se convingă de această ipoteză, pe care o mai analizase la biblioteca Alcazar. Un anchetator de rahat, căci se găsea mereu la locul crimei înaintea poliției şi fără să aibă nici cel mai mic martor. Era aproape convins când luă capul de pe pernă. Asta nu stătea în picioare. Putea admite că, în pielea lui Janusz, era pe urmele ucigaşului de cerşetori, dar nu şi în cea a lui Freire. Chiar dacă ar fi avut crize violente de somnambulism, o latură ascunsă a spiritului său, tot şi-ar fi amintit de o astfel de anchetă. O anchetă care l-ar fi condus la fosa din gara Saint-Jean...

Închise din nou ochii şi chemă din toate puterile somnul ca să scape de aceste întrebări care îl torturau. Tot ce văzu, în adâncul lui, era un corp gol, care se balansa deasupra lui.

Anne-Marie Straub.

Încă o moarte de care era indirect responsabil.

Îşi aminti de reflecțiile de pe plaja din Nisa din seara trecută. Moartea acesteia ar fi putut să-l ajute să-şi regăsească originile. Avea aproape certitudinea că faptele se petrecuseră într-un spital psihiatric parizian sau din regiunea pariziană. De mâine va urma această pistă... Anne-Marie Straub. Singura amintire care îi traversase personalitățile. Fantoma care îi escorta viețile... Spectrul care îi bântuia visele...

***

— Mêtis nu este de ieri.

Patrick Koskas trăgea din țigară sprijinit de un stâlp electric. În spatele lui, podul Aquitania se profila pe cerul întunecat. Jurnalistul alesese acest loc de întâlnire, pe malul

râului Garonne, pe o stradă pustie a vechiului Lormont, malul drept.

Se comporta ca un spion în pericol. Nu înceta să arunce priviri în spate, vorbea repede, cu o voce scăzută, ca şi cum noaptea ar fi avut urechi. În realitate, totul dormea la ora aceea. La picioarele pilonului uriaş al podului, căsuţele mici cu acoperişuri de ţigle roşii evocau ciuperci strânse în jurul unui arbore gigantic.

Anaïs era epuizată — îşi lăsase maşina la Nisa şi luase un avion spre Bordeaux, la ora 20. Le Coz o aştepta cu o maşină nouă, un Smart, luat de la baroneasa lui. Era ora 23. Ea dârdâia în jachetă. Creierul îi plutea sub calota craniană. Îi era greu să fie atentă la povestea despre Mêtis:

— La început, în anii 1960, era o grupare de mercenari francezi. O bandă de ticăloşi. Aventurieri care făcuseră Indochina, Algeria. Se specializaseră în conflictele africane. Camerun, Katanga, Angola... Lovitura lor de geniu era să schimbe tabăra. La început, erau de fiecare dată angajaţi de autorităţile coloniale să lupte împotriva mişcărilor de independenţă. Dar au înţeles repede că bătălia lor este pierdută şi că e mai convenabil să se alăture rebelilor care vor lua într-o bună zi puterea. Tipii de la Mêtis susţineau fronturile revoluţionare fără bani, apoi aşteptau întoarcerea serviciilor. Noii dictatori îşi aminteau de ajutorul primit şi le alocau teritorii imense, mine, uneori chiar şi exploatări petroliere.

În mod bizar, mercenarii nu erau interesaţi nici de minerale şi nici de hidrocarburi. Ce îi pasiona era agricultura. Tipi de aici din Bordeaux. Moştenitori ai familiilor de ţărani. Plantează, cultivă, dezvoltă noi tehnici, se diversifică pe îngrăşăminte şi pesticide. Puţin câte puţin, se apleacă şi spre armele chimice. Se specializează în gaze neurotoxice, care atacă sistemul nervos şi respirator, ca sarin, tabun sau soman.

Koskas aprinse încă o ţigară de la cea de dinainte.

— Nimic uimitor în această evoluţie. Tradiţional sunt producători de îngrăşăminte şi pesticide care fabrică arme chimice. La sfârşitul anilor 1970, Mêtis este un grup internaţional, redutabil în domeniile agriculturii şi chimiei.

Anaïs nu scosese carnetul. *Paranoia oblige.* Spera să memoreze informaţiile — poate Koskas îi va da un dosar, fotocopii, ceva. Dar nu prea credea. *Fără urme materiale.*

— Războiul Iran–Irak le oferă o piaţă majoră, reluă el. Pentru prima oară de la războiul din 1914 şi în ciuda convenţiei de la Geneva, Irakul decide să folosească arme chimice împotriva duşmanilor lui. Mêtis este furnizorul. Grupul îi livrează tone de gaz lui Saddam Hussein. Pe 28 iunie 1987, Irakul foloseşte aceste stocuri împotriva oraşului Sardasht din Iran. Pe 17 martie 1988, o nouă utilizare de otrăvuri chimice şi biologice asupra oraşului kurd Halabja. Per total, sute de mii de victime sunt expuse la aceste arme neconvenţionale. Mulţumită Mêtis.

Toate acestea te puneau pe gânduri, dar Anaïs se ferea de genul ăsta de fapte neverificabile pe tema: „Ni se ascunde totul. Nu ni se spune nimic".

— Care sunt sursele dumneavoastră?

— Aveţi încredere în mine. E suficient să consultaţi documentele publice, disponibile la Arhivele Naţionale. Totul este de notorietate publică. Pentru anumiţi specialişti, faptele acestea nu mai comportă nici cel mai mic interes.

În orice caz, Anaïs nu vedea ce legătură era între aceste elemente geopolitice şi crimele mitologice. Cu atât mai puţin cu Victor Janusz.

— Unde este astăzi Mêtis? Ce fac ei, mai exact?

— După anii 1980, au înţeles că armele chimice nu au niciun viitor. Chiar şi Irakul a renunţat la otrăvirea lumii. S-a orientat spre producţia farmaceutică. Mai ales spre medicamentele psihotrope. Ştiţi, fără îndoială, că este o piaţă care a explodat. În fiecare an, ţările dezvoltate consumă

medicamente în valoare de 150 de miliarde de euro. Din această cifră, substanţele psihotrope au partea leului. Sertex, Lantanol, Rhoda100 sunt produse fruntaşe în domeniu. Ele provin din laboratoarele Mêtis.

Nume pe care ea le cunoştea bine. Din care consumase sute de cutii.

— Grupul nu mai activează în domeniul armamentului?

— Sunt ceva zvonuri.

— Cum ar fi?

Jurnalistul trase un fum lung.

— Mêtis a mai lucrat sporadic cu cercetarea militară franceză.

— Pe ce anume?

— Pe molecule care sparg voinţa. Seruri ale adevărului, genul ăsta de chestii. Secret absolut. Autorităţile se cred îndreptăţite să sape în direcţia aceasta. Arma cea mai periculoasă din lume rămâne creierul uman. Dacă Hitler ar fi luat anxiolitice, istoria lumii ar fi fost alta.

Anaïs nu se putu abţine să nu râdă. Koskas îi simţi scepticismul.

— Nu am dovezi ale colaborării dintre Mêtis şi armata franceză. Dar nu e absurd. Nu uitaţi un fapt crucial: fondatorii Mêtis posedau un domeniu de expertiză specific, tortura. Şi-au făcut armele proprii în Algeria. Sunt la răscrucea dintre ştiinţa chimică şi, să zicem, o experienţă mai umană.

— Vorbiţi de fondatori. Nu sunt toţi morţi?

— Ba da. Dar copiii lor au preluat ştafeta. Cei mai mulţi sunt notabilităţi din regiune. Dacă v-aş da numele, aţi rămâne cu gura căscată.

— Abia aştept.

— Dacă aş publica o listă astăzi, aş avea într-o oră un proces care m-ar costa postul. Tot ce pot să vă spun este că aceşti oameni aparţin societăţii înalte bordeleze. Unii dintre ei sunt primari ai unor oraşe dintre cele mai prestigioase. Alţii posedă unele dintre cele mai bune podgorii din Gironde.

Cuvântul „podgorie" acționă ca un semnal.

— Tatăl meu ce rol are în grupul acesta?

— Este acționar minoritar, dar suficient de important ca să participe la consiliile de administrație. Exercită și un rol de consultant.

— Pentru vinuri?

Koskas rânji. Femeia avea uneori replici stupide.

— Cunoașteți mai bine ca mine cariera tatălui dumneavoastră. El posedă, putem spune, profilul ideal pentru a aparține de Mêtis.

Anaïs nu-i răspunse. Koskas își aprinse încă o țigară. Nu-i putea vedea fața, dar era sigură că încă zâmbea. Un surâs sardonic și satisfăcut al băgărețului, fericit să semene discordie.

Strânse din pumni și se hotărî să revină la subiectul principal. Uciderea Minotaurului și a lui Icar.

— În noaptea de 12 spre 13 februarie a fost găsit un cadavru în zona gării Saint-Jean.

— Fără glumă?

— Societatea Mêtis ar putea fi implicată indirect în această afacere.

— În ce fel?

Vocea jurnalistului se schimbase. Curiozitate. Aviditate.

— Nu știu, riscă Anaïs. Cu o seară mai înainte, un bărbat amnezic a fost găsit în aceeași zonă. Trei zile mai târziu, acest bărbat și concubina lui au fost uciși de doi lunetiști la Guéthary. Lunetiști care ar putea fi legați de grupul Mêtis.

— Aveți probe? Legături concrete?

— Mai mult sau mai puțin. Lucrează fără îndoială pentru o societate de pază și protecție aparținând grupului.

— Ce societate?

— Eu pun întrebări.

— Nu-mi spuneți ce e mai important. Prin ce sunt cele două cazuri legate? Vreau să spun: crima de la Saint-Jean și cele de la Guéthary?

— Nu ştiu, recunoscu ea încă o dată.

Koskas se trase în umbră.

— Nu ştiţi prea multe.

Anaïs preferă să nu răspundă nimic. Koskas făcu câţiva paşi. Fumul se ridica în jurul lui ca o aură de mister.

— Credeam că aţi identificat ucigaşul de la Saint-Jean.

— Avem un suspect. Nimic mai mult.

— Un suspect fugar.

— Îl vom prinde în curând.

Jurnalistul râse din nou. Anaïs îi tăie scurt ironia:

— Grupul Mêtis are vreo legătură apropiată sau îndepărtată cu mitologia greacă?

— În afară de nume, niciuna. Mêtis vine din greaca veche. Înseamnă: „înţelepciune" — trimise un nor de fum spre becul de pe stâlp. Un adevărat program.

Anaïs reflectă. Toate astea nu stăteau în picioare. Din experienţă, ştia că un criminal poseda propriul câmp lexical. Propriile cuvinte. Propriile tehnici, motivaţii. Nicio legătură între un producător farmaceutic şi un criminal în serie. Între un furnizor de antidepresive şi o crimă cu o armă Hécate II.

— Sunteţi pe un drum greşit, confirmă Koskas. Mêtis este un grup industrial recunoscut. Singura problemă cu care se confruntă sunt eternele atacuri îndreptate spre genul acesta de societăţi. Experimentele clinice, cobaii umani, genul ăsta de chestii. Sunt acuzaţi şi că împing masele să consume, că vor să drogheze pe toată lumea... Dar asta e tot. Niciodată o companie de acest calibru nu se va implica în crime ce ţin prima pagină a jurnalelor.

— Dar eventualele legături cu armata?

— Tocmai. Dacă ar fi vreo problemă de reglat prin forţă, partenerii lui Mêtis s-ar ocupa şi voi n-aţi şti nimic.

Anaïs aprobă. Această ultimă remarcă îi aminti un detaliu. Se gândea la declaraţia de furt a maşinii Q7 care absolvea de vreo vină ACSP, proprietara maşinii şi filială a grupului.

— Tipii de la Mêtis ar avea mijloacele să falsifice un raport al Jandarmeriei?

— Se pare că nu aţi înţeles, şuieră Koskas. Dacă bârfele sunt pe bune, Mêtis este armata. Jandarmii. Poliţia. Tot ce poartă uniformă în Franţa. Tot ce reprezintă legea şi ordinea. Viermele nu este în fruct. Viermele şi fructul s-au aliat pentru a înfrunta împreună noi duşmani. Teroriştii. Spionii. Sabotorii. Orice ar putea agresa ţara noastră într-un fel sau altul.

Ar fi vrut să-i mai pună o întrebare, dar spionul-jurnalist se evaporase în noapte. Nu mai erau decât podul, cerul şi liniştea. Ştia ce-i rămânea de făcut. Să doarmă întâi şi apoi să apuce taurul de coarne.

Să înfrunte Minotaurul cu propria lui mitologie.

Să-l interogheze pe tatăl ei.

***

Se trezise devreme.

Găsise bucătăria şi îşi făcuse o cafea. Acum, privea peisajul prin fereastra mare a sălii de mese. Se lumina de ziuă şi descoperea un decor pe care nu-l observase aseară pe ploaie. Nu mai erau bolovani, palmieri, măslini... Acum erau râpe abrupte, faleze roşii, păduri de brad şi larice suspendate deasupra abisurilor.

Priveliştea se deschidea spre o vale de umbră, îngrămădită între munţi. Un decor îngust, aspru, îngheţat, parcă pregătit să sfărâme carcasele avioanelor între maxilarele sale. Narcis contempla aceste hăuri cu plăcere. Valea era ca un regat de piatră care se închidea deasupra lui, protejându-l.

Cu cafeaua în mână se orientă spre o altă sală pe care o descoperise. O luă în sus pe coridor. Îi plăcea arhitectura institutului. Pereţii exteriori erau din beton masiv. Holurile erau vopsite simplu. Nici urmă de înflorituri, niciun ornament inutil. Linii, suprafeţe, nimic altceva.

Laboratorul de informatică. Cinci calculatoare se aliniau pe o masă de lemn de culoare deschisă. Apăsă pe prima tastatură şi se asigură că erau conectate la internet. Lansă o căutare pe Google.

MATRIOŞKA.

Acel cuvânt misterios, cu rezonanţă rusească, pe care se zicea că îl spunea la capul lui Icar. Se propuneau 182 000 de rezultate, dar imaginile din partea de sus a ecranului îi dădeau principalul răspuns: celebrele păpuşi ruseşti din lemn colorat vârâte una într-alta. Matrioşka însemna pur şi simplu „păpuşă rusească".

Privi micile bunicuţe cu baticuri roşii şi obraji rumeni. Capete rotunde, ochi rotunzi, corpuri ca nişte butelcuţe. Totul părea o glumă. Ce naiba căuta cuvântul acesta, păpuşa aceasta, în mijlocul anchetei sale? De ce repeta aceste silabe ca pe o rugăciune, în genunchi, aproape de un om mort care se odihnea pe aripi mari arse? O altă idee îl străbătu: jefuitorul din Bougainville precizase că parola asasinilor în costum era un cuvânt rusesc. Matrioşka?

Trecu în revistă şi celelalte răspunsuri. Păpuşi de colorat, de pictat, de brodat, păpuşi-breloc... Apoi „Matrioşka" deveni un restaurant, o carte de poveşti, un film, o trupă rock, o reţetă de mâncare, un atelier de caligrafie, o marcă de votcă, o serie de perne...

Ar fi putut râde, dar nu-i venea. Continuând să tasteze, observă că termenul „păpuşă rusească" era şi cel pe care el îl utiliza pentru a descrie propria sa patologie. Pură întâmplare?

Sau poate că Victor Janusz, la căpătâiul unui înger cu aripile arse, voia să spună că el nu era decât o păpuşă rusească? Un călător fără bagaje, legat de crime mitologice?

Trecu la cea de a doua căutare.

ANNE-MARIE STRAUB.

Tot ce obţinu cu acest nume fură profilurile de pe Facebook şi articolele consacrate cineastului Jean-Marie Straub.

Atacă problema din alt unghi. Tastă „sinucidere" şi „azil psihiatric". Era ca şi cum ar fi deschis o ladă de gunoi. Zeci de articole virulente împotriva psihiatriei, antidepresivelor, medicilor specialişti se afişau cu titluri precum:

„PSIHIATRIA UCIDE", „STOP MANIPULĂRII MENTALE!" sau „ MARKETINGUL IRAŢIONALITĂŢII"...

Restrânse cercetarea şi descărcă listele statistice privind numărul de sinucideri în spitalele psihiatrice pentru anii 1990 şi anii 2000. Cifre, comentarii, analize, dar niciodată nume proprii, niciodată cazuri particulare. Confidenţialitatea obligă. Încercă să asocieze „Anne-Marie Straub", „spital psihiatric" şi „Île-de-France". Pentru un rezultat care să acopere toate direcţiile, nu găsi nimic coerent.

Ce îi mai rămânea? Clasicul şi bunul contact uman. Să sune la institutele specializate din Paris şi din regiunea pariziană, să găsească un psihiatru în fiecare dintre ele şi să-l întrebe dacă îşi aminteşte de o sinucigaşă — spânzurată cu cureaua unui bărbat — în ultimii zece ani.

Absurd.

Cel puţin duminica, la ora 9 dimineaţa.

Dar i se pusese pata. Scoase o listă aproximativă a spitalelor şi a clinicilor private din regiunea Île-de-France, obţinând aproape o sută. Se decise să limiteze ancheta la patru instituţii publice de sănătate mintală din Paris: Sainte-Anne în arondismentul treisprezece, Maison-Blanche în douăzeci, Esquirol în 94 şi Perray-Vaucluse în 91. La care adăugă Centrul medical de specialitate Paul-Guiraud, de la Villejuif şi Stabilimentul public de sănătate mintală Ville-Évrard de la Neuilly-sur-Marne...

O jumătate de oră mai târziu, îşi folosise saliva fără să obţină cel mai mic rezultat. În cel mai fericit caz, reuşise să interogheze un intern care nu era acolo decât de câţiva ani. În majoritatea cazurilor vorbise cu o recepţioneră care îi explicase că niciun şef de secţie nu era de serviciu în acea dimineaţă la spital. Un nou impas.

Ora 10. Agitaţie pe hol. Voci înfundate, râsete, gemete. Murmurul caracteristic azilelor. Coborî privirea şi băgă de seamă că făcuse un desen pe o coală. Nu se putuse abţine şi desenase silueta unei spânzurate. Tuşa sigură îi amintea de animaţiile lui Alexandre Alexïeff pe ecranele cu ace. Îl bucură această referire — deci nu uitase încă *totul*.

Corto spusese:

„Ceva era adevărat. Tu *chiar* eşti pictor..."

La fel ca amintirea lui Anne-Marie Straub, la fel ca toate cunoştinţele sale de psihiatru, talentul la desen şi pictură se regăsise în identităţile sale. Poate că fusese în acelaşi timp şi pictor, şi psihiatru?

Se decise pentru încă un studiu încrucişat. Pe de-o parte, lista studenţilor din facultăţile pariziene de psihiatrie în anii 1990 — avea acum în jur de 40 de ani, deci îşi făcuse specializarea cu douăzeci de ani mai înainte. De cealaltă parte, lista studenţilor şcolilor de artă în aceeaşi perioadă.

Dacă găsea un nume pe ambele liste, atunci se găsise pe el însuşi... Cu rezerva că ar fi putut fi, în ceea ce privea pictura, autodidact... Pe internet nu avu nicio problemă în a întocmi liste de foşti studenţi ai facultăţilor pariziene, Beaux Arts, şcoala Luvru, web-ul regurgitând vechi fotografii de clasă, contacte între promoţii, regăsiri melancolice... Nostalgia este una dintre valorile sigure pe pânză.

Imprimă listele, axându-se mai întâi pe universităţile şi şcolile pariziene, repartizându-le pe două grupe, artă şi psihiatrie, apoi ordonându-le după ani. Comparaţia nu era imposibilă, listele erau toate în ordine alfabetică, dar urma să dureze câteva ore...

Ar fi vrut să meargă să caute o cafea, dar râsetele şi plângerile de pe hol îl împiedicau să iasă din ascunzătoarea sa. Cu stiloul în mână, se aruncă printre miile de nume.

***

A se întoarce aici, duminica, i se părea şi mai penibil.

În singurătatea duminicală nu era nimic şi nimeni care să atenueze şocul frontal. Nici maşini pe stradă. Nici muncitori în curtea castelului. Nici tehnicieni din podgorie. Nimeni altcineva decât o prezenţă în interior: tatăl ei luându-şi micul dejun.

Nu sunase. Porţile erau mereu deschise. Fără camere de supraveghere. Fără sistem de alarmă. O provocare oarecare a lui Jean-Claude Chatelet, care părea să spună: „Nu vă fie frică, veniţi să vedeţi monstrul..." În realitate această invitaţie era maliţioasă, o imagine a şchiopului şi a metodelor lui întortocheate. Un batalion de câini aştepta ascuns în apropierea corpului principal al clădirii.

Parcă în curte, regăsind locurile aşa cum le lăsase. Poate un pic mai tocite, mai terne, dar mereu pline de aceeaşi putere. Un castel fortăreaţă mai degrabă decât o clădire a Renaşterii. Fundaţiile sale datau din secolele 12 sau 13, nu se ştia exact. O faţadă principală din piatră cioplită, cu ferestre înguste, încadrată de două turnuri, cu acoperişuri ţuguiate. Pietrele erau acoperite uneori cu viţă-de-vie sălbatică. Alteori străluceau de muşchi verde sau de licheni argintii.

Se spunea că Montaigne se adăpostise aici de epidemia de pestă din 1585. Nu era adevărat, dar tatălui ei îi plăcea să întreţină povestea. Îşi imagina că, fără îndoială, şi el era la adăpost în faţa altor epidemii: demascările, judecata. Ochiul inchizitor al mass-mediei şi al politicii...

Ieşi din Smart şi lăsă zgomotele îndepărtate şi familiare să vină la ea. Ţipetele păsărilor străpungeau aerul cristalin. Giruеta ruginită care scârţâia pe trotuar. Un tractor pornea undeva mai departe. Aşteptă câinii care urmau să apară dintr-o clipă într-alta. Cavalcadă pe pietriş. Cei mai mulţi o recunoscură. Cei noi îi imitară dând din coadă, în loc să-şi arate colţii.

Împărţi câteva mângâieri şi se îndreptă spre uşile de sticlă care se deschideau pe toată lungimea faţadei. La dreapta

erau pivniţele, atelierele, antrepozitele. La stânga, via. Mii de araci care semănau cu nişte mâini rugătoare. Când Anaïs a înţeles cine era tatăl ei, îşi imaginase că victimele erau îngropate aici şi că încercau să iasă din pământ, ca într-un film de groază.

Sună la uşă. 10:15. Aşteptase exact această oră. Înainte de asta trimisese rămăşiţele din golful Sormiou la Abdellatif Dimoun, coordonatorul Poliţiei ştiinţifice, întors la Toulouse, şi evitase cu grijă ruta CIAT din strada François-de-Sourdis...

Ştia pe dinafară modul în care îşi petrecea duminica tatăl ei. Se trezise de dimineaţă. Se rugase. Îşi făcuse exerciţiile de gimnastică, apoi lungimile de piscină la subsol. După care, se plimbase prin vie. *Turul proprietarului.*

Acum îşi lua micul dejun în sala tapiseriilor, în timp ce la primul etaj, în camera sa, o serie de încălţări cu talpă asimetrică îl aşteptau. Cizme de călărie, pantofi de golf, bocanci de munte, pantofi de scrimă... Tatăl ei era şchiopul cel mai activ din lume.

Uşa dublă centrală se deschise şi apăru Nicolas. Nici el nu se schimbase. Anaïs nu se îndoia că doica ei fusese un bătrân militar. Cine altul ar fi putut avea o menajeră cu o astfel de faţă? Nicolas era un om scund, împovărat de vreo şaizeci de ani. Avea torsul ca un butoi, era chel, avea un cap de buldog şi parcă făcuse toate războaiele — ca în cântecul lui Francis Cabrel. Pielea nu-i era bronzată: era blindată. Într-o zi, adolescentă fiind, Anaïs vizionase la cineclubul propriu *Sunset Boulevard* cu Billy Wilder. Când Erich von Stroheim se prezentase în pragul uriaşei vile a Gloriei Swanson, îmbrăcat în frac de majordom, sărise de pe scaun. „La naiba, îşi spusese, e Nicolas."

— Domnişoara Anaïs... zise ordonanţa, cu o voce tulburată.

Îl luă în braţe fără prea multă efuziune. El era în pragul lacrimilor. Anaïs, care simţea cum o emoţie la fel de puternică o cuprinde, alungă cu un gest patosul:

— Du-te şi anunţă-l.

Nicolas se întoarse şi dispăru. Ea mai rămase câteva secunde în prag. Abia se ţinea pe picioare. Luase două Lexomil înainte de plecare ca să se întărească în vederea confruntării. Ca să fim exacţi, luase două comprimate cu doză pentru o zi — adică opt sferturi de anxiolitic. Sau şi mai exact, era complet drogată. Era să adoarmă de câteva ori la volan.

Ordonanţa se întoarse şi îi făcu un semn din cap. Nu rosti nicio vorbă şi nici nu o însoţi. Nu era nimic de spus şi ea cunoştea drumul. Traversă prima sală, apoi o a doua. Paşii îi răsunau ca într-o biserică. Un miros mineral şi îngheţat îi apăsa pe umeri. Tatăl ei refuza orice fel de încălzire în afara focurilor din şeminee.

Intră în camera tapiseriilor — era numită aşa din cauza ţesăturilor Aubusson atât de uzate, încât scenele pe care le înfăţişau parcă erau cufundate în ceaţă.

După câţiva paşi, se găsea în faţa tatălui ei, aşezat într-un loc însorit, în plin ritual sacru al micului dejun. Era tot atât de frumos. Păr des şi mătăsos de un alb strălucitor. Trăsături care aminteau de dulceaţa ochiurilor de apă din fundul văilor, uşor brăzdate de mii de unde strălucitoare îngheţate, mii de primăveri clocotitoare. Ochii îi străluceau cu o claritate de lagună şi contrastau cu pielea lui mată, bronzată ca întotdeauna. Jean-Claude Chatelet semăna cu un playboy bătrân din Saint-Tropez.

— Iei loc?

— De ce nu?

Se aşeză relaxată. *Mulţumesc, Lexomil.*

— Ceai? o întrebă cu vocea lui gravă.

Nicolas deja pregătise o ceaşcă. El se întinse după ceainic. Anaïs privea cum curge lichidul arămiu. Tatăl ei nu bea decât un Keemun importat din provincia Anhui, din estul Chinei.

— Te aşteptam.

— De ce?

— Tipii de la Mêtis. Puse jos ceainicul. M-au sunat.

Era deci pe calea cea bună. Luă o felie de pâine, apoi cuțitul de argint al tatălui ei. Pentru o secundă se văzu reflectată în lama lui. *Controlează-te, fetițo.* Întinse untul fără să se găbească, fără să tremure, pe felia lui de pâine perfect aurie — o altă obsesie a lui Pater.

— Te ascult, murmură ea.

— Adevăratul creştin nu moare în patul lui, începu el cu grandilocvență. Adevăratul creştin trebuie să se murdărească pe mâini. Pentru salvarea celorlalți.

În ciuda anilor petrecuți în Chile, îşi păstrase accentul din sud-est.

— Aşa ca tine?

— Aşa ca mine. Cei mai mulți dintre cei slabi, cei care nu fac nimic, dar pozează în judecători, aceia cred că soldații regimurilor totalitare sunt sadici, că le face plăcere să tortureze, să violeze, să ucidă.

Tăcu o vreme. Soarele trecuse deja. Bătrânul nu mai era în lumină, ci într-un con de umbră. Din interiorul lui, ochii albaştri străluceau intens.

— Nu am întâlnit sadici şi perverşi decât printre cei de jos. Iar în aceste cazuri se aplicau mereu sancțiuni. Nimeni nu acționa din plăcere. Nici pentru putere, nici pentru bani.

Mințea. Exemplele de exagerări gratuite şi defectuoase erau nenumărate în istoria războaielor şi a dictaturilor. Pe toate meridianele şi în toate timpurile. Omul este o fiară. Suficient să-l laşi mai liber şi va depăşi limitele bunului-simț.

Dar îi făcu jocul şi îi puse întrebarea pe care o aştepta:

— Atunci, pentru ce?

— Patrie. Tot ce am făcut a fost pentru a proteja Chile.

— Vorbim despre tortură, da?

Dinții strălucitori ai lui Chatelet sclipiră în penumbră. Râsul lui nu producea niciun zgomot. Doar lumină.

— Îmi protejam țara de o otravă mai periculoasă.

— Fericirea? Justiția? Egalitatea?

— Comunismul.

Anaïs oftă și mușcă din tartină:

— N-am venit aici să-ți ascult balivernele. Vorbește-mi despre Mêtis.

— Despre Mêtis și vorbeam.

— Nu pricep.

— Și ei acționează din credință, datorie, patriotism.

— De aceea a vândut mai multe tone de gaz neurotoxic Irakului?

— Ar trebui să-ți verifici sursele. Mêtis n-a fabricat niciodată arme chimice. Inginerii ei doar au asigurat o misiune de consiliere privind transferul produselor. Pe atunci Mêtis începea diversificarea spre produsele farmaceutice. O piață mult mai interesantă decât cea a armelor, deja ieșită din modă. Orice grup internațional...

Anaïs îi tăie vorba:

— Ce fac tipii de la Mêtis azi? Lucrează tot cu armata? De ce sunt amestecați în uciderea unui pescar basc și a femeii lui?

— Chiar dacă aș ști ceva, nu ți-aș spune nimic și tu știi asta.

Pentru o clipă, fu tentată să îl convoace la secție. Arest. Percheziție. Interogatoriu. Dar nu poseda niciun element concret, nici măcar vreo legitimitate. Era suspendată. Insigna din buzunar și pistolul de la brâu erau deja ilegale.

— Avusesem totuși impresia că vrei să-mi spui ceva.

— Da. Uită de Mêtis.

— Este mesajul lor?

— Este al meu. Nu te apropia de ei. Oamenii aceștia nu mai stau să sorteze selectiv.

— Frumoasă imagine. Sunt deci o pubelă?

— Nu ești importantă. Asta e tot.

Nu avea ce face cu aceste amenințări. Voia să revină la fapte. Care erau minuscule. Se rezumau la o eventuală

conexiune între ucigaşii care conduceau un 4x4 aparţinând unei societăţi şi ea integrată în constelaţia Mêtis. Încercă să-i prezinte argumentele într-un mod cât mai convingător posibil, dar tatăl ei păru decepţionat.

— Asta e tot ce ai? Le-am spus amicilor mei că au îmbătrânit. Cu vârsta, se îngrijorează pentru orice fleac. Schimbă direcţia, micuţa mea, înainte să pierzi tot. Slujba, reputaţia, banii.

Anaïs se aplecă peste masă. Ceştile şi tacâmurile zornăiră.

— Nu mă subestima. Pot să-i încolţesc.

— Cum?

— Demonstrând că au falsificat o declaraţie de furt, că au corupt mersul unei anchete, că au angajat doi ucigaşi pentru o crimă. Sunt poliţistă, la dracu'!

— Tu nu asculţi ce îţi spun. Nu se poate face o anchetă.

— De ce?

— Poliţia şi jandarmii acţionează pentru menţinerea ordinii. Iar ordinea este Mêtis.

Cuvintele lui Koskas. *Viermele nu este în fruct. Viermele şi fructul s-au asociat.*

Anaïs îşi întoarse privirea. Marea tapiserie îşi desfăşura urmele de uzură, fragmentele ei voalate. O scenă de vânătoare. I se părea că la adăpostul ceţii, câinii devorau cadavre umane.

Îl privi pe tatăl ei drept în ochi.

— În ce domeniu te consultă?

— Nu mă consultă. Deţin o parte a grupului, asta e tot. Mêtis are numeroase afaceri prospere în Bordeaux. Am fost printre principalii investitori când au trecut la activitatea farmaceutică. Îi cunoşteam pe fondatori de mult timp.

Adăugă cu o nuanţă de perversitate:

— Mêtis ne-a hrănit, pe tine şi pe mine. E un pic cam târziu să scuipăm în supă.

Anaïs nu răspunse la provocare.

— Mi s-a spus că are programe de cercetare. Că lucrează asupra moleculelor. Seruri ale adevărului în colaborare cu armata. Experienţa ta într-ale torturii i-ar putea ajuta.

— Nu ştiu de unde îţi pescuieşti informaţiile, dar sunt pure invenţii din revistele cu benzi desenate.

— Negi că cercetările chimice ar putea fi viitorul activităţilor de informaţii?

Tatăl ei schiţă un zâmbet. Un fel de echilibru între înţelepciune şi cinism.

— Toţi visăm la genul ăsta de produse. O pilulă şi evităm tortura, cruzimea, violenţa. Nu cred că a descoperit-o cineva.

— Dar Mêtis se ocupă de asta.

Tatăl ei nu răspunse. Anaïs izbucni:

— Cum poţi, la vârsta ta, să te mai bagi în astfel de combinaţii?

Bărbatul se înveli în frumosul său pulover Ralph Lauren şi o învălui cu o privire albastră curaçao.

— Adevăratul creştin nu moare în patul său.

— Am înţeles. Şi tu unde o să mori?

Tatăl ei râse, apoi se ridică din scaun cu dificultate. Îşi luă cârja şi se îndreptă spre fereastră, cu aceeaşi pornire poticnită care îi făcea rău lui Anaïs când era mică.

Se uita spre podgoriile care parcă ardeau în lumina îngheţată a iernii.

— În viile mele, murmură el. Aş vrea să mor în vie, doborât de un glonţ.

— De la cine va veni glonţul?

Îşi întoarse încet faţa şi îi făcu uşor cu ochiul:

— Cine ştie? Poate chiar de la arma ta.

***

Studiile sale comparate nu dăduseră niciun rezultat. Cu excepţia faptului că îi ardeau ochii, a unui cârcel la mână şi a

unei uşoare senzaţii de greaţă pe gât. Punctul acela dureros îi revenise în fundul orbitei de la ochiul stâng. Numele îi dansau în faţa ochilor — şi nu găsise niciun patronimic comun între listele de studenţi la medicină şi cei de la arte plastice. Rateu.

Făcu ghemotoc şi ultima listă şi o aruncă la coş. Era aproape de prânz. O dimineaţă pierdută. Singurul punct pozitiv: nimeni nu venise să îl deranjeze. Chiar dacă în camerele învecinate zgomotele caracteristice unui azil psihiatric continuau: voci disperate, urlete, sau dimpotrivă de o extremă duioşie, râsete batjocoritoare, fără urmări, neducând vreodată spre ceva...

Dimineaţa îi permisese măcar să evalueze mai bine unde se găsea: scăpase de poliţie, dar revenise la poziţia de start. Singura modificare: din psihiatru, devenise pacient.

— Te-am căutat peste tot.

Corto se ivise în pragul uşii.

— Imediat e prânzul. Abia o să avem timp să vizităm atelierele.

Narcis îi fu recunoscător că nu-i pusese nicio întrebare despre orele pe care le petrecuse în sala de informatică.

O luară pe culoar şi ajunseră în sala de mese, o sală mare, goală, încadrată pe margini de mese de inox unde două infirmiere solide aşezau farfurii şi tacâmuri de plastic.

— Uite, aici eşti tu.

Corto arătă cu degetul o fotografie de grup fixată pe unul dintre pereţi. Narcis se apropie şi se recunoscu. Purta o bluză de pictor de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Avea un aer jovial. Şi ceilalţi, părând de pe altă lume.

— Am făcut fotografia asta la aniversarea lui Karl, anul trecut, pe 18 mai.

— Cine e Karl?

Psihiatrul arătă spre un tip solid şi zâmbitor, aflat alături de Narcis, şi care purta un şorţ de piele, agitând o pensulă mâzgălită cu negru. Evoca un fierar din Evul Mediu.

— Vino. O să ţi-l prezint.

O luară în sus pe alt culoar care ducea la o uşă antifoc. Ieşiră şi o luară pe scări spre cea de-a doua clădire. Sub soarele de amiază peisajul se dezvăluia în toată splendoarea sa. O frumuseţe rece, indiferentă, fără milă. Vârfuri, ace, fragmente de rocă roşie se înălţau ca nişte pietre votive. Totemuri care făceau remiză cu zeii pe care îi reprezentau. În fundul văii, păduri negre dădeau la iveală un ecosistem sălbatic şi selectiv. Aici pământul îi hrănea doar pe cei care suportau altitudinea, frigul şi vidul. Ceilalţi n-aveau decât să crape.

Intrară în clădire şi nu o luară spre primul etaj, spre camere, ci coborâră la parter. Corto bătu la prima deschidere de pe hol — nu avea uşă — şi aşteptă să i se răspundă.

— *Hereinkommen!*

Narcis zăbovi un timp în prag. Atelierul era vopsit tot în negru, inclusiv tavanul. Pe pereţi, tablouri monocrome, de asemenea negre. În mijlocul camerei, în picioare, uriaşul din fotografie. Versiunea în mărime naturală măsura aproape doi metri şi 150 de kilograme. Purta un şorţ de piele proaspăt lustruit.

— Salut, Karl. Cum e ziua de azi?

Omul se înclină rânjind. Purta o mască filtrantă. Mirosurile chimice din cameră erau irespirabile.

Corto se întoarse spre Narcis.

— Karl este german. Nu a ajuns niciodată să vorbească limba noastră corect. Era internat într-un azil în RDG, aproape de Leipzig. După căderea Zidului, am vizitat toate centrele psihiatrice din Germania de Est în căutare de noi artişti. L-am descoperit pe Karl. În ciuda pedepselor, electroşocurilor, privaţiunilor, se încăpăţâna să vopsească în negru orice îi cădea în mâini. Pe vremea aceea folosea mai ales cărbunele.

— Iar acum?

— Acum Karl face pe nebunul! râse Corto. Niciun produs nu îl satisface. Pentru monocromele sale foloseşte amestecuri pe bază de anilină şi indantren. Îmi dă liste de produse chimice de care nici n-am auzit! Caută nonculoarea absolută. Ceva care să absoarbă într-adevăr lumina.

Uriaşul se pusese din nou pe treabă, aplecat peste o cuvă unde pisa un fel de gudron cald şi maleabil. Încă rânjea pe sub mască.

— Karl are un secret, şopti psihiatrul. Amestecă vopseaua cu propria lui spermă. Pretinde că această substanţă dă o viaţă subterană monocromelor sale.

Narcis privea mâinile mari care frământau materia. Îşi imagină cum artistul, cu aceleaşi mâini, îşi freca membrul. Privilegiu al terapiei prin artă a lui Corto: libidoul încă se manifesta. La Henri-Ey, pacienţii lui abrutizaţi de psihotrope aveau toţi sula în bernă.

Se apropie de unul dintre tablourile negre în mod uniform.

— Ce încearcă să reprezinte?

— Neantul. Ca mulţi dintre obezi, Karl este subiectul unor apnee profunde în timpul somnului. Când nu mai respiră. Nu mai visează. Moare întru câtva. Pretinde că pictează aceste găuri negre.

Narcis se apleacă peste o pânză şi descoperi o scriitură fină, în relief, pe care ar fi trebuit să o citeşti mai degrabă cu mâinile, ca la braille.

— Nu este germană?

— Nu, şi nici alt idiom cunoscut.

— Un limbaj inventat de el?

— După el, e limba vorbită de vocile care îl vizitează în adâncul apneei. În adâncul morţii sale.

Karl continua să râdă sub mască. Mâinile îi erau acum cufundate în vas. Vopseaua pe care o amesteca se vedea pe margini ca un puţ de petrol trezit la viaţă.

— Să mergem, propuse Corto. Se enervează când vizitatorii stau prea mult.

Pe hol, Narcis întrebă:

— Pentru ce era internat la Leipzig? De ce suferea?

— Ca să spun drept, era închis. Echivalentul UMD[22]-urilor de la noi. Îi scosese ochii soției sale. Spune că a fost prima lui operă. Mereu obscuritatea...

— Nu ia medicamente?

— Niciunul.

— Fără măsuri de securitate?

— Avem grijă să-i tăiem bine unghiile. În Germania au fost probleme cu un infirmier.

Narcis reacționă ca un psihiatru: Corto se juca într-adevăr cu focul. Era surprins că autoritățile medicale și sociale îl lăsau să o facă. Atelierul următor era ocupat de o femeie micuță, de cel puțin 70 de ani. Îmbrăcată într-un ansamblu Adidas roz, cu părul albăstrit, oferea o imagine foarte îngrijită — o americancă la pensie. Atelierul era propria ei imagine: interiorul perfect al unei menajere ireproșabile. Doar că avea o țigară între buzele fine.

Nici germanul și nici femeia aceasta nu fuseseră pe carul alegoric de la Nisa. Obținuseră fără îndoială o derogare. Unul din cauza greutății, cealaltă din cauza vârstei.

— Bună ziua, Rebecca. Cum vă simțiți?

— Problema e vama, răspunse ea cu o voce spartă. Ca să îmi trec operele...

Era aplecată deasupra unei foi pe care desena mereu același chip, cu ajutorul unui creion minuscul pe care îl ținea cu două degete. Ca să-i poți vedea opera, trebuia să te tragi în spate. Miile de fețe se articulau ca o dantelă și formau valuri, motive, arabescuri.

— Merge treaba?

---

[22] UMD: *Les unités pour malades difficiles* (fr.) — unități pentru bolnavi dificili.

— Azi-dimineață m-au împins în waters. Ieri carnea nu era amestecată.

Sindromul Ganser. O tulburare destul de rară, care se caracterizează prin răspunsuri întotdeauna aiurea. Față de acești artiști, Narcis înțelese că el reacționa ca un psihiatru. Nu le admira operele: îi trata ca bolnavi. În ciuda strădaniilor sale, nu era Narcis. Rămăsese Mathias Freire.

— Cunosc figura aceasta, remarcă el, arătând spre fața multiplicată de pe foaia de hârtie

— Este Albert de Monaco.

Corto explică — femeia fiind absorbită de desen.

— Acum treizeci de ani, Rebecca lucra la palatul monegasc. Femeie de serviciu. S-a îndrăgostit de prinț, de o manieră... irațională. Nu și-a revenit niciodată din această traumă afectivă. În 1983 s-a internat în spital, pentru a nu mai ieși din el niciodată. Câțiva ani la Saint-Loup, apoi la noi.

Narcis îi aruncă o privire. Rebecca lucra într-un mod mecanic — ca și cum o forță automată i-ar fi ținut mâna. Niciodată creionul ei nu se ridica de pe hârtie și nici nu revenea pe vreo trăsătură. Linia aceea era ca un fir roșu al nebuniei sale. Corto ieșea deja.

— Ați căutat acești artiști prin toată Europa? îl întrebă după ce îl ajunse din urmă.

— Da. Pe urmele predecesorilor mei. Hans Prinzhorn în Germania. Leo Navratil în Austria. Mulțumită lor, arta brută există.

— Arta brută: ce este, de fapt?

— Arta nebunilor, a marginalilor, a medium-urilor, a amatorilor. Numele a fost inventat de Jean Dubuffet. Alții o numesc „arta outsiderilor", „arta psihotică"... englezii îi spun „raw art", „arta crudă". Termenii vorbesc de la sine. Este o artă complet eliberată de orice convenție, de orice influență! Amintește-ți ce ți-am spus: „Nu arta are grijă de noi, ci noi îngrijim arta".

Corto intră în al treilea atelier. Aici, tablouri mari în creion aduceau în scenă siluete subțiri — femei care călăreau curcubee, se scăldau în ceruri de furtună, se cățărau pe vârful norilor. Foile de hârtie erau fixate pe pereți, dar motivele lor erau peste tot pe ciment, ca şi cum impulsul creator ar fi dat pe dinafară.

— Iată-l pe Xavier, zise directorul. Este la noi de opt ani.

Omul, la vreo patruzeci de ani, era aşezat pe un pat de campanie, cu picioarele jos, în fața unei mese mici, în ținută de luptă: maiou kaki, pantaloni de camuflaj. Agresivitatea hainelor era atenuată de buzunarele pline cu creioane colorate şi de papucii de sfoară pe care îi purta pe picioarele goale. Un tic compulsiv îi agita trăsăturile la intervale regulate.

— Xavier crede că a aparținut de Legiunea străină, şopti Corto, pe când celălalt apucă un creion şi îl băgă într-o ascuțitoare fixată sub masă. Crede că a participat la Războiul din Golf, în cadrul Diviziei Daguet.

Se lăsă tăcerea. Narcis încercă să lege o conversație.

— Tablourile dumneavoastră sunt foarte frumoase.

— Nu sunt tablouri. Sunt scuturi.

— Scuturi?

— Contra celulelor canceroase, microbilor, tuturor rahaturilor biologice care mi se trimit de peste tot.

Corto îl luă pe Narcis de braț şi îl conduse spre ieşire.

— Xavier crede că a fost supus unui atac chimic în Irak. În realitate, nu a pus niciodată piciorul pe acolo. La 17 ani l-a aruncat pe fratele lui mai mic, pe care îl ținea pe umeri, într-un râu care avea curenți foarte puternici. Copilul s-a înecat. Când Xavier s-a întors acasă, nu mai ştia ce s-a întâmplat cu fratele lui. Nu îşi amintea nimic. A petrecut mai mult de cincisprezece ani într-o UMD. Am reuşit să îl recuperez.

— Cum aşa? Fără nici cea mai mică prudență?

— În timpul anilor petrecuţi la UMD, Xavier nu a făcut niciodată probleme. Experţii au considerat că pot să mi-l încredinţeze.

— Şi ce ia ca tratament?

— Nimic. Desenele îi ocupă timpul şi spiritul.

Psihiatrul îşi privea pacientul cu bunăvoinţă, cum îşi ascuţea creioanele unul după altul cu ochi febrili. Narcis păstră tăcerea. O tăcere sceptică, de reproş.

— Nu face mutra asta, zise Corto. Evităm aici practic orice acces maniacal. Nu ne-am confruntat niciodată cu vreo agresiune sau vreo sinucidere. Pictura focalizează, aspiră, absoarbe delirul. Dar diferenţa faţă de psiholeptice este că ea nu abrutizează. Pictura reconfortează. Ea este singurul lor sprijin. Pot să te asigur că în zilele de vizită nu se înghesuie nimeni la uşa noastră. Nimeni nu a venit să-i vadă vreodată. Sunt toţi uitaţi, dezmoşteniţi ai iubirii. Hai. Vizita continuă!

***

Postul de jandarmi de la Bruges era tot atât de mort ca şi cimitirul oraşului. Poate şi mai mort. La cimitir, cel puţin duminica, existau vizitatori. Anaïs împinse poarta, într-o dispoziţie ucigătoare. După inutila întrevedere cu tatăl ei, îl sună pe Le Coz să se pună la curent cu ultimele evenimente. Dură două minute. Nici cel mai mic element nou la orizont. Ancheta asupra uciderilor — Philippe Duruy, Patrick Bonfils, Sylvie Robin — nu îi mai privea pe ei. Mêtis era inaccesibilă. Cât despre soarta ei în poliţia franceză, nu apăruse nicio convocare de la Inspecţia Poliţiei. Se întrebă oare de ce se întorsese la Bordeaux.

Crosnier o sunase şi el.

— Cum îţi merge?

— Obrăznicăturii îi merge bine. Noutăţi de la Nisa?

— Nici urmă de Janusz. S-a evaporat definitiv. Sunt pe drum spre Marsilia. I-am interogat personal pe tipii de la adăpostul unde şi-a petrecut noaptea. Şi-a dat numele de „Narcis", dar este sigur el.

— Despre agresori?

— Avem un martor. Un vagabond care nu s-a trezit din beţie de vreo zece ani.

— Şi ce spune?

— Tipii care l-au atacat pe Janusz erau oameni politici. Oameni în costum şi cravată. Dar repet, trebuie să ţinem cont de cât avea la bord tipul.

Ucigaşii din Guéthary. Cei din Q7. Vocea tatălui ei: „Ordinea e Mêtis". Ucigaşi care erau în acelaşi timp şi criminali, şi săbii ale dreptăţii. Criminali care se puteau infiltra în poliţie. Criminali care erau *poliţia*...

Sala de aşteptare de la post era o caricatură: un ghişeu de lemn, linoleum pe jos, pereţi tencuiţi, doi jandarmi adormiţi... Puţine şanse să iasă vreun pont dintr-un astfel de decor. Ceru să îl vadă pe locotenentul Dussart — cel care redactase declaraţia de furt al Audiului. Era liber. Tipii de serviciu aruncară o privire suspicioasă pe legitimaţia sa de poliţie şi ascultară cu scepticism motivele demersului ei: completarea unei anchete în cazul furtului unui Audi 4x4 Q7 Sline TDI, cu numărul de înregistrare 360 643 AP 33, infracţiune semnalată pe 12 februarie 2010.

Nici vorbă să i se dea detaliile personale ale lui Dussart. Nici să i se dea să citească procesul-verbal al declaraţiei de furt. Anaïs nu insistă. Îşi luă valea şi găsi datele lui Patrick Dussart sunând la informaţii. Jandarmul locuia la Blanquefort, în nord, dincolo de rezervaţia naturală din Bruges.

O luă spre sat. Era duminică la amiază şi moartea escorta firul drumului. Străzi goale. Case liniştite. Grădini goale. O găsi pe cea a lui Dussart — o clădire gri asortată cu o peluză impecabilă şi cu o căbănuţă în fundul grădinii. Parcă o casă

mai departe, în umbra unui turn de apă, apoi se întoarse pe propriile urme. Deschise portiţa fără să sune. Era decisă să facă pe dura — să-l sperie, să adune informaţii şi să o şteargă în fugă.

Un câine o întâmpină lătrând. Îi trase un şut. Animalul se retrase chelălăind. O luă în sus pe aleea de pietriş, plină de jucării şi găsi pe pragul casei o femeie fără vârstă şi fără trăsături distinctive.

Fără să spună bună ziua, fără să se scuze, flutură legitimaţia:

— Anaïs Chatelet, căpitan poliţia din Bordeaux. Soţul este acasă?

Femeia rămase cu gura căscată. La capătul a câteva secunde lungi, îi arătă spre căbănuţa din grădină. Doi copii veniseră repede la picioarele ei şi se uitau la intrusă cu ochi rotunzi. Anaïs ar fi vrut să tulbure această linişte duminicală, dar o parte din ea, mai profundă, mai obscură se bucura să apere această fericire fără istorie. O fericire la care ea nu avea dreptul.

Traversă peluza simţind cele trei perechi de ochi aţintite pe spatele ei. Bătu. O voce îi spuse să intre. Apăsă clanţa şi se trezi în faţa unui omuleţ cu un aer uluit. Se aştepta la o vizită din familie.

— Anaïs Chatelet, căpitan în poliţia naţională, postul central din Bordeaux.

Din uluită, expresia lui deveni stupefiată. Patrick Dussart, îmbrăcat într-o salopetă albastru petrol, stătea în faţa unei mese pe care avioane din lemn de balsa se aliniau ca pe un portavion. Cabana era un paradis al aeromodelismului. Aripi, carlinge, fuselaje erau prin toate colţurile încăperii şi mirosuri de rumeguş, clei şi benzină se amestecau în aer.

Ea făcu doi paşi înainte. Jandarmul se dădu înapoi cu scheletul unei aripi în mână. Anaïs îşi măsură adversarul.

Era de statură mică, având un cap chel, greu şi gol ca un bolovan. Ochelari ieftini, trăsături neutre, expresie temătoare. Îl putea înghiţi dintr-o îmbucătură pe avortonul ăsta — dar trebuia să o facă repede.

— Sunt aici ca urmare a solicitării rogatorii a judecătorului Le Gall, blufă ea.

Dussart pipăi aripa albă de lemn.

— Du... duminica?

— Pe 12 februarie aţi înregistrat o declaraţie de furt al unui vehicul la postul de jandarmi din Bruges. Un 4x4 Audi Q7 Sline TDI, cu numărul de înmatriculare 360 643 AP 33, proprietate a societăţii ACSP, o societate de pază şi protecţie din zona Terrefort, Bruges.

Dussart era deja foarte palid, dar se făcu şi mai alb.

— Cine a venit să îl declare?

— Nu îmi amintesc numele. Trebuie să revăd raportul...

— N-are rost, puse ea punct. Ştim că e fals.

— Ce... ce?

— Nimeni nu a venit pe 12 februarie să declare acest furt.

Omul deveni străveziu. Se vedea deja cu gradele luate, privat de prerogativele de funcţionar şi de pensionare. Degetele strângeau scheletul aripii aproape să o frângă.

— Mă... mă acuzaţi de o antedatare a unui proces-verbal?

— Nu avem nicio îndoială asupra acestui lucru.

— Ce dovezi aveţi?

— Veţi vedea la post. Puneţi-vă un palton şi..

— Nu. Exageraţi... vă...

Anaïs puse lucrurile la punct:

— După mărturiile pe care le avem, vehiculul este şi astăzi condus de membrii ACSP.

— Şi ce are asta a face cu mine? protestă Dussart. L-au declarat furat pe 12 februarie. Dacă au minţit, ei...

— Nu. Au venit mai târziu şi v-au ordonat să redactaţi o declaraţie antedatată.

— Cine ar fi putut să îmi ordone aşa ceva?

— Haina, vă rog. Nu mă obligaţi să folosesc forţa. Ne va fi uşor să demonstrăm că niciun singur act nu a fost redactat şi că nu s-a demarat nicio anchetă în acest dosar depus pe 12 februarie.

— Şi ce dovedeşte asta? Nu anchetăm niciodată furtul de maşini!

— O maşină de valoarea asta? Aparţinând unei societăţi de securitate din zona industrială din jurisdicţia dumneavoastră? Aproape colegi? Dacă nu vom găsi nimic este pentru că pe 12 februarie nimeni nu a declarat nimic.

Un licăr trecu prin ochii jandarmului — se gândea deja şi la alte documente predatate. Procese-verbale de audiere. Acte ale poliţiei de proximitate. Anaïs îi trăgea covorul de sub picioare.

— Oamenii mei sunt deja pe cale să vă percheziţioneze biroul. Pune-ţi-vă naibii haina.

— Duminica? Nu... nu aveţi dreptul.

— În cazul unei crime duble, avem toate drepturile.

Aripa se frânse între degetele bărbatului.

— Crimă dublă?

Anaïs continuă pe un ton sec, care nu se învaţă la şcoala de poliţie, dar pe care fiecare poliţist îl ştie instinctiv.

— Pe 16 februarie, în Ţara Bascilor. Asasinii conduceau Audiul. Dacă tragi de timp în continuare, jur că-ţi pun cătuşele.

— Este o crimă a ETA?

— Nimic de-a face. Anaïs scoase cătuşele. Îţi propun un târg. Vorbeşti aici şi acum şi poate rezolvăm cumva. Dacă nu, te acuz de complicitate la crimă din culpă. Cei din Audi au încercat deja să mai ucidă o dată pe 19. Maşina asta este biletul tău pentru nemurire. Spală-ţi conştiinţa!

Bărbatul transpira ca un miel pus la proţap. Buzele îi tremurau.

— Nu... nu puteţi dovedi nimic...

Anaïs avu o idee — se certă că nu o avusese şi înainte.

— Ba bineînţeles că putem. ACSP nu a contactat deloc compania lor de asigurări. Nicio declaraţie. Nicio daună. Ţi se pare normal să nu ceri rambursarea unei maşini de 60 000 de euro?

Forţa loviturii îl încovoie pe jandarm.

— Nici vreun ordin de urmărire a maşinii nu s-a dat vreodată, adăugă Anaïs, cuprinsă de inspiraţie. Singura motivaţie pe care am putea să o dăm este că furtul acestei maşini nu a motivat trupele!

— Fără cătuşe, fără...

Anaïs sări pe masă. Ghetele ei sfărâmară machetele. La 12 ani fusese campioană a Aquitaniei la gimnastică. *Micuţa gimnastă a lui tata*. Sări pe Dussart care urla. Căzură amândoi. Anaïs îl imobiliză cu un genunchi pe piept şi îi înfipse o cătuşă deschisă în gât.

— Spune, fir-ai al dracului!

— NU!

— Cine a venit la tine?

Omul nega violent din cap. Sudoarea şi lacrimile străluceau pe faţa lui violacee. Anaïs strânse cătuşa pe glotă.

— CINE?

Jandarmul se învineţi de-a dreptul. Nu mai putea să respire. Cu atât mai puţin să vorbească. Anaïs slăbi uşor strânsoarea.

Bărbatul scuipă:

— Au... au fost doi.

— Numele?

— Nu le ştiu.

— Ţi-au dat marafeţi?

— Niciodată! Nu...n-am nevoie de bani!

— La creditul pentru casă? La cel pentru maşină? La ţoalele plozilor?

— Nu... nu... nu...

Strânse din nou brăţara cătuşelor. În adâncul ei era îngrozită. De propria ei violenţă. De amploarea derapajului ei. IGS-ul se va delecta cu mărturia locotenentului Patrick Dussart.

— VORBEŞTE! DE CE AI REDACTAT FALSUL ACESTA?

— Mi-au... mi-au ordonat.

Îl slăbi din strânsoare.

— Ordin?

— Erau ofiţeri. Au... au menţionat raţiuni de stat.

— Erau în uniformă?

— Nu.

— Ţi-au arătat documente oficiale?

— Nu.

Dussart se ridică într-un cot şi îşi şterse lacrimile.

— Tipii erau ofiţeri, jur pe Dumnezeu... Am servit patru ani la marină, pe *Charles-de-Gaulle*. Ştiu să recunosc un grad când îl văd.

— Ce armată?

— Nu ştiu.

— Cu ce semănau?

— Tipi serioşi, în costume negre. Militarii poartă altfel costumele civile.

Era prima frază de bun-simţ a ticălosului.

— Au venit la jandarmerie?

— Nu. La mine acasă în seara de 17. Mi-au dat în linii mari raportul pe care urma să îl redactez şi data lui. Asta e tot.

Vizitatorii nu aveau cum să fie ucigaşii de pe plaja din Guéthary. La ora aceea ticăloşii erau la Marsilia, pe cale să îl atace pe Victor Janusz. Cine să fi fost? Colegi? Oricum, mărturia lui nu îi mai servea la nimic. Dussart va nega totul şi ea va fi cea arestată pentru agresiune.

Ideea de bombă neamorsată i se păru mai utilă. Se ridică şi strânse cătuşele.

— Ce... Ce mi se va întâmpla? behăi celălalt, frecându-şi gâtul.

— Ține-ți fleanca și totul va fi bine, îi spuse ea printre dinți.

Ieși și zăbovi un pic pe prag. Lumina o izbi în fundul ochilor. Își așeză haina, scuturând așchiile de pe ea. De furie, dădu un picior tricicletei din calea ei.

Cu pași mari, ieși pe poartă. În ușa casei, femeia și cei doi copii plângeau.

Mâna i se încleștă pe grilaj.

Și ea hohotea cu lacrimi mari.

Nu va mai rezista mult cu acest regim.

***

Totul era intact.

Ca și cum Narcis ar fi părăsit atelierul cu o zi în urmă.

— Eram sigur că te vei întoarce, zise Corto.

După masa de prânz, se îndreptaseră în sfârșit spre atelierul lui. Psihiatrul ținu să îl însoțească. Spațiul nu avea mai mult de cincizeci de metri pătrați. Pereții nu erau nici negri, nici desenați, dar locul era mai puțin impecabil decât cel al Rebeccăi.

Pânze virgine se aliniau pe peretele din stânga. Cârpe împrăștiate pe jos, mânjite cu pete de culoare. Cutii cu vopsea industrială, trafalete murdare, saci de pigmenți, caserole de plastic erau peste tot. Planșete întinse pe suporți erau pline de tuburi uscate, stoarse, sparte, dar în mod ciudat, și de seringi mari, metalice. Pensule ieșeau ca niște buchete din cutii de conserve cromate.

— Îți făceai singur vopselele, comentă Corto. Erai tot atât de exigent ca și Karl. Amestecai pigmenții. Îi dădeai prin mașină și le reglai onctuozitatea cu esență de terebentină și ulei de in. Îmi aduc aminte: ca să legi pigmenții foloseai un ulei clarificat special. Ți-l procurai de la o rafinărie industrială ai cărei clienți cumpărau mai degrabă cu tonele. Apoi, injectai culorile cu seringile de gresare pentru tractoare, de care chiar eu ți-am făcut rost de la fermierii din colț...

Narcis se apropie de trafaletele unde amestecuri negricioase, roşietice, violacee se uscaseră. Bidoanele, recipienţii din aluminiu, sacii prăfoşi emanau încă mirosuri violente, chimice sau minerale. Luă în mână pensulele, mângâie tuburile, inspiră mirosurile — nu simţi nimic. Nici cea mai mică amintire. Îi venea să urle.

Remarcă printre obiectele pietrificate un carnet cu paginile lipite de vopsea. Îl răsfoi. Cu o scriitură minusculă erau trecute liste de nume, de cifre, de procentaje.

— Carnetul tău cu secrete, spuse Corto. Amestecurile, proporţiile pentru a obţine exact tonul dorit.

Narcis luă carnetul, iar apoi zise:

— Vorbiţi-mi despre maniera mea de lucru.

— Nu am idee. Nu sunt uşi la ateliere, dar tu ai pus o perdea la intrare. INTERDICŢIE OFICIALĂ DE A INTRA. Seara întorceai tablourile cu faţa la perete.

— De ce?

— Ziceai: „Mi-e silă să văd ce e în capul meu".

Daniel Le Guen, colegul de la Emmaüs din Marsilia îi povestise cum doar o privire pe o ilustraţie a lui Courbet îi făcuse greaţă.

— Ţi-am vorbit vreodată de Gustave Courbet?

— Sigur. Ziceai că ţi-a fost maestru şi mentor.

— În ce sens?

— Nu ştiu. De fapt, pânzele tale nu au nimic în comun cu lucrările lui. Dar Courbet este un maestru al autoportretului. Adora să se reprezinte pe sine. Nu sunt un specialist al acestei perioade, dar autoportretul său *Disperatul* e fără îndoială unul dintre tablourile cele mai cunoscute ale lumii...

Narcis nu-i răspunse. Zeci de autoportrete străluceau pe pereţii conştiinţei sale. Memoria sa culturală funcţiona fără probleme. Dürer. Van Gogh. Caravaggio. Degas. Schiele. Opalka... Dar nicio singură imagine a lui Courbet.

Dumnezeule. Era suficient ca acest pictor şi opera sa să se fi amestecat cu viaţa lui personală ca să fie absorbiţi de gaura neagră a bolii sale.

— Îmi aduc acum aminte, continuă Corto. Dintre toate autoportretele lui Courbet, erai obsedat de *Omul rănit*.

— Ce reprezintă?

— Pictorul se înfăţişează murind, la baza unui arbore, cu o pată de sânge în apropierea inimii.

— De ce mă interesa în mod deosebit acest tablou?

— Te-am întrebat şi eu. Mi-ai răspuns: „El şi cu mine facem aceeaşi treabă".

Narcis mai făcu câţiva paşi în acest atelier care îi fusese bârlog, vizuină, cavernă. Nimic familiar nu se degaja. Căutarea lui părea fără speranţă.

— Rămâi cu noi, zise Corto ca şi cum ar fi simţit disperarea lui Narcis. Apucă-te din nou de pictat. Memoria va...

— Plec mâine-dimineaţă. De aici nu mai vreau decât banii mei.

***

— Dumneavoastră aţi sunat?

— Tu ce crezi?

În uşa antrepozitului, Anaïs flutura legitimaţia de poliţie pe sub nasul unui tinerel cu ochi roşii şi păr gras. Ora 17. Se afla undeva la periferia oraşului Toulouse, în zona industrială compusă din hangare mari, fără ferestre. Nu îi luase decât două ore să ajungă la Toulouse, dar încă tot pe atâta ca să debarce la sediul căutat în tot acest labirint al sectorului terţiar.

Sediul căutat era postul de control al societăţii CAMARAS, gestionara urmăririi mai multor mărci de automobile în Franţa, pentru regiunile Aquitania, Midi-Pyrénées, Languedoc-Roussillon, Provence-Alpes-Côte-d'Azur.

Anaïs sunase la dispecerat la ora 14:30. Agentul care îi răspunsese se arătase mirat de cererea ei. În mod normal, companiile de asigurare... Nu îl lăsase să îşi termine fraza.

— Vin acolo.

Acum, se găsea în faţa unui tip îmbrăcat într-un pulover larg şi cu nişte jeanşi cu turul căzut — evident un student care găsise aici combinaţia pentru a învăţa tot weekendul şi de a fi şi plătit pentru asta. Dar nu prea avea ce să înveţe: pupile dilatate, nas umed, dinţi care clănţăneau. Un consumator de coca.

Se dădu înapoi ca să o lase să intre. Descoperi un antrepozit mare, care la prima vedere părea gol. În realitate, o consolă plină de ecrane se afla de-a lungul peretelui din dreapta. Un material care amintea de Centrul de supraveghere urbană de la Nisa, versiunea clandestină.

Individul scoase o sticluţă mică de colir şi îşi puse câte o picătură în fiecare ochi.

— Nu am înţeles prea bine la telefon...

Anaïs apucă un scaun cu rotile şi îl întoarse spre el.

— Stai jos.

— Despre ce e vorba, de fapt? întrebă el, aşezându-se.

Cu piciorul, ea îl împinse spre consolă şi îi şopti la ureche:

— Pe 12 februarie s-a declarat furtul unui 4x4 Audi Q7 Sline TDI, cu numărul de înmatriculare 360 643 AP 33, la postul de jandarmi din Bruges. Îţi spune ceva?

— Nu-mi spune nimic. Eu lucrez aici doar în weekend. Sunt student şi...

— Te-am întrebat doar aşa. Vreau să declanşezi baliza fixată pe această maşină.

— Nu e o baliză. Este un urmăritor GPS.

— N-are importanţă. Dă-i drumul. Acum.

Tipul se agită:

— Dar nu se face aşa! Copia procesului-verbal de furt de la Jandarmerie împreună cu contractul de asigurare se trimit la sediul nostru care...

Anaïs apucă din nou scaunul şi îl răsuci spre ea.

— Pot şi să chem o echipă din Toulouse să-ţi facă un test salivar multidrog — ce zici?

— Ave... aveţi numărul de înmatriculare al vehiculului? se bâlbâi el.

Anaïs scoase din buzunar foaia pe care scrisese numărul maşinii. O puse pe consolă. Atingerea aprinse ecranul calculatorului de serviciu. Corpuri goale înlănţuite apărură. Alte ferestre se aprinseră. Faţa unei femei în plină felaţie. Un prim-plan al unui anus dilatat. Anunţuri publicitare cu nume sugestive apărură în cele patru colţuri ale monitorului...

— Programa pentru şcoală? zâmbi Anaïs.

Studentul se înroşi şi stinse neîndemânatic calculatorul. Îşi drese glasul şi începu să tasteze pe tastatura PC-ului de supraveghere. Ecranele afişară harta sateliţilor Franţei. Unul dintre ele făcu zoom pe una din regiunile ţării, prea repede ca Anaïs să o poată identifica.

— Este instantaneu? întrebă ea surprinsă.

— Te cred. Aşa sunt prinşi hoţii.

— Unde sunt? Vreau să zic, unde e maşina?

— Pe D2202, în valea Var.

Anaïs se aplecă:

— Unde, mai exact?

Băiatul acţionă o manetă de pe consolă şi apropie şi mai mult.

— Aici, deasupra Nisei.

— Maşina e în mişcare?

— Mda. Sunt pe podul Durandy.

Căzu pe gânduri. Erau pe urmele lui Janusz? Reperaseră ascunzătoarea lui? De ce reuşiseră acolo unde zeci de echipe

de poliţie eşuaseră? Poate că dimpotrivă, se repliau spre o bază, undeva...

Căută în buzunar şi scoase un iPhone din buzunar şi îl puse pe consolă. Luă un blocnotes şi îşi notă coordonatele:

— Sună la numărul ăsta şi trimite-mi programul care să-mi permită să urmăresc în timp real deplasarea maşinii.

— Nu am dreptul. Este un program protejat.

— Cred că te-ai prins că şi tu, şi eu ne-am abătut de la calea cea dreaptă. Aşa că formează numărul ăsta şi trimite-mi prin internet programul, *capisci*?

Tastă rapid. Zgomotul tastelor semăna cu ţăcănitul unui dans macabru.

Mobilul lui Anaïs vibră. Răspunse. Mesajul fusese primit. În ataşament programul de urmărire.

Întinse mobilul către tip — era habarnistă în ale tehnicii:

— Instalează-l şi pune-mi-l pe ecran.

Câteva secunde mai târziu apăru harta zonei Nisa. Un punct semnaliza maşina care se deplasa clipind. Fără să-şi poată explica de ce, Anaïs era sigură că trebuie să acţioneze rapid.

— V-am mai încărcat şi un program GPS, preciză tipul. Dacă vă pierdeţi, puteţi să asociaţi cele două programe. Vă vor aduce pe drumul cel bun.

Îi mulţumi cu un semn din cap. El scoase sticluţa de colir şi îşi mai limpezi o dată ochii cu o singură mişcare.

— Cred că ştii ce ai de făcut, nu?

— Nu v-am văzut niciodată, zâmbi el. N-am auzit niciodată de un Audi Q7.

— Eşti un băiat de treabă, îi făcu ea cu ochiul.

Anaïs se îndreptă spre uşă, apoi se mai întoarse o dată. Făcu gestul masturbării unui penis imaginar.

— Şi pe cai, nu te lăsa!

Studentul roşi, fără să-i răspundă.

***

Alergând spre maşină, îşi făcu socotelile. Ar fi trebuit să mai traverseze o dată Franţa, de la vest la est. Ar fi putut acoperi cei şase sute de kilometri care o separau de Nisa în mai puţin de cinci ore. Apoi ar fi trebuit să găsească drumul spre interiorul ţării. Şi chiar şi cu GPS-ul, nu era sigură că va reuşi.

O luă în direcţia autostrăzii. Adevărata problemă era în altă parte. Nu dormise decât câteva ore ieri-noapte, nu dormise deloc în noaptea de dinainte şi doar trei ore înainte de asta. Abia se mai ţinea pe picioare — şi asta doar din cauza nervilor.

Formă numărul lui Zakraoui. Cel mai periculos şi cel mai seducător membru al echipei sale. Maghrebianul răspunse după ce telefonul sună de două ori.

— Zak? Anaïs.

— Ce faci, frumoasa mea? Era singurul care îşi permitea acest ton familiar. Tot în vacanţă? Mi s-a spus că ai pornit spre Nisa!

— Am nevoie să mă ajuţi. Caut o chestie.

— O chestie... ce chestie?

Anaïs nu răspunse. Aprobator.

El îşi luă vocea de catifea.

— Fii mai exactă.

— O rapidă.

Zakraoui sau brigada locală de stupefiante. Ştia, în Aquitania şi împrejurimi, cele mai bune filiere în materie de droguri. Cunoştinţele sale erau ordonate pe tipuri de drog, de fiabilităţi, pe periculozitate. Chestii sigure. Pentru un simplu motiv: şi el era un fost dependent. El zicea că e curat. Ceilalţi se făceau că-l cred.

Poliţistul îi explică de unde să-şi procure cele mai bune amfetamine din zonă. Se opri pe acostament şi îşi notă cu grijă — Grand Mirail, cartierul Reynerie, oraşul Tournelles...

Numele evocau vagi amintiri. Poveşti de violenţă urbană, maşini incendiate...

— Vrei să dau nişte telefoane? întrebă Zak.

— Ar fi o idee. Unde sunt tipii tăi?

— Pe ici, pe colo. Tournelles este în formă de Y. Dacă mergi încet, la ora asta, şi reuşeşti să nu arăţi de la o poştă a sticlete, o să vină păsărelele la tine.

Anaïs azvârli carnetul pe scaunul din dreapta, băgă în viteză şi, cu telefonul între umăr şi ureche, acceleră.

— Ce e pe la birou?

— Încă nu s-a pus preţ pe capul tău, dar nu e departe.

Închise, cu imaginea poliţistului în memorie. Pălăria lui mică, zâmbetul lui tunisian. Pe lângă problemele cu drogurile, IGS îl ţinea în vizor şi pentru altceva: era bănuit de poligamie. Împreună cu Jaffar, care era căutat de judecătorul pe probleme familiale pentru că refuza să plătească pensie alimentară nevesti-sii şi Le Coz, care trăia pe banii unei baronese trecute de prima tinereţe, avea un buchet al naibii de donjuani.

Singurii bărbaţi din viaţa ei, îşi spuse.

O oră mai târziu — se pierduse de câteva ori din cauza ploii — era în plină negociere cu o kaïra minusculă cu o haină de ploaie verde fluorescent, cu capul sub glugă, care arăta ca un spiriduş.

— Întâi mălaiul.

Anaïs se oprise la staţie. Îi dădu 100 de euro. Banii se făcură nevăzuţi, zece pastile apărură în palmă.

— Vezi să nu te prosteşti. Nu e pentru tâmpiţi. Nu iei decât una o dată.

Puse opt pastile în buzunar şi păstră două în mână.

— Ai ceva cu ce să le iau?

Piticania scoase o doză de cola light.

— Garantat fără coca, rânji el.

Înghiţi cele două pastile o dată. Când să-i dea cutia înapoi, tipul deja dispărea în noapte.

— Cadou din partea casei. Salut.

Anaïs demară în ploaie. Simţea deja sau credea că simte dopamina care se elibera în fundul creierului său. Trecu în altă viteză şi se îndreptă spre A61. La prima benzinărie făcu plinul. Plăti şi îşi dădu seama, privind spre rafturile cu sendvişuri şi biscuiţi, că nu-i era foame. Drogul îi tăiase şi pofta de mâncare. Cu atât mai bine. Va rămâne cu toate simţurile alerte şi ascuţite precum cuţitele.

Plecă în trombă şi se uită pe programul de urmărire de pe iPhone. Ticăloşii părăseau D2202 în direcţia unui cătun pe nume Carros. Unde se duceau? Îl găsiseră pe Janusz?

Băgă în a cincea şi observă că depăşise 200 de kilometri pe oră. Pentru moment, micuţa ei Smart era cea mai bună aliată.

Iar noaptea de-abia începuse.

***

— Câţi sunt? întrebă Narcis, privind plicul din mâna sa.

— 45 000 de euro.

Aruncă o privire uluită spre Corto.

— Ţi-am spus. Ai făcut o grămadă de bani la Paris. Cele mai multe dintre tablourile tale s-au vândut în jurul a 4 000 de euro. Ai pictat cam treizeci. Galeria şi-a luat partea, aproape 50%. Noi am luat 15% pentru cheltuielile noastre generale. Ai rămas cu ăştia. Eşti un pictor la modă! Dacă vrei, poţi să redevii Narcis şi să-ţi câştigi confortabil existenţa.

Întredeschise plicul. Bancnotele străluceau în interior de parcă ar fi fost satinate.

— N-aş mai fi capabil să pictez ca Narcis.

— Eşti sigur?

Nu răspunse. În realitate, avea convingerea intimă că priceperea şi talentul său traversaseră diferitele sale identităţi ca şi cunoştinţele psihiatrice. Putea oare să reia cariera lui

Narcis de acolo de unde o lăsase? Avea altceva mai bun de făcut. Să regăsească tablourile. Să se uite la ele. Să le studieze. Era sigur că în ele se strecurase un adevăr inconştient. Semnătura personalităţii sale originare.

— După părerea dumneavoastră, întrebă el, vârând banii în buzunar, cât timp mai am? Vreau să spun: înainte de a-mi pierde din nou memoria?

Ieşiseră în grădină. Se lăsase noaptea. Vântul crescuse în intensitate. Arborii se îndoiau ca şi cum ar fi avut crampe violente. Janusz ratase o zi de anchetă, dar era acum bogat, hrănit, refăcut. O pauză necesară pentru a pleca din nou.

— Imposibil de spus, răspunse psihiatrul. Nu există o regulă. Dar nu uita că fiecare fugă este o ascundere. Un răspuns la o traumă. Crizele tale sunt motivate de ceea ce vezi în fiecare zi.

Narcis era de acord. Cea mai rea ipoteză: el era criminalul şi de fiecare dată când ucidea, îşi schimba pielea. Scutură capul: refuza să admită această vină.

Coborau acum printre terase. Cerul era pur şi albastru, scânteind deja de stele. Parfumul pinilor plutea la înălţime, ca pentru a le îmbăta şi mai tare simţurile. Psihiatrul o luă la dreapta. Apăru o grădină de cactuşi. Narcis nu mai văzuse niciodată atât de mulţi la un loc. Cactuşi în pământ. Cactuşi în ghivece. Cactuşi în sere. Unii semănau cu nişte arici înveliţi în vată. Alţii se înălţau la mai mult de doi metri. Alţii îşi ţineau braţele îndepărtate ca nişte candelabre.

— Simţi, nu-i aşa?

— Ce?

— Parfumurile. Corto îşi umflă plămânii în întuneric. Întregul nostru corp se trezeşte la acest apel. E ca şi cum am vedea marea. Apa din noi freamătă înăuntrul nostru. Veneai des aici, seara...

Narcis se întreba unde voia psihiatrul să ajungă.

— Presupun că ai citit operele lui Jung.
— Da.
Narcis răspunsese fără ezitare.
— Pentru Jung, conştiinţa noastră — sau, mai bine spus, subconştientul — este traversată de arhetipuri, de mari scheme primitive care aparţin zorilor speciei umane: mituri, legende, temeri primitive. Când un fapt, un tablou, un detaliu ne aminteşte de aceste trame, suntem profund atinşi şi chiar pătrunşi de o emoţie care ne copleşeşte şi care aparţine întregii umanităţi.
Corto vorbea cu o voce crispată, hipnotică.
— Adică?
— Pentru corpul nostru, cred că e la fel. Există arhetipuri... fiziologice. Marea. Pădurea. Piatra. Cerul. Regnuri care în acelaşi timp ne ating şi ne transcend. În contact cu ele, corpul nostru se trezeşte dintr-odată. Carnea noastră îşi aminteşte că a fost mare, pădure, piatră, stea... Celulele noastre se agită, freamătă.
Corto îl prinse brutal de umăr.
— Găseşte-ţi din nou pânzele, şopti el. Întoarce-te la Paris. Ştiu că asta ai de gând. În contact cu pictura ta, în contact cu oraşul, corpul tău te va ghida. Pictura şi capitala aparţin istoriei tale. Într-un fel, tu le aparţii lor.
Înţelese ce voia să spună Corto. Închise ochii şi începu instantaneu experienţa, in situ. Se lăsă pătruns de miresmele umede ale grădinii, freamătul piscurilor care aminteau de talazuri, mirosul muntelui rece şi imemorial. Îl treceau fiorii. Deveni nisipul răscolit de picioare goale, sub ploaie. Bâzâit de insecte, plajă la soarele unei ţări unde era mereu amiază. Freamătul zăpezii, prospeţimea albă a unei pârtii care scârţâie sub schiuri. Respira. Râdea. Săruta. Corpul lui devenise strălucirea unei lumini aurii, o seară de vară, alături de o femeie, într-un mare salon burghez...
Deschise ochii. Corto dispăruse.

Auzea paşi, foarte reali, care veneau dinspre terasele inferioare. Privi mai atent. Jos, cactuşii se mişcau. Îi stătu inima.

Cactuşii erau groparii, în costume negre.

Avansau fără să-şi ia vreo măsură de siguranţă deosebită, călcând peste plante, dându-le pe altele la o parte cu mâinile. În întuneric, Narcis distingea V-ul vestelor încheiate până la ultimul nasture. Fiecare avea un pistol dotat cu amortizor. În faţa acestui amănunt îşi aminti că Glock-ul rămăsese la el în cameră.

Indivizii puseră piciorul pe prima dală a potecii. Aruncară o privire în sus, spre clădiri: Narcis era deja ascuns printre tufişuri. Scena avea un aer de déjà-vu: el la Marsilia spionând boschetarii, ascuns în capătul scărilor.

Începură să urce. Ascuns de vegetaţie, Narcis parcurse ultimii metri care îl despărţeau de ateliere. Avea noroc că bluza şi pantalonii săi erau de culoare închisă. Făcea corp comun cu arborii şi întunericul.

Se furişă pe balconul ce se întindea de-a lungul atelierelor — îşi amintea că lăsase uşa de la terasă întredeschisă. Se strecură înăuntru. Contactul cu solul de ciment îl reconfortă. Închise fereastra şi îşi trase sufletul.

Holul. Dacă îşi aducea bine aminte, pe stânga, o scară exterioară ducea la etajul cu camere. Totul era pustiu: ora cinei îi aduna pe toţi în cealaltă clădire. Ajuns la el în cameră, vârî mâna sub saltea şi găsi pistolul. Dosarul lui Icar era şi el acolo, ca şi cuţitul Eckhorn şi micul carneţel al lui Narcis. Singurele sale bunuri. Singurele sale bagaje. Strecură automatul la spate, cuţitul în buzunar, documentele în haină, pe care o luă peste bluză. Îşi înfăşură în jurul braţului pantalonii de la costum pe care avea de gând să-i îmbrace mai târziu.

Aruncă o privire în stânga şi în dreapta pe culoar: nimeni. Inima îi pompa violent sângele în artere. Deja prea târziu să o mai ia pe scări. Se îndreptă în direcţia opusă. La

capăt, o fereastră. O deschise, se strecură prin ea şi ajunse pe un parapet care mergea de-a lungul zidului. Sub picioarele lui, un gol de trei metri. Saltul era posibil — mai ales dacă ţinta erau crengile arborilor. Închise ochii şi sări. Căderea i se păru că durează secole. Aterizarea tot aşa. Trosnete, ruperi, zdrobiri... Când fu sigur că este bine prins de crengi, îşi eliberă mâinile şi se pipăi pe faţă şi pe corp. Nici sânge. Nici oase rupte. Nici locuri dureroase. Se descurcase perfect. Se scutură şi reuşi să-şi treacă un picior prin frunziş. Cu efort, izbuti să atingă pământul. Se ridică în picioare şi se extrase din tufişuri. Îşi scoase haina şi o înnodă în jurul taliei.

Nu mai avea decât să fugă. O luă printre ierburi, în continuare cu pantalonii pe braţ. Crengi îl loveau peste faţă, buturugi îi ieşeau în cale, bolovani se rostogoleau sub picioarele lui. Panta îi dădea viteză. Se opintea cu amândouă călcâiele, dar viteza îl împiedica să evite toate obstacolele. Năuc, lovit, se agăţa de o speranţă. Un drum asfaltat care să-i iasă în cale. Va merge pe jos. Va face autostopul. Nu conta cum, doar să se îndepărteze. O întrebare îl măcina: cum l-au descoperit asasinii? Ce ştiau în plus despre el?

***

Coordonatele GPS rămăseseră pe loc în jurul orei 21. Undeva în munte, deasupra satului Carros. Audiul se oprise acolo până pe la două dimineaţa. Când Anaïs ajunse la intrarea în Nisa, semnalul se pusese din nou în mişcare: ucigaşii plecau iar. Fu tentată să o ia după ei pe autostradă, dar voia să vadă locul unde petrecuseră o parte din noapte. În cel mai rău caz, îl găsiseră pe Janusz. Îl torturaseră. Îl uciseseră. Îl mutilaseră...

Ajunse la destinaţia de pe GPS pe la trei dimineaţa. Era un institut specializat numit Villa Corto. Urmă drumul de ţară cu prudenţă. În curând, ceea ce văzu în lumina farurilor

o făcu să creadă că are halucinații. Un clovn cu fața vopsită cu alb plângea pe marginea drumului. Mai încolo, deasupra pinilor umbrelă, un om mergea prin aer, la doi metri de sol. Pe pragul primei clădiri a institutului stătea un uriaş vopsit în negru din cap până-n picioare.

Ieşi din maşină cu arma în mână şi înțelese că nu avea vedenii. Totul era adevărat.

Clovnul se apropie, ştergându-se la ochi. Lacrimile îi întinseseră machiajul, dându-i un aer de August desfigurat. Omul care mergea pe sus era şi el acolo. Trucul era simplu: se deplasa pe picioroange. Vorbea cu vârfurile arborilor ca şi cum ar fi părăsit definitiv lumea terestră şi ar fi pătruns secretul păsărilor.

Anaïs se îndreptă spre clădirea principală ale cărei ferestre erau luminate. Aproape se împiedică de o femeie în vârstă aşezată pe jos, machiată excesiv. Făcuse un foc pe care gătea paste într-un vas. Le tot gusta cu ajutorul unei spatule lungi, gemând.

Anaïs o salută cu o mişcare a capului, apoi o interogă. Tot ce obținu fu:

— Problema cu pânzele mele este vama.

Nu mai insistă şi pătrunse în sala de mese. Carnavalul continua. Un Pierrot cu ochii încercuiți cu negru sărea pe o masă, mormăind. Un altul purta o pălărie de zână prelungită cu beteală. Îşi mesteca pumnul băgat în mâneca puloverului, producând un fir de salivă. Un altul, purtând o pălărie de canotaj, cânta la flaut aşezat în fund pe masă — ceva lent şi melancolic, cu accente japoneze. Anaïs observă că făcuse pe el.

Ce se întâmplase aici?

Unde erau responsabilii?

Urcă la primul etaj. Culoar de ciment. Uşi de lemn. Atmosfera amintea de un cavou. Era aceeaşi răceală, aceeaşi pustietate. Impresia se transforma în presentiment, apoi în

evidență. În a doua cameră pe dreapta erau înghesuite trei cadavre. Doi bărbați, două namile, aveau pieptul străpuns de gloanțe de mare calibru. Un al treilea, gol, era legat fedeleş în spatele unui birou, într-o stare şi mai îngrozitoare decât a celorlalți.

Anaïs îşi puse mănuşi de cauciuc şi închise uşa. Nebunii o urmaseră. *Reconstituire.* Ucigaşii ajunseseră pe la ora 21. Doborâseră infirmierii din mers cu arme de calibrul 45 sau 44. După care se ocupaseră de cel care părea a fi fost directorul. Imposibil să-i dea o vârstă exactă, undeva pe la şaizeci de ani. Era desfigurat. Ochii scoşi. Nasul redus la o cavitate sângerândă. Obrajii hăcuiți, lăsând la vedere gingii zdrobite cu dinți scoşi. Capul îi atârna într-o parte — ceva îi fusese rupt la baza craniului.

Oare vorbise? Oricine ar fi făcut-o, supus la o astfel de suferință. Şi nu avea niciun motiv să creadă că un psihiatru slăbuț, vizibil în vârstă, ar fi făcut-o pe eroul. Dar era suficient să ai credință ca să îți arăți curajul... Toate războaiele au demonstrat-o. De altfel, camera fusese răscolită, întoarsă cu fundul în sus, devastată. Ceea ce lăsa să se înțeleagă că ticăloşii nu obținuseră răspunsuri la întrebările lor.

Anaïs era uluită de propriul ei calm şi de sângele ei rece. Urmele de barbarie îi răneau privirea, dar nu şi inima. Acele acte erau ca nişte vechi cunoştințe. Nopți întregi îşi imaginase oare ce putuse să le facă tatăl ei prizonierilor politici din Chile. Vedea acum realitatea, în carne şi oase.

Îşi plimbă privirea peste lucrurile sfărâmate şi peste cărțile căzute pe jos. Nu avea rost să le răsfoiască. Vizitatorii nu iertaseră nimic. Calculatorul de pe birou fusese golit. Hard diskul luat. Fişierele furate.

Anaïs trecu la concluzii. Janusz în altă viață poposise la acest institut — un azil de nebuni. Poate că revenise aici în căutare de adăpost după evadarea lui de la Nisa. În orice caz, ucigaşii cu ideea asta veniseră. Poate că fuseseră anunțați. De

un infirmier? De un pacient? Dacă Janusz ar fi trecut pe aici, ei ajunseseră prea târziu. Îl interogaseră pe director. Nu se grăbiseră. Anaïs ştia că rămăseseră patru ore în clinică. Patru ore de tortură pură...

Luă iPhone-ul şi se conectă pe geolocator. Ticăloşii treceau în momentul acela pe lângă Lyon în direcţia Paris. Aveau oare informaţii despre noua destinaţie a lui Janusz? Luă din nou Glock-ul în mână şi se decise să facă un tur rapid înainte de a porni în aceeaşi direcţie.

Cercetă cea de-a doua clădire, fără să descopere nimic deosebit. Era evident că locul era consacrat terapiei prin artă — un etaj adăpostea atelierele, pline cu lucrări dintre cele mai diverse. Nebunii veneau după ea în continuare. Aveau aerul că speră ca ea să-i îngrijească, să-i îndrume, să-i ajute. Nu o nimeriseră — se simţea mai degrabă la fel ca ei.

Trecând din nou prin sala de mese, observă pe un perete fotografii de grup. În cea de anul trecut n-avu nicio problemă să-l identifice pe Janusz. Purta o bluză de pictor. Pentru prima oară îl vedea surâzând cu sinceritate. Îl găsea mai fragil ca niciodată...

Un deget murdar se aşeză pe faţa lui Janusz. Anaïs tresări: era Pierrot-ul cu ochii cerniţi.

— Narcis, şoptea el, ciocănind cu arătătorul fotografia. Narcis! NARCIS! A plecat!

— Când?

Pierrot părea că gândeşte cu greutate. Avea ochii scoşi din orbite şi semăna cu Robert Smith, solistul de la *The Cure*.

— Ieri, rosti el cu efort.

Smulse fotografia şi o vârî în buzunar — ce rost să se mai facă legătura între protejatul ei şi acest nou masacru? În trecere îşi aminti un detaliu. După Crosnier, Narcis fusese numele pe care îl dăduse Janusz la adăpostul din Marsilia. Noul lui nume? O identitate precedentă de pe vremea când era la institut?

O luă cu paşi mari spre maşină, ignorând nebunii care fugeau după ea. Aproape că atinse unul când demară. În timp ce se aşternea la drum, o idee nu îi dădea pace. În ciuda a tot, masacrul semnifica faptul că Janusz era în viaţă. Ar fi vrut să se bucure de asta şi din reflex făcu semnul crucii, gândindu-se la bătrânul director şi la infirmierii lui.

În retrovizoare văzu mai mulţi pacienţi care alergau în spatele maşinii sale, prin pulberea drumului. Imposibil să-i lase pe amărâţi în halul ăla.

Deschise telefonul şi sună la un număr din memoria aparatului.

— Crosnier?

***

Pânzele semănau cu partiturile muzicale. Portative, note, chei. Liniile nu erau drepte, ci desenau circumvoluţiuni care conturau capete, personaje, simboluri ce păreau că se invită în sânul acelei muzici circulare.

Narcis se aplecă pentru a descifra mai bine figurile. Un bărbat mascat. Delfini. Elice. Ansamblul în tonuri ocru şi aurii evoca o cosmogonie dezvăluită pictorului. Pe pereţii albi ai galeriei, pânzele aurii străluceau ca nişte icoane gigantice.

— Nu atinge, nefericitule! E Wolfli!

Narcis se întoarse. Un bărbat într-un costum gri, cu reflexe mate, care se asorta cu părul lui, se apropia. Sexagenar, ochelari de firmă, siluetă îngrijită. Narcis îl întâmpină cu un surâs larg. În dimineaţa asta le zâmbise tuturor. Nu-i venea să creadă că ajunsese la Paris, mai exact chiar la galeria Villon-Pernathy, 18, strada Turenne, la marginea cartierului Marais.

Cu o seară înainte, la capătul pădurii dăduse de o departamentală. Aproape imediat trecuse un camion. Din reflex, Narcis ridicase mâna. Şoferul se oprise. Livra piese din răşină

epoxidică la Aubervilliers, în regiunea pariziană. Fu de acord să-l ia, cu condiția să mai şi conducă din când în când. Narcis nici că visa la o ocazie mai bună. Merseseră toată noaptea, schimbând volanul din când în când şi propoziţii fără cap şi coadă la granița dintre somn şi veghe.

La şase dimineaţa, Narcis se găsea în metroul parizian, poarta La Chapelle. „Amintire" era prea mult spus, dar aici era acasă. Ştia liniile de metrou, cartierele, numele. Putea să se orienteze prin capitală. Cumpărase un bilet şi luase linia 12 în direcţia Mairie d'Issy. În timp ce privea cum treceau staţiile, îşi repeta din nou că se descurcase. Pentru cât timp? Cum îl găsiseră groparii? Oare răscoliseră clădirile? Oare îl interogaseră pe director? Nu avea cum să ştie.

Coborî la Madeleine şi urcă pe jos strada Royale. Simţea în buzunar plicul plin cu euro — şi această atingere îi dădea mai multă încredere decât Glock-ul de la spate. Piaţa Concorde şi o luă la dreapta ca să intre într-unul dintre cele mai luxoase hoteluri din capitală: Crillon. Miza pe două ipoteze. Un astfel de palat este genul de loc unde putea întârzia prezentarea actelor de identitate. La ce preţuri aveau, se arătau întotdeauna înţelegători. Cealaltă ipoteză — hotelul Crillon era ultimul loc unde să caute un fugar cunoscut drept cerşetor.

Narcis pretinse că îşi pierduse portofelul. Plătise în avans camera cu bani gheaţă — aproape 1 000 de euro — şi promisese că va furniza declaraţia de pierdere în cursul zilei următoare. Personalul de la recepţie nici nu clipise la costumul ferfeniţit. Din pură provocare, de dragul jocului, îşi dădu identitatea şi datele lui Mathias Freire. Nu se temea de nimic. Înţelesese, de când se urcase în metrou, că nimeni nu îl căuta la Paris. Ceea ce trecea drept catastrofă naţională la Bordeaux sau la Marsilia se pierdea în mulţime la Paris.

Urcase în cameră, făcuse un duş, descoperindu-şi o anume familiaritate cu confortul de cinci stele. Ascunse în

seif dosarul de anchetă. Totul părea un vis. Scăpase de asasini. Avea buzunarul plin. Dispunea de o libertate de mişcare de nesperat în capitală.

Comandă o trusă de bărbierit şi îşi refăcu o înfăţişare acceptabilă. Dormi două ore. Apoi luă un taxi şi se opri pe strada François-I[er], la un magazin şic pentru bărbaţi. Optă pentru un costum sobru, de lână, sută la sută. O cămaşă albastru-deschis, fără cravată, mocasini din piele întoarsă, negri. Narcis avea din nou o înfăţişare umană. În cabină, la adăpost de priviri, transferase carnetul lui Narcis pe care îl luase şi cheiţa de la cătuşe a gardianului de la tribunalul din Marsilia — fetişul său rămas în buzunar. Cumpărase şi două curele. Una pentru pantaloni şi pentru pistolul de la centură. Cealaltă pentru a o strânge în jurul gambei drepte, ca să strecoare în ea cuţitul Eickhorn ca pe un cuţit de vânătoare submarină.

— Narcis? Chiar dumneavoastră?

Omul în gri — fără îndoială, proprietarul galeriei — era acum în faţa lui. Îşi schimbase atitudinea.

— Da, chiar eu. Ne cunoaştem?

— Vă cunosc autoportretele. Corto mi-a spus că aţi dispărut...

— Ceva temporar.

Omul nu părea în apele lui. Încurcat, îi întinse mâna:

— Sunt Philippe Pernathy, proprietarul galeriei. Expoziţia dumneavoastră a fost un real succes.

— Aşa mi s-a spus.

— Mai... mai pictaţi?

— Nu.

— Ce doriţi?

Fiecare secundă îi confirma: Pernathy nu era bucuros de prezenţa lui. *De ce?*

— Vreau să îmi văd pânzele.

Pernathy păru uşurat. Îl luă pe Narcis de braţ şi îl conduse în biroul său din fundul sălii.

— Nicio problemă. Le am fotografiate aici...
— Vreau să văd originalele.
— Imposibil. V-am vândut toate tablourile.
— Ştiu. Vreau lista şi numerele de telefon ale cumpărătorilor.
— Nu se poate. Sunt confidenţiale.

Narcis înţelese în sfârşit. Problema era de ordin financiar. Şmecherul vânduse pânzele mult mai scump decât îi spusese lui Corto. Se temea ca artistul să intre în contact cu clienţii lui.

— Mi se fâlfâie de bişniţa ta, îl avertiză. Vreau să le văd, asta e tot!

— Nu. E... e imposibil.

Narcis îl prinse de reverele hainei.

— Ştiţi cine sunt, nu? Cu nebunii, se poate întâmpla oricând un accident!

— Nu... nu pot să vă dau această listă, bălmăji el. Sunt clienţi privilegiaţi care vor să-şi păstreze anonimatul, eu...

Se opri brusc. Narcis scosese Glock-ul. I-l băga acum sub maxilar.

— Lista, şuieră printre dinţi. Înainte ca o criză delirantă să ne apuce pe amândoi.

Pernathy păru că se prăbuşeşte, dar în interior, ca şi cum una sau două vertebre s-ar fi rupt. Tremurând, roşu ca focul, ocoli biroul şi puse mâna pe mouse-ul calculatorului. Dădu clic de câteva ori — Narcis putea vedea lista reflectată în ochelarii lui. Cu o mână tremurătoare, escrocul puse în funcţiune imprimanta.

— Beţi o înghiţitură, îl sfătui Narcis, vă va fi mai bine.

Docil, omul deschise un frigider mic ascuns în spatele bidonului de apă, în colţul biroului. Scoase o cutie de cola zero.

— Aveţi una şi pentru mine?

Trecură aşa câteva secunde ireale. Narcis îl ţinea în continuare în bătaia armei. Băură în tăcere în timp ce imprimanta

zumzăia. La dreapta observă o fotografie mare, alb-negru, reprezentând un bărbat chel, cu o privire întunecată şi intensă şi care avea pantalonii prinşi cu bretele. Ţinea în mână o trompetă de hârtie.

— Cine e?

— Adolf Wolfli. Organizez o retrospectivă. Cel mai mare pictor de artă brută din toate timpurile.

Narcis fixă privirea incandescentă.

— Era nebun?

Pernathy începu să vorbească foarte repede, scoţând din sintaxa lui punctele şi virgulele:

— Am putea spune asta, da. După mai multe tentative de viol asupra copiilor, a fost declarat iresponsabil. A fost internat într-un azil lângă Berna. Nu l-a mai părăsit niciodată. Acolo a început să deseneze. Nu avea dreptul decât la un creion şi două foi de hârtie de ziar neimprimate pe săptămână. Uneori desena cu o mină de doar câţiva milimetri. A acoperit mii şi mii de pagini. Când a murit, celula lui era ticsită de jos şi până sus de desene şi de cărţi legate de mână.

— Trompeta de hârtie: pentru ce?

— Îşi cânta propria muzică folosindu-se de acest sul. Nu era muzician, dar pretindea că aude note în adâncul creierului său.

Narcis fu cuprins de ameţeală. Un criminal nebun care şi-a înecat izbucnirile violente în portative şi arabescuri infinite. La fel ca el?

— Lista, zise cu o voce spartă.

Îi întinse foaia de hârtie imprimată. Faţa congestionată îşi regăsise o culoare rezonabilă. Corpul i se îndreptase sub ţesătura de calitate. Părea grăbit să scape de nebun.

Narcis aruncă o privire asupra numelor — toţi era necunoscuţi. Cea mai mare parte erau din Paris. Uşor de găsit. În faţa fiecărui nume, titlul lucrării pe care o cumpărase. *Senatorul. Poştaşul. Amiralul...*

Îşi puse din nou pistolul la spate şi o luă spre uşă, când îi veni altă idee:

— Vorbeşte-mi despre Courbet, îi spuse, trecând brusc la persoana a doua singular.

— Courbet? Care de la Courbet?

— Vorbeşte-mi despre *Omul rănit.*

— Nu sunt specialist în această perioadă.

— Spune-mi ce ştii.

— Mi se pare că a pictat acest autoportret în anii 1840 sau 1850. Aşa ceva. Este un exemplu celebru de repictare.

— Un exemplu de ce? Cum ai spus?

— De repictare. Aşa se numeşte o pânză pe care artistul a corectat-o într-o manieră importantă. Sau peste care a pictat cu grijă alt tablou.

Fraza îi explodă în cap. *Pictura mea nu este decât o repictare.* Narcis nu voia să spună că pictura lui era o remuşcare, ci că pictase de fapt altceva pe pânzele sale. De fapt gândul său fusese: *Nu trebuie să-ţi pese de ce vezi. Pictura mea nu este decât o repictare. Autoportretele sale nu erau decât camuflaje...*

— *Omul rănit.* Povesteşte-mi.

— Este un caz de şcoală, reluă Pernathy cu o voce mai puţin grăbită. Istoricii se tot întrebau de ce s-a reprezentat Courbet sub trăsăturile unui om culcat sub un arbore, rănit la inimă. Au înţeles mult mai târziu că acel tablou ascundea un secret. La început, Courbet s-a pictat împreună cu logodnica lui. Până să termine tabloul, fata l-a părăsit. Rănit de moarte, Courbet a şters-o din tablou şi a înlocuit-o simbolic cu pata de sânge de la inimă. Bărbatul era rănit din dragoste.

Cu toată febrilitatea sa, Narcis aprecie anecdota:

— Şi cum s-a descoperit asta?

— Au pus pânza sub raze X în 1972. Sub pictura de deasupra, silueta logodnicei apare clar la pieptul lui Courbet lungit pe iarbă.

Sângele îi pulsa în cap. Degetele îi tremurau. Sub fiecare dintre tablourile lui exista o altă lucrare. Un adevăr care era legat de identitatea sa originară sau de crimele ucigaşului de cerşetori.

Un adevăr pe care ar fi putut să îl vadă apărând sub razele X.

Înainte de a ieşi pe uşă, îl avertiză:

— Atât pentru tine, cât şi pentru mine, ar fi mai bine să nu ne fi văzut niciodată.

— Înţeleg.

— Nu înţelegi nimic şi e mai bine aşa. Şi te sfătuiesc să nu-ţi avertizezi clienţii în legătură cu vizita mea. Sau o să mă întorc.

***

Narcis avea impresia că era în posesia listei membrilor unei grupări secrete. Un grup de iniţiaţi care se hrăneau cu propria lui nebunie. Vampiri psihici. Voyeuri perverşi. Pentru fiecare colecţionar, documentul indica nu doar adresa, ci şi codul de intrare, iniţialele interfonului, numărul de telefon. Galeria Pernathy livrase fiecare tablou la domiciliu. Informaţiile practice fuseseră ataşate fişierului. Nu mai avea decât să sune la uşă.

Narcis simţea că reînvie la Paris. Era o zi gri, cum doar capitala ştia să producă. Nici nori, nici ploaie. Doar o perdea aspră, umedă, poluată, o pânză murdară care apăsa peste tot oraşul. Ceva care parcă nu avea nici început şi nici sfârşit, nicio şansă de evoluţie pe parcursul zilei. Jubila. Rahatul ăsta, această monotonie erau baza originii sale.

Primul cumpărător de pe listă, Whalid El-Khoury, locuia în partea de jos a străzii Foch. Ceru şoferului de taxi să-l aştepte în faţa imobilului şi trecu lejer peste toate obstacolele. Codul uşii de la intrare. Codul imobilului. Interfonul. Vizita

se opri aici. El-Khoury nu era acasă. Narcis încercă să negocieze cu majordomul: putea să urce şi să lase pachetul? Spera cel puţin să intre în apartament şi să vadă pânza. Servitorul îl sfătui să lase pachetul la administrator.

Narcis îi dădu şoferului o altă adresă, cea mai apropiată de strada Foch: un pasaj situat pe Victor Hugo. Îşi organizase deja în minte periplul, în funcţie de poziţia geografică a fiecărui colecţionar.

Pe străduţe, vile şi imobile se ascundeau cu grijă în spatele brazilor şi al chiparoşilor. Fiecare reşedinţă părea că ilustrează maxima: *Ca să trăim fericiţi, trăim ascunşi.* Dar conacul lui Simon Amsallem, cel de-al doilea tip, era exact contrariul acestei zicale. Era o clădire de la începutul secolului XX, încărcată cu ornamente de inspiraţie atât maură, cât şi italiană, renovată în stuc alb. Turnuleţe, rotonde, cariatide, balcoane, balustrade: totul se înghesuia fără nici cea mai mică logică sau echilibru. Casa lui Amsallem pocnea în frig ca un dop de şampanie.

Narcis se prezentă la interfon. Fu imediat primit de un majordom filipinez. Îşi dădu numele de artist. Fără un cuvânt, omul plecă să-şi anunţe şeful. Rămase singur într-un vestibul cu dale albe şi negre. Pe pereţi, luminate simplu cu şiruri de becuri, erau atârnate pânze. Artă brută şi din cea mai pură.

Un tablou mare din cartoane de ambalaje creionate reprezenta o vedere aeriană a unui sat brăzdat de străzi şi drumuri. Dacă te plasai la distanţa corespunzătoare, vedeai că axele trasau faţa unei vrăjitoare cu gura deschisă, gata să înghită burgul. Un triptic în cretă reprezenta aceeaşi figură, deformată în trei expresii distincte. Stupoare. Angoasă. Teroare. Ochii injectaţi, umbrele violacee, fondurile chinuite — totul părea trasat cu sânge.

Alte pânze descriau, într-un stil apropiat de cel al benzilor desenate americane din anii 1960, scene din viaţa

cotidiană franceză: mersul la piaţă, aperitivele la cafenea, serbările câmpeneşti... Tablourile ar fi putut fi reconfortante, dar personajele urlau în tăcere, arătându-şi dinţii, înconjurate de cadavre în putrefacţie şi de animale eviscerate...

— Narcis, eşti chiar tu?

Se răsuci şi văzu un bărbat corpolent, în halat alb. Purta ochelari de aviator şi o kippa prinsă cu agrafe de părul lui cărunt. Transpirat, avea un prosop în jurul gâtului. Pesemne ieşise de la o şedinţă de gimnastică. Narcis se întrebă dacă stătea cu kippa şi în timpul exerciţiilor.

Omul îl strânse în braţe ca şi cum s-ar fi revăzut după o lungă absenţă, după care îl privi câteva secunde, izbucnind în râs.

— Mă bucur să te văd şi în carne şi oase, bătrâne! Sunt luni de când dorm cu mutra ta deasupra patului!

Cu un gest, făcu semn spre un salon mare la dreapta. Narcis intră în camera care reînnoia stilul ostentativ de afară. Canapele de catifea aurite. Perne de blană albe. Covoare orientale dispuse în unghiuri diferite pe pardoseala de marmură. O menoră, candelabrul cu şapte braţe al evreilor, trona pe şemineu. Impozant, imens, merita numele de „Cei şapte ochi ai lui Dumnezeu".

Şi din nou, artă *outsider*. Sculpturi cu exagerări primitive, construite din cutii de conserve. Pânze naive, pictate pe materiale recuperate. Schiţe pline de inscripţii misterioase. Narcis se duse cu gândul la o fanfară plină de ţiuituri, tingiri şi tobe. Ansamblul nu ar fi părut nelalocul lui în acest decor de gablonţuri.

Colecţionarul se prăbuşi pe una dintre canapele. Sub bluza de trening descheiată avea un tricou pe care era scris FAITH cu litere gotice.

— Stai jos. Ţigară?

— Nu, mulţumesc, răspunse Narcis, instalându-se în faţa interlocutorului său.

Amsallem luă un trabuc dintr-o cutie chinezească lăcuită şi îi închise capacul cu o mişcare. Cu un cuţitaş cu mâner de fildeş tăie capătul trabucului. Apoi îl puse între dinţii strălucitori şi îl aprinse într-un nor de fum albăstriu. Maşina se pornise.

— Ce mă pasionează la arta brută, începu el ca şi cum ar fi pornit un interviu, este libertatea. Puritatea. Ştii cum o definea Dubuffet?

Narcis dădu din cap politicos că „nu".

Celălalt continuă pe un ton glumeţ:

— „Înţelegem prin aceasta, lucrări artistice executate de persoane fără niciun fel de cultură artistică. Arta unde se manifestă doar funcţia invenţiei, şi nu cele, constante în arta culturală, ale cameleonului şi maimuţei." Nu-i rău, nu?

Scoase o dâră lungă de fum şi deveni brusc serios.

— Singura otravă, spuse el pe un ton grav, este cultura. Ea înăbuşă originalitatea, individualitatea, creativitatea. Îşi agită trabucul. Ea impune împuţitul ei de mesaj politic!

Narcis îl aproba în continuare. Îşi mai dădea cinci minute înainte de a trece la scopul vizitei sale. Oratorul îşi puse picioarele pe măsuţa joasă — purta pantofi Nike cu motive aurii.

— Vrei un exemplu? Iată unul. Ia, de pildă, Fecioara cu pruncul, din Renaştere. Vinci, Tiţian, Bellini... Magnific, de acord, dar există un detaliu care nu merge, prietene. Micul Iisus nu este niciodată circumcis! *Mazel tov*! La catolici, Cristos nu mai este nici măcar evreu!

Amsallem îşi adună picioarele şi se apleacă spre Narcis cu un aer conspirativ.

— Timp de secole, arta a lins în cur puterea! A întreţinut cele mai rele minciuni. A hrănit ura faţă de evrei în Europa! Toate aceste tablouri cu micuţele lor puţe de creştin au pregătit terenul antisemitismului!

Îşi privi ceasul şi întrebă brusc:

— Ce vrei de fapt?

Narcis îi răspunse tot aşa:

— Să-mi văd tabloul.

— Nimic mai uşor. Este la mine în cameră. Asta e tot?

— Nu. Vreau... Aş vrea să-l împrumut pentru o zi.

— De ce?

— Trebuie să verific ceva. Vi-l dau după aceea imediat înapoi.

Fără cea mai mică ezitare, Amsallem îi întinse mâna peste măsuţă:

— *De acord*! Ţi-l dau, prietene. Am încredere.

Narcis bătu palma dezorientat. Se aştepta să fie mai dificil. Amsallem ghici surprinderea lui. Îşi scoase trabucul din gura cărnoasă şi scoase iarăşi o dâră lungă de fum:

— În Franţa, aveţi o chestie care se numeşte dreptul moral al artistului. Sunt de acord cu asta. Am cumpărat tabloul tău, bătrâne, dar tu rămâi autorul lui. Pânza aceasta va fi întotdeauna a ta, şi peste secole! Se ridică dintr-o mişcare. Urmează-mă.

Narcis o luă după el pe un culoar tapisat cu satin negru. Aurării, tapete şi marmuri se vedeau din pragul fiecărei camere. Busturi italiene, tapiserii, mobile stil se aglomerau ca într-un anticariat veneţian.

Amsallem intră într-o cameră unde trona un pat alb cu auriu. Pe perete, într-o ramă de 100 pe 60 de centimetri, se afla tabloul lui. Colecţionarul îl avea pe *Clovn*. Impecabil, cu faţa albă, cu cele două linii negre care îi brăzdau ochii, cu trompeta şi balonul lui.

Narcis se apropie. Regăsea tonurile ruginii, violenţa trăsăturilor, distorsiunea sarcastică a feţei, dar descoperea acum şi relieful pânzei sale. *O pictură pe care trebuie atât să o priveşti, cât şi să o contempli*. Culorile se ridicau precum torentele de lavă şi desenau curbe ameţitoare, violente, vehemente. Clovnul era privit de jos în sus şi părea să domine

lumea. Totodată, machiajul lui derizoriu, expresia lui plină de angoasă, mizerabilă, îi anulau orice suveranitate. Tabloul arăta în acelaşi timp un tiran şi un sclav, un dominator şi un dominat. Poate un simbol ascuns al destinului său...

Amsallem îl bătu pe spate:

— Ai geniu, bătrâne. Fără nicio îndoială!

— Matrioşka, începu el, vă spune ceva?

— Păpuşile ruseşti? Nu. De ce?

— N-are importanţă.

Dintr-o mişcare, Amsallem scoase tabloul din ramă şi, cu tonul servil al unui vânzător în magazin, întrebă:

— Vi-l împachetez, domnule?

***

— Ce se întâmplă cu Narcis astăzi?

Philippe Pernathy se agita în costumul lui gri de flanel. În jurul său pânze stranii se multiplicau pe pereţii albi. Un fel de partituri bizare, cu portative circulare, desfăşurând mii de note şi de figuri întrebătoare.

Anaïs se simţea într-o formă de zile mari. Amfetaminele continuau să-şi facă efectul. După ce îl anunţase pe Crosnier, se dusese ţintă la aeroportul din Nisa. Sticletele marsiliez preluase ştafeta. Acceptase chiar să nu spună nimic despre prezenţa ei la scena crimei. Luase un zbor spre Paris la 10:20 — urmărind în continuare călătoria mercenarilor pe iPhone: pe când se îmbarca ea, ei intrau prin poarta La Chapelle.

Aterizase o oră mai târziu. Tipii ajunseseră pe strada Turenne, unde petrecuseră aproape 20 de minute în dreptul numerelor 18-20. În acelaşi timp, ea închiriase o maşină la Orly — temându-se o clipă că fata de la Avis va refuza să-i facă un contract, aşa de drogată arăta. În cele din urmă, o luase din loc la bordul unui Opel Corsa, dotat cu GPS — nu cunoştea atât de bine Parisul ca să se descurce singură.

Între timp, tipii părăsiseră Turenne pentru strada Foch. Era evident că urmau un itinerar precis, dar Anaïs încă nu îşi putea imagina care. Tot ce spera era ca ei să nu-şi paveze drumul cu cadavre.

Când ajunse pe strada Turenne, deschise uşa galeriei Pernathy pur şi simplu din instinct. Bun instinct. Omul îi dăduse informaţii preţioase. Narcis fusese pictor la Villa Corto. Pernathy vânduse de curând toate lucrările cunoscute ale maestrului — cam treizeci, realizate între septembrie şi octombrie 2009 — unor colecţionari parizieni.

Aceste răspunsuri erau mai mult sau mai puţin ceea ce şi aştepta. Înainte de a fi fost Mathias Freire, psihiatru, Victor Janusz, vagabond, frumosul misterios fusese Narcis, pictor nebun internat în împrejurimile Nisei...

Curatorul îi arătase mai multe fotografii cu pânzele lui: autoportrete bizare, unde artistul se pictase în pielea unor personaje costumate. Tablourile băteau în roşu — sângele — şi exprimau două tendinţe: jumătate epice, jumătate sarcastice. Ai fi zis că sunt imnuri, dar imnuri masacrate de o orchestră care cântă fals.

— Cine a venit astăzi să vă vorbească despre Narcis?

Omul lăsă să-i scape un oftat.

— Chiar Narcis.

— La ce oră?

— Pe la 11.

Era ora la care ucigaşii staţionaseră în faţa galeriei. Deci avusese dreptate. Îşi regăsiseră prada. O urmăreau, aşteptând ocazia să o ucidă. Inima i se strânse în piept.

— Ce voia?

— Să-şi vadă tablourile.

— I le-aţi arătat?

— Imposibil. Le-am vândut pe toate. Mi-a cerut lista colecţionarilor care le-au achiziţionat.

— I-aţi dat-o?

— Era înarmat!

Anaïs aruncă o privire pe iPhone: Audiul, după ce staţionase pe Victor Hugo, pornise în direcţia Trocadéro. Din instinct, ghici: Janusz făcea turul colecţionarilor cu vânătorii pe urmele lui.

— Faceţi-mi o copie a listei. Imediat.

— E... e confidenţial. E...

— Vă sfătuiesc să o imprimaţi înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Pentru dumneavoastră.

Curatorul ocoli biroul şi se apleacă spre calculator. Aproape instantaneu imprimanta porni. Anaïs privea din nou telefonul. Asasinii trecuseră pe Malul Stâng.

— Poftim.

Curatorul puse lista pe birou.

— Aveţi un marker? întrebă ea.

Pernathy îi dădu un marker portocaliu. Lista conţinea vreo douăzeci de nume — majoritatea în Paris. Le coloră pe cel al lui Whalid El-Khoury, strada Foch, apoi pe cel al lui Simon Amsallem, Villa Victor-Hugo. Care va fi următorul colecţionar? Se uită din nou pe iPhone: ucigaşii urcau pe chei în direcţia bulevardului Saint-Germain.

— Narcis mai voia ceva? întrebă ea, revenind la Pernathy.

— Nimic. A plecat cu lista. Asta a fost tot.

— N-aţi mai avut şi altă vizită în dimineaţa asta?

— Nu.

Ceva nu se potrivea. Dacă ucigaşii ar fi vrut să-l omoare pe Janusz, ar fi făcut-o deja. Ce aşteptau? Voiau să ştie ce caută? Şi el, de ce să vrea să-şi revadă pânzele? Conţineau oare tablourile vreo informaţie? Un secret pe care Narcis îl ascunsese în ele. *Un secret pe care îl uitase şi pe care căuta să îl descopere.*

Audiul continua să se deplaseze. După lista sa, ar fi trebuit să se oprească la domiciliul lui Hervé Latannerie, pe strada Surcouf 75007 PARIS, dar depăşiseră strada aceasta şi ajunseseră în Place des Invalides.

— Narcis v-a mai spus şi altceva?

— Nu. Sau mă rog, da. Mi-a pus întrebări despre Gustave Courbet.

— Ce fel de întrebări?

— Se interesa de unul dintre autoportretele sale. *Omul rănit.*

— Fiţi mai exact. Vreau să ştiu cuvânt cu cuvânt ce v-a întrebat.

— Voia să ştie ce este un repictat.

— Nici eu nu ştiu.

— O pânză pe care pictorul a corectat-o în mare parte. Sau pe care a repictat-o în întregime.

Furnicături prin cap. Se apropia de un adevăr crucial.

— *Omul rănit* este un repictat?

— Da, unul dintre cele mai faimoase. Mereu s-a pus întrebarea de ce Courbet se reprezentase sub trăsăturile unui om care trăgea să moară sub un copac, rănit în inimă. În anii 1970 au trecut pânza prin raze X şi au descoperit că iniţial schiţase o altă scenă, cu logodnica lui de pe atunci. Înainte de a termina tabloul, fata l-a părăsit. Courbet a transformat tabloul şi s-a reprezentat agonizând, atins în inimă. Simbolul vorbeşte de la sine.

Ideea îi aprinse creierii. Pânzele lui Narcis erau repictări. Sub autoportrete, artistul pictase *altceva* — un secret pe care căuta şi el să îl identifice şi pe care ticăloşii îl urmăreau şi ei. Narcis îşi recupera pânzele pentru a le trece prin raze X.

iPhone-ul. Vânătorii o luaseră pe strada Bac şi se opriseră în colţul străzii Montalembert. Reciti lista. Un nume îi sări în ochi: Sylvain Reinhardt locuia la un număr pe strada aceasta.

Se grăbi spre ieşire, când un ultim reflex o reţinu:

— *Omul rănit*, aveţi vreo reproducere?

— Cred că da. Într-o monografie. Eu...

— Căutaţi-o.

— Dar...

— Grăbiţi-vă.

Pernathy dispăru. Anaïs nu încercă să îşi ordoneze ideile. Zvâcnetul sângelui înlocuise orice gând, orice raţionament.

— Iat-o.

Pernathy ţinea o carte deschisă în mână. *Omul rănit* se odihnea la baza unui copac, acoperit cu mantaua ca o cuvertură. Scena plutea într-o penumbră poleită cu aur, fremătătoare. Umbra pe care capul lui se sprijinea evoca un vis dintr-o rădăcină neagră. Frumosul adormit ţinea mâna stângă pe un pliu al hainei, în timp ce braţul lui drept dispărea sub manta.

Pe pieptarul stâng al cămăşii sale albe o pată roşie străpungea pânza. Aproape de pictor odihnea o spadă. Anaïs reacţionă ca un poliţist. Îşi spuse că acest tablou este scena unei crime şi că acea lamă era o pistă falsă. Victima voise să ascundă de ceilalţi adevăratul ucigaş — nu un rival cu care încrucişase sabia, ci o femeie cu care încrucişase carnea...

— Aveţi radiografia tabloului?

— E aici.

Pernathy întoarse pagina. Anaïs văzu acelaşi tablou în negru şi alb. O lumină albă iradia şi îl transforma într-un peisaj lunar. Un detaliu era altfel: în locul pliului mantalei, o femeie era cuibărită la pieptul pictorului. Un spectru imaterial — care semăna cu clişeele trucate de la începutul secolului XX, chipurile luate de la scenele de spiritism.

Femeia rămăsese sub pictură. Mulţumi curatorului şi plecă, mergând cu un pas nesigur. În confuzia din capul ei, înţelese că se temea mai mult ca orice de o altă posibilitate. Ca pânzele lui Narcis să nu ascundă şi ele fantoma unei foste.

***

Sylvain Reinhardt trăia în întuneric.

Deschisese uşa cu precauţie, ieşind din umbră, dar lăsând lanţul de la uşă pus. În casa scărilor, aplicele difuzau o lumină slabă, ca lămpile cu parafină din fundul unei mine.

— Vă recunosc, spuse bărbatul. Sunteţi Narcis.

Înclină capul în semn de încuviinţare.

— Nu cumpăr niciodată direct de la artist, îl preveni Reinhardt.

Narcis ţinea sub braţ tabloul învelit în plastic.

— Nu vând.

— Atunci ce doriţi?

— Pot să intru mai întâi?

Fără tragere de inimă, Sylvain scoase lanţul, deschise uşa şi se retrase în vestibul. Narcis intră în obscuritate. Ghicea volumele, parchetul, plafoanele foarte înalte, liniile spaţioase ale unui apartament haussmanian.

Câteva secunde se scurseră aşa, în tăcere, cu cei doi stând nemişcaţi. În cele din urmă, Reinhardt închise uşa şi o încuie. Ochii lui Narcis se obişnuiau cu întunericul. Un apartament cu două camere. Obloanele trase. Mobile acoperite cu huse gri. Domnea o căldură sufocantă.

— Ce vreţi?

Tonul era agresiv. Narcis se uită la gazda lui. Purta nişte jeanşi spălăciţi, un pulover la baza gâtului, mocasini. Pentru moment, nu avea faţă.

— Voiam să vă întâlnesc, spuse Narcis prudent.

— Evit contactul cu artiştii ale căror opere le cumpăr. E regula mea. Orice s-ar spune, emoţia artistică trebuie să rămână neutră, obiectivă, imparţială.

Reinhardt schiţă o mişcare spre salonul din dreapta. Narcis o luă în direcţia aceea. Camera nu era în dezordine, dar trăda abandonul, neglijenţa. Un strat de praf acoperea fiecare obiect. Un miros închis îţi crispa nările. Urme mai închise se conturau pe jos — covoare. Narcis le imagina murdare, roase, acoperite cu păr...

Înaintă şi mai mult. Candelabre, fotolii, gheridoane pluteau prin tenebre. Un basorelief sculptat pe peretele din dreapta — titani din profil, amintind de hieroglifele

egiptene. *Un apartament de familie,* îşi spuse. Pereţii, mobilierul, covoarele aparţineau sângelui lui Sylvain Reinhardt tot atât de sigur ca şi forma nasului său sau alte atavisme ale strămoşilor lui. Locul nu era decât o prelungire a patrimoniului său genetic.

Se întoarse şi zâmbi:

— Aveţi o colecţie de artă brută?

Îşi distingea mai bine interlocutorul. Reinhardt avea un cap de mort, în sens propriu. Pielea sa, fină, întinsă, pergamentată, se mula pe fiecare detaliu al muşchilor şi oaselor lui. Linia părului foarte retrasă. Orbite adânci. Maxilare şi dinţi proeminenţi. Imposibil să-i apreciezi vârsta. Când îl priveai, nu te gândeai în termeni de ani, ci de generaţii.

Un soi pursânge.

— E aici. În jurul dumneavoastră.

Atunci o văzu. Tablourile nu erau nici înrămate, nici atârnate. Erau doar aşezate de-a lungul pereţilor. În semiîntuneric se confundau cu tapetul tern la culoare. Suprapuneri inextricabile, forme curbilinii. Mici personaje creionate cu ciocuri de pasăre. Capete rotunde cu dinţi nenumăraţi...

— De ce trăiţi aşa? întrebă Narcis. În întuneric?

— Din cauza tablourilor. Lumina deteriorează culorile.

Narcis se întreba dacă gazda lui glumeşte. Avea un ton superior. Ca şi cum fiecare cuvânt, fiecare silabă l-ar fi dezgustat.

— Lumina este raţiunea de a exista a picturii.

Fraza îi scăpase — artistul din el vorbise. Reinhardt râse. Un fel de cotcodăcit batjocoritor.

Se apropie de alte lucrări. Oameni cu feţe de pisici. Fetiţe de culoarea fantomelor. Măşti de carton cu ochi scobiţi.

— Tatăl meu era prieten cu Dubuffet, spuse Reinhardt ca o scuză. Eu îi continui colecţia.

Narcis nu se înşelase. Acest fiu de familie era prizonier al originilor sale cum era prizonier al colecţiei sale. Lucrările

acelea, pereţii aceia evocau marile petale negre ale unei plante carnivore care îl devora lent.

— Ce vrei de fapt, ticălosule? întrebă brusc. Ce vrei de la mine?

Narcis se întoarse, surprins de schimbarea de ton. Reinhardt ţinea în mână un pistolet. Se distingea doar ţeava în obscuritate. Patul era doar bănuit.

— Vrei să mă jefuieşti, nu?

Fără să îşi piardă calmul, Narcis trecu la tutuit:

— Într-o zi, la muzeul Luxembourg, gardienii au surprins un bătrân, înarmat cu o paletă şi cu pensule, care picta pe furiş un tablou expus al lui Pierre Bonnard. Tipii l-au azvârlit pe nebun afară. Era chiar Bonnard.

Reinhardt rânji din nou. Dinţii îi erau stricaţi.

— Se spune aceeaşi poveste şi despre Oscar Kokoschka.

— Un pictor nu îşi termină niciodată opera.

— Adică?

— Vreau să-mi retuşez tabloul. Cel pe care l-ai cumpărat. *Poştaşul*. Vreau să-l iau. Pentru o zi sau două.

Reinhardt nu se aştepta la această cerere. Atenţia îi slăbi pentru o clipă. Narcis îl lovi peste încheietură cu muchia mâinii stângi şi cu cealaltă mână scoase arma. Moştenitorul dădu drumul unui strigăt ascuţit — un urlet de nevăstuică. Narcis îl prinse de gât şi îl propti de perete, cu arma sub nas. Glock-ul lui era mult mai convingător ca arma lui miniaturală.

— Unde îmi e tabloul?

Niciun răspuns. Omul se prăbuşea, fără să-şi piardă cunoştinţa.

— Dă-mi tabloul şi te las în cuşca ta.

În genunchi, viţa nobilă îl privea stupefiat. Ochii lui plini de lacrimi străluceau ca o pereche de lumânări, care îi dădeau un aer solemn.

— Unde îmi e tabloul, ticălosule?

— Nu... nu-i aici.
— Unde e?
— În depozit.
— Care unde e?
— Jos. În curte. Un atelier.
Narcis îl ridică în picioare dintr-o mişcare şi îi arătă uşa:
— După tine.

***

— Sticleţii din Nisa m-au sunat. Au descins la Villa Corto.
— Şi?
— Nimic. Nu urme, nu indicii. Imposibil de aflat cine i-a omorât pe doctor şi pe infirmierii lui. Cât despre martori, i-ai văzut.
— Nimeni nu a vorbit despre mine?
— Nimeni nu e în stare să vorbească despre nu contează ce.
În maşina ei închiriată, Anaïs asculta vocea lui Crosnier ca şi cum ar fi venit de pe o altă planetă. Era la pândă, ascunsă de zece minute pe strada Bac, colţ cu Montalembert, o arteră oblică, foarte scurtă, care dădea spre un edificiu prestigios, cel al Editurii Gallimard, marcat doar cu o siglă simplă „NRF".
— Asta e tot?
— Fer-Blanc a murit.
Anaïs nici nu crezuse că îşi va mai reveni. Şi oricum, trecuseră de asta. Îşi pusese pistolul pe genunchi. Cei doi cerberi erau sub ochii ei, la câţiva zeci de metri, în picioare aproape de Audiul staţionat în faţă la Monoprix-ul ce făcea colţ cu strada Bac. Verificase deja dacă numărul corespunde, iar oamenii aveau semnalmentele pe care le ştia. Pardesie de lână negre. Costume Hugo Boss. Două capete de înalţi funcţionari, siguri pe ţinuta şi pe puterea lor.
Măsurau spaţiul din jurul maşinii, ca nişte şoferi obişnuiţi, ridicând din când în când privirea spre faţada de la

numărul 1 de pe strada Montalembert. Narcis era înăuntru. Undeva, la unul din etaje, la Sylvain Reinhardt.

— Te sun mai târziu.

Narcis tocmai ieşea din imobil, cu două tablouri sub braţ. Unul învelit în plastic, celălalt înfăşurat strâns într-o cârpă. Mercenarii se puseră în mişcare. Anaïs deschise portiera. Victor Janusz, alias Mathias Freire, alias Narcis, întorsese spatele Editurii Gallimard şi se îndrepta spre strada Bac.

Trecu de intrarea la hotel Montalembert, de intrarea la hotel Pont-Royal şi era în dreptul unui restaurant, Atelier de Robuchon. Cu pânzele în mână, avea aerul unui somnambul. Privea drept înainte, dar parcă nu vedea nimic. Parcă slăbise trei sau patru kilograme de când îl văzuse ultima oară, în apartamentul lui anonim.

Ucigaşii traversaseră deja strada, în gazul ţevilor de eşapament, ocolind maşinile oprite în trafic. Anaïs închise portiera fără zgomot şi scoase piedica pistolului. Vânătorii erau doar la câţiva metri de prada lor. Anaïs puse degetul pe trăgaci. Mergea în aceeaşi direcţie cu ei, gata să traverseze şoseaua. Ucigaşii băgară mâna în pardesie. Anaïs ridică braţul.

Nu se întâmplă nimic.

Câinii de pază încremeniseră.

Narcis tocmai intra într-un centru de imagistică medical aflat alături de o farmacie, la numărul 9 pe Montalembert. Anaïs vârî arma sub haină. Pe panou scria: SCANNER — RADIOLOGIE COMPUTERIZATĂ — MAMOGRAFIE — ECOGRAFIE...

Narcis îi urma ideea. Recuperase un tablou de la Simon Amsallem şi un altul de la Sylvain Reinhardt. Mergea acum să le treacă prin raze X.

Cei doi bărbaţi se duseră la loc lângă maşina lor. Anaïs îi imită, revenind la Opel. Se repezi în maşină. Era sigură că nu o văzuseră. Circulaţia era într-un punct mort. Maşinile mergeau bară la bară. Claxoane nervoase. Feţe încruntate în spatele parbrizelor. Ce ar fi putut să se întâmple aici?

Îşi observă duşmanii cu coada ochiului. Le admira calmul, eleganţa, familiaritatea liniştită pe care o aveau cu moartea. 1,85 înălţime, laţi în spate. Sub pardesie, haina era încheiată până sus, iar dunga de la pantaloni era impecabilă, ca la italieni. Unul dintre ei avea păr argintiu şi ochelari de baga, model Tom Ford. Al doilea era blond-roşcat, cu păr deja rar. Două feţe frumoase, cu trăsături regulate. Care respirau proximitatea faţă de putere, siguranţa că erau de neatins.

Spre deosebire de ei, ea se simţea la pământ. Duhnea. Era transpirată. Era murdară. Mâinile îi tremurau. Se gândea la filmele italiene la care se uita cu tatăl ei. Duelurile pe fundalul arenelor sau al unor cimitire hieratice. Stăpânirea absolută a eroilor. Sângele lor rece, incoruptibil. Cei doi mercenari aveau faţă. Nu şi ea.

Pentru o clipă, fu tentată să anunţe forţele de poliţie din cartier. Nu. Vor vedea imediat sosirea poterei. Şi vor dispărea scurt. Or, ea voia să ştie cine sunt, ce aveau în burtă şi pentru cine lucrau. O altă ipoteză. Să intre după Narcis în centrul de imagistică medicală. Să îl supună. Să fugă cu el pe o ieşire de urgenţă. Nici asta nu era posibil. Se va panica. Va face uz de armă. Nu puteai avea încredere în amatori.

Îşi puse pistolul pe genunchi. Strânse volanul cu toată puterea, încercând să-şi calmeze tremuratul din antebraţe. *Cu un Lexomil, ar merge mai bine.* Dar să asociezi un anxiolitic cu amfetamina era ca şi cum ai fi făcut pipi pe o vâlvătaie.

Va aştepta.

Trebuia să aştepte.

***

— Domnul Narcis?

Se ridică dintr-o mişcare, cu pânzele sub braţ. Dăduse acest nume la ghişeu fără să se gândească. Nu avea nici asigurare medicală, nici trimitere, dar secretarele se arătaseră

înțelegătoare. Pretinsese că îl doare cotul în urma unei căderi. Îl instalaseră în sala de așteptare. Ceilalți pacienți nu îi acordară nicio atenție.

— Pe aici, vă rog.

Secretara o luă la dreapta, pe culoar. Lovi tablourile de colțul peretelui.

— Vreți să le lăsați la recepție? Vă va fi mai ușor în vestiar.

— Mulțumesc, le țin cu mine.

Mergea în spatele femeii. Se simțea într-o stare critică. Sesiunea de violență de la Reinhardt îi agravase teama. Cea de-a doua pânză din depozit îi dăduse lovitura de grație. De data asta se reprezentase în costum de poștaș din anii 1980. Cu șapcă și haină bleu-gri, cu ecusonul vremii: un avion în origami. Ce ascundeau aceste portrete absurde?

Asistenta se opri în fața unei uși și reveni asupra problemei:

— Sunteți sigur că vreți să le păstrați?

— Mulțumesc. Mă descurc.

Răsuci clanța și îl invită să intre într-o cabină strâmtă care dădea spre o altă ușă.

— Dezbrăcați-vă. Doamna radiolog va veni să vă cheme.

Narcis se încuie și așteptă fără să-și scoată haina, punând pânzele pe bancheta din vestiar. După un minut, o altă femeie deschise cea de a doua ușă.

— Nu v-ați dezbrăcat încă? întrebă pe un ton sec.

Narcis o măsură din priviri. Brunetă, machiată puternic, tocuri înalte, reprezenta forțe contradictorii. Știință și rigoare în ceea ce privea halatul alb, provocare și senzualitate în ceea ce privea viața civilă.

Optă pentru maniera blândă:

— Cererea mea este un pic mai specială, spuse cu un surâs pe buze. Am nevoie să fac o radiografie acestor două tablouri și...

— Imposibil, i-o tăie tehniciana. Mașinile noastre nu sunt concepute pentru așa ceva.

— Vă asigur că este o practică foarte curentă. În laboratoarele aflate în muzeele din Franța se...

— Îmi pare rău, ați greșit adresa.

Îl împingea din nou spre cabină. Narcis transpira abundent, cu zâmbetul înghețat pe buze:

— Îmi permit să insist. Este suficient să...

— Domnule, fiți amabil. Alți pacienți așteaptă. Noi...

Se dădu brusc înapoi. Narcis ațintea spre ea Glock-ul. Luase tablourile cu mâna stângă, intrase în cabinetul de consultații și închisese ușa cu piciorul.

— Ce... ce... ?

Tot cu mâna stângă, Narcis smulgea folia de plastic de pe *Clovn*.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea se precipită. Unghiile lăcuite striviră bulele de aer în timp ce rupea plasticul, dând la iveală pânza în culori sangvine. Clovnul cu fața lui albă și surâsul lui trist își făcu apariția.

Narcis se dădu înapoi — o ținea sub ochi pe radiologă, cu amândouă mâinile încleștate pe Glock.

— Pune naibii tabloul în aparat!

Neîndemânatică, femeia așeză pânza pe masa de examinare.

— Caseta acum. În stativ.

Pronunțase cuvintele fără să le caute — termeni tehnici medicali. Femeia îi aruncă o privire derutată. Manevră și declanșă iradierea. Pe masa de oțel, clovnul se uita la Narcis cu ochii lui negri. Parcă își bătea joc de el. Ca și cum ar fi cunoscut surpriza pe care i-o pregătea sub lac și culori.

— Celălalt acum, șuieră printre dinți. Repede.

Radiologa smulse caseta din dulap. Obiectul îi scăpă pe jos cu un zgomot metalic. Se repezi să o ia de pe jos, o puse pe un cărucior și luă o altă casetă. În acest timp, Narcis scotea fâșiile de draperie care-l înfășurau pe *Poștaș*.

— Grăbeşte-te.

Femeia se execută. Narcis avea impresia că primise în interiorul corpului o întreagă încărcătură de raze X. Ea deschise stativul. Luă a doua cutie metalică.

— Unde se face vizualizarea?

— A... alături.

Un birou era în continuarea sălii de examinare. Narcis îi făcu semn spre ea cu pistolul. Aşezată în faţa ecranelor, femeia introduse casetele într-o fantă a unei maşini impozante care evoca un copiator de altădată.

— Trebuie să aşteptăm câteva secunde, îi spuse cu răsuflarea tăiată.

Narcis se aplecă peste umărul ei, privind ecranul negru.

— Ştii ce spuneau gnosticii? o întrebă ca un nebun, înfigând arma în spatele ei.

— Nu... Nu.

— Lumea nu este o faţă a lui Dumnezeu, ci o minciună a diavolului.

Ea nu răspunse. O auzea cum gâfâie. O simţea cum transpiră. Mai profund încă, îi simţea inima cum bate nebuneşte. Demenţa lui îi înzecea simţurile. Intuiţia. Conştiinţa. Avea impresia că îmbrăţişează natura secretă a cosmosului.

Brusc, ecranul se lumină şi descoperi prima radiografie.

Era, bineînţeles, un tablou sub tablou. Un desen mai degrabă. În stilul ilustraţiilor în peniţă care însoţeau foiletoanele de la începutul secolului XX. Poziţii teatrale. Detalii accentuate. Dungi fine care sugerau umbrele, mişcările, clarobscururile...

Schiţa înfăţişa o crimă.

Sub podul léna sau podul Alexandre III.

Ucigaşul exulta deasupra unui cadavru gol. Cu o secure în mână, agita în cealaltă un trofeu organic. Narcis se apropie, uitându-se la fragmentul smuls. Organe genitale. Asasinul tocmai îşi emasculase victima. Ar fi vrut să reflecteze

asupra semnificației rituale a acestui gest, să își amintească de o scenă mitologică ce ar fi integrat castrarea, dar nu putea.

Din cauza feței ucigașului.

O față asimetrică ce aluneca spre partea dreaptă și se întindea într-o grimasă abominabilă. Un ochi era rotund, celălalt alungit. Gura forma un rictus căscat, deschis spre partea ochiului rotund, împodobit cu dinți disparați. Dar exista ceva și mai rău: înțelese, învingându-și stupoarea, că era vorba de un ultim autoportret. Ucigașul acela dantesc era chiar el.

— Vreți... vreți să vedeți și cealaltă radiografie?

Lui Narcis îi trebuiră câteva secunde să revină la realitate.

— Să o vedem, spuse cu o voce pe care nu și-o recunoscu.

Celălalt desen reprezenta aceeași scenă, dar câteva secunde mai târziu.

Ucigașul — trăsăturile în cerneală îi dădeau o precizie crudă, nejustificată și în același timp un fel de universalitate mitică — arunca organele în fluviul negru, agitând securea cu cealaltă mână. Narcis remarcă unealta ca fiind primitivă — un obiect încropit dintr-un silex atașat cu fâșii de piele la o coadă de lemn.

Se dădu înapoi. Spatele lui întâlni peretele. Închise ochii. Întrebările se amplificau în capul lui, pe punctul de a da pe dinafară. Oare câți cerșetori eliminase astfel? De ce i se pusese pata pe ființele acelea distruse? De ce se reprezentase cu fața aceea distorsionată, abominabilă?

Deschise ochii în cele din urmă, evitând să-și piardă cunoștința. Radiologa îl privea. Expresia ei se schimbase: mila se citea pe fața ei. Nu îi mai era frică pentru ea, ci pentru el.

— Vreți un pahar cu apă?

Ar fi vrut să-i răspundă, dar nu reușea. Luă cele două tablouri, le înveli neîndemânatic în draperie. Le înfășură de câteva ori cu sfoara și făcu un nod.

— Developați clișeele, reuși să articuleze, și puneți-le într-un plic.

Câteva minute mai târziu ieşea din centrul de imagistică medicală cu un pas mecanic. Mergea cu impresia că se prăvăleşte, că leşină, că se descompune. Ridică privirea şi văzu cum se întunecă cerul. Norii se rostogoleau ca nişte pietre de-a lungul unei faleze, se năpusteau spre el...

Coborî ochii şi îşi căută echilibrul.

Etnarhii asasini erau în faţa lui.

Avansau cu pardesiele fâlfâind, cu mâinile la centură.

Lăsă tablourile şi scoase Glock-ul de la spate.

Închise ochii şi trase de câteva ori.

***

Anaïs văzu flacăra ieşind din gura pistolului automat. Ţâşni din maşină şi se repezi spre trotuar. Răsunară alte împuşcături. Până să se dezmeticească, o mare de oameni se îmbulzeau, cuprinşi de panică. Maşinile se îngrămădeau. Oamenii alergau. Noi împuşcături. Se strecură printre două maşini şi întinse capul. De data asta îl văzu pe unul dintre asasini întins pe jos, mort. Paşi pe asfalt întrerupţi de gemete. Se întreba dacă sunt şi răniţi — victime colaterale. Cuvântul i se părea absurd, dar îi trecuse prin cap.

Nu putea să vadă ce se întâmplă. Trecătorii îi stăteau în faţă. Un talmeş-balmeş de siluete şi de maşini. În cele din urmă, îl reperă pe Narcis în faţa unei farmacii. Faţă în faţă cu cel de-al doilea lunetist. Fiecare vizându-l pe celălalt. Se apucau de mâini ca să se împiedice să tragă, luptând să se doboare ca într-o luptă corp la corp neîndemânatică.

Un nou foc. Un geam se sparse, acoperindu-i cu sticlă pe cei doi combatanţi. Narcis alunecă pe unul dintre plicurile cu radiografii. Căzu pe spate, antrenându-l şi pe celălalt în cădere. Încerca mereu să ţintească spre adversarul lui, care făcea acelaşi lucru. Dispărură în spatele unei maşini. Nu le mai vedea decât picioarele cum se agitau. Urlete se ridicau

de peste tot. Oamenii se ghemuiau, se agăţau unii de alţii ca şi cum erau în plin naufragiu.

Încercă să treacă la atac, dar se împiedică de o femeie agăţată de propria geantă. Căzu, îşi pierdu arma, o regăsi sub o maşină. Când se ridică, îl văzu pe cel de-al doilea mercenar năpustindu-se din nou cu arma în mână. Narcis era ameţit, cu mâinile goale, fără apărare.

Anaïs îşi blocă pumnul drept cu mâna stângă şi ochi. Când să tragă, un grup îi trecu prin faţă. Se auziră două focuri de armă. O altă vitrină se făcu ţăndări. Un parbriz la fel. Anaïs se deplasă spre stânga, se rostogoli peste capota unei maşini şi îşi viză din nou obiectivul.

Narcis îl ţinea de încheietura mâinii pe agresor. Ţeava armei scoase scântei. Asfaltul sări în bucăţi. Narcis era în continuare agăţat de braţul adversarului său. Anaïs viză picioarele tipului, spunându-şi că forţa reculului o va face să îl nimerească în partea stângă. Degetul apăsă pe trăgaci când se auziră sirene.

Scrâşnet de cauciucuri. Portiere trântite. Strigăte, comenzi care se ridicau deasupra panicii generale. Chiar şi natura aerului se schimbase — o dramă care crescuse în densitate.

Se concentră asupra prăzii. Lupta trecuse la arme albe. Narcis întins pe spate, avea în mână un cuţit de luptă. Căuta burta agresorului, care încerca să îl muşte de faţă. Tipul în Hugo Boss se ridică brusc. Pulpanele mantalei îi fluturau. Se dădu înapoi şi căzu încovoindu-se, în timp ce glasuri în portavoce îl somau să se predea. Narcis se ridicase şi el, cu cuţitul în mână.

Anaïs văzu cum un poliţist în uniformă îl ia în vizor. Fără să stea pe gânduri, trase în aer în direcţia poliţiştilor. Primi o ploaie de gloanţe înapoi. Se aruncă pe trotuar. Gloanţele se înfipseră în caroseriile maşinilor, găuriră faţada de la Monoprix şi suportul de biciclete din faţă. Uniformele

albastre identificaseră un alt duşman şi nu mai stăteau să se gândească.

Ridică privirea şi văzu sfârşitul înfruntării. O trupă de poliţişti profitase de diversiune şi se apropiase de Narcis. Îl înconjuraseră cu bastoanele în mâini. Vru să strige ceva. Nu-i ieşi niciun sunet din gură. În loc de asta, un jet de lichid îi ţâşni printre buze. Se gândi la sânge. Era salivă. I se învârtea capul. Nu mai auzea nimic. Parcă hemoglobina îi inundase creierul până în cele mai mici vase de sânge.

Alertată de o presimţire, se întoarse. Bărbaţii cu căşti erau pe ea. Vru să ridice mâinile, să lase arma şi să scoată legitimaţia — toate astea în acelaşi timp. Înainte să poată face cea mai mică mişcare, un baston o lovi peste faţă.

***

— Vreau un sendviş! Bandă de ticăloşi! Îmi cunosc drepturile!

Bărbatul lovea geamul blindat cu pumnul, după care trecu la lovituri de picior. Anaïs ar fi putut să îl facă să tacă, dar era ocupată să evite dârele de vomă care îi şerpuiau printre picioare. Un cerşetor alunecase de pe banchetă şi era scuturat de convulsii. La fiecare acces, un jet de vomă se împrăştia pe jos.

— Bandă de nazişti! Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

Anaïs îşi prinse capul în mâini. Durerea de cap nu contenea. De mai mult de trei ore era închisă într-o celulă de cinci pe cinci, la comisariatul central din strada Fabert, pe Esplanada Invalizilor.

O reanimaseră. O percheziţionaseră. O dezbrăcaseră. O fotografiaseră. Îi luaseră amprentele. După care o închiseseră în cuşca asta de sticlă împreună cu o Curte a miracolelor zgomotoasă şi agitată. Anaïs cunoştea cântecul. În anul 2010, numărul de persoane în arest în Franţa se apropia de un

milion. Erau arestaţi şoferi fără permis, cupluri care se regulau, fumători de jointuri, vagabonzi, hoţi din magazine... Nu putea să se plângă că fusese inclusă. Dacă stăteai să te gândeşti, doar deschisese focul asupra propriilor colegi. Şi mai şi găsiseră amfetamine la ea în buzunar.

Îşi privea degetele încă pătate cu cerneală. În mod ciudat se simţea calmă şi resemnată. Ce era mai important se făcuse: Narcis era arestat şi salvat. Urmau să vadă care era adevărul. Îi vor identifica pe cei doi ticăloşi. Vor clarifica fiecare punct din toată povestea asta. Poate chiar vor reuşi să-l aresteze pe asasinul cerşetorilor...

O simţea: cazul se apropia de final.

Şi ea se apropia de final.

— Bandiţi! Ticăloşi! Vreau să vorbesc cu comisarul!

Anaïs ridică din nou picioarele. Vagabondul mai trăsese o salvă. Mirosul de vin prost te trăsnea, împreună cu mirosul de urină şi rahat al celulei. Privi distrată spre colegii de celulă. În afară de scandalagiu şi de epava de pe jos mai erau doi musulmani, unul în altul pe banca lor, care păreau epuizaţi. Un punkist tresărea din când în când pe locul lui şi se scărpina pe braţe până aproape îi dădea sângele. Un tip în costum cu o figură stupefiată — fără îndoială, un şofer fără permis. Doi rockeri cu jeanşi deşiraţi şi jegoşi făceau glume deocheate.

Era singura femeie.

De obicei, nu amestecau sexele în acvariu, dar acest principiu nu mai era în uz la Paris. Sau poate că au confundat-o cu un bărbat. Sau poate că o făcuseră înadins ca să pună presiune asupra ei. Nu opusese nicio rezistenţă şi nici nu protestase. Procedura era în curs de desfăşurare. Urma să apară în faţa unui judecător. Se va explica atunci...

Se auzi cheia în uşă. Toate privirile se întoarseră la zgomotul ei — singurul care avea vreo semnificaţie acolo. O uniformă albastră însoţită de un poliţist în civil. Anaïs

categorisi imediat personajul: un amator cu aere, hrănit cu steroizi, prompt la pumni şi la tras cu arma.

OPJ-ul se îndreptă spre ea:

— Hai cu mine.

Nu băgă în seamă nici tutuiala, nici tonul ameninţător. Jeanşi cu talia joasă, geacă de piele, Glock la vedere: poliţistul avea la vreo sută de kile. Un aer de teamă se instală în celulă.

Se ridică şi o luă pe urmele culturistului. Se aştepta să iasă pe hol, apoi să o ia spre birourile ofiţerilor, dar uriaşul o luă la dreapta şi încă o dată la dreapta. Mirosul de praf îl înlocui pe cel de rahat.

Urlete. Lovituri înfundate. Uşi de metal cu comutatoare şi hidranţi exteriori. Celulele de dezintoxicare. Tipul în uniformă scoase cheile. O uşă se deschise. Patru pereţi de beton. Urme de vomă şi de excremente. Gândaci alergători pe post de spectatori.

— Stai jos.

Anaïs se execută. Uşa se închise la loc.

— Am verificat. Eşti poliţist.

— V-ar deranja să nu mă mai tutuiţi?

— Gura. Ai uitat să ne spui un amănunt.

— Ce amănunt?

— Că eşti suspendată de azi-dimineaţă. Din ordinul Parchetului din Bordeaux.

Anaïs surâse şi scoase un oftat de epuizare:

— Am cerut un 32 13. O trimitere din oficiu la infirmerie. Am fost lovită, am..

— Ţine-ţi gura. Ai deschis focul asupra poliţiştilor cu o armă pe care nu mai aveai dreptul să o utilizezi.

— Am vrut să evit o eroare a poliţiei.

Bărbatul izbucni în râs. Coborî privirea, mimând umilinţa. Trebuia să joci cum ţi se cântă.

— Eroarea eşti tu.

— O să fiu audiată?

— E în curs. Dar încă nu eşti gata aici. Asta ţi-o spun eu. Un Glock şi amfetamine, nu fac casă bună.

Ridicătorul de greutăţi părea să se amuze de situaţie. Pentru un motiv inexplicabil îi făcea plăcere să o strivească pe poliţistă.

— În timpul intervenţiei, aţi arestat un bărbat. Unde e?

— Vrei dosarul anchetei? Să te instalăm într-un birou?

— E rănit? L-aţi interogat?

— N-ai priceput, fată? Aici nu mai eşti nimic. Eşti chiar un pic sub ceilalţi. Un Iuda sau ceva de genul ăsta.

Anaïs nu-i răspunse. I-ar fi găurit mutra cu plăcere. Umerii şi pieptul umpleau cămaşa şi geaca exact ca nişte erecţii ale muşchilor. Faţa nu îi exprima nimic: avea figura placidă a unui ierbivor.

— Doi bărbaţi au fost doborâţi în înfruntare, reluă ea cu încăpăţânare. I-aţi identificat? Le-aţi rechiziţionat maşina? Un Q7 staţionat în faţa hotelului Pont-Royal...

Poliţaiul clătina din cap cu un aer consternat. O considera acum o nebună pe care trebuia să o laşi să vorbească.

— Aţi demarat o anchetă în vecinătate? insistă ea. Trebuie mai întâi să interogaţi personalul de la centrul de imagistică medicală de la numărul 9 de pe Montalembert. Trebuie...

— În locul tău m-aş gândi mai repede să îmi găsesc un avocat bun.

— Un avocat?

Se aplecă spre ea cu mâinile sprijinite pe genunchi. Luă un alt ton, aproape conciliant.

— Ce crezi, puicuţo? Că poţi să te joci de-a tirul de porumbei cu colegii, de distracţie şi să nu suporţi nicio consecinţă? Aşa e la voi, la Bordeaux?

Anaïs se retrase pe bancheta de ciment.

— Trebuie să-l interogaţi pe Sylvain Reinhardt, scrâşni pe o voce joasă. Stă la numărul 1 pe Montalembert. Şi apoi pe Simon Amsallem, la numărul 18, Villa Victor Hugo.

— Te ascult şi încep să am o ezitare. Mai repede decât un avocat, ai avea nevoie de un psihiatru bun.

Anaïs ţâşni de la locul ei şi îl propti pe tip de uşa de metal.

— E ancheta mea, ticălosule! Răspunde-mi la întrebări!

Bărbatul o respinse cu violenţă, fără niciun efort. Anaïs se lovi de perete şi căzu pe banchetă, alunecă şi se întinse apoi pe jos. Cu o mână, tipul o culese de jos şi cu cealaltă scoase cătuşele. Tot cu o mână o întoarse şi îi răsuci mâinile la spate. Cătuşele se închiseră cu un clic. Simţi cum sângele îi umple gura. O prinse cu mâna de gulerul de la haină şi o aşeză cu forţa pe banchetă.

— E cazul să te calmezi, frumoaso.

— Nu ştiţi ce faceţi.

Poliţistul izbucni din nou în râs.

— Nu mai mult ca tine.

— Tipii de la Forţele publice ar fi trebuit să găsească acolo două tablouri şi două radiografii, spuse ea, simţind gustul de metal pe buze. Trebuie neapărat recuperate. Trebuie să le văd!

El se îndreptă spre uşă şi bătu fără măcar să-i răspundă:

— Ticălos! Bandit! Labagiu! Scoate-mi cătuşele!

Bărbatul deschise uşa. Se auzi zăvorul în loc de răspuns.

Anaïs izbucni în plâns.

Crezuse că fuga ei luase sfârşit.

Nu făcuse decât să înceapă.

***

Am ucis doi oameni.

Singurul gând care îi plutea prin minte. O idee neagră, arzătoare, confuză. *Am ucis doi oameni.*

Detonaţiile Glock-ului în sângele lui. Unda de recul în mâna sa. Contactul lamei cuţitului său cu pântecele celui

de-al doilea ucigaş. Îşi implântase Eickhornul din nou şi din nou.

Am ucis doi oameni.

Clipi de mai multe ori. Tavane albe. Negatoscoape. Măsuţă pe roţi plină cu dezinfectante. O sală de consultaţii supraîncălzită. Era întins pe o brancardă metalică sub o pătură de prim ajutor. Corpul îi era prins în curele. Tijele de metal i se înfigeau în carne.

Închise din nou ochii şi făcu un bilanţ. Nu era prea rău. Trecuse la un pas de moarte, dar era viu. Putea aproape să simtă cum îi circulă sângele prin corpul care îl durea. *Căldură.* Anchetă. Crime. Enigme. Totul i se părea departe, zadarnic, ireal.

De zile întregi acumula doar întrebări.

Poliţia se va însărcina cu răspunsurile.

Un zgomot metalic îi confirmă o nouă informaţie: o cătuşă îi fixa braţul stâng de cadrul brancardei în timp ce o perfuzie îi era ataşată la braţul drept. Va aştepta liniştit în închisoare ca ancheta să îşi urmeze cursul. Venise timpul să se odihnească...

Cu o uşoară întârziere, simţi o prezenţă în încăpere. Deschise din nou ochii. În dreapta lui, un bărbat îmbrăcat în alb, cu spatele, mormăia într-un dictafon la câţiva metri distanţă — evident un raport în ceea ce îl privea. Întoarse capul spre stânga şi observă radiografii fixate pe un negatoscop. Clişeele arătau un craniu uman din faţă şi din profil. Cartilajul nazal adăpostea un glonţ de pistol. Forma metalică se vedea perfect, alb pe negru, orientată spre sinusul stâng.

Radiografia victimei sale.

Îl nimerise pe asasin aproape de orificiul nazal.

Un val de sudoare îl năpădi. Durerea îi reveni în calota craniană. *Am ucis doi oameni...* După care desenele de sub razele X îi reveniră în minte. Şi certitudinea că el era *şi* asasinul cerşetorilor.

— V-ați trezit?

Medicul era lângă el, cu mâinile în buzunare. Ochelarii aveau o reflexie limpede, curată — o apă cristalină care te invita să te arunci în ea, să te purifici, să te absolvi de păcate.

— Sunt doctorul Martin. Medicul de gardă care s-a ocupat de dumneavoastră.

— Unde mă aflu? reuşi să întrebe.

— La Hôtel-Dieu[23]. Am insistat să vă scot din sala Cusco.

— Care e?

— Sala de urgențe medico-judiciare. Un fel de Curte a miracolelor plină de suspecți, victime, polițişti.

— Şi eu ce sunt?

Doctorul arătă cu bărbia spre cătuşe:

— Dumneavoastră ce credeți? Ați fost plasat sub control judiciar. Chiar şi eu acționez din dispoziția unui procuror. Pe scurt, sunteți şi la închisoare, şi la spital, dar aici măcar veți avea parte de o noapte de repaus. Cum vă simțiți?

Lui Narcis îi trebuiră câteva secunde înainte să răspundă. Sirena unei dube sau a unei ambulanțe se auzea în depărtare.

— Am... Am dureri musculare.

— V-au ciomăgit, spuse el compătimitor. Dar aveți un cap tare!

Narcis făcu semn spre radiografiile de pe negatoscop:

— Sunt clişeele victimei mele?

— Nu există victime în afară de dumneavoastră.

— Am ucis doi tipi.

— Vă înşelați. Nu a fost niciun cadavru. Tot ce ştiu este că a fost arestată şi o femeie. O polițistă din Bordeaux, se pare. O nebună.

O polițistă din Bordeaux. Narcis nu avea nevoie de explicații. Anaïs Chatelet participase la distracție. După atâta timp, nu renunțase la caz.

---

23 Hôtel Dieu — Spitalul municipal din Paris.

Revăzu încă o dată fragmente ale scenei. Focurile de armă. Loviturile de cuţit. Ţipetele mulţimii. Sirenele.

Unde dispăruseră cei doi asasini? Cele două victime ale sale?

Se ridică într-un cot şi arătă din nou spre clişeele de pe negatoscop:

— Dacă nu sunt cadavre, cine e tipul cu un glonţ în cap?

— Sunteţi dumneavoastră.

Narcis se lăsă pe spate în clinchetul cătuşelor.

— Sunt radiografiile dumneavoastră. Vi le-am făcut la sosire.

Trecu o compresă sterilă peste venele de la mâna stângă a lui Narcis.

— Vă voi administra un calmat, nu are cum să vă strice.

Narcis nu clinti. Mirosul dezinfectantului era atât liniştitor, cât şi agresiv. Căldura îi dădea senzaţia că organele lui erau pietre încinse într-o saună. Umbra albă a glonţului scânteia cu o precizie dureroasă pe ecran.

— Chestia aia din capul meu ce este?

— Dacă dumneavoastră nu ştiţi, eu nici atât. Mi-am consultat colegii. Nimeni nu a mai văzut aşa ceva. Am dat şi nişte telefoane. S-ar putea să fie vorba de un implant. Un difuzor de hormoni ca implanturile cu anticoncepţionale. Sau una dintre micropompele digitale pe bază de siliciu folosite în anumite patologii. Sunteţi cumva epileptic? Sau diabetic?

— Nu.

— Oricum, aşteptăm rezultatele analizelor de sânge.

— Dar chestia aia trebuie să o păstrez?

— Aveam intenţia să vă operăm mâine-dimineaţă. În absenţa unui dosar medical, trebuie să rămânem foarte prudenţi. Să respectăm etapele fiecărei analize, fiecare diagnostic.

Ideea unui dosar administrativ îi generă o alta:

— V-am spus cum mă cheamă?

— Nimic prea limpede. Poliţia a completat fişa de internare.

— Dar am spus ceva?

— Aţi delirat. Am crezut mai întâi că e o formă de amnezie datorată loviturilor primite. Dar e ceva mai complicat, nu?

Narcis lăsă capul în jos, fără să piardă din ochi imaginile radiografice. Obiectul era în fosa nazală stângă împins spre sinusul stâng. Era oare un rănit în luptă? Subiectul unui experiment? Oare de când avea acest implant? O certitudine. Corpul acesta străin explica durerea din spatele ochiului stâng.

Medicul ţinea în mâna înmănuşată o seringă.

— Ce aveţi acolo?

— V-am spus: un calmant. Aveţi un hematon cât toate zilele la ceafă. Asta vă va calma.

Narcis nu răspunse. Încercă să se calmeze şi să stea nemişcat. Avea impresia că simte cum îi curge lichidul prin vene. Efectul era în acelaşi timp fierbinte şi binefăcător. Medicul aruncă seringa în coşul de gunoi şi o luă spre uşă.

— Vă vor transfera într-o altă încăpere imediat. Mâine trebuie să fiţi în formă. Veţi avea musafiri. OPJ-ul însărcinat cu ancheta. Avocatul din oficiu. Ajutorul de procuror... După aceea, pe judecătorul care v-a pus deja sub control judiciar.

Narcis îşi lovi cătuşele de rama metalică.

— Şi astea?

— Nu ţin de mine. Vedeţi cu poliţaii. Din punct de vedere medical, nu există niciun motiv să vă acordăm vreo dispensă. Îmi pare rău.

Narcis întinse mâna dreaptă spre uşă:

— Sunt supravegheat?

— Da, sunt doi gardieni. Zâmbi încă odată. Se pare că sunteţi foarte periculos. Salut. Somn uşor.

Lumina se stinse. Uşa se închise. Auzi cum se încuie uşa. În ciuda injecţiei, calmul şi starea de bine se evaporaseră. Se vedea acuzat de cel puţin două crime — Minotaurul, Icar.

Fără s-o mai pună la socoteală pe o a treia: emasculatul de pe podul parizian pe care aveau să îl identifice după desenul din radiografii. Era oare într-adevăr un asasin? De ce avea chestia aia implantată în nas? Cine o pusese acolo?

Îşi imagina cum experţii aveau să îl diagnosticheze cu deficienţe mintale, cu nebunie cronică. Fugi psihice, întrerupte de crime mitologice. Cazul lui nu punea niciun fel de probleme. Direcţia Cronici fără cea mai mică ezitare.

Se agită pe brancardă. Simţi cum brăţara îi taie încheietura mâinii. Corpul îi era plin de vânătăi. Singura senzaţie agreabilă era fineţea pantalonilor...

Tresări. *Avea încă pantalonii pe el.* Cu o speranţă absurdă îşi strecură mâna liberă în buzunarul drept. Se revedea băgând cheia de la cătuşe dintr-un rând de haine în altul. Cu un pic de noroc, scăpase de vigilenţa sticleţilor.

Scoase mâna. Nimic. Se contorsionă şi făcu aceeaşi manevră cu buzunarul stâng, scotocind în fiecare pliu. Cheia era acolo. O scoase cu o mână tremurătoare, repetându-şi că da, obiectul era un talisman.

Genul acela de chei era standard. Se ridică şi introduse cheia în închizătoarea cătuşelor. Cu un singur clic mecanismul se deschise. Narcis se aşeză pe masa de consultaţii şi îşi masă încet pumnul în întuneric.

Râdea în liniştea nopţii.

***

Scoase cu atenţie perfuzia din braţ şi o lăsă jos. Linoleumul îi amortiza paşii. Pupilele i se dilataseră: vedea mai bine. Se îndreptă spre dulapul metalic şi îl deschise fără nici cel mai mic zgomot. Haina, cămaşa şi pantofii erau acolo. Banii dispăruseră, ca şi Glock-ul, Eickhornul şi carnetul în care îşi notase cândva culorile. Nici nu se aştepta altfel. Se îmbrăcă, atent să nu facă vreun zgomot.

Îşi lipi urechea de uşă. Medicul vorbea cu gardienii.

— Cu ce i-am dat, va dormi până dimineaţă.

Trebuia să se mişte repede, înainte de a adormi. Traversă încăperea şi încercă să deschidă fereastra. Nicio problemă. Frigul îl lovi în faţă ca o certitudine: toate semnalele erau pe verde la evadare. Nu mai era vorba de a se lăsa pe mâna poliţiei. Să depună armele. Să lase răspunsurile pentru alţii...

Aruncă o ultimă privire încăperii şi observă agăţată de brancardă pe o bară metalică fişa lui medicală. Se întoarse şi luă foaia fixată pe un suport plastifiat. Avea deja un plan.

Cu fişa sub braţ, sări peste pervazul ferestrei şi ateriză pe o cornişă. O vedere largă a curţii interioare. Rumoarea Parisului se auzea ca o furtună. Catedrala Notre-Dame, mai mare ca un munte, se profila cu turnurile şi vârfurile ei pe cerul întunecat. Mărimea ei colosală, cât şi golul de sub picioarele lui îi dădură ameţeli. Se prinse in extremis de marginea zidului şi se concentră pe imediata lui vecinătate.

Se găsea la etajul doi. La primul etaj era galeria curţii interioare. Dacă reuşea să coboare acolo, ar fi putut să se strecoare pe sub unul dintre arce, să găsească o scară şi să dispară. La douăzeci de metri mai la dreapta, un burlan cobora până la parter. Se deplasă încet, simţind cum picioarele i se înfundau în îmbrăcămintea de zinc. Frigul îl ajuta, încordându-i muşchii, împiedicându-l să adoarmă.

În câteva secunde, ajunse la burlan. Se agăţă cu mâinile de primul colier metalic şi îl găsi pe cel de-al doilea cu picioarele. Se aplecă, apoi schimbă: suportul picioarelor devenea cel al mâinilor, iar călcâiele îl găseau pe următorul. Şi tot aşa. Ajunse la balconul de piatră de la etajul întâi şi sări în interiorul galeriei.

Nimeni. O luă pe lângă perete până ajunse la o casă a scărilor. Jos, în curte, patrulele de poliţie veneau şi plecau. Urgent: o deghizare cu care să treacă de groapa cu lei.

Renunţă să mai coboare şi întorcându-se spre dreapta, găsi un culoar. Tot gol. Pereţi bej. Linoleum pe jos. Camere numerotate. Porni în căutarea unei infirmerii, un vestiar, un oficiu. Trecu prin faţa câtorva uşi numerotate — apoi o alta pe care scria: INTERZIS PUBLICULUI.

Apăsă clanţa şi se strecură în interior. Pe pipăite, găsi un comutator şi aprinse lumina. Doar perdele, huse, pături, precum şi materiale de întreţinere aranjate pe sortimente. Privirea i se plimba pe etajere, când uşa din spatele lui se deschise. Un strigăt uşor de spaimă. Narcis se întoarse. O femeie de serviciu de origine africană, înarmată cu căruţul şi măturile ei.

— Ce căutaţi aici? o întrebă cu autoritate.

— M-aţi... m-aţi speriat.

Chiar când intrusa deschisese uşa, el găsise o bluză. O puse pe el fără să îşi piardă calmul. Nu avea ecuson, dar proasta lui dispoziţie ţinea loc de autoritate.

— Repet întrebarea. Ce căutaţi aici?

Femeia îşi reveni şi ripostă:

— Dar dumneavoastră?

— Eu? Vă fac treaba. Vin de la 113. Pacienta a vomat peste tot. Mi-a distrus bluza. De zece minute sun şi nu vine nimeni. E intolerabil!

Femeia ezită:

— Eu sunt de serviciu pe hol, eu...

Narcis luă o cârpă de pe raft şi i-o aruncă.

— Curăţenia e responsabilitatea dumneavoastră. Mergeţi la 113!

Şi cu acestea, ieşi din cameră fără să se uite înapoi. Mergea drept înainte, încheindu-se la bluză şi simţea ochii femeii aţintiţi pe spatele lui. Încă doi–trei paşi, şi va şti dacă tactica lui funcţionase.

— Doctore!

Se întoarse, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Aţi uitat asta.

Îi întinse radiografia pe care o pusese pe perdele. Se întoarse şi se destinse.

— Mulţumesc, şi spor la treabă.

Se depărtă cu paşi siguri. Când auzi în spate zgomot de paşi şi cel al căruciorului cu mături care se îndreptau spre salon, ştiu că a câştigat.

Coti la stânga şi o luă în jos pe scări.

***

Linia 7 şerpuia prin arondismentele IX, X şi XIX. Exact de ce avea nevoie. Va găsi un hotel pe lângă staţiile Château-London sau Crimée. Timpul luxului trecuse. De altfel, nu avea nici cu ce să-şi plătească o cameră în cea mai ieftină zonă. Fusese nevoit chiar să trişeze ca să intre în metrou.

Se prăbuşi pe una dintre băncile de pe peronul în direcţia La Courneuve, mai mult sau mai puţin relaxat, dar oricum epuizat. Efectul analgezicului nu înceta să acţioneze în valuri puternice. Pleoapele îi cântăreau tone. Muşchii îi atârnau...

Traversase curtea interioară a spitalului fără nicio problemă, făcându-se că citeşte propria lui fişă. Ştia că poate evita curtea Poliţiei ieşind prin intrarea principală. Traversase holul de la intrare fără nici cea mai mică ezitare. Ieşise pe uşa principală şi o luase la stânga pe lângă Notre-Dame, aruncând discret bluza şi fişa într-un coş de gunoi. Insula Saint-Louis. Rue du Cloître.

Quai de Bourbon, apoi quai d'Anjou până la podul Sully. Ajunsese în sfârşit pe malul drept şi se năpustise în staţia de metrou Sully-Morland.

Peronul era liniştit ca o cameră funerară. Un miros de pneuri încinse plutea în aer. Decise că nimeni nu observase încă fuga lui. Parisul era calm. Parisul dormea. Parisul ignora că ucigaşul mitologic evadase din nou...

Trenul intră în stație. Cum se așezase, moleșeala îl năpădise. Metroul îl legăna. Nu va mai rezista mult. Se ridică și consultă harta cu intenția de a rămâne treaz. Alese stația Poissonnière, a zecea de la plecarea din Sully-Morland. Spera să reziste până acolo. Se așeză la loc și se agăță de ultimele sale gânduri, pe care încercă să și le pună în ordine. Degeaba. Nu reușea să lege nici două elemente.

Panoul cu Poissonnière apăru dincolo de geam tocmai când era pe cale să adoarmă. In extremis, se ridică și se dădu jos din tren. O luă pe străduțele din arondismentul X. Aerul de afară îl învioră.

Într-un mic hotel de pe rue des Petites-Écuries, omul de la recepție îi ceru să plătească anticipat.

— Mâine, zise Narcis pe un ton superior, n-am numerar la mine.

— Merge și cu carte de credit.

— Ascultați, zâmbi Narcis. Dorm câteva ore și vă plătesc mâine.

— N-ai biștari, n-ai nici coteț.

Se descheie la haină și schimbă tonul:

— Bătrâne, fii atent. Doar cu haina asta pot să plătesc pe o lună în grajdul tău, pricepi?

— Nu te obrăznici. Dă să văd haina.

Narcis o scoase fără să ezite — alesese deja o viață săracă în loc de pușcărie. Omul, după ce va auzi de dimineață știrile, își va aminti de tipul ciudat fără un euro în buzunar. Pe moment, aprecie negocierea în stil italian.

— Uite cotețul. Țin haina. Ca gaj.

— Bună afacere, spuse printre dinți Narcis.

Tipul îi împinse o cheie. Narcis o luă și urcă pe scara îngustă. Pereții, pardoseala și plafonul erau tapetate uniform cu mochetă portocalie. Aceeași melodie și în cameră. Fără să mai aprindă lumina, trase draperia și intră în baie.

Aprinse becul de deasupra chiuvetei. Se privi în oglindă. Riduri adâncite, ochi încercănaţi, păr vâlvoi. O figură murdară, dar ar fi putut fi şi mai rău.

De când fugise de la spital, îl obseda o idee. Corpul străin din fosa lui nazală. Răsucise misterul pe toate părţile. Nu avea un răspuns sigur, doar o convingere confuză. Doctorul menţionase „difuzor de hormoni" sau „micropompă digitală". Narcis era de acord. Doar că obiectul nu avea ca scop vindecarea lui, ci dimpotrivă, îi provoca boala. Implantul îi injecta un produs în creier care îi provoca fugile psihice. Suna a nebunie combinată cu ştiinţifico-fantastic şi cu scenariile filmelor de anticipaţie hollywoodiene. Dar ceea ce trăia de două săptămâni era chiar de acest domeniu.

Îşi scoase cămaşa, puse dopul la chiuvetă, îşi ţinu răsuflarea, apoi se privi din nou ca şi cum s-ar fi uitat la cel mai mare duşman al lui. Fără să se gândească la consecinţe, îşi izbi cu toată forţa nasul de marginea chiuvetei.

Întuneric. Stele. Căzu în genunchi, dar se ridică imediat, deschizând din nou pleoapele. Ceea ce văzu mai întâi fu sânge pe fundul chiuvetei. Apoi nasul lui spart în oglindă. Durerea i se insinua până în fundul capului. Sala de baie se învârtea cu el. Se agăţă de chiuvetă ca să nu cadă.

Cu o mână tremurătoare pipăi în balta sinistră din chiuvetă. Nimic. Cu degetul mare şi arătătorul îşi pipăi nasul, mişcându-l uşor. În acelaşi timp expiră cu putere. Ca şi cum şi-ar fi suflat nasul.

Tot ce obţinu fu un nou jet de sânge.

Îşi luă din nou avânt şi lovi din nou, vizând locul de la nivelul ochilor. Şocul îi traversă capul. O undă de durere îi inflamă craniul. Reuşi să rămână în picioare, dar nu avu curajul să se privească în oglindă. Pe jumătate leşinat, cu ochii arşi de lacrimi îşi prinse nasul şi cu atenţie suflă din nou. Nimic.

Încă o lovitură. Altă palpare. Nimic. Altă lovitură. Încă o manipulare. Simţea oasele, cartilajele sparte cu degetele. Nimic.

Nu mai avu loc şi a cincea lovitură.

Se prăbuşi pe jos fără cunoştinţă.

Când îşi reveni, simţi mai întâi faţa lipită de sângele de pe linoleum. Durerea nu mai era atât de atroce. Mai degrabă o enormă presiune care îi cuprinsese tot capul, apăsând pe calota craniană şi generând o dungă neagră în faţa ochilor. Se ridică într-un cot. Nasul nu mai era decât o gaură sângerândă. Întinse cealaltă mână şi, prinzându-se de robinet, reuşi să se ridice până în dreptul oglinzii.

Sânge peste tot. Pe oglindă. Pe pereţi. Pe fundul chiuvetei. Parcă era un terorist kamikaze căruia îi explodase bomba în faţă. Îşi luă inima în dinţi să se privească în oglindă. Faţa nu îi era desfigurată. Doar nasul era tumefiat şi uşor strâmb. Un os trecuse prin piele şi lăsase o fisură în carne.

Poate că implantul ieşise pe acolo...

Stăpânindu-şi greaţa, băgă mâna în balta de pe fundul chiuvetei. Palpă, pipăi, găsi. Capsula era acolo, între degetele lipicioase de la sânge. Un fel de glonţ foarte subţire, lung de doi centimetri. Lăsă să curgă apă rece pe el şi apăru un tub cromat, fără urmă de sudură sau de segmentare. Doctorul vorbise de siliciu: nu avea idee ce e. Dar chestia avea un aspect futurist, părea presată dintr-o singură bucată. Dacă era o micropompă, pe unde ieşea produsul? Oricum, o culme a miniaturizării.

Trebuia analizată, studiată, descifrată. Unde? Cui să o dea? Niciun răspuns. O băgă în buzunar, deschise robinetul şi lăsă să-i curgă apă rece pe faţă. Când răceala anestezie osul, îşi mai prinse o dată nasul cu ambele palme şi îl puse la loc dintr-o lovitură.

Ultimul lucru pe care îl auzi fu trosnetul propriilor oase.

În secunda următoare, leşina din nou.

***

Anaïs, nu mai văzuse niciodată o figură atât de terifiantă. Ochiul drept era rotund, ieşit din orbite, ca la gândaci. Cel stâng alungit, insidios înfundat în orbită. Toată figura era deplasată spre stânga. Gura evoca un rictus nesănătos, dar şi o despicătură vie. O faţă sub semnul răului. Răul pe care îl făcea, răul care i se făcea...

Desenele, în cerneală de China, aminteau de ilustraţiile din romanele-foileton de la începutul secolului XX. Ticăloşiile lui Fantômas. Anchetele lui Harry Dickson... Trebuia să le priveşti prin transparenţă. Această circumstanţă adăuga încă şi mai multă violenţă malefică scenei. Asasinul părea să aparţină unei dimensiuni spectrale, fosforescente, a cruzimii. În genunchi, în faţa unui corp disproporţionat şi gol, smulgea organe însângerate printr-o despicătură deschisă. Nicio îndoială asupra naturii lor: un membru şi testiculele.

Cele două radiografii reprezentau aceeaşi scenă, captată în momente apropiate. În spate se putea recunoaşte un pod parizian — Iéna, Alma, Invalides, Alexandre III... — şi apele negre ale Senei care curgeau în fundal.

Anaïs se cutremură. Avea în mână radiografiile celor două autoportrete ale lui Narcis. Sub lucrări, pictorul desenase un sacrificiu la care fusese martor. Sau autor. Cum doriţi.

— Ce părere aveţi?

Anaïs lăsă jos documentele şi îl privi pe comandantul de poliţie care îi punea întrebarea. Se găsea în birourile OCLCO — Oficiul Central de Luptă Contra Crimei Organizate. Chiar şi în poliţie, prostia are limite. La ora 9 în dimineaţa aceea, o duseseră în faţa Tribunalului de Mare Instanţă din Paris. Magistratul nu se arătase în mod deosebit înţelegător, dar admisese că ea poseda informaţii de primă importanţă cu privire la împuşcăturile din seara precedentă.

O duseseră deci la Nanterre, rue des Trois-Fontanot, cu scopul de a fi audiată de şeful grupei responsabil cu ancheta, comandantul Philippe Solinas.

Întinse mâinile încătuşate:

— Poate îmi scoateţi mai întâi astea?

Omul se ridică sprinten:

— Bineînţeles.

Solinas era un tip masiv la cincizeci de ani, *genul poliţist sau nimic*, încorsetat într-un costum negru de mâna a doua. Întregul lui corp era teatrul unei transformări lente: cea a muşchilor din tinereţe în trupeşia vârstei a doua. Chel, purta elemente care să mascheze asta: ochelari ridicaţi pe frunte şi o barbă de trei zile, sare şi piper.

Cu mâinile eliberate, Anaïs arătă spre radiografii:

— Reprezintă o crimă care a fost comisă la Paris, printre cerşetori.

— Spuneţi-mi ceva ce nu ştiu deja.

— Crima a avut loc înainte de primăvara lui 2009.

— De ce?

— Aceste tablouri au fost realizate în mai sau iunie în acelaşi an.

Comandantul se aşezase din nou în spatele biroului său. Umeri largi, mâinile împreunate în faţa lui. Anaïs îi remarcă verigheta: lată, de aur. O arbora ca pe un trofeu. Sau ca pe o povară. Nu înceta să se joace cu ea pe deget.

— Ce ştiţi, de fapt, despre treaba aceasta?

— Ce târg îmi propuneţi?

Solinas zâmbi. Verigheta se mişca în sus şi în jos pe inelar.

— Nu sunteţi în poziţia de a negocia, căpitane. Am vorbit cu judecătorul. Pot cel puţin să vă spun că e cam de rău.

— Tot timpul am încercat să găsesc compromisuri cu răufăcătorii. Cred că aţi putea face un efort cu un poliţist. Am informaţii cruciale în acest dosar.

Ridică privirea. Maniera de luptă a lui Anaïs, cu pumnii ei mici, părea să îi placă.

— Care ar fi termenii acordului?

— Tot ce ştiu despre caz în schimbul punerii mele în libertate imediat.

— Doar atât.

— Sunt gata să accept condiţii.

Solinas deschise o copertă care conţinea procese-verbale. Dosarul ei. Nu prea gros. *Nu încă*. În timp ce el se uita pe hârtii, ea privi în jur. Camera era lambrisată cu un lemn de culoare deschisă, amintind de o colivie. Aplice subţiri îmblânzeau atmosfera cu pete blânde de lumină.

— Fiecare are de câştigat, continuă ea. Dumneavoastră aveţi informaţiile, eu am libertatea. Nici nu ar fi vreo contradicţie. Pot să vă ajut la continuarea anchetei.

Poliţistul îi arătă un teanc de hârtii prinse cu agrafă.

— Ştiţi ce e asta?

Anaïs nu răspunse.

— Suspendarea dumneavoastră până la noi ordine.

— Pot juca rolul unui consultant exterior.

Solinas îşi puse mâinile după ceafă şi se întinse.

— Tot ce pot să fac este să vă dau trei zile până să înaintez dosarul la penal şi la IGS. Fiind poliţist, veţi putea beneficia de o punere în libertate provizorie, sub tutela mea. Să zicem „în interesul stabilirii adevărului".

Înfipse arătătorul în birou.

— Dar atenţie, frumoaso. Vreau acum informaţiile, toate. Dacă văd că ai păstrat şi cea mai mică informaţie doar pentru tine, te bag până în gât în rahat.

— Foarte elegant.

Îşi reluă poziţia la mijlocul grămezii, prinzând verigheta cu două degete.

— Unde te crezi? La palat?

— Ce îmi garantează că după ce mă aşez la masă o să vă ţineţi angajamentul?

— Cuvântul meu de poliţist.

— Care ce valorează?

— Douăzeci şi cinci de ani de serviciu bun şi loial. Oportunitatea unei lovituri pentru cariera mea. Perspectiva stricării relaţiilor cu micuţii mei prieteni de la Crime. Pune toate astea în cumpănă şi priveşte indicatorul.

Argumentele erau de doi bani. Singurul adevăr din tot discursul era că nu avea de ales. Era ostatica lui Solinas.

— Mă bag. Dar opriţi telefonul şi calculatorul. Întrerupeţi camera de deasupra capului. Nu luaţi nicio notă. Nu trebuie să rămână nicio urmă despre ce vă voi spune. Pentru moment, nimic nu este oficial.

Solinas se ridică — avea un aer de animal de pradă obosit. Întinse braţul şi opri camera de supraveghere. Scoase mobilul, îl deconectă şi îl puse pe birou la vedere. Se aşeză la loc şi opri calculatorul, după care ordonă pe linia fixă să nu fie deranjaţi.

Se scufundă în fotoliu şi întrebă:

— Cafea?

— Nu.

— Atunci te ascult.

Îi spuse tot. Despre cerşetorii ucişi. Minotaurul la Bordeaux. Icar la Marsilia. Cavala lui Mathias Freire, alias Victor Janusz, alias Narcis. Profilul patologic al suspectului, care multiplica fugile psihice. Dorinţa lui de a ancheta chiar el crimele, în loc să o şteargă din Franţa. O acţiune care putea fi luată drept dovadă de nevinovăţie sau o pierdere a memoriei, sau amândouă.

Anaïs vorbi o jumătate de oră şi termină cu gura uscată, întrebând:

— Nu aveţi nişte apă?

Solinas deschise unul dintre dulapuri şi puse pe birou o sticlă mică de Évian.

— Dar strada Montalembert ce rol a avut?

Anaïs nu răspunse imediat. Bău cu înghiţituri mari.

— Într-una din vieţi, Freire a fost pictor. Narcis. Un artist suferind de tulburări psihice. A fost îngrijit la Villa Corto, un institut specializat din zona Nisei.

Evocarea Villei Corto era un test. Solinas nu reacţionă. Deci nu era la curent cu carnagiul. Nu menţionă nici ea episodul. În afară de Crosnier, nimeni nu era la curent că trecuse pe acolo.

— Narcis nu picta decât autoportrete. Freire s-a prins că disimulase un tablou sub un altul. Tablourile lui fuseseră vândute prin intermediul unei galerii pariziene. Aşa că venise la Paris şi făcuse rost de numele cumpărătorilor. Pornise pe urma pânzelor pentru a le radiografia. Era singurul mijloc de a descoperi secretul tablourilor.

— Cumpărătorii sunt cei pe care i-ai spus lui Ribois?

— Ribois?

— Mister Musculo.

— Exact. A recuperat un autoportret de la un colecţionar din arondismentul al şaisprezecelea, apoi un altul pe strada Montalembert. După care s-a repezit în primul centru de imagistică medicală pentru a descoperi secretul pânzelor. Radiografiile pe care mi le-aţi arătat.

Solinas luă unul dintre filme şi îl privi, îndreptându-l spre geam. Îşi pusese ochelarii. Semăna acum cu un doctor în plină activitate de diagnosticare.

— Crima aceasta aparţine şi ea unei serii mitologice? întrebă el, punând filmul jos.

— Fără îndoială.

Rostind acestea, Anaïs avu o revelaţie. Faţa asasinului, încordată, sarcastică, era o mască. O referinţă la o legendă? Ea ar fi luat-o mai degrabă drept un element etnic. Propriu unui trib primitiv. Îşi aduse aminte de mărturia cerşetorului Raoul la Bordeaux: Philippe Duruy îi povestise că acela care

îl ademenise era un bărbat cu fața acoperită. Ucigașul juca roluri. Se băga în pielea personajelor din poveste.

Solinas tocmai o întreba:

— Ce mit, de data asta?

— Nu știu. Trebuie să cercetăm. După părerea mea, crimele prin castrare în mitologia antică nu lipsesc. Dar urgența este să identificăm crima de aici, de la Paris.

— Mulțumesc de sfat. Ușor de tot. Cerșetorii se omoară între ei tot timpul.

— Și se și emasculează?

— Nu duc niciodată lipsă de idei. Vom contacta IML-ul.

Solinas își reluă poziția de atac, încordat în fotoliu. Se juca din nou cu verigheta.

— Nu sunt puține găuri negre în povestea ta, spuse el pe un ton sceptic. Mai întâi, cum l-ai găsit la Paris?

Se aștepta la întrebarea aceasta. Răspunsul trecea prin cei doi ucigași în Hugo Boss.

— Mai este un aspect al acestui caz, spuse ea după o scurtă ezitare.

— Trebuie să îmi spui tot, micuța mea.

Își luă avânt și se întoarse la primul amnezic Patrick Bonfils. Descrise eliminarea lui de pe plaja din Guéthary, împreună cu femeia lui. Evocă singura ei pistă: Audi-ul identificat la locul crimei, aparținând societății ACSP, membră a concernului Mêtis.

— Mêtis cine este? o întrerupse Solinas.

Anaïs făcu o sinteză. Un grup agronomic devenit farmaceutic în anii 1980. Legăturile obscure dintre sectorul de cercetare și forțele de apărare franceze. Solinas ridică din sprâncene neîncrezător. Ea reveni la fapte. Pretinsul furt al mașinii conduse de doi ucigași experimentați, care-i permisese, prin lansarea programului de urmărire a mașinilor, să-i descopere pe ticăloși, ei înșiși pe urmele lui Narcis.

— E de domeniul fantasticului.
— Şi cei doi morţi de pe strada Montalembert?
— Nu au fost niciun fel de victime în urma confruntării.
— Poftim?
— Oricum, niciun cadavru.
— I-am văzut cu ochii mei. Freire l-a împuşcat pe primul. L-a înjunghiat pe al doilea.
— Dacă tipii aveau profilul pe care l-ai descris, atunci purtau veste antiglonţ. Narcisul tău nu are nicio experienţă. A tras în primul. Mă mir că l-a nimerit. De altfel, arma lui era încărcată cu muniţie normală cu penetrare slabă. Avem tuburile. Pişcături de ţânţar pentru o haină Kevlar sau de carbon. La fel şi pentru cuţit. Când tipul tău şi-a băgat lama în corpul celui de-al doilea, pesemne că nu a ajuns nici la al doilea strat de fibre.
— I-am văzut de aproape, insistă Anaïs. Purtau costume strâmte ajustate pe corp. Imposibil să fi avut veste antiglonţ pe dedesubt.
— O să-ţi arăt ultimele noastre modele. Nu mai groase decât un costum de baie.
— Dar era plin de poliţie! Mişunau peste tot!
— Cu atât mai mult. Pesemne au profitat de haos ca să se piardă. Primii care au ajuns au fost caraliii. Îţi imaginezi ce experienţă de luptă au. Cât despre noi, am ajuns prea târziu. Nu mai erai decât tu şi pictorul tău nebun.
Anaïs nu mai insistă. Era rândul ei să adune informaţii.
— L-aţi interogat pe Narcis. Ce v-a spus?
Solinas zâmbi ironic. Îşi reluase ticul cu verigheta. Anaïs citise într-o revistă pentru femei că acest gest trăda o dorinţă puternică de a părăsi căminul conjugal.
— Se vede că ai fost departe de lume în ultimul timp.
— Poftim?
— Iepuraşul tău ne-a scăpat din gheare în aceeaşi noapte.
— Nu pot să cred.

Poliţistul deschise un sertar şi îi întinse un telex de stat major. Un mesaj de alertă adresat tuturor centrelor antitero şi celorlalte posturi de poliţie din Paris care anunţa că Mathias Freire, cunoscut şi ca Victor Janusz sau Narcis, suspectat de crimă cu premeditare, a reuşit să evadeze din Unitatea medico-legală a spitalului Hôtel-Dieu în jurul orei 23.

Anaïs aproape strigă de bucurie. Apoi, brusc, frica îi reveni. Era o întoarcere la punctul de plecare. Dacă mercenarii nu erau morţi, atunci vor fi din nou pe urmele lui. Solinas se aplecă peste birou. Vocea îi scăzu cu o octavă.

— Unde ar trebui să îl căutăm?

— N-am idee.

— Are legături la Paris? Vreo filieră de fugă?

— Nu încearcă să fugă. Merge pe urmele identităţilor sale succesive. Pe care nu le cunoaşte. Şi nici noi.

— Nu mai ai nimic să îmi spui?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur.

Se lăsă pe spate şi deschise un dosar cartonat.

— Atunci, am eu ceva pentru tine.

Îi întinse o foaie de hârtie, întorcând-o cu scrisul spre ea.

— Ce este?

— Ordinul de transfer semnat de judecător. Eşti închisă, frumoaso, în Complexul penitenciar de la Fleury-Mérogis. Începând de azi.

— Po... poftim? Şi... cuvântul tău?

Solinas făcu un semn rapid spre peretele din sticlă care dădea pe hol. Până ca Anaïs să reacţioneze, avea cătuşele la mâini şi doi poliţai în uniformă o ridicau de pe scaun.

— Nimeni nu este deasupra legii. Şi în niciun caz o mică drogată care se crede...

Comandantul nu-şi mai termină fraza. Anaïs îl plesni peste faţă.



Se trezi cu o durere violentă între ochi.

Sau durerea era cea care îl trezise.

Senzații. Nasul își dublase volumul și îi obstrucționa câmpul vizual. Un ghem de suferință pulsa sub cartilajele zdrobite, cerând să se transforme într-un urlet. Hemoglobina se coagulase pe fundul foselor nazale și pe sinusurile maxilarelor, făcând respirația dificilă. Sufocat de propriul sânge.

În toiul nopții se trezise din leșin, dar nu mai avusese forță decât să stingă lumina și să se prăbușească îmbrăcat pe pat. Somn negru.

Se ridică încet, cu gesturile nesigure ale unui convalescent. Merse pe pipăite până la baie și văzu că era deja ziuă. Cât era ceasul? Nu mai avea ceas. Aprinse lumina de deasupra chiuvetei. O surpriză mai degrabă plăcută. Fața îi era tumefiată, dar nu cine știe ce. Baza nasului avea câteva răni cu sânge închegat — de la izbiturile de chiuvetă. O rană mai lungă și mai profundă se întindea spre stânga — crăpătura prin care putuse să scoată implantul.

Din reflex își pipăi buzunarul și îl găsi. La ideea că obiectul acela fusese grefat sub pielea lui de luni de zile, aproape că leșină iar. Îl privi din nou. Nicio adâncitură, nicio ridicătură. Dacă era o micropompă, nu înțelegea cum putea să funcționeze... Poate era un material poros care lăsa să treacă prin el produsul? Puse hotărât obiectul la loc în pantaloni. Lăsă să curgă apă rece pe un prosop, îl puse pe nas și se întoarse în pat. Doar această simplă mișcare declanșă un alt val de durere. Închise pleoapele și așteptă. Undele de suferință se domoliră așa cum se liniștesc încet-încet apele unui lac.

În ciuda stării sale, era la fel de hotărât. Să continue lupta. Să continue ancheta. Nicio altă soluție. Dar cum? Fără un ban? Fără un aliat? Căutat de toți polițiștii din Paris? Alungă toate aceste obiecții și se concentră pe noile piste.

Mai întâi să dea de urmele unei crime prin emasculare în anul 2009 la Paris, pe malul Senei. Totodată, înţelese că nu avea cum să progreseze dacă rămânea închis în cameră. Se gândi apoi să sape pe partea cu miturile greceşti care aveau drept componentă o castrare. Renunţă şi la asta. Ar fi trebuit să găsească un internet café, o bibliotecă sau un centru de documentare. Se şi imagina în cămaşă — n-avea cum să îşi recupereze haina — bântuind pe străzile Parisului...

Probe. Era zidit de viu într-o cameră tapisată cu mochetă portocalie. Fără cea mai mică perspectivă...

Încet, îi veni o altă idee.

Pereţii fugilor sale erau poroşi. Lăsau să treacă laitmotivele. Formaţia lui de psihiatru. Amintirea despre Anne-Marie Straub. Talentul său la pictură. Încercase să avanseze pe filierele acestea. Nu obţinuse nimic.

Îi mai rămăsese pictura. Dacă fusese pictor în altă viaţă, poate folosise aceleaşi produse, aceleaşi tehnici ca şi Narcis... Revăzu liniile înghesuite de pe micul carnet. Compoziţia pigmenţilor, procentajele amestecurilor sale. Singura problemă era că nu mai avea documentul şi nu îşi mai amintea datele...

Se ridică brusc. Corto îi explicase că Narcis, pentru a-şi obţine culorile, folosea un ulei de in clarificat — dar nu orice fel de ulei. Un ulei industrial pe care îl comanda direct la distribuitori. Societăţi care obişnuiau să livreze mai multe tone.

Putea să înceapă de acolo. Furnizorii de ulei de in din capitală. Dacă fusese pictor la Paris, poate că avusese un contact privilegiat cu un furnizor din industria chimică sau agroalimentară. Îşi va aminti de un pictor care nu comanda decât câteva bidoane de ulei pe an.

Camera lui avea un telefon fix. Avea ton. Un reflex îl făcu să zâmbească. Se strâmbă imediat de durere. Muşchii îl făceau să se gândească la fragmente organice risipite şi întinse la soare. Nasul, la o gaură de obuz găurindu-i propria faţă.

Sună mai întâi la ora exactă. Era 10 şi 10 dimineaţa. Apoi trecu la serviciile de informaţii telefonice. Noua lui voce îl surprinse — nazală, cavernoasă, străină. Trebuise să sune de mai multe ori pentru a obţine din departament în departament lista distribuitorilor de ulei de in din Île-de-France.

Noptiera avea un bloc de hârtii cu sigla hotelului, Excelsior, şi un creion. Notă numele, oraşele, numerele de telefon. Regiunea pariziană avea cam o duzină. Oraşele erau presărate pe centura pariziană: Ivry-sur-Seine, Bobigny, Trappes, Asnières, Fontenay-sous-Bois...

Primul telefon. Narcis spuse că era pictor şi că spera să i se poată furniza direct de la secţia de producţie. Directorul comercial al societăţii Prochimie îl opri politicos. Ei furnizau către producătorii de mastic, de vopseluri, de cerneală industrială, de linoleum... Nimic de-a face cu pânzele şi pensulele. Pentru asta trebuia să ia legătura cu specialiştii în arte plastice: Old Holland, Sennelier, Talen, Lefranc-Bourgeois...

Narcis mulţumi şi închise. Formă numărul de la Bobigny, specialişti în ceruri, vopsele şi răşini. Acelaşi răspuns. Kompra, distribuitor de metale şi materiale plastice. La fel... De fiecare dată reuşea să vorbească cu directorul comercial care îi servea aceeaşi placă. Că trebuia să apeleze la cei care vindeau cu litrul şi nu cu tonele.

Era la al şaptelea apel şi îşi dădea seama de inutilitatea demersului său, presimţind orele zbuciumate care aveau să urmeze, când noul lui interlocutor de la societatea RTEP, specializată în uleiuri naturale, îl întrebă:

— Arnaud, tu eşti?

Narcis reacţionă la sfert de cheie.

— Da, eu sunt.

— Dumnezeule, dar unde ai fost?

Îşi atinse pereţii nasului, sperând să îşi recupereze vocea originală. Tot ce obţinu fu un strigăt de durere pe care reuşi să-l înăbuşe.

— Am călătorit, spuse cu o voce înfundată.

— Ai o voce ciudată. Abia te-am recunoscut.

— Sunt răcit.

— Merge bine pictura?

— Ca de obicei.

Narcis coborî privirea: mâna îi tremura. Creierul îi vâjâia. Miracol sau greşeală? Omul chiar se adresa unuia dintre fostele sale personaje?

— Faci o comandă?

— Exact.

— Ca de obicei?

— Ca de obicei.

— Aşteaptă. Stai să mă uit în arhivă.

Se auzeau tastele calculatorului.

— Ştii că încă mai am mica ta pânză pe peretele biroului? spuse bărbatul, în timp ce căuta mai departe. Am un succes nebun în faţa clienţilor. Nu le vine să creadă că firma noastră contribuie la genul ăsta de lucruri!

Izbucni în râs. Narcis nu răspunse.

— Livrăm la aceeaşi adresă?

— Pe care dintre ele o mai ai?

— Rue de la Roquette, 188, 75011?

Aveau şi fugarii un Dumnezeu.

— Exact, răspunse, notându-şi adresa şi el. Pentru comandă o să te sun înapoi. Vreau să îmi verific stocul.

— Nicio problemă, Picasso. Musai să luăm masa într-o zi!

— Sigur.

Închise, uluit de măreţia clipei. Simţea cum praful de pe mochetă îi irita faţa, iar nasul spart încă îi aducea lacrimi în ochi. Dar victoria era acolo. Uleiul de in clarificat îl dusese la un alter ego. Fără îndoială, chiar la predecesorul direct al lui Narcis...

***

Rue de la Roquette 188 nu era adresa unui imobil, ci a unui cartier întreg de vechi uzine transformate în ateliere ale artiştilor plastici, birouri de societăţi de producţie, ateliere de grafică.

Fiecare clădire avea câte două etaje şi îşi etala ferestrele cu storuri verticale cu un fel de mândrie luminoasă. Străduţele pavate şerpuiau printre aceste clădiri ca nişte poteci din piatră sclipind în soare.

Lui Narcis nu i se părea nimic familiar, dar simţea căldura locului, sentimentul reconfortant al unei lumi deosebite, artistică şi familială totodată.

— Nono!

Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că vocea i se adresa lui. Nono de la Arnaud... La douăzeci de metri, două tinere fumau în uşa unei clădiri. Pauza de ţigară.

— Ce mai faci? Nu te-am văzut de mult!

Narcis se forţă să zâmbească fără să se apropie. Era doar în cămaşă. Nasul tumefiat se înnegrea văzând cu ochii. Fetele chicotiră.

— Nu ne pupi?

— Am gripă.

— Unde ai fost?

— Am călătorit, ridică el vocea. Expoziţii.

— N-arăţi prea în formă! Te ştiam mai tare!

Încă râdeau, dându-şi coate. Simţea la ele o tensiune erotică, o complicitate glumeaţă. Se întreba dacă nu se culcase cu vreuna dintre ele. Sau cu amândouă.

— Ai putea să ne mulţumeşti. Ţi-am udat plantele!

— Am văzut, zise el. Mulţumesc!

O luă pe prima stradă care îi apăru în faţă, sperând că e cea bună. Fetele nu făcură nicio remarcă. Deci era în direcţia bună. Primirea de care avusese parte era de nesperat. Deci era Arnaud. Dar, admiţând că acesta îl precedase pe Narcis, asta însemna că era plecat de cel puţin cinci luni...

Nu mai zăbovi asupra acestor considerații. Creierul lui era încă sub influența unei alte informații. Venind spre rue Roquette, se oprise în fața unui chioșc de ziare și frunzărise câteva, prima pagină și faptele diverse. Prea devreme să se pomenească de evadarea lui de la Hôtel-Dieu. Se vorbea doar de schimbul de focuri de pe Montalembert.

Dar celelalte titluri îl izbiră.

O catastrofă pe care ar fi putut să o prevadă, la o mie de kilometri distanță.

„UN NOU RATEU PSIHIATRIC...

DIN NOU O DRAMĂ ÎNTR-O CLINICĂ PSIHIATRICĂ DIN REGIUNEA NISEI...

UN NEBUN CRONIC UCIDE UN PSIHIATRU ȘI DOI INFIRMIERI..."

Jandarmii din Carros descoperiseră cu o seară înainte cadavrele lui Jean-Pierre Corto și a doi infirmieri în biroul psihiatrului. După primele rezultate ale anchetei, medicul fusese îndelung torturat.

— Îl iei sau nu?

Narcis nu-i răspunsese vânzătorului. O luase la fugă. Era blestemat. El era *Strigătul* lui Edvard Munch. Cum își închipuise că asasinii se vor mulțumi doar *să treacă* pe la Villa Corto? *Medicul a fost îndelung torturat.* Doar simpla idee îi încleșta stomacul și îi sfâșia inima. Vinovăția i se ridica în gât sub forma unei bile acide. Peste tot pe unde trecea, doar distrugere și violență. Era un Blitzkrieg la scară umană.

Dar totodată, ca întotdeauna, instinctul de supraviețuire se ridica de sub oroare. Nicio frază nu amintea de prezența lui Narcis la Villa Corto în ultimele zile. Se gândi la pacienții institutului: nicio șansă ca mărturia lor să facă să avanseze ancheta.

De altfel, ceea ce citise lăsa să se înțeleagă că jandarmii se orientaseră spre o criză de nebunie intra-muros: vor căuta deci suspectul printre pictorii de acolo. Narcis le ura noroc anchetatorilor.

Citea din mers numele de pe cutiile poştale. Nici urmă de vreun Arnaud. Strada se termina cu o faţadă din sticlă, pe jumătate ascunsă de bambuşi, dafini, cimişiri. Plantele lui Nono? Se strecură printre frunze şi găsi cutia poştală. O etichetă indica: ARNAUD CHAPLAIN. Verifică rapid corespondenţa: plicuri administrative, extrase de cont, reclame, promoţii trimise de societăţi de marketing. Nimic personal.

Ridică ghivecele unul după altul în căutarea unei chei ascunse. Poate avea noroc. Nu găsi nimic. Dacă îi lipsea norocul, îi rămânea forţa. Ascuns de bambuşi, lovi cu putere ochiul de sticlă cel mai apropiat de clanţa uşii. La a treia încercare geamul se desprinse şi căzu în interiorul camerei.

Narcis băgă mâna, deblocă uşa şi o deschise.

Intră în hol, se împiedică de un alt morman de corespondenţă şi închise uşa cu grijă.

Perdelele erau trase la geamuri. Era la adăpost de priviri indiscrete. Se răsuci şi trase în piept aerul plin de praf.

Era acasă.

***

Era o încăpere mare, dintr-o bucată, pe mai mult de o sută de metri pătraţi. O structură metalică susţinea un luminator. Pardoseala era de ciment vopsit în gri. La stânga şi la dreapta, structuri de cărămidă încadrau spaţiul. Cea din stânga conţinea un blat de lucru din piatră cu plită electrică, un frigider şi o maşină de spălat vase. Cea din dreapta conţinea nenumărate tuburi de vopsea, palete, produse chimice, cutii cu vopsea uscată, rame, pânze rulate...

Un detaliu îi atrase atenţia lui Narcis. În spatele camerei, o planşă de arhitect înclinată se sprijinea pe o altă fereastră a cărei deschidere era obturată de bambuşi. Se apropie. Desene publicitare, schiţe încă vizibile în peniţă sau în cărbune.

Unele erau chiar şi înrămate şi puse pe perete deasupra planşetei.

Chaplain nu era deci pictor cu normă întreagă. Era şi ilustrator şi grafician în publicitate. De altfel, nu avea aici nicio pânză, nici măcar o schiţă care ar fi putut să-i dezvăluie ce gen de tablouri picta. Cât despre schiţele publicitare, nu aveau nici logo, nici marcă înregistrată. Imposibil să ghicească pentru cine lucra Chaplain ca grafician. O singură certitudine: lucra de acasă — era freelancer.

Reveni în mijlocul încăperii. Lămpi newyorkeze, cu abajur din aluminiu pe plafon. Covoare cu motive abstracte pe jos. Mobile din lemn furniruit, fără ornamente, îşi arătau liniile elegante în colţuri. Departe de Janusz cerşetorul sau de Narcis pictorul nebun. Cu ce bani îşi plătise Chaplain toate acestea? Activitatea lui publicitară era suficientă pentru onorarea tuturor acestor facturi? Vindea oare şi el pânze tot atât de scump ca şi Narcis?

Şi alte întrebări, *în rafală.*

Oare cât timp fusese Narcis Chaplain? De când locuia acolo? Cine plătise pe durata absenţei sale? Reveni la uşă, unde pusese toată corespondenţa sosită. Prin marginile transparente ale plicurilor, ghicea expedierile administrative, cererile de cotizaţie, scrisorile de atenţionare, sumarul facturilor... Companii de asigurare. Bănci. Abonamente telefonice... Înainte de a deschide plicurile, se decise pentru un tur al proprietarului.

Începu cu bucătăria. Un bufet de lemn, cu mânere cromate, roboţi de ultimă generaţie. Totul era impecabil, chiar dacă acoperit cu praf. Chaplain era un tip obsedat de curăţenie. Avea oare o menajeră? Avea oare cheile de la locuinţă? Era sigur că nu. Deschise frigiderul şi descoperi resturile de alimente, în mare parte stricate, în ciuda frigului. Ca orice călător fără bagaje, plecase fără să ştie că nu se va mai întoarce.

Deschise congelatorul. În pungi pline cu cristale de gheaţă, pateuri, fasole verde, cartofi în sos... Simpla vedere a acestor alimente pietrificate îi făcu stomacul să chiorăie. Scoase pateurile şi le puse direct la microunde. Din reflex deschise şi celelalte uşi şi găsi sosul de soia, sosul de chilli. În câteva minute, devoră toate bucăţile după ce le tăvăli în sosurile turnate în ceştile de cafea.

Odată sătul, prima lui senzaţie fu dorinţa să vomite — mâncase prea repede. Se abţinu. Avea nevoie de forţă, de energie: petrecerea continua. Puse farfuria goală şi ceştile în chiuveta de granit. Îşi relua vechile tabieturi de celibatar.

Dădu ocol bucătăriei şi urcă pe scara de metal. Rampa era confecţionată din cabluri de oţel care aminteau de catargele unui vas cu pânze — doar că acestea nu erau *într-adevăr* catarge.

Pasiunea pentru pânze se confirma la primul etaj. Fotografii în alb şi negru cu vase cu pânze antice erau agăţate pe pereţi. Machete cu coca din lemn lustruit marcau marginea mezaninului. În rest, un pat mare cu cearşafuri negre şi o plapumă portocalie în faţa unui ecran imens. La dreapta, uşi de lemn maro adăposteau îmbrăcămintea şi accesoriile.

Narcis le cercetă. Cămăşi de in. Jeanşi şi pantaloni de stofă. Costume de firmă... Încălţămintea în acelaşi registru. Cizme Weston, mocasini Prada, „tenişi" Tod's... Chaplain era un dandy modern, de o eleganţă ostentativă.

Trecu în sala de baie, situată în spatele unui perete de sticlă securizată. Pereţii acoperiţi cu zinc îţi dădeau impresia că intri într-o cisternă goală şi curată. Deasupra unei chiuvete duble, baterii moderne înlocuiau clasicele robinete. La fiecare pas Narcis îşi punea aceeaşi întrebare: de unde veneau banii care plătiseră toate acestea?

Se decise să facă un duş aproape rece. Zece minute sub jetul puternic al duşului îl spălară de sânge, de violenţă, de frica ultimelor douăzeci şi patru de ore. Ieşi de la duş cu un

sentiment ciudat de forţă şi de inocenţă redobândită. Căută prin produsele de îngrijire ceva cu care să-şi dezinfecteze rănile. Nu găsi decât parfum *Eau d'Orange Verte* de la Hermès. Pulveriză rănile, îşi puse pe nas mai multe pansamente şi alese o ţinută *casual* à la Chaplain. Pantaloni de trening Calvin Klein, tricou şi haină cu glugă Emporio Armani.

Începuse să savureze mediul ambiant familiar al artistului când văzu lângă pat un robot telefonic. Se aşeză pe pat şi privi maşinăria. Memoria era plină. Deci Chaplain avea prieteni care se îngrijoraseră de absenţa lui. Apăsă pe redare, fără să-i pese de amprente — oricum erau peste tot şi de mult timp.

Se aşteptase la apeluri neliniştite, la voci îngrijorate. Dădu drept peste chicotitul unei tinere femei:

— Hei, Nono, ce faci? Te-ai supărat sau ce? Audrey mi-a dat numărul tău de fix. Sună-mă!

Râsul şi vocea îi aminteau de cele două fumătoare de la primul atelier. Narcis privi ecranul. Apelul era din 22 septembrie. Al doilea apel era un miorlăit sau pe aproape. Era din 19 septembrie.

— Nu eşti acolo, puiuţ? se pisicea o voce de mătase. Sunt Charlene. Noi doi încă nu am terminat-o...

Al treilea mesaj era tot în acelaşi ton, datat 13 septembrie:

— Nono? Sunt cu o prietenă şi ziceam să trecem pe la tine... Sună-ne înapoi!

Râsete. Pupături zgomotoase. Mesajele curgeau şi mereu în acelaşi registru. Nici măcar o dată o voce de bărbat. Nici măcar o dată un mesaj obişnuit, adică neutru sau calm, cu atât mai puţin neliniştit.

Privi decorul din jur. Vasele cu pânze. Ţoalele de firmă. Plapuma portocalie peste cearşafurile negre. Sala de baie. Îşi revizui părerea. Nu era în atelierul unui artist, ci într-o capcană pentru fete. Nu se afla la un pictor solitar, torturat,

la Narcis. Nono era un seducător, un vânător. Părea să fi reuşit printr-o oarecare combinaţie să câştige o sumă mare de bani. Şi îşi petrecea restul vieţii cheltuindu-i cu partenere benevole. Era departe de omul în căutarea propriului trecut.

Brusc, o voce serioasă şi rece ţâşni din robot:

— Arnaud, eu sunt. Ne întâlnim unde ştii. Mi-e frică. Eu o şterg.

Tonul. Narcis privi data. 29 august. Ora 20:20. Tot o femeie, dar vocea nu avea nimic de-a face cu chicotelile de până atunci. Nu mai era „Nono", ci „Arnaud". Comanda nu mai suna ca o promisiune sexuală, ci ca un strigăt de ajutor.

Era ultimul apel înregistrat. Deci cronologic, primul. 29 august. Corto îi spusese: „Te-am recuperat la sfârşitul lunii august de lângă ieşirea 42 de pe autostrada 48. Ieşirea de la Cannes-Mougins..."

Ascultă de mai multe ori mesajul. Erau cuvintele care îl făcuseră să plece pentru ultima oară de acasă. Nu se mai întorsese. Toate celelalte apeluri fuseseră făcute în gol. Nono murise după întâlnirea cu această femeie. Pe drumul spre Cannes, devenise Narcis...

Oare femeia locuia la Cannes? Sau o văzuse la Paris înainte de a fugi spre Coasta de Azur? Avusese criza înainte de a se duce la ea? Nu. Dacă nu ar fi venit la întâlnire, ea l-ar mai fi sunat. Deci o văzuse şi întâlnirea lor se soldase cu o despărţire definitivă.

Măcar să nu fi ajuns prea târziu...

Privi ecranul robotului. Numărul era ascuns. O altă problemă îl frământa. Reţeaua lui de cunoştinţe era impresionantă. De unde veneau toate aceste cuceriri? Care era teritoriul lui de vânătoare?

În continuare, stând pe pat, observă, sub un luminator, un mic birou din lemn, stilul notarial de la începutul secolului XX, pe care era un MacBook. Brusc îşi dădu seama că descoperise *arma crimei*. Nono vâna pe internet.

Se instală în fața ecranului, în timp ce cu mâna stângă trase perdeaua grea ca să nu-i intre soarele în ochi. Din instinct, știu că mai făcuse acest gest de mii de ori.

Mac-ul începu să zumzăie și îi ceru o parolă. Fără să ezite, tastă NONO. Programul îi răspunse că parola era de minimum șase caractere. Tastă NONONO, gândindu-se în același timp la cuvintele unei melodii vechi de Lou Reed: „And I said no, no, / oh Lady Day..." Programul se deschise. Activă Safari și se uită la ultimele pagini pe care le accesase.

Brusc intră în altă lume. Universul web-ului 2.0, cel al rețelelor sociale, site-urilor de întâlniri, labirinturilor virtuale. În ultimele săptămâni ale existenței sale, Nono navigase prin toate, multiplicându-și contactele, chat-urile, mesajele... Logourile defilau. Facebook, Twitter, Zoominfos, 123people, Meetic, Badoo sau Match.com...

Nono căuta și se expunea în același timp, vânător și pradă de bunăvoie. După orele la care se conecta, își petrecea nopțile conversând pe net, adoptând un ton glumeț, serios, amical sau lubric în funcție de interlocutoarele pe care le avea.

Narcis își spuse că în spatele acestei căutări compulsive, Chaplain poate voia să găsească ceva sau *mai mult ca sigur* pe cineva. Își notă numele diferitelor site-uri consultate și merse pe pagina lor de pornire. Nono solicita atât rețele dedicate întâlnirilor serioase, cât și adrese cu caracter pur sexual, de genul „clic și-o ai". Narcis descoperi chiar sisteme de care nici măcar nu auzise. Cum ar fi cel care te alerta pe mobil dacă „femeia vieții tale" trecea la mai puțin de cincisprezece metri de tine, sau cel care îți permitea să identifici instantaneu numărul de înmatriculare al unei mașini conduse de vreo frumusețe căreia i-ai făcut cu ochiul.

Reveni la mesajele trimise sau primite de Nono de pe toate site-urile la grămadă. Greu de urmărit. Chat-urile, mesajele erau pline de greșeli de ortografie sau de abrevieri

cărora abia le ghicea semnificația: „brb" pentru „be right back" sau „lol" pentru „laugh out loud"... Lectura era şi mai îngreunată de tot felul de „smileys" care apăreau cu rost şi fără rost. Toată literatura asta avea o anumită febrilitate, dar îi dădea şi o senzație de singurătate care îl încurca pe Narcis. Nu era sigur că ar fi vrut să meargă înapoi pe aceste urme.

Făcu totuşi o descoperire. Era evident că unul dintre site-uri îl interesa pe Nono mai mult ca altele. Sasha.com, organizator de întâlniri la viteză, serate unde celibatarii se întâlneau la rând, având la dispoziție doar câteva minute pentru a se cuceri. Logoul site-ului era explicit: „Şapte minute pentru a-ți schimba viața".

Site-ul propunea un forum unde puteai să te prezinți şi să schimbi câteva vorbe înainte de întâlnirile reale în locuri publice — în chat se vorbea de „dates" în „real life".

În clipa în care scrise primele cuvinte, ştiu că se reintegrase în identitatea sa precedentă:

— Sunt Nono, : -). M-am întors!

IV. NONO

— Chatelet. Ai o vizită.

Anaïs nu reacţionă. Era întinsă pe pat, privind abătută spre numărul de pe mânecă, singură în celula de nouă metri pătraţi. Această singurătate era un lux, deşi ea nu ceruse nimic. Patul, masa şi scaunul erau tot mobilierul. Un alt lux: nu fusese transferată în partea de siguranţă maximă, unde totul era fixat de pardoseală.

Singura distracţie ieri fusese o călătorie cu o dubă, o conversaţie cu asistenta socială, apoi cu şeful închisorii care îi explică regulamentul interior. Avusese dreptul şi la o dezbrăcare, o vizită medicală la pachet cu o prelevare vaginală. Nimic de semnalat. Doar că doctorul redactase o notă cu privire la braţele ei mutilate.

— Hei, auzi când îţi vorbesc?

Anaïs se adună de pe patul suprapus — îl luase pe cel de sus. Îngheţată, se uită la ceas — pe care i-l lăsaseră. O altă favoare. Abia 9 dimineaţa. I se părea că tot creierul i se risipise, blocat în cărămizile închisorii de la Fleury-Mérogis.

Docilă, o urmă pe gardiană. Fiecare sector era marcat cu o uşă încuiată. Sub luminile aprinse, contempla distrată pereţii, pardoseala, plafoanele. La închisoarea pentru femei, totul era gri, bej, fără culoare. Un miros puternic de detergent se simţea peste tot.

Un nou clic.

O nouă uşă.

La ora asta, vizitatorul ei nu putea fi decât un poliţist sau un avocat.

Un oficial.

Un nou culoar.

Un alt zăvor.

Uşi închise, zgomot de televizor, mirosul acru al vieţii la închisoare. Unele deţinute erau deja în ateliere. Altele se mişcau în libertate totală — privilegiu aici. Gardiene în alb împingeau cărucioare spre creşă. În Franţa, femeile care nasc în închisoare pot păstra copilul lângă ele până la vârsta de 18 luni.

Acţionare electronică. Portal de detecţie. Prezentarea numărului de înregistrare. Anaïs se trezi în culoarul cu birouri din sticlă, protejate cu grilaje metalice. Fiecare încăpere avea o masă şi două scaune. Uşile erau din sticlă armată.

În spatele unuia dintre geamuri, Anaïs îşi văzu vizitatorul. Solinas, cu ochelarii ridicaţi pe fruntea craniului său pleşuv.

— Nu aveţi nicio jenă, îi zise când fu în faţa lui.

Uşa se trânti în urma ei. Solinas deschise o servietă de la picioarele lui.

— Am putea să ne tutuim.

— Ce vrei, ticălosule?

Zâmbet. Solinas puse dosarul cu coperţi verzi pe masă.

— Recunosc calitatea relaţiilor noastre. Stai jos.

— Aştept să îmi răspunzi.

Puse palma pe dosar:

— Asta.

Anaïs luă un scaun şi se aşeză.

— Asta, ce?

— Clientul pe care îl căutai. Un cerşetor emasculat, descoperit pe 3 septembrie 2009 sub podul Jéna, pe malul stâng.

Îşi aminti tot. Desenele lui Narcis. Faţa asimetrică. Cuţitul din silex. Cadavrul mutilat. Nu ştia prea bine Parisul, dar nu fusese departe de identificarea podului.

— De ce mi l-ai adus?

Răsuci dosarul şi i-l împinse.

— Aruncă o privire.

Deschise coperta cartonată. Un dosar complet. Fotografii, schiţe, rapoartele autopsiei, rapoartele anchetei... Frunzări mai întâi teancul de fotografii în culori, format carte poştală. Un bărbat gol, întins la adăpostul obscur al podului, cu partea dintre picioare mai închisă la culoare. Corpul părea deosebit de lung. Albeaţa pielii, prin contrast cu nuanţa pământului, părea luminescentă. Se întrebă dacă paloarea aceea însemna că i se furase sânge. Faţa nu i se vedea, ascunsă de nişte dărâmături în unghiul arcului.

— L-aţi identificat? întrebă cu o voce stinsă.

— Hugues Fernet, 34 de ani. Bine cunoscut serviciilor noastre. A participat la manifestaţiile Copiii lui Don Quijote în 2007 şi 2008. Un personaj. Nu numai că i se fâlfâie, dar şi militează pentru dreptul de a i se fâlfâi.

Anaïs nu răspunse la provocare. Poliţistul doar asta aştepta.

— Ancheta?

— Nimic. Niciun indiciu, niciun martor. Patrula fluvială l-a observat dimineaţa. Am avut timp să îl luăm de acolo înainte ca turiştii să îşi facă apariţia pe vaporaşe.

Prim-plan al plăgii. Partea de jos a pântecelui era mutilată grosier. Fusese folosită o unealtă rudimentară. Cuţitul pe care îl pictase Narcis. Arma avea un rol în ritualul crimei. Fără îndoială, evocarea unei scene mitologice.

Îşi aminti şi cel de-al doilea desen — când ucigaşul cu faţa deformată arunca organele genitale în Sena. Un gest care avea o încărcătură simbolică. Cum de cunoştea Narcis amănuntele? Era oare asasinul?

— Cine a fost sesizat? Criminaliştii?

— Pentru un vagabond? Visezi. Cei de la Secţia 3 judiciar au fost însărcinaţi cu ancheta.

— Şi ce au găsit?

— Rahat, cum ți-am zis. Procesele-verbale sunt aici. S-au dus din ușă în ușă, percheziții, niște audieri de cerșetori de formă și basta. Reglare de conturi între boschetari. Caz clasat.

— Mutilarea nu a generat bănuieli?

— Vagabonzii sunt capabili de orice. Nu ai de ce să te miri.

— Din cadavru lipsea sânge?

— Rana a sângerat din plin.

— Nu. Vorbesc de o extragere intenționată a unui litru sau mai mult.

— N-am auzit de așa ceva.

Anaïs frunzărea documentele. Într-un colț al copertei observă numele judecătorului, Pierre Vollatrey. Se gândi la alte două asasinate. Icar și magistrata de la Marsilia, Pascale Andreu. Minotaurul și judecătorul de la Bordeaux, Philippe Le Gall. Nu mai era un caz, ci o asociație de magistrați.

— Și acum? Veți redeschide ancheta?

— Mai întâi să convingem Parchetul. Trebuie să le fie pe plac tot rahatul ăsta. Va trebui să le demonstrăm că și crima asta este din seria Icar și Minotaurul.

— Adică să găsiți legenda la care face referire asasinul.

— Exact. Deocamdată cele două schițe abia au reamorsat mașinăria.

Anaïs înțelese mesajul implicit.

— Contezi pe mine ca să identific mitul?

— Îmi ziceam că aici ai destul timp. O țintui cu privirea. Și accept propunerea ta, nu pentru că ai fost închisă.

— Propunerea mea?

— Să lucrăm împreună.

— Aici?

— Afară, nici vorbă în ce te privește, frumoaso. Dar pentru a medita, ai aici o poziție ideală.

Anaïs ghici că are o carte de jucat:

— Unde e dosarul meu?

— O să te cheme judecătorul.

Se apleacă brusc peste masă. Solinas se dădu înapoi: nu uitase palma de aseară.

— Scoate-mă de aici, şuieră ea.

— Găseşte-mi mitul.

Târgul fusese încheiat. Trocul fusese fixat cu claritate.

— Cine e acum pe caz?

— Antitero. Adică eu. Ceea ce ne interesează pe noi este schimbul de focuri de pe Montalembert.

Ea luă în mână câteva fotografii.

— Şi asta?

Solinas zâmbi.

— Dacă stabilim o legătură între cele trei crime, va fi timp să alertăm Criminaliştii. Dar poate că vom fi şi reperat criminalul. Deocamdată mingea e la mine, frumoasa mea. Marea problemă sunt cei de la evadări, care se vor pune pe urmele lui Janusz.

Solinas îşi lua dorinţele drept realităţi. Deocamdată cazul îl depăşea. Ceea ce spera era o minune. Şi pentru asta avea nevoie de ea. Nu ca să facă nişte cercetări asupra Antichităţii, ci pentru analiza fiecărui element, pentru a pune cap la cap fragmentele, pentru a continua ancheta pe care o începuse la Bordeaux.

Anaïs îşi coborî privirea pe fotografii. Un amănunt îi sări în ochi:

— Tipul ăsta era foarte înalt, nu?

— Aproape 2,15 metri. Avea pesemne o sculă cât o sabie. Un monstru. Ceea ce exclude uciderea lui cu scopul de a-i fura zdrenţele. Doar dacă nu voia să-şi facă vreun cort.

— Au găsit urme de heroină în venele lui?

— Nu ţi se poate ascunde nimic.

— Dependent?

— Mai degrabă alcoolic.

Nu era nicio îndoială. Un al treilea pe lista asasinului din Olimp. Şi o supoziţie care mai câştiga un punct. Puterea

de convingere a asasinului — îl convinsese pe uriaş să-şi facă o doză fatală. Prin asociere îşi aminti că Philippe Duruy vorbise de omul mascat, de un lepros. Figura din desene îi veni din nou în minte. Mai degrabă o mască tribală decât o mască a tragediei greceşti.

Anaïs închise dosarul simţind încă o coerenţă confuză în spatele tuturor acestor lucruri, fără să poată preciza despre ce era vorba.

— În regulă, spuse ea. Te sun diseară.

Solinas se ridică şi îşi luă servieta.

— Te întâlneşti cu judecătorul mâine.

***

Se trezi deasupra cuverturii portocalii. Era încă în pantalonii de trening şi în vesta cu glugă. Se simţea bine. La adăpost. Protejat de acest atelier pe care nu îl cunoştea, dar care îl cunoştea pe el. Deschise ochii şi văzu deasupra lui armătura nituită. Îi amintea de Turnul Eiffel. Gândul i se duse la cărţile lui Zola ale căror titluri le uitase, unde oamenii trăiau, dormeau şi munceau în astfel de ateliere. Pentru câteva zile el urma să fie un astfel de om. Se ridică dintre foile scrise, împrăştiate în jurul lui. Îşi aminti. Notele lui nocturne. Internet toată noaptea: Sasha.com şi celelalte site-uri de întâlniri. Ultimele conectări ale lui Chaplain. Numele — doar pseudonime — şi legăturile. Nu obţinuse nimic. Căutase prin casă o agendă, un carnet de adrese, dar nu găsise nici aşa ceva. Adormise pe la 4 dimineaţa.

Pe firul chat-urilor, convingerea lui se întărise. Nono nu era un afemeiat, un obsedat de sex sau un singuratic în suferinţă. Făcea o anchetă. Din nou blestemul călătorului fără bagaje. Pentru un motiv pe care încă nu şi-l putea imagina, personajul lui se orientase spre *matchmaking*. O ipoteză: de-a lungul labirintului ţesăturii, el căuta o femeie.

Dar era imposibil de spus care. Toată noaptea văzuse cum defilau pseudonimele. Nora33, Tinette, Betty14, Catwoman, Sissi, Stef, Anna, Barbie, Aphrodite, Nico6, Finou, Kenny... Recitise dialogurile inepte, provocările sexuale, vorbele dulci, dragostea sub toate formele, de la dorința în formă brută până la speranțele cele mai efemere.

Ansamblul îi lăsase un sentiment ambiguu. Nono dădea impresia unui mare cuceritor, care nu trecea niciodată la fapte. Sistematic, după o primă întâlnire, interlocutoarele îl contactau din nou, fără ca el să le mai răspundă. Chaplain nu era nici măcar sigur că se obosise să se ducă. O singură excepție: Sasha.com, site-ul de speed-dating. În fiecare seară, sau aproape, Nono se ducea la seratele Sacha. Baruri. Restaurante. Cluburi. Putuse să urmărească traseul vânătorului grație mesajelor care dădeau adresa de întâlnire „selecționaților". Problema era că nu avea nicio indicație despre ceea ce se petrecuse în „real life".

Mai rămâneau apelurile de pe robot. Ar fi putut să le sune pe tipe, să le vadă, să le interogheze. Poate ar fi găsit, prin mărturiile lor, natura propriei sale anchete. Dar nu avea chef să reînnoade legăturile cu tipele acelea de o seară.

O singură femeie îl interesa. Cea din 29 august.

Arnaud, sunt eu. Întâlnire unde știi...

Trebuia să o ia din nou de la zero. Să meargă la întâlnirile Sacha.com. Să meargă încă o dată pe urma umbrei sale. Să descopere ce căuta dublura lui și să caute și el la rândul lui...

Azi-noapte lăsase mesaje pe forum. Își consultă căsuța. Avea deja o „întâlnire" chiar în seara asta la Pitcairn, un bar în Marais. Nu era sigur că mulți dintre candidați ar fi știut ce era „Pitcairn", dar el știa: o insulă din Pacific unde se stabiliră răsculații de pe *Bounty*. Și azi, una din colonii spunea că s-ar trage din acești iluștri strămoși. Își imagina deja atmosfera insulară și tropicală a locului...

Sala de baie. Starea nasului său se ameliora. Tumefierea se resorbea. Rănile se cicatrizau. Dar nu avea mutra ideală pentru o seară de agăţat. Cel puţin căutarea asta va avea mai mult *glamour* decât cele două de dinaintea ei. După cerşetori şi pictori nebuni urma să se amestece printre femei celibatare.

Ar fi vrut să glumească, să ia lucrurile uşor, dar în minte îi reveneau acum doar uciderea lui Jean-Pierre Corto, focurile de pe Montalembert, izbiturile cu capul de marginea chiuvetei...

Coborî şi îşi făcu o cafea. Ora 10 dimineaţa. Cu ceaşca în mână adună plicurile pe care le lăsase pe bufetul din bucătărie şi se instală pe canapeaua din salon. Dădu la o parte ofertele de abonament şi alte chestii publicitare şi deschise plicurile administrative. Absenţa lui provocase mai puţine valuri decât se aşteptase. Banca îi trimisese extrase de cont. Societatea imobiliară îl atenţionase pentru plata chiriei — 2 200 de euro pe lună — fără să fie deosebit de imperativă. Un contract de asigurare era expirat. În rest, totul se lua din consistentul lui cont de credit.

Ultimul extras de cont afişa un credit de 23 000 de euro. Suma era spectaculoasă. Căută prin atelier şi găsi şi extrasele mai vechi. Deschisese contul la HSBC în mai anul trecut. De atunci, contul lui se învârtea în jurul aceleiaşi cifre. Totuşi, Chaplain nu primea niciun virament, nu depunea niciun cec. De unde veneau banii? Era evident că el depunea numerarul. 2 000 de euro. 3 000 de euro. 1 700 de euro. 4 200 de euro... Oricare ar fi fost ocupaţia lui, era plătit la negru.

O secundă îşi zise că era gigolo. Dar tonul mesajelor, natura schimbului de replici cu partenerele sale nu sugerau relaţii tarifate. Un lucru era sigur: nu era nici desenator publicitar, nici măcar pictor. Planşeta de desen, atelierul: totul era un decor, precum cutiile de carton pe care Freire le

depozitase la el acasă. Cine era el într-adevăr? Cum îşi câştiga existenţa?

Un detaliu îi reveni în minte. Conversaţia cu directorul comercial de la societatea RTEP. El comanda în mod regulat litri de ulei de in clarificat. O simplă punere în scenă sau chiar îl şi folosea? Chaplain avea nevoie de acest stoc pentru o altă activitate. Misterioasă. Lucrativă. Chimică. Făcea oare droguri în vreo pivniţă?

Activitatea asta, oricare ar fi fost, îi dădea speranţa că ceva bani lichizi erau ascunşi undeva prin casă. Urcă mai întâi la mezanin — ascundem ce e preţios în inima intimităţii, cât mai aproape de sine. Dădu la o parte tablourile în căutarea unui seif. Ridică patul. Căută printre haine. Se întoarse la birou. Nimic.

Se opri la flotila de machete de pe bordura de la mezanin. Fiecare model avea între 70 şi 100 de centimetri. Brusc fu sigur că banii erau în coca uneia dintre ele... Cu grijă, luă prima navă, o AMERICA'S CUP J — CLASS SLOOP, după cum era scris pe plăcuţa de pe suport. Ridică puntea. Coca era goală. Puse jos nava şi o luă pe a doua — o *Columbia*, de doisprezece metri. Tot goală. *Gretel*, din Royal Sydney Yacht Squadron, *Southern Cross* din Royal Perth Yacht Club, *Courageous* de la New York Yacht Club, îi trecură prin mână. Toate goale.

Începu să se îndoiască de intuiţia sa când ridică puntea lui *Pen Duick I*, primul volier al lui Éric Tabarly. Pe fund, un teanc de bancnote de 500 de euro. Chaplain îşi înăbuşi un strigăt de bucurie. Băgă mâna în teanc şi îşi umplu buzunarele. Un cuvânt îi ţiuia în urechi mai puternic decât toate: droguri...

Nono pesemne că îşi înmulţea întâlnirile pentru a distribui mai uşor marfa... Brusc îşi aminti modul de operare al ucigaşului — heroina pură injectată în venele victimelor sale. Se gândi mai mult la această nouă convergenţă.

În timp ce mai lua nişte bancnote, dădu peste altceva. O cartelă. Scoase obiectul, crezând că e cardul Visa sau American Express al lui Chaplain. Era o cartelă socială pe numele lui şi numărul de asigurare. Găsi şi o carte de identitate, un permis de conducere şi un paşaport. Toate pe numele lui Arnaud Chaplain, născut pe 17 iulie 1967, la Mans, în departamentul Sarthe.

Se aşeză jos. Cariera lui criminală nu lăsa loc de îndoială. Se jucase cu focul. Cumpărase acte false. De fapt, nici nu se mira. Era condamnat la impostură, minciună şi clandestinitate.

Se ridică şi se hotărî să facă un duş.

Apoi se va duce să-şi ia un telefon nou şi va încerca împreună cu cei de la service să recupereze mesajele de pe vechiul lui mobil — facturile îi dăduseră numărul. Era sigur că aşa va găsi numele clienţilor lui — şi va afla natura afacerilor sale. Îi va suna. Va negocia. Va înţelege ce aşteptau de la el. După care se va duce la speed-dating-ul de diseară.

Maşina Nono se pusese în mişcare.

***

— Mi-am pierdut telefonul.

— Original.

Chaplain puse ultima factură pe tejghea fără să bage în seamă tonul sec al vânzătorului.

— Nu mai ştiu cum să îmi consult mesageria.

Fără să răspundă, omul luă documentul în timp ce îşi pipăia bărbia. Expertul în toată splendoarea lui.

— Pe reţeaua asta e simplu. Vă sunaţi numărul. Odată ce mesageria răspunde, tastaţi parola şi apăsaţi pe asterix.

Trebuia să se aştepte. Nu avea niciun cod.

— Bine, zise pe un ton neutru. Aş vrea să îmi iau un alt telefon. Cu un alt abonament.

Vânzătorul, în loc să se întoarcă spre vitrina plină de modele, începu să tasteze pe calculator, deschizând numărul de cont al lui Chaplain.

— De ce un nou abonament? Aveţi suficient pe...

Chaplain îşi luă factura şi o băgă în buzunar — îşi compusese un look à la Nono. 50% Ralph Lauren, 50% Armani, totul ambalat într-un Caban bleumarin, uşor mat.

— Uitaţi de ăsta. Vreau un telefon nou. Cu un număr nou.

— Vă va costa o grămadă.

— Asta e treaba mea.

Cu un aer dezaprobator, omul începu un discurs în limbi străine, despre „monobloc", „quadribandă", „megapixeli", „Bluetooth"... În faţa acestui vocabular, Chaplain procedă ca oricine altul în locul lui: alese un model după aspect, căutând simplitate maximă.

— Îl iau pe acela.

— În locul dumneavoastră, l-aş...

— Pe acela, bine?

Vânzătorul lăsă să-i scape un oftat, cu aerul că ar spune: „Toţi sunt la fel".

— Cât costă?

— 200 de euro. Dar dacă luaţi..

Chaplain puse o bancnotă de 500 de euro pe tejghea. Tipul luă bancnota cu un gest scurt, după care îi dădu restul. Mai dură vreo zece minute bune până completară contractul. Nu avea niciun rost să mintă: semnă contractul pe numele de Chaplain, 188, Rue de la Roquette.

— E încărcat? întrebă, arătând spre telefon. Aş vrea să-l folosesc imediat.

Celălalt zâmbi cu suficienţă. Din câteva mişcări scoase aparatul, îl demontă, puse o baterie şi o cartelă SIM.

— Dacă vreţi să faceţi şi fotografii, spuse, întinzându-i aparatul, trebuie să mai adăugaţi un stick de memorie SD/SD HC. Veţi...

— Vreau doar să telefonez, pricepeţi?

— Nicio problemă. Dar nu uitaţi să îl puneţi la încărcat diseară.

Băgă telefonul în buzunar.

— Pe facturi nu primesc detaliile convorbirilor.

— Nimeni nu le primeşte. Totul se găseşte pe net.

— Care e procedura?

De la iritare, privirea trecu la neîncredere: vânzătorul se întreba de unde venea ameţitul ăsta.

— E suficient să introduceţi datele de abonat pe site şi veţi putea consulta lista apelurilor. Pentru cel de-al doilea număr repetaţi manevra cu celălalt contract.

— Vreţi să spuneţi cu noul abonament?

— Nu. Factura dumneavoastră menţionează încă un cont.

De data asta, Chaplain fu cel care scoase din nou documentul şi îl puse pe tejghea.

— Unde?

— Aici, zise celălalt, arătând cu degetul.

Privi la rândul lui. Nu înţelegea nimic

— Nu e niciun număr.

— Pentru că aţi optat pentru „ascuns". Aşteptaţi un moment.

Luă factura şi se întoarse la tastatură. Parcă erau la Big Brother. Vânzătorul putea să vadă tot, să decripteze tot, până în adâncul fiecărei existenţe. Dar de data asta rată.

— Îmi pare rău. E imposibil să aflu numerele. Aţi cerut opţiunea care interzice orice informaţie, orice geolocalizare. Aţi cerut şi să nu vi se trimită nicio factură. Abonamentul dumneavoastră este un Fort Knox!

Chaplain nu răspunse. Deja înţelesese că ăsta era numărul care conta. Cel care conţinea secretele pe care le căuta.

— Sigur, zise, bătându-se peste frunte. Am uitat complet de el. Credeţi că pot să îi dau de urmă pe internet? Adică, să consult vechile numere?

— Nicio problemă. Cu condiția să vă amintiți parola. Făcu cu ochiul. Şi să vă fi plătit ultima factură!

Chaplain ieşi pe uşă fără să se uite în urmă. Se grăbea să se întoarcă la atelier. Să se arunce pe internet. Să îşi descifreze propriile mistere.

În piața Leon Blum, se opri în fața unui chioşc cu ziare. Unele nici nu mai aminteau schimbul de focuri din rue de Montalembert şi nici masacrul de la Villa Corto. Mai mult, nu era nimic despre evadarea lui de la Hôtel-Dieu. Nu-i apărea fotografia pe prima pagină a niciunui ziar. Nici anunț de căutare, nici apelare la martori. Ce căuta poliția? O strategie subterană pentru a lucra cu toată discreția? Ca să evite panica la aflarea veştii că un nebun era în libertate?

Această tactică ascundea sigur o capcană, dar cu toate acestea se simțea mai liber şi mai uşor. Cumpără *Le Figaro, Le Monde, Le Parisien*. Simți că i se face foame. Sendviş. Mergând în sus pe rue de la Roquette avea impresia că se îndreaptă spre cucerirea unor vârfuri limpezi la o altitudine binefăcătoare. Noi adevăruri îl aşteptau acolo sus.

***

Naşterea lumii.

La început a fost Haosul. Nici Dumnezeu, nici lume, nici oameni... Din această magmă s-au născut primele entități. Noaptea (Nyx). Tenebrele (Erebus). Nyx a dat naştere Cerului (Uranus) şi Pământului (Geea). Aceste prime divinități s-au unit şi au avut o grămadă de copii, printre care şi cei doisprezece Titani.

Uranus, temându-se că unul dintre copiii lui îi va fura puterea, a obligat-o pe Geea să îi țină în preajma ei, în centrul Pământului. Cel mai tânăr dintre Titani, Cronos, cu ajutorul mamei sale, a reuşit să evadeze şi şi-a emasculat tatăl. Cu sora

lui, Rhea, dădu naştere primilor şase Olimpieni, dintre care Zeus, la rândul lui, îl detronă pe tatăl său...

Anaïs sublinie paragraful pe fotocopia pe care tocmai o făcuse. Găsise un dicţionar de mitologie greacă în biblioteca puşcăriei, între romanele de dragoste şi manualele de drept. Se instalase în sala de lectură aproape goală. Locul era liniştit, mai bine încălzit decât celula ei. Avea chiar şi vedere spre curte. O peluză golaşă, plină de ciori negre şi lucioase, care îşi disputau resturile aruncate de la ferestrele celulelor.

Reciti pasajul. Era sigură că găsise scena mitologică care inspirase uciderea lui Hugues Fernet. Găsise şi alte exemple de emasculare în mitologia greacă. Dar ritualul de la podul Jéna se potrivea cu uciderea lui Uranus. Elementele exacte ale legendei fuseseră respectate. Cronos folosise o seceră din piatră. Asasinul din desen se folosise de un topor din silex. Zeul aruncase organele genitale în mare. Ucigaşul le azvârlise în Sena, substitut parizian al elementului maritim.

Deocamdată, Anaïs nu vedea decât un punct comun între cele trei mituri. Fiecare legendă făcea referire la relaţia tată–fiu şi mai ales la un fiu care ridica probleme. Minotaurul fusese întemniţat de către Minos pentru că era monstruos. Icar murise din cauza neascultării, ridicându-se prea aproape de soare. Cronos înfăptuise un paricid: îşi mutilase şi-şi omorâse propriul tată pentru a prelua puterea asupra universului.

Lucru ce oferea un element de adevăr în ceea ce îl privea pe asasin? Asasinul din Olimp era oare un fiu rău? Sau, dimpotrivă, un tată furios? Ridică privirea. Pisici vagaboande se alăturaseră ospăţului ciorilor. Dincolo de ele, cerul era străbătut de cabluri de securitate antielicoptere şi de garduri de sârmă ghimpată.

Anaïs se cufundă din nou în lectură. Odată cu zeii fondatori, se intra într-un alt univers, care nu avea nimic de a face cu Olimpienii. Era generaţia anterioară. Primitivă. Brutală. Oarbă. Divinităţi incontrolabile, monstruoase care

reprezentau forţele primare ale naturii. Giganţii. Ciclopii. Fiinţe tentaculare...

În legătură cu aceasta, un alt aspect al crimelor coincidea cu acele timpuri primitive. Talia victimelor. Hugues Fernet aparţinea, simbolic, lumii Giganţilor, a Titanilor, a monştrilor... Anaïs era sigură că asasinul îl alesese din acest motiv. Sacrificiul lui trebuia să fie exagerat, ieşit din tipare. Era timpul primilor zei. Timpul haosului şi al confuziei. Crima aceasta de fapt le precedase pe celelalte, aşa cum Titanii îi precedaseră pe Olimpieni.

Se ridică şi căută prin rafturi lucrări despre „arta primitivă". Aici cărţile erau uzate, murdare. Se simţea că fuseseră folosite la întâmplare, ca arme de luptă contra plictiselii, inactivităţii, disperării.

Dădu peste o antologie de măşti etnografice. În picioare, între rafturi, frunzări cartea. După fotografii, masca ucigaşului semăna mai degrabă cu cele africane sau cu cele din arta eschimoşilor. Acest amănunt era important. Asasinul din Olimp nu juca un rol. Când ucidea, era în inima spaţio-temporală a zeilor, a spiritelor, a credinţelor ancestrale. *În ochii lui, totul era real.*

Apăru o gardiană. Era ora mesei. La ideea că trebuie să coboare printre ceilalţi, simţi o strângere de inimă dureroasă. De aseară se simţea blestemată. Un poliţist nu este niciodată bine-venit în lumea deţinuţilor, dar lui Anaïs îi era teamă de altceva. Un pericol atât precis, cât şi vag. *Un pericol mortal.*

Puse cărţile pe un cărucior şi o urmă pe femeie. Se gândea la Mêtis. Grup puternic, invizibil, omniscient, care servea ordinea prin violarea legilor. *Viermele şi fructul se asociaseră.* Oamenii ăştia erau oare suficient de puternici ca să acţioneze într-o închisoare? Ca s-o elimine cu scopul de a o reduce la tăcere?

Dar ce cunoştea ea, de fapt?

Prin ce constituia ea un pericol?



Pe internet din nou.

Începu cu numărul lui oficial. Nu avu decât să tasteze cifrele de pe abonament ca să vadă cum apare o listă detaliată a apelurilor sale. În ultimele săptămâni, primise mult mai multe decât făcuse. Luă telefonul, puse numărul pe secret şi formă câteva numere la întâmplare. Căsuţe vocale. Când i se răspundea, închidea. În orice caz, voci feminine. Abonamentul era evident cel al lui Nono, seducătorul.

Trecu la celălalt, cel ascuns. Graţie cifrelor de pe abonament nu avu nicio problemă să obţină detaliile convorbirilor sale. Chaplain folosea rar telefonul acesta. În patru luni nu apelase decât câteva numere protejate. Dar în schimb primise multe apeluri, care se continuau şi după august, tot mai puţine spre decembrie.

Scoase telefonul şi formă unul.

— Alo?

O voce puternică, agresivă, după două apeluri. De data aceasta trebuia să vorbească pentru a afla mai multe.

— Chaplain.

— Cine?

— Nono.

— Nono? Jigodie! Unde eşti, fiu de târfă? *Kuckin sin*!

Accentul părea slavic. Închise fără să răspundă. Un alt număr. Îi răsuna încă în ureche valul de ură emanat de vocea de la telefon.

— Alo?

— Nono.

— Da' ştiu că ai curaj, dobitocule.

Din nou o voce gravă. Alt accent. De data asta părea african, amestecat cu jargonul oraşului.

— N-am avut cum să te anunţ, improviză. A trebuit... să dispar.

— Cu mălaiul meu. Faci mişto de mine?

— Ţi-i... voi da pe toţi.

Celălalt izbucni în râs:

— Cu dobândă, frăţioare. Poţi fi sigur. Mai întâi îţi vom tăia boaşele... după care...

Chaplain închise. Profilul de dealer se contura. Un dealer care plecase cu casa. Prins de frenezie, mai făcu câteva încercări. Nu schimba niciodată mai mult de câteva cuvinte. Combinaţia îl ardea. Chiar şi vocea lui i se părea că poate da indicii care să le permită să-l localizeze... Toate accentele se perindară. Asiatic, maghrebian, african, slav... Uneori i se vorbea răstit în alte limbi. Nu le înţelegea, dar tonul era explicit.

Nono le datora bani tuturor străinilor din Paris. Ca şi cum nu ar fi avut suficienţi duşmani, tocmai mai descoperise o legiune.

Bateria i se descărcase.

Nu mai avea decât un număr de verificat.

Se decise să folosească linia fixă. Numărul era şi aici protejat. Îşi luă calculatorul şi se instală pe pat. Ridică aparatul şi formă ultimul număr de pe listă.

Accentul era sârb sau ceva de genul ăsta, dar vocea mai calmă. Chaplain se prezentă. Omul râse încet.

— Yussef era sigur că vei ieşi din nou la suprafaţă.

— Yussef?

— O să-i spun că te-ai întors. Va fi mulţumit.

Chaplain forţă ca să afle mai multe.

— Nu sunt sigur că vreau să îl văd.

— Te-ai tâmpit sau ce? se răsti slavul. Ai plecat cu arginţii noştri, futu-te!

Omul vorbea pe un ton glumeţ. Genul de supărare amuzată era mai rău decât celelalte injurii. Chaplain sunase la uşa unei anticamere. Adevăratul infern era în etapa următoare. Yussef.

— Să fii prezent diseară la opt.
— Unde?
— Nu te mai prosti, Nono. Nu mai glumim prea mult.
Forță din nou, încercându-și norocul:
— Nu mai am mălaiul.
— Dă-l încolo. Dă-ne materialul și mai vedem...
Chaplain închise și se lăsă să cadă pe pat. Privi structura de metal care susținea luminatorul. Nicio îndoială, era dealer. *Materialul.* Droguri sau altceva... Ochiurile de pe tavan parcă simbolizau destinul lui inextricabil. Nu va scăpa niciodată. Labirintul identităților sale îl va ucide...

***

— Vreți să stăm de vorbă?
— Nu.
— De ce?
— Mi-am epuizat toată saliva pe acest subiect.
Psihiatra unității de consultații și de îngrijiri ambulatorii privi în tăcere plăgile pe cale de cicatrizare de pe brațele lui Anaïs. În ciuda vârstei, practiciana mai văzuse, fără îndoială, destule. Nu trebuia să te cheme Sigmund Freud ca să înțelegi că în închisoare corpul era ultimul spațiu de exprimare.
— Dacă veți continua, vă veți consuma tot sângele.
— Mulțumesc, doctore. Am venit aici în căutarea unei alinări.
Doctorița surâse.
— Stați jos.
Anaïs se execută și își privi interlocutoarea. Un pic mai în vârstă ca ea. Blondă, surâzătoare, cu trăsături de o blândețe neașteptată în această lume închisă în care fiecare femeie avea pe față duritatea propriului trecut. Ochi aurii, pomeți înalți, un nas delicat, rectiliniu. Sprâncene ascuțite

în care energia şi tandreţea îşi dădeau mâna. O gură mică ce înfiora oricare bărbat.

Anaïs avu un gând tâmpit — o idee macho. Ce naiba făcea frumuseţea asta în puşcăria asta de rahat? Ar fi putut fi manechin sau actriţă. Cu oarecare întârziere, îşi dădu seama de idioţenia propriei sale gândiri.

— Dumneavoastră mi-aţi solicitat o consultaţie. Despre ce vreţi să îmi vorbiţi?

Nu îi răspunse. Cele două femei se găseau într-un birou mic, al cărui perete din stânga era din sticlă, deschis spre sala de aşteptare. De cealaltă parte era gloata. Prizoniere care alergau în legginşi şi pulovere largi, care zbierau, gemeau, se plângeau, ţinându-se de burtă sau de cap, sau de membre. O adevărată hărmălaie de bâlci.

— Vă ascult, insistă psihiatra. Ce doriţi?

După masă, Anaïs voise să se întoarcă în bibliotecă, dar nu i se permisese. Tot ce obţinuse fu dreptul să dea un telefon. Îl sunase pe Solinas, dar dăduse peste căsuţa vocală. O luase înapoi spre celulă, unde nu mai avusese forţa să deschidă cărţile lui Albertine Sarrazin pe care le împrumutase. Atunci îi venise această idee disperată: să ceară să vadă un psihiatru. Nici nu o ascultaseră. Le arătase atunci braţele şi obţinuse o programare într-o oră.

— Sunt poliţistă, începu Anaïs. Pesemne că vi s-a spus.

— V-am citit dosarul.

— Sunt implicată într-o anchetă, să zicem, complicată... În afara gradului pe care îl am. Iar pe lângă faptul că atmosfera de aici nu e deloc favorabilă unui OPJ, mai am şi...

— Angoase?

Anaïs izbucni în râs, apoi cedă în faţa unui elan de sinceritate:

— Mi-e frică.

— De ce?

— Nu ştiu. Simt o ameninţare... confuză, inexplicabilă.

— Este mai degrabă normal, între aceşti pereţi.

Clătină din cap, dar nu reuşi să răspundă. Respira cu greutate. Să îşi exprime terorile cu voce tare le-ar fi făcut şi mai reale...

— Cum dormiţi? reluă psihiatra.

— Nu cred că am dormit încă.

— Vă voi da un calmant.

Femeia se ridică şi îi întoarse spatele. Anaïs observă că nu era supravegheată, că nicio gardiană nu era prin jur — psihiatra nu se uita la ea. Pentru o clipă, îşi spuse că ar fi putut face ceva. Ce? Era nebună?

Psihiatra se întoarse cu o pastilă şi un pahar cu apă. Tinereţea şi fragilitatea te făceau să ai încredere. O aliată. Se întrebă ce ar putea să îi ceară. Să îi aducă ceva? Un telefon? Un cip? O armă? ERA NEBUNĂ.

— Mulţumesc.

Înghiţi pilula fără să se prefacă. Nu mai avea forţa să se bată. Din nou o privire spre stânga. Bolnavele erau tot acolo, siluete informe, saci de lenjerie murdară cu mutră umană. I se strânse inima imaginându-şi aceste viscere bolnave, aceste organisme defecte, funcţionând de formă, duhnind în interior.

Se gândea la viitorul pe care fiinţele acelea nu îl mai aveau. Un viitor care, puţin câte puţin, devenea un trecut nerealizat. Închisoarea asta era: un condiţional care nu trecea niciodată la indicativ. În loc de asta, rea-voinţă, resentimente, diaree cronică...

În spatele biroului psihiatra completa un formular.

— Ce este?

— Cererea transferului dumneavoastră.

— Mă... merg la nebuni?

Surâse scurt.

— Încă nu aţi ajuns acolo.

— Atunci unde?

— I-am cerut directorului să vă treacă la DPS, deţinuţi cu pază specială.

— Numiţi asta o favoare?

— Pe moment este singura posibilitate ca să vă punem la adăpost.

Ştia ce însemnau acele iniţiale. Schimbare de celule, percheziţii permanente, observare continuă... Va fi protejată de ceilalţi, dar nu va mai dispune de niciun spaţiu de manevră.

O luă spre cei patru pereţi ai săi.

Tot ce obţinuse era o detenţie dublată.

***

— Hedonis, de unde vine?

— De la hedonism. E filosofia mea. *Carpe diem*. Trebuie să profităm de fiecare zi, de fiecare moment.

Chaplain o măsură din priviri pe micuţa brunetă cu faţa ascuţită. Păr ondulat, lejer, aproape creţ, făcut cu peria. Ochi serioşi şi proeminenţi. Cearcăne care desenau două hematoame sub pleoape. Buze groase, mov, asemănătoare cu o moluscă. Nu chiar o regină a frumuseţii.

Era la cea de-a cincea întâlnire. Pitcairn era vrednic de numele lui. Barul semăna cu un atelier de reparat ambarcaţiuni dintr-un port uitat de lume. Lumini discrete, arcuri de piatră, fiecare masă separată de o perdea de in care forma incinte intime, unde se repetau aceleaşi scene, aceleaşi speranţe, aceleaşi palavre. Lui Chaplain îi păreau nişte confesionale. Sau un birou de vot. Până la urmă, ambele formule se potriveau.

— Sunt de acord, se reculese, luptând cu propria neatenţie. Dar, pentru a profita de fiecare zi, trebuie să poţi conta şi pe următoarea şi aşa mai departe. Eu sunt pentru termen lung.

Hedonis ridică din sprâncene. Ochii parcă îi ieşeau acum din cap. Îşi băgă nasul în cocktail. Gura ei cărnoasă începu

să sugă avid din pai, ca şi cum alcoolul ar fi putut să îi sufle noi idei de conversaţie.

Chaplain, care îşi compusese o faţă de om serios în căutarea unei relaţii durabile, insistă:

— Am 46 de ani. Nu mai sunt la vârsta relaţiilor de o zi.

— Uau... râse ea. Nu credeam că se mai fabrică aceste modele.

Râseră amândoi din politeţe.

— Şi Nono, de unde vine?

— Mă cheamă Arnaud. Te-ai prins?

— Sst, zise ea punând degetul la buze. Niciodată numele adevărat!

Din nou râsete, mai sincere. Chaplain era uimit. Îşi imaginase o seară de speed-dating ca o unitate de urgenţă sau ca o celulă de criză. Ultima staţie înainte de sinucidere. În realitate seara nu se deosebea de niciun cocktail în oricare bar. Muzică, alcool, bla bla bla. Singura chestie originală era ceasul tibetan. O idee a lui Sasha, organizatoarea, pentru a arăta că cele şapte minute dedicate fiecărui cuplu se epuizaseră.

Hedonis schimbă tonul. După primele eforturi în a părea originală, nebunatică sau hotărâtă, trecu la confidenţe. 37 de ani. Expert contabil. Proprietara unui apartament de trei camere la Savigny-sur-Orge. Fără copii. Singura ei mare poveste de dragoste fusese cu un bărbat însurat, care în final nu îşi părăsise nevasta. Nimic nou sub soare. De patru ani trăia singură şi vedea îngrozită cum se apropia linia simbolică a celor patruzeci de ani.

Chaplain fu surprins de atâta francheţe. Ideea aici era să te pui în valoare... Hedonis alesese confesionalul. Păcat de biroul de vot. Ceasul sună. Se ridică şi îi adresă un surâs binevoitor partenerei sale, care, la rândul ei, zâmbi. Îşi dăduse seama de greşeală. Venise aici să cucerească. În loc de asta, pur şi simplu îşi golise sacul.

Următoarea. Sasha optase pentru o organizare clasică. Fetele nu se mişcau, cavalerii se deplasau câte un loc spre dreapta. Se aşeză în faţa unei brunete zdravene care făcuse eforturi pentru eveniment. Faţa pudrată strălucea încadrată de părul umflat şi dat cu fixativ. Purta o bluză de culoare închisă, cu siguranţă din satin, care îi scotea formele în relief. Mâinile grăsuţe, foarte albe şi ele, se agitau ca nişte porumbei care ieşeau de sub capa unui magician.

— Mă cheamă Nono, deschise el discuţia.

— Chestia asta cu pseudonime mi se pare aiurea.

Chaplain zâmbi. Încă un cap tare.

— Şi pe tine? întrebă el calm.

— Vahine. Scoase un fum. Cum ţi-am zis, pseudonimele sunt aiurea.

Conversaţia se înfiripă, urmând etapele obligatorii. După stadiul de provocare, trecură la numărul de fermecare. Vahine încerca să apară în lumina cea mai bună, atât la propriu, cât şi la figurat. Lua poze studiate în faţa lumânărilor care pâlpâiau, dând drumul la aforisme goale, cu un aer misterios.

Nono aştepta cu răbdare urmarea. Ştia că în curând ea va aluneca spre epilogul melancolic. Cum de ajunsese ea în cursa asta contra cronometru: câteva minute pentru a seduce un necunoscut. Ceea ce îl izbi pe Chaplain fu asemănarea profundă dintre aceste femei. Acelaşi profil social. Acelaşi parcurs profesional. Aceeaşi situaţie afectivă. Aceeaşi alură sau aproape aceeaşi...

Nu îşi punea decât o singură întrebare: ce căutase aici Nono acum câteva luni? Ce legătură putea exista între acest club de întâlniri obişnuite şi ancheta lui asupra unui ucigaş extraordinar care se inspira din legendele mitologice?

— Şi tu?

— Poftim?

Pierduse firul conversaţiei.

— Eşti pentru joc şi imaginaţie?

— Imaginaţie? Unde?

— În viaţă în general.

Se revăzu la duşurile de la centrul social când târau cerşetorul acela plin de cangrene prin faţa lui. Sau pe cale să danseze pe carul alegoric al nebunilor sau punându-şi propriile picturi sub raze X în timp ce ţinea sub ameninţarea armei o radiologă.

— Da. Aş spune că sunt pentru o anume imaginaţie.

— Se potriveşte atunci bine, zise femeia. Şi eu la fel! Şi când intru în vrie, atenţie la ochi!

Chaplain zâmbi de formă. Eforturile lui Vahine de a părea ciudată şi originală îl întristaseră. De fapt, nu îi plăcuse decât una singură toată seara. Sasha în persoană, o metisă atletică cu un bust generos şi cu nişte ochi ciudaţi, verzi. Nu înceta să îi arunce priviri scurte. Care nu aveau răspuns.

Se auzi ceasul.

Chaplain se ridică. Vahine păru surprinsă — sărise peste capitolul confidenţe. Candidatele preferau să vorbească despre ele, ceea ce îl aranja perfect: nu avea nevoie să improvizeze pe tema Nono.

Se aşeză pe locul următor şi observă imediat că o mai întâlnise pe femeia din faţa lui. Nu o recunoştea, dar ei îi sclipiseră ochii. Foarte scurt, o luminiţă, după care luminiţa se stinse. O lumânare în care se suflase.

Chaplain nu o mai luă pe ocolite:

— Bună seara. Ne cunoaştem, nu?

Femeia coborî privirea spre pahar. Era gol. Cu un gest îl chemă pe chelner care aduse direct încă un cocktail. Manevra îi luă câteva secunde.

— Ne cunoaştem sau nu? repetă el.

— O porcărie că nu putem fuma aici, mormăi ea.

Se aplecă asupra mesei luminate de lumânări. Totul era scăldat în penumbră, jucăuşă şi mişcătoare ca ruliul unei

nave. Aşteptă să îi răspundă. În cele din urmă, îl fulgeră cu privirea.

— N-aş crede, nu.

Ostilitatea ei sugera un alt răspuns, dar nu insistă. Trebuia să joace jocul la fel ca şi cu celelalte. Să suporte şi să întreţină în acelaşi timp activitatea sentimentală.

— Cum vă cheamă?

— Lulu 78, îi răspunse după ce luă o înghiţitură.

Îi veni să râdă. Ea confirmă:

— Caraghios, nu?

— Ce vrea să însemne?

— 78: data mea de naştere. Mai bău un pic. Prinse culoare în obraji. Aş putea spune că joc cu cărţile pe masă, nu?

— Şi Lulu?

— Lulu este secretul meu. În orice caz, nu mă cheamă Lucienne.

Râse nervos, cu mâna la gură, ca japonezele. Era o femeie micuţă, cu umeri de copil. Părul roşcat îi încadra obrajii ca marginea aurită a unei icoane. Faţa era mică, luminată de ochii care şi ei păreau roşcaţi. Ochii, asociaţi cu linia sprâncenelor, erau graţioşi, dar nu erau în ton cu restul. Nasul prea lung, gura prea subţire — impuneau o severitate şi o uscăciune fără frumuseţe. Nu purta nicio bijuterie. Hainele nu trădau vreo atenţie. Toate detaliile spuneau că era aici nu de plăcere.

— Este pseudonimul meu de pe internet, adăugă ea ca o scuză. L-am folosit atât de mult... Aproape a devenit numele meu adevărat.

Vorbea ca un vânător hârşâit prin ani de junglă şi pândă. Observă că ea nu îi ceruse în schimb să-i spună cum îl cheamă. *Pentru că ştia.*

Atacă pe departe:

— Ce aşteptaţi de la genul ăsta de întâlniri?

Femeia îl privi scurt de jos în sus, cu aerul că ar spune „ca şi cum tu nu ai şti", după care declară:

— O şansă. O ocazie. O oportunitate pe care viaţa refuză să mi-o dea...

Ca pentru a-şi masca tulburarea, se lansă într-un discurs general. Viziunea ei despre dragoste, viaţă în doi. Chaplain îi dădea, docil, replica. Ajunseră să evoce subiectul ca pe o temă abstractă, exterioară, uitând că vorbeau despre ei înşişi.

Lulu 78 se destinse. Învârtea alcoolul pe fundul paharului, urmărind din ochi mişcarea circulară. Prima impresie dispăruse — ideea că s-ar cunoaşte. Cu toate acestea, din când în când, o privire, o inflexiune a vocii, reaprindea acest sentiment de *déjà-vu*. Vedea atunci cum în privirea ei se aprindea furia şi, curios, şi frica.

Nu le mai rămâneau decât câteva minute, dar Chaplain nu se mai interesa de întreţinerea atmosferei. Proiectul lui: să o urmărească pe femeie şi să o interogheze *despre trecutul lor comun.*

— În zilele noastre, concluzionă ea, să fii celibatar este o boală.

— Aşa a fost mereu, nu-i aşa?

— Oricum, nu aici ne vom vindeca.

— Mulţumesc pentru încurajare.

— Nu te mai preface, tu... — regretă imediat tutuiala. Nu credeţi. Nimeni nu crede.

— Putem să ne tutuim dacă vreţi.

Ea continua să răsucească paharul între degete şi se uita la el ca un oracol.

— N-aş vrea, nu... Ce porcărie să nu putem fuma...

— Fumaţi mult?

— Ce te fute grija?

Replica avu violenţa unei palme. Ea deschise gura. Era pregătită să spună tot. În aceeaşi clipă sună ceasul. Târşâit de scaune, râsete, zgomot de haine. Se terminase. Faţa îngustă deveni la fel de impasibilă ca a unei madone.

Chaplain privi spre stânga lui.
Un bărbat îşi aştepta rândul.

***

Lulu 78 mergea în sus pe rue Saint-Paul.

În aer era un praf de zăpadă impalpabil. Colţurile trotuarelor erau albăstrite de ger. Fiecare pas suna ca percuţia într-o orchestră. Chaplain era la o sută de metri în spatele ei. Doar dacă s-ar fi întors şi s-ar fi uitat cu atenţie ar fi putut să îl vadă.

Îi plăcea genul ăsta de filare. Conturul perfect al tuturor detaliilor. Poleiala de ger de sub stâlpii în formă de arc. Avea impresia că trăia negativul visului său, peretele alb, umbra lui neagră. Se profila acum pe pereţii negri, iar umbra lui era albă: aburul care îi ieşea din gură, filtrat de lumina lăptoasă a becurilor de pe stâlpi.

Se întoarse spre stânga, pe rue Saint-Antoine. Chaplain grăbi pasul. Când ajunse la stradă, ea traversase deja pe trotuarul din faţă şi o luase la dreapta: rue de Sévigné. Chaplain traversă şi el. Plecase de la bar fără să ceară niciun număr de telefon. Singura lui prioritate era acum Lulu 78.

— La dracu, înjură cu voce scăzută.

Dispăruse. Strada dreaptă, cu reşedinţe particulare din secolul al XVII-lea pe ambele părţi, era goală. Începu să alerge. Fie locuia într-unul dintre imobile, fie se urcase în maşina ei.

— Ce vrei?

Chaplain tresări: era ascunsă sub o poartă. Acum abia îi vedea silueta, pe cap cu o şapcă în ton cu eşarfa, culori ruginii de toamnă. Semăna cu o elevă de liceu rătăcită.

— Nu vă speriaţi, spuse el ridicând mâinile.

— Nu mi-e frică.

Observă că are în mână un obiect ameninţător. Una din maşinăriile acelea de autoapărare care descarcă şocuri

electrice. Pentru a confirma, aceasta declanşă un fulger orbitor. Un simplu avertisment.

— Ce vrei?

Se forţă să râdă:

— E absurd. Întâlnirea noastră a luat-o razna şi...

— Nu am nimic să îţi spun.

— Din contră, cred că am putea relua lucrurile de unde...

— Nemernicule. Am ieşit împreună. Când te-ai aşezat adineauri, nici nu m-ai recunoscut.

Deci nu visase.

— Puteţi să lăsaţi aia mai jos, vă rog?

Ea nu schiţă nici cel mai mic gest, refugiată sub portal. În jurul ei gardul era capitonat cu gheaţă, care lucea albastru şi dur. Un panaş de abur îi înconjura ca un nimb faţa.

— Ascultaţi-mă, reluă pe un ton apăsat. Am avut un accident... Mi-am pierdut memoria...

Putea să îi simtă nervozitatea. Frica şi neîncrederea.

— Vă jur că ăsta e adevărul. De aceea nu am mai venit de câteva luni la întâlnirile lui Sasha.

Nicio reacţie. Lulu 78 era în continuare în poziţia de autoapărare. Atitudinea ei nu exprima doar resentiment. Mai era ceva. Ceva mai profund. O frică ce depăşea cu mult clipa de faţă.

Lăsă să treacă câteva momente în speranţa că va relua ea conversaţia.

Era pe cale să renunţe, când ea şopti:

— Atunci erai altfel.

— Ştiu! supralicită el. Accidentul m-a schimbat complet.

— Nono glumeţul. Nono fermecătorul. Iubirea femeilor...

Spusese totul cu un ton amar. Ranchiuna se scurgea de pe buzele strânse.

— Erau doar poveşti..

— Poveşti?

— Am vorbit şi cu celelalte.

— Celelalte?

— Celelalte fete. La Sasha vii să cauţi un gagiu. Şi pleci cu prietene.

Chaplain îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Dar de ce poveşti?

— Dincolo de faţadă nu era nimic. Nu ne-ai atins niciodată.

— Nu înţeleg.

— Noi nici atât. Tot ce voiai era să pui întrebări. Mereu întrebări.

— Întrebările, riscă el, erau despre ce?

— Parcă erai în căutarea cuiva. Nu ştiu.

— A unei femei?

Lulu nu răspunse. Chaplain se apropie. Ea se retrase într-un colţ şi ridică obiectul. Aburii continuau să-i iasă de pe buze. Fantome ale fricii.

— Asta nu face din mine un monstru.

— Au fost zvonuri, continuă ea cu o voce scăzută.

— Zvonuri despre ce?

— Din club, dispăreau femei.

Simţi lovitura. Nu se aştepta la asta. Începuse să-l pătrundă frigul.

— Ce femei?

— Nu ştiu. De fapt, nu a fost nicio dovadă.

— Ce ştii de fapt?

Trecuse la tutuială pentru a semnala că preluase conducerea. Jocul de forţe se inversase. Lulu ridică din umeri. Părea că şi ea îşi dă seama de absurditatea cuvintelor sale.

— După Sasha, dacă nu ne alegeam nimic, mergeam la un pahar cu fetele. Nu-mi mai aduc aminte cine a pomenit prima despre asta, dar povestea s-a amplificat.

— Ai întrebat-o pe Sasha?

— Sigur. A râs să se prăpădească.

— Crezi că ascunde ceva?

— Nu ştiu. Poate că a anunţat poliţia. De fapt, nu ai cum să ştii dacă cineva a dispărut sau nu din reţea. Adică: o femeie

poate pur şi simplu să nu mai vină la club. Asta nu înseamnă că a devenit victima unui criminal în serie.

— Oricum, tu ai continuat să vii...

Ea râse pentru prima oară, dar fu un râs lugubru.

— Speranţa moare ultima.

— Cum eram privit acolo?

— Te-am găsit mereu cam ciudat... ezită ea.

— Pentru că nu mă ating de fete?

— Ne-am întrebat. I-am spus şi lui Sasha...

Chaplain începu să înţeleagă răceala metisei. Chiar dacă ea nu credea povestea, întoarcerea lui Nono la Pitcairn nu era o publicitate prea bună.

— Nu ştiu cum să te conving. Toată povestea asta mi se pare aberantă.

— Şi mie.

Şi, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, femeia vârî obiectul în geantă.

— Îţi mai e frică?

— Ţi-am mai spus că nu mi-e frică.

— Atunci ce nu merge?

Ea ieşi din conul de umbră de sub portal. Era în lacrimi.

— Caut un amant, pricepi? Nu un ucigaş în serie, nici un amnezic, nimic din toate prostiile astea! Un amant pur şi simplu, te-ai prins?

Îşi strivise ultima replică într-un val de aburi. Nu mai era o fantomă, o apariţie de cristal, ci un peşte aruncat afară din apă, căutând disperat să respire.

O privi cum se depărtează pe asfaltul lucind de polei. Ar fi vrut să o reţină, dar nu avea ce să-i propună.

***

Era în greva foamei, scăldată în sânge pe o masă de consultaţii. Un depărtător de metal îi ţinea gura deschisă.

îi introduceau un tub pe gât pentru a o hrăni. Când coborî privirea, văzu că de fapt era un şarpe cu inele strălucitoare. Voia să strige, dar capul reptilei se îndesa deja pe limba ei, sufocând-o.

Se trezi scăldată în sudoare. Muşchii pieptului erau atât de întinşi că aproape nu putu să respire. Îşi masă uşor gâtul în stare de şoc. A câta oară acelaşi coşmar în această noapte? Anaïs adormea brusc. Imediat visul îi prindea creierul ca într-o menghină.

Mai erau şi alte variante. Uneori nu era în închisoare, ci într-un azil psihiatric. Medici mascaţi efectuau experienţe asupra salivei sale — îi dădeau o gaură în obraz. Tremura de sudoare şi frig. Cramponată de pat, tremura sub pătură, îngrozită de ideea de a adormi din nou.

Oricum ocaziile de a rămâne trează nu îi lipseau. Tratamentul DPS începuse. Vizorul de la celula sa era des folosit. La ora două dimineaţa, gardienele veniseră, aprinseseră lumina, controlaseră camera şi plecaseră fără un cuvânt. Anaïs le privea recunoscătoare. Fără să ştie, îi dăduseră o pauză de la şarpe.

Acum, stătea blocată, observându-şi celula. O simţea mai mult decât o vedea. Pereţii şi tavanul erau prea apropiaţi. Mirosul amestecat de sudoare, urină, detergent. Chiuveta încastrată în perete. Era oare acolo, lipit de umbră? El Cojo... El Serpiente...

Se întoarse cu faţa la perete şi citi pentru a mia oară inscripţiile de pe perete. *Claudia y Sandra para siempre. Sylvie, voi zugrăvi pereţii cu sângele tău. Număr zilele, dar zilele nu mai contează pentru mine*... Îşi trecu degetele peste inscripţii. Zgârie literele cu unghiile. Pereţii care fuseseră prea mult folosiţi...

Solinas nu o sunase înapoi. Fără îndoială, găsise o altă direcţie de căutare. Sau poate că îl arestase pe Janusz. Aşa s-ar fi explicat tăcerea lui. De ce să mai iei legătura cu o

nebună nevrotică dacă ai pus mâna pe suspectul numărul unu într-un dosar penal de prim rang?

Rumega genul ăsta de gânduri de ore întregi, între rece şi cald, între veghe şi somn. Uneori, totul era gata. Janusz arestat. Janusz îşi recunoştea crimele... Apoi, încet-încet, îi revenea încrederea. Janusz era liber. Janusz îşi va demonstra nevinovăţia... Atunci simţea un fior de speranţă în pântec. Nu îndrăznea să se mişte de teamă să nu dispară.

În obscuritate, vizorul se auzi din nou. Anaïs nu îl auzi: adormise.

Şarpele i se apropia de buze.

— *Te gusta*? o întreba tatăl ei.

***

Chaplain făcu cale întoarsă şi traversă bulevardul Beaumarchais. Apoi o luă pe rue du Chemin-Vert, bulevardul Voltaire, Piaţa Léon-Blum. Frigul golise străzile. Mai rămăseseră asfaltul, stâlpii de iluminat, câteva ferestre cu lumina aprinsă, ale căror intimitate şi căldură îi îngheţau sufletul.

Îşi repetă descoperirile serii. Femeile dispărute de la Sasha. Nono ca suspect posibil. Nono punând întrebări şi căutând ceva printre membrele clubului. Ce? Medită şi la noile enigme. Dacă nu era ucigaş de cerşetori, era asasin de femei celibatare? Sau era vorba de unul şi acelaşi? Invariabil ştergea toate ipotezele cu o mişcare furioasă din cap. Decisese să se retragă în stricta neutralitate a anchetatorului şi să îşi acorde ceea ce li se acorda tuturor răufăcătorilor: prezumţia de nevinovăţie.

Rue de la Roquette. Cartierul era adormit. Zgomotul propriilor paşi îl linştea. Atelierul era adoptat de sufletul lui. Strecură mâna printre bambuşi, apoi prin geamul spart — nu găsise chei de rezervă. Răsuci clanţa şi deschise uşa. Căuta comutatorul când primi o lovitură puternică în cap. Se

prăbuşi pe podeaua vopsită, dar înţelese totodată în vârtejul de durere şi scântei că încă era conştient. Tentativa de a-l ucide eşuase.

Profitând de acest slab avantaj, se repezi spre scară. Picioarele îi rămaseră pe loc. Vederea i se întunecă. Avea impresia că îi curgea sânge în interiorul craniului. Pe burtă, se întoarse şi îşi văzu ca prin ceaţă adversarul — un bărbat în prelungirea corpului său, care îi ţinea picioarele ca un jucător de rugbi. Îşi eliberă un picior şi îl lovi cu călcâiul în faţă. Şocul păru că îi dă foc adversarului. Cu o singură mişcare, se ridică şi se năpusti asupra lui Chaplain. O sclipire se văzu în geam. Avea un cuţit. Arnaud se aruncă spre scară, rată o treaptă, se ridică urcând celelalte în patru labe.

Omul era după el. Chaplain lovi cu cotul în spate şi respinse agresorul care se izbi de cablurile de oţel ale scării. Nu se aşteptase la un aşa rezultat. Corzile de metal vibrau precum corzile unei harpe. Zgomotul îi dădu o idee. Se întoarse şi îl luă pe ticălos de gât şi îi băgă capul între două corzi pe care i le încrucişă peste piept, cum fac la televizor luptătorii de wrestling cu corzile de la ring. Omul scoase un răcnet. Chaplain nu îl slăbi. O convingere îi suna în cap: ucizi sau eşti ucis.

Apăsă şi mai tare, apoi îi dădu drumul.

Adversarul îi trăsese un genunchi între picioare. Nu era o senzaţie de durere. Nu numai de durere. O gaură neagră în sinele lui cel mai profund. Nu mai avea suflu. Nu îi mai bătea inima. Nu mai vedea în faţa ochilor. Îşi prinse cu mâinile organele genitale ca şi cum ar fi vrut să smulgă durerea şi căzu pe spate pe scară.

Se izbi cu capul de ceva. Se rostogoli pe podea. Tuburi şi pensule îi căzură în cap. Bufetul. Întinse mâna şi reuşi să se ridice, făcând să se cutremure tot ce era pe el. Se întoarse. Inamicul deja ataca. Primi lovitura în partea dreaptă, dar rămase în picioare. Se împinseră amândoi într-un perete

de cărămizi. Bidoanele, flacoanele, sticlele se răsturnară cu zgomot, altele se rostogoliră în întuneric.

Chaplain reuşi să-şi respingă adversarul. În mişcare, alunecă pe o baltă. Recunoscu mirosul. Ulei de in. O amintire subliminală. Produsul acesta polimerizează în contact cu aerul. În fund, pe jos, luă sticla care se desfăcuse. Luă o cârpă, o înmuie şi frecă cele două părţi cu energia care ţi-o dă disperarea.

Umbra revenea la atac. Chaplain continua să frece părţi ale cârpei, simţind cum temperatura se ridică între degetele lui.

În momentul în care omul îl lovi, cârpa luă foc cu o flacără suficient de strălucitoare pentru a lumina toată încăperea. Chaplain îi lipi cârpa de faţă sau de piept — orbit, nu mai vedea nimic. Vesta tipului luă foc. Acesta se dădu înapoi, alunecă pe băltoaca ce se aprinse şi ea. Dădea furios din mâini şi din picioare. O creatură agitată de flăcări.

Chaplain se ridică şi puse mâna pe o pensulă lungă ca să i-o bage în ochi sau în tâmplă. Se aruncă spre duşman, când o mână îl prinse de păr.

Următoarea senzaţie fu cea a contactului cu ţeava rece a unui pistol lipită de capul lui.

Un pic de răceală nu îi strica.

— Balul s-a terminat, Nono.

Lumina electrică se aprinse în atelierul devastat. Urme de luptă, dar şi de scotocit intens. Răscoliseră şi cel mai mic colţişor din atelier. Chaplain se opri şi îşi văzu primul agresor la pământ. Nu mai ardea, dar degaja un fum negru care urca spre tavan. Atmosfera era sufocantă.

Mâna îl prinsese de gât şi îl dirija spre un taburet de la bar — unul dintre puţinele lucruri rămase în picioare. Chaplain întoarse în sfârşit capul şi îl descoperi pe numărul doi. Un bărbat destul de tânăr, slăbuţ, îmbrăcat cu o geacă de piele maro. Avea un pistol automat în mâna dreaptă.

Sub o claie de păr uleioasă, faţa îi era fină, regulată, aproape angelică, dar pielea era plină de cicatrici de acnee. Colţurile gurii era ridicate anormal în sus, dându-i un aer de surâs perpetuu. Ochii, adânciţi în orbite, clipeau cu o viteză neobişnuită. Ca ochii unui şarpe sau ai unei şopârle.

— Bucuros de revedere.

Avea un accent slav. Chaplain înţelese că tipii erau dintre cei pe care îi sunase în timpul zilei. Nu reuşea să răspundă. Abia mai respira. Tremura în convulsii.

Omul cu ochi de reptilă îi spuse ceva celuilalt, care se agita în continuare. Părea că îi ordonase să nu mai fumege, să nu mai ardă. Tipul îşi scoase vesta, o călcă în picioare cu furie şi se îndreptă spre chiuveta din bucătărie. Îşi puse capul sub robinetul cu apă rece, după care se duse şi deschise uşa de sticlă a atelierului.

Niciun dubiu cine era şeful.

— Chiar sunt bucuros de revedere.

Fraza era încărcată de ironie. Chaplain se întrebă dacă nu îl va împuşca pe loc. De distracţie. Arma din mâna lui îi amintea de propriul Glock. Aceeaşi ţeavă scurtă. Acelaşi pat pătrat, acelaşi material special care nu mai era metal. Observă că era dotată cu o şină sub ţeavă, fără îndoială să poată fi montată deasupra unei lămpi sau a unei raze laser. În ce mediu trăia oare?

Chaplain riscă pentru a câştiga timp:

— Cum m-aţi găsit?

— O mică greşeală. L-ai sunat pe Amar de pe numărul fix. Număr protejat, dar pentru noi uşor de identificat adresa ta.

Franceza lui era aproximativă şi vocea subţire şi lejeră. Silabele se articulau precum un mecanism prost uns. Arnaud nu sunase de pe fix decât la un singur număr. La slavi, unde fusese vorba de un anume Yussef. Era sigur că îl avea în faţă. Iar celălalt, agresorul, era Amar, cel cu care vorbise la telefon.

Prenume musulmane.

Pesemne bosniaci.

Mai jucă un pic.

— Nu îmi cunoşteaţi adresa?

— Nono, unul din cei prudenţi. Dar chiar te-ai schimbat. Vocea dulce i se aspri brusc. Unde ai fost, ticălosule?

Începea distracţia. Mai întâi, mimă provocarea:

— Am călătorit.

Nicio reacţie. Figura lui era parcă dăltuită în stâncă. Urmele de acnee păreau găuri făcute de o ploaie acidă.

— Unde?

— Nu ştiu. Mi-am pierdut memoria.

Yussef avu un râs ca un gângurit de porumbel. Clipea în continuare rapid. Clic-clic-clic... Ca secundarul unui ceas de perete. Chaplain continuă. Spera să îl ţină la respect pe tip cu vorbăria.

— Am avut un accident, îţi jur.

— Cu curcanii?

— Atunci nu aş mai fi fost aici să vorbesc cu tine.

— Doar dacă nu ne-ai turnat.

— Atunci nu ai mai fi fost tu aici să mă asculţi.

Yussef râse din nou. Sub părul gras avea o ţinută curioasă. Prea ţeapănă. Prea dreaptă. Ca şi cum ar fi avut bare metalice în loc de tendoane şi vertebre. Celălalt i se alătură. Avea urme de arsură pe faţă. Jumătate din părul negru era pârlit. Cu toate acestea, părea să nu îi pese. Era un lungan de peste 1,80 metri. Chaplain se minuna că îi rezistase atât de mult. Omul părea că nu aşteaptă decât un lucru: să termine ceea ce începuse pe scări.

— Nono, îmi place cum vorbeşti, dar acum trebuie să ne dai înapoi ceea ce ne datorezi.

Nu mai era nicio îndoială. Nono şterpelise pesemne o cantitate de droguri sau banii de pe ea, sau amândouă. Poate că totul era ascuns undeva prin casă. Poate că fusese lovit de criză chiar în momentul livrării. Miraculos, încă trăia.

Chaplain se agăţă de propriul sânge rece. Să obţină maximul de informaţii despre el însuşi înainte ca sesiunea să devină una de tortură.

— Nu te mint, Yussef.

— Cu atât mai bine. *Bolje ikad nego nikad*. Scoate marfa. Despre penalităţi vorbim altă dată.

Riscase cu prenumele: omul care clipea era chiar Yussef. O altă informaţie. *Marfa*. Droguri. Chaplain renunţă la orice precauţie.

— Cum ne-am cunoscut?

Îi răspunse cu o privire spre gorila care zâmbi la rândul ei.

— Chiar că eşti *glupo*, Nono. Te-am cules de pe stradă, prietene.

— Adică?

— Atunci când te-am găsit erai un câine vagabond. Scuipă pe jos. Un terminat, un rahat. Nu mai aveai acte, nici origine, nici meserie. Te-am învăţat tot.

— Ce m-ai învăţat?

Yussef se ridică. Se încruntase. Destul cu amabilităţile. Pometii obrajilor umbreau găurile de pe ei. Surâsul permanent îi dădea aerul unei măşti japoneze.

— Nu mai glumim, Nono. Dă-ne ce ne datorezi şi cu asta basta.

— Dar ce vă datorez? strigă el.

Uriaşul se urni, dar Yussef îl opri cu un gest. Îl prinse pe Chaplain cu o mână. Ţeava semiautomatului era la câţiva milimetri de nasul lui spart.

— Nu te mai prosti. E cam cald pentru tine, frate.

Văzu acum mai de aproape ochii bosniacului. Pupilele între două clipiri erau micşorate. Aveau în ele o paloare rece şi verde. Yussef era încă tânăr, dar avea ceva dintr-un muribund în el. O boală. O răceală. Un blestem.

— Nu pot să îţi dau totul deodată, blufă el.

Yussef înălţă capul ca şi cum ar fi vrut să îşi arunce părul pe spate.

— Începe cu paşapoartele. Vedem după aia.

Cuvintele acţionară ca un revelator. *Falsificator.* Era falsificator. Brusc, toate impresiile sale din acest atelier îşi găsiră semnificaţia. Faptul că planşa şi schiţele publicitare dădeau impresia de decor. Faptul că atât culorile, cât şi pânzele goale şi substanţele chimice nu păreau adevărate. Nu era nici ilustrator, nici artist. Nu avea nicio existenţă legală: era un artizan al falsurilor.

Iată de ce avea pe urmele lui toată comunitatea străină a Parisului. Clanuri, grupări, reţele care plătiseră pentru a-şi obţine paşapoartele, cărţile de identitate, permisele de sejur, cărţile de credit şi care nu primiseră nimic.

— Le vei avea mâine, zise, fără să ştie încotro se va duce.

Yussef îi dădu drumul şi îl bătu amical pe umeri. Faţa i se încălzea treptat. Piatra devenea răşină.

— Super. Dar fără prostii. Amar rămâne pe fază. Îi făcu cu ochiul. Nu-i da ocazia să te facă să plăteşti toate glumiţele de adineauri.

Se întoarse să plece. Chaplain îl prinse de braţ:

— Cum te contactez?

— Ca de obicei, pe mobil.

— N-am numărul tău.

— Te-ai tâmpit, sau ce?

— Ţi-am spus că am avut probleme cu memoria.

Yussef îl privi pentru o secundă. Neîncrederea plutea în aer ca un gaz toxic, periculos. Bosniacul ridică uşor capul, prin mişcări sacadate. În cele din urmă, dictă cifrele în franceză şi adăugă în mod misterios „glupo". Chaplain ghici că era o insultă, dar celălalt o pronunţase cu afecţiune.

Cei doi vizitatori dispărură, abandonându-l în atelierul răscolit. Nu auzi nici când închiseră uşa. Cu ochii ficşi, se

lăsă pătruns de situaţia lui imediată ca şi cum ar fi luat o duşcă de alcool tare.

Avea o noapte să-şi găsească atelierul.

Şi îndemânarea.

***

Începu cu ipoteza cea mai simplă.

Un atelier la subsol. Ridică încet covorul în căutarea unei trape. Nu găsi nimic. Nici urmă de vreun mâner sau şină care să lase să se ghicească o trecere. Puse mâna pe o mătură care era pe jos cu alte ustensile de bucătărie. Ciocăni peste tot în căutarea unui sunet de gol. Nu obţinu decât un sunet plin, compact şi grav de la dalele de sub picioarele lui. Îi legăna coada în timp ce traversa încăperea. Frica urca în el în puseuri febrile. Odată trecută uşurarea simţită la plecarea celor doi, dilema orelor care urmau se preciza tot mai mult. O noapte ca să găsească atelierul. Să îşi recupereze îndemânarea. Să fabrice paşapoartele false... Chiar şi proiectul părea absurd.

Să fugă din nou?

Amar sigur nu era prea departe.

În timp ce căuta în dulapuri chei, o adresă, un indiciu, o altă parte a creierului său se gândea la noul lui profil. *Falsificator*. Unde învăţase meseria asta? Unde găsise banii pentru a demara afacerea? Yussef îi spusese că îl recuperase de pe stradă. Ieşea deci dintr-o criză. Fără nume, fără trecut, fără viitor. Slavul îl urcase în şa — îl formase oare?

Falsificator. Repetă cuvântul cu voce scăzută, fără să se oprească din căutare. Miraculos, bosniacii nu îi găsiseră banii din coca lui Pen Duick. Sosirea lui îi întrerupsese. Nu terminaseră treaba la mezanin.

Falsificator. Ce meserie mai bună pentru un impostor cronic? Nu era falsificatorul propriei sale vieţi? Se opri,

conştient de faptul că eforturile lui erau în zadar. Nu era aici nimic pentru el. Se aşeză epuizat şi simţi cum punctele dureroase se trezesc la viaţă. Faţa. Burta. Între picioare. Îşi pipăi coastele şi se rugă să fie întregi. Trecu în sala de baie şi umezi un burete la fel cum făcuse şi în ajun. Aplică compresa pe faţă şi simţi o uşurare vagă.

Abandonând ideea subsolului, luă în considerare ideea unei camere secrete — tot atât de absurde. Pereţii portanţi aveau aici câţiva metri grosime. Şi nu era niciun unghi, nici colţ care să adăpostească un spaţiu. Coborî totuşi la parter. Împinse frigiderul. Verifică fundul dulapurilor. Se băgă după haine. Deschise grilele de aerisire...

Brusc nu mai vru decât să se bage în pat şi să se culce şi să nu se mai scoale niciodată. Dar trebuia să se ţină tare. Se duse în bucătărie, mâncă din resturile rămase şi îşi făcu o cafea. Se gândea acum la o anexă, situată undeva în zonă. Nu. Ar fi fost facturi, chitanţe de chirie şi le-ar fi găsit.

Totuşi, cu ceaşca în mână ieşi pe uşă şi privi străduţa pavată. Totul era calm. Locuitorii străduţelor nici nu ştiau ce se petrecea. Privirea i se opri pe o placă de metal cu balama centrală, la cinci metri de pragul lui. Se întoarse la bufetul lui Nono pictorul, răscoli şi găsi un ciocan şi o şurubelniţă — instrumente care i-ar fi trebuit ca să fixeze pânzele pe rame sau să dea impresia că pentru asta erau.

Se întoarse la trapă şi vârî şurubelniţa în şina centrală. Una din părţi se deschise. Chaplain descoperi o scară de ciment. Coborî şi închise trapa deasupra lui, căutând cu cealaltă mână un comutator. Se aprinse lumina. La baza scărilor se deschidea un culoar cu uşi de lemn, pline de mucegai şi praf. Pivniţa locuinţelor. Merse mai departe, întrebându-se care era a lui.

După câţiva paşi, nu mai avu nicio îndoială: o singură uşă era metalică. Fără lacăt, dar cu o închizătoare. Ceea ce căuta era dincolo de ea. Avea încă ciocanul şi şurubelniţa.

La adăpost de priviri indiscrete, băgă vârful între perete şi toc şi lovi cu toată forţa. În cele din urmă, metalul se îndoi şi se ridică. Vârî arma şi mai adânc şi făcu încă o dată pârghie.

Zăvorul cedă. Ceea ce găsi îl făcu să scoată un strigăt de triumf. Erau mai multe imprimante. Un blat de lucru cu un microscop, creioane, pensule, cuttere. Pe rafturi, produse chimice, cerneluri, tampoane. Sub huse, mai multe scannere, o maşină de plastifiat, un aparat de analiză biometrică...

Aprinse plafoniera, stinse lumina pe hol şi închise uşa. Locul era amenajat ca un atelier de tipografie. De-a lungul pereţilor, topuri de hârtie. Folii de plastic. Tonere. Călimări. O lampă cu ultraviolete...

Un alt miracol se petrecea: îşi amintea tot. Cunoştinţele de falsificator reveneau la suprafaţa memoriei sale ca gesturile unui înotător care plonjează în mare după treizeci de ani de uscat. Cum să explice acest miracol? Aceste cunoştinţe de artizan făceau oare parte din memoria sa culturală? O altă explicaţie: scăpase de misteriosul implant. Memoria sa poate se simţea eliberată...

Nu era momentul să îşi pună întrebări. Puse în funcţiune imprimantele, porni şi restul maşinăriilor. Amintirile îl năpădeau. Cum să scaneze un paşaport sau un alt document de identitate. Cum să şteargă scrierea în filigran sau firele fluorescente care permiteau identificarea sigură a documentului, pentru ca după aceea să creeze altele — fără niciun semn de identificare. Îşi amintea cât se chinuise să copieze detaliile micrografice concepute pentru a fi la adăpost de orice tentativă de contrafacere. Cum anulase dispozitivele integrate de fabricanţii de scannere şi imprimante pentru a evita orice risc de fabricare de falsuri. Cum blocase numărul de serie pe care toate copiatoarele îl imprimă în microcaractere invizibile cu ochiul liber, care permitea detectarea originii documentului reprodus.

Înţelese de ce nu îl omorâse Yussef. Era un virtuoz al falsurilor. Un as în fraudarea de documente. Mâna lui era nepreţuită. Dăduse peste o nouă comoară. O cutie de lemn compartimentată, de un metru pe un metru, care amintea de cutia cu fişe a vechilor biblioteci. Înăuntru, aranjate, triate, documente de identitate în alb. Printre ele, paşapoartele franceze promise lui Yussef. În paginile fiecăruia, o foaie îndoită în patru care indica numele şi adresa viitorului candidat la naţionalitatea franceză, însoţită de o fotografie de identitate. Toate numele aveau consonanţe slave. Cât despre mutre, era o defilare de Yeti, omul zăpezilor.

Îşi scoase haina, porni sistemul de ventilaţie, se aşeză la masa de lucru. Avea o noapte ca să facă treizeci de documente. Spera că pe lângă cunoştinţe, gesturile, abilitatea, siguranţa îi vor reveni cu aceeaşi viteză.

Deja alte frânturi se precizau. Credoul lui de falsificator. Regulile pe care şi le impusese mereu. Niciodată uzurparea unei identităţi. Niciodată o escrocherie. Niciodată falsificări de credite la bănci.

Nono ducea o altă cruciadă.

Dădea naştere la noi francezi.

Îşi puse mănuşile de cauciuc şi luă documentele în alb — paşapoarte electronice, care toate afişau simbolul ce releva prezenţa unui cip electronic. De ultimă oră.

Era pe cale să înceapă, când o altă idee îi trecu prin cap. O idee proastă, fără îndoială, dar deja era prea târziu să renunţe la ea. Îşi netezi părul cu amândouă mâinile: va vedea mai târziu.

Deocamdată trebuia să se pună pe treabă.

Să salveze pielea lui Nono.

***

Fleury-Mérogis. Închisoare pentru femei.

O rumoare o scoase din somnul ei chinuit.

Se făcea gălăgie, se vorbea, se mergea pe culoar. Se uită la ceas: 10 dimineaţa. Se ridică şi îşi lipi urechea de uşă. Zgomotul se intensifica. Deţinutele erau agitate. Vinerea era pesemne ziua vizitelor familiale.

Se întoarse să se lungească pe pat, când zgomotul zăvorului o făcu să tresară. O gardiană era în prag. O mutau din celulă. O mutau la comun. O duceau de urgenţă în faţa unui judecător de la penale. În câteva secunde, toate astea îi trecură prin cap.

— Chatelet. La vorbitor.

— O vizită?

— Da, cineva din familie.

Ceva i se frânse în piept. Familia ei era doar o singură persoană.

— Vii sau ce?

Îşi luă haina cu glugă şi o urmă pe gardiană. Pe hol îşi potrivi paşii după ai celorlalte. Fantome în treninguri, văluri sau sariuri. Râsete. Tenişi. Drumul până la vorbitor i se păru interminabil. Doar bătăile inimii o făceau să înainteze. Simţea că îi vine să vomite.

Fără să ştie cum, se trezi în culoarul din ajun. Birouri din sticlă. Gratii la ferestre. Uşi din sticlă securizată. Dar atmosfera era alta. Copii care râdeau în boxe. Un balon se lovea de perete. Un bebe care plângea. Mai degrabă o atmosferă de creşă, decât una de vorbitor într-o puşcărie.

Gardiana se opri şi deschise o uşă.

Omul care o aştepta aşezat la masă întoarse capul.

Nu era tatăl ei.

Era Mathias Freire.

Printr-un truc de magie inimaginabil venise aici, trecuse prin controale, verificări de identitate, detectoare de metal...

— Nu mai ieşi de aici, zise ea, aşezându-se la masă.

— Aveţi încredere în mine, răspunse el calm.

Îşi băgă capul între umeri, strânse pumnii între genunchi, trase adânc aer în piept. Felul ei de a găsi în adâncul fiinţei sale energia necesară să facă faţă acestei surprize. Se uită la el. Trăsături obosite. Ciufulit. Slăbit. Îmbrăcat ca un convalescent într-un spital.

Ridică privirea şi îşi spuse că nu conta. Era acolo, în faţa ei. Slăbit. Rănit. Febril. Avea pe el haine scumpe, dar faţa era parcă călcată de tren. Aşteptase atât acest moment... Dar fără să creadă că va veni.

— Avem multe de vorbit, zise el cu aceeaşi voce calmă.

În imagini scurte, îl revăzu dispărând în holul TGI din Marsilia. Strecurându-se printre tramvaiele de la Nisa. Ridicând arma spre ucigaşii de pe rue de Montalembert.

— Problema este că nu avem decât o jumătate de oră, continuă el, arătând spre ceasul de pe perete din spatele lui.

— Azi cine eşti?

— Fratele dumneavoastră.

Ideea o făcu să râdă. În continuare cu capul în glugă, îşi freca palmele precum cineva căruia îi este frig sau îi lipseşte ceva.

— Şi cu hârtiile cum ai rezolvat?

— E o poveste lungă.

— Dă-i drumul, spuse Anaïs trecând la tutuială.

Mathias Freire — cel căruia ea îi spunea aşa — vorbi despre cele trei crime. Minotaurul. Icar. Uranus. Îi spuse că suferea de boala călătorului fără bagaje. Evocă cele trei personalităţi pe care le traversase. Freire, psihiatrul din ianuarie 2010. Janusz, cerşetorul din noiembrie până în decembrie 2009. Narcis, pictorul nebun din septembrie până în octombrie...

Nicio surpriză până aici. Ghicise totul, sau aproape. Dar mai aflase şi alte fapte. Freire fusese primul prezent deasupra cadavrului lui Icar — Fer-Blanc îl văzuse pe plajă. Pe de altă parte, cuvântul rusesc „Matrioşka" avea un rol-cheie în toată afacerea, dar el nu ştia care.

— Şi acum, întrebă ea, ce personaj sunteţi?

— Cel care i-a precedat lui Narcis. Un anume Nono.

Ea izbucni într-un râs nervos. Bărbatul zâmbi la rândul lui.

— Arnaud Chaplain. Am fost tipul ăsta cel puţin cinci luni.

— Şi cu ce vă ocupaţi?

— Să o lăsăm deocamdată.

Enumeră tentativele de crimă din care scăpase de la fuga din Bordeaux. Cinci în total. Părea că este dotat cu invincibilitate — sau că avea un noroc chior. Oriunde mergea, oricare ar fi fost identitatea lui, oamenii în negru îl găseau din nou. Tipii erau mai buni investigatori decât poliţia. În orice caz, mai rapizi.

Freire îi dădu apoi o informaţie primordială. La Hôtel-Dieu, după arestare, radiografiile scoseseră la iveală în fosa lui nazală un implant. Spărgându-şi nasul, reuşise să îl scoată.

Spunând acestea deschise palma: capsula minusculă cromată strălucea în mâna lui.

— Ce este?

— După medicul de la Hôtel-Dieu, ar putea fi un difuzor de substanţe sau o micropompă care se foloseşte de obicei în tratarea epilepsiei sau a diabetului. Un dispozitiv implantat în carne, care permite măsurarea în timp real a criteriilor fiziologice şi care eliberează la momentul oportun principiul activ.

Singura problemă era să afle care era acesta şi ce efect avea.

Totul avea un aer rocambolesc, dar Anaïs îşi aminti un amănunt: asasinii lui Patrick Bonfils îi urmăriseră cadavrul până la morga din Rangueil — doar pentru a-i deschide nasul. Nu trebuia să fii mare filosof să tragi concluzia. Veniseră să recupereze implantul pe care pescarul îl adăpostea în fosa lui nazală. Freire şi Bonfils fuseseră supuşi la acelaşi tratament.

Freire/Janusz vorbea din ce în ce mai repede. În tot talmeş-balmeşul ăsta, avea o singură obsesie: să îşi dovedească nevinovăţia. Să demonstreze, în ciuda evidenţelor, că nu este criminalul din Olimp.

— Ideea mea este că eu urmăresc asasinul. Nu eu sunt ucigaşul. Eu *îl caut* pe ucigaş.

— L-ai găsit?

— Nu ştiu. Aş zice că de fiecare dată când mă apropii prea mult de el, îmi pierd memoria. Ca şi cum ceea ce descopăr îmi scurtcircuitează reţeaua neuronică. Şi trebuie să o iau de la capăt. De la zero.

Anaïs şi-l imagină în faţa unui judecător perorându-şi explicaţiile: puşcăria era asigurată. Sau ospiciul. Îl privea şi nu îi venea să creadă că era acolo, sub ochii ei. Îl visase atâta şi atât de mult o bântuise...

În două săptămâni, era mai bătrân cu câţiva ani. Ochii îi ardeau în orbite. Nasul spart şi rănit era pansat în mai multe locuri. Se gândi că, pe măsură ce traversa identităţile, fiecare îi lăsa o urmă. Încă semăna cu psihiatrul pe care îl cunoscuse ea, dar avea ceva de cerşetor. O scânteie de nebunie palpita în privirea lui — mai mult spre Vincent van Gogh decât spre Sigmund Freud.

Era prea devreme să spună ce îi va lăsa Arnaud Chaplain ca moştenire. Poate eleganţa: hainele trădau o grijă, o atenţie care nu avea nimic de-a face cu celelalte trei personaje.

Într-un elan brusc, Anaïs îi luă mâna.

Contactul fu atât de plăcut, că şi-o retrase imediat înapoi, ca şi cum ar fi ars-o.

Surprins, Freire tăcu. Ea ridică privirea spre ceas. Nu le mai rămâneau decât câteva minute. Anaïs începu să vorbească în mare viteză. Îi spuse despre Mêtis şi trecutul lui militar, dezvoltarea chimică şi apoi farmaceutică. Grupul devenise unul dintre cei mai importanţi producători de psihotropice în Europa.

Îi mai spuse apoi despre legăturile subterane dintre grup şi apărarea naţională. În final, îi rezumă convingerea ei care tocmai se conturase: un laborator al grupului Mêtis testase pe el, pe Patrick Bonfils şi, fără îndoială, şi pe alţi cobai o moleculă nouă. Un produs care le fisura personalităţile şi provoca o reacţie în lanţ. Fugi psihice în serie.

Freire înregistra fiecare fapt ca pe un pumn în cap. Şi, ca să pună capac, îi mai descrise puterea grupului Mêtis, care nu putea fi subminată nici de legi, nici de autoritatea de stat, deoarece puterea lui decurgea chiar din aceste legi şi de la această autoritate.

Iar acum, concluzia ei. Pentru un motiv pe care ea îl ignora, grupul hotărâse să facă puţină curăţenie şi să elimine cobaii protocolului. Mêtis însărcinase luptători profesionişti ca să-i omoare. Pe el, pe Patrick Bonfils şi, fără îndoială, şi pe alţii. Toţi erau pe o listă neagră.

Freire încasa în continuare cu dinţii strânşi. Ea se opri, cu senzaţia că trăgea asupra unei ambulanţe. Nu le mai rămâneau decât două minute. Realiză brusc cât de inconştienţi fuseseră. Nu le păsase de camerele de supraveghere. De microfoanele care ar fi putut înregistra conversaţia lor. De gardienii care l-ar fi putut recunoaşte sau ar fi putut fi alertaţi de cineva din exterior.

— Îmi pare rău, îi spuse el ca răspuns.

Anaïs nu înţelese ce semnificaţie ar putea să aibă aceste cuvinte — tocmai îi anunţase condamnarea la moarte. Cu un pic de întârziere, înţelese că se referea la pereţii închisorii, la consecinţele întregii afaceri asupra carierei sale, la haosul în care cu bună ştiinţă ea se aruncase.

— Mi-am ales tabăra, murmură ea.

— Atunci, dovedeşte-o.

Freire îi luă mâna şi îi strecură în palmă o foaie de hârtie îndoită.

— Ce e?

— Ora şi data unui apel pe care Chaplain l-a primit pe telefonul fix la sfârşitul lunii august. Un strigăt de ajutor. Trebuie să identific fata care m-a sunat.

Anaïs se încordă.

— Numărul era ascuns, continuă el. E ultimul telefon pe care l-am primit când mai eram Chaplain. A doua zi devenisem altcineva. Trebuie să o găsesc pe această femeie!

Anaïs îşi coborî privirea spre pumnii ei strânşi. Inima îi bătea întrerupt. Decepţia o sufoca.

— Ţi-am mai scris un număr, continuă el pe un ton scăzut. Noul meu mobil. Pot să contez pe tine?

Ea strecură discret hârtia în buzunarul pantalonilor şi ocoli întrebarea:

— Chaplain îl căuta şi el pe ucigaş?

— Da, dar de o altă manieră. Folosea reţelele de întâlniri. În mod deosebit un club de întâlniri fulger Sacha.com. Îţi spune ceva?

— Nu.

— Numărul, Anaïs, trebuie să îl identificăm. Trebuie să vorbesc cu femeia asta. Dacă nu este deja prea târziu.

Anaïs îi privi ochii roşii. Pentru o clipă dori moartea acestei rivale. Imediat însă îşi scoase această răutate din cap.

Reuşi să întrebe:

— Ăsta e motivul pentru care ai venit?

Soneria sună. Sfârşitul vizitei. El îi zâmbi cu un aer sfârşit. În ciuda kilogramelor pierdute, anilor în plus, ochilor strălucind de febră şi nasului făcut ţăndări, avea în continuare un şarm irezistibil.

— Nu vorbi prostii.

***

Imediat după ce a ieşit de la vorbitor, Anaïs a cerut permisiunea să dea un telefon. Ceea ce însemna doar un simplu

ocol prin aripa de nord a puşcăriei, unde aparate de telefon se înşirau pe un perete. Supraveghetoarea fu înţelegătoare. Încă nici nu era de fapt o deţinută adevărată.

Ora de plimbare începuse. Ca urmare, nici urmă de vreo gazelă la telefon. Anaïs formă din memorie un număr. Trebuia să se forţeze ca să nu se simtă cât e de amărâtă. Va avea tot timpul să plângă înapoi în celulă. Îl revăzuse pe Mathias Freire şi ce obţinuse? Muncă de poliţist. Un schimb profesional. Şi basta.

— Alo?

— Le Coz, Chatelet.

— Anaïs? Ce s-a întâmplat?

Vestea despre schimbul de focuri şi despre arestarea ei ajunsese şi în sud-est.

— Prea mult de explicat.

— Ce putem face?

Aruncă o privire spre gardiana care mărşăluia în faţa unui grilaj. Scoase foaia de hârtie şi o despături.

— Îţi dau data şi ora unui apel ascuns, precum şi numărul contactat. Identifică-mi imediat cine a sunat. Acum.

— Nu te-ai schimbat, spuse el, râzând. Dă-i drumul.

Dictă numărul, ziua, ora. Auzi cum ridică alt telefon. Dădu detaliile celuilalt, după care se întoarse la ea.

— Am primit un telefon de la Abdellatif Dimoun.

Îi trebuiră câteva secunde să îşi amintească numele. Coordonatorul serviciului tehnic al poliţiei din Toulouse. Războinicul deşertului.

— Şi ce voia?

— I-ai trimis se pare un sac de mizerii de pe o plajă din Marsilia.

Ea uitase de această pistă. Gunoaiele găsite în jurul cadavrului lui Icar.

— Le-a analizat?

— Da. Doar gunoaie aduse de flux. O singură chestie care nu face parte din lot. Un fragment de oglindă. După el, asta

ar putea proveni de altundeva. Poate chiar din buzunarul ucigaşului.

— De ce?

— Pentru că fragmentul nu avea nicio urmă de sare. Nu venea din mare.

O bucăţică de oglindă: grozav progres.

— Asta nu e tot, continuă Le Coz. Au analizat-o: avea urme de iodură de argint.

— Şi asta ce înseamnă?

— Oglinda a fost tratată. A fost intenţionat scufundată în acest produs ca să devină sensibilă la lumină. E o metodă foarte veche, se pare, de peste 150 de ani. Tehnica dagherotipului.

— A cui?

— Strămoşul fotografiei. M-am documentat. O oglindă lustruită şi argintată conservă amprenta proiectată de obiectiv. Apoi este expusă la vapori de iod şi se obţine o imagine. Când a apărut pelicula fotosensibilă, s-a abandonat această tehnică nonreproductibilă. Dagherotipul imprimă direct un pozitiv, fără să treacă printr-un negativ.

— Dimoun crede că oglinda asta este un suport pentru un dagherotip?

— Da. Şi este un indiciu grozav. Aproape nimeni nu mai practică această metodă în afară de câţiva pasionaţi.

— Îi ai?

— Sunt pe urma lor.

— Găseşte-mi fundaţia tipilor. Lista celor care mai folosesc această tehnică.

În timp ce vorbea, avu brusc viziunea foarte exactă a ceea ce făcea ucigaşul. Punea în scenă un mit grec. Apoi îl imprima o dată şi numai o dată pe o oglindă de argint. Se cutremură. Trebuia să existe undeva o sală care adăpostea aceste tablouri terifiante. Le vedea pe pereţii minţii sale, scânteind în clarobscur. Minotaurul decapitat. Icar ars. Uranus emasculat. *Câţi alţii?*

— Am numărul tău ascuns. Ai cu ce să notezi?

— Sigur. În capul meu.

Poliţistul îi dădu numele şi adresa misterioasei interlocutoare a lui Arnaud Chaplain. Informaţii care nu îi spuneau nimic. Dar în acţiunea asta, ea nu era decât o verigă. Îi mulţumi lui Le Coz, emoţionată de sursa asta de căldură de la cinci sute de kilometri distanţă.

— Cum pot să te contactez?

— Nu poţi. O să mă descurc.

Se lăsă tăcerea. Le Coz era în pană de subiecte de conversaţie. Anaïs închise ca să nu izbucnească în lacrimi. Merse la gardiană şi îi mai ceru o favoare. Să profite de ultimele minute de plimbare. Femeia oftă, o măsură din cap până în picioare, apoi, amintindu-şi pesemne că era poliţistă, o luă spre curte.

Anaïs ardea pe dinăuntru. Noul indiciu al dagherotipului îi dăduse o nouă energie. Era furioasă că este blocată aici, când un element nou apăruse în ancheta ei. Poate nimic. Poate ceva... O certitudine: va păstra pista aceasta doar pentru ea însăşi. Niciun cuvânt lui Solinas.

Zgomotul de afară o făcu să tresară. Gardiana tocmai deschidea ultima uşă: femeile mergeau şi discutau în curte încadrate de dreptunghiuri de teren viran, coşuri de baschet şi o masă de ping-pong din beton. Decorul nu dădea iluzii. Ziduri, sârmă ghimpată, cabluri înconjurau câmpul vizual. Prizonierele arătau tot închise. Corpurile erau condamnate, epuizate. Feţele uzate semănau cu acele cozi de lingură care, după ce au fost ciocănite cu forţă, ascuţite, devin arme mortale. Chiar şi vântul îngheţat părea încărcat cu aerul viciat al celulelor, cu mirosul de rahat şi de părţi intime nespălate.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se puse din nou în pielea poliţistei. Observă grupurile, tandemurile, izolatele şi căută cea mai potrivită ţintă. Deţinutele se împărţeau în două grupe şi apartenenţa li se citea pe feţe, pe ţinută, pe

comportament. Fiarele sălbatice şi învinsele. Se îndreptă spre un grup de maghrebiene care nu arătau a erori judiciare. Terori cărora maşina încarcerării nu le supsese încă vlaga. Femeile acelea aveau mai mulţi ani de temniţă la activ. Şi, fără îndoială, încă mulţi alţii în faţă. Dar nimic nu le putea stinge furia.

— Salut.

O tăcere grea în loc de răspuns. Nici cel mai mic semn din cap măcar. Doar strălucirea neagră a ochilor, tot atât de dură ca bitumul de sub picioarele lor.

— Caut un telefon mobil.

Priviri între fete, apoi un hohot de râs.

— Vrei şi actele noastre?

Veştile circulau repede. În calitate de poliţistă, fusese deja reperată, detestată, îndepărtată.

— Trebuie să trimit un SMS. Sunt gata să plătesc pentru asta.

— Cât, loază?

Una dintre fete preluase conducerea. Purta o geacă descheiată peste un tricou care lăsa la vedere tatuaje în formă de dragon pe piept şi semne maori pe gât.

Nici nu încercă măcar să blufeze.

— Nimic acum. Nu am niciun sfanţ.

— Atunci, cară-te.

— Pot să vă ajut de afară. Nu o să fac mulţi purici pe aici.

— Toate spunem aşa.

— Da, dar eu sunt singura poliţistă din toată curtea. Un poliţist nu rămâne niciodată prea mult la pârnaie.

Linişte de plumb. Priviri scurte, pe furiş, între fete. Ideea li se cocea în minte.

— Deci? sfârşi prin a întreba femeia-dragon.

— Găsiţi-mi un mobil. Odată afară, voi face ceva pentru voi.

— Mă piş pe ce vei face, izbucni o alta.

— Pişă-te unde vrei, gagico, dar e o ocazie care se duce. Pentru tine. Fraţii tăi. Keum-ul tău. Nu contează. Când voi fi afară, îţi jur că mă voi duce la judecători, la procuror, la poliţiştii de caz.

Liniştea se aşternu din nou, mai grea. Putea parcă să audă cum li se învârt rotiţele în cap. Nu aveau niciun motiv să o creadă. Dar la puşcărie, că vrei sau că nu vrei, viaţa se hrăneşte cu speranţă. Cele patru femei cu mâinile în buzunare erau înfofolite în pardesie şi haine murdare. Sub ele ghiceai corpurile crispate de frig.

Anaïs insistă:

— Un SMS. Câteva secunde. Vă jur că voi face ceva pentru voi.

Încă se uitau una la alta. Îşi dăduseră coate, îşi făcuseră cu ochiul. Trei dintre fete se strânseră în jurul lui Anaïs. Credea că e bună de luat la bătaie. În realitate, războinicele o fereau de privirile celorlalţi.

Brusc, cea de-a patra apăru în mijlocul cercului. Reptila incandescentă se agăţa de pielea ei bronzată. Anaïs coborî privirea: puşcăriaşa îi întindea un mobil lipit cu scotch, ascuns în palmă.

Anaïs înşfăcă aparatul. Îşi scrise SMS-ul în picioare, în faţa clanului. După ce scrise numărul de telefon identificat, continuă: „Medina Malaoui. 64 rue de Naples, 75009 PARIS". Ezită, apoi adăugă: „Succes".

Tastă numărul lui Freire şi apăsă pe „send".

Era într-adevăr o idioată.

***

Chaplain primi SMS-ul lui Anaïs la poarta Orléans. Nu durase mult. Informaţia pecetluia asocierea lor. Doar dacă nu era aşteptat de o droaie de poliţai la numărul 64, pe rue de Naples... Imediat îi dădu şoferului adresa Medinei Malaoui,

apoi formă numărul pe care îl primise. Intră căsuța vocală. Vocea severă din august anul trecut. Nu lăsă niciun mesaj. Prefera să o surprindă în apartament. Sau şi mai bine: să cotrobăie în lipsa ei.

Maşina urca pe bulevardul Raspail. Chaplain trecu în revistă încă o dată descoperirile dimineţii. Anaïs, la cei 30 de ani ai săi, închisă la Fleury-Mérogis, fusese cea care aflase cheia destinului său: era subiectul unei experienţe. Pe de o parte, ideea era terifiantă. Pe de altă parte, îi dădea o speranţă. Nu era un „cronic". Fusese otrăvit. Or, cine spune otravă, spune şi antidot. Dacă i se provocase sindromul, puteau să-l şi oprească. Poate că era deja pe cale să se vindece prin debarasarea de misterioasa capsulă? O mai privi o dată, cum o ţinea în palmă. Ar fi vrut să o deschidă, să o analizeze...

Şoferul ajunse pe Saint-Lazare, ocoli Piaţa Estienne-d'Orves, pe lângă biserica Trinité şi o luă pe rue de Londres. O impresie confuză îi reveni în minte. Detesta arondismentul nouă. Un colţ de Paris unde străzile poartă nume de oraşe europene, dar unde clădirile sunt sinistre, reci şi zăvorâte. De deasupra porţilor înalte, atlanţi şi cariatide te privesc precum santinelele de la arest. Străzile sunt goale: doar companii de asigurări, birouri notariale şi de avocaţi domnesc în jur...

Imaginea lui Anaïs îi veni iarăşi în minte. Îi făcuse plăcere să o revadă. Tenul ei ca laptele. Arderea întunecată din ochii ei. Strania intensitate a prezenţei sale care nu părea că se supune lumii, ci din contră, trimitea propria-i forţă, amprenta sa incandescentă. O iubea? Nu era loc pentru genul ăsta de întrebări, nici în capul lui şi nici în inimă. Era o fiinţă goală. Sau mai degrabă: plină de necunoscut. Dar această aliată îi încălzea sângele.

Şoferul se opri la numărul 64 pe rue de Naples. Chaplain plăti şi se dădu jos. Era un imobil tipic pentru cartier, fortăreaţă de piatră striată cu grinzi de lemn, iar deasupra, la

etajele trei şi patru, împodobită cu ferestre în formă de arc. Nu avea codul de la intrare. Strada era goală. Începu să se plimbe încolo şi-ncoace.

În cele din urmă, după zece minute, doi bărbaţi în costum ieşiră pe poartă. Chaplain se strecură în interior, îngheţat din cauza aşteptării. O boltă se deschidea spre două scări, una la dreapta, una la stânga. În partea din spate, o curte lăsa să se vadă frunzişul unor arbori şi o fântână. Inima intimă a clădirii. Reperă şi cutiile de scrisori.

Medina Malaoui locuia la etajul al treilea, pe scara din stânga. Fără interfon. Chaplain urcă pe scări. Două uşi pe fiecare palier. O fereastră cu vitralii ocupa spaţiul din mijloc. Apartamentul Medinei Malaoui era cel din dreapta — o carte de vizită era fixată pe tocul uşii. Sună. O dată. De două ori. Fără rezultat. Medina nu era acasă. Asta dacă nu i se întâmplase ceva... Ideea aceasta, pe care o respinsese până acum, revenea în forţă, aşa cum stătea în pragul uşii sale.

Se întoarse şi privi uşa din faţă. Îşi imagină un vecin curios care tocmai îl urmărea prin vizor. Se apropie de prag şi ascultă. Niciun zgomot nici din interior.

Nimeni la dreapta, nimeni la stânga.

Soluţia era pe centru.

Deschise fereastra. O margine se întindea de-a lungul etajului, ideală pentru a te deplasa spre lateral. Mai practicase această gimnastică şi cu o zi înainte, la Hôtel-Dieu. Îşi dădu curaj şi mai aşteptă câteva minute ascuns, observând cele două faţade care închideau curtea. Nicio mişcare la ferestre. Niciun zgomot prin pereţi. La ora 11:30 dimineaţa, 64 rue de Naples era un sanctuar.

Încălecă pervazul şi se aşeză pe margine. Evitând să privească grădina aflată trei etaje mai jos, se întoarse cu spatele spre gol, agăţându-se de ieşiturile din perete. Ajunse în câteva secunde la prima fereastră a apartamentului Medinei. Menţinându-şi în continuare echilibrul, lovi cu cotul

fereastra cu un gest precis. Geamul se crăpă în două, dar rămase la locul lui, din cauza masticului. Chaplain se temea în continuare că un martor inopinat va începe să strige în curte: „Hoții! Hoții!"

Își trecu brațul prin deschizătură și apăsă pe mânerul interior. Se strecură între storuri, reînchise fereastra și privi din nou fațadele. Nimic nu mișcase. Cu un gest, trase draperiile. Sfârșit de spectacol.

Imediat simți mirosul de praf. Nu era un semn bun. Făcu apoi câțiva pași și avu în față apartamentul unei celibatare bogate. Un salon mare. Bucătărie high-tech. Culoar la dreapta care dădea spre o cameră sau două. Împărțirea camerelor era amplă, aerisită, agreabilă.

Ocoli canapeaua în formă de L din fața unui ecran plat, fixat pe perete. Nu zăbovi asupra decorului. Șic. Scump. Rafinat. Totul acoperit de un strat de praf prea gros pentru a putea fi ignorat. *Încep să mă tem. Eu o șterg.* Oare 29 august îi fusese fatală Medinei?

Un portret de femeie era așezat pe una dintre piesele de mobilier. Ca de obicei, fața aceasta nu îi spunea nimic. Treizeci de ani. Păr blond, moale. Față ovală, cu pomeți mongoli, trăsături rusești. Doi ochi imenși, negri, languroși. Buze roșii subțiri, cărnoase. Chaplain se gândea la mărul otrăvit al Albei-ca-Zăpada. Imaginea emana senzualitate, ca și cum Medina tocmai ieșise dintr-o sursă pură de plăcere.

Se așteptase la altceva. Vocea evoca o eleganță rece, o frumusețe autoritară. Cât despre nume, își imagina o creatură sobră, planturoasă, de origine maghrebiană. Avea sub ochi o floare de câmp. Medina era poate din Kabul... Fotografia fusese făcută la bordul unui vapor. Chaplain se întrebă dacă nu cumva chiar el o fotografiase pe un vas cu pânze pe care îl închiriase...

Scoase imaginea din ramă și o vârî în buzunar, după care începu turul proprietății. Nicio surpriză. Se găsea la o

pariziancă modernă, bogată, intelectuală. Pe de altă parte, nu părea să aibă vreo meserie sau vreun loc de muncă. Semnele sugerau mai degrabă o existenţă de studentă. Salonul, holul, camera erau tapisate cu cărţi aranjate în ordine alfabetică. Filosofie. Critică literară. Etnologie. Filologie... Nu chiar ceva de luat în râs.

Răscolind prin sertare, dădu în cele din urmă de o legitimaţie de studentă. Medina Malaoui, 28 de ani, înscrisă la Sorbona la un doctorat în filosofie. Căută în continuare şi găsi un întreg dosar care îi arăta evoluţia. Venea din nordul Franţei. Diploma de bacalaureat la Saint-Omer. Licenţa şi diploma în filosofie la Lille. Tânăra susţinea la Paris un doctorat despre opera lui Maurice Merleau-Ponty — titlul lucrării întinzându-se pe trei rânduri. Incomprehensibil.

Chaplain medită. De unde câştiga Medina mălaiul? Fată de bani gata? O slujbă în paralel? Niciun răspuns, dar garderoba din dulap justifica întrebarea. Prada, Chanel, Gucci, Barbara Bui... Pe raftul de sus, poşete de marcă. Pe cel de jos, pantofi la fel. Cu ce îşi cumpăra Medina toate acestea? De când asigura filosofia astfel de posibilităţi? Era complice la traficul lui? *Încep să mă tem. Eu o şterg.*

Îşi continuă căutarea şi nu mai găsi nimic personal. Nu telefon mobil. Nu agendă. Nu laptop. Nu facturi sau abonamente. Nu documente administrative. În faţa uşii de la intrare era un vraf de corespondenţă. Privi datele: scrisorile cele mai vechi datau de la sfârşitul lui august. Ca şi la el, majoritatea erau materiale publicitare. Dar aici, nici măcar facturi sau extrase de cont bancar. Pesemne totul avea loc pe net. Unde plecase Medina? Era oare moartă? Alte întrebări fără o ordine anume. Unde o cunoscuse, pe un site de întâlniri, la Sacha.com? Îşi imagină fata din fotografie la una dintre seratele cu ceas tibetan. Ar fi făcut senzaţie.

Mai făcu un tur pentru a da de indiciile unei plecări precipitate. Sau a ceva mult mai grav... Mâncare stricată în

frigider. O sală de baie în dezordine. Dulapurile pline care demonstrau că Medina nu apucase să își facă valizele.

Chaplain ieşi pe unde intrase. Rezultatul căutării sale era în buzunarul interior de la haină: fotografia unei frumoase păpuşi ruseşti cu nume arab. Restul era doar în capul lui. Sau mai degrabă în gâtul lui. Presimţirea că Medina nu mai era pe lume.

Travesă arcada de la parter când o sexagenară în ţinută de luptă îi ieşi în faţă: halat albastru, perie, găleată cu detergent.

— Pe cine căutaţi?

— O caut pe Medina Malaoui.

— Nu e acasă.

— Este plecată?

— De ceva timp, da.

— De când?

Femeia îl privi cu suspiciune. Pasajul nu era luminat. Erau într-un clarobscur încărcat cu miresmele grădinii.

— Sunteţi un prieten? întrebă în cele din urmă.

— Sunt unul dintre profesorii ei. De când e plecată?

— De câteva luni. Dar chiria este plătită. Nu sunt probleme.

— Nu v-a spus nimic?

— Nu spune niciodată nimic, micuţa de ea.

Tonul era indiferent.

— Foarte discretă. Foarte independentă. Îşi face menajul singură. Cumpărăturile la fel. Mereu singură!

Chaplain simulă neliniştea:

— Dispariţia asta nu e normală... Nu a anunţat pe nimeni la facultate.

— Nu are rost să vă agitaţi. Fetelor de genul ăsta nu li se poate întâmpla nimic.

— Ce vreţi să spuneţi?

Paznica se propti în mătură. Poziţia pe loc repaus.

— Dacă sunteţi prof, vă dau un sfat.

Chaplain se forţă să zâmbească.

— Uitaţi-vă întotdeauna la poşeta studentelor. Dacă fata are o traistă, un rucsac, o borsetă de blugi, totul este în regulă. Dar dacă apare la cursurile dumneavoastră cu Gucci, Chanel sau Balenciaga, atunci, credeţi-mă, are altă slujbă... O slujbă de noapte, înţelegeţi ce vreau să spun.

Tanti părea bine informată despre mărcile de lux şi despre noile obiceiuri ale lumii studenţeşti. Dar avea dreptate. Tot apartamentul Medinei sugera bani câştigaţi uşor. Eleganţa *glamour* a nopţilor pariziene. Medina era o *escort-girl*? Fusese el oare unul dintre clienţii ei?

Făcu pe indignatul:

— Medina era foarte serioasă şi...

— Nu e ceva incompatibil. Doar că nu au acelaşi orar, asta e tot.

— Aveţi dovezi despre ceea ce spuneţi?

— Pleca în fiecare seară pentru a reveni în zori. Ce, credeţi că avea un post de paznic de noapte?

Chaplain se gândi la fotografie — cea din buzunarul de la haină. Fără comentarii. O ocoli pe portăreasă. Ea îi puse mătura în faţă, oprindu-l.

— Dacă o văd, să-i spun că aţi trecut pe aici?

El dădu distrat din cap.

— Cum vă numiţi?

— Nu contează.

În clipa următoare, apăsa pe butonul de la poartă. Ieşi afară şi abia avu timp să o ia la stânga. O maşină de poliţie fără semne distinctive tocmai parca. Doi bărbaţi se dădură jos: fără îndoială poliţai.

Grăbi pasul, auzind cum se deschide poarta în urma lui. Sticleţii aveau cu siguranţă o cheie universală. Creierul i se transformă într-un shaker. Gânduri agitate, febrile, panicate. Îl turnase Anaïs? Imposibil. Brusc poliţia se interesa de Medina Malaoui? Nici asta nu era posibil. O singură explicaţie.

Anaïs era supravegheată la puşcărie. Când s-a interesat de numărul ascuns, cererea ei fusese pesemne înregistrată. Au vrut să ştie de ce se interesa poliţista de acest număr.

Coborî în goană bulevardul Malesherbes în căutarea unei staţii de metrou sau a unui taxi. Revăzu chipul drăguţ cu pometi ridicaţi. Litania sa funebră nu mai lăsa loc de îndoială. Ce se petrecuse pe 29 august? Ajunsese prea târziu? O omorâse chiar el?

Un singur mod de a afla.

Să dea de colegele Medinei.

Să intre în lumea fetelor VIP.

Pentru asta avea un ghid perfect.

***

Paşapoartele, noi-nouţe, proaspete, au fost puse cu zgomot pe bordul maşinii.

— Poftim 20. Le vei avea pe celelalte 10 mâine-dimineaţă.

Toată noaptea trudise la documentele acestea, regăsindu-şi gesturile, automatismele, exigenţele unui adevărat falsificator. Redevenise Nono expertul. Nono degete de aur. Yussef, la volanul Mercedesului său Clasa S, puse mâna pe documente cu grijă. Le frunzări, le studie, le trie. Chaplain era aşezat lângă el. Amar stătea pe bancheta din spate, atât în repaus, cât şi în alertă.

Yussef ridică privirea, apoi îi dădu paşapoartele secundului său, care le trecu printr-o maşină, fără îndoială un detector. Secundele parcă erau picături de oţel în fuziune. Chaplain încerca să se concentreze pe designul maiestuos al interiorului: inserturi din lemn de arţar, scaune negre din piele, tabloul de bord prevăzut cu un ecran GPS care...

Dincolo de parbrizul fumuriu observă adăpostul Saint-Maurice de pe bulevardul de la Chapelle, dedesubtul metroului aerian. Contrast frapant între această cabină de

iaht şi vagabonzii fără acte care se îngrămădeau în faţa uşilor, aducând cu ei frica, mizeria şi uitarea.

Îl sunase pe Yussef pe la ora 13. Bosniacul îi dăduse întâlnire în faţa acestui adăpost unde se înghesuiau bărbaţi, femei şi familii întregi fără acoperiş şi acte. Clientela bosniacului.

Amar întinse mâna printre cele două scaune şi îi dădu paşapoartele lui Yussef.

— Beton, recunoscu el.

Colţurile buzelor lui Yussef, parcă trasate cu un cutter, se întinseră într-un surâs.

— Nu ţi-ai pierdut mâna.

— Mâine-dimineaţă restul.

— Nu mai discutăm despre bani de data asta, de acord?

— Zic mersi că nu am pierdut nişte degete în bătălie.

Yussef muta paşapoartele dintr-o mână în alta de parcă ar fi fost cărţi de joc.

— Nono, mereu mai rău decât ceilalţi.

Chaplain era fascinat de tânărul slab ca un ţâr, dar care degaja o autoritate de general. Avea pe el un pulover de comando al armatei britanice, verde-oliv, cu întărituri de pânză la coate şi pe umeri. Mercedesul era unul blindat.

— Totuşi, aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Cu plăcere, zise celălalt privind spre fantomele de afară.

— Am nevoie de un revolver.

— Te va costa scump.

— Acte de rezidenţă pentru un transport întreg, dacă vrei.

— De ce revolver?

— Din motive personale.

Yussef păstră tăcerea. Îi observa în continuare pe clandestinii care se ascundeau în propria umbră de-a lungul faţadei scorojite. În cele din urmă, îi făcu un semn lui Amar, care se dădu jos din maşină. Impresia lui se confirma: bosniacul ţinea la el — şi aşa fusese mereu.

Se deschise portbagajul. Scena avea un caracter suprarealist. Buncărul acela de carbon şi lemn furniruit, amărâţii fără acte care băteau trotuarul prin faţa lui, Merţanul care ţinea loc de birou administrativ, de arsenal, de bancă şi de seif.

— Ţi-am spus că am avut probleme cu memoria?

— Complet varză, mda.

— Nu îmi amintesc cum ne-am întâlnit.

Yussef înălţă capul cu încetinitorul. Tulburarea lui Nono îl amuza.

— Am dat peste tine la Stalingrad, în martie anul trecut. Desenai pe jos cu creta. Trăiai cu trei copeici pe care ţi le aruncau trecătorii. Aveai mintea goală. Nu ştiai cum te cheamă şi de unde eşti.

— De ce m-ai ajutat?

— Din cauza desenelor. Mi-au amintit de *stecci*, morminte vechi de pe la noi de la ţară.

Amar se întorsese. Un pistolet îi apăru în mână, pe care i-l întinse peste schimbătorul de viteze, cu patul în faţă.

— Un CZ 75, zise Yussef. Imbecilii ăştia de cehi au făcut o treabă bună.

Revolverul era diferit de Glock. Nu-l mai lăsă la vedere şi îl vârî în buzunar. Fără entuziasm, Amar îi mai dădu şi trei încărcătoare.

Vru să le mulţumească, dar Yussef continuă, cu ochii fixaţi pe cei fără documente de afară:

— Te-am primit, bătrâne. Te-am spălat, te-am hrănit, ţi-am găsit un loc unde să stai. Aveai în continuare mintea goală, dar ştiai să desenezi. Te-am dat pe mâna falsificatorilor mei.

— Mai ai şi alţii?

— Ce credeai? Că te-am aşteptat pe tine ca să sporesc starea civilă franceză?

— Am fost de acord?

— Te-ai pus pe treabă, *glupo*. În două săptămâni i-ai îngropat pe toţi. Talentul, instinctul. Cerneluri, tehnici de

imprimare, tampoane... (i le enumera pe degete). Te-ai prins la toate. O lună mai târziu câştigai primii bani. Ţi-ai făcut laboratorul tău, de unul singur. Altuia i-aş fi smuls coaiele. În tine am avut încredere. Mereu treaba gata la ora fixată.

Deci Nono durase mai mult decât ceilalţi. Din martie în septembrie 2009. Avusese timp să se instaleze, să-şi facă rost de acte, să obţină un statut oficial — putuse să închirieze atelierul, să obţină un cont în bancă, să îşi plătească abonamentele. Totul pe bază de documente false.

— Şi nu ţi-am spus niciodată cum mă cheamă?

— După o vreme, ai început să spui că te cheamă Nono. Că veneai de la Havre, că ai fost tipograf. Minciuni. Importante erau livrările. Niciodată nu au fost probleme. Până în ziua în care ai dispărut.

Râse scurt şi îi dădu una peste cap lui Chaplain.

— Ticălosul meu!

Chaplain înţelegea mai bine natura miracolului Mathias Freire. Pesemne îşi făcuse documente pe numele ăsta... Asta ar fi însemnat că se plimbase cu ele de pe vremea lui Narcis? Sau cea a lui Janusz? Nu. Credea mai degrabă că talentul îi revenise în vârful degetelor când se trezise din nou în neant. Îl inventase pe Mathias Freire. Îşi fabricase documente şi găsise postul de la Pierre-Janet.

Yussef pocni din degete. Două pahare se materializară pe cotiera care îi despărţea. Erau tot atât de mici ca nişte gloanţe.

Amar se aplecă între cele două scaune cu o sticlă în mână. Yussef ridică shotul.

— *Zxivjeli*!

Chaplain dădu votca pe gât. Băutura era densă ca oja. Tuşi violent. Alcoolul îi ardea gâtul, îi încălzea pectoralii, după care îi coborî în picioare.

Yussef izbucni în râsul lui scurt, imediat înghiţit de buzele sale de joker.

— *Polako*, Nono. Chestiile astea se degustă.

Cu un gest, îi ceru lui Amar încă un rând. Chaplain avea lacrimi în ochi. Ca prin ceață vedea fauna de afară. Un nor de abur emana din umerii lor căzuți, din spinările lor aplecate. Erau negri, maghrebieni, slavi, indieni... Strângeau din coate, băteau mărunt asfaltul, așteptau nici ei nu știau ce.

— Cum reușesc? întrebă.

— Să supraviețuiască?

— Să-ți plătească pașapoartele.

Yussef râse:

— Tu nu vezi cum arată? Ăștia îmi cumpără mai repede vize de vacanță.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: cum reușesc?

— Pun mână de la mână. Se îndatorează. Se descurcă.

Simți un val de greață. Participase la acest trafic. Contribuise la acest sclavagism. Cum putuse să coboare atât de jos? Identitățile lui semănau cu niște trepte care nu îl duceau niciodată în sus.

— Nu ți-am mai spus nimic altceva? insistă el. Despre trecutul meu. Despre cum trăiam.

— Nimic. Luai comanda, dispăreai. Când reveneai, hârtiile erau gata. Mereu *dakako*.

— Asta e tot?

— Ce pot să spun este că te-ai schimbat.

— În ce sens?

Își trecu arătătorul pe sub reverul hainei sale Paul Smith.

— Din ce în ce mai bine înțolit. Tuns. Parfumat. După părerea mea, mare crai.

Ocazia era prea bună. Bău votca și își jucă cartea:

— Caut fete.

— Fete?

— Curve.

Yussef izbucni pur și simplu în râs.

— Și rețeaua ta, fratele meu?

— Nu-mi mai amintesc nici măcar numerele de telefon.
— Pot să-ţi prezint câteva. Fete de la ţară. Cele mai bune.
— Nu. Vreau fete... din sud. Maghrebiene.
Yussef păru jignit. Un fulger trecu prin ochii lui de reptilă. O lumină care amintea de lumina densă şi periculoasă a alcoolului din mâna lor. Chaplain se temea de ce e mai rău, dar colţurile buzelor i se ridicară şi ochii îi sclipiră.
— Du-te şi caut-o pe Sophie Barak.
— Cine e?
— Nu e maghrebiană să nu treacă pe la ea.
— Unde pot s-o găsesc?
— Hotel Theodor. Are cartierul general acolo de ani buni. Un pasaj pe rue d'Artois. Spune-i că vii din partea mea. Eu îi vând actele pentru fetele ei.
— Binevoitoare?
Yussef îl ciupi de obraz:
— Cu tine, fără probleme. Îi plac micuţii rupţi în cur, în genul tău. Dar trebuie să-i vorbeşti tare. E libaneză. E pe jumătate surdă din cauza bombardamentelor din copilăria sa.
— Şi în afară de ea? Dacă vreau să le vânez chiar eu?
Yussef îl privi pe Amar. Pentru prima oară, uriaşul schiţă un zâmbet.
— Când cauţi gazele, te duci la izvor. Du-te la Johnny's, rue Clément-Marot. Poţi face o afacere. Ne vedem mâine. E în interesul tău să vii cu celelalte. Vedem dup-aia cu restul.
— Restul?
— Încărcătura, *glupo*. Tu te-ai oferit. *Odjebaus*.
Îi strecură două bancnote de 500 în buzunarul de la haină.
— Trage una şi în sănătatea mea!

***

— Ce e cu prostiile astea?

Din nou la vorbitor. Din nou Solinas, furios foc, derulând imagini pe laptop. Întrevederea ei cu Janusz, înregistrată de o cameră de supraveghere.

— Mă ţineţi aici fără motiv, zise Anaïs, eu...

— Tu nimic. Eşti conştientă în ce te-ai băgat?

— Îţi repet că eu...

Solinas îşi ridică ochelarii pe creştet. Muşchii îi zvâcneau la tâmple.

— Când mi-au arătat asta, zise cu o voce consternată, am crezut că am vedenii. Tipul e nebun.

— E panicat.

— Panicat? Sticletele scrâşni din dinţi. Aş zice mai degrabă că e ticălosul cel mai plin de el pe care l-am văzut vreodată. Ce voia?

— Să identific un număr de telefon.

— Atât?

— Aproape. Dacă îţi spun că e nevinovat şi că îşi continuă ancheta, ştiu ce o să-mi răspunzi.

— Dacă nu are ce să-şi reproşeze, să se predea şi ne facem noi treaba.

Venise ora mesei la pârnaie. Mirosul mâncării se simţea peste tot, unsuros, umplând nările. De când fusese închisă, Anaïs nu se atinsese de mâncare. Aruncă o privire pe ecranul laptopului. Janusz o luase de mână — se pregătea să-i strecoare hârtia în palmă. Mişcarea nu fusese surprinsă de cameră.

— Nu are încredere, murmură ea.

— Nu? Bărbatul închise laptopul cu o mişcare. Nici eu nu mai am încredere. Oricum, ştiu de partea cui eşti.

— Chiar?

— Mi s-a spus că v-aţi culcat împreună. N-am crezut. M-am înşelat.

— Te-ai tâmpit? Tipul a riscat enorm să...

— Exact ce zic şi eu. În lumea mea nu se riscă în halul ăsta decât pentru două motive. Fie pentru bani, fie pentru futai.

Anaïs roşi şi zâmbi în acelaşi timp. În limbajul jegos al lui Solinas asta suna a compliment.

— Ce ţi-a spus despre fata asta?

— Nimic.

— Nu ştia că e târfă?

— Medina Malaoui?

— În fişele noastre din 2008. Dispărută în septembrie 2009.

— V-aţi şi informat deja?

— Dar ce credeai? Telefoanele sunt supravegheate aici. Oamenii mei au fost la apartament. Deja trecuse pe acolo. Chiar de dimineaţă. Semnalmentele corespund cu ţicnitul tău. Căutăm deci acelaşi lucru, şi el, şi noi.

— Ce?

— Poate asta.

Solinas puse pe masă un dosar pe care Anaïs îl identifică din prima. Un raport de anchetă clasat, fără urmări. Deschise prima pagină şi dădu peste nişte fotografii groaznice. O fată înecată, goală, cu faţa zdrobită, maxilarele smulse, degetele tăiate.

— Cadavrul acesta ar putea fi al fetei noastre. Observi mutilările? Nu e nevoie să-ţi fac o schiţă.

— De ce ar fi aceasta Medina?

— Pentru că am pescuit-o din Sena pe 7 septembrie. Statura, culoarea părului şi a ochilor corespund. E puţin, dar oamenii mei cred că apartamentul aparţine unei persoane decedate. Şi conform surselor noastre, ea a dispărut la sfârşitul lui august. Am verificat fişierul cadavrelor neidentificate începând de atunci. Şi asta a ieşit. După mine, este ea.

Anaïs se forţă să analizeze mai amănunţit trupul. Mutilările şi acţiunea apei se asociaseră pentru a o desfigura.

Enorma tumefacţie care îi ţinea loc de faţă, îmbibată ca un burete, avea urme de la muşcăturile peştilor şi găuri făcute de viermi. Orbitele ochilor, umflate, semănau cu două buboaie. Gura nu mai era decât o crăpătură larg căscată.

Burta şi membrele erau şi ele la fel de umflate de la apă. Pete cadaverice, răni şi hematoame se înghesuiau, aspectul fiind cel al unei piei de leopard, oscilând între galben şi vânăt. Cadavrul părea gata să explodeze sau, din contră, să se dezumfle ca un sufleu.

— Care e cauza morţii?

— În niciun caz nu s-a înecat. A fost aruncată când era deja moartă. După legist, a stat cam o săptămână în apă. Corpul a fost târât de curent şi a suferit multe lovituri. Imposibil de precizat dacă au fost înainte sau după momentul decesului. Un lucru e sigur: scoaterea maxilarelor şi a falangelor urmărea o întârziere în identificare.

— Nicio legătură cu crimele noastre? Vorbesc de modus operandi.

— La prima vedere, nu. Nici cea mai mică urmă de ritual. Nici heroină în sânge. Dar am şi găsit-o foarte târziu.

— Nu avea o rană la nas?

Solinas păru surprins. Nu era la curent cu mutilarea post-mortem a lui Patrick Bonfils. Mai bine să nu insiste.

— După legist, faţa a fost distrusă cu lovituri de baros.

— Aţi dat de urma clienţilor ei?

— Ancheta e abia la început. Şi sincer, şase luni mai târziu, avem puţine şanse să pescuim ceva.

— Şi în apartament?

— Scotocit deja. Sigur de nebunul tău. Poate şi de alţii. Părerea mea e că nu au găsit nimic. Fata îşi proteja spatele.

Anaïs închise dosarul.

— Ce părere ai?

— Un client nebun care chiar ştia ce face. Sau un profi care a acţionat la comandă.

— La comanda cui? Pentru ce?

Solinas făcu un gest vag. Se juca în continuare cu verigheta.

— Târfa care ştie prea multe, e clasic. Cei de la fisc folosesc destul de des call-girls ca surse de informaţii.

O pistă posibilă. Dar Anaïs era sigură că autorii crimei aparţineau de Mêtis sau de partenerii săi militari. Aceiaşi care îi eliminaseră şi pe Bonfils, şi pe femeia lui. Care furaseră implantul la morga din Rangueil. Care îl torturaseră pe Jean-Pierre Corto. Medina Malaoui era oare la curent cu experienţele grupului? Dacă da, de ce? Care ar fi putut fi legătura dintre o escortă şi testările clinice ale unei molecule?

— Ar mai fi o ipoteză, continuă poliţistul.

Anaïs se uită la el întrebător.

— Poate iubiţelul tău a făcut-o.

— Imposibil.

— Îl bănuim că le-a făcut felul boschetarilor ălora. De ce nu şi unei puicuţe?

Anaïs lovi masa cu palma.

— Sunt numai minciuni!

Solinas zâmbi. Zâmbetul sadic al torţionarului care apasă pe o rană deschisă. Anaïs simţi cum îi tremură bărbia. Strânse din pumni. Nici vorbă să plângă. Oricum, nu în faţa ticălosului ăstuia. Adrenalina furiei era ultimul ei combustibil.

— Măcar ţi-a spus ce caută?

— Nu.

— Unde se ascunde?

— Tu ce crezi?

Sticletele ridică din umeri, în haina lui prost croită.

— Ţi-a dat un număr? Un contact?

— Sigur că nu.

— Şi cum i-ai transmis informaţiile despre Malaoui?

Anaïs îşi muşcă buza de jos.

— Las-o baltă. Nu mai zic nimic.

Apărarea era slabă. Îşi dădu seama că nu avea nici ea mai multă imaginaţie decât delincvenţii ce i se perindaseră prin biroul de la Bordeaux, rue François-de-Sourdis. Solinas îşi masa ţeasta ca şi cum l-ar fi durut în cot de răspunsul ei.

— Oricum nu mă mai pasionează, îi confirmă el. Brigada evadări a fost sesizată.

Se opri din masat şi prinse cu amândouă mâinile marginea mesei.

— Ce mă interesează pe mine este să-l opresc pe nebunul ăsta ucigaş, fie că e Janusz sau un altul. Ai făcut progrese în legătură cu ce am vorbit?

— Cu ce anume?

Bărbatul scoase altă fotografie din dosar: cadavrul lui Hugues Fernet, uriaşul de la podul Iéna.

— Din ce mit se inspiră crima asta?

Anaïs nu mai avea cum să facă pe reaua.

— Mitul lui Uranus, unul dintre zeii primordiali. Fiul său, Cronos, l-a emasculat pentru a-i lua puterea.

Poliţistul se aplecă înainte. Sub ochelarii ridicaţi, fruntea îi era brăzdată de riduri. Anaïs făcu o trecere în revistă — singura ei şansă să iasă de la zdup:

— Un ucigaş în serie, Solinas. În august 2009, îl omoară pe Hugues Fernet, inspirându-se din Uranus. În decembrie 2009, îl omoară pe Tzevan Sokow la Marsilia, transformându-l în Icar. În februarie 2010, îl asasinează pe Philippe Duruy, asemănându-l cu Minotaurul. Este un ucigaş mitologic. Un caz unic în toată istoria criminalisticii. Dar ca să îl prinzi, ai nevoie de mine.

Solinas nu mişca. Chiar şi verigheta stătea pe loc. Se uita la Anaïs de parcă ar fi fost oracolul din Delfi şi tocmai îi prezicea destinul lui de erou de legendă.

— Ca şi în mitul lui Icar şi al Minotaurului, povestea lui Uranus aduce în scenă un conflict între un tată şi fiul lui.

E puţin, dar aici trebuie săpat. Fie ucigaşul este un tată dezamăgit, fie un fiu furios. Scoate-mă de aici, ce Dumnezeu! Doar eu pot să te ajut să-l pui la zid pe nebunul ăsta!

Sticletele nu o mai vedea, dar ea citea limpede în ochii lui: un dosar ca o vitrină de Crăciun, o promovare spectaculoasă, un ascensor direct spre vârful administraţiei franceze.

Solinas se ridică şi ciocăni în uşa de sticlă:

— Îţi las dosarul. Fă-ţi temele şi aşteaptă veşti de la mine.

În clipa următoare, era afară. Anaïs îşi trecu palmele peste faţă ca şi cum ar fi vrut să-şi netezească trăsăturile. Nu prea ştia cu cine se luptă, dar câştigase o rundă.

***

Chaplain se aştepta la un palat din piatră şi marmură. Theodor era o clădire mică, discretă, în stil art deco aflată pe o străduţă perpendiculară pe rue d'Artois. Apropiindu-se, ghici că dimensiunile reduse ale edificiului, poziţia, aparenta modestie marcau de fapt un lux şi mai mare decât al unor titani celebri ca George V sau Plaza Athénée.

Traversă o curte cu pietriş până ajunse la o intrare adăpostită sub o marchiză. Nici portar, nici firmă, nici steaguri: discreţie şi iar discreţie. În interior, un hol lambrisat cu lemn închis la culoare. În fund, un salon ale cărui fotolii se încălzeau lângă un şemineu în care trosnea focul. Recepţia se asemăna cu o sculptură în lemn minimalistă. Orhidee albe se iţeau din fiole de sticlă de formă alungită.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Am întâlnire cu doamna Sophie Barak.

Tipul — îmbrăcat într-un costum cu guler tip mao, din mătase indigo — ridică receptorul şi şopti în microfon. Chaplain se aplecă spre el:

— Spuneţi-i că sunt Nono. Nono din partea lui Yussef.

Recepţionerul ridică o sprânceană, circumspect. Repetă cuvintele cu dezgust, apoi ascultă cu atenţie răspunsul, privindu-l în acelaşi timp cu coada ochiului pe Chaplain.

Închise şi îi spuse fără chef:

— Doamna Barak vă aşteaptă. Etajul doi. Apartamentul 212.

Chaplain luă ascensorul, înconjurat de aceeaşi atmosferă zen, cu lumini discrete, pereţi întunecaţi, orhidee albe. Un astfel de decor fie te călca pe nervi, fie te făcea să urli, la alegere. Chaplain respinse ambele variante. Îşi păstra forţele pentru misterioasa libaneză.

Ieşi din lift şi o luă în direcţia apartamentului. La capătul coridorului, trei femei bine făcute ciripeau ca nişte peruşi prea îndopaţi. Se îmbrăţişau, se mângâiau pe umeri, râdeau tare. La cincizeci de ani, în taioare viu colorate, proaspăt coafate, cu bijuterii ce scânteiau ca nişte focuri de artificii. Soţii libaneze sau egiptene la cumpărături la Paris — sau poate în exil, aşteptând ca soţii lor să pună din nou mâna pe putere la ei în ţară.

Se apropie cu paşi lenţi şi se aplecă uşor în semn de salut. Cea mai micuţă, care rămăsese în uşa apartamentului, îi adresă un surâs larg. Strălucirea dinţilor pe faţa ei închisă la culoare amintea de incrustaţiile de fildeş ale sculpturilor din marmură neagră din Babilonul antic.

— Intră, scumpule. Vin imediat.

Chaplain zâmbi pentru a-şi ascunde surpriza. Familiaritatea tonului, tutuiala lăsau să se înţeleagă că se cunoşteau. Încă un fragment uitat? Se strecură pe uşă, salutându-le cu un semn din cap pe cele două vizitatoare cu părul cărunt.

Intră în prima cameră şi descoperi o ambianţă şi mai conformă cu decorul clasic al unui hotel de renume. Pereţi albi, canapele bej, abajururi aurii. Poşete şi geamantane Vuitton cu monograma LV erau risipite prin cameră într-o dezordine aparentă. Unul dintre ele, deschis pe verticală,

mare cât un dulap, conţinea rochii de seară. Bagajele unei exploratoare, care nu descindea decât pe pământuri princiare.

Auzi râsete în spatele lui, după care zgomotul uşii care se închidea. Când se întoarse, Sophie Barak îl fulgera din priviri.

— Ce cauţi aici? Te-a trimis Yussef?

Chaplain sesiză schimbarea de ton. Dar mai întâi vru să fie sigur.

— Scuze, dar... ne cunoaştem?

— Te previn: nu tratez niciodată direct. Dacă vrei să îl dublezi pe Yussef...

— Caut informaţii.

— Informaţii? Un zâmbet rece. Din bine în mai bine.

— Sunt neliniştit în legătură cu o prietenă.

Sophie avu un moment de ezitare. Ceva din aspectul lui Chaplain o făcea să ezite. Pesemne sinceritatea lui. În orice caz, nu arăta a sticlete. Traversă salonul, deschise un dressing, luă un braţ de rochii pe care le îndesă neglijent într-o geantă de voiaj. Umeraşele de lemn se încurcară. Libaneza se pregătea de plecare.

Chaplain o observa. Avea pielea măslinie, o claie de păr negru şi lucios tuns bob, după moda anilor şaizeci. Era scundă, bondoacă şi al naibii de senzuală. Sub taior avea o cămaşă albă descheiată generos în dreptul sânilor. Despicătura de culoare închisă dintre ei era şi mai violentă ca râsul femeii. Un adevărat pol magnetic.

Acum se proţăpise în faţa lui cu mâinile în şolduri. Îl lăsase câteva secunde să-şi clătească privirea. Politeţea reginelor.

— Prietena asta are un nume?

— Medina Malaoui.

Fără să răspundă, femeia deschise o uşă şi dispăru în camera de alături. Fără îndoială dormitorul. Chaplain nu îndrăznea să se mişte.

— Vii, sau ce faci?

Trecu pragul şi descoperi un pat imens, plin de perne brodate în stil oriental. Sophie Barak dispăruse. Privi în jur şi o descoperi în dreapta lui, aşezată în faţa unei măsuţe de toaletă. Se pregătea să-şi repete întrebarea, când ea îşi scoase coafura cu o mişcare bruscă. Sophie Barak era complet cheală.

— Nu face pe prostul, îi spuse, privindu-l în oglindă. Cancer de sân. Chimio. Raze. Nimic.

Îşi scoase taiorul, apoi îşi descheie cămaşa fără nici cea mai mică jenă.

— De când m-am îmbolnăvit, mi se fâlfâie de orice. De serate, de mălai, de clienţi. De toate. Mă car. Fetele să facă ce vor. Şi alea care nu au acte n-au decât să se întoarcă la ele în ţară şi să aibă grijă de copii sau de capre! *Inch'Allah*!

Chaplain zâmbi. Femeia îşi aruncase cămaşa pe spătarul unui scaun şi se dădea cu cremă pe umeri. Sutienul negru abia îi cuprindea sânii. Pielea închisă lăsa să se vadă urmele de fuchsină, colorantul roşu cu care se marcau câmpurile de iradiere la radioterapie.

— Ce vrei, de fapt, de la Medina?

— A dispărut de pe 29 august. Nu am fost chiar foarte apropiaţi, dar... Sunt deja şase luni. Şi n-am mai primit niciun semn de la ea.

Sophie îl fixă cu ochii ei negri, daţi cu rimei, ieşiţi direct din *O mie şi una de nopţi*. La rândul lui, el contempla desenele de pe pielea ei şi făcu un straniu amalgam între urmele acestea de culoare ocru şi desenele cu henna. Orientul. Deşertul. Moartea.

Ea se ridică şi luă un halat alb. Îl legă cu un cordon de frotir.

— Nu ştiu mai multe ca tine.

— Nicio noutate?

— Nu.

Sophie dispăru în baie şi dădu drumul la apă în cadă. În clipa aceea, Chaplain observă că mai era cineva în cameră. O femeie micuţă, ştearsă, îmbrăcată fără nicio eleganţă. Lucra la calculator în spatele unui birou. Avea umilinţa şi discreţia moştenite de-a lungul unui şir lung de sclavi. Ghici: contabila afacerii Barak. Se făceau valize, se reglau conturile.

Sophie reveni în cameră şi alese o rochie de mătase neagră pe care o aşeză cu grijă pe pat. Îi dădu sclavei peste umăr un ordin în arabă şi se aşeză în genunchi în faţa unui alt cufăr vertical, care conţinea pantofi.

— Orice i s-ar fi întâmplat, zise ea, alegând o pereche de escarpeni tigraţi, a căutat-o cu lumânarea. Dacă o cunoşti, ştii şi tu asta. Medina e încăpăţânată ca un catâr.

— Sasha.com: vă spune ceva?

— Dar tu de unde ştii numele ăsta?

— De la ea.

Sophie ridică din umeri şi luă din alt cufăr o centură cu o montură de argint.

— O modă aiurea, murmură ea.

— O modă?

— Fetele s-au înscris în clubul ăsta de rahat primăvara trecută. De neînţeles. O reţea care îţi permite să te întâlneşti cu toţi rataţii fără o leţcaie. Rahat.

— Poate sunt în căutarea unui soţ? A unui partener?

Sophie surâse cu indulgenţă:

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Aveţi altă ipoteză?

Aşeză ţinuta pe pat — rochie, pantofi, centură — şi păru satisfăcută. Apa continua să curgă în baie.

— Nu o ipoteză, îi răspunse, întorcându-se spre el. O certitudine. Tu ce crezi? Că mi-am lăsat fetele să şi-o tragă gratis? Am făcut şi eu ancheta mea.

— Şi ce aţi aflat?

— Erau plătite.

— De cine?

Sophie făcu un gest vag.

— Tot ce ştiu e că mai multe dintre ele nu au mai apărut niciodată. Trei tururi la Sasha şi dispari. Asta e.

Chaplain îşi aminti zvonurile despre care îi vorbise Lulu 78. Un ucigaş în serie în interiorul unui site de întâlniri? Acţionând doar asupra escortelor care nu aveau ce căuta acolo? Trafic de fiinţe umane? De ce printr-un club precum Sasha.com?

— Nu vă vedeam să abandonaţi aşa uşor, insistă el.

Se apropie de el şi îi aranjă reverele hainei cu afecţiune.

— Îmi placi, puiule. Aşa că ascultă-mi sfatul: vezi-ţi de drum. Există un mod foarte simplu de a evita problemele. Să nu le provoci.

Îl însoţi până la uşă. Întrevederea se terminase, Pitia vorbise.

În pragul uşii, Chaplain mai riscă o întrebare:

— Dar Mêtis, vă spune ceva?

Din nou un zâmbet. Indulgenţa se transformase în tandreţe. Ghici cum reuşise Sophie Barak să păstreze mica ei lume. Printr-un fel de căldură maternă, care suda şi cele mai ostile echipe. Violenţa, frigul, brutalitatea erau afară. Ea era acolo ca să le apere pe micuţele sale.

— Dacă am putut să duc afacerea atât de mult e pentru că am fost protejată.

— De cine?

— De cei care pot proteja.

— Nu înţeleg.

— Cu atât mai bine. Dar sistemul funcţionează în ambele sensuri. Ei mă protejează. Eu îi protejez. Pricepi?

Se gândi la o Madame Claude[24] versiunea ciocolatie.

— Vrei să spui că Mêtis are ceva de-a face cu puterea?

---

[24] Cea mai faimoasă patroană de bordel din Franţa.

Ea își puse arătătorul pe buzele lui Chaplain. Era pe cale să închidă ușa când el o mai reținu o clipă:

— Medina nu era singura care mergea la Sasha.com. Mai aveți vreun nume?

Sophie stătu să se gândească și răspunse:

— Leila. O marocană. Cred că încă se ocupă cu prostiile astea. *Barak allahu fik*!

***

Trebuia să aștepte să se facă ora 17 ca să meargă la bibliotecă. Ca și celelalte, era nevoită să-și stabilească programul după orarul și prioritățile pușcăriei. Iar orarele se schimbau în fiecare zi pentru a evita orice plan de evadare.

Ajunsă acolo, găsi cărți despre istoria fotografiei. De când Le Coz îi vorbise despre dagherotip, își pusese toate speranțele în această pistă. Admițând că asasinul din Olimp utiliza această metodă pentru a-și imortaliza crimele, trebuia să cunoască totul despre acest subiect.

Ideea ei era simplă. Până acum asasinul fusese mai mult decât prudent. Nu reușiseră să refacă traseul heroinei, al cerii, al penelor sau al aripilor deltaplanului. Nu reușiseră nici să traseze pista produselor anestezice care adormiseră taurul sacrificat. Nicio legătură nu putuse fi stabilită între el și instrumentele crimelor sale. Poate că fusese mai puțin atent cu dagherotipurile? Poate materialele necesare pentru această tehnică specială îl vor trăda?

Potrivit manualelor, invenția lui Louis Jacques Mandé Daguerre, pictor parizian, data de la mijlocul secolului al XIX-lea. Tehnic, procedeul se baza pe lustruirea unei plăci de cupru peste care se aplica un strat de argint. Suportul era apoi expus vaporilor de iod pentru a-l face sensibil la lumină. În timpul doi, se proiecta o imagine pe această placă printr-un obiectiv, după care imaginea se revela prin

supunere la acțiunea vaporilor de mercur. Odată imprimată, oglinda lustruită era scufundată într-o baie de hiposulfit de sodiu, apoi era protejată de oxigenul din aer printr-un strat de clorură de aur.

Cărțile conțineau și ilustrații: calitatea imprimării nu era grozavă, dar imaginile păreau să strălucească asemenea mercurului. Gândul o duse la himere. Clișeele prezentau aceleași contradicții ca și visele, atât întunecate, cât și luminoase, vagi și precise. Senzația vizuală era că un nor negru se destrăma pentru a lăsa să se vadă motive argintii, ale căror sclipiri aveau ceva ireal.

Se lansă într-o abordare profesionistă. Nu înțelesese mare lucru, dar suficient pentru a-și da seama că tehnica era lungă și complexă, mai ales în momentul în care se capta imaginea. Oare la locul crimei asasinul avusese la dispoziție suficient timp ca să-și imortalizeze opera printr-o astfel de metodă? Greu de crezut. Și totuși, exista acest mic fragment de oglindă găsit lângă Icar. Criminalul spărsese acolo o primă placă fotosensibilă înainte de a finaliza operația cu o alta... Adunase toate bucățelele, dar un fragment scăpase vigilenței sale. Era singura explicație pentru acest detaliu.

Anaïs se întrebă dacă i se dăduse lui Solinas o transcriere detaliată a convorbirii ei telefonice cu Le Coz. Nu credea. Nu îi vorbise despre dagherotipuri. Era deci singură pe pista aceasta.

Abandonă lectura și închise ochii, încercând să-și imagineze cum ar putea arăta dagherotipurile trase la scenele crimelor. Minotaurul. Icar. Uranus...

Brusc, deschise ochii. Plăcile, în imaginația ei, nu erau argintii, ci mai degrabă aurii. Inconștient asociase etapele chimice ale acestei tehnici primitive cu o enigmă încă nerezolvată privind cadavrul lui Philippe Duruy. Sângele care i se furase. Convingerea ei, inexplicabilă: ucigașul integra hemoglobina victimei sale în procesul de developare. Cumva, utiliza acest lichid vital pentru a revela lumina din imagine.

Anaïs fusese întotdeauna pasionată de artă. Amintiri îi reveneau în minte. Legendele după care chiar şi Tizian integrase sânge în pânzele sale. Rubens utilizase şi el această metodă pentru a întări căldura luminii şi vibraţia cărnii. Un alt mit circula: în secolul al XVII-lea se recursese la sânge uman pentru a se fabrica o „mumie", un amestec care, împreună cu uleiul şi culoarea, constituia o glazură de o calitate excelentă pentru fundalul pânzelor.

Dacă poveştile acestea erau sau nu adevărate, asta nu conta: ele alimentau acum scenariul lui Anaïs. Nu era destul de bună la chimie ca să ghicească în ce moment hemoglobina şi oxidul ei de fier puteau să intervină, dar era sigură că Olimpul asasinului semăna cu asta: o galerie de artă ce adăpostea plăci de sânge uscat şi clorură de aur.

— Gata, Chatelet.

Gardiana era în faţa ei. O întrebă dacă poate fotocopia câteva pagini. I se răspunse că nu. Nu insistă. De-a lungul holurilor cu uşi ferecate, entuziasmul nu o părăsi. Dagherotipurile. Alchimia. Sângele. Era sigură că prinsese ceva, dar cum să verifice?

Ca răspuns, uşa celulei se închise în spatele ei. Se întinse pe pat şi auzi de dincolo de perete radioul unei deţinute. Emisiunea *6-9* a postului NRJ. Lily Allen, în trecere prin Paris, era intervievată de gazda emisiunii. Cântăreaţa britanică spunea că o cunoaşte pe prima doamnă a Franţei, Carla Bruni.

— Aţi fi gata să cântaţi în duet cu ea? întreba reporterul.

— Nu ştiu... Carla este înaltă, iar eu foarte mică. Ar fi ciudat. Ar merge mai bine să fac duetul cu Sarkozy!

Anaïs găsi forţa să zâmbească. O adora pe Lily Allen. Mai ales melodia *22*, ce creiona în câteva cuvinte destinul obişnuit şi disperat al unei femei de treizeci de ani care şi-a dat seama cum i s-a dus tinereţea. De fiecare dată când vedea clipul melodiei, fete în toaleta unui club de noapte,

refăcându-şi machiajele în oglindă, în speranţa că îşi vor reface şi viaţa, se vedea pe sine:

It's sad but it's true how society says her life is already over
There's nothing to do and there's nothing to say.

Închise ochii şi revăzu imaginile mitice.

Dagherotipuri poleite cu sânge.

Trebuia să iasă de aici.

Să ia urma ticălosului.

Să oprească prădătorul cu tehnică de vampir.

***

Noua sesiune de întâlniri rapide se ţinea într-un bar modern din arondismentul nouă, Vega, care nu avea nimic în comun cu atmosfera tropicală de la Pitcairn. Decorul se baza de data aceasta pe crom şi lămpi cu leduri. La stânga, barul luminat din spate difuza o lumină albăstruie de acvariu. La dreapta, canapele dispersate în spaţiu, ca nişte protozoare. Cuburi argintii ţineau loc de măsuţe.

Pe tejgheaua barului se aliniau Blue Lagoon, cocktailuri pe bază de curaçao, care, în penumbră, păreau fosforescente. Muzica electro soft vibra în surdină.

În hol, ilustraţii în rame de inox reprezentau un personaj japonez de desene animate din anii '70: *Goldorak*. Se numea Vega şi barul se dăduse după moda retro a celor mai urâţi ani ai secolului XX: anii '80.

Întâlnirile erau stabilite pentru ora 21. Chaplain ajunse pe la opt şi jumătate. Voia să o surprindă pe Sasha. În sala goală, cu mantoul pe ea, Sasha împărţea cartoane numerotate pe fiecare masă. Nu îl auzise. Profită de asta ca să o analizeze. Fără îndoială originară din Antilele Olandeze, era tunsă scurt şi avea aproape 1,80 înălţime. O siluetă de atletă cu braţe lungi. În ciuda frumuseţii, era greoaie şi masivă. Din anumite poziţii, ai fi putut să o iei drept un travestit.

— Salut, Sasha, zise el din umbră.

Femeia tresări şi se cutremură. Era un frig cumplit în sală. Imediat îşi compuse un surâs la comandă şi îşi reluă rolul preferat: demiurgul binevoitor, domnind peste o legiune de inimi pierdute.

Când ieşi din întuneric, Chaplain trecu direct la ostilitatea cea mai pură şi mai dură. Se apropie de ea pentru a o saluta, fără să ştie dacă să-i strângă mâna sau să o îmbrăţişeze. Sasha se dădu un pas înapoi. Sub mantoul sobru avea o rochie neagră şi pantofi de marcă, tot negri. Nimic din hainele sale nu făcea referire la originea ei antileză, dar toată fiinţa ei emana atmosfera insulelor. Sub lumina ledurilor, pielea ei ciocolatie căpătase o nuanţă aurie. Smaraldul ochilor se preschimbase în verdele mării.

Îl măsură şi ea la rândul său şi păru consternată de hainele lui. Cămaşă violet, mantou de flanelă „trei buzunare", pantaloni drepţi din serj şi pantofi scumpi cu vârf ascuţit, cu efect de lac. Luase şi el ce găsise în garderoba strălucitoare a lui Nono.

— Va trebui ca amanţilor de sfârşit de săptămână să le interzic accesul în clubul meu.

— De ce am parte de acest tratament preferenţial?

— Mi se pare că am fost destul de clară.

Sasha pesemne îi interzisese cândva să frecventeze seratele sale.

— A curs multă apă pe gârlă, încercă el.

— Bârfa îţi pune o etichetă rezistentă.

Avea un uşor accent creol. O intonaţie pe care reuşea să o elimine când se adresa clienţilor, dar care revenea acum, în acest duel intim. Chaplain acceptă provocarea, exprimându-se ca un amant trecut sau posibil.

— Doar clubul tău contează, nu?

— Dar ce altceva? Bărbaţii? Mă faci să râd.

— Dragostea este baza comerţului tău.

— Nu dragostea, ci speranţa.

— De acord.

Sasha făcu un pas spre el.

— Ce vrei, Nono? Vii aici, cu moaca asta pudrată după tot ce s-a întâmplat?

— Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Creola scutură din cap cu un aer extenuat.

— Sperii femeile. Pui în umbră bărbaţii. Iar pe mine mă calci pe nervi.

Chaplain îi arătă barul din priviri.

— Pot să mă servesc şi cu altceva decât cu albastrul tău de metil?

— Simte-te ca acasă, capitulă ea, întorcându-se la cartoanele sale.

Chaplain trecu în spatele barului. Poşeta femeii era pe tejghea. O reperase de când intrase. O Birkin de culoarea cârtiţei, semnată Hermès. Trofeul clasic al pariziencei care a primit galoane.

Mimă că alege o sticlă. Primii clienţi îşi făcură apariţia dând la o parte perdelele grele de la intrare. Din reflex, Sasha luă două cocktailuri şi le ieşi în întâmpinare.

Chaplain luă Birkin-ul şi îl deschise. Găsi portofelul. Cartea de identitate. Sasha se numea Véronique Artois. Stătea pe rue Pontoise la numărul 15. Memoră adresa şi puse totul înapoi în geantă. Apoi cheile.

— Ce faci?

Sasha apăru pe partea cealaltă a barului. Ochii ei verde-deschis deveniseră verde-jad. El puse o sticlă pe bar.

— Un cocktail pe gustul meu. Vrei şi tu?

Fără să-i răspundă, Sasha aruncă o privire clienţilor aşezaţi la două canapele distanţă, cu paharele în mână şi cu un aer stingher. Datoria o chema, dar nu terminase cu el.

— Ce tot faci, Nono? Ce cauţi?

— Ceea ce căutam şi înainte.

— Exact. Niciodată nu ai fost prea clar.

Deschise sticla şi turnă două porţii. Avusese timp să strecoare cheile în buzunar, dar Birkin-ul nu mai era pe bar: îl lăsase jos la picioarele lui. Sasha nu observase. Ochii ei îl cercetau în lumina palidă. Ar fi vrut să distingă în privirea ei o nostalgie, o tristeţe voalată — ceva ce ar fi evocat şi timpuri mai bune —, dar nu găsi decât o nelinişte amestecată cu furie.

— Sigur nu vrei şi tu?

Sasha clătină din cap şi privi spre intrare: alţi candidaţi îşi făceau apariţia.

— Mă întreb... riscă el. Vine şi Leïla în seara asta?

Sasha îl fulgeră din priviri. Faţa senină şi caldă de antileză se transformase în lavă vulcanică cu trăsături aspre şi dure.

— Dispari de aici.

Chaplain ridică mâinile în semn de pace. Sasha porni în întâmpinarea nou-veniţilor cu paharele în mână. El puse geanta pe tejghea şi se strecură spre ieşire, intersectându-se cu Sasha, care îşi însoţea oaspeţii.

Când ridică draperia, dădu peste alţi celibatari. Ar fi vrut să le ureze succes, dar şopti:

— Curaj.

***

Fu nevoit să aştepte aproape zece minute în faţa clădirii de la numărul 15, pe rue Pontoise, pentru ca poarta să rămână deschisă după un locatar care pleca. Chaplain se strecură în pasaj, tremurând de frig doar ca să dea de alt grilaj, cu alt cod. Nici chip să ajungă la uşa clădirii.

— Drace, şopti, în lipsă de idei.

Mai aşteptăm. Printre zăbrelele porţii privea curtea pavată, decorată cu plante ce făceau faţă iernii. Faţadele

clădirilor erau sobre. Cornişe rectilinii, fără ornamente. Balcoane din fier forjat. Cu patina timpului. Construcţiile datau din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea. În ciuda iritării, nu putea să nu vadă intensa frumuseţe a locului. Pavelele, faţadele, frunzele, totul era de un gri strălucitor, selenar care evoca un tablou cu tuşe de mercur.

Poarta dinspre stradă se deschise. Un vizitator. Un bărbat cu gulerul ridicat îi aruncă o privire suspicioasă, după care sună la interfon. Grilajul se deschise. Chaplain se grăbi pe urmele lui, ignorând privirea ostilă. Cutia poştală indica faptul că Veronica Artois locuia în clădirea B, la etajul trei.

O casă a scărilor strâmtă, cu dale pe jos şi cu o uşă oblică. Chaplain avea impresia că îl vizita pe Voltaire în persoană. Sună prevăzător, aşteptă, după care vârî cheia în broască şi o răsuci fără zgomot.

Odată ajuns înăuntru, privi la ceas. De la plecarea lui de la Vega trecuseră 40 de minute. Serile la Sasha se desfăşurau mereu după acelaşi ritual: de şapte ori câte şapte minute, adică 49 de minute, plus preambulul şi adunarea hârtiilor la final de sesiune, unde fiecare notase numărul candidaţilor care îi interesaseră. La care se adăuga timpul pe care Sasha îl petrecea pe drumul de întoarcere acasă. Cu totul, două ore bune.

Îi rămânea deci aproape o oră să caute pe-aici.

La prima vedere, un apartament cu două sau trei camere, renovat superficial. Gresie pe jos. Pereţi vopsiţi în alb. Grinzi pe tavan. Locul semăna cu Sasha, aşa cum şi-o imaginase. O celibatară la patruzeci de ani care de prin anii 2000 adoptase moda întâlnirilor-fulger şi îşi câştiga existenţa graţie clubului ei, şi nimic în plus.

Era sigur că nu avea un birou exterior. Organiza seratele de acasă, prin internet, reducând cheltuielile.

După un vestibul îngust, dădu de un salon decorat în stil marocan. Felinare de cupru. Pereţi roz şi galbeni. Lângă o fereastră, o canapea acoperită cu perne îi atrase privirea.

Refugiul unei femei singure care se cuibărea acolo ca să citească în solitudine, cu inima grea şi sufletul trist. Nu ar fi fost surprins să dea peste vreo pisică sau vreun bichon miniatural în această bombonieră — dar nu se vedea nicio bestie mică la orizont.

Trecu în dormitor. Jaluzelele de lemn şi sidef ţineau loc de obloane. Un pat în mijloc, grena, parcă fusese acoperit cu o ploaie de petale de trandafir. Dar locul îi rezerva o surpriză: pe peretele din spate, Sasha afişase portretele tuturor membrilor clubului său ca un fel de repertoar gigantic.

Privind mai bine, Narcis observă că ea trasase cu un marcator linii, săgeţi şi puncte între toate aceste capete. Sasha supraveghea relaţiile generate de aceste întâlniri, la fel cum un amiral îşi dirijează flotele pe o machetă. Privind toate feţele acelea care zâmbeau forţat, lui Chaplain i se părea că gurile mute urlau: singurătate. Mai mult, figurile acelor femei aveau chiar trăsăturile Sashei. Gura ei mare urla parcă şi mai tare: SINGURĂTATE!

Parcă o vedea. Sasha trăind prin intermediul întâlnirilor pe care le organiza. Sasha spionând, supraveghind, manipulând pe fiecare membru. Sasha masturbându-se în pat, în faţa peretelui său plin de portrete, de legături sexuale explicite, prizonieră a propriilor fantasme, a existenţei sale goale, a acestei galaxii pe care o iniţiase, dar a cărei căldură nu o simţise niciodată.

Cu siguranţă, Sasha mai avea undeva, înregistrate cu acurateţe, drumurile încrucişate ale membrilor clubului său. Un MacIntosh portabil era aşezat pe un birou înghesuit lângă perete. Se aşeză în faţa lui şi îi dădu drumul. Nu era protejat. Sasha era aici în propriul regat. Nu avea de ce să-i fie teamă.

Cu un clic, deschise fişierul Sasha.com. Simbolurile documentelor începură să defileze pe ecran. Deschise materialele referitoare la membri. Se afişară două opţiuni de

ordonare alfabetică — după pseudonim şi după numele de familie. Chaplain alese pseudonimele. Urmară două secţiuni: feminină şi masculină. Optă pentru prima categorie şi în faţă i se desfăşurară portrete numerotate, la fiecare fiind ataşată o fişă cu informaţii personale — origine, situaţie familială, profesie, venituri, gusturi muzicale, speranţe etc. Sasha îşi organiza serile bazându-se pe afinităţi.

Printre aceste figuri, unele ieşeau violent în evidenţă. Regularitatea trăsăturilor, intensitatea privirii lor aparţineau unui alt registru — bombe. Se întrebă dacă fetele acelea chiar existau. Pe site-urile de întâlniri se obişnuia să se adauge momeli care să atragă clientela...

Sau poate era vorba de escortele despre care vorbise Sophie Barak. Profesioniste care nu aveau de ce să-şi piardă timpul în clubul acesta şi care sigur nu erau plătite de Sasha. Oare cine le plătea? Şi de ce? Fetele îşi compuseseră un look natural, fără machiaj şi fără nicio ostentaţie, dar frumuseţea lor se lăsa văzută, suverană, plină de viaţă.

Îşi notă pseudonimele. Chloë. Judith. Aqua-84... Apoi o găsi pe Medina. Îşi strânsese părul la spate. Îşi ascunsese expresia senzuală. Medina juca *low profile*, dar forţa ei de seducţie încă strălucea. Nicio şansă să treacă neobservată la seratele Sashei.

O descoperi şi pe Leïla. O marocană tânără cu păr ondulat, buze pline, privire întunecată. Şi ea îşi compusese o înfăţişare modestă. Nicio bijuterie. O cămaşă bej cu dungi obişnuite. Dar cearcănele de sub ochi, adevărate luciri de cerneală, confereau pupilelor sale o luminiscenţă de cuarţ. Era evident că fetele acestea ireale voiau să se piardă în masa celorlalte. Oare ce căutau?

Brusc, ceva se petrecu. Chaplain se întoarse şi începu să deruleze mai încet. Recunoscuse o altă faţă. Ovală, foarte palidă, încadrată de plete întunecate, drepte, aproape ca două fâşii de mătase neagră. Ochii albaştri scânteiau ca

lumânările, evocând o ceremonie religioasă, cu parfum de tămâie. O faţă angelică, blândă ca o rugăciune, violentă ca o revelaţie.

Chaplain citi pseudonimul îngerului şi totul începu să tremure în faţa lui.

Feliz.

Numele pe care îl auzise în visul său — cel cu umbra pe peretele alb. Nu se gândise deloc la semnificaţia lui în spaniolă: „fericit, fericită". Feliz. Cunoştea chipul acela. Încă îi mai auzea vocea visătoare, şoptită, caldă. Ştia acum că vocea aceea era *vocea ei.*

Dând clic pe fotografie, ajunse direct la fişa candidatei. Când îi văzu numele adevărat pe ecran, Chaplain începu să clatine din cap — era prea nebunesc, prea de necrezut —, după care îşi reţinu un geamăt. Maşina adevărului fusese pornită, fără şanse de oprire.

Feliz se numea Anne-Marie Straub.

Acum o recunoştea. În amintirea lui, trăsăturile femeii erau întinse, modificate de frânghia ce îi rupsese vertebrele. Dar era chiar ea. Moarta. Spânzurata. Fantoma viselor sale. *Anne-Marie Straub.* Singura femeie pe care crezuse că o iubise nu era pacienta unui ospiciu. Mai degrabă o *escort-girl* pe care fără îndoială o întâlnise la una dintre serile Sashei. O prădătoare care fusese plătită să participe la aceste întâlniri. Amintirile lui — nopţile de amor în celula lui Anne-Marie, nebunia amantei sale, silueta ei spânzurată deasupra lui — toate nu erau decât distorsiuni, halucinaţii. Până acum nu descoperise mare lucru. Şi acest „nu mare lucru" se făcea deja ţăndări.

Chaplain închise ochii şi căută în adâncul lui puţin curaj. Când se simţi mai stăpân pe sine, redeschise ochii şi citi fişa. Feliz se înscrisese în martie 2008. Locuia în arondismentul zece al Parisului, rue de Lancry. Avea 27 de ani. Nici nu se mai obosise să răspundă şi la alte întrebări. Nici profesie, nici

venituri, nici hobby-uri, nici distracții... Sasha nu insistase. La așa candidată, nu era cazul să facă pe nebuna.

Remarcă și că Anne-Marie Straub nu se mai înscrisese și în anul următor. Chaplain urmări cronologia. Ceva nu se potrivea. Frecventase clubul din martie 2008 până în februarie 2009. Or, în această perioadă, *Nono nu exista încă*. Potrivit lui Yussef, el apăruse în martie 2009. Unde o întâlnise deci pe Anne-Marie Straub? În care viață?

O ipoteză. O cunoscuse în 2008, când și el era altcineva, înscris sub un alt nume la seratele Sashei. Un alt clic și acces la istoricul întâlnirilor lui Feliz. Serile când participase, numele candidaților cărora le ceruse numărul de telefon. Dacă avea dreptate, se găsea pe lista aceasta.

Ea participase la aproape 40 de întâlniri până în decembrie 2008. Nu ceruse în total decât 12 coordonate. Un nou clic. Pseudonimele defilară. Niciunul nu trezi în el nici cea mai mică tresărire. Deschise fișa fiecărui pseudonim cu fotografia anexă. Fața lui nu era printre ele.

Continuă, detaliind preferințele amoroase ale lui Feliz. Pe 21 martie 2008 ceruse numărul lui Rodrigo. În viața reală Philippe Desprès, 43 de ani, divorțat fără copii. Pe 15 aprilie se interesase de Sandokan, alias Sylvain Durieu, 51 de ani, văduv. Pe 23 mai 2008 îl remarcase pe Gentil-Michel, alias Christian Miossens, 39 de ani, celibatar. Pe 5 iunie 2008, Alex-244, care era de fapt Patrick Serena, 41 de ani, celibatar.

Lista continua tot așa, derulând nume și profiluri fără nimic deosebit. Oare ce o atrăsese pe Feliz la oamenii aceștia? Era o profesionistă. O femeie de o frumusețe supranaturală, obișnuită să fie plătită pentru farmecele sale. O ființă cinică a cărei aparență devenise o armă cu sens unic. Ce căuta ea la amărăștenii ăștia de mijloc?

22:45. Sasha nu avea să mai întârzie mult. Își notă coordonatele victimelor pe carnetul din buzunar, apoi scoase

stick-ul cumpărat în după-masa aceea. Copie fişierele şi puse totul la loc.

Trecând pragul, îşi spuse că anchetarea lui în ceea ce privea fişierele nu era încă terminată. Nu îşi citise propria fişă — Arnaud Chaplain, alias Nono, perioada 2009. Nu citise încă despre Medina. O cunoscuse oare la Sasha? I se întâmplase de două ori acelaşi lucru cu două escorte diferite? Vocea Medinei: *Încep să mă sperii. O şterg.* Medina era oare moartă? Şi Feliz? Oare ajunsese să se spânzure?

***

Primul număr, al lui Philippe Desprès, alias Rodrigo, nu mai exista.

Al doilea, Sylvain Durieu, alias Sandokan, răspunse după patru apeluri.

— Domnul Durieu?

— La telefon.

— Vă sun în legătură cu Anne-Marie Straub.

— Cu cine?

— Feliz.

O scurtă pauză, apoi:

— Cine sunteţi?

Luat din scurt, improviză:

— Sunt ofiţer la poliţia judiciară.

Omul trase aer în piept şi spuse cu o voce hotărâtă:

— Nu am nevoie de probleme. Nu vreau să ştiu ce a făcut. Nici nu vreau să mai aud vreodată de ea.

— Ştiaţi că a dispărut?

— Nu am mai văzut-o de un an şi jumătate! După trei întâlniri mi-a dat papucii fără nicio explicaţie. Şi nici nu am mai auzit de ea.

— Când aţi întâlnit-o prima oară?

— Dacă vreţi să mă interogaţi, chemaţi-mă la comisariat.

Durieu închise. Chaplain mai luă o gură de cafea. Se refugiase într-o braserie pe bulevardul Saint-Germain. Banchete de piele, plafoniere galbene. Zgomot de voci în surdină — braseria era practic goală.

Următorul număr.

Două apeluri, apoi o voce de femeie:

— Alo?

Chaplain nu era pregătit pentru o astfel de eventualitate. Coborî ochii pe foaia de hârtie din fața lui şi citi numele celui de-al treilea ales.

— Cu Christian Miossens, vă rog.

— E o glumă?

Se pare că greşise cumva, dar nu ştia cum. Să câştige timp. Repetă numărul cu voce tare.

— Da, e numărul lui Christian, zise vocea, de data asta nu atât de agresivă.

Chaplain îşi îndulci tonul:

— M-am exprimat greşit. Vă sun în legătură cu domnul Miossens şi...

— Cine sunteți?

Se prezentă din nou în calitate de ofițer de poliție, fără să îşi spună numele.

— Aveți noutăți?

Inflexiunea vocii se schimbase. După iritare, speranță.

— Poate, răspunse la nimereală.

— Spuneți.

Chaplain improviză. Mergea pe bâjbâite, dar se obişnuise.

— Scuzați-mă, dar mai întâi cine sunteți?

— Sunt Nathalie Forestier, sora lui.

Mintea îi zbârnâia cu viteză. Dacă sora lui Forestier răspundea pe mobilul acestuia, el era fie mort, fie bolnav sau dispărut. Întrebarea „aveți noutăți?" pusă unui polițist excludea boala.

Îşi drese glasul şi îşi reluă tonul special de anchetator:
— Aş vrea să revenim asupra anumitor chestiuni.
— Domnule... Vocea părea acum epuizată. Am povestit deja de atâtea ori...
— Doamnă, zise el coborând glasul cu câteva note pentru un plus de autoritate, mi s-a atribuit acest caz pentru a aprofunda mai multe puncte. Trebuie să stau de vorbă cu toţi martorii mai importanţi.
Nu prea stătea în picioare: formase numărul unui mort sau al unui dispărut — dar femeia nu remarcase.
— Aveţi sau nu elemente noi? întrebă ea.
— Răspundeţi-mi mai întâi la întrebări.
— Mă... mă convocaţi din nou?
— Din păcate, da. Dar, pentru moment, aş vrea doar să revenim împreună asupra anumitor circumstanţe.
— Vă ascult, capitulă ea cu o voce stinsă.
Chaplain ezită. O luă pe departe:
— Cum aţi aflat despre fratele dumneavoastră?
— Prima sau a doua oară?
Nu puteai să mori de două ori. Deci Christian Miossens dispăruse. *În două reprize.*
— Să vorbim despre prima oară mai întâi.
— M-a sunat poliţia. Angajatorii lui Christian o contactaseră. Nu aveau nicio veste de la el de două săptămâni. Fratele meu nu îi anunţase nimic. Nici nu trimisese vreun certificat medical. Nu era stilul lui.
— Când v-au sunat mai precis?
— Pe 10 iulie 2008. Îmi amintesc exact.
Chaplain scrise informaţia, comparând-o cu notele sale. Miossens se întâlnise pentru prima oară cu Anne-Marie Straub pe 23 mai 2008. Două luni mai târziu, dispăruse. Un raport cauză–efect?
— Nu aţi sesizat că dispăruse?
— Nu mi-aţi citit depoziţia?

— Nu. Prefer să nu fiu influenţat de nimic înainte de a vorbi cu martorii.

— O metodă bizară.

— Dar e a mea. *De ce* nu aţi observat dispariţia fratelui dumneavoastră?

— Pentru că suntem certaţi de doisprezece ani.

— Din ce cauză?

— O chestie stupidă cu o moştenire. O garsonieră la Paris. O prostie...

— Nici apropiaţii lui nu s-au sesizat?

— Christian nu avea apropiaţi.

Continuă cu o voce spartă.

— Era complet singur, înţelegeţi? Îşi petrecea viaţa pe internet, pe site-urile de întâlniri. Am aflat mai târziu. Se întâlnea cu femei... profesioniste, de orice fel.

Chaplain trebuia să înregistreze fiecare informaţie şi să încerce să o integreze în puzzle. Nathalie Forestier pomenise de două dispariţii.

— Când a fost găsit?

— În septembrie. În realitate, poliţia îl găsise la sfârşitul lunii august, dar nu m-a sunat decât la mijlocul lui septembrie.

— De ce v-a contactat aşa de târziu?

Nathalie ezită o clipă. Părea din ce în ce mai uimită de lacunele interlocutorului său.

— Deoarece Christian pretindea că se numeşte David Longuet. Nu îşi mai amintea propria identitate.

O lovitură pe care nu o prevăzuse. Christian Miossens, alesul lui Feliz, avusese un episod de fugă psihică. Era un călător fără bagaje.

— Unde l-au găsit?

— L-au ridicat, împreună cu alţi vagabonzi, la sfârşitul lui august de pe Paris-Plage. Amnezic. A fost mai întâi trimis la infirmeria psihiatrică de pe lângă Prefectura Parisului, cea pe care o numiţi I3P.

— Aşa e procedura.
— După care, l-au transferat la Sainte-Anne.
— Vă amintiţi numele psihiatrului care l-a îngrijit?
— Glumiţi poate? Christian a rămas în spital aproape o lună. Am mers să îl văd în fiecare zi. Medicul se numeşte François Kubiela.
Notă numele. De interogat cu prioritate.
— În care secţie?
— Clinica de boli mintale. Un om fermecător, înţelegător. Părea foarte la curent cu tipul acesta de tulburări.
— Kubiela v-a explicat deci de ce boală suferea Christian?
— Mi-a vorbit de fuga psihică, de refugiul în faţa realităţii în amnezie, genul ăsta de fenomene. Mi-a explicat că lucra la un alt caz, un pacient din Lorient pe care îl adusese la Paris pe secţia lui.
Chaplain sublinie de trei ori numele lui Kubiela. Un expert. Trebuia neapărat să îi vorbească. Omul era constrâns de secretul medical, dar...
— Kubiela părea... descumpănit, continuă Nathalie. După el, sindromul acesta este foarte rar. De fapt, până atunci nu mai fusese vreun caz în Franţa. Spunea glumind: „E o specialitate americană".
— Cum l-a tratat?
— Nu ştiu exact. Dar sunt sigură că a încercat totul ca să-l facă să-şi recapete memoria. Fără rezultat.
Chaplain schimbă macazul.
— Cum l-au identificat? Cum au ajuns la dumneavoastră?
— Dar nu ştiţi nimic.
Mulţumi în gând că femeia nu îi trântea telefonul în nas. Ignoranţa lui era insultătoare.
— Christian a fost identificat pe baza amprentelor digitale. Fusese arestat cu un an înainte pentru comportament nepotrivit în stare de ebrietate. Deci poliţia avea amprentele lui. Nu ştiu de ce compararea nu a avut loc decât după cincisprezece zile.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Christian mi-a fost încredinţat. Profesorul Kubiela era mai degrabă pesimist în privinţa şanselor de însănătoşire.

— Iar apoi?

— Christian a venit să stea cu noi. Locuiam împreună cu soţul meu şi copiii într-o casă la Sèvres. Nu era prea comod.

— Continua să susţină că se numea David Longuet?

— Exact. Groaznic...

— Nu-şi amintea de dumneavoastră?

Nathalie Forestier nu îi răspunse. Chaplain ghici de ce. Plângea.

— Cât a stat cu familia dumneavoastră?

— După o lună a avut loc un alt episod de fugă psihică. După care...

Din nou tăcere. Din nou suspine.

— I s-a găsit corpul într-o balastieră, pe cheiul Marcel-Boyer, la Ivry-sur-Seine. Fusese mutilat îngrozitor.

Chaplain scria. Mâna îi tremura, dar în acelaşi timp îi era fermă. Pătrunsese în sfârşit pe un teren cunoscut.

— Scuzaţi-mă că vă pun aceste întrebări, dar ce fel de mutilări?

— Puteţi citi raportul autopsiei.

— Vă rog să îmi răspundeţi.

— Nu-mi mai amintesc exact. Nu am vrut să ştiu. Cred că avea... faţa despicată în două pe verticală.

Christian Miossens, alias Gentil-Michel, alias David Longuet, aparţinea grefaţilor. Ca Patrick Bonfils. *Ca şi el.* Anaïs Chatelet avusese dreptate. Implantul conţinea molecula „călătorului fără bagaje". Un aparat deosebit pe care asasinii trebuiau să-l recupereze neapărat de fiecare dată.

— Ascultaţi, zise brusc Nathalie, m-am săturat de întrebările dumneavoastră. Dacă doriţi să mă interogaţi, convocaţi-mă la biroul dumneavoastră. Dar totuşi, dacă aveţi noutăţi, spuneţi-mi-le!

Chaplain bălmăji un răspuns din care se lăsa să se înțeleagă că elemente inedite permiteau redeschiderea anchetei. În același timp, nu voia să-i dea false speranțe acestei femei. Rezultatul fu ceva ininteligibil.

— Avem adresa dumneavoastră, concluzionă el pe tonul unui proces-verbal. O să vă trimitem mâine o convocare. Vă voi spune mai multe la biroul nostru.

Plăti și ieși în noapte în căutarea unui taxi. Se îndreptă spre Sena și urcă pe cheiul Tournelle. Trotuarul era gol. Pe șosea, doar mașini ale căror șoferi aveau aerul că se grăbesc să ajungă acasă. Se făcea frig. Se făcea întuneric. Silueta catedralei Notre-Dame se ridica apăsătoare în noaptea înghețată. Și el ar fi vrut să se întoarcă acasă. Dar trebuia să tragă toate foloasele din această noapte de cercetări.

Christian Miossens, alias David Longuet.

Patrick Bonfils, alias Pascal Mischell.

Mathias Freire, alias...

Trei subiecți de experimente.

Trei călători fără bagaje.

Trei oameni de ucis.

Ce rol ar fi putut juca Anne-Marie Straub sau Medina în combinația asta? Racolatoare? Vânau prăzi solitare?

Ipoteza poate că i se potrivea lui Christian Miossens, dar nu și lui Patrick Bonfils, pescarul fără bani de pe coasta bască. Și el? Cel care fusese înainte de a fi Arnaud Chaplain frecventase oare clubul Sashei?

Fusese prins în capcană de Feliz? Nu găsise nicio urmă a feței lui printre victimele „amazoanei"...

Un taxi se opri și își lăsă pasagerul la douăzeci de metri de el, la colțul cu Grands-Augustins. Alergă și se aruncă înfrigurat înăuntru.

— Încotro?

Privi la ceas. Ora ideală pentru vânătoare de fete.

— La Johnny's, rue Clément-Marot.



— Noutăţi, frumoasa mea.

Somnoroasă, Anaïs îl asculta pe Solinas la telefon fără să-i vină să creadă. O scoseseră din pat. O aduseseră până aici, la postul de supraveghere. Îi întinseseră un telefon. Nemaipomenit.

— Ai pile mai mari decât credeam.

— Pile, eu? Ce vrei să spui?

— Că ieşi mâine. Din ordinul judecătorului.

Anaïs nu mai avea glas. Ideea că va scăpa din lumea asta de coşmar îi tăiase răsuflarea.

— Ţi-a... ţi-a spus de ce?

— Fără comentarii. Decizie la nivel înalt, atât. Şi mai spunem că justiţia e aceeaşi pentru toţi.

Anaïs schimbă tonul:

— Dacă ştii ceva, spune-mi. Cine a intervenit?

Solinas râse. Râsul lui semăna cu un mârâit.

— Fă pe inocenta. E bine pentru ten. Oricum, te vreau sub ochi. Continuăm ancheta. Să zicem că asta e celula noastră de criză.

— Ce a mai apărut nou aici?

— Nimic. Nu am dat de urma niciunui amant al Medinei. Nimic despre ce făcea sau despre cunoştinţele sale. Janusz e în continuare de negăsit. Nicio urmă, niciun indiciu, nimic. Cei de la evadări sunt fierţi.

În mod confuz, înţelese că Solinas şi cerberii lui nu erau înarmaţi pentru o anchetă criminalistă. Cât despre specialiştii în evadaţi, nici ei nu erau obişnuiţi cu un vânat de talia lui Janusz.

— Îmi trimiţi o maşină?

— Nu-i nevoie. Eşti aşteptată.

— Nu ştiu pe nimeni la Paris.

Solinas lăsă să-i mai scape un mârâit care se transformă într-un grohăit.

— Nici nu-ţi trebuie. Bătrânul tău s-a deplasat în persoană!

***

— În prima seară, n-am făcut nimic. Am principii.
— Dar te-ai culcat cu el.
— Mda. În cele din urmă. Înţelegi ce vreau să spun...
Cele trei fete izbucniră în râs. Chaplain se instalase la masa de alături, în spate la Johnny's. Un bar în stil american, lemnărie lăcuită şi fotolii de piele. Proiectoare parcimonioase mângâiau mobilele şi picioarele fetelor, difuzând o lumină aurie ca în tablourile lui Vermeer. Se aşezase cu spatele la ele, dar nu pierdea niciun cuvinţel din conversaţia lor. Trioul corespundea profilului pe care îl căuta. Nu chiar prostituate, dar gata de distracţie între cearşafuri.
— Nu mai porţi ochelarii?
— Nu. Mi-am pus lentile. Ochelarii sunt prea porno.
Fiecare replică îl lua prin surprindere. Nu avea experienţa lui Nono. Totuşi, să pui în acelaşi shaker sex, bani şi speranţele midinetelor te mişca oarecum.
— Mă duc să-mi pudrez iar nasul.
Chaplain aruncă o privire peste umăr şi observă o siluetă subţire, strânsă într-o bustieră de satin de culoare închisă care se termina cu o jupă de tul negru. Chiar de unde era putea să audă cum creatura respiră pe nas cu putere. Pudra de care vorbea nu avea nimic de-a face cu fondul de ten.
— Nu ai venit la serata prinţului?
— Ce prinţ?
Cele două pipiţe îşi reluaseră trăncăneala.
— Nu ştiu cum îl cheamă. De undeva din Emirate.
— N-am fost invitată, răspunse cealaltă cu o voce dezamăgită.
— A fost o rusoaică, o paraşută ce n-am văzut în viaţa mea. S-a bătut să fie prima.
— Prima?

— Îhî. Ne-am zbătut, dar fără folos L-a terminat pe tip în cinci minute. Ras, tuns şi frezat, 3 000 de euro. Am tras la rame toată noaptea să i-o mai sculăm.

Din nou râsete. Chaplain comandă a doua cupă de şampanie. Ar fi trebuit să le ofere un rând fetelor, dar nu îndrăznea. Vremea lui Nono trecuse de mult.

Miss Coco reveni în pas săltat. Figura îi era pe măsura fizicului. Sub o frizură à la Cleopatra, avea trăsături descărnate care emanau un soi de graţie animalică. Dacă te uitai mai bine, vedeai că drogul o mistuia deja, scobindu-i obrajii, orbitele, dar pentru moment frumuseţea trăsăturilor avea prioritate, subliniată de un machiaj atât întunecat, cât şi strălucitor.

Se opri şi de sus i se adresă zâmbind:

— Te interesează despre ce vorbim?

— Scuzaţi?

— Haide. Aproape ţi-ai sucit gâtul ca să auzi ce zicem.

Chaplain schiţă un zâmbet:

— Vă... vă pot oferi un pahar?

— De ce? Eşti sticlete?

Întrebarea îl descumpăni. Nu-şi făcea iluzii. Azvârli cărţile pe masă.

— O caut pe Leïla.

— Leïla şi mai cum?

— Leïla şi atât.

— O cunoşti?

— Nu. Dar mi s-a vorbit despre ea.

Cleopatra schiţă un zâmbet de catifea:

— Iat-o.

Chaplain întoarse capul şi văzu apărând în cadrul uşii faţa pe care o contemplase în fişele Sashei. Versiunea de acum nu avea nimic de-a face cu fata drăguţă de pe panoul de onoare. O poşetă enormă Chanel agăţată de braţ, o jachetă cu guler de blană peste o rochie de muselină de un alb

strălucitor. Ţinuta feciorelnică contrasta violent cu undele sexuale pe care le transmitea corpul ei musculos.

— Leïla, eşti vedetă, zise Cleopatra. E un tip care te caută.

Nou-venita izbucni în râs:

— Aşa e când ai clasă, fetiţo.

Zâmbi şi se aplecă spre Chaplain cu o reverenţă provocatoare. Decolteul ei avu efectul unei măciuci în cap.

— Ce doreşti, puiuţ?

Îşi mişca umerii într-un du-te-vino ce îi balansa balconaşele.

— Dacă mă cauţi, îi şopti lingându-i urechea, mă găseşti.

Chaplain încercă să înghită. Imposibil. Simţea cum se aprinde. Boaşele îl împungeau literalmente. Era greu să-şi imagineze o astfel de creatură luând parte la serile organizate de Sasha. Bărbaţii nu trebuiau decât să se aşeze la coadă şi să aştepte să fie mâncaţi de vii.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Medina, zise Chaplain, înăsprindu-şi vocea.

Zâmbetul dispăru. Leïla se ridică. Chaplain se ridică şi el şi o privi drept în ochi. De aproape, cearcănele umbrite erau şi mai impresionante. Două sclipiri mov subliniau febra irisurilor.

— Unde e Medina? Ce i s-a întâmplat?

— Du-te şi te plimbă. N-am nimic de-a face cu Medina.

— Să găsim un colţ liniştit să stăm de vorbă.

— Vezi să nu.

— Sunt înarmat.

Ea coborî privirea spre sula lui şi zâmbi:

— Hm. Aşa se pare.

— Nu glumesc.

Maghrebiana îi aruncă o privire şovăielnică. Aerul provocator dispăruse. Amicele se priviră una pe alta cu ochii cât farfuriile.

— Cu ce eşti? reluă el pe un ton de sticlete.

— Cu maşina.

— Unde ai parcat?

— Parcarea François I.

Vocea era aspră şi seacă. Nici cea mai mică urmă de seducţie. Ca şi cum i-ar fi demachiat brusc sufletul. Chaplain aruncă o hârtie de 100 de euro pe masa fetelor fără să o scape din ochi pe Leïla.

— Fac cinste.

Arătă spre uşa de la intrare:

— Să mergem.

***

— Pot să fumez?

— E maşina ta.

— De unde să încep?

— De la început ar fi perfect.

În spatele volanului, Leïla aprinse un Marlboro şi trase un fum lung. Geamurile erau închise. Instantaneu, interiorul Austinului se aburi.

— Suntem o gaşcă de fete.

— Vă ocupaţi toate de acelaşi lucru?

Leïla vru să zâmbească, dar îi ieşi doar un rictus.

— Suntem actriţe.

— Actriţe, deci.

— Mereu în căutarea unui plan de a obţine roluri. Sau ca să avansăm în carieră. Ce avem ca prioritate este artisticul. Dar la Paris trebuie să faci compromisuri ca să câştigi.

Mai trase un fum. Buzele se strânseră în jurul filtrului. Cu cealaltă mână îşi netezea întruna colanţii satinaţi. Chaplain evita să privească în jos pentru a nu fi atras de puterea magnetică a coapselor ei înfăşurate în negru.

— O aveaţi pe Sophie Barak.

— Scroafa. Aşa îi spunem. Ne-a dat ceva ponturi, dar era prea nesuferită.

Leïla îşi regăsise accentul de cartier. Ca şi cum limba ei dăduse din nou peste o veche cunoştinţă de care nu se îndepărtase niciodată prea mult.

— Apoi aţi auzit de Sasha.com.

Leïla nu răspunse. Se mulţumi să scoată un nor de fum. Pentru o clipă, redeveni persoana sigură pe ea de la Johnny's. O expresie vicleană i se lipise pe faţă. Ochii înconjuraţi de umbre semănau cu două cratere gata să ia foc.

— Cine eşti, de fapt?

— O victimă a poveştii ăsteia. Ca Medina. Ca tine.

— Nu suntem victime.

— Eşti ce vrei tu, dar dă-mi informaţiile de care am nevoie.

— De ce aş vorbi?

— Pentru Medina.

— A dispărut de luni de zile.

— Dacă îmi răspunzi la întrebări, îţi spun ce i s-a întâmplat.

Din nou o privire în care furia şi frica se luptau una cu alta. Tremura în haina ei cu guler de blană. Stinse ţigara în scrumieră şi aprinse alta. Bricheta era din email chinezesc, placată cu aur. Chaplain simţea că era vorba de un trofeu, la fel ca poşeta Birkin a Sashei. La Paris, femeile sunt războinice. Arborează prăzile cum îşi atârnau indienii scalpurile la cingătoare.

Brusc răsuci cheia de contact şi dădu încălzirea la maximum.

— Am îngheţat. Unde rămăsesem?

— La Sasha.com. Cine v-a spus de ea?

— Un client al Medinei. Un tip şic, care locuia într-o vilă în arondismentul opt.

— Theodor?

— Nu. Altfel. Nu-mi mai aduc aminte.

— Când anume?

— Cam acum un an.

— Şi ce propunea?

— Pescuit de gogo.
— Tradu, te rog.
— Trebuia să participăm la serile de întâlniri şi să identificăm tipii care se potriveau cu un prototip.

Când se elimină improbabilul, ce rămâne? Imposibilul.

Un casting pentru recrutarea de cobai.

— Cum suna descrierea?
— Tipul trebuia să fie un labagiu, absolut singur, fără legături la Paris. Trebuia să fie şi foarte fragil şi nesigur pe el. Şi dacă se poate şi puţin mai gaga. Zâmbi între două fumuri. Un *looser* total.

Totul se potrivea. Cum să descoperi tipi singuri, fără repere, nevrozaţi şi vulnerabili la Paris? Vânându-i printre solitarii în căutare de suflete pereche. Serile de întâlniri erau perfecte. O dată că permiteau reperarea victimelor, cunoaşterea lor mai aprofundată, apoi atragerea lor într-o capcană cu ajutorul unor creaturi ca Leïla, Medina sau Feliz. Procedeul era vechi de când lumea.

Deşi radiatorul era pornit, Leïla continua să tremure. Viteaza în platoşă de la Johnny's era de nerecunoscut. Umerii, pieptul, silueta parcă se reduseseră la jumătate. Tânăra femeie semăna acum cu ceea ce era *cu adevărat*. O fată de cartier, plină de telerealitate, îndopată cu reviste *glamour*, ale cărei visuri erau o mână de VIP-uri într-un magazin de fiţe. O maghrebiană care înţelesese că nu avea decât o armă pentru a şi le îndeplini, dar că trebuia să se grăbească.

— I-ai întâlnit pe cei cu proiectul?
— Bineînţeles.
— Cum arătau?

Nările i se dilatară: scoase fumul pe ele.

— Uneori semănau cu nişte bodyguarzi. Alteori cu nişte profesionişti. În general, toţi păreau poliţai.
— V-au spus pentru ce era... castingul?

— Căutau tipi pentru a testa medicamente. Chestii pentru cap. Ne-au explicat că mereu au existat teste umane. Că este etapa imediat următoare experienţelor pe animale. Izbucni într-un râs lugubru. Ziceau că noi suntem între oameni şi animale. Nu ştiu dacă era un compliment.

— V-au spus că erau periculoase?

Chaplain ridică tonul.

— V-au zis că produsele lor aruncă în aer creierul? Că aceşti cobai habar nu aveau despre experienţele la care erau supuşi?

Leïla îl privi cu ochi îngroziţi. Chaplain îşi drese glasul şi încercă să se calmeze. Cu un gest brusc, deschise geamul: aerul era de nerespirat.

— Nu v-a fost frică să vă băgaţi în asta? Nu v-aţi gândit că poate era ilegal sau periculos?

— Ţi-am spus că tipii arătau a sticleţi.

— Cu atât mai mult.

Leïla nu-i răspunse. Ceva scârţâia. Oare de ce toate escortele astea superbe nu se speriaseră de propunerile cu aer de conspiraţie?

Maghrebiana îşi lăsă capul pe tetieră şi suflă iar fumul afară.

— Din cauza Medinei. Ea ne-a convins. Ne-a spus că o să facem o groază de mălai şi nici nu va fi nevoie să ne-o punem. Banii jos. Că suntem mai tari ca sistemul. Prostii d-astea.

— Câte eraţi pe treaba asta?

— Nu ştiu exact. Patru sau cinci... De care ştiu eu.

— Concret, cum se petreceau lucrurile?

— Ne duceam la serile Sashei şi ne orientam.

— De ce tocmai în clubul ăsta?

— Nu am idee.

— Crezi că mai sunt şi alte fete prin alte cluburi?

— Habar n-am.

— Continuă.

— Când dădeam peste vreun tolomac cu „potenţial", îi ceream numărul. Ne mai întâlneam o dată sau de două ori şi basta.

— Voi alegeaţi... tolomacii?

— Nu. Ei.

— Ei cine?

— Tipii care ne plăteau. Poliţaii.

— Cum puteau să o facă în timp real?

Ea zâmbi ambiguu. În ciuda frustrării, amintirea acestor aventuri o amuza. Fumul îi ieşea printre buze. Nici nu mai vedeai de el în maşină.

— Aveam un microfon. Un microfon şi o cască în ureche, ca la televizor. Puneam întrebările. Cele pe care le aveam de la ei, iar ei prin cască ne spuneau pe cine aleseseră.

Chaplain îşi imagină actorii din umbră. Psihologi, neurologi, militari. Şapte minute pentru a estima un profil. Era puţin, dar era începutul. Suficient pentru a le da verde la fete.

Brusc, un gând îl făcu să tresară. O trase pe Leïla spre el, îi ridică părul şi îi adânci decolteul. Îi privi pielea bronzată: nici microfon, nici alt dispozitiv de ascultare.

— Nu ai nimic?

Chaplain îi dădu drumul. Ea mai scoase o ţigară şi mârâi:

— Sunt curată, boule.

Vag deranjat, reluă:

— Zi-mi ce făceaţi după ce tipul era ales.

— Ţi-am mai spus. Ne mai întâlneam o dată sau de două ori. În locuri stabilite dinainte. Eram supravegheaţi. Fotografiaţi. Filmaţi. Chicoti. Staruri, ce mai.

— După care?

— Atât. După întâlnirile astea nu-l mai vedeam pe prostan. Ne luam mălaiul şi treceam la următorul.

— Cât?

— 3 000 de euro pentru înscriere la Sasha. 3 000 de euro pentru fiecare tip pescuit.

— Nu v-aţi gândit niciodată ce se întâmpla cu amărâţii ăia?

— Vere, de când m-am născut am fost pe cont propriu. Aşa că de ce să fac pe moralista cu nişte dobitoci pe care i-am văzut de trei ori în viaţa mea şi care nu se gândeau decât să mi-o tragă?

— Şi azi unde mergeai?

— Nicăieri. Toate astea s-au terminat.

— De când?

— O lună sau două, poate. Oricum nu mai voiam s-o fac.

— De ce?

— Era prea periculos.

— În ce sens?

— Au dispărut fete.

— Ca Medina?

Leïla nu-i răspunse. Fumul umplea tăcerea. O tensiune ce ameninţa să sfărâme tot.

În cele din urmă, întrebă fără să-l privească — cu buze tremurătoare:

— Ce i s-a întâmplat?

Chaplain nu scoase niciun cuvânt. Leïla izbucni din nou:

— Mi-ai promis, boule! Am avut o înţelegere!

— E moartă, riscă el.

Tânăra femeie se foi pe scaun. Pielea scârţâi. Nu arătă nicio surpriză, dar cuvintele lui Chaplain materializaseră ceea ce ea fără îndoială refuza să-şi imagineze de săptămâni întregi. Din nou o ţigară.

— Cu... cum?

— Nu am amănunte. A fost asasinată de comanditarii voştri.

Leïla scoase un suspin întretăiat. Tremura îngrozită.

— De... de ce?

— Ştii la fel de bine ca mine. A vorbit prea mult.

— Ca mine acum?

— Nu te teme: suntem în aceeaşi barcă.
— Tot aşa i-ai spus şi Medinei. Şi uite rezultatul.
— Ce vrei să zici?
— Crezi că nu te-am recunoscut? Ratatul de Nono? Medina mi-a arătat fotografii. Te previn: pe mine nu mă îmbrobodeşti ca pe ea!
— Povesteşte-mi.
— Ce să-ţi povestesc? Ştii prea bine.
— Mi-am pierdut memoria.
Din nou o privire chiorâşă, de data asta nehotărâtă. Leïla încerca să ghicească adevărul în privirea lui Chaplain. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai scăzut. Furia din glas i se domolise.
— Medina te-a întâlnit la Sasha şi a cedat pe loc. Mă întreb de ce.
— Nu-ţi plac? zâmbi Chaplain.
— Cu tine, poziţia misionarului, rugăciunea de seară şi nani.
Zâmbetul lui se lărgi. Costumul de gigolo nu le prostea. Oare de cât timp nu mai făcuse dragoste? Nicio amintire din domeniul ăsta.
— Tipii cu ascultatul m-au selectat?
Ea şopti cu o voce aproape imperceptibilă:
— Dacă ar fi făcut-o, nu mai erai aici să faci pe detectivul.
Îşi puse gândurile în ordine. Deci Arnaud Chaplain nu fusese selecţionat. Dar fusese ales o dată, când trecuse proba audiţiei cu Feliz. Oare cum se numea atunci?
— Continuă.
— Ai zăpăcit-o. Ai convins-o să depună mărturie împotriva nu ştiu cui, în numele a nu ştiu ce.
— Să depună mărturie?
— Făceai o anchetă. Voiai să denunţi un complot. Genul „să îndreptăm răul". I-am spus Medinei: ai deja un picior în

rahat, nu îl pune şi pe celălalt. Dar n-am putut să o conving. Chestiile astea, în care lupta pentru ceva, o stârneau.

— Când se întâmpla asta?

— În iunie, anul trecut.

În august Medina lăsase mesajul ei panicat: „Încep să mă tem. O şterg". Nono ajunsese prea târziu. Se jucaseră cu focul şi tânăra femeie plătise cu preţul maxim.

Convingerea lui se întărea: trăise aceeaşi aventură cu Anne-Marie Straub, alias Feliz. O altă femeie pe care o sedusese şi o convinsese să depună mărturie. Anne-Marie fusese ucisă — fără îndoială, spânzurată. Oare cum murise Medina?

— Feliz îţi spune ceva?

— Nu. Cine e?

— O fată fără noroc.

— Ţi-a tăiat calea?

Chaplain nu-i răspunse.

— Îţi mai aminteşti de cei pe care i-ai ales?

— Nu chiar.

Leïla minţea, dar el nu insistă. Se gândea la cei vânaţi de Medina. Nu avusese timp să-i citească fişa, dar stick-ul USB era la el în buzunar.

— Câţi au fost?

— Cred că cinci sau şase.

Dintr-un motiv sau altul, Mêtis oprise programul. Era vremea marii debarasări. Cobaii trebuiau eliminaţi. La fel şi fetele prea vorbăreţe. Mai rămâneau crimele mitologice. Cum se încadrau ele în această reacţie în lanţ?

— Mi-ai spus adineauri că programul a fost oprit. De unde ştii?

— Nu mai sună. Nu a mai fost niciun contact.

— Tu ştii cum să dai de ei?

— Nu. Şi chiar dacă aş şti, n-aş face-o. Ceva pute şi nu am de gând să sfârşesc ca Medina. Şi ce facem acum?

Întrebarea îl uimi. Chaplain înţelese că Leïla, cu toate fiţele ei, avea nevoie de ajutor, de un sfat. Doar că el era ultimul care ar fi putut să o ajute.

Îi purtase ghinion lui Feliz.

Îi purtase ghinion lui Medina.

Nu avea de gând să-i poarte şi Leïlei.

Puse mâna pe portieră şi îi porunci:

— Uită-mă. Uit-o pe Medina. Uit-o pe Sasha. De unde eşti?

— Din Nanterre.

— Întoarce-te acasă.

— Ca să-mi dea foc?

Chaplain zâmbi. Îl încerca un sentiment de neputinţă. Destinul Leïlei avea sens unic.

— Ai grijă de tine.

Fata întinse ţigara spre el ca pe o posibilă armă.

— Tu să ai grijă de tine. Medina spunea că orice ţi s-ar întâmpla cu tipii ăştia, nu ar putea fi mai rău decât a fost deja.

— Ce mi s-a întâmplat?

Ea şopti cu o voce abia auzită:

— Nu ştiu exact. Spunea că ai moartea în tine. Că eşti un zombie.

***

De cum deschise uşa locuinţei, înţelese că lucrurile se repetau. *Eterna repetare.* Avu timp o clipă să se dea un pas într-o parte şi să evite atacatorul care se năpustise peste el. Avea deja CZ-ul în mână. Se întoarse spre bărbatul care se răsucea, ridică piedica şi îl ţinti la nivelul feţei. La lumina focului, îl văzu pe unul dintre cei doi asasini, al cărui piept şiroia de sânge. Detonaţia cutremură locuinţa cufundată în întuneric. Viziunea fulgerătoare se imprimă pe pereţii strălucitori.

Se făcu noapte din nou. După care urmă riposta. Mai multe focuri de armă spulberară geamurile, găuriră perdelele,

făcură cioburile să zboare prin aer. Chaplain era la pământ, cu mâinile deschise sub cioburi. Printre luminile focurilor, desluşi fasciculul unei lămpi cu infraroşu ataşată la pistolul automat. Deşi îngrozit, în minte îi stăruia o întrebare: cum îl găsiseră din nou?

Trase de două ori la nimereală spre spatele încăperii, se ridică şi se năpusti la adăpost după blatul de lucru al bucătăriei. Din nou focuri. Pe structura metalică, zgomotele seci nu aveau nimic de-a face cu spectaculoasele deflagraţii pe care le auzi în filme. Aici fiecare glonţ străbătea scurt noaptea cu un singur mesaj: un mesaj pur de distrugere.

Raza lanternei mătura spaţiul peste geamurile sparte, alerga pe bufete, căutând în fiecare colţişor... Scara se găsea la dreapta, la distanţă egală de duşman şi de el. Decise că trebuie să urce la mezanin ca să scape. De fapt, era singura lui alegere. Dacă alerga până la uşă, ar fi primit două sau trei gloanţe în spate până să pună mâna pe clanţă.

Mirosul de praf de puşcă umplea întunericul. Afară, în spatele perdelelor, se aprindeau lumini, se auzeau voci. Focurile de armă îşi făcuseră efectul. Să aştepte în ascunzătoare ajutor? Adversarul nu o să stea cu mâinile în sân. Nici el nu va fugi. La Marsilia fuseseră prudenţi, dar de data asta Chaplain îi omorâse partenerul. Lupta nu mai era de aceeaşi natură.

În clipa aceea îl văzu pe primul cioclu, cel pe care îl doborâse, cum se ridică într-un cot. Era într-o mare de sânge. Fasciculul luminos îl izbi drept în faţă. Balta roşie deveni o baltă albă.

— Michel? îl chemă celălalt.

Utilizarea prenumelui conferea o anume umanitate celor doi ucigaşi, adică o slăbiciune. Tipii aceştia aveau prenume. Poate chiar şi neveste şi copii. Orbit de lumină, rănitul ridică un braţ ca să arate unde se afla Chaplain. Acesta se dădu înapoi ca şi cum ar fi vrut să intre în zid şi trase trei focuri în direcţia muribundului. La lumina ultimelor două

gloanţe, văzu cum îi explodează craniul, cum i se împrăştie creierii şi îi fumegă capul.

Fără să-i lase timp celuilalt să reacţioneze, fugi spre scara metalică. Raza electrică îl găsi. Din nou focuri. Chaplain apăsa pe trăgaci ca şi cum propriile gloanţe ar fi putut să-l apere. Când apucă balustrada, o schijă alunecă deasupra cablurilor. Simţi o arsură. Îşi trase brusc mâna, începu să se caţăre, se împiedică trăgând printre cabluri şi trepte, înconjurându-se de un cerc de flăcări. Gloanţele ricoşau împrejur. Va ajunge să încaseze unul chiar el.

Se întinse pe jos la mezanin. Jos, lampa se întorsese spre scară. Trase în continuare fără să ţintească, întrebându-se câte gloanţe îi mai rămâneau. Mai avea două încărcătoare în buzunar: gândul acesta îl linişti, acum când avea gust de sânge pe buze. *Gust de sânge în cap.*

Căută o ascunzătoare. Duşmanul se căţăra pe scară. Chaplain simţea în vene vibraţia treptelor suspendate, ca şi armarea unui nou încărcător. Ar fi trebuit să facă la fel, dar trebuia mai întâi să se ascundă. Fu tentat o clipă de perdeaua de sticlă a sălii de baie, dar asasinul va avea exact aceeaşi idee. Gândul acesta dădu naştere unui alt gând. Se năpusti exact în direcţia opusă, la stânga, spre capătul patului, unde se ghemui între pat şi perete.

Încordat, ţinându-şi răsuflarea, miză totul pe acest scenariu: duşmanul va apărea, va lumina etajul cu lampa şi se va năpusti spre sala de baie. Chaplain va trage atunci prin peretele de sticlă şi îl va nimeri în spate. Nu prea glorios, dar nu era decât începutul. Glonţul nu va atinge decât vesta antiglonţ. Adversarul va fi proiectat spre peretele din spate. Atunci Chaplain va năvăli şi îşi va descărca încărcătorul în capul omului. Se ruga doar să aibă suficiente gloanţe. Nici vorbă să reîncarce şi să-şi deconspire poziţia.

Încremeni. Cioclul era acolo, la câţiva metri, gâfâind, mârâind, roşu ca un prădător orbit de furie. Chaplain simţea

cum sângele îi pulsează violent în gât. Auzea tot. Paşii ezitanţi ai asasinului. Respiraţia lui. Frica lui... Era cumva excitant să-l simtă pe acest animal cu sânge rece în pragul disperării.

Adversarul lumină încet mezaninul, după care se îndreptă spre sala de baie. Chaplain ieşi din ascunzătoare şi trase de mai multe ori până când culasa se blocă şi degetul nu mai declanşă nimic. Peretele de sticlă era ţăndări. Geamul din dreapta, de deasupra biroului se spărsese. Perdeaua făcută zdrenţe flutura în întuneric. Dar ticălosul era tot în picioare, chiar mai drept ca înainte şi se aruncase pe scară ca să se protejeze.

Fără să stea pe gânduri, Chaplain întinse pistolul şi năvăli în sala de baie. În timp ce căuta o deschidere, un geam Velux, o lucarnă, asasinul urca din nou, trăgând. Se lăsă liniştea. Mirosul de praf de puşcă plutea greu în aer. Chaplain observă fasciculul lămpii care mătura spaţiul. Ucigaşul nu îl vedea. De ce: era în cada de baie. Avea în mână un ciob de sticlă ca ultimă şansă. Paşii se apropiară. Nu trebuia nicidecum să mişte: ascunzătoarea lui era plină de cioburi care nu aşteptau decât să trosnească...

La ce distanţă era prădătorul?

La cinci metri?

La trei metri?

La un metru?

Următorul zgomot fu atât de aproape, că Chaplain avu impresia că sticla îi scrâşneşte între dinţi. Se prinse de marginea căzii şi se ridică în picioare, măturând întunericul cu ciobul de sticlă. Nu atinse nimic, alunecă şi căzu, lovindu-se la cap de robinet.

Când deschise ochii, mercenarul arma pistolul la câţiva centimetri de capul lui, apăsând trăgaciul cu furie. Chaplain îşi acoperi stupid faţa cu mâinile şi nu auzi decât un clic. Arma se blocase. Orbit de lumina lămpii tactice, întinse

braţul armat cu o singură mişcare şi îl atinse pe ucigaş undeva în figură. Ticălosul încă încerca să tragă glonţul care se blocase pe ţeavă. Chaplain reuşi să se ridice într-un genunchi. Îşi apucă adversarul de cap şi mai înfipse o dată ciobul de sticlă. Vedea acum. Intrase prin obrazul drept şi ieşise prin orbita stângă. Spilcuitul nu lăsase arma. Tresărea, scuturat de convulsii. Lampa montată la armă lumina fundul căzii care, la rândul ei, lumina toată scena.

Chaplain observă în oglindă faţa găurită a omului şi propria lui imagine halucinantă. Cei doi adversari scoaseră amândoi urlete din priviri. În timp ce el îşi recăpăta echilibrul, mercenarul încă încerca să armeze. Dar nu mai avea nimic în mână. Se prăbuşi. Chaplain ieşi din cadă. Celălalt, deşi în agonie, mai avu o tresărire şi îl prinse de picior. Arnaud îi trase una în cap cu piciorul, îndesând ciobul până când sticla se sparse sub călcâiul lui. Un ultim jet de sânge ţâşni.

— Ce se întâmplă? E totul în regulă acolo?

Chaplain aruncă o privire disperată de la înălţimea mezaninului. Vecinii erau acolo, în faţă, încercând să vadă ceva prin perdelele rupte. Îşi luă CZ-ul şi, din prudenţă, şi arma mercenarului cu lampa luminând pe fundul buzunarului.

La mezanin, deschise dulapurile, luă un mantou, îl scoase pe cel pe care îl purta, acum plin de sânge, şi îl îmbrăcă pe celălalt.

— E cineva?

Răsturnă macheta lui *Pen Duick I* şi îi sparse coca cu o lovitură de picior, făcând să zboare prin aer bancnotele de 500. Le prinse cu amândouă mâinile şi le îndesă în buzunare. Luă şi documentele — paşapoarte, cărţi de identitate, asigurarea socială... Se urcă apoi pe birou şi scoase capul prin luminator. Acoperişuri de tablă zincată, streşini, cornişe. Încălecă pervazul şi sări pe primul acoperiş.

***

Intrarea artiştilor.

Aşa numise şoferul uşa ascunsă a spitalului Sainte-Anne, de pe rue Cabanis, la numărul 7. O deschidere discretă în marele perete orb al fortăreţei nebunilor. Perfect pentru el. Chaplain nu avea de gând să-şi facă o intrare triumfală pe uşa principală a clinicii. Plăti taxiul şi ieşi în aerul îngheţat.

8:30 dimineaţa.

După ce fugise, rătăcise pe străzi înfăşurat în mantou, ascunzând petele de sânge şi mirosul de praf de puşcă de pe hainele lui, simţind cum lichidul vital i se lipeşte de piele, prin cămaşa udă şi deja rece. Mersese la întâmplare, stupefiat şi bulversat înainte de a reveni la realitate. Nu mai avea viitor. Trebuia să meargă la urgenţe la Sainte-Anne. Să înceteze lupta. Să capituleze. Era unica soluţie.

Un singur nume îi zbârnâia în cap.

François Kubiela, specialistul despre care îi vorbise Nathalie Forestier.

El era singurul care va şti să-l îngrijească, să-l înţeleagă, să-l apere...

De aceea aşteptase dimineaţa.

Voia să-l vadă pe profesor în persoană...

Acum mergea prin grădinile de la Sainte-Anne. Deasupra clădirilor se făcea ziuă. Chaplain se gândi la luptă. Sânge pe cer, urme de cioburi, zdrenţe... Auzea aproape, pe deasupra acoperişurilor, răgetul fiarelor...

Grădinile erau goale. Aleile mărginite de arbuşti urmau o linie perfectă. Crengile fără frunze erau tăiate egal. Clădirile ofereau faţade drepte şi înnegrite, unghiuri drepte — şi niciun ornament. Totul era aici în acord cu sufletele chinuite.

Chaplain o luă pe alei la nimereală. Avea gura uscată şi burta goală. Un fel de ameţeală iradia în membrele şi organele lui. Simţea în buzunare greutatea armelor — un CZ şi un Sig Sauer, citise marca pe marginea armei. În faţa unui astfel

de specimen, doar Kubiela nu va chema poliţia. Îi va da timp să se explice. Doar şi el cunoştea o latură a acestei afaceri...

Străzile aveau nume de bolnavi celebri: Guy de Maupassant, Paul Verlaine, Vincent Van Gogh... Scrută panourile, frontispiciile clădirilor, dar nu găsi ceea ce căuta. Nathalie Forestier îi vorbise de „Clinica bolilor mintale şi ale encefalului". Era suficient să dea de un infirmier şi să întrebe pe unde să o ia.

Încă vreo câţiva paşi şi observă un bărbat care mătura, îmbrăcat în salopetă albastră. Tipul era tânăr. Avea o barbă blond-deschis, păr creţ şi sprâncene la fel. Nu îl văzuse, preocupat de ceea ce făcea. Avu intuiţia că era vorba de un nebun căruia i se dăduse această misiune de încredere. Era la doar câţiva paşi de el. Tocmai voia să-l întrebe pe unde să o ia, când măturătorul ridică privirea.

Faţa i se lumină brusc:

— Bună ziua, profesore Kubiela. De mult nu v-am mai văzut!

FRANÇOIS KUBIELA

„Atât lumea psihiatrică, cât şi cea a artiştilor plastici sunt astăzi în doliu. François Kubiela a murit marţi, 29 ianuarie 2009, pe autostrada A31, nu departe de frontiera luxemburgheză, în jurul orei 23. Nu se cunosc condiţiile în care a pierdut controlul maşinii. Psihiatrul a intrat în coliziune cu parapetul, cu puţin înainte de ieşirea din Thionville-Metz nord, la o viteză estimată de 140 de kilometri la oră. Vehiculul a luat foc. Până la sosirea primelor ajutoare, corpul lui François Kubiela a suferit arsuri grave..."

Pielea găinii. Încă sub şocul descoperirii noii sale identităţi — fără îndoială, singura adevărată —, Kubiela fu izbit de anunţul propriei morţi.

Alergase înnebunit pe străzile arondismentului treisprezece, apoi găsise un internet-café deschis aproape de staţia de metrou Glacière. Se aşeză grăbit şi tastă noul său nume.

Prima pagină de pe Google era un anunţ mortuar în ziarul *Le Monde*, datat 31 ianuarie. Era vorba chiar despre el. Pagina 25 a ziarului avea fotografia alb-negru a psihiatrului decedat: el în halat alb, cu câteva riduri mai puţin şi cu un surâs seducător.

Înainte de a încerca să înţeleagă acest tur de magie — era atât mort, cât şi viu —, se adânci în povestea remarcabilă a lui François Kubiela, psihiatru şi pictor recunoscut, începând cu rezumatul biografiei sale, conţinând câteva date.

18 noiembrie 1971. Născut la Pantin, Seine-Saint-Denis (93).
1988. Îşi începe studiile medicale.
1992. Primele expoziţii personale.
1997. Îşi publică teza de doctorat în psihiatrie despre evoluţia identităţii la gemeni.
1999. Angajat la EPS Paul-Guiraud de Villejuif.
2003. Retrospectiva operelor sale la galeria MEMO din New York.
2004. Devine şef de clinică (cel mai tânăr din Franţa) la Centrul Spitalicesc Sainte-Anne.
2007. Publică *Jocul de-a mine,* despre sindromul personalităţii multiple.
29 ianuarie, 2009. Mort pe autostrada A31.

Supoziţiile sale se confirmau. Avea aproape vârsta de pe documentele lui false. Parcursese două drumuri paralele, psihiatria şi pictura. În ceea ce privea familia, nu avea soţie, copil, nici măcar o prietenă oficială. Însă doar privindu-şi propriul zâmbet, era sigur că nu fusese prea des celibatar.

Frânturile de amintiri care îl năpădiseră în grădinile lui Corto îi reveniră. Vacanţe de iarnă la ski. Seri intime în apartamentul burghez de la Paris. Apusuri de soare în sudul Franţei. Kubiela dusese o existenţă plină de strălucire fără să se ataşeze de cineva sau să se implice vreodată într-o relaţie serioasă. Cercetător solitar sau prădător egoist? Răspunsul era pesemne undeva pe la mijloc. Un om sigur de aptitudinile sale ştiinţifice şi artistice. Care dăruia tuturor şi nimănui în particular.

1997.

Teza de doctorat îl făcuse cunoscut. Discipol al psihologului de copii René Zazzo, autor de lucrări despre gemeni, studiase mai mulţi ani perechi de gemeni monozigoţi. Ca şi Zazzo, urmărise identitatea fiecăruia de-a lungul evoluţiei. Analizase legăturile invizibile care îi uneau şi care îi făceau să

rezoneze unul cu celălalt. Asemănarea caracterului, similitudinile reacţiilor, chiar şi conexiunea telepatică ce fascinează de secole, între aceşti fraţi şi surori născuţi din acelaşi ovul. Toate acestea erau domeniul lui Kubiela.

În ceea ce privea gemelitatea, pe el îl interesa problematica identităţii. Ce genera eul? Cum se puneau bazele unei personalităţi? Care sunt raporturile între moştenirea ADN-ului şi experienţa vieţii?

Concluziile lui Kubiela surprinseseră comunitatea ştiinţifică. Respingea punct cu punct principiul fondator al psihanalizei („suntem ceea ce am trăit în copilărie") precum şi credoul noilor ştiinţe neurobiologice („psihicul nostru se rezumă la o serie de fenomene psihice"). Fără să nege legitimitatea acestor tendinţe, Kubiela se referea, pentru a descrie şi a explica personalitatea fiecărei fiinţe omeneşti, la un „ceva" interior, misterios şi provenind dintr-o maşinărie superioară — poate un mecanism divin. O teorie care alegea deliberat drumuri raţionale şi ştiinţifice.

Voci numeroase se ridicaseră împotriva acestui „spiritualism de bazar". Dar nimeni nu pusese la îndoială calitatea studiilor sale. De altfel, paralel cu lucrările sale, avusese o carieră practică fără cusur, mai întâi la Villejuif, apoi la Sainte-Anne din Paris.

La zece ani după publicarea tezei sale, Kubiela scrisese o nouă carte, sinteză a cecetărilor sale asupra personalităţilor multiple. Încă o dată cartea provocase rumoare. Mai întâi, deoarece acest sindrom nu era recunoscut oficial în Europa. Apoi, deoarece Kubiela tratase fiecare dintre personalităţile acestor pacienţi ca pe o celulă autonomă, care exista în sine, şi nu ca pe nişte scântei ale unei singure şi aceleiaşi psihoze. Se regăsea ideea că identităţile fuseseră depuse într-un singur spirit de un fel de mână celestă...

Înţelese cel puţin un adevăr: nu era de mirare că savantul fusese fascinat de cazul lui Christian Miossens şi de fuga

lui psihică. Găsise o cale nouă de investigare. După gemeni şi schizofrenici, psihiatrul alesese „călătorii fără bagaje".

Ghici urmarea. Kubiela căutase şi alte cazuri în Franţa. Şi dăduse de călătorul despre care îi vorbise Nathalie Forestier, cel venit din Lorient. Stabilise o legătură între aceşti doi pacienţi. Făcuse săpături, anchetase, mersese pe pista Sasha. com. Se înscrisese în club, apoi o întâlnise pe Feliz. Mai târziu, în circumstanţe pe care nu şi le putea imagina, fusese chiar el cobai pentru protocolul experimentelor clinice de la Mêtis.

Bineînţeles, niciun cuvânt despre aceste ultime cercetări în articol — se întreba doar ce căuta psihiatrul în plină noapte pe autostrada A31. Ce făcea de fapt? Nu exista niciun răspuns, mai ales că nu el era cel mort...

Kubiela zăbovi asupra acestui scenariu. Al cui era corpul calcinat din maşină? Un alt cobai al Mêtis? Un om pe care îl uciseseră cu o injecţie mortală — arsurile fuseseră de-ajuns pentru a ascunde cauza reală a morţii. Evident că ancheta fusese sumară. Niciun motiv de dubiu asupra identităţii conducătorului maşinii — numele de înmatriculare, semnalmentele, hainele, ceasul, rămăşiţele documentelor găsite, toate păreau să-i aparţină lui François Kubiela. De ce se străduise Mêtis atât de mult? Responsabilii experimentului se temeau că dispariţia unui psihiatru cunoscut punea mai multe probleme decât obişnuiţii „labagii" ai protocolului?

Trecu la partea artistică a existenţei sale. Autodidact — de aceea nu găsise nimic când făcuse cercetarea încrucişată —, Kubiela începuse să picteze în paralel cu studiile sale de medicină, prezentându-şi primele pânze în expoziţii colective. Tablourile au fost remarcate imediat. Era la sfârşitul anilor 1990.

Câteva clicuri şi Kubiela găsi imagini. Tablourile aminteau de autoportretele lui Narcis, dar contextul era diferit. Era mereu prezent pe pânză, dar de data asta pierdut în

peisaje mai mari, suprarealiste. Pieţe goale ca la Chirico, aşezări antice, arhitecturi stranii, desprinse de spaţiu şi timp. Cu spatele, Kubiela rătăcea în aceste decoruri. Pe fiecare pânză ţinea o oglindă în mână şi se observa cu coada ochiului. Astfel i se vedea chipul de două ori, trei sferturi din faţă, trei sferturi din spate. Ce voise oare să spună cu acest scenariu?

Preţul pânzelor sale nu încetase să crească — pentru a exploda apoi după moartea lui. Unde merseseră aceşti bani? Cine îl moştenise? Amănuntul acesta îi aminti de Narcis. Curios că nimeni nu făcuse o apropiere între pânzele pictorului nebun şi cele ale lui Kubiela, care aveau acelaşi personaj, pe el însuşi. Reţelele evident erau diferite...

Trecu la origini. François Kubiela se născuse într-o familie de emigranţi polonezi la Pantin. Tatăl muncitor, mama casnică — presta munci domestice pentru rotunjirea veniturilor la sfârşit de lună. Cuplul strânsese cureaua pentru a finanţa studiile fiului lor. Tatăl, Andrzej, murise în 1999. Articolul nu spunea nimic de mamă, Francyzska — deci încă trăia. François părea să se fi desprins de rădăcinile sale poloneze, dar, potrivit articolului, avea o nostalgie a copilăriei sale la marginea oraşului, a valorilor simple apărate de părinţii lui. De altfel, nu îşi ascunsese niciodată opiniile de stânga, însă eliminând orice ar fi putut semăna chiar şi de departe cu comunismul — Kubiela nu îşi uitase originile.

Se opri din lectură. Îşi dădu brusc seama de starea şi poziţia lui. Neras, murdar, înfăşurat în mantou, ca să ascundă găurile din cămaşa plină de sânge. Realmente vinovat, de data asta, de două crime. Plecă în căutarea unei cafenele. Era nebun. Sau cel puţin ameţit şi febril în acelaşi timp. Violenţa nopţii. Vestea morţii sale. Descoperirea propriei identităţi. Avea atâtea motive să fie bulversat.

Luă o gură de cafea din care nu simţi decât fierbinţeala. Senzaţia îi aminti de băutura infectă produsă de automatul de la Henri-Ey. Cât trecuse de la Bordeaux? Două săptămâni?

Trei? Câţi vii, câţi morţi? Se întoarse şi se aşeză în faţa ecranului. Fotografia lui Kubiela, cu halat alb şi păr negru îl aştepta. Ridică paharul în sănătatea lui.

Acum trebuia să meargă înainte. Nu avea altă soluţie. Voise să-şi încredinţeze destinul în mâinile lui Kubiela şi nu se găsise decât pe sine. Trebuia deci să pornească la vânătoare... Pentru început, să găsească o ascunzătoare. Avea bani, dar nu putea să meargă la vreun hotel. Avea acte false, dar ce să facă cu ele? După dublul asasinat, figura lui va reveni în atenţia mass-mediei.

Îi veni o idee. Cea mai simplă.

Să se întoarcă la mama lui.

Cine să îl caute la Francyzska Kubiela, mama unui psihiatru decedat? Salvă istoricul căutărilor sale, apoi se conectă pe anuarul Île-de-France.

Exista o Francyzska Kubiela la Pantin.

Locuia la numărul 37, aleea Jean-Jaurès.

Numele şi cifrele acestea nu îi spuneau nimic. Memoria lui personală era încă zăvorâtă. Trăia cu un creier de ghips, era obişnuit. Dar mama sa? Cum va reacţiona? Când va deschide uşa fiului său mort de un an, sigur va avea un atac de cord.

Era vorba oare de o femeie în vârstă încă vie?

Sau dimpotrivă, de o mumie zidită de vie în locuinţa sa?

Un singur mod de a afla. Îşi luă lucrurile şi porni spre ieşire.

***

Anaïs Chatelet ieşi din închisoarea pentru femei de la Fleury-Mérogis la 10 dimineaţa. Procedurile administrative duraseră mai mult de patruzeci de minute. Răspunsese la întrebări, semnase documente. I se dădură înapoi ghetele, haina, actele, telefonul mobil. Pe scurt, era liberă. Cu o

convocare fermă la judecător în lunea următoare şi cu obligaţia de a rămâne la Paris. Controlul judecătoresc începea de atunci. Trebuia să ponteze o dată pe săptămână la comisariatul unde fusese arestată prima dată, în place des Invalides.

În prag închise ochii şi trase aerul proaspăt adânc în plămâni. Parcă îşi purificase dintr-odată tot sistemul respirator.

O maşină era oprită la o sută de metri, conturându-se clar pe fundalul staţiei de autobuz şi al cerului de culoarea zincului. Recunoscu vehiculul. În orice caz stilul. Un Mercedes negru cu alură de dric. Tatăl ei. Jumătate mare patron, jumătate dictator.

Se îndreptă spre maşină. La urma urmei, îi datora eliberarea. Nu ajunsese la cinci metri, când Nicolas ţâşni din maşină:

— Domnişoară Anaïs...

Micuţul bondoc avea încă lacrimi în ochi. Se întreba cum un torţionar de calibrul tatălui ei putuse să găsească o ordonanţă atât de sensibilă. Îl sărută pe obraz şi se aruncă pe scaunul din spate.

Jean-Claude Chatelet o aştepta, instalat confortabil, tot bronzat, tot impresionant. În lumina din interiorul maşinii, aducea cu o armă periculoasă şi scânteietoare la adăpostul ambalajului de piele de culoare închisă.

— Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc?

— Nu-ţi cer chiar atât.

Portiera se închise. Nicolas se aşeză la volan. Câteva secunde mai târziu erau pe N104, în direcţia Paris. Anaïs îl privea pe tatăl ei cu coada ochiului. Cămaşă turcoaz de in şi pulover în V, bleumarin. Parcă fusese teleportat direct de la bordul iahtului său pe drumurile cenuşii de aici.

Vag, era mulţumită că îl întâlnea. Vederea lui îi reîmprospăta ura. Cu alte cuvinte, coloana ei vertebrală.

— Ai venit să-mi aduci un nou mesaj?

— De data asta e vorba de un ordin.

— Asta e bună.

El deschise cotiera din lemn care îi despărţea. O cavitate cu pereţi termoizolanţi adăpostea băuturi gazoase, dar şi termosuri strălucitoare precum torpilele.

— Vrei să bei ceva? Cafea? Cola?

— Cafea e bine.

Chatelet o servi într-un pahar învelit în fibră. Anaïs luă o înghiţitură. Fără voie închise ochii. *Cea mai bună cafea* din lume. Se foi. Nici vorbă să se lase învinsă de această otravă familiară: căldura, dulceaţa, rafinamentul aduse de aceste mâini ucigaşe.

— Vei sta câteva zile la Paris, spuse şontorogul cu accentul lui melodios. Ţi-am rezervat o cameră la hotel. Te vei duce să te întâlneşti cu ofiţerul de control, apoi cu judecătorul. În timpul acesta, noi transferăm dosarul tău la Bordeaux şi te aduc înapoi în Gironde.

— În fieful tău?

— Fieful meu e peste tot. Prezenţa ta la mine în maşină este o dovadă.

— Sunt impresionată, îi răspunse Anaïs pe un ton ironic.

Chatelet se întoarse spre ea şi o privi drept în ochi. Avea privirea clară, victorioasă, corupătoare. Din fericire, Anaïs moştenise ochii mamei sale. Ochi de chiliană gri antracit, un mineral care se găseşte la mii de metri sub pământ, la poalele Anzilor.

— Nu vorbesc aiurea, Anaïs. Joaca s-a terminat.

După avertismentul de duminica trecută, se trecea la sancţiuni. Înapoi acasă şi basta. Nu ieşise de la Fleury decât cu condiţia acestei libertăţi supravegheate. Pumnul de fier al închisorii schimbat cu mănuşile de catifea ale tatălui ei.

— Ţi-am mai spus o dată, reluă el. Oamenii ăştia nu glumesc. *Au o misiune.* Reprezintă un sistem.

— Vorbeşte-mi despre acest sistem.

Chatelet oftă şi se cufundă în scaun. Părea să înţeleagă că nici el nu avea altă şansă. Dacă voia să o convingă pe fiica lui, trebuia să dea cărţile pe faţă.

Ploaia începu brusc să lovească cu putere parbrizul maşinii. Cu un gest sigur, oenologul deschise o cutie de cola light.

— Nu e niciun complot, zise el cu o voce scăzută. Nici maşinaţiuni, nici vreun plan ascuns, aşa cum crezi tu.

— Eu nu cred nimic. Te ascult.

— Mêtis a fost fondat de mercenari francezi şi belgieni în anii 1960. De atunci a curs multă apă pe gârlă. De mult societatea nu mai are nimic de-a face cu genul ăsta de activităţi.

— Mêtis e una dintre companiile mari în materie de psihotrope. Cercetătorii ei fac studii asupra controlului minţii.

— Mêtis este un grup chimic şi farmaceutic, la fel ca Hoechst sau Sanofi-Aventis. Asta nu face din ei conspiratori ai manipulării mentale.

— Şi firmele de pază şi protecţie?

— Apără secţiile de producţie. În sistem intern.

Anaïs parcursese lista clienţilor lui ACSP. Tatăl ei minţea — sau se înşela. Firma îşi închiria serviciile şi altor companii din Gironde, la grămadă. Dar poate că principalii săi clienţi aparţineau conglomeratului Mêtis. *Să trecem peste asta.*

— Ştiu doi dintre ei care au o concepţie foarte stranie în ceea ce priveşte securitatea.

— Mêtis nu are nimic de-a face cu asta. Responsabili de toată porcăria asta sunt cei care au folosit ACSP pentru a-şi acoperi propriile... intervenţii.

Era deci la curent cu detaliile operaţiunii. Un tunet, simţit ca unda de şoc a unui cutremur. Cerul era parcă din granit sau din orice alt mineral care se fisurează dinspre interior.

— Cine? întrebă Anaïs cu o voce nervoasă.

— Mêtis dezvoltă noi produse. Anxiolitice, antidepresive, somnifere, neuroleptice... Înainte de a intra în producţie,

laboratoarele izolează molecule, sintetizează, pun la punct farmacopee. E funcţionarea normală a unui grup farmaceutic.

— Care e legătura cu mercenarii de la ACSP?

Şchiopul sorbi încet din cola. Privea zonele gri, uneori colorate din spatele geamului. Uzine, antrepozite, centre comerciale.

— Armata ţine sub observaţie aceste cercetări. Creierul uman este şi va fi mereu ţinta fundamentală. Dar şi, dacă eşti de acord, arma primordială. Am petrecut ultima jumătate a secolului trecut ca să dezvoltăm arma nucleară. Şi toate astea pentru a nu o folosi. Controlul minţii este o altă manieră de a evita lupta. Cum spunea Lao-Tse: „Cel mai mare cuceritor este cel care ştie să învingă fără luptă".

Anaïs detesta oamenii care foloseau citate. Era o manieră vicleană de a te pune pe acelaşi nivel cu adevăratul gânditor. Nu avea intenţia să-şi piardă iar calmul.

— Mêtis a descoperit o moleculă.

— Nu Mêtis. Unul dintre laboratoarele lui satelit. O unitate de cercetare la care grupul este acţionar.

— Care e numele laboratorului?

— Nu ştiu.

— Mă iei de proastă?

— Nu îmi insult familia. Particip la întâlniri unde genul ăsta de amănunte nu este menţionat. E un laborator din Vendée. Un centru de testări clinice care face nişte cercetări banale. De obicei inutilizabile.

— O moleculă care produce fisiuni mentale? Inutilizabilă?

— Asta ne-au promis. În realitate molecula nu e stabilă. Efectele sunt imprevizibile.

— Nu poţi să negi că medicamentul inedit le-a provocat cobailor fugi psihice.

Chatelet ridică încet capul. O mişcare care putea să însemne orice. Ploaia răpăia pe Mercedes ca periile de la o staţie de spălare.

— Ceea ce ne interesează pe noi e controlul creierului. Nu să facem focuri de artificii.

— Ce înseamnă „noi"?

— Forțele de apărare ale țării.

— Ai devenit militar francez?

— Nu sunt decât un consultant. Un intermediar între Mêtis și guvern. Sunt acționar minoritar al grupului. Și îi cunosc și pe dinozaurii care au încă partea leului în armata franceză. În această calitate am participat la elaborarea protocolului. Asta e tot.

— Cum se numește protocolul?

— Matrioșca. Păpușa rusească. Din cauza fisiunii în serie pe care o produce molecula. Dar programul este definitiv oprit. Cercetezi ceva ce nu mai există. Scandalul a avut deja loc, la noi, și a fost doar o petardă răsuflată.

— Și eliminările? Răpirile? Torturile mentale? Vă credeți deasupra legilor?

Chatelet mai luă o înghițitură de cola. Anaïs simțea că ia foc. Prin contrast, simțea fiecare vorbă înghețată de pe buzele tatălui ei.

— Cine a murit, de fapt? întrebă el folosindu-se de accentul lui din sud-vest. Câțiva amețiți singuratici? Una sau două curve care nu au știut să-și țină gura? Hai, fetițo, ești prea mare acum să te mai joci de-a idealista. În Chile se zice: „Nu curăța fructul care e putred".

— Mai bine îl înghiți așa cum e?

— Exact. Suntem în război, iubito. Și câteva experimente umane sunt nimic în comparație cu rezultatele scontate. În fiecare an atentatele teroriste provoacă mii de morți, destabilizează națiuni, amenință economia mondială.

— Pentru că dușmanul este terorismul?

— Pe lângă alții.

Anaïs ridică privirea. Nu putea crede că astfel de manevre se desfășurau nepedepsite pe pământul Franței.

— Cum puteţi să ridicaţi civili? Să le injectaţi substanţe cu efecte necunoscute? Şi să-i omorâţi apoi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Cobai umani au existat de când există războaie. Naziştii au studiat limitele rezistenţei umane pe evrei. Japonezii au injectat boli în chinezi. Coreenii şi ruşii şi-au inoculat otrăvurile în prizonierii americani.

— Vorbeşti de dictaturi, de regimuri totalitare care au negat integritatea umană. Franţa este o democraţie condusă de legi şi de valori morale.

— În anii 1990 un general ceh, Jan Sejna, a povestit în public ce a văzut de cealaltă parte a Zidului. Experienţe umane pe bolnavi mintali, manipulări mentale, utilizarea de droguri sau otrăvuri pe deţinuţi... Nicio singură voce nu s-a ridicat pentru a denunţa această oroare. Pentru un motiv simplu: CIA făcea exact acelaşi lucru.

Anaïs încercă să înghită. Gâtul o ardea.

— Cinismul tău îţi dă o realitate... îngrozitoare.

— Sunt un om de acţiune. Nu sunt uşor de impresionat. Asta merge la politicienii din opoziţie sau la jurnaliştii cu gura mare. Nu există perioade de pace. Războiul continuă mereu. Şi când e vorba de substanţe psihoactive, nu ai cum să lucrezi pe animale.

Jean-Claude Chatelet îşi ţinuse discursul pe un ton calm şi aproape jovial. Ei îi venea să-i strivească mutra de geam, dar îşi spuse din nou că ura aceasta era cea care o împiedica să cadă din nou în depresie. *Merci, papa.*

— Care sunt şefii programului? Iniţiatorii lui?

— Dacă vrei nume, vei fi decepţionată. Totul se pierde în meandrele puterii. În romane şi în cărţile de istorie, comploturile şi operaţiunile secrete sunt raţionale, organizate, coerente. În realitate, nici ele nu scapă de idioţeniile de rutină. Merg după principiul „te duci unde te trimit eu". Uită de lista vinovaţilor. Cât despre situaţia de acum, ceea ce tu

numeşti un „masacru" e, dimpotrivă, un mod de a limita pierderile. De a tăia membrul cangrenat.

Tăcere. Zgomotul furios al ploii. Rulau acum pe unul dintre bulevardele periferice. Prin perdeaua de ploaie oraşul nu părea mai primitor şi nici mai uman ca structurile de beton şi oţel care îi însoţiseră până atunci. Boala periferiei contaminase capitala.

Lui Anaïs îi mai rămânea un punct de lămurit.

— În urma acestor experienţe au fost comise mai multe crime. Crime cu conotaţii mitologice.

— E o problemă majoră a programului.

— Eşti la curent?

— Matrioşca a dat naştere unui monstru.

Anaïs nu se aşteptase la o astfel de interpretare.

— La unul dintre pacienţi, continuă el, molecula a eliberat un imbold ucigaş de o mare complexitate. Tipul a pus în scenă un ritual dement pe baza mitologiei. Dar ştii prea bine.

— L-aţi identificat pe... pacient?

— Nu face pe proasta. Ştim toţi cine e. Trebuie să-l oprim şi să îl facem să dispară înainte ca problema să ni se spargă în cap.

Deci asta era. Freire era vinovatul desemnat. Nu era doar un nume printre ceilalţi de pe lista neagră. Era tipul ce trebuia ucis cu prioritate. Anaïs deschise geamul şi primi în faţă o rafală de ploaie. Mergeau acum pe malul Senei. Un panou indica: PARIS-CENTRU.

— Lasă-mă aici.

— N-am ajuns încă la hotelul tău.

— Nicolas, strigă ea, opreşte maşina sau cobor din mers!

Ordonanţa privi în retrovizoare spre şeful lui, care aprobă cu o mişcare a capului. Nicolas trase pe dreapta şi opri. Anaïs se dădu jos pe un trotuar minuscul, în timp ce maşinile treceau vâjâind pe lângă ea pe banda de mare viteză.

În loc de la revedere, se apleacă spre interior şi urlă din toţi rărunchii:

— Nu e el ucigaşul!

— Am impresia că afacerea asta a devenit o problemă personală.

Ea izbucni în râs:

— Tu vorbeşti?

***

Cartierul îl ducea cu gândul la un pol magnetic. Un punct pe hartă care avea puterea de a atrage furtuni, mizerie, disperare. Taxiul îl lăsă la intrarea pe străduţa Jean-Jaurès la numărul 54. Ploaia răpăia pe asfalt ca o rafală de gloanţe. Macadamul strălucea sub paşii lui. Chaplain nici nu vedea decorul din jur. Un tunet bubui şi, la lumina fulgerului, descoperi un cartier de case de piatră care se desfăşura pe o colină în pantă.

Kubiela începu să urce. Atmosfera se deteriora câte un pic la fiecare pas. Pereţi igrasioşi sau palisade putrede protejau case pe jumătate îngropate. Numerele erau pictate de mână pe tăbliţe. În curţi, câinii săreau pe gard, lătrând din toate puterile. Stâlpii electrici, plantaţi în bălţi, aminteau de nişte spânzurători.

Din necrolog înţelesese că avea origini modeste. Dar ceea ce descoperea cobora şi mai mult ştacheta. Provenea dintr-o lume de o mizerie crasă, pe care o credea dispărută de mult timp — cea a locuinţelor din carton, a terenurilor virane, a ghetourilor fără curent electric sau apă curentă. Se născuse accidental dintr-un obscur exod slav.

Pe la jumătatea pantei, drumul nu mai era asfaltat. Fiare vechi, oale, bucăţi de caroserii erau răspândite prin noroi. Kubiela simţea cum urcă în el o teamă de burghez fricos. Aproape că se aştepta să găsească în locul casei o rulotă cu nişte romi jegoşi şi fără dinţi.

În realitate, la numărul 37 se găsea o clădire de cărămidă, părăginită din pricina a zeci de ani de uitare. Se profila pe vârful colinei, înconjurată de buruieni şi coteţe. Ploaia cădea pe copaci, pe pământ, pe ziduri, unind totul într-un singur bloc de noroi gri. Doar acoperişul roşu strălucea ca o plagă proaspătă.

Cu obloanele trase, clădirea sugera că nimeni nu mai locuia acolo de mult. Mama lui se mutase. Nu putea să-şi imagineze, ţinând cont de ce vedea, că s-ar fi retras pe Coasta de Azur. Doar dacă nu primise bani de pe urma lucrărilor lui.

Ridică sârma care ţinea poarta închisă şi, în trecere, atinse clopoţelul atârnat deasupra intrării. Grădina, de câţiva metri pătraţi, unde nu erau decât nişte cauciucuri vechi şi nişte hodoroage, amplifica atmosfera dezolantă. Chaplain înotă prin noroi până la intrarea acoperită cu o marchiză jumătate spartă. Ploaia, cu miile sale de capete, îl urmări până la uşă.

Apăsă butonul soneriei din reflex. Niciun rezultat. Bătu tot de formă în ornamentele de fier forjat care protejau lucarna uşii. Nimic nu mişca în interior. Puse mâna pe o rangă de fier şi forţă oblonul ferestrei din stânga sa. Tot cu ranga lovi geamul care se sparse cu un zgomot sec. Începuse să se obişnuiască cu asta.

Încălecă pervazul şi se mai uită o dată în jur. Nici ţipenie de om. Sări înăuntru. Clădirea era complet goală. Îi trecu prin cap că mama lui murise după dispariţia lui. La urma urmei, singura lui sursă de informaţie era articolul din *Le Monde*, şi acesta era vechi de un an.

Vestibul. Bucătărie. Salon. Nicio mobilă, nicio lampă, nicio perdea. Pereţi bej sau maro, cu o nuanţă de mucegai. Un parchet crăpat prin care se vedea pardoseala. La fiecare pas ceva se spărgea sub picioarele lui. Gândaci mari cât curmalele. Era sigur că avea în faţa ochilor teatrul copilăriei

sale. Îşi imagina furia de a ieşi din cloaca asta cu ajutorul diplomelor şi al cunoştinţelor.

O victorie socială şi materială, dar nu numai. Urmând studiile de psihiatrie voise să schimbe *calitatea* spiritului lui, a ambiţiilor şi a cotidianului. O altă certitudine: nu-i fusese niciodată ruşine cu părinţii lui şi cu slujbele lor. Din contră, unul dintre resorturile voinţei sale fusese recunoştinţa şi dorinţa de revanşă. Îşi va scoate părinţii din rahatul ăsta. Le va răzbuna destinul cu vârf şi îndesat. Oare le oferise altă casă? Nu îşi amintea nimic.

O scară. Lemnăria era putredă şi udă. La fiecare treaptă o zeamă verde mustea şi alte insecte mişunau în penumbră. Apucă balustrada, aşteptându-se să se rupă sub mâna lui. Dar nu. Îi veni ideea absurdă că era acceptat — casa *voia* să primească vizita lui.

Hol. O primă cameră cu obloanele trase. Neagră. Goală. Trecu la următoarea. Acelaşi tablou. Încă una. Idem. În cele din urmă ajunse la o uşă încuiată. Avea chiar şi o încuietoare nouă. Acest lucru îi dădu o vagă speranţă. Cu o lovitură de umăr încercă să o deschidă, aşteptându-se să o dea jos din prima. Asaltul se dovedi mai dificil. Fu nevoit chiar să şi coboare după ranga de fier. După zece minute de încercări, reuşi să intre în spaţiul protejat.

O altă cameră goală. Doar două cutii acoperite cu saci de plastic ocupau un colţ. Înaintă în camera întunecată. Ridică unul dintre sacii de plastic cu prudenţă, aşteptându-se să vadă cum ţâşnesc de acolo şobolani sau dihori. Descoperi nişte biblioraftturi moderne, învelite în coperte albastre de plastic. Răsfoi unul şi simţi cum îi sare inima din piept. Erau notele personale ale lui François Kubiela despre fugile psihice.

Nici nu ar fi putut da peste o comoară mai preţioasă.

Ridică sacul de pe a doua cutie. Plicuri, fotografii, hârtii administrative... Toată viaţa lui Kubiela în cifre, atestări,

fotografii şi formulare... Cel care depozitase toate aceste documente avusese grijă să le protejeze de umiditate — interiorul cutiilor era dublat cu încă un sac.

Cine pusese aceste arhive aici? Chiar el. În cursul cercetărilor, simţise pericolul şi îşi instalase cartierul general în casa părinţilor săi, adunând în camera asta dovezi ale rezultatelor anchetei sale şi ale propriului său trecut.

Deschise fereastra şi împinse obloanele. O rafală de ploaie intră înainte de a putea să închidă geamul. Se întoarse spre încăpere. Un şemineu ocupa peretele din dreapta. Tapetul de pe pereţi avea urmele mobilelor de odinioară. Un pat. Un dulap. O comodă. Dreptunghiuri unde fuseseră probabil postere. Kubiela ghici că era vorba de camera lui. Cea pe care o ocupase când era copil şi apoi adolescent. Se întoarse spre cutiile de carton. Studierea tuturor acelor documente îi va lua ore.

Îşi frecă mâinile ca în faţa unui foc straşnic şi se aşeză în genunchi în faţa sarcinii sale. Un zâmbet îi înflori pe buze.

Exista o logică amară a destinului său.

Ancheta lui începuse cu nişte cutii de carton goale — cele de la Bordeaux.

Se încheia cu nişte cutii de carton pline — cele de la Pantin.

***

Expresia feţei lui Solinas merita efortul. Comandantul ştia că Anaïs ieşea în acea dimineaţă de la Fleury, dar nu se aşteptase ca ea să dea buzna direct la el în birou. Presupusese fără îndoială că Anaïs va profita de eliberarea sa pentru a relua singură ancheta.

— Calmează-te, Solinas. Nu sunt decât eu.

Omul îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Sunt destul de surprins.

— Avem o înţelegere, nu?

Mătură aerul cu un gest vag.

— Înţelegerile din ziua de azi...

Ea luă un scaun şi se aşeză în faţa biroului. Atmosfera era tot impecabilă, deşi cam rece. Îşi puse coatele pe masă şi atacă.

— Sunt sub control judiciar. Luni apar în faţa judecătorului şi poate mă bagă din nou la zdup. Dacă nu o face, voi fi expediată la Bordeaux mulţumită bunăvoinţei tatălui meu. Ceea ce înseamnă că am la dispoziţie doar ziua de azi şi weekendul pentru a progresa cu ancheta.

Solinas zâmbi. Începuse să înţeleagă.

— Cum s-ar zice, eşti cu morcovul în fund.

— Şi trebuie să mă străduiesc, dacă nu vreau să mi-l vâre de tot.

Zâmbetul se lărgi.

— Cum stai? continuă ea.

Solinas afişă o expresie nehotărâtă. Îşi reluase manevra cu verigheta.

— Nicicum, doar că suntem siguri că e vorba despre cadavrul lui Medina Malaoui. Am prelevat mostre de ADN din apartament.

— O veţi deshuma?

— Ca să obţinem ce? Nu are niciun rost. Iar în ceea ce o priveşte pe Medina în viaţă, nu am putut găsi nicio pistă.

— Aţi dat de ultimele ei contacte?

— Nici nu ştim exact data dispariţiei sale. De altfel, nu am găsit la ea nicio agendă sau laptop. Sau le-a luat Janusz sau alţii înaintea lui.

— Lista apelurilor?

— E pe drum. Dar ceva îmi spune că folosea alt mobil pentru a-şi contacta clienţii.

— Conturile din bancă?

— Nici aici mare lucru. Curvăsăreala se face la negru.

— Din uşă în uşă?
— În zona ei asta nu a dat niciun rezultat. Nimeni nu o vedea. Trăia noaptea.
— Era şi studentă.
— Cred că mai des i-au văzut clienţii fundul, decât profesorii buclele blonde.
Vulgaritatea chelului o irita, dar la sticleţi e ca în viaţă: nu îţi alegi rudele.
— Vreun peşte, vreo reţea?
— Căutăm.
— I-aţi contactat pe cei de la Brigada antiproxenetism şi pe cei de la Oficiul central pentru combaterea traficului de carne vie?
Cele două organisme răspundeau de rufele murdare ale republicii — succesoarele celebrei Brigăzi de moravuri.
— Nu, răspunse Solinas ferm. Nu vreau niciun ajutor.
— Nu ştie nimeni că a fost identificat cadavrul?
— Nu.
Anaïs zâmbi. În ciuda poziţiei sale sau, mai degrabă, din cauza acesteia, sticletele era mai singur ca un urs reintegrat într-un parc naţional. Deoarece voia să rezolve cazul solo, nu putea să ceară nimic, nimănui. Mai mult ca niciodată avea nevoie de ea.
— Sol' (era prima oară când îi spunea aşa şi i se şi potrivea) vreau un birou, un calculator conectat, o maşină de serviciu şi doi oameni gata să acţioneze. Mai vreau şi să suni la comisariatul de pe Invalides şi să te dai tumba să devii controlorul meu judiciar.
— Şi mai ce?
— Cu mine la cârmă, continuă ea ca şi cum nu l-ar fi auzit, vei obţine rezultate în mai puţin de 24 de ore.
Solinas păstră tăcerea. Nu înceta să îşi joace verigheta pe deget. Gestul aducea cu un fel de masturbare.
Ea insistă:

— Sunt singura ta şansă de a obţine ceea ce vrei. Oamenii tăi nu sunt pregătiţi să facă o anchetă criminalistică. Nu poţi apela la nimeni, iar luni Parchetul va nominaliza un judecător care va sesiza Criminalistica.

În continuare, niciun răspuns.

— Ştiai asta de la început. Şi de aceea ai venit să mă cauţi în celula mea de la Fleury.

Sticletele rămăsese încremenit. Calviţia de care suferea te lăsa să vezi cum îşi încreţea fruntea, reflectând. Puteai să-i citeşti gândurile.

— Da sau nu?

Faţa lui Solinas se destinse. Izbucni în râs.

— Ce e de râs? se răsti Anaïs.

— Mă gândesc la babacul tău.

— Ce e cu babacul meu?

— Nu cred că ai fost o fetiţă uşor de crescut.

— A fost un tată imposibil. Îmi dai sau nu ce am cerut?

— Du-te şi ia o cafea. Trebuie să mă organizez.

Anaïs ieşi fără să scoată o vorbă. Culoarele mochetate, aerul condiţionat, luminile palide, toate nu erau departe de atmosfera de la arest, versiunea high-tech. Era tot o închisoare. Nu tu culoare, nici contact cu exteriorul, nici libertate.

În faţa automatului de cafea se căută de monede. Îi tremurau mâinile, dar era o febrilitate pozitivă. Luase deja o decizie. Va scinda ancheta în două. Pentru tipii de la birou, pista Medina. Pentru ea, o pistă de care nu ştia nimeni: cea a dagherotipurilor. Şi nicio vorbă lui Solinas. Voia să fie cu un pas în faţa bandei ăsteia de macho.

Cafeaua curse în paharul de carton. Prima înghiţitură o fripse. A doua merse mai bine, dar fără urmă de aromă. Îi chiorăiau maţele. Nu mâncase de... oare de când?

Când se întoarse în birou, Solinas nu mai era singur. Două armuri de gheaţă cu alură de delincvenţi îi erau alături.

— Ţi-i prezint pe Fiton, goticul şi Cernois, clasicul. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei. Te vor ajuta până luni.

Anaïs îi măsură din priviri. Unul, mare şi uscat, nebărbierit, purta nişte blugi jegoşi, bascheţi închişi la culoare şi o haină neagră. Pe dedesubt, tricoul afişa mutra de hienă a lui Iggy Pop. Cu părul în coadă de raţă, avea ochii daţi cu rimel şi părea complet drogat. Celălalt, tot atât de înalt, dar dublu ca greutate, arbora un costum de marcă şifonat, o cravată pătată şi o barbă de trei zile, care contrasta cu părul tuns periuţă. Ambii purtau la centură arma din dotare, la vedere.

Îi plăcu imediat. Îi aminteau de echipa ei de la Bordeaux. Tot imediat ghici că erau făcuţi pentru o anchetă criminalistică la fel cum era ea făcută pentru tricotat. Campioni la „cavalcade", nu la munca de furnică specifică oricărei investigaţii criminalistice.

— Bîroul meu?

— Cel de alături. Te ţin sub ochi. Nicio mişcare fără ca eu să fiu la curent.

Anaïs se gândi la dagherotipuri şi căută o modalitate de a se eschiva. Nu o găsi.

— Dacă vrei aşa, concluzionă Solinas. Cred că e bine să te grăbeşti să vrei aşa.

***

Două ore de lectură pentru a obţine confirmarea în linii mari a ipotezelor sale cele mai recente. Jurnalul de bord al lui François Kubiela, ţinut în cinci carnete, format mic cu pătrăţele, pe care psihiatrul le înnegrise cu pixul, un scris înghesuit, înclinat şi ordonat. Lucrase clasic: fără calculator, fără stick, fără internet. Doar caiete de şcoală ascunse în dosul unei locuinţe pe cale să se prăbuşească.

Începuse jurnalul pe 4 septembrie 2008, când primise în secţia sa de la Centrul spitalicesc Sainte-Anne un bărbat

în vârstă de patruzeci de ani, amnezic. Kubiela decisese să consemneze fiecare etapă a evoluţiei sale. Foarte repede, pacientul, care refuzase să i se facă cea mai mică scanare sau radiografie, îşi regăsise amintirile. Se numea David Gilbert. Era inginer. Locuia la periferie în sudul capitalei.

Kubiela verificase: nimic nu era adevărat.

În acelaşi timp, ancheta poliţiei, dusă ca urmare a dispariţiei lui Christian Miossens, se oprise la Sainte-Anne: David Gilbert era Miossens. Încet şi cu regret, pacientul îşi reintegrase identitatea. După o lună de îngrijiri, îi fusese dat înapoi surorii sale, Nathalie Forestier. Kubiela confirmase diagnosticul său: o fugă psihică. Un sindrom aproape necunoscut în Franţa.

Psihiatrul se aruncase asupra documentaţiei anglo-saxone despre acest subiect. Îşi interogase şi confraţii. Auzise vorbindu-se de un alt caz, Patrick Serena, îngrijit la centrul Châtaigniers din regiunea Lorient. Omul fusese descoperit în septembrie 2008 rătăcind pe o şosea naţională aproape de Saint-Nazaire, pretinzând că se numeşte Alexandre. În realitate, era un agent comercial la o editură electronică, celibatar, locuind în Puteaux, de la numărul 92, dispărut în aprilie 2008, în plină campanie de vânzări. Cum ajunsese în Bretagne? Ce îi provocase fuga? Unde fusese între aprilie şi septembrie 2008? Omul semnase o cerere de internare de bunăvoie şi rămăsese la Châtaigniers.

Kubiela observase similitudinile dintre cele două cazuri, mai ales datele apropiate ale fugilor. Se deplasase până la Lorient. Îl consultase pe Serena. Îl convinsese să vină la Sainte-Anne, tot cu spitalizare de bunăvoie. Pacientul se arătase motivat să răspundă la întrebările psihiatrului, dar refuzase şi el, ca şi Miossens, să se lase examinat imagistic.

Practicianul sondase memoria celor doi oameni. Medicamente, hipnoză, conversaţie... Încet-încet, descoperise şi alte similitudini între amintirile eliptice ale celor doi. Mai întâi

folosirea repetată a unui pseudonim. Christian Miossens se numea uneori „Gentil-Michel", iar Serena, „Alex-244". Psihiatrul nu reuşea să-şi explice aceste pseudonime. Pacienţii evocau, într-o manieră confuză, locuri care se asemănau. Un bar de pescari ale cărui separeuri erau delimitate cu plase. Un subsol argintiu ale cărui canapele aveau forme de protozoare.

Kubiela luase la rând barurile din Paris şi dăduse peste Pitcairn, în arondismentul patru, apoi Vega, barul futurist din arondismentul nouă. Sasha.com, un club de întâlniri-fulger, îşi organiza aici seratele. Kubiela îşi amintise de pseudonime şi trăsese concluzia că şi Miossens şi Serena, amândoi celibatari, se înscriseseră pe site pentru a-şi găsi sufletul pereche.

Decembrie 2008. Anchetatorul era la al treilea caiet de note când un coleg de la Sainte-Anne îi vorbise de un alt caz de fugă psihică, pomenit la un seminar de psihiatrie la Blois. Kubiela îl găsise pe pacient la centrul de la Ferté, la periferia oraşului Tours. Asemănările cu celelalte două cazuri erau frapante.

Încă o dată un amnezic care credea că îşi regăsise memoria. Încă o dată un om care refuzase orice investigaţie medicală şi care fusese regăsit de originea lui adevărată. Se numea Marc Kazarakian. De origine armeană, avusese multe meserii înainte de a cădea într-o depresie care îl dusese la inactivitate. Locuind la Sartrouville, dispăruse în iulie 2008 ca să reapară în Indre-et-Loire fără nici cea mai mică amintire.

Kubiela îl luase şi pe el în grijă. Omul folosea, de asemenea, un pseudonim: Andromak. Cunoştea şi Pitcairn, şi Vega. Nu mai era loc de niciun dubiu. Cei trei bărbaţi singuri, vulnerabili, fragili, în căutarea unei relaţii sentimentale durabile, folosiseră serviciile Sasha.com.

În loc să interogheze şefii site-ului sau să prevină poliţia, Kubiela decisese să se înscrie în club. Primele săptămâni nu dăduseră niciun rezultat. Psihiatrul se îndoia până şi de

bănuielile sale — răpiri, manipulări mentale, teste clinice — când o întâlnise pe Feliz, alias Anne-Marie Straub.

Ancheta lui luă brusc o altă turnură. Kubiela era un anchetator neexperimentat, dar un mare seducător. Feliz, bruneta răpitoare, rece şi enigmatică, îi cedă. Îi făcu confidenţe. Era escortă de lux. Fusese plătită să repereze printre candidaţii de la Sasha.com bărbaţi singuri, fără familie sau apropiaţi, cu un psihic fragil. Nu ştia mai mult: nu ştia nici identitatea comanditarilor, nici ce intenţii aveau.

Stupefiat, detectivul amator îşi dădu seama de sistem: profesioniste infiltrate într-o reţea de întâlniri. Însărcinate cu găsirea de victime vulnerabile. Când un profil corespunzător era identificat, era răpit şi tratat psihic. De cine? Cum? În ce scop?

Asta se întreba François Kubiela la începutul celui de-al cincilea şi ultimului caiet. Cum să-şi continue ancheta? Depăşit de situaţie, se hotărâse să anunţe poliţia — cu atât mai mult cu cât aflase de la Nathalie Forestier, sora lui Miossens, că acesta fusese găsit mort, desfigurat, după ce dispăruse din nou. Reuşise să o convingă pe Feliz să depună mărturie...

Notele psihiatrului se opreau aici. Kubiela ghici restul. Tipii de la ACSP reacţionaseră. La sfârşitul lui ianuarie 2009, o eliminaseră pe Feliz prin spânzurare, apoi îl răpiseră pe psihiatru cu scopul de a-i aplica tratamentul Matrioşka. François Kubiela nu înţelegea acest punct al poveştii. De ce nu l-au omorât şi pe el? De ce au riscat să integreze în program un specialist care nu avea profilul psihologic al cobailor? Dar poate că se înşela... Trăia singur, nu îşi întemeiase niciodată un cămin. Cât despre echilibrul său psihic, nu avea niciun element pentru a-l evalua. Poate că, până la urmă, corespundea perfect castingului.

François Kubiela, 38 de ani, devenise unul dintre cobaii reţelei Mêtis. Avusese prima fugă psihică în martie 2009 şi se trezise pe cheiul Ourcq, obsedat că se numeşte Arnaud

Chaplain. Urmarea o cunoştea, mai mult sau mai puţin. Avusese loc o serie de fugi, deşi ucigaşii de la Mêtis voiau să-l elimine, iar crimele mitologice se înmulţeau. La fiecare identitate, Kubiela se interoga pe el însuşi şi relua ancheta, urmărind aceleaşi piste, dezvăluind puţin câte puţin maşina Matrioşka şi apropiindu-se de ucigaşul din Olimp... Oare până unde mersese? Descoperise identitatea asasinului? Eternele întrebări. Şi niciun răspuns în acele caiete.

Trecu la a doua cutie — cea despre familia Kubiela. Documentele nu îi dădură decât două amănunte importante. Unul — mama lui, Francyzska, nu îl crescuse. Fusese internată într-un ospiciu în 1973, la doi ani după naşterea lui. Nu mai părăsise niciodată azilul. Aparţinea unui club trist de bolnavi cronici. Potrivit documentelor, încă trăia la Centrul spitalicesc Philippe-Pinel din Amiens. La această ştire, Kubiela nu încercă nicio emoţie. Odată cu memoria, îi şterseseră şi sensibilitatea.

Trecu la date tehnice. Dosarele medicale ale Francyzskăi pomeneau în acelaşi timp de „schizofrenie acută", „bipolaritate recurentă" şi „tulburări de angoasă". Diagnosticele erau diferite şi chiar contradictorii. Parcurse în diagonală bilanţurile, reţetele, internările la cererea unei rude. De fiecare dată, tatăl său, Andrzej, era cel care semna cererea. Până în 2000. După această dată, el, François Kubiela, era cel care semna documentele.

Acest lucru era explicat printr-o a doua informaţie majoră pe care o conţinea dosarul: tatăl lui murise în martie 1999, la 62 de ani. Certificatul de deces făcea referire la un accident petrecut la nişte prieteni — Kubiela senior căzuse de pe un acoperiş în timp ce monta un scoc. De fapt, polonezul murise, fără îndoială, pe un şantier unde lucra la negru, dar patronii pretinseseră că erau prieteni cu victima pentru a încasa asigurarea şi pentru a evita neplăcerile cu poliţia. *Requiescat in pace, papa...*

Kubiela găsi o fotografie. Părinţii lui la sosirea în Franţa, pe esplanada de la Trocadéro. Doi hipioţi, plete şi perciuni, cu ceva de ţărani, neîndemânatici, veniţi direct din Silezia lor natală. Francyzska era o tânără blondă şi diafană. Semăna cu creaturile lui David Hamilton. Andrzej era pe alt clişeu: cel al măcelarului polonez. Plete până la umeri, barba lui Rasputin, sprâncene unite. Trupul voinic era strâns într-o haină de velur ponosită. Cei doi exilaţi se ţineau cu afecţiune pe după umeri, gata pregătiţi pentru destinul lor francez.

Celelalte documente nu spuneau mare lucru despre viaţa lor de zi cu zi, cu excepţia faptului că Andrzej Kubiela era regele cumularzilor. Venit în Franţa în calitate de refugiat politic, fusese angajat pe un şantier de construcţii. În 1969, avusese primul accident profesional care îi permisese să primească o pensie de invaliditate. Câţiva ani mai târziu, începuse să încaseze alocaţia pe numele soţiei sale handicapată mintal. Obţinuse mai multe ajutoare de la stat şi alte subvenţii — Andrzej trăia din ajutoare sociale, deşi fără îndoială continuase să lucreze pe şantiere.

Psihiatrul trecu la documentele ce îl priveau în mod direct. Şcoala primară şi gimnaziul în aşezămintele publice din Pantin. Facultatea de medicină şi internatul la Paris. Fără mici slujbe pe lângă studii. François crescuse ca fiul lui tăticu'. Andrzej hoţomanul mizase totul pe fiul lui şi François răspunsese la asta. Din şcoala primară şi până la teza de doctorat obţinuse întotdeauna cele mai bune note.

Pe fundul cutiei, o altă cutie plată ce adăpostise cândva o tartă sau un tort. Fotografii şi tăieturi din presă aranjate în ordine invers cronologică. Primele plicuri se refereau la anii 2000. Articole ştiinţifice, dări de seamă despre lucrările lui, uneori doar o fotografie. Kubiela se privi pe hârtia tipărită: mereu acelaşi aer savant şi sigur, cu păr negru şi zâmbet seducător...

În plicurile următoare erau doar fotografii. Anul 1999 oferea imaginea unui Kubiela vizibil băut, înconjurat de alţi tipi şi ei în aceeaşi stare. O petrecere oarecare organizată la terminarea internatului. 1992 aducea un Kubiela şi mai tânăr, surâzător şi solitar. Cu servieta sub braţ, era în faţa Universităţii de Medicină Pitié-Salpêtrière. Purta un tricou Lacoste, jeanşi 501, mocasini. Un tânăr student, sigur pe el, care rupsese legăturile cu originile sale muncitoreşti.

1988. 17 ani, de data asta cu tatăl lui. Omul îl depăşea cu un cap pe fiul său şi avea acum o tunsoare şi o barbă disciplinate. Cele două personaje surâdeau spre obiectiv, vizibil complice şi fericite.

Kubiela îşi şterse lacrimile şi înjură. Nu era efectul melancoliei. Plângea de furie. De disperare. Chiar şi în faţa acestor fotografii intime, nu îşi amintea nimic. Din momentul fugii sale, de acum două săptămâni, înfruntase asasini, traversase identităţi, urmărise un ucigaş, întrebându-se tot timpul dacă nu cumva era chiar el. Tot ce făcuse, făcuse agăţându-se de o speranţă: că atunci când va descoperi identitatea lui adevărată, totul îi va reveni în minte.

Se înşelase. Era un pasager veşnic. Nu exista o destinaţie finală. Ajunsese la identitatea sa primă, dar această ţintă nu era decât o etapă. În curând îşi va pierde din nou memoria. Îşi va crea o nouă personalitate, apoi va înţelege că nu e cel care pretinde că este. Va relua atunci ancheta, mereu cu aceeaşi speranţă de a-şi regăsi propriul „eu".

Doar că acel eu nu mai exista.

Îl pierduse pentru totdeauna.

Trecu la fotografiile din copilărie. François, 13 ani, în kimono de judo, zâmbind spre cameră, fără a reuşi să se debaraseze de acel aer de solitudine şi vagă disperare, deja prezent în celelalte fotografii. Acum această tristeţe umplea întregul chip. Detaliu: părul nu era încă brunet, ci blond. Micul Kubiela îşi schimbase culoarea părului odată cu pubertatea.

1979. François la opt ani la târg. Cămaşă cu umeri largi, pantaloni strânşi pe picior, şosete albe: uniformă tipică anilor 1980. Pe fundalul manejului şi al atracţiilor, băieţelul încă zâmbea cu mâinile în buzunare. Mereu acelaşi surâs discret, uşor trist, care nu voia să deranjeze.

1973. De data asta, în braţele mamei sale — fără îndoială, una dintre ultimele fotografii înainte ca femeia să fie internată. Nu se vedea faţa Francyzskăi, care ţinea capul aplecat, dar privirea fixă a copilului de doi ani domina imaginea. Pe fundalul ochilor lui se vedea deja aceeaşi tristeţe seducătoare, solară.

Kubiela ridică privirea. Ploaia se oprise. Prin ferestre zărea cum terenul viran se scurge. Şiroaie de apă de pe cauciucuri, coteţele, gunoaiele, toate scânteiau. Undeva invizibil, soarele îşi trimitea razele. Această imagine ar fi trebuit să-i ridice moralul, dar îl adâncise şi mai mult în melancolie. De ce oare acest aer de câine bătut în aceste fotografii? De unde venea frica? Umbra nebuniei mamei sale?

Mai rămăsese un plic de mari dimensiuni, închis cu ştampila unui spital. Pesemne explicaţia. Îl deschise şi nu reuşi să scoată imediat documentele lipite din cauza umezelii.

Filme medicale.

Trase mai tare. Ecografii. Ale pântecului mamei sale, făcute în mai 1971 — putea să vadă data în colţul primului set. Era chiar la începutul acestei proceduri în obstetrică.

Reuşi în sfârşit să scoată filmele.

Fu uluit de ceea ce văzu.

În lichidul amniotic nu era unu, ci doi fetuşi. Două embrioane faţă în faţă, cu pumnii strânşi. Doi gemeni în poziţie fetală, observându-se în apele prenatale.

Gemenii ce urmau să se nască din Francyzska şi Andrzej Kubiela.

O teroare fierbinte curgea în el ca un robinet deschis. Se uită la celelalte ecografii. Trei luni. Patru luni, apoi cinci...

De-a lungul imaginilor apăru o anomalie. Fetuşii nu evoluau la fel. Unul dintre ei era mai impozant decât celălalt.

Kubiela se identifică imediat cu cel mic, ce părea că se retrage cu frică din faţa fratelui său mai puternic.

Un adevăr izbucni în mintea lui. Dominantul era fratele lui ascuns. Un copil ce fusese îndepărtat din familia Kubiela dintr-un motiv încă necunoscut. Ideea crescu, se amplifică, se dilată în mintea lui, până la a astupa orice altceva.

Teorie.

El fusese geamănul dominat în pântecul mamei sale.

Dar el fusese ales de părinţii lui ca să joace rolul de copil unic.

Celălalt fusese respins, uitat, renegat.

Şi revenea acum din străfunduri să se răzbune.

Făcând să i se atribuie responsabilitatea crimelor pe care le comitea.

***

Muzeul de Fotografie Contemporană din Marne-la-Vallée era adăpostit într-o clădire solidă de cărămidă din secolul al XIX-lea, fără îndoială un fost atelier de manufactură. Unul dintre acele locuri unde muncitorii transpirau apă şi sânge şi care astăzi erau reciclate în ateliere unde oamenii făceau „artă". Muzee de artă contemporană, săli de concerte, spaţii de expresie corporală...

Anaïs detesta genul ăsta de spaţii, dar clădirea avea ţinută. Pe faţadă, frontoane, ornamente, ancadramente mai deschise la culoare, toate îi dădeau clădirii o nobleţe artizanală. Decoraţiile din faianţă îi confereau chiar un aer de staţiune maritimă, precum acelea pe care le vezi pe Bosfor la Istanbul.

Nu întâmpinase nicio problemă în a scăpa de compania zbirilor lui Solinas. La ora 15, după ce le dăduse sarcini cu privire la ancheta asupra Medinei Malaoui, pretinse că

pleacă după o cafea şi luă ascensorul. Pur şi simplu. Avea insigna, avea cheile de la o maşină. Era suficient să apese pe telecomandă ca să identifice maşina. Adrenalina compensa epuizarea sa.

Nu îşi făcea iluzii privind sarcina pe care le-o dăduse cerberilor. Nicio problemă. În micul ei cap încăpăţânat mizase totul pe pista dagherotipurilor.

În interior, o singură cameră de peste 300 de metri pătraţi cu podea de lemn şi stâlpi lăcuiţi în care se simţea mirosul plăcut de talaş, clei şi vopsea proaspătă. Era exact expoziţia care o interesa: cea a unui artist fotograf, Marc Simonis, care era preşedintele Fundaţiei de dagherotipie. Vernisajul urma să aibă loc a doua zi. Spera să dea de artist în plină acţiune de aranjare a lucrărilor.

Când observă un tip solid care ocăra muncitorii indiferenţi aşezaţi în genunchi în talaş sau cocoţaţi pe scări, ştiu că el era prada. Merse spre el cu paşi lenţi cu scopul de a-l lăsa să îşi termine tirada. Cu coada ochiului, reperă cadrele deja fixate. Se opri ca să se uite mai bine. Dagherotipurile aveau o particularitate pe care nu putuse să o remarce din albumele cu reproduceri: erau oglinzi. Suprafeţe lustruite, argintate sau aurite, reflectând lumina. Această particularitate pesemne că îi plăcea ucigaşului. Admirându-şi opera — propria crimă — se contempla şi pe sine.

Regăsi, de asemenea, caracteristicile ilustraţiilor, dar amplificate de lumina naturală. Umbre şi lumini se amestecau într-un clarobscur filtrat. Imaginea era rectangulară, dar partea luminată era mai degrabă ovală, ca şi cum ar fi fost mâncată de o brumă cenuşie. Regăsea farmecul imaginilor din filmele mute, neclare, tremurate. Centrul strălucitor, de o precizie ascuţită, aproape că te deranja la ochi. Avea violenţa unei tăieturi.

Simonis făcea portrete contemporane. Muzicieni, acrobaţi, dar şi comercianţi, secretare, agenţi imobiliari — în

costumele lor moderne, prinşi într-o lumină ce părea că vine din secolul al XIX-lea. Efectul era contradictoriu: brusc, aveai impresia că erai proiectat într-un viitor nedefinit unde timpul prezent era deja o epocă trecută, veche de mai mult de un secol.

— Dumneavoastră ce căutaţi aici?

Solidul fotograf se proptise în faţa ei cu un aer furios. Anaïs îşi dădu seama că nu avea la ea legitimaţia de poliţist. O clipă îl analiză pe tip. Avea peste 1,90 înălţime şi, cu siguranţă, mult peste 110 kilograme. Un uriaş care iubea viaţa şi care, la cincizeci de ani, aducea mai degrabă cu un munte de slănină decât cu o piatră funerară. Avea un pulover negru cu guler pe gât şi nişte blugi enormi care semănau mai degrabă cu un sac de cartofi. Ghici de ce avea pulover pe gât: ca să-şi ascundă guşa.

Simonis îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu vreţi să răspundeţi?

In extremis, Anaïs găsi forţa să zâmbească:

— Scuzaţi-mă. Mă numesc Anaïs Chatelet. Sunt ofiţer de poliţie.

Efectul anunţului era garantat. Omul înţepeni, apoi înghiţi în sec. Putea să îi vadă bărbia dublă cum se umflă pentru a se aplatiza apoi ca un boa monstruos care înghiţea o gazelă.

— Staţi liniştit, spuse ea. Caut doar câteva informaţii despre tehnica dagherotipurilor.

Simonis se destinse. Umerii i se lăsară din nou. Guşa se relaxă. Ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul ciocanelor şi al polizoarelor, se lansă într-un discurs tehnic pe care ea nu îl asculta. Îi acordă în sine circa cinci minute pentru elucubraţii, după care urma să intre direct în subiect.

În timp ce el vorbea, Anaïs ezita. Putea fi asasinul? Avea forţa, dar sigur nu şi rapiditatea. Şi-l putea imagina tăind

capul unui taur sau emasculând un cerşetor dar... Cele cinci minute se terminaseră.

— Scuze, i-o tăie ea. După dumneavoastră, cam câţi dagherotipişti există în Franţa?

— Nu suntem decât câteva zeci.

— Câţi, mai exact?

— Patruzeci.

— Şi în Île-de-France?

— Cred că vreo douăzeci.

— Pot să văd lista?

Obezul se apleacă spre ea. O depăşea cu mai mult de douăzeci de centimetri.

— La ce vă trebuie?

— Aţi văzut destule filme ca să ştiţi că poliţiştii pun întrebări şi nu răspund la ele.

Bărbatul îşi agită mâna grasă.

— Scuzaţi-mă, dar... aveţi vreun mandat, sau aşa ceva?

— Mandatele sunt la poştă. Dacă vorbiţi de cerere rogatorie semnată de un judecător, nu am la mine. Aş putea reveni cu ea, dar aş pierde un timp preţios şi vă jur că vă voi face să plătiţi fiecare minut pierdut.

Omul înghiţi din nou în sec. Şarpele boa digeră din nou. Făcu un semn vag spre fundul sălii.

— Trebuie să mă duc înapoi în birou ca să o printez.

— Să mergem.

Simonis privi în jur: muncitorii lucrau fără să-i acorde vreo atenţie. Polizoarele şlefuiau, burghiele găureau. Un miros de metal încins se ridica în aer. Părea că nu vrea să abandoneze şantierul, dar se îndreptă spre un birou de sticlă de la capătul încăperii. Anaïs îl urma îndeaproape.

— Vă previn: nu toţi dagherotipiştii sunt înscrişi la mine în fundaţie.

— Mă îndoiesc, dar avem alte mijloace de a-i repera. Vom contacta furnizorii de produse pe care le utilizaţi.

— Noi?

Ea îi făcu discret cu ochiul.

— Nu vă place să vă jucați de-a detectivii.

Boa se agită din nou. Anaïs luă asta ca pe o aprobare.

O oră mai târziu cei doi asociați întocmiseră o listă exhaustivă a dagherotipiștilor din regiunea pariziană și din toată Franța. Verificând încrucișat răspunsurile furnizorilor și membrii fundației, găsiseră douăzeci și opt de artiști în Île-de-France și peste douăzeci în restul Hexagonului. Anaïs estimase că ar putea să-i viziteze pe cei de pe Île-de-France până a doua zi seara. Cât despre restul, va mai vedea.

— Îi cunoașteți pe toți?

— Practic, da, îi răspunse fotograful din vârful buzelor.

— Printre ei vă pare vreunul suspect?

— Suspect de ce?

— De crimă.

Bărbatul ridică din sprâncene și își agită fălcile.

— Nu. Nici vorbă.

— Printre tipii ăștia e vreunul care face fotografii violente?

— Nu.

— Fotografii nebunești, fotografii mitologice?

— Nu. Întrebările dumneavoastră sunt absurde: vorbiți de dagherotipuri?

— Exact.

— La această tehnică, subiectul trebuie să stea perfect imobil mai multe secunde. Imposibil de fixat o scenă în mișcare.

— Mă gândeam la naturi moarte. La cadavre.

Simonis își frecă fruntea. Anaïs făcu un pas în față, obligându-l să se retragă spre peretele de sticlă.

— Vreunul din membrii voștri a avut probleme cu justiția?

— Sigur că nu! Sau nu știu eu.

— Vreodată remarci bizare?

— Nu.

— Tulburări psihice?

Uriaşul o fixă pe Anaïs cu ochi grei, fără să-i răspundă. Parcă era prizonier în biroul său, precum o balenă în acvariu.

Ea trecu la un capitol crucial:

— Din câte am înţeles, chimia joacă un rol important în tehnica dumneavoastră.

— Bineînţeles. Mai întâi etapa vaporilor de iod, apoi cea a vaporilor de mercur. După care...

— Între aceste etape s-ar putea integra sânge? Sânge uman?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Sângele conţine, printre altele, oxid de fier. Un astfel de compus ar putea fi strecurat într-una dintre reacţiile chimice? De exemplu, la ultima etapă: când se trece clorura de aur peste imagine?

Marc Simonis părea consternat. Înţelesese că Anaïs ştia mai mult decât voia să spună.

— Poate... Nu ştiu.

— Printre numele astea, reluă Anaïs, agitând lista, ţi-a vorbit vreunul despre astfel de cercetări?

— Sigur că nu.

— Sunt chimişti mai dotaţi decât alţii? Dagherotipiştii care ar putea să se lanseze în direcţii... organice?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta.

— Mulţumesc, domnule Simonis.

Se întoarse pe călcâie. Omul o prinse de braţ:

— Bănuiţi că unul dintre noi a comis o crimă?

Ea ezită, după care brusc abandonă tonul ei autoritar:

— Sincer, habar n-am. Este o pistă bazată doar pe presupuneri...

Privi în jur: borcane cu mercur, cutii de iod şi brom pe etajere.

— Mai uşoare decât oricare din vaporii dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, consulta un plan al periferiei în parcarea muzeului. Încerca, pe baza listei de nume şi adrese, să-şi facă un itinerar.

Îi sună telefonul. Solinas. Cântări telefonul în palmă şi se întrebă dacă putea fi localizat sau nu. Ar fi trebuit să-l arunce la ieşirea de la Fleury.

La al cincilea apel răspunse închizând ochii ca şi cum s-ar fi aşteptat la o împuşcătură.

— Eşti chiar cea mai mare ticăloasă pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

— Am fost obligată. Trebuia să avansez pe altă pistă.

— Pe care?

— Nu pot să vorbesc.

— O să-ţi pară rău.

— Ameninţările nu mă mai pot atinge.

— Dar două cadavre abia răcite?

— Cine?

— Neidentificaţi încă. Tipi la costum negru, de firmă. Unul ucis de două gloanţe de calibru 45. Celălalt cu un ciob de sticlă înfipt în cap. Au fost găsiţi într-o locuinţă pe rue Roquette la numărul 188. Locatarul se numeşte Arnaud Chaplain. Îţi spune ceva?

— Nu, minţi ea.

Simţi cum capul i se goleşte de sânge.

— Le-am găsit maşina la două intersecţii de acolo, pe rue Bréguet. Un Q7 negru. Numărul de înmatriculare 360 643 AP 33. Tot nu îţi spune nimic?

Anaïs păstră tăcerea, încercând să-şi conecteze din nou neuronii. Janusz scăpase deci încă o dată. Singurele veşti bune la care se putea aştepta din partea lui erau cadavrele.

— După primele constatări, locatarul apartamentului corespunde semnalmentelor lui Janusz.

— Cum de eşti la curent? întrebă ea, răsucind cheia în contact.

— O indiscreţie de culoar. Nu există nimic mai spongios ca pereţii de la Prăvălie.

— Cine se ocupă?

— Cei de la Criminalistică. Dar mă duc la procuror. Afacerea asta este legată de schimbul de focuri de pe rue de Montalembert. Aşa că îmi revine.

— Unde sunt corpurile?

— Tu ce crezi? La medico-legal.

Nu ştia unde e, dar se va descurca.

— Ne vedem acolo?

— Nu ştiu ce mi-ai făcut, rânji el. Mi-o tragi adânc şi încă mai vreau. Poate că pornim o relaţie SM?

— În jumătate de oră?

— Sunt pe drum. Te aştept acolo.

***

Cei doi fetuşi plutesc în lichidul amniotic ca doi mici astronauţi. Între sânge şi apă, aer şi spirit. Sunt uşori, întrepătrunşi unul cu celălalt. Primul este mai puternic. De aceea el pluteşte deasupra. Cel de-al doilea este înghesuit pe fundul uterului. Un înfrânt. Deasupra lor, o reţea de vase de sânge desenează arabescuri, ramificaţii precum cele ale rădăcinilor aeriene, ale plantelor cultivate în condiţii de imponderabilitate pe staţiile spaţiale.

— Avem o problemă.

Un cabinet medical. Medicul priveşte bărbatul şi femeia însărcinată aşezaţi de cealaltă parte a biroului. O tânără blondă şi un bărbos impozant. Camera are culorile toamnei. Roşu, ocru, auriu. Doar lemn furniruit şi tapet purpuriu.

— Ce problemă?

Femeia, cu mâinile încrucişate deasupra pântecului proeminent, a pus întrebarea pe un ton agresiv care îi disimulează fără succes frica. Este tipul slav. Pomeţii ridicaţi. Ochi de pisică. Păr atât de fin încât are irizaţii în lumina soarelui. Pe piept, între sânii plini, de femeie gravidă, o cruciuliţă scânteiază.

Bărbatul este versiunea masculină a tipului slav. Bluză de măcelar, umeri largi, barbă deasă. Maxilarul, ca osia unui car.

Medicul părea stingherit. O figură de piază rea. Tânăr, dar deja aproape chel. Fruntea liberă prelungea o figură osoasă ca şi cum ar fi dezvoltat o idee obsedantă. Buzele subţiri scoteau cuvinte seci, fără substanţă şi fără înflorituri.

— Vă asigur că se întâmplă destul de des, zâmbi el.

— Ce problemă?

— După cum ştiţi, aveţi o sarcină monocorială.

Bărbatul şi femeia se privesc.

— Nu vorbim prea bine franţuzeşte, şopteşte femeia cu un accent puternic, în care se simte un fel de ranchiună rece.

— Scuze, nimeni nu vorbeşte tipul ăsta de franceză. Vreau să spun că gemenii dumneavoastră sunt monozigoţi. Au ieşit din acelaşi ou fecundat. Vi s-a explicat deja de mai multe ori. Evoluează în aceeaşi pungă şi au aceeaşi placentă. Adică se hrănesc din aceeaşi sursă.

— Şi?

— În mod normal, fiecare fetus se leagă de placentă cu propria reţea de vase sangvine. Uneori vascularizaţiile se întrepătrund şi cei doi copii împart aceeaşi reţea. Este ceea ce noi numim o anastomoză. În acest caz, există un risc de dezechilibru. Alimentarea unuia îl poate defavoriza pe celălalt.

— Şi asta se întâmplă în pântecul meu?

Specialistul încuviinţă din cap.

— Este o problemă care apare la 5 până la 15% din cazuri. Vă voi arăta.

Se ridică şi ia o serie de ecografii de pe un birou din spatele lui. Le pune pe biroul său astfel încât cei doi să le poată vedea.

— Embrionul acesta este mai dezvoltat decât celălalt. Se hrăneşte în detrimentul fratelui său. Dar situaţia poate să evolueze...

Mama nu îşi ia ochii de pe ecografii:

— O face înadins.

Cuvintele îi ies printre dinţi.

— Vrea să îl ucidă pe fratele lui.

Medicul dă din mână şi zâmbeşte din nou.

— Nu, nu, nu. Vă asigur. Copilul dumneavoastră nu are nicio vină. Pur şi simplu jocul reţelei de vase sangvine îl favorizează. Se vede bine aici cum vascularizarea...

Tatăl îl întrerupe:

— Există vreun tratament?

— Din păcate, nu. Nu avem decât o soluţie: să aşteptăm. Vascularizarea poate să evolueze natural şi să...

— O face înadins, repetă mama cu o voce joasă, cu mâna pe cruciuliţă. Vrea să îşi ucidă fratele. Este malefic!

Acum, părinţii sunt în maşină. Tatăl conduce, strângând volanul de parcă ar vrea să-l smulgă. Femeia, cu pupilele dilatate, ca o pisică în noapte, fixează şoseaua.

Din nou în biroul obstetricianului.

— Îmi pare rău. Situaţia devine critică.

Nu mai are forţa să zâmbească. Femeia, desprinsă de realitate, îşi ţine mâinile pe pântec. Pielea feţei sale e fină ca mătasea. I se pot vedea venele albastre la tâmple.

Pe birou, noi seturi de ecografii. Cei doi copii, în poziţie fetală. Unul din ei ocupă două treimi din uter. Parcă îşi bate joc de fratele lui. *Îl domină.*

— Continuă să se alimenteze mai bine. Ca să fiu mai precis, primeşte aproape în totalitate debitul sangvin placentar. În ritmul acesta, celălalt nu va supravieţui mai mult de câteva săptămâni şi...

— Ce se poate face?

Medicul se ridică, se uită o clipă pe fereastră la peisajul de afară. Camera pare mai mult ca oricând roşie şi aurie.

— Puteţi alege. Lăsaţi natura să îşi urmeze cursul sau...

Ezită, după care se întoarce spre cuplu. Nu îi mai vorbeşte decât femeii.

— Privilegiaţi-l pe celălalt, cel care nu ajunge să se hrănească. Pentru a-l salva, nu există decât o soluţie. Adică...
— E în regulă. Am înţeles.
Mai târziu, în timpul nopţii, durerea o trezeşte pe mamă. Cu greutate, bâjbâie până la baie. Se ghemuieşte cu un geamăt. Tatăl, la rândul lui, se trezeşte. Se grăbeşte spre sala de baie şi aprinde lumina. Îşi găseşte soţia pe jos. Pântecele umflat îi iese din cămaşa de noapte. Suprafaţa pielii se bombează de la loviturile din interior. Unul dintre fetuşi dă din picioare. E furios. Vrea să iasă. Vrea să fie singur...
— Trebuie să îl omorâm! urlă mama cu faţa udă de lacrimi. Este... este spiritul Răului! *To jest duch zl ego*!
Kubiela se trezi brusc. Era pe jos, în poziţie fetală. Prima senzaţie. Gustul sărat al lacrimilor. A doua: umezeala de pe podea. Şi în cele din urmă, obscuritatea.
Cât putea fi ceasul? Abia patru după-amiaza. Noaptea deja se lăsase. Ploaia bătea în geam. Gândaci pe podea. Cum putuse să doarmă aşa? Poate refuzul de a face faţă realităţii, cea pe care o ghicea la capătul bilanţurilor medicale şi al rezultatelor analizelor.
Merse şontâc spre fereastră. Nu se vedea nimic, decât şiroaiele de ploaie. Niciun stâlp electric, nicio lumină. Era extrem de confuz. Niciun mod de a-şi aduna gândurile şi a se concentra. În acelaşi timp, avea senzaţia că este mai lucid ca niciodată. În coşmarul lui, rescrisese povestea gemenilor Kubiela. Era un vis, dar ştia că aşa se petrecuseră lucrurile. La picioarele lui, rapoartele medicale, bilanţurile, cifrele pe care le găsise cu ecografiile... Ştia, în adâncul lui, că mama lui se hotărâse. Ştia că se născuse dintr-o crimă. Fetusul dominat, salvat in extremis de voinţa părinţilor lui...
Ce putea să mai facă acum? Nicio idee. Prizonier în casa natală. Prizonier al tenebrelor. Ridică privirea spre tavan. Un bec gol atârna. Apăsă pe comutator şi nu obţinu niciun rezultat. Fără să se descurajeze, coborî şi căută transformatorul.

Apăsă pe butonul roşu şi obţinu un ţăcănit sec care îi păru de bun augur.

Când urcă la el în cameră, becul era aprins.

Căzu în genunchi şi adună toate foile.

Un minut mai târziu, era din nou cufundat în amănuntele originii sale.

***

— Unde e comandantul Solinas?

Ora 18. Institutul medico-legal Paris. Anaïs se pierduse de câteva ori pe drum. Găsise în cele din urmă cheiul Bercy, cu girofarul şi sirena pornite.

Se găsea în faţa secretarei de la recepţie.

— Unde e Solinas?

— Sunt toţi înăuntru, dar nu aveţi dreptul...

Traversă holul în timp ce busturile de marmură o urmăreau cu privirea. Reperase deja uşile albe.

Secretara strigă în urma ei:

— NU AVEŢI VOIE!

Fără să se oprească, Anaïs agită legitimaţia. O secundă mai târziu era pe un hol puternic luminat, cu uşi închise. Totul era impecabil. Nicio brancardă abandonată. Cu atât mai puţin vreun cadavru. Doar mirosul violent al dezinfectantelor şi aerul îngheţat avertizau că nu se tratau aici corpuri vii.

O uşă.

Două uşi.

Trei uşi.

La a patra, găsi ceea ce căuta, când un om în halat alb alerga în spatele ei. Era deja înăuntru, oprită în faţa unui spectacol stupefiant.

În lumina lămpilor chirurgicale, trei bărbaţi în negru, la costum, stăteau în picioare între cadavrele acoperite cu cearşafuri. Solinas era unul dintre cei trei. Contrastul dintre

costumele lor negre şi strălucirea sălii albe era aproape de nesuportat.

Anaïs se concentră pe cuvintele lor — infirmierul de pe urmele ei rămăsese şi el retras, şocat de aceşti corbi XXL care se înghesuiau deasupra cadavrelor.

— Nu pricep ce cauţi tu aici, spuse unul dintre tipi.

— Cele două cadavre sunt direct legate de schimbul de focuri de pe rue de Montalembert.

— Nu zău? De unde ai scos-o?

Solinas nu fusese suficient de rapid. Ofiţerii de la Crime erau deja prezenţi, sesizaţi de procurorul republicii. Chelul n-avea ce căuta acolo, dar îşi disputa şi el partea lui de prăjitură.

— Procul a fost clar.

— Mă aia pe proc. Contactez judecătorul de la cazul meu.

— Nu îţi băga botul în dosarul ăsta.

— Ce dosar? Nici nu ştim despre ce e vorba. Un tip împuşcat. Este fieful meu.

Tonul se ridica odată cu fiecare replică. Tipii erau la distanţă de două degete — doi pumni — să treacă la fapte. Erau acum înconjuraţi de mai mulţi sclavi cu halate albe care nu îndrăzneau să intervină.

Tabloul îi plăcea lui Anaïs. În mirosul de eter şi în lumina rece, savura spectacolul impregnat de testosteron. Trei masculi gata să se înfrunte. Solinas îşi ridicase capul dintre umeri, decis să-l folosească drept ciomag. Primul lui interlocutor, brunet, neras, cu cercel în ureche, părea că gândeşte cu coaiele. Acolitul lui avea deja mâna pe armă.

Brusc primi în şold o brancardă lansată cu toată forţa. Alunecă şi căzu. Oamenii trecuseră la lucruri serioase. Strigăte. Insulte. Busculade. Solinas îl îmbrâncea pe tipul de la Crime, în timp ce al treilea îşi scotea pistolul, incapabil să-i separe pe cei doi adversari. Infirmierii se agitară, dar nu erau în stare să oprească încăierarea.

Anaïs se temea de un al doilea schimb de focuri, când alţi doi bărbaţi apărură în sală. Doi tipi de aceeaşi statură, tunşi periuţă, în costume gri care semănau cu nişte uniforme. Îndreptară spre poliţişti semiautomatele de 9 milimetri prevăzute cu prelungitoare.

— Gata cu distracţia, răţuştelor.

Solinas şi adversarul său se opriră. Tipul de la OCLCO îşi trecu mâna peste faţă: îi curgea sânge din nas. Celălalt se ţinea de ureche, o zgârietură roşie îi brăzda faţa. Cercelul îi fusese smuls.

— Cum adică? mârâi Solinas.

— Armata, puiule, spuse soldatul. Vă căraţi de aici şi uităm că vă băteaţi pe cadavre.

Solinas ezită. Ofiţerii de la Crime se dădură uşor în spate ca să-i vadă mai bine pe noii duşmani. Infirmierii ieşiră din perimetrul periculos. Anaïs rămase împietrită. Privea scena de la nivelul unui copil. Ceea ce şi redevenise. O fetiţă care contempla lumea adulţilor fără să înţeleagă. Nu conta ce adulţi. *Lumea tatălui ei.*

— Dosar rezervat, spuse celălalt, agitând un document oficial.

Nimeni nu se uita la foaie: toată lumea pricepuse.

— Cereţi îngrijiri şi valea. Afacerea asta nu vă mai priveşte.

Sticletele încă cu mâna la ureche repetă cu o voce surdă:

— Cine sunteţi, de fapt?

— Citiţi hârtia de la proc. A găsit fără îndoială nişte iniţiale care să ne desemneze. Dar pe iniţiale te caci în fiecare dimineaţă şi nu înseamnă nimic.

— Deci nu înseamnă nimic, chiar tu ai zis, spuse Solinas, făcând un pas înainte. Şi atunci?

Al doilea tuns se apropie de unul dintre cadavre şi dădu la o parte cearşaful. Îi luă braţul stâng, îi ridică mâneca şi îl arătă poliţailor — cadavrul purta o branulă sub piele.

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

Niciun răspuns. Luptătorii de elită purtau uneori o branulă în venă cu titlu preventiv, cu scopul de a fi puşi pe perfuzii mai repede în caz de răniri grave. Lucru ce nu-i prea ajutase pe cei doi de acolo.

— Sunt de-ai noştri, concluzionă soldatul, ridicând propria mânecă să arate acelaşi sistem şi la el. Noi îl vom găsi pe ticălosul care i-a lăsat reci. Puteţi să vă întoarceţi la voi.

— Şi procedura?

Cei doi militari izbucniră în râs. Anaïs zâmbi la rândul ei. În sinea ei era bucuroasă să-i vadă. Soldaţii. Mercenarii. Ucigaşii. Cei care îi invadaseră existenţa de două săptămâni. I se infiltraseră în anchetă. Dormiseră cu ea. Respiraseră cu ea...

Trăseseră sforile şi acum pur şi simplu le tăiau.

Afacerea Matrioşka se oprea în pragul acestei camere a morţilor.

***

— Ca de obicei, ne-o trag. E în ordinea lucrurilor. Viaţa ne ia pe la spate.

Solinas, cu vată în nas, găsise cuvântul de încheiere, fidel filosofiei sale anale. Ieşind de la institutul medico-legal, Anaïs îl forţă pe poliţai să urce la ea în maşină. Nu merse decât câteva sute de metri, traversă un pod şi se opri în faţa porţii unui parc imens pe care îl ghici a fi Jardin des Plantes.

Îi servi lui Solinas ultimele informaţii. Programul Matrioşka. Molecula. Oamenii cobai. Menajul cu armata, sub acoperirea Mêtis. Îşi încheiase tirada repetând concluzia proprie: „lovitură de final".

Solinas ridică încet capul. Părea abătut, dar nu surprins. Ca revanşă, se agăţă de un amănunt:

— Sunt mai degrabă mirat că te dai bătută aşa de uşor.

— Nu mă dau bătută. Dar gorilele lui Mêtis şi ale armatei nu ne vor duce nicăieri. Nu lupţi împotriva propriei armate şi nu acesta este obiectivul anchetei mele.

— Ce cauţi, de fapt? Am pierdut firul.

— Vreau să-l salvez pe Janusz.

Solinas izbucni într-un râs lugubru:

— Nu cu asta o să devin eu prefect.

— În spatele lui Janusz este asasinul. Or, acesta te poate face prefect.

Chelul ridică o sprânceană. O dungă pe muntele pleşuv.

— Mergem fiecare pe drumul lui. Oricât de ciudat ar putea să pară, sunt sigură că Medina Malaoui are legătură cu Matrioşka.

— Vrei să zici că trebuie să lăsăm să transpire poveştile astea despre complot?

— Doar dacă asasinul, ucigaşul mitologic,aparţine în vreun fel sau altul acestui dosar. Tipii de la Mêtis sunt convinşi că molecula lor a trezit un monstru printre cobaii lor. Adică Janusz. Sunt sigură că se înşală, însă doar pe jumătate. Ucigaşul este unul dintre cobai, asta e sigur.

— Şi care e locul Medinei în asta? Era o curvă.

Anaïs oftă. Prin această insultă, toate femeile erau mânjite.

— E legată de reţeaua de cobai. De aceea s-a întors Janusz la ea.

— În timp ce tu erai nu ştiu unde, oamenii mei au verificat accesările ei pe internet de pe server şi convorbirile telefonice prin operator.

— Şi?

— Nimic. Nu a contactat niciun client astfel. Singura chestie ciudată este că era înscrisă într-un club de întâlniri. Întâlniri-fulger.

— Ce fel de club?

— Dintre cele mai banale. Sasha.com. Un site mediu pentru oameni medii.

O astfel de reţea nu cadra cu profilul escortei pline de vervă din arondismentul opt şi cu toaletele ei.

— Cine conduce clubul?

— O tipă pe nume Sasha. În realitate, Véronique Artois. Mai multe falimente înainte de a se lansa în aranjamente de întâlniri. Acum când vorbim, Fiton şi Cernois o interoghează.

Ea schimbă vorba:

— Povesteşte-mi despre Arnaud Chaplain.

— Credeam că n-o să mă mai întrebi.

Solinas îşi vârî mâna în haină. Doar gestul şi Anaïs tresări. Omul sugera violenţă, o brutalitate animalică, deşi avea aerul unui prost cu vată în nări. Scoase un dosar îndoit în două şi îl puse pe genunchi, citind de la distanţă. Anaïs descoperi, fără să se mire, portretul prins cu o agrafă pe copertă.

— Arnaud Chaplain, comentă Solinas. Aceeaşi mutră cu un alt aer. Aşa-zis desenator publicitar şi pictor abstract.

— De ce aşa-zis?

— Am luat-o înaintea celor de la Crime. Avem dosarul pe care Chaplain l-a furnizat agenţiei imobiliare căreia îi aparţine locuinţa, în mai 2009. Totul e fals.

— De unde avea mălaiul?

— Am pus oamenii să caute. Depozite cash la bancă. Niciodată un cec, nici de depunere, nici invers. Pute de la distanţă.

Anaïs deschise dosarul şi descoperi alte fotografii. Documente administrative. Dar şi imagini înregistrate de camerele de securitate de pe rue de la Roquette. Janusz nu mai semăna cu un psihiatru neglijent, nici cu un cerşetor şi nici cu un pictor nebun. Nici măcar cu cel care o vizitase la Fleury.

Într-una dintre imagini, catarama de la curea scânteia ca o stea de şerif.

— E nevinovat, repetă ea. Trebuie să-l protejăm.

— Cerberii de adineauri îi vor lua pielea.

— Nu şi dacă îl arestăm noi mai-nainte. Moneda noastră de schimb este dosarul nostru. Odată Janusz la adăpost, îi vom ameninţa că vom da totul presei.

— Vrei să spui că nu putem face nimic împotriva tipilor ăstora.

— Nimănui nu-i place genul ăsta de ameninţări. Şi dacă reuşim să descoperim şi adevăratul criminal, atunci balanţa va înclina de partea cea bună.

— Dar nu uita că Janusz a doborât doi dintr-ai lor.

— Ca să-şi salveze pielea. Pierderi colaterale. E o logică pe care ofiţerii pot să o înţeleagă.

Solinas nu-i răspunse. Poate vedea posibilitatea îndepărtată de a opri ucigaşul şi de-a câştiga astfel încă un galon.

— Asta tot nu-mi explică unde ai şters-o după-masă.

Nu mai era timp de joacă. În câteva cuvinte, îi descrise pista dagherotipurilor. Fragmentul de oglindă cu vapori de iod de la picioarele lui Icar. Ipoteza unui ucigaş fotograf. Metoda specifică, veche de o sută cincizeci de ani şi cei 40 de artizani care mai practică această tehnică în toată Franţa.

— Adică: „Anaïs şi cei patruzeci de labagii".

— Trebuie să închei ce am început. Voi vizita cei 20 de dagherotipişti din Île-de-France. Le voi verifica alibiurile pentru perioadele când se presupune că au fost făcute crimele. Apoi, vom mai vedea.

Solinas se scărpină şi îşi îndreptă haina mai calm. Energia micuţei sale colege îl înseninase.

— Mă duci la birou?

— Regret, nu. Nu am timp. Cheamă maşina de serviciu. Sau un taxi. Dacă bag pe moară toată noaptea, voi termina lista mâine pe la prânz.

Comisarul zâmbi şi privi în jur: gardul de la Jardin des Plantes, bulevardul de l'Hôpital şi traficul lui blocat, gara Austerlitz, complet renovată, care semăna cu un decor de stucatură.

Termină prin a deschide portiera şi îi făcu semn cu ochiul:

— Ce mai, plină de politeţe. O ai în sânge.

***

Acum, Kubiela avea ideile limpezi.

La lumina becului din cameră (coborâse obloanele), analiză documentele medicale din plic. Numele. Cifrele. Datele. Putea să reconstituie ceea ce se întâmplase *în realitate* în timpul sarcinii Francyzskăi. Cu atât mai mult cu cât stăpânea perfect subiectul gemelităţii.

Gemeni monozigoţi. Doi fetuşi şi o singură placentă. Născuţi din aceeaşi celulă, cu moştenirea genetică identică. În pântecul mamei nu sunt separaţi decât printr-o membrană subţire. Sunt în contact permanent. Se ating, se împing, se privesc. Fiecare este un teren de explorare pentru celălalt. Puţin câte puţin, conexiunile cerebrale particulare se aşază la locul lor. Sunt doi, dar în acelaşi timp sunt şi „unul". Din luna a patra, cele cinci simţuri funcţionează. Apar senzaţiile şi emoţiile. Gemenii se despart. Fiecare fetus devine sursa şi *rezonanţa* celuilalt.

De obicei, principiul fondator al acestei legături este dragostea.

Pentru cei doi Kubiela, ura.

Din luna a treia, fetuşii manifestaseră un comportament diferit. Unul era abătut. Celălalt se întindea, se agita, câştiga spaţiu. În luna a patra, primul îşi ascundea faţa în palme. Cel de-al doilea lovea cu pumnii şi picioarele peretele ce îl separa de dublura sa. În luna a cincea, aceste deosebiri au fost înlocuite de problema alimentară.

Ca în coşmarul lui Kubiela, ginecologii avertizaseră părinţii. Trebuiau să aleagă. Fie să lase natura să-şi urmeze cursul, fie să elimine dominantul pentru a-l salva pe dominat.

Pântecul Francyzskăi Kubiela devenise un loc al luptei pe viaţă şi pe moarte.

Părinţii nu ezitaseră. Un prim document prezenta ipoteza unei reducţii embrionare în iulie 1971. O scrisoare manuscrisă a ginecologului care o trata pe Francyzska o arăta pe poloneză ca fiind foarte pioasă şi că îl considera pe copilul ei dominant o fiinţă diabolică dotată cu puteri paranormale. Hiperactivitatea lui nu avea decât un ţel: să îşi ucidă fratele. Era o fiinţă ostilă, rea şi vicioasă, care nu voia să împartă cuibul.

Kubiela citea printre rânduri. Sănătatea mentală a Francyzskăi se degrada tot mai mult cu fiecare zi. Perspectiva intervenţiei nu avea să regleze lucrurile, chiar dacă era vorba de eliminarea răului din ea. Ca întotdeauna, termenii medicali aruncau un văl pudic peste realitatea lucrurilor. Ceea ce se numeşte reducţie embrionară constă nici mai mult, nici mai puţin în uciderea unui fetus pentru a salva unul sau mai mulţi (ca în cazul tripleţilor, de exemplu).

După prima scrisoare în care se pomenea de această soluţie, dosarul se oprea brusc. Niciun alt bilanţ, sau ecografie, nici cel mai mic raport. Oare polonezii şterseseră orice urmă a acestui act? Kubiela avea o altă explicaţie. Reducţia nu avusese niciodată loc. Situaţia intrauterină evoluase. Alimentaţia fetuşilor se reechilibrase *în mod natural*.

Sarcina dublă fusese dusă până la capăt.

Doi copii fuseseră născuţi pe 18 noiembrie 1971.

Dar pentru Francyzska geamănul dominant rămăsese „fiul diavolului". Nu voise nici să îl crească, nici să îl ţină lângă ea. Andrzej se însărcinase cu plasarea, îndepărtarea, dispariţia lui.

Astfel trăise familia Kubiela.

Cu un secret. Un abandon. Un păcat.

Geamănul negru supravieţuise. Crescuse, se maturizase, căutase adevărul. În orfelinate, la familiile adoptive

se întrebase despre adevărata lui origine. Adult, făcuse o anchetă. Descoperise povestea lui şi decisese să reia lucrurile de acolo de unde rămăseseră în 1971, în pântecul mamei lor.

Niciodată răzbunarea nu cunoscuse o sursă mai profundă.

Kubiela încă se uita la ecografii. I se păreau roşii. Impregnate de sânge şi ură. Arzând ca un crater. Îi vedea pe fraţii duşmani Abel şi Caïn plutind în imponderabilitate, gata de duel.

Kubiela era geamănul slab, fiinţa tristă din imagini, cel care îşi ascundea ochii cu mâinile. La naştere, totul se inversase. El devenise alesul, preferatul, învingătorul. Crescuse în căldura unei familii în timp ce fratele lui putrezea într-un orfelinat oarecare sau într-o familie remunerată de stat.

Acum îşi plătea datoriile. Nu scapi de destin. Totul se întâmpla ca în mitologia greacă. Sarcina Francyzskăi era oracolul. În ea *i* se citea viitorul cu claritate.

Kubiela nu avea nicio dovadă în sprijinul acestei ipoteze, dar simţea, înlăuntru, că avea dreptate. De fapt, o ştiuse întotdeauna. Iată de ce la fiecare fugă psihică îşi spusese „Janusz", „Freire", „Narcis", „Nono"... Nume care exprimau, într-o manieră sau alta, dualitatea.

Ar fi trebuit să ghicească mai de mult. Freire se putea scrie „frère". Janus era zeul cu două feţe. Narcis se îndrăgostise de propria imagine. Cât despre Nono, cele două silabe identice reproduceau grafic cei doi fetuşi în uter...

Numele erau şi semnale. Îl invitau pe celălalt să iasă la suprafaţă, să se materializeze. Apelul fusese ascultat. Geamănul negru revenise prin crimele în serie. Fiul diavolului, renegat, respins, îndepărtat, comisese aceste crime inspirându-se din miturile imemoriale deoarece se considera adevăratul erou al istoriei universale. Întoarcerea fiului din exil. Răzbunarea eroului brutalizat. Oedip. Jason. Ulise.

Făcuse totul pentru ca François Kubiela să fie învinuit de aceste crime.

Ca să ajungă după gratii sau ucis de poliţişti.

***

Amiens, ora 11 dimineaţa.

Clinica Philippe-Pinel este o fortăreaţă de cărămidă dedicată în întregime nebuniei. O citadelă construită în secolul al XIX-lea, o epocă în care azilele erau oraşe în sine, unde alienaţii îşi cultivau legumele, creşteau vite, fondau familii între ei. O epocă în care demenţa, neputând fi tratată, reprezenta doar o anomalie ce trebuia izolată, îndepărtată, ascunsă.

Domeniul Philippe-Pinel acoperă peste treizeci de hectare de teren.

După ce trecu de prima poartă, Kubiela o luă pe o alee mărginită de arbori, în direcţia celei de a doua incinte, care se prezenta ca o cetate fortificată, roşie şi brună.

Adormise pe la miezul nopţii printre hârţoage şi ecografii. Nici nu mai avusese forţa să stingă lumina. Visase din nou fetuşii înfruntându-se într-o pădure de vase sangvine. Când se trezise scăldat în sudoare, era încă noapte. Doar lumina electrică îl învelea ca un unt rânced şi moale. În ciuda durerilor şi a gândurilor otrăvite, avu o revelaţie: ancheta nu avea cum să avanseze fără o întoarcere la sursă — la mama lui. Luase trenul din Gara de Nord până la Amiens, apoi un taxi până la sanatoriul situat la Dury, în periferia prefecturii Picardie.

A doua incintă. Psihiatrul era obişnuit cu ospiciile, dar fu impresionat de grosimea pereţilor. Blocurile de piatră păreau atât de groase că ai fi putut să faci un tunel prin ele. Construit după un plan dreptunghiular în jurul unei capele, locul avea edificii de diferite mărimi, aducând cu un adevărat

oraş: gară, primărie, buticuri... Kubiela ignoră recepţia şi încercă să se orienteze după panouri. Degeaba. Blocurile aveau doar numere, fără cea mai mică precizare asupra specializărilor sau asupra originii geografice a ocupanţilor.

Merse la nimereală. Nici ţipenie de om pe alei sau în galeriile deschise. În mai mult de un secol, clădirile suferiseră amenajări, dar spiritul rămăsese acelaşi. Faţade fără înflorituri, frontispicii gravate cu litere latine, arcade peste zonele de umbră. Ca şi la Sainte-Anne: soliditate.

Soarele apăruse printre nori. Un soare de iarnă, palid. Căldura aceea slabă răspundea propriei sale stări. Mergea şi dârdâia în acelaşi timp. Nu îi venea să creadă ce perspectivă avea: să-şi întâlnească propria mamă. Ideea îl îngrozea. În acelaşi timp se simţea blindat. Memoria lui era tot atât de zăvorâtă ca zidurile de cărămidă care îl înconjurau.

Dădu în sfârşit de două infirmiere. Le spuse că venise să-şi viziteze mama internată aici de ani de zile. Îl priviră: cu hainele îngheţate, barbă de două zile, Kubiela arăta mai degrabă ca un pacient. Ca să nu mai vorbim de cealaltă întrebare: cum putea să nu ştie fiul unde era internată propria mamă, care era aici de o groază de vreme? Femeile nu recunoscură numele: erau acolo peste cinci sute de pacienţi. Îi explicară că pavilionul 7, al bolnavilor cronici era spre vest, trei corpuri de clădire mai încolo.

Kubiela se puse în mişcare, simţindu-le privirea ţintuită în spatele lui. Se temea totuşi să nu fie recunoscut. Fără îndoială, în timpul existenţei sale oficiale venea aici în mod regulat să-şi vadă mama şi personalul pavilionului era la curent cu moartea lui. Sau poate că vreun infirmier îl văzuse la televizor?

Pavilionul 7. Recunoscu clădirea cu gratii la ferestre şi uşile cu încuietori duble specifice spaţiilor rezervate pacienţilor periculoşi. Sună şi văzu venind o femeie cu aer de culturistă agasată. Nicio lumină în privirea ei: nu îl recunoştea.

Dădu numele mamei sale. Francyzska Kubiela era încă în acel pavilion. Infirmiera era nouă.

Prin grilaj Kubiela se justifică, inventând misiuni medicale în străinătate şi alte pretexte ale absenţei sale, sperând ca supraveghetoarea să nu-i ceară actele de identitate. Pentru a o impresiona, lansă câţiva termeni psihiatrici care îşi atinseră scopul. Infirmiera descuie uşa.

— Vă însoţesc, spuse pe un ton care nu admitea replică.

Merseră de-a lungul aleilor mărginite de peluze şi de arbori seculari. Crengile goale semănau cu nişte cabluri electrice încurcate. Se întâlniră cu mai mulţi pacienţi. Guri cu limbi şi buze uscate. Priviri apatice. Braţe moi. Rutina.

— E acolo, spuse infirmiera, încetinind ritmul.

Kubiela observă o siluetă ascunsă într-un halat albastru strălucitor, aşezată pe o bancă. Nu-i distingea faţa ascunsă sub părul aspru şi cărunt. Avea nişte bascheţi enormi, albi, de rapper, ale căror tălpi parcă erau puse pe arcuri.

Se îndreptă spre ciudatul personaj. Infirmiera îl urmă.

— E-n regulă. Puteţi să plecaţi.

— Nu. Trebuie să vă însoţesc. Există nişte reguli. Zâmbi ca să atenueze asprimea. E periculoasă.

— Sunt destul de mare ca să mă apăr.

— Periculoasă pentru ea însăşi. Nu se ştie niciodată cum va reacţiona.

— Atunci rămâneţi unde sunteţi. Dacă apar probleme, puteţi să interveniţi.

Infirmiera îşi încrucişă braţele precum o santinelă. Kubiela îşi urmă drumul. Se aştepta la un spectru livid, cu trăsături emaciate, numai piele şi oase. Mama lui era durdulie. Obraji, fălci, pleoape: totul părea gonflat cu grăsime. Un efect secundar al medicamentelor şi al injecţiilor. Observă şi semne de sindrom extrapiramidal, specific celor ce iau neuroleptice: membre ca ţevile de plumb, degete tremurătoare...

Francyzska fuma o ţigară, cu mâna aproape de gură, cu faţa crispată într-o expresie de furie amorfă. Pielea îi era acoperită cu pete de culoare închisă. Părul aspru îi acoperea în parte faţa porcină. Ţinea pachetul şi bricheta cu mâna liberă.

— Mamă?

Nicio reacţie. Încă un pas. Repetă chemarea. Cuvântul îi dădea senzaţia ruperii unei lame de ras. În cele din urmă Francyzska întoarse privirea spre el. Fără să mişte capul. Ca o posedată.

Kubiela se aşeză lângă ea pe bancă.

— Mamă, sunt eu: François.

Îl privi. Faţa i se mai contractă puţin, apoi femeia ridică încet capul, iar pe chip i se citea teroarea. Cu dificultate, îşi încrucişă mâinile şi le strânse peste pântec. Buzele îi fremătau. Kubiela simţi furnicături sub piele. Sperase la mărturisiri. Va avea dreptul doar la electroşocuri.

— *Co chcesz*?

— Te rog, vorbeşte franţuzeşte.

— Ce vrei?

Vocea era ostilă. Tonurile grave hârâiau ca un motor care n-a mai fost pornit de mult. Buzele mici tăiau cărnurile umflate ca nişte vârfuri de foarfece.

— Vreau să-ţi vorbesc despre fratele meu.

Ea îşi strânse şi mai tare pântecul. Kubiela îşi imagină uterul care îi purtase pe el şi pe geamănul lui negru. Un loc de ură şi răutate. Un pântec care nu mai era azi decât un gurgui torturat de medicamente.

— Ce frate? întrebă ea, aprinzând o ţigară de la mucul celeilalte.

— Cel care s-a născut odată cu mine.

— Nu ai frate. L-am omorât la timp.

Kubiela se aplecă — în ciuda vântului şi a aerului liber putea simţi mirosul femeii. Transpiraţie uscată, incontinenţă urinară, unguent.

— Ţi-am citit fişa medicală.

— Să te omoare. Voia să te omoare. Te-am salvat.

— Nu, mamă, zise cu blândeţe. Operaţia nu a mai avut loc. Reducţia embrionară nu a mai fost necesară, dar nu ştiu de ce. Nu am găsit niciun document despre acest lucru.

Niciun răspuns.

— Am fost la tine acasă, insistă el. Aleea Jean-Jaurès, la Pantin, îţi aminteşti? Am găsit ecografiile, bilanţurile, rapoartele. Dar nimic despre naştere. Nici măcar certificatele de naştere. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Niciun cuvânt, niciun gest.

— Răspunde-mi! spuse el mai tare. De ce a supravieţuit fratele meu?

Francyzska Kubiela continua să stea nemişcată, pietrificată în hanoracul ei umflat ca o roată de maşină. Din timp în timp degetele se duceau spre buze şi trăgea un fum rapid pe furiş.

— Povesteşte-mi, mamă. Te rog...

Poloneza rămânea de marmură, cu ochi ficşi, privind drept înainte. Cu puţină întârziere, Kubiela îşi dădu seama că era o situaţie anormală. Nu îi vorbea ca un psihiatru raţional, ci ca un fiu indignat. Încerca să intre în creierul ei prin efracţie, fără măcar să bată la uşă sau să se anunţe dinainte. Nu spusese un cuvânt despre absenţa lui de un an. Niciun cuvânt despre motivele pentru care scosese la iveală trecutul cu atâta brutalitate.

— Povesteşte-mi, mamă, repetă el, mai calm. Pe 18 noiembrie 1971 m-am născut într-o clinică din Pantin. Nu eram singur. Dar ai refuzat să-l creşti pe fratele meu. A crescut de unul singur, departe de noi, suferind fără îndoială din cauza acestui abandon, acestei singurătăţi... Unde este astăzi? Trebuie să-i vorbesc.

O pală de vânt şi duhoarea femeii îl izbiră drept în faţă. Frigul şi soarele se uneau pentru a amplifica acest miros abject. Francyzska se prăjea la soare.

— Fratele meu s-a întors, şopti el la câţiva centimetri de părul cărunt. Se răzbună pe mine. Se răzbună pe noi. Omoară cerşetori şi dă vina pe mine. El...

Kubiela se opri. Schizofrenica nu-l asculta. Nu-l înţelegea. Mereu aceeaşi privire fixă. Fumuri pe furiş. Nu aici va obţine răspunsurile.

Se ridică, dar se opri brusc. O mână se înfipsese în braţul lui. Coborî privirea. Francyzska lăsase bricheta. Degetele îi deveniseră cleşti de gheaţă agăţaţi de mâneca lui. Kubiela o luă de mână. Îi desfăcu degetele ca şi cum ar fi avut de-a face cu membrul pietrificat al unui mort.

Femeia râdea acum. O apucase un râs nebun, dar irezistibil, care şuiera între obrajii ei flasci.

— Ce e aşa de caraghios?

Râdea în continuare, apoi se opri brusc ca să mai tragă din ţigară fumuri scurte ca şi cum ar fi fost vorba de o mască de oxigen.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi!

— Fratele geamăn s-a născut, spuse ea, în sfârşit. În acelaşi timp cu tine. Dar era mort! L-am omorât cu trei luni mai devreme. Cu un ac lung, lung, lung... *Psia krew!*

Îşi lovi din nou abdomenul cu un gest brutal.

— Am păstrat diavolul mort în pântecul meu... Putrezea, otrăvea apa... Te otrăvea pe tine.

Kubiela se prăbuşi pe bancă.

— Ce... ce... ce tot spui?

Începu să tremure.

— Adevărul, murmură Francyzska între două fumuri.

Îşi şterse lacrimile. Lacrimi de râs.

— L-am ucis, *kotek*. Dar n-am putut să-l scoatem înainte de termen. Prea riscant pentru tine. Aşa că sufletul lui a rămas acolo. Îşi strânse pântecul. Te-a contaminat, *moj syn*..

Îşi mai aprinse o ţigară de la cea de dinainte, apoi făcu semnul crucii.

— Te-a contaminat, repetă ea. M-a contaminat şi pe mine...

Privea capătul incandescent al ţigării. Suflă în el aşa cum artificierul suflă în fitilul de la dinamită.

Îşi descheie hanoracul. Avea pe dedesubt o cămaşă de noapte murdară. Cu un gest, o ridică. Pielea îi era brăzdată de arsuri şi răni în formă de cruce.

Până să înţeleagă Kubiela, infirmiera se repezi spre ei. Prea târziu. Femeia stinsese ţigara pe pielea ei cenuşie, murmurând o rugăciune în poloneză.

***

— Fiecare dagherotip este o operă de artă unică. Nu este reproductibil, înţelegeţi? Când introduceţi placa în camera obscură, nu există o a doua şansă!

Ora 11 dimineaţa. În ajun, Anaïs nu reuşise să se întâlnească decât cu patru dagherotipişti. Artizani simpatici, sută la sută inocenţi. Graţie unui GPS care nimerea una din cinci, pierduse ore întregi la periferia pariziană şi eşuase în cele din urmă într-un hotel Ibis de pe lângă Porte Champerret, pe la ora două noaptea.

Acum se afla la Jean-Michel Broca, la Plessis-Robinson. Al treilea de dimineaţă. Un artist dedicat care pretindea că reinventează limbajul fotografic: „Cel adevărat! Cel al contrastelor vibrante, al negrului şi albului scânteietoare, detalii ce-ţi taie răsuflarea!" Nu aflase nimic de la el. Doar convingerea că nu el era ucigaşul — tocmai se întorsese dintr-o călătorie de patru luni în Noua Caledonie.

Ca o concluzie, Anaïs strecură întrebarea care ucidea:

— După părerea dumneavoastră, s-ar putea introduce sânge uman în procesul chimic al dagherotipului?

— Sânge... sânge uman?

Explică din nou ideea ei. Hemoglobina. Oxidul de fier. Lanţul de revelare a imaginii. Boca era şocat, dar ea simţi

că aprecia ideea. Dejecţiile organice erau foarte la modă în arta contemporană. Cadavre de animale decupate în lamele la Damien Hirst. Crucifixuri scufundate în urină la Andres Serrano. De ce nu imagini incrustate cu sânge?

— Trebuie să studiez întrebarea... bolborosi el. Să fac probe...

Anaïs merse mai departe şi sfârşi prin a-l găsi pe la orele prânzului pe Yves Peyrot într-o locuinţă discretă din Neuilly-Plaisance, dincolo de Marne. Era al optulea de pe lista ei. Dacă mai excludea alţi doi fotografi absenţi din Franţa de mai multe luni, nu-i mai rămâneau decât opt de vizitat în afară de acesta.

După artistul vizionar, descoperi artizanul conştiincios. Peyrot îi arătă fiecare obiect necesar procedeului, precizând că le fabricase chiar el. Anaïs îşi privi ceasul. Peyrot nu era ucigaşul. 70 de ani şi 60 de kilograme, cu tot cu ambalaj...

— Încerc să ating perfecţiunea maeştrilor de la 1850, spuse el, scoţând o colecţie de plăci. Doar ei puteau să exprime o scară de tonuri atât de largă plecând de la luminile cele mai puternice până la detaliile cele mai dense ale umbrelor...

Anaïs îl felicită şi o luă spre ieşire.

Ora 13.

Din nou spre Paris. Următoarea victimă: un fotograf pe care îl ratase cu o seară în urmă. Remy Barille, în arondismentul unsprezece. Un istoric. O înnebuni cu date, nume, anecdote. Era trecut de ora 15. Puse de formă întrebarea cu sângele uman şi nu obţinu ca răspuns decât o pereche de sprâncene ofuscate care se ridicau. Era cu siguranţă timpul să o şteargă.

O luă spre ieşire. Istoricul îşi agita braţele:

— Dar nu am terminat! Trebuie să vă explic tehnica antidagherotipului, a heliocromului şi a dioramei!

Anaïs cobora în trombă casa scărilor.

***

Îl identificase pe obstetricianul care o asistase pe Francyzska.

Mort.

Căutase moaşa prezentă la intervenţie.

Dispărută fără urmă.

Încercase, la primăria din Pantin, să consulte arhivele de stare civilă.

Închis — era sâmbătă.

Se întorsese acasă şi studiase fiecare document până ce hârtiile aproape se sfărâmară în mâna lui. Remarcase un amănunt: pe ultimele rapoarte, în partea dreaptă sus erau trecute numele persoanelor care primiseră o copie. Printre ele un psihiatru, vechi extern al spitalelor din Paris: Jean-Pierre Toinin, directorul dispensarului Esquirol. Kubiela ghici. Din luna a cincea, Francyzska începuse să o ia razna. Apelaseră la întăriri. Un specialist.

Kubiela se apucase să-l caute pe Jean-Pierre Toinin şi îl localizase: omul încă locuia la Pantin, rue Benjamin-Delessert. Adresa era doar la câteva străzi de propriul lui refugiu. Văzu în această coincidenţă un semn. Psihiatrul poate îşi va aminti ceva.

Plecă pe jos, pe lângă pereţi, cu gulerul ridicat, cu mâinile îndesate în buzunare. O caricatură de detectiv. Îşi repetă cu voce scăzută versiunea lui despre poveste. Mama lui delira. Fratele lui geamăn supravieţuise bine mersi în 1971. Îl declaraseră ca X. Îl renegaseră. Îl îndepărtaseră. Era convins că trebuia să dea de urma fratelui său geamăn. Va merge în întâmpinarea lui la fel cum acesta îl găsise şi îl înconjurase cu cadavre.

La capătul unui labirint de străduţe şi case sinistre, descoperi în sfârşit o poartă metalică. Se ridică pe vârful picioarelor. Un bărbat bătrân stătea aplecat printre straturi. Părea

absorbit de loviturile de sapă. Oare îşi mai amintea ceva? Era pesemne ultimul om de pe pământ care să-şi amintească ce se întâmplase în ziua naşterii sale.

Se lăsă în jos şi sună la sonerie. Trecu un minut. Se ridică din nou pe vârfuri şi îl văzu pe bătrân continuându-şi treaba. Sună din nou, insistent. În sfârşit, grădinarul se îndreptă, privi spre poartă, apoi îşi scoase căştile — lucra pe muzică. Pe deasupra gardului, Kubiela îi făcu semn. Omul puse sapa jos şi se ridică. Mare, bine făcut, uşor aplecat. Avea o salopetă murdară de pământ, sub un hanorac larg, cizme de cauciuc, mănuşi matlasate şi o pălărie veche de panama pe cap. Veni şi deschise poarta.

— Scuzaţi-mă, spuse zâmbind, nu v-am auzit.

Era trecut de 70 de ani, dar avea privirea vie şi o figură superbă, à la Paul Newman. Nenumărate riduri, ca şi cum fiecare an şi-ar fi pus amprenta pe această figură. Smocuri de păr argintiu ieşeau de sub pălărie, dându-i un aer strălucitor în după-amiaza ternă. Kubiela simţea miros de pământ reavăn şi de insecticid.

— Sunteţi Jean-Pierre Toinin?

— Chiar eu.

— Mă numesc François Kubiela.

Bătrânul îşi scoase mănuşa şi îi strânse mâna.

— Scuzaţi-mă. Ne cunoaştem?

— Aţi îngrijit-o pe mama mea, Francyzska Kubiela în 1971. Era însărcinată cu gemeni, dintre care doar unu putea supravieţui.

Toinin îşi trecu două degete pe sub pălărie ca să se scarpine în cap.

— Kubiela, sigur... Nu chiar ieri, nu?

— Am 39 de ani. Aş putea... Mă rog, am putea sta de vorbă?

— Sigur, răspunse bătrânul dându-se înapoi. Intraţi, vă rog.

Kubiela îşi urmă gazda şi descoperi o grădină într-o dezordine calculată. Arbori se aplecau peste tufişuri proaspăt

tunse. Adâncituri în pământ adăposteau arbuşti parcă pregătiţi pentru hibernare. Totul părea neglijat şi lăsat în voia sorţii, dar în acelaşi timp era foarte atent studiat. Un fel de dandism vegetal.

— Februarie, zise arătând cu braţele spre decor, este luna în care trebuie tunse plantele. Atenţie: cele care înfloresc vara. Nu trebuie atinse cele de primăvară!

Se îndreptă spre o groapă mai mare lângă care se ridica o movilă de pământ. Se aşeză pe ea şi puse mâna pe o taşcă de pânză. Un termos şi două pahare de plastic îi apărură între degete. Mirosul de pământ reavăn şi de iarbă tăiată le umplea nările.

— Cafea?

Kubiela încuviinţă şi căută un loc unde să se aşeze. Doi gropari pregătindu-se să facă o pauză în faţa unui mormânt.

— Aţi avut noroc să mă găsiţi aici, spuse Toinin, umplând cu atenţie ceşcuţele. Nu vin decât în weekend.

— Nu locuiţi la Pantin?

Îi întinse o cafea lui Kubiela. Avea unghiile negre, mâinile bronzate.

— Nu, dragule, surâse el. În ciuda aparenţelor, încă îmi practic meseria.

— Într-un dispensar?

— Nu. Conduc o mică secţie într-o clinică psihiatrică aproape de La Rochelle. Ridică din umeri. Mi s-a dat cu ce să mă ocup la bătrâneţe! De incurabili, ca şi mine!

Kubiela apropie ceaşca de buze, privind în continuare chipul lui Toinin. Avea impresia că are în faţă o imagine din satelit. Reliefuri, fluvii, urme de eroziune: totul era acolo, scris în piele, povestind geneza unei vieţi, mişcările ei tectonice, erupţiile vulcanice, glaciaţiunile sale.

— Ce pot face pentru tine?

Trecerea la tutuială îl surprinse, dar după o clipă, îi plăcu. Oricum, acest om îl văzuse născându-se sau aproape.

— Caut amănunte despre originea mea. Despre circumstanțele exacte ale naşterii mele.

— E normal. Părinții tăi nu ți-au povestit?

Optă pentru o scurtătură:

— Tata a murit, cât despre mama...

Toinin ridică încet capulşi vorbi:

— După naşterea ta, am urmărit dosarul ei. Pe atunci conduceam un dispensar aici, la Pantin. Ceea ce azi numim un centru de primire pentru terapie. Mama ta suferea de tulburări foarte grave. O ştii la fel ca mine. Cu acordul tatălui tău, după naştere, am semnat o cerere de internare nevoluntară. Ştii ce este, nu?

— Sunt psihiatru.

Omul zâmbi şi ridică ceşcuța în semn de „să trăim". Fața lui exprima un anume cinism, aproape o cruzime dezamăgită, dar culoarea irisurilor, foarte deschisă, îi dădea un aer de seninătate limpede. Un mic lac printre crestele unui munte auster.

— Mama ta încă trăieşte?

— Da. Dar sănătatea sa mentală nu s-a ameliorat. Este obsedată de faptul că reducția embrionară a avut loc. Că fratele meu geamăn a fost eliminat din uterul ei în timpul sarcinii.

Bătrânul ridică dintr-o sprânceană.

— Şi nu eşti de acord?

— Nu.

— De ce?

— Am dovezi că fratele meu geamăn este în viață.

— Ce dovezi?

— Nu pot să vă dau amănunte.

Toinin îşi împunse pălăria cu arătătorul, ca un cowboy, şi scoase un oftat prelung.

— Îmi pare rău, tinere, dar te înşeli. Am fost prezent la reducția embrionară.

— Vreți să spuneți că..

— Nu-mi mai amintesc data exactă. Mama ta era cam în luna a şasea. Un singur fetus putea să supravieţuiască. Trebuia făcută o alegere. Mama ta a făcut-o într-o stare de spirit, să spunem... mai degrabă confuză. Dar tatăl tău a confirmat-o.

Kubiela închise ochii. Degetele i se înfipseră în paharul de plastic. Cafeaua îi curse pe mână. Nu simţi arsura. Avea un picior în aer, deasupra abisului.

— Vă înşelaţi.

— Am fost *acolo*, repetă Toinin, lovind pământul cu călcâiul. Am asistat la operaţie. Era sarcina mea să o însoţesc pe mama ta în această încercare. Deşi, după părerea mea, ar fi preferat prezenţa unui preot.

Kubiela lăsă să-i cadă paharul şi îşi prinse capul în mâini. Aluneca în prăpastia de care se temuse. Trei crime pentru un singur vinovat. *El însuşi.*

Ridică privirea şi făcu o ultimă tentativă:

— Nu am găsit nici cea mai mică urmă a acestei intervenţii printre actele părinţilor mei. Niciun raport, nicio reţetă, nimic. Nu există niciun document care să dovedească faptul că reducţia a avut loc.

— Au distrus tot, fără îndoială. Nu sunt genul de lucruri pe care să le păstrezi ca amintiri.

— Nu e nicio urmă despre naştere, continuă el pe un ton încăpăţânat. Despre internare. Niciun act de naştere!

Bătrânul se ridică şi se aşeză în genunchi în faţa lui Kubiela. Ca şi cum ai consola un copil.

— Trebuie să ştii un lucru... şopti, punându-i mâinile pe umeri. Mama ta nu te-a născut doar pe tine, ci şi pe fratele tău geamăn mort. În momentul reducţiei, era imposibil de provocat o naştere. Ai fi murit şi tu. Aşa că a aşteptat. A dat naştere la doi copii deodată. Unul viu, unul mort...

Kubiela îşi reţinu un geamăt. Nu exista un geamăn diabolic. Nici o dublă răzbunare. Nu era decât el. Gemenii

supravieţuiseră într-un singur sine. Era vânat, posedat de celălalt. Era în acelaşi timp dominantul şi dominatul.

Se ridică în picioare cu dificultate. I se părea că pământul îi fuge de sub picioare. Îl salută pe bătrân şi o luă spre poartă. Merse mult timp în ceaţă. Când se trezi din transă era pe o stradă necunoscută. Îşi vedea umbra detaşându-se pe pereţi, pe faţadele de cărămidă, pe trotuar. Îşi aduse aminte de visul alb al lui Patrick Bonfils. Cel pe care îl avusese şi el. Visul personajului care îşi pierduse umbra... Trăia acum contrariul. Destinul omului care îşi regăsise umbra. Faţeta lui rea. Dublura lui negativă. Mama lui avusese dreptate. În lichidul amniotic, geamănul negru îl impregnase, îl stigmatizase, îl contaminase...

Toată viaţa ţinuse această ameninţare la distanţă. Toată viaţa reuşise să controleze răul din el. Astfel se explica aerul lui trist din fotografii. Micul François poate că era speriat de alţii. Dar era sigur speriat de el însuşi. Astfel se explicau alegerile lui. Psihiatria. Teza de doctorat despre gemeni. Temele de cercetare: personalităţile multiple, schizofrenia.

Prin forţa de a studia nebunia altora, reuşise să-şi stăvilească propria demenţă. Ironia acestei istorii era că această pasiune îl adusese la sursa răului. Urmărise cazul lui Christian Miossens, al lui Patrick Serena şi al lui Marc Karazakian. Făcuse propria cercetare. Se infiltrase în reţeaua Matrioşka. Apoi devenise un cobai printre ceilalţi. Un călător fără bagaje.

Dar nu numai.

Molecula lui Mêtis trezise geamănul negru. Eliberarea produsului ruinase eforturile lui de stăpânire a acestei forţe negative. Dublul malefic îşi reluase drepturile asupra sufletului lui Kubiela.

El era ucigaşul din Olimp. Într-un fel sau altul, fratele lui fantomă ducea o viaţă reală în sânul propriei existenţe.

Dar cum putuse Kubiela să devină un altul fără să-şi amintească vreodată? Era oare un fel de Doctor Jekyll şi Mister Hyde?

Ridică încet capul şi îşi dădu seama că plângea sub o poartă, aşezat pe jos cu genunchii la piept. Printre lacrimi se strecura un râs.

Tocmai îşi dădea seama de evidenţa situaţiei sale.

Dacă voia să-l elimine pe ucigaşul mitologic, trebuia să se ucidă pe sine.

***

— Sasha a dat cărţile pe faţă.

Ea ezită o clipă.

— Sasha?

— Patroana site-ului de întâlniri.

— OK. Şi ce avem?

— Nu mare lucru. Fata nici nu mai ştie unde se află. Ne-a vorbit de dispariţii misterioase din sânul clubului ei.

— Femei?

— Femei. Bărbaţi. Nu contează. Nu înţelege nimic şi refuză să privească problemele în faţă. Afacerea ei este practic pe butuci. Barca e găurită, dar ea rămâne pe punte.

Ora 18.

Era la al doisprezecelea nume. În ritmul ăsta, poate va termina lista până la miezul nopţii. Rula pe un bulevard periferic când o sunase Solinas. Se îndrepta spre porţile de nord ale capitalei.

— Ce a zis despre Medina?

— Fata a frecventat clubul la începutul anului 2009. A dispărut cam în luna august. Nu ştie nimic mai mult.

— Nu a remarcat că Medina nu era genul casei?

— Doar nu tragi un foc ca să declanşezi o avalanşă.

— Ştie ce căuta Medina?

— Nu. Mi-a spus de alta, care se înscrisese în aceleaşi condiţii. Anne-Marie Straub, alias Feliz. Şi ea o escortă, după părerea ei.

— Nu are nicio idee despre ce căutau acolo?

— Nimic. Un lucru e sigur. Reţeaua Sashei se adresa oamenilor modeşti. Nu prezenta niciun interes pentru profesioniste de acest calibru.

— Feliz: putem să o interogăm?

— Nu. S-a sinucis în ianuarie 2009.

Două escorte moarte în câteva luni, înscrise în acelaşi site de întâlniri. Coincidenţa devenea conexiune.

— Se ştie de ce?

— Nu se ştie nimic. S-a spânzurat. Dar după Sasha, nu avea aerul unei depresive.

— A avut loc o anchetă?

— Sigur. Aşa a şi aflat Sasha. O să căutăm dosarul.

— Sasha. I-ai vorbit de Janusz?

— I-am arătat fotografia.

— L-a recunoscut?

— Da. Dar sub alt nume. Chiar două, în realitate. S-a înscris prima dată în ianuarie 2009 sub numele de François Kubiela. Apoi a dispărut. S-a reînscris în mai. De data asta sub numele de Arnaud Chaplain. Cel din locuinţă.

— Nu i s-a părut ciudat Sashei?

— A pus-o pe seama discreţiei. De altfel nu este prea clară asupra raporturilor cu el. Am impresia că au fost mai apropiaţi decât ne spune ea.

Anaïs încercă o undă de gelozie pe care o alungă imediat. De ce să se înscrie de două ori în acelaşi club? Ancheta lui Janusz îl împingea de fiecare dată spre acest site. Nicio îndoială: exista o legătură între Sasha.com şi Matrioşka.

— Ce aţi aflat despre François Kubiela?

— De asta ne ocupăm. Pentru moment ştim că a fost un psihiatru renumit.

— A fost?

— Mort într-un accident de maşină pe 29 ianuarie 2009, pe autostrada A31.

Rotiţele creierului ei se învârteau cu o mie la oră.

— Vrei să spui că Janusz i-a preluat identitatea?

— Nu. Janusz chiar a murit atunci. Am fotografia lui Kubiela în faţă: este rătăcitul nostru. Nu ştiu prin ce miracol a revenit la viaţă.

Înscenarea accidentului nu semăna cu metodele lui Janusz. Trecerea de la Kubiela la Chaplain era o impostură conştientă şi premeditată?

Lăsă ideea asta în colţul minţii sale şi continuă:

— I-aţi verificat trecutul?

— De ce?

— Poate că François Kubiela a lucrat pentru Mêtis. Sau pentru tipii din jurul experimentului Matrioşka.

— Asta facem acum, ţi-am zis. Cireaşa de pe tort este că a reapărut la club acum câteva zile.

Anaïs aşteptase această veste din clipă în clipă. Janusz îşi continua cercetarea. Sau mai degrabă, o relua de fiecare dată de la zero. Matrioşka. Medina. Sasha. Totul se lega.

— Ce nume a utilizat de data asta?

— Nono. Adică Arnaud Chaplain.

— Căuta pe cineva în mod deosebit? Pe Medina?

— Nu. Era de data asta pe urmele uneia numită Leïla. Tot în genul celorlalte.

— O profesionistă?

— Sasha nu era sigură. Tipa e trăsnet. De origine maghrebiană. Ţinând cont de context, nu putem elimina ipoteza că ameţitul tău le-a lăsat reci pe celelalte două. Poate că nu este el ucigaşul mitologic, ci doar un banal ucigaş de puicuţe. Sau amândouă.

Anaïs îşi reprimă o senzaţie de greaţă. De ce le vâna Janusz pe fetele astea? Observă în ultima clipă ieşirea de pe

bulevardul periferic pe care o căuta. Coti cu o mişcare bruscă a volanului, care provocă o serie de claxoane furioase.

Îi trebuiră câteva secunde să reia conversaţia:

— Şi Sasha?

— O ţinem la răcoare. Suntem pe urma celorlalte dispariţii de care ne-a vorbit.

— Bărbaţii?

— Da. Ne-a dat numele. Vom verifica. Reţeaua asta ascunde ceva. Dar după mine o face inconştient. Oricât de absurd ar părea, ceva acolo este legat de programul Matrioşka, iar Sasha nu este deloc la curent.

Erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Dar tu? Cu fotografii? reluă Solinas.

Coborî privirea pe lista ei de nume şi planul periferiei deschis pe genunchi.

— Fac progrese. Dar ar fi mers mai bine dacă GPS-ul tău ar fi funcţionat.

— A fost recomandat de Primăria Parisului. Tipii sunt curaţi?

— Până acum, da. Mai am şase. Voi termina până diseară.

— Succes. Ne vedem la brigadă.

Închise şi se întrebă pentru a mia oară de azi-dimineaţă dacă nu îşi pierdea timpul. Dădu la o parte îndoielile, spunându-şi că ucigaşii în serie au fost *întotdeauna* arestaţi deoarece au comis o eroare. În ciuda a tot ce se povesteşte, nu exista alt mijloc de a-i opri. Asasinul din Olimp spărsese o placă argintată fotografiindu-l pe Icar. Adunase resturile, dar un fragment îi scăpase — şi acest fragment îi va aduce căderea.

Se concentră asupra drumului. Se întuneca, dar circulaţia era fluidă. Urma panourile indicatoare de pe marginea drumului. Două viraje şi ajunse fără dificultate pe strada pe care o căuta. O dată nu înseamnă întotdeauna. Faţă de rezultatele lui Solinas, pista ei părea acum nulă şi neinteresantă. Lovitura erau aceste escorte dispărute...

Un loc în fața porții casei. Anaïs ieşi din maşină, promițându-şi să accelereze lucrurile. Sună la uşă suflând în pumni să se încălzească. Aburii pe care îi scotea se vedeau în lumina stâlpului electric. Poarta metalică se deschise. Când îl văzu pe bătrânul cu pălăria de panama ponosită, ştiu că nici nu mai trebuia să pună întrebările. Imposibil ca acest septuagenar să fie ucigaşul.

Avu un imbold să se urce la loc în maşină, dar omulețul îi surâse cu căldură:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnişoară?

Două întrebări, îşi spuse, *şi gata.*

— Sunteți Jean-Pierre Toinin?

***

O maşină de înşurubat fără fir DS 14DL.

12 scânduri de fag de 160 mm şi 2 m lungime.

200 de şuruburi TF Philips 4,2 x 38.

O cameră video digitală.

Un trepied pentru cameră 143 cm/3500 g.

6 stick-uri de memorie de 32 giga.

O lampă proiector.

Un covor de gimnastică.

O pilotă de puf de gâscă...

Ochelari de somn.

Kubiela puse materialul pe podeaua camerei. Cumpărase totul în zona comercială Bercy 2, aproape de ascunzătoarea lui. Armele pentru contraatac. Se gândise bine. Dacă celălalt exista în interiorul lui, nu putea să acționeze decât într-un anumit moment: în timpul somnului.

Când geamănul alb adormea, geamănul negru se trezea.

Începu treaba țintuind uşa în şuruburi şi scânduri. Maşina de găurit trecea prin carnea lemnului gemând,

suflând, şuierând. Praful îi intra în ochi. Planul era simplu. Să adoarmă într-o cameră perfect închisă, sub privirea unei camere de filmat în funcţiune. Fiara va fi prizonieră. Nu se va întâmpla nimic periculos. La trezire, Kubiela va vedea pe ecran faţa celuilalt. Geamănul vicios care sălăşluia în el încă din timpul vieţii intrauterine. Abcesul care îl rodea precum un cancer.

Trecu la ferestre. Şuruburi. Scânduri. Rumeguş. Camera se transforma în celulă de izolare. Cutia Pandorei nu mai putea fi deschisă... Nu avea nicio îndoială în ceea ce privea vinovăţia lui. Faptele aveau acum claritatea probelor directe. Amprentele digitale pe groapa Minotaurului. Prezenţa sa la scena uciderii lui Icar şi a lui Uranus. Cât se chinuise să respingă evidenţa... Evitase indiciile, distorsionase semnele, pentru a-şi nega culpabilitatea. Acum, arunca masca. Era ucigaşul. Asasinul din Olimp.

A doua fereastră. Niciodată nu se simţise atât de puternic. Celălalt profita de somnul lui pentru a acţiona şi a ucide. Avea să-l prindă în propria capcană. La gândul ăsta avu o amintire. În mitologia greacă, Thanatos, zeul Violenţei, al Distrugerii şi al Morţii, avea un frate geamăn: Hypnos, zeul Somnului. O nouă referinţă antică ce i se potrivea perfect.

Opri şurubelniţa şi-şi contemplă munca la lumina becului. Camera nu mai avea ieşire. Era zidit înăuntru. Complet prizonier. *Cu celălalt.* Sub lumina becului, camera, plină de rumeguş şi de ipsos, era orbitor de albă. Ştia că şi faţa lui era la fel. Culoarea cocainei. Fiecare pas pe care îl făcea lăsa o urmă pe podeaua ninsă.

Lăsă jos uneltele şi trecu la materialul video. Cuplă camera la curent, instală trepiedul, aşteptând ca motorul să se încarce. Aprinse proiectorul şi îl orientă în jos, între ferestre, ca la teatru. Puse în centrul cercului luminos salteaua şi scoase pilota din punga de plastic.

Când patul fu gata, luă camera încărcată şi o fixă pe trepied. După manual, stick-ul putea să înregistreze aproape zece ore continuu la o calitate normală. Începu prin a filma un plan larg. În centrul obiectivului, patul.

Scoase ochelarii de somn — genul de mască de plastic ce ţi se dă în avion. Şi-o puse pe frunte şi se prăbuşi pe pilotă. Coborî masca pe ochi şi se concentră să adoarmă. Opri telefonul. Nimeni nu ştia că se găsea aici. Nimeni nu avea cum să-l deranjeze. Nimeni nu putea să îl împiedice să facă marele salt.

Curând, va afla...

***

— *Te exorcizăm, spirit murdar, oricine ai fi, putere satanică, invazie de spirite ale infernului, adunare sau sectă diabolică, în numele şi prin virtutea lui Iisus Hristos, Domnul Nostru...*

Pe masa de operaţie, Francyzska Kubiela murmură o rugăciune, cu pântecul gol. În jurul ei doi medici şi mai multe infirmiere, toţi cu măşti verzi, părând stingheriţi. Un al treilea s-a retras mai în spate, şi el cu mască chirurgicală. Unul dintre ginecologi unge cu gel pântecul femeii, după care scoase sonda ecografică.

Se adresează celuilalt confrate:

— Ce tot spune?

Celălalt dă din umeri în semn de ignoranţă — are în mână o seringă cu un ac lung.

— O rugăciune de exorcizare, şopteşte bărbatul din spate. A învăţat-o pe de rost. În franceză.

— *Îţi ordonă Dumnezeu din Ceruri, cu care, în orgoliul tău, pretinzi că semeni..*

— Va trebui să o anesteziem complet... Eşti de acord?

Medicul cu seringa dă din cap. Primul plimbă sonda. În uter, undele ricoşează în micile corpuri la fel ca un sonar. Se observă bătăile grăbite ale celor două inimi.

Cei doi gemeni apar pe ecran. Francyzska este în luna a şaptea. Unul dintre fetuşi are 40 de centimetri, celălalt nu depăşeşte 20. Un hăţiş de vase sangvine este deasupra lor.

— *Îţi comandă, Christ, Verb etern al lui Dumnezeu, făcut carne...*

— Calmaţi-vă, Francyzska... murmură medicul. Nu veţi simţi nimic.

Poloneza, pe cap cu o bonetă de hârtie verde, nu pare să-l audă. Ginecologul ridică privirea şi se concentrează pe monitor. Fetuşii plutesc în lichidul amniotic. Dominantul se agită uşor. Dominatul se ghemuieşte pe fundul cavităţii. Cu capetele lor mari şi cu ochii transparenţi, sunt ca două sculpturi din sticlă, diferiţi doar ca talie...

— A luat antispasmodicele?

— Da, doctore, răspunde o infirmieră.

Contrast între vocile scăzute şi lumina lămpilor chirurgicale care nu permit niciun pic de umbră. Chirurgul-şef, cu ochii lipiţi de ecran, înfige uşor acul în pântece.

Francyzska ridică tonul:

— *Îţi ordonă semnul sacru al Crucii şi virtutea tuturor misterelor credinţei creştine*!

— Calm... Câteva secunde şi terminăm.

— *Îţi ordonă puternica Maică a Domnului, Fecioara Maria, care a zdrobit capul tău prea orgolios*!

— Ţineţi-o! Nu trebuie să mai mişte niciun milimetru!

Pe ecran, acul se îndreaptă spre fetusul din stânga — cel mai bine dezvoltat. Bătăile cardiace ale gemenilor se accelerează: bum-bum-bum-bum.

— Ţineţi-o, pentru numele lui Dumnezeu!

Infirmierele prind braţele pacientei şi se apasă cu forţă pe umerii ei, ajutate de cel de-al treilea bărbat. Medicul, cu fruntea asudată, continuă puncţia — este aproape acum de toracele fătului.

O chestiune de milimetri...

— *Îţi ordonă ea, credinţa Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel...*

Vârful va atinge corpul. Chiar în clipa aceea fătul întoarce capul şi se uită drept la medic, cu ochii lui enormi. Pumnii lui lovesc în toate direcţiile peretele uterului.

— ÎŢI ORDONĂ SÂNGELE MARTIRILOR! *ZMILUJ SIE ZA NAMI*!

Francyzska se cabrează dintr-odată, surprinzându-l pe obstetrician. Acul trece prin peretele intrauterin care îi separă pe gemeni şi îl atinge pe cel de-al doilea geamăn, ghemuit, imobil, pradă sigură pentru otravă.

— LA NAIBA!

Trage seringa, dar este prea târziu. Injecţia a atins inima geamănului. Femeia se roagă în continuare, salivând, scuipând, sângerând. Şi-a împreunat mâinile peste pântec.

Pe ecran, geamănul supravieţuitor pare că zâmbeşte.

Răul a învins...

Kubiela se trezi tresărind. Pentru câteva secunde avu senzaţia că este complet pierdut. În cădere liberă într-un loc fără contur, fără nume. Apoi adrenalina îi redă luciditatea. Senzaţie contradictorie. Clarviziune şi confuzie amestecate.

— Asta nu s-a întâmplat aşa, şopti el.

Îşi smulse masca de pe ochi. Strălucirea proiectorului îl făcu să scoată un strigăt de durere. Din reflex îşi duse pumnii la ochi. Imposibil să deschidă ochii. Lumina prea albă...

Asta nu s-a întâmplat aşa. O ştia. Era medic. În primul rând, o pacientă atât de nervoasă ar fi primit din oficiu o anestezie generală. Apoi, antispasmodicele date înainte de operaţie ar fi cufundat uterul într-o letargie completă. Şi oricum, se anesteziază întotdeauna fătul înainte de reducţie. Este imposibil să-ţi imaginezi că s-a agitat ca în vis. Şi cu atât mai puţin că a întors capul spre ecran.

Încet, lăsă mâinile în jos şi înfruntă lumina. Strânse pleoapele şi printre ele observă conturul camerei, haloul

progresiv al proiectorului. Pe fondul acestei imagini violente, văzu camera pe trepied.

Atunci îşi aminti totul.

Coşmarul nu conta deloc. Ceea ce conta era ce făcuse în timpul somnului. Bănuiala unei vieţi duble. Voinţa sa de a se închide în încăperea asta. Camera de filmat pusă în funcţiune înainte de a adormi, cu scopul de a-l surprinde pe celălalt. *Un adevărat delir.*

În clipa aceea băgă de seamă că ploua în încăpere. Rapoartele medicale, ecografiile şi celelalte plicuri erau împrăştiate pe jos, ridicându-se la fiecare rafală, murdare de rumeguş şi de ipsos. *Imposibil.*

Baricadase ieşirile cu scânduri. Zăvorâse cutia Pandorei.

Întoarse capul. Prima fereastră din stânga lui era deschisă şi obloanele se izbeau în bătaia vântului. Pe jos, scândurile erau sparte, făcute bucăţi. Ca şi cum o fiară sălbatică — un lup turbat — ar fi smuls totul cu mâinile goale.

Lui Kubiela nu-i venea să creadă. Se ridică să verifice camera de filmat. Înţepeni la prima mişcare. Era acoperit cu sânge. Un sânge abia uscat era pe pliurile cămăşii sale. Ridică ţesătura. Se palpă. Nicio rană. Nici urmă de plagă.

Era sângele altuia.

***

Smulse camera de pe suport şi după câteva încercări o puse pe play, observând în trecere că nu avea sânge pe mâini. Amănuntul ăsta îl linişti oarecum. Căută în adâncul creierului o lumină, un indiciu, o amintire. Nimic.

Dădu pe repede înainte. Începutul era comic. Se culcase pe jos, cu gesturi mecanice şi accelerate, apoi adormise, dispărând sub pilota albă. Apoi, imobilitatea scenei dădu impresia unei opriri a imaginii. Dar nu. Din timp în timp, Kubiela tresărea, se răsucea, îşi schimba poziţia.

Dar nu se trezea.

Aruncă o privire spre cronometru. Trecuseră 94 de minute şi nimic nu se întâmplase. În minutul 102, foile, radiografiile intrară în câmpul vizual al camerei. *Vântul*. Cineva era în încăpere. Kubiela opri derularea rapidă şi dădu câteva secunde înapoi. Nu se vedea nimic, dar se auzeau, graţie sonorului, loviturile date în fereastră — apoi cum se sparge geamul — apoi scândurile — zgomot de lemn sfărâmat, aruncat în interiorul încăperii.

Totul se întâmpla *în afara câmpului vizual*. Din reflex, mişcă puţin camera ca şi cum ar fi putut schimba cadrul.

În clipa aceea apăru o mână înmănuşată.

Apoi nimic.

Imagine neagră.

Intrusul oprise camera în minutul 105. Kubiela apăsă din nou pe derulare rapidă în caz că mâna misterioasă ar fi pus din nou în funcţiune înregistrarea. Nu. Ridică ochii şi fu aproape surprins să nu descopere propriul corp în faţa lui pe locul unde dormise.

Cine fusese în cameră?

Cine cunoştea această ascunzătoare?

Stinse proiectorul şi aprinse becul, nu atât de puternic. Închise fereastra. Membrele îl ascultau cu dificultate. Era plin de vânătăi. Toate acestea erau terifiante şi în acelaşi timp liniştitoare. Dacă exista un alt om, poate că nu era el ucigaşul. Poate că mai exista o explicaţie...

Kubiela era atât de adâncit în gândurile sale, că reacţionă cu întârziere când o sonerie se auzi în încăpere. Oprise telefonul şi melodia îi era necunoscută.

Lăsă camera şi porni în căutarea aparatului, răscolind printre bonuri, fotografii şi imagini pline de rumeguş umed.

În cele din urmă văzu un telefon mobil aşezat pe jos, aproape de saltea.

— Alo?

— Ascultă-mă cu atenţie.
— Cine sunteţi?
— Ascultă, îţi spun. Priveşte pe fereastră.

Kubiela se aplecă spre pervazul spart. Vântul nopţii era puternic. Ploaia îl lovea în faţă, orbindu-l. Un amănunt anormal: căldura. Aerul de afară era umed. Nu se vedea nimic.

— Este un A5 staţionat în faţa porţii.

Kubiela distinse o caroserie neagră. Un bloc strălucitor sub ploaie. Renunţă să mai pună vreo întrebare. Poate că încă visa?

— Cheile sunt în contact. Demarezi şi vii la mine.
— Unde?
— În La Rochelle.

Kubiela nu putea răspunde. Muşchii gâtului îi erau blocaţi. Neuronii lui formau un caleidoscop luminescent. Forme, arabescuri de sticlă colorată, dar nimic coerent. Niciun singur gând inteligibil.

În sfârşit, reuşi să articuleze:

— De ce aş face-o?
— Pentru ea.

Brusc gemete. Strigăte sugrumate. O gură plesnită. *Sângele de pe cămaşa lui.*

— Cine e?
— Eu o numesc Euridice. Dar tu o cunoşti sub numele de Anaïs. Anaïs Chatelet.

Zgomote de frâne furioase îi urlară în minte. Zgomote de elicoptere, de puşti de asalt, sunetele seci ale morţii.

— Minţi, spuse el trecând la tutuială. Anaïs este la închisoare.
— Nu eşti la curent cu noutăţile, tinere.

Tinere. Cunoştea vocea asta lentă şi gravă. Nu putea să-şi amintească unde o auzise.

— Ce i-ai făcut?
— Nimic. Deocamdată.

— Dă-mi-o la telefon. Vreau să-i vorbesc.

Un râs scurt. Un tors de pisică.

— Ea nu poate să-ți vorbească. O ard buzele.

— Ticălosule! Ce...

— Ia-o spre La Rochelle. Te mai sun.

— Cine ești, pentru numele lui Dumnezeu?

Din nou un râs dulceag:

— Sunt cel care te-a creat.

***

Pe A10, nu îi trebui prea mult să observe că se întâmpla ceva în atmosferă. Rafalele izbeau mașina cu violență. Pe marginea drumului arborii se încovoiau, cuprinși parcă de crampe violente. O căldură inexplicabilă se ridica în mașină.

Ce se întâmpla? Era complet singur pe șosea.

Aprinse radioul.

Primele cuvinte pe care le auzi fură:

— Din cauza furtunii Xynthia, departamentele Charente-Maritime, Vendée, Deux-Sèvres și Vienne sunt în alertă de cod roșu. Riscurile sunt reale. Se prevăd inundații, întreruperi ale curentului electric, pagube materiale. Viteza vântului e de peste 150 de kilometri pe oră și...

Kubiela strânse mai bine volanul. Nu mai lipsea decât asta. Forțele naturii să se amestece. Nimic de mirare, de fapt. De la început, această poveste se scria sub semnul zeilor. *Eu sunt cel care te-a creat.*

Kubiela întinse mâna și schimbă postul.

— O așteptam și iată-o. Din 23 februarie, Météo France ne vorbește despre o depresiune situată în inima Atlanticului, susceptibilă în a se transforma într-o furtună. Pe 25, satelitul Eumetsat a fotografiat evoluția acestei depresiuni care se tot mărește, de la arhipelagul portughez al Maderei la...

Ca replică, maşina lui nu înceta să sară literalmente de pe o parte pe alta, ridicată de convulsii, după care era lăsată din nou jos ca de o mână invizibilă. Kubiela mergea cu mai mult de 200 de kilometri pe oră. Se uită la luminile de pe bord. Maşina era o bijuterie a tehnologiei şi a ingineriei, dar nu făcea doi bani în faţa stihiilor naturii.

— Depresiunea a urcat din regiunile subsahariene până a devenit un ciclon extratropical, care s-a dezlănţuit pe 26 februarie asupra Insulelor Canare, producând primele pagube materiale. Acum Xynthia este pe continent. Căldura este un semnal. 25 de grade în plină iarnă pe Coasta bască: asta nu este o încălzire, este sfârşitul lumii!

Comentatorii parcă erau evangheliştii anunţând Apocalipsa. Doar că unele cuvinte şi imprecaţii nu le rosteau. Era într-un aşa hal de nervozitate, încât creierul lui răsucea frazele ca metalul încălzit la alb.

Încă 200 de kilometri şi simţea că intră drept în gura unui monstru. Trebuia oare să se oprească? Să se ascundă într-o cameră de hotel şi să aştepte o acalmie? *Imposibil*. Tonul Vocii nu lăsa loc de comentarii. Ca urmare, întrebările reveniră, tulburându-i sufletul. Cine era ucigaşul? Cum o luase pe Anaïs ca ostatic? Când ieşise din închisoare? Continuase ancheta şi pusese piciorul unde nu trebuia? Ce târg urma să-i propună asasinul? Şi mai ales: unde mai auzise vocea aceea?

Trecu de Tours şi se orientă după o benzinărie. Acoperişul tremura deasupra stâlpilor. Panourile fuseseră smulse. De-a lungul parcării, coniferele erau întinse la orizontală, ca nişte franjuri de spumă neagră şi furioasă. Doar pompele păreau solid înfipte în asfalt. Avea destul combustibil până la La Rochelle, dar voia să reia contactul cu lumea umană.

Greşise adresa. Nicio maşină parcată. Nicio siluetă în magazinul încă luminat. Prin geamurile care tremurau,

observă câteva persoane în ţinută roşie, fuste pentru femei, salopete pentru bărbaţi.

Îşi făceau grăbiţi bagajele.

— Sunteţi nebun să mai conduceţi? îl întrebă o femeie când intră.

— Furtuna m-a prins pe drum.

Femeia închise casa din spatele tejghelei.

— N-aţi auzit avertismentele la radio? Este cod roşu.

— Trebuie să merg mai departe. Merg la La Rochelle.

— La Rochelle? Vedeţi cum suflă aici? Vă imaginaţi ce e pe coastă? Pesemne că totul e sub apă acum...

Kubiela nu mai auzi sfârşitul frazei. Nu avea nevoie de o Casandră ca să se motiveze. Îşi reluă drumul în pielea eroului mitologic care nu poate scăpa de destinul său.

Pe la trei dimineaţa ajunse pe N11. Îi trebuiseră şase ore ca să străbată cei 450 de kilometri dintre Paris şi La Rochelle. Nu era rău. Doar ce se lăudase şi ploaia începu. Cu o lovitură aversa răsturnă peisajul, parcă pentru a-l şterge, pentru a-l anula. Rafalele de apă loveau geamurile, răpăiau pe capotă, ţâşnind din toate părţile, de sus, dar şi de jos.

Nu mai vedea panourile. Se gândi la GPS, dar nu îşi imagina că se putea opri să caute modul de folosire, să programeze... În jurul lui totul părea distrus, dislocat, lichefiat. Se gândea că e singur pe lume, când se intersectă cu alte faruri. Vederea lor îl linişti, dar nu pentru mult timp. Maşinile se loveau din spate, derapau pe margini, se răsuceau pe şosea. Oamenii pierduseră controlul realităţii.

Brusc, un panou LA ROCHELLE 20 KM îşi luă zborul ca o aripă de metal şi căzu pe capota lui. Kubiela se alese cu o fisură în parbriz. Crengi, pietre loveau caroseria. Dar avansa în continuare. Noaptea se transformase într-un vârtej de fragmente şi gunoaie.

În fine, ca prin miracol, apăru oraşul. Luminile pâlpâiau la intervale regulate. Casele tremurau din temelii.

Acoperişurile cedau. Uneori apăreau oameni agitaţi. Familii ce încercau să consolideze o antenă satelit, să protejeze geamurile unei maşini, să închidă obloanele... Curajoşi, dar demersul lor era inuntil: natura stăpânea tot.

Pe scaunul pasagerului sună telefonul. În vijelie abia îl auzise. Încercă de mai multe ori să răspundă.

— Alo?

— Unde eşti?

— În La Rochelle.

— Te aştept la baza de submarine La Pallice.

Vocea rezona acum ca într-o biserică. Se auzea în spatele ei un zgomot surd, pe un ritm obsedant. Respiraţia mării furioase.

— Ce este?

— Un buncăr aproape de intrarea în portul comercial. N-ai cum să nu-l vezi.

— Nu cunosc oraşul!

— Descurcă-te. Ţine-o pe lângă zidul de est al clădirii. Ultima poartă va fi deschisă spre nord. Te aştept.

***

Merse tot înainte spre Portul Vechi. Primul lucru pe care îl văzu clar fu un panou electronic care clipea: „AVERTIZARE DE FURTUNĂ LA ORA 22. ÎNTOARCEŢI-VĂ ACASĂ". O luă pe un bulevard, apoi de-a lungul unui bazin care era pesemne portul de agrement. Coca vaporaşelor se lovea una de alta. Pânzele se înfăşurau pe metal. Mai departe, valuri de mai mulţi metri se spărgeau de ţărm.

Kubiela nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Vântul, marea şi noaptea îşi disputau oraşul cu lovituri puternice şi muşcături. Şuvoaiele de apă înghiţeau malurile, şoseaua, trotuarele. Cum să găsească baza de submarine? Prin deducţie, îşi spuse să o ia pe lângă bazine. Va găsi poate un panou, un indicator.

În clipa aceea, între două ştergătoare, văzu minunea: trei siluete care mergeau contra vântului cu apa până la genunchi.

Viziunea dispăru. Poate că delirase... În acelaşi moment, maşina derapă şi se lovi de trotuar. Şocul îi dădu un imbold. Cu umărul, deschise portiera şi fu imediat aspirat de un vârtej fierbinte. Uitase căldura şi de aceea fu şi mai terifiant. Lumea era în supraîncălzire. Nucleul central al planetei urma să explodeze.

Nu visase. Trei civili se îndepărtau cu mâinile în buzunare, încovoiaţi sub rafale. Merse spre ei, avansând aproape la orizontală. Rafalele de ploaie oscilau tot atât de puternic ca pânzele unei corăbii. Cablurile electrice săreau precum corzile de la chitară. Sub paşii lui, pământul aluneca, se înfunda, se dizolva: era dat înapoi mării.

— Hei! Vă rog!

Nu erau decât la vreo douăzeci de metri, dar nu îl auziră. Acceleră pasul de echilibrist. Doi bărbaţi cu mâinile în buzunare. O femeie care se lupta să nu-şi piardă poşeta. Cu capul băgat în glugă.

— Vă rog!

Kubiela îl prinse pe unul din bărbaţi de umăr. Tipul nu păru surprins — se aştepta să îl lovească vreo rafală sau vreo creangă.

— Caut baza submarină La Pallice.

— Sunteţi nebun. Este în portul comercial. Totul e probabil sub apă acolo.

— E departe?

— Sunteţi cu spatele la el. Cel puţin trei kilometri.

— Sunt cu maşina.

— Cu maşina?

— Spuneţi-mi pe unde să o iau.

— O luaţi pe Jean-Guitton. Tot înainte. La un moment dat va fi un panou „Port comercial". Urmaţi-l. Veţi ajunge pe La Pallice. Dar sincer, mă mir că aţi ajuns şi până aici.

Omul continua să vorbească, dar Kubiela se întorsese deja şi o luase clătinându-se spre maşină. Nu mai era acolo. Cu mâna streaşină la ochi o văzu la vreo cincizeci de metri printre altele într-o vălmăşeală ca-n filme. Cu apa până la jumătatea gambei, ajunse la portiera pasagerului — cealaltă era inaccesibilă —, o deschise şi se strecură înăuntru. Contact. Motorul nu era înecat. Cu câteva manevre în forţă reuşi să iasă din hăţişul de fiare.

Merse câteva minute pe o arteră mărginită de arbori şi de clădiri care îl adăposteau de vânt. Panoul apăru în cele din urmă: PORTUL COMERCIAL. O luă la dreapta. Dintr-odată peisajul se schimbă. Cisterne, clădiri industriale, căi ferate şi furtuna revenind în forţă. Derapa cu spatele, cu faţa, aluneca pe bălţile agitate. În momentul în care crezu că nu va mai avansa, două mormane de pământ se ridicară de o parte şi de alta a drumului. Un şantier gigantic îl protejă mai bine de un kilometru.

Ajunse în sfârşit la portul propriu-zis. Pavilionul de la intrare era închis. Nu se vedea nimic cu excepţia unei bariere roşu şi alb şi a unui panou care prevenea: INTERZIS PIETONILOR ŞI VEHICULELOR CE NU APARŢIN TRAFICULUI PORTUAR. În haosul nopţii, avertismentul părea derizoriu. Dar Vocea avusese dreptate, nu avea cum să rateze buncărul. La stânga se ridica o fortăreaţă, îndreptându-şi stâlpii de beton armat spre întuneric.

Bariera de ieşire era smulsă. Dădu înapoi şi intră pe contrasens. Macarale. Rezervoare. Imense aripi de eoliene, ancorate la sol. Ocoli obstacolele. Vântul se dezlănţuia aici, dar portul părea că poate să-i facă faţă. Aceste construcţii industriale emanau un sentiment de siguranţă.

Se opri la baza buncărului, aproape de calea ferată. În faţă se deschidea un bazin vast. Cargouri de 100 de metri lungime, cântărind mii de tone, se legănau ca nişte coji de nucă. Furia oceanului era contagioasă. Apele tăiate ale mării se ridicau în valuri de mai mulţi metri înălţime.

Ridică privirea şi măsură din priviri clădirea. Pereţii aveau peste douăzeci de metri înălţime şi desfăşurau spre bazin zece deschideri de lărgime egală.

Ea, Vocea, spusese: „O iei pe lângă zidul de est. Ultima poartă va fi deschisă spre nord". Puse în funcţiune în cele din urmă GPS-ul care îi indică, în loc de „bine ai venit", cele patru puncte cardinale. Se afla pe partea de sud a buncărului, bazinul se situa spre vest. Pe scurt, nu era bine. Dădu cu spatele, ocoli clădirea şi o luă pe lângă zidul de est, în direcţia nord.

Peretele orb se prelungea pe două sute de metri. La capătul meterezei, o poartă de metal negru. *Ultima poartă va fi deschisă*. Kubiela luă cele două pistoale, le puse la spate, apoi abandonă maşina. Merse spre perete. Cheiul era complet pustiu. Kubiela se apleca, biciuit de vânt şi de ploaie, dar se simţea puternic. Ora înfruntării venise.

O frază a Vocii îi reveni în minte:

— Eu o numesc Euridice. Dar tu o cunoşti sub numele de Anaïs.

Euridice. Cine să fie Orfeu? El sau ucigaşul? Ce a pregătit nebunul? Privi din nou clădirea care ar fi putut adăposti o armată şi vasele ei amfibie. Îi veni o idee: dacă el era Orfeu, atunci această fortăreaţă adăpostea infernul. Aproape că fu tentat să caute în furtună Cerberul, câinele monstruos care păzea intrarea în regatul umbrelor.

Hipnotizat, obsedat, ud leoarcă, împinse cu umărul peretele de fier negru.

Era deschisă.

Nu se intra prea greu în infern.

***

Primul lucru pe care îl văzu fu un lung tunel întunecat, deschis în depărtare spre furtună. Valurile intrau în el cu

forţă, după care se îmblânzeau pentru a fi reduse la bălţi înspumate. Kubiela înaintă. Locul evoca o cavernă imensă şi rectilinie. Un fel de sedimentare geologică. Simţea aici vidul, rezonanţa interioară pe care o ai când pătrunzi într-o catedrală. Era apă peste tot. În textura betonului. În clipocitul care se auzea deasupra lui. În bălţile care luceau pe jos. La intervale regulate se auzeau tunetele care urcau prin tunel, se rostogoleau până la el, apoi plecau, parcă cu regret. Avea impresia că se află în gâtul unui monstru, a cărui salivă era marea.

Nicio lumină, niciun semn. Ochii, încă orbiţi de ploaie, nu distingeau nimic. Îşi dădu seama că lăsase în maşină telefonul mobil. O tâmpenie. Ucigaşul îl va suna fără îndoială pentru a-l găsi undeva în măruntaiele astea...

Parcă pentru a răspunde, o sursă de lumină apăru în dreapta lui, la vreo cincizeci de metri distanţă sau mai mult — greu de evaluat neantul. Se auzi o mişcare. Miji ochii şi observă o flacără concentrată de un portocaliu intens, albăstruie pe margini. Flama unui arc de sudură care arunca lumini sporadice pe un impermeabil ud.

Un bărbat avansa spre el. Un pescar marin. Personajul prinse contur. Un bărbat masiv, cu o pelerină de ploaie, salopetă cu bretele, haină gonflabilă şi cizme. Faţa îi era acoperită de o glugă strânsă până la vizieră. Kubiela nu fusese niciodată tentat să şi-l imagineze pe asasinul din Olimp, dar la urma urmei, fantoma asta de plastic şi foc s-ar fi potrivit.

Ucigaşul era acum la câţiva metri. Într-o mână ţinea aparatul de sudură. Cu cealaltă târa o butelie de metal pe rotile — ea conţinea oxigenul care alimenta flacăra incandescentă.

Kubiela încercă să-i vadă faţa. Ceva din alura generală a ucigaşului, uşoara aplecare înainte, i se părea familiar.

— Bucuros să te văd din nou, spuse gazda, lăsându-şi jos gluga.

Jean-Pierre Toinin. Psihiatrul care veghease asupra naşterii sale tragice şi asupra nebuniei mamei sale. Omul care asistase la sacrificarea fratelui său. Bătrânul care îi cunoştea toată istoria. Şi care, fără îndoială, o şi scrisese. *Eu sunt cel care te-a creat.*

— Scuză-mă, dar trebuie să închid naibii poarta asta.

Kubiela se dădu înapoi şi lăsă baubaul să treacă. Simţi suflul fierbinte al arcului. Evaluă forţa bărbatului. În ciuda vârstei, ar fi putut să-i ducă pe umeri pe Minotaur sau pe Icar. Ar fi putut transporta un cap de taur sau să înfrunte un gigant ca Uranus.

Cu o mişcare bruscă, trase poarta apoi reglă flacăra, care deveni de culoarea unei portocale coapte. Zgomotul ascuţit se intensifică. Toinin se ocupa de zăvorul metalic de la nivelul clanţei. Kubiela nu mai respira. Orice şansă de evadare era pe cale să dispară literalmente sub ochii lui. De o parte, o uşă sudată. De cealaltă, furia oceanului.

— Ce... ce faci?

Îi vorbea ucigaşului. Credea că are halucinaţii.

— Blochez ieşirea asta.

— Din cauza apei?

— Pentru noi. Nu vom mai putea ieşi pe aici.

Fasciculul devenise alb, ca de gheaţă, dar o gheaţă care avea câteva sute de grade. Kubiela vedea cum metalul se transformă într-o panglică roşie, care se înnegrea imediat. Brusc ieşi din apatie.

Merse spre bătrânul care lucra în genunchi şi îl ridică de jos:

— Unde e ea?

Toinin întoarse aparatul de sudură şi strigă cu un aer fals panicat:

— O să te arzi, deşteptule!

Kubiela slăbi strânsoarea, dar repetă, mai tare:

— Unde e Anaïs?

Septuagenarul întinse flama spre o uşă laterală la stânga. Un acces spre hangare. Kubiela văzu sau crezu că vede o siluetă udă până la piele întinsă pe jos. Prizoniera semăna cu Anaïs, dar avea o cagulă pe cap.

Kubiela se repezi. Toinin îi bară drumul cu flacăra de sudură. Arsura îi trecu pe la înălţimea ochilor.

— Nu te apropia, şopti el. Nu încă...

— O să mă opreşti? urlă Kubiela, ducând mâna la spate.

— Dacă te apropii, va muri. Poţi să fii sigur.

Încremeni. Nu se îndoia de chestia asta. În materie de strategii nebuneşti, putea să-l creadă pe Toinin. Lăsă din mână patul CZ-ului.

— Vreau dovada că e Anaïs.

— Vino după mine.

Trăgând butelia pe roţi, bărbatul se îndreptă spre zona întunecată. Kubiela o luă pe urmele lui cu neîncredere. Reflexele flamei se oglindeau în bălţi. Auzea tunetele valurilor.

Asasinul se opri la câţiva metri de prizonieră. Lăsă căruciorul şi întinse mâna spre ea. Kubiela crezu că îi va scoate cagula. În loc de asta, el îi suflecă mânecile. Urmele de automutilare îi brăzdau carnea.

Într-o frântură revăzu scurta lor seară la Bordeax:

— *Sunteţi sigur că nu vreţi să deschidem sticla mea?*

Anaïs avea mâinile prinse cu un colier dinţat. Păru că se trezeşte. Se agită uşor. Fiecare dintre gesturile ei dovedea epuizarea, slăbiciunea — sau drogul.

— Ai drogat-o?

— Un simplu sedativ.

— E rănită?

— Nu.

Kubiela îşi descheie haina, arătându-şi cămaşa pătată cu sânge.

— Şi asta?

— Nu e sângele ei.

— Dar al cui?
— Ce mai contează? Nu sângele ne lipseşte.
— Sub cagulă, are căluş?
— Are buzele lipite. Un clei chimic foarte eficient.
— Ticălosule!
Se întinse spre el. Omul îi puse flacăra în faţă.
— Nu e mare scofală. Se va trata când veţi ieşi de aici.
— Deci vom ieşi?
— Totul depinde de tine.
Kubiela îşi trecu mâna peste frunte: broboanele de sudoare şi murdăria de pe pielea lui formau un amestec sărat.
— Ce vrei? capitulă el.
— Să mă asculţi. Asta pentru început.

***

— Am cunoscut-o pe mama ta într-un dispensar în 1970. Conduceam un serviciu de asistenţă, ceva la jumătatea drumului între asistenţă socială şi psihiatrie. Cu soţul ei, Francyzska fugise din Silezia. Nu aveau niciun ban. Andrzej lucra pe şantiere. Francyzska avea problemele ei mintale. S-a spus mai târziu că sarcina a înnebunit-o, dar nu e adevărat. Pot să spun că era deja bolnavă înainte de toată povestea asta...
— De ce suferea?
— Era în acelaşi timp bipolară, schizofrenică, depresivă... Şi toate astea se amestecau cu fanatismul religios.
— Ai tratat-o?
— Asta îmi era meseria. Dar în acelaşi timp mi-a servit pentru experienţele mele.
Îi îngheţă sângele.
— Ce experienţe?
— Eu sunt un produs pur al anilor 1970. Generaţia psihotropelor, a antipsihiatriei, a deschiderii azilelor... La vremea

aceea se credea că disciplina noastră avea ca unic viitor chimia. Urma să vindecăm totul cu medicamente! Paralel cu activitatea mea de psihiatru am încropit un laborator de cercetare. Nu mare lucru. Nu aveam mijloace. Dar totuşi, am descoperit o moleculă, aproape din greşeală. Străbunica lui DCR 97, pe care am reuşit să o sintetizez.

— A cui?

— A moleculei din protocolul Matrioşka.

— Ce trata pe atunci?

— Nimic. Favoriza doar alternanţa dispoziţiilor, a imboldurilor... Un fel de bipolaritate mai puternică.

— I-ai... i-ai injectat-o Francyzskăi?

— Nu ei. Feţilor ei.

Logica subterană a întregii poveşti. Gemenii ale căror temperamente erau atât de deosebite erau *deja* cobaii. Ei reprezentau schiţele experienţelor ce urmau să vină.

— Rezultatele erau extraordinare. Nici azi nu pot să explic aceste efecte. Molecula nu modificase patrimoniul genetic al embrionilor, ci comportamentul lor încă din viaţa intrauterină. Imboldurile negative erau totuşi localizate doar pe unul dintre copii. O fiinţă ostilă, agitată, agresivă care încerca să-şi ucidă fratele.

Kubiela era copleşit.

— Aş fi vrut să se nască amândoi copiii, dar era fizic imposibil. Ginecologii le ceruseră părinţilor să facă alegerea: să salveze dominantul sau dominatul. Francyzska bineînţeles că a ales veriga slabă. Pe tine. Credea că eşti un înger, un inocent. Prostii. Nu erai decât un element al experienţei mele.

O uşurare slabă: era totuşi geamănul alb.

— De aici încolo, dezvoltarea ta nu m-a mai interesat. Am stopat injecţiile. Am internat-o pe Francyzska într-un institut unde dădeam consultaţii. Anii au trecut. L-am revăzut pe Andrzej care mi-a explicat că sufereai de coşmaruri, de accese de agresivitate de neînţeles. Te-am consultat. Am descoperit

că geamănul negru continua să trăiască în tine. Ceea ce molecula mea separase, psihicul tău sintetizase. Într-un singur sine!

— M-ai tratat?

— De ce? Nu erai bolnav. Erai prelungirea cercetărilor mele. Din păcate, forţa ta de caracter era pe cale să te salveze. Reuşiseşi să menţii fantoma fratelui tău pe fundul inconştientului tău.

Kubiela încercă să vorbească din perspectiva nebunească a lui Toinin:

— De ce nu mi-ai injectat din nou molecula ta?

— Pentru că n-am putut, pur şi simplu. Andrzej se temea de mine. În ciuda ajutorului meu — eu am plătit casa din Pantin —, mă ţinea la distanţă. A insistat chiar să-mi dea banii pe casă înapoi! Apoi a reuşit să o transfere pe Francyzska la Ville-Évrard, în afara sferei mele de acţiune.

— Înţelesese ce ai făcut?

— Nu. Dar simţea că ceva nu se potrivea. Instinctul ţăranului. Între timp obţinuse naţionalitatea franceză. Se simţea mai puternic. N-am putut să fac nimic. Fără să mai adaug că Andrzej era un uriaş. O forţă fizică: ne vom întoarce la asta.

— Ce mi s-a întâmplat în continuare?

— N-am idee. Am abandonat cazul tău şi m-am concentrat pe alte treburi. Inspirându-mă din evoluţia ta, am căutat un produs care să poată produce o fisiune într-un creier adult, compartimentând mai multe personalităţi.

— Molecula lui Mêtis.

— Te grăbeşti. Am petrecut mai bine de zece ani muncind singur, fără mijloace, fără echipă. Nu avansam. A trebuit să aştept anii 1990 pentru ca Mêtis să se intereseze de lucrările mele.

— De ce?

— Simplu efect al modei. Mêtis explodase pe piaţa anxioliticelor, a antidepresivelor. Grupul se interesa de orice

moleculă care ar fi avut un efect inedit asupra creierului uman. Le-am vorbit de DCR 97. Nu se numea încă aşa. Nici nu exista încă în forma ei... definitivă.

— Ţi-au dat mijloace?

— Rezonabile. Dar am putut să finalizez experimentele. Să sintetizez un produs care provoca o reacţie în lanţ în spiritul omenesc.

— Produsul ăsta cum funcţionează, mai exact?

— Nu am nici cea mai mică idee. Nu pot să explic principiul lui activ. În schimb, am observat îndelung efectele sale. Totul se petrece ca într-o fisiune nucleară. Memoria explodează ca un nucleu atomic. Dar creierul uman are propria lui logică. Un fel de lege a gravităţii care face ca dorinţele, imboldurile, fragmentele de memorie să aibă tendinţa naturală de a se regrupa între ele pentru a reconstitui un nou sine.

Kubiela înţelese că, prin propriile cercetări asupra gemenilor şi a personalităţilor multiple, tocmai această lege a gravităţii era ceea ce căuta.

— Ai făcut teste clinice?

— Asta era problema. Lucrările mele aveau nevoie de material uman. Imposibil să experimentezi o astfel de moleculă pe şobolani sau maimuţe. Or, Mêtis este un grup puternic, dar nu gata să încerce orice pe oricine.

— Deci?

— Mi-a permis să deschid o clinică specializată. Am început să lucrez pe bolnavi mintal. Fiinţe a căror personalitate suferea deja de instabilitate. Între pereţii mei puteam să lucrez mai liber. Protocoalele erau secrete, în întregime finanţate de Mêtis.

— Ce interes aveau să testeze produsul acesta pe bolnavi? Să le accentueze patologia?

— Puterea de a agrava o boală conţine deja contrariul ei: cea de a vindeca. Dar nu eram încă acolo. Semănam, apoi recoltam doar note, constatări.

Vechi fantome ieşeau la suprafaţă. Experimentele umane din lagărele de concentrare. Manipulările mentale din azilurile sovietice. Toate lucrările interzise ale căror rezultate valorau aur pe piaţa cercetărilor militare.

— Rezultatele noastre erau haotice. Anumiţi pacienţi se cufundau în delir. Alţii vegetau. Alţii, dimpotrivă, îşi redobândeau o personalitate aparent solidă, dar care dispărea după un timp.

— Ca Patrick Bonfils?

— Începi să înţelegi. Bonfils este unul dintre subiecţii mei cei mai vechi.

— Cum v-a venit ideea să lucraţi asupra persoanelor sănătoase mintal?

— Armata a vrut să aprofundeze cercetările mele. Mi s-a propus să pun la punct un program. Matrioşka. Având la dispoziţie un adevărat material uman. Fiinţe sănătoase mintal pe care puteam să le tratăm. Mi s-au dat şi mijloacele financiare şi tehnologice de a crea un microsistem care permitea livrarea de DCR 97 fără intervenţie exterioară. Graţie implantului pe care l-am pus la punct, era posibil să lăsăm liberi subiecţii trataţi şi să vedem cum se comportă. Programul era riscant. Chiar şi la militari nu exista unanimitate, dar anumiţi responsabili voiau să vadă unde puteam ajunge.

— Vorbeşti de Mêtis, de armată: cine sunt de fapt responsabilii protocolului?

— Habar n-am. Nimeni nu ştie. Nici chiar ei. Totul se petrece prin consilii, comitete, misiuni. Deciziile se sting, se evaporă. Nu vei putea niciodată să numeşti un vinovat.

Kubiela se făcu avocatul diavolului.

— De ce nu s-a testat molecula ta pe prizonieri, pe răufăcători, pe terorişti?

— Pentru că aceştia sunt cel mai bine protejaţi. Avocaţii, mass-media, complicii: toată lumea se ocupă de ucigaşii declaraţi. Este mai uşor să pui mâna şi să faci să dispară

amărâţi anonimi. Mêtis şi armata au pus la punct un sistem de selecţie, dar nu eu m-am ocupat de acest aspect al lucrurilor.

Sasha.com, Feliz, Medina, Leïla: Kubiela ştia mult mai mult despre acest aspect al lucrurilor chiar şi decât Toinin.

— Primeam „voluntari". Îi tratam. Le puneam şi condiţii. Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să refuze să se supună unei scanări sau unei radiografii — pe care implantul ar fi fost imediat vizibil. După aceea, îi eliberam şi observam ce se întâmplă.

Cunoştea urmarea, sau aproape o cunoştea. În jurul lor pereţii se cutremurau din temelii. După bufnituri se ghicea că unele valuri de afară se ridicau până la acoperişul buncărului, la douăzeci de metri înălţime.

— Astăzi unde se află experimentul?

— S-a închis. Matrioşka nu mai există.

— De ce?

Bătrânul clătină din cap dezaprobator.

— Rezultatele mele nu au convins. Subiecţii sufereau crize sporadice. Îşi schimbau personalitatea, dar fără coerenţă. Mai mulţi dintre ei au scăpat chiar de sub controlul nostru. Armata şi Mêtis au concluzionat că lucrările mele nu vor avea niciodată aplicaţii concrete. Nici militare, nici comerciale.

— Presupun că nu eşti de acord.

Îşi agită degetele în penumbra luminată de aparatul de sudură.

— Mi se fâlfâie de deciziile lor. Sunt un demiurg. Mă joc cu destinele oamenilor.

Kubiela îşi observă interlocutorul. Trăsături magnifice, riduri nenumărate, un cap orgolios. O faţă pe care anii săpaseră până nu mai rămăsese decât strictul necesar — oasele şi muşchii descărnaţi. Un psihopat pur, care se situa deasupra legilor, deasupra oamenilor.

— Aţi eliminat toţi subiecţii?

— Nu pe toţi. Tu încă eşti aici.
— De ce?
— Pentru că te protejez.
— Cum?
— Ucigând oameni.

Kubiela nu mai înţelegea. Vuietul mării se auzea prin pereţii refugiului. Talazurile răsunau în sală, după care se repercutau în fiecare hangar.

— Explică-mi.

— La sfârşitul lui 2008, mi s-a vorbit de un psihiatru care îşi băga nasul peste tot. Nu am fost uimit. Anumiţi pacienţi scăpaseră de sub supravegherea noastră. Că ajunseseră în spitale psihiatrice era în virtutea lucrurilor.

— M-ai recunoscut?

— Mi s-a dat un dosar de anchetă. Voiau să ştie dacă am auzit de tine în calitate de psihiatru. Şi ce să vezi! Geamănul Kubiela! Eram siderat să te regăsesc după treizeci de ani. Am înţeles atunci că destinele noastre erau legate. Fatumul grec.

— Voiau deja să mă elimine?

— Nu ştiu. Am propus ca tu să fii un nou subiect de experiment. Au refuzat: prea riscant. Am argumentat: aveam dosarul tău medical de odinioară. Am descris geneza naşterii tale, dualitatea originilor tale, complexitatea psihicului tău. Am demonstrat că aveai profilul ideal. Erai deja doi, în adâncul adâncului tău!

Kubiela ridică încet capul şi preluă conducerea:

— Am fost în cele din urmă supus tratamentului şi mi-am multiplicat identităţile. Nono. Narcis. Janusz... Problema e că de fiecare dată am relulat ancheta lui Kubiela, căutând să aflu de unde venea acest sindrom şi care era identitatea mea adevărată.

— Tu ai devenit şi mai periculos! Mai mult, între timp comitetul hotărâse oprirea programului. Din primăvara lui

2009 au început să şteargă orice urmă a Matrioşkăi. Atunci am avut o idee pentru a te salva de la masacru.

— O crimă?

— Un act criminal, da, în care ai fi fost implicat şi care ar fi dus la arestarea ta. Atunci ai fi fost de neatins. Agitând un pic presa, găsindu-ţi un avocat şi un expert psihiatric, te-aş fi pus la adăpost de lista lor neagră.

Kubiela începu să înţeleagă logica delirantă a psihiatrului.

— Şi de aceea l-ai ucis pe Uranus?

— Trebuia să fie o crimă nebunească. M-am inspirat din mitologia greacă. A fost întotdeauna pasiunea mea. Fiinţele umane nu încetează să traverseze miturile ca pe nişte săli mari care le protejează şi le definesc destinele. Un pic ca aceste hangare pentru submarine: spaţii care ne limitează fără ca măcar să le vedem pereţii.

Teren de anchetă criminalistică pură. Voia precizări.

— Am văzut crima. Am pictat-o şi repictat-o pe pânzele mele. Cum am putut fi martor la măcelul ăla?

— Ţi-am dat întâlnire. Nu te-am pierdut deloc din ochi. Ţi-am injectat un anestezic. L-am ucis pe boschetar şi am chemat poliţia. Nimic nu s-a petrecut cum am plănuit. Ai adormit prea târziu şi ai văzut toată scena, iar tâmpiţii ăia nici nu s-au deplasat.

— Aş fi putut să scap, dar şocul crimei a provocat o nouă fugă psihică. M-am trezit la Cannes, apoi la Nisa, amintindu-mi doar crima.

— La Corto. Psihiatrul artiştilor. Clătină din cap cu un aer consternat. Să tratezi nebunia prin pictură...

După care îşi schimbă din nou expresia.

— De ce nu, la urma urmei? Şi el era un produs pur al anilor şaptezeci...

Kubiela îşi urmă monologul cu o voce neutră:

— Nu ştiu dacă am suferit din nou un traumatism, dar iarăşi mi-am pierdut memoria. M-am trezit boschetar la Marsilia şi am devenit Victor Janusz. În noiembrie 2009.

Toinin se învioră dintr-odată:

— Erai cel mai bun subiect al nostru! O fugă la fiecare două luni. Nu încetam să le repet. Molecula avea asupra ta un efect siderant. Îl împunse cu arătătorul. Erai pacientul perfect pentru studiul chimismului fisiunii.

Vocea i se stinse.

— Dar era prea târziu. Nici vorbă de cercetări, de program...

— Ucigaşii de pe urmele mele au plătit de data asta o bandă să mă elimine.

— Nu ştiu amănunte, dar trebuia să acţionez din nou pentru a te salva.

— Şi atunci l-ai ucis pe Icar.

— Pentru a rămâne în nota mitologică. Am făcut totul ca să fii arestat.

— Iar mi-ai dat întâlnire?

— Te-am regăsit la Marsilia. Ţi-am dat întâlnire în istmul Sortiou, promiţându-ţi informaţii capitale despre originea ta. Am sunat din nou poliţiştii. Fără nici cel mai mic rezultat. Şi pentru ăştia plătim impozite.

— Mi-am pierdut memoria din nou. Puţin mai târziu am devenit Mathias Freire.

— Dobândiseşi ceva experienţă în fuga psihică. Noul tău personaj era perfect. Ai reuşit să te angajezi la spitalul din Bordeaux, cu acte false. Oamenii însărcinaţi să te elimine au avut nevoie de mai mult de o lună să te găsească. Am fost informat despre noua ta identitate. Voiau să ştie dacă ai reluat ancheta, dacă ai interogat şi alţi psihiatri, genul ăsta de lucruri. Am dat câteva telefoane. Eram la sfârşitul lunii ianuarie. Erai complet înglobat de noul tău personaj. Cel mai apropiat, în sfârşit, de omul care eşti cu adevărat. Le-am explicat că nu prezentai niciun pericol, dar socotelile trebuiau încheiate.

— Ai hotărât să ucizi şi la Bordeaux.

— Am vrut să lucrez în stil mare. Minotaurul! De data asta am lăsat amprentele tale în fosa de întreţinere. Eram sigur că sticleţii vor face legătura cu amprentele lui Victor Janusz. Fuseseşi arestat la Marsilia. Acolo îşi vor aminti de asasinarea lui Icar. Ai fi fost arestat pentru seria de crime mitologice. Ai fi fost supus unui examen psihiatric. Cu memoria ta făcută zdrenţe, ai fi fost declarat iresponsabil.

— Nu ar fi existat şi alte mijloace să mă pui la adăpost? Să mă fi acuzat de un delict minor? Să mă fi internat ca bolnav mintal?

— Nu. Trebuia să fii închis într-o unitate pentru bolnavi dificili. Departe de mâna ucigaşilor. M-aş fi descurcat să fiu din nou aproape de tine ca să continui să te studiez. Nimeni nu ţi-ar fi crezut poveştile. Puţin câte puţin, afacerea ar fi fost uitată. Şi eu aş fi putut să-mi continui experienţele pe mintea ta.

Nebunia lui Toinin avea propria sa logică. Dar care era concluzia? Poate chiar momentul acesta. În afara spaţiului, în afara timpului, în fundul unui buncăr. Nu conta, tot ce voia erau răspunsuri pentru fiecare enigmă.

— Ai omorât victimele cu o supradoză de heroină. Unde ai găsit-o?

— Am fabricat-o. Heroina este un derivat al morfinei, care curge valuri la mine în clinică. Sunt treizeci de ani de când sintetizez molecule. Să rafinez heroină e o joacă de copii.

— Vorbeşte-mi de Patrick Bonfils. Ce căuta la gară în Bordeaux?

— O problemă colaterală. Bonfils a aparţinut primei generaţii de pacienţi. S-a stabilizat în personajul lui de pescar şi aproape nimeni nu se mai gândea la el. Dar se întreba care îi sunt originile. Voia să înţeleagă. Paşii l-au dus până la clinica mea din Vendée, unde fusese deja de mai multe ori. Am programat o intervenţie pentru a-i scoate implantul

după ce i-aş fi injectat o doză masivă de moleculă. Astfel i-aş fi salvat viaţa.

— Dar pierdea totul. Amintirile. Femeia lui. Meseria.

— Şi ce dacă? Cu câteva ore înainte de intervenţie a intrat în panică. A fugit, rănind câţiva infirmieri.

— Cu un anuar şi o cheie franceză.

— Urmarea e aproape comică. Bonfils s-a ascuns într-o camionetă — exact cea pe care o utilizam pentru sacrificările mele. Astfel l-am adus fără să ştiu la Bordeaux. M-a urmărit pe calea ferată. Ne-am încăierat pe fundul fosei. Am reuşit să-l rănesc. L-am abandonat într-o baracă de pe lângă linii.

Edificiul era aproape în picioare, dar mai lipsea piesa principală.

— De ce să te încăpăţânezi să-mi salvezi viaţa? Doar pentru că sunt cel mai bun cobai al tău?

— Dacă mă întrebi, înseamnă că n-ai înţeles esenţialul. De ce crezi tu că am ales miturile lui Uranus, Icar sau al Minotaurului?

— Nu am idee.

— De fiecare dată istoria unui fiu monstruos, rău sau distrugător...

Oceanul parcă mugea şi mai puternic. Valurile se ridicau şi mai înalte şi mai puternice. Buncărul urma să fie smuls din temelii. Din vârtejul acesta ţâşni brusc un adevăr stupefiant:

— Vrei să spui...

— Eşti fiul meu, François. Pe vremea când eram la dispensar eram un mare crai, crede-mă. Toate pacientele mi-au trecut prin pat! Uneori le provocam avorturi. Alteori făceam experienţe pe fetuşi. Le injectam moleculele mele şi vedeam ce iese. Nimeni nu te ajută mai bine decât o faci tu însuţi!

Kubiela nu-l mai auzea. Ultima păpuşă rusească i se fărâmase între degete. Mai făcu o tentativă să scape de acest ultim coşmar.

— De ce nu aş fi copilul lui Andrzej Kubiela?

— Uită-te în oglindă şi vei avea răspunsul. De aceea a şi rupt Andrzej legătura cu mine când aveai opt ani. Din cauza acestei asemănări. Cred că a înţeles, dar te-a crescut ca pe propriul lui fiu.

Acum, toată povestea lua o altă întorsătură. Jean-Pierre Toinin se credea zeu. Îl vedea pe fiul lui ca pe un semizeu, la fel ca Hercule sau ca Minos. Un fiu care îi scăpase în mod constant, care încercase să-i distrugă opera. El era Minotaurul lui Toinin, progenitura lui ascunsă şi monstruoasă. Era Icarul lui, care voia să zboare prea aproape de soare. Cronosul lui care căuta să-l ucidă, distrugându-i puterea...

Bătrânul se apropie şi îi luă capul în mâini:

— Aceste crime sunt omagii, fiule. De altfel, am imagini unice ale...

Se opri: Kubiela se retrăsese şi îi înfipsese CZ-ul în pliul impermeabilului.

Toinin zâmbi cu un aer indulgent:

— Dacă faci asta, ea va muri.

— Vom muri oricum.

— Nu.

— Nu?

Kubiela slăbi degetul de pe trăgaci.

— Nu am intenţia să te omor. Poţi supravieţui.

— Cu ce condiţie?

— Să respecţi regulile jocului.

***

— Pentru a scăpa de aici, nu există decât o ieşire. La celălalt capăt al bazei, pe faţada de sud. Pentru a ajunge acolo, trebuie să traversezi zece alveole pe care nemţii le-au construit la vremea aceea.

— Ce sunt?

— Hangare destinate submarinelor lor. Faimoasele U-boot.

Toinin trase spre el uşa decupată în marea poartă de fier. Imediat o pală de spumă îl lovi în faţă. Indiferent la stropi, o deschise şi mai tare. Kubiela văzu un bazin lung, mărginit de cheiuri, traversat pe deasupra de o pasarelă de beton vopsită în alb, la zece metri înălţime. Chiar deasupra ei structurile metalice îşi întretăiau axele pentru a susţine acoperişul.

— Veţi urma pasarela şi veţi merge tot înainte. Trece pe deasupra fiecărui hangar: cu un pic de noroc, veţi putea ajunge în celălalt capăt al buncărului.

— Veţi?

— Tu şi Anaïs. Singura problemă este marea. În noaptea asta valurile umplu aproape în întregime alveolele, dar, aşa cum vezi, există un parapet care vă va proteja.

— Ne laşi să plecăm?

— Cu o singură condiţie. Vei merge în faţă. Anaïs te va urma. Dacă te întorci, chiar şi doar o singură dată pentru a verifica dacă ea mai e acolo, Anaïs va muri.

Eu o numesc Euridice. Deci îi fusese atribuit rolul lui Orfeu. În câteva secunde, îşi aduse aminte de povestea cântăreţului din liră şi a femeii sale ucise de o muşcătură de viperă. Orfeu, înarmat doar cu puterile instrumentului său, traversase Styxul, îl fermecase pe Cerber şi reuşise să-l convingă pe Hades, stăpânul tenebrelor, să o elibereze pe Euridice. Zeul fusese de acord, dar cu o condiţie: în timpul călătoriei spre suprafaţă, Orfeu trebuia să meargă în faţa lui Euridice şi nu avea voie să se uite înapoi.

Urmarea se cunoaşte. În momentul ieşirii din regatul morţilor, Orfeu cedează şi aruncă o privire în urma lui. Euridice este acolo, dar e prea târziu. Eroul şi-a călcat jurământul. Iubita lui va dispărea pentru totdeauna în Infern.

— Şi tu? întrebă el.

— Dacă te ţii de cuvânt, voi dispărea.

— Afacerea se opreşte deci aici?

— Pentru mine, da. Tu îţi vei regla problemele cu lumea muritorilor.

Toinin se aplecă şi luă de pe jos un dosar subţire, învelit ermetic în plastic.

— Asigurarea ta pentru viitor. Extrase ale programului Matrioşka. Datele. Victimele. Produsele. Responsabilii.

— Poliţia va închide cazul.

— Sigur. Dar nu şi mass-media. Atenţie. Nu îl difuza. Ai doar grijă ca Mêtis să afle că îl ai. Că este undeva bine pus la păstrare.

— Şi crimele tale?

— Dosarul conţine şi mărturisirea mea.

— Nimeni nu o va crede.

— Am precizat anumite detalii pe care doar poliţia şi asasinul le cunosc. De asemenea şi documente care atestă unde şi cum mi-am procurat materialele pentru fiecare punere în scenă. Am şi indicat locul secret unde mi-am ascuns dagherotipurile.

— Ce ţi-ai ascuns?

— Anaïs îţi va explica. Dacă va supravieţui, adică dacă tu vei respecta regulile.

Kubiela clătină din cap.

— De la începutul acestei poveşti, am fost urmărit de doi oameni cu scopul de a mă ucide. În cele din urmă, eu am fost cel care i-a omorât. Deci vor veni alţii.

— Lucrurile se vor calma. Crede-mă.

— Nu vrei să mă mai protejezi? Să mă arunci în puşcărie sau să mă internezi?

— Ai supravieţuit până aici. Eşti făcut să supravieţuieşti, cu sau fără mine.

Kubiela luă dosarul: poate că era într-adevăr posibil să ducă o viaţă normală. Încă un amănunt. Fundamental.

— Şi boala mea?

— Ţi-ai extras implantul. Nu mai eşti sub influenţa moleculei. Nu mai există niciun motiv să mai faci o fugă psihică. Dar nu pot să o jur. Eşti o experienţă în exerciţiu. Salvează-ţi pielea, François. Şi pe cea a lui Euridice. Este singura ta sarcină pentru moment.

Toinin se îndreptă spre Anaïs. Kubiela înţelese că nu minţea. Îi va elibera cu-adevărat. Un zeu din Olimp care acordă o şansă la doi muritori.

— Am fi putut începe cu acest dosar, nu? strigă el peste zgomotul valurilor. Nevinovaţii ar fi scăpat cu viaţă!

— Nu uita gustul zeilor pentru joacă. Şi pentru sânge.

Toinin îi scoase cagula lui Anaïs. Buzele îi erau ca arse cu fierul roşu. Cleiul umflase carnea şi iritase conturul buzelor. Anaïs semăna cu un clovn desfigurat. Corpul îi era moale — nu era leşinată, ci într-o stare de somnolenţă.

— Nu va putea niciodată să traverseze baza în starea asta.

Omul scoase o seringă de plastic. Cu dinţii rupse ambalajul şi înfipse acul într-un flacon minuscul. În secunda următoare, pulveriză câteva picături spre plafon.

— O voi trezi.

— Şi legăturile?

— Le păstrează. Fără comentarii.

— Cum pot fi sigur că va fi în spatele meu?

Toinin luă braţul lui Anaïs şi înfipse acul.

— Singurul lucru pe care ţi-l cer: încrederea ta. Este cheia pentru a ieşi de aici.

Kubiela îşi spuse că dementul avea propria lui coerenţă. Ca şi la crime, urmase mitul la literă. Va acţiona precum Hades, care o eliberase pe Euridice. Iar el, în schimb, trebuia să evite greşeala lui Orfeu.

Mai ales să nu se uite înapoi.

Bătrânul apăsă încet pistonul, apoi scoase acul. Merse spre Kubiela şi îi arătă uşa întredeschisă care primea în continuare salvele înspumate.

— Urcă scările. Ține-ți răsuflarea la fiecare val. La capătul alveolelor este libertatea.

Se mai uită o dată la bătrânul nebun. Trăsăturile lui bronzate, brăzdate de riduri. Avea impresia că se uită la sine într-o oglindă pătată, ancestrală. În spatele lui, Anaïs părea că se trezește.

— Dă-i drumul și mergi, șopti Toinin. În câteva secunde ea te va urma.

— Adevărat?

Ucigașul îi făcu semn cu ochiul:

— Răspunsul te așteaptă la ieșirea din buncăr.

***

De mult timp, alveolele erau locuri moarte care nu mai găzduiau submarine. Dar în noaptea aceasta, valurile furioase reanimaseră cavernele uitate. Imobil pe pasarelă, ascuns în spatele unui perete, Kubiela observa părțile ce se luptau. Fiecare val pătrundea în hangar, umplea cu apă și cel mai mic milimetru de beton, apoi se retrăgea cu furie, lovindu-se de pereți, înspumând cheiul... Oceanul acorda apoi un răgaz de câteva secunde înainte de a se întoarce cu o furie de două ori mai mare.

Trebuia să profite de această respirație pentru a traversa cei douăzeci de metri care treceau pe deasupra alveolei. Fără să zăbovească: valurile erau atât de puternice, că puteau foarte bine să-l smulgă de pe locul lui și să-l răstoarne peste parapet.

Așteptă o nouă retragere pentru a alerga în direcția peretelui următor. Un calcul greșit. În mijlocul pasarelei, un bloc de spumă îl surprinse. Se trezi doborât la pământ. Valul îl redusese la câteva reflexe. Să închidă ochii. Să-și țină respirația. Să se arcuiască pe propria greutate pentru a fi mai puternic decât curentul.

Aşteptă ca apa să se scurgă din jurul lui şi se ridică. Se grăbi, clătinându-se spre peretele următor. Era ud din cap până în picioare. Îşi vârâse dosarul în pantaloni. Nu ştia dacă mai avea pistoalele la spate. Nu mai conta. Ajunse la adăpost şi se ascunse în spatele blocului de doi metri grosime care îl separa de hangarul următor. Vuietul bazinului făcea să tremure pereţii. Avea impresia că era urmărit chiar de oceanul însuşi. Anaïs mai era în spatele lui? Nici vorbă să poată să-i audă paşii în acest tumult. Nici vorbă să se uite înapoi...

Un val se năpusti în faţa lui în încăperea următoare. De îndată ce drumul fu liber, alergă spre peretele următor. Din nou planurile îi fură dejucate. Aproape de sosire, apa îl luă pe sus. Se agăţă de balustradă. Singurul contact tangibil era zidul cel mic.

Valul se retrase. Aerul îi luă locul. Era dincolo de balustradă. Suspendat în gol, nu îşi descleştă degetele. Cu un efort disperat, îşi balansă piciorul spre muchia parapetului şi îl încălecă. Prima victorie. Cu o tracţiune trecu piciorul pe partea cealaltă, apoi coapsele şi trunchiul. Căzu greu pe pasarelă, ameţit, ud, dârdâind. Mâinile parcă îi erau paralizate. Sarea îi tulbura vederea. Avea apă până la genunchi. Apă în urechi, apă în gură.

Nu mai era loc de niciun fel de calcul. Cu gesturi de robot, se îndreptă spre alveola următoare. Hainele ude cântăreau tone. Anaïs? Fu tentat să arunce o privire peste umăr, dar se abţinu. Fără îndoială: Toinin avea mijloace să-l urmărească — să ştie dacă a respectat târgul.

Al patrulea hangar. Trecu. Capul îi ardea. Ochii îi lăcrimau. Şi restul corpului îi tremura. Oare mai avea dosarul în pantaloni? Nu ştia la ce ţinea mai mult: la acel document sau la viaţă. În realitate era acelaşi lucru.

Al cincilea hangar. Îndoiala se întoarse. Anaïs îl urma oare? Panica urca în el. Toinin fugise, păstrând-o ostatică — iar el îi făcea jocul, îndepărtându-se fără să se uite înapoi. Va

verifica, își spuse, dar încremeni. Nu. Nu va face greșeala lui Orfeu...

Ajunse la al șaselea hangar, când un huruit se auzi pe acoperiș. Apa era deja acolo, umplând spațiul. Se înfipse cu spatele în perete. Valul îl căuta, insinuându-se și în cel mai mic cotlon, dar se ținu bine, agățat de beton. Imediat ce apa se trase înapoi, se năpusti pe urmele ei. Abia străbătuse cei douăzeci de metri suplimentari, când un nou torent îl lovi din spate. Anaïs ar fi trebuit să fie de cealaltă parte. *Sau dedesubt.* Rezistase șocului? Reușise să se țină de balustradă cu mâinile legate? O privire... doar o privire...

Valul îl împiedică să se întoarcă. Apele înspumate urcară, se răsuciră în jurul lui, trecându-i peste cap. Simți cum pierde dosarul, smuls de forța curentului. Întinse un braț, dar se răzgândi imediat. Avea nevoie de două mâini pentru a se ține. Când apa se retrase, înțelese că nu-i mai rămânea decât suflul și încă și asta era prea mult.

Se aruncă spre hangarul următor. Le pierduse firul. Al șaptelea? Al nouălea? Ajunsese la capătul bazei? Anaïs. Nu avea decât o șansă din trei să câștige. Fie era pe urmele lui, el nu se uita înapoi și ieșeau amândoi. Fie nu era în spatele lui și el pierduse deja. Fie ea era acolo și el făcea greșeala să arunce o privire. O scurtă privire...

Brusc își dădu seama de ce vedea în fața lui: un perete închis. Nu mai era alt hangar. Ajunsese la destinație. Coborî privirea spre chei și observă ușa întredeschisă la baza scării. Toinin nu mințise. Ieșirea era acolo, la câțiva metri sub picioarele lui. Nu trebuia decât să coboare și să scape.

Dar această ieșire urma să fie dantescă. Nu era posibil să n-o ajute pe Anaïs... Să nu străbată împreună ultimii metri... Se întoarse și o văzu pe tânăra femeie la celălalt capăt al pasarelei. Îi văzu ochii întunecați, pielea albă — își aminti de prima oară când o văzuse. Strigătul. Laptele. Alice în țara coșmarurilor...

Kubiela înţelese că eşuase. Exact ca în legendă. În clipa aceea, ucigaşul apăru în spatele lui Anaïs. Purta masca. Faţa strâmbată într-o parte, gura ca o despicătură circulară. Era înfăşurat într-o pelerină lungă, amintind de păstorii din Anatolia. Agita o armă barbară, bronz bătut sau silex ascuţit.

Se repezi, dar era prea târziu. Toinin coborî securea. Înainte să atingă capul lui Euridice, o masă oarbă se năpusti peste pasarelă. Oceanul îi luă pe călău şi pe victima lui cu o singură mişcare.

Kubiela nu avu decât o fracţiune de secundă ca să-şi spună: valul e de înălţimea unei case. Niciun om, niciun zeu nu ar putea rezista la aceşti mii de litri de apă furioasă... Fu măturat şi el la rândul lui. Se prăbuşi peste parapet cu capul în jos, spre neant.

***

Pe fundul clocotului, Anaïs îşi pierdu braţele şi picioarele fără cea mai mică durere. Plutea, se agita, se încorda, dar nu obţinea niciun rezultat. Se dizolva în val. Se cufunda în ea. Devenea fluidă, lungă, netedă...

Deodată văzu dagherotipurile. Cele pe care Toinin i le arătase înainte de a o adormi. Erau în acelaşi timp deschise şi închise la culoare. Dintre aceste contraste o priveau victimele. Minotaurul. Icar. Uranus... Feţele lor încremenite scânteiau în apă ca nişte alge luminescente. Eroi ai unei lumi de zei şi legende. Gândi sau crezu că gândeşte: „Sunt moartă". Apoi, o clipă mai târziu: „Visez".

Valul mătura imaginile. Anaïs se simţi ridicată, întoarsă, aruncată pe jos. Apoi răsucită pe dalele de beton într-un val de spumă. Încerca să înţeleagă. Marea o aspirase, o scosese din buncăr, apoi o aruncase câţiva metri mai sus pe o suprafaţă plană şi dură. *Acoperişul bazei.* Ieşise din capcană împinsă cu forţă.

Primul gând fu la Freire. Unde era? Îl urmărise pe pasarelă, prin violenţa valurilor. Se descurcase cum putuse mai bine. Freire nu se uitase înapoi. Îşi ţinuse cuvântul. Îi mulţumi în gând. Toinin era pe urmele ei, cu ochii pe Orfeul ei, geniu rău, însetat de sânge, gata de a duce la îndeplinire deznodământul aşteptat al mitului. În ultima secundă, Freire cedase. O privise. Avea încă în faţă stupoarea, jalea lui, atunci când îşi înţelesese eşecul...

Valul lovi la finalul cursei un perete de beton. Bulele se transformară în mii de stele sub calota craniului ei. Fără să ştie cum, se ridică în picioare. Îşi regăsise corpul, forţa, membrele. Apa care cu o secundă mai devreme era la fel de densă ca piatra se transformase într-o baltă la picioarele ei, ce se retrăgea micşorându-se în dâre de spumă.

Încercă să se orienteze. Era pe acoperişul bazei de submarine, înconjurată de ziduri mari de beton. Fără îndoială, un sistem de amortizare pentru a evita contactul direct cu bombele în perioada atacurilor aliaţilor. În mod ciudat, crescuseră arbori între blocurile acelea de beton. Locul arăta ca o închisoare năpădită de junglă.

O luă pe lângă pereţi, dând la o parte crengile, care îi zgâriau pielea. Unde era ucigaşul? Undeva în labirintul acesta. Avea încă mâinile legate cu coarda de nailon. Mergea ezitând, căutând să-şi păstreze echilibrul. În jurul gleznelor, apa era tot atât de tăioasă ca şnurul din jurul mâinilor. Trebuia să acţioneze repede. Să găsească ieşirea. Să găsească o scară. Să coboare pe chei. Deja, în depărtare, marea îşi lua avânt să lovească mai tare.

Printr-un colţ, descoperi o ieşire. O altă parte de acoperiş se deschidea ca o esplanadă, fisurată ca după cutremur. Privi mai departe spre stânga şi văzu bazinele, cargourile înghesuite, remorcherele cu lumini intermitente. Fără să stea pe gânduri, o luă în direcţie opusă. Să se depărteze de apă. Să regăsească parcarea şi antrepozitele.

Căzu într-o baltă. Se ridică. Nu mai avea decât vreo treizeci de metri până la margine, când o lovi valul, împingând-o înainte. Crezu că va fi azvârlită peste margine, dar la câţiva metri de hău, aceeaşi forţă o trase înapoi, aducând-o în punctul de plecare.

Anaïs rămase fără aer. Era o forţă cumplită, care se juca nemilos cu ea. Se replie şi reuşi să-şi încetinească alunecarea pe planşeu, până izbuti să scoată capul din apă. Aer liber. Buzele lipite o împiedicau să respire pe gură. Sufla din toată puterea pe nas. Apa sărată îi ardea sinusurile. Urechile îi vâjâiau. Trebuia să ajungă la margine şi să găsească o scară înainte ca valul să se întoarcă şi să o azvârle în aer. Jocul avea două tăişuri. Extremitatea acoperişului putea să-i ofere salvarea sau o moarte sigură.

Încercă să mărească pasul, fără să reuşească. În spatele ei, vuietul se înteţea, se ridica precum cortina unui teatru. Douăzeci de metri. Căuta, scrutând cu privirea, o scară, un sistem de coborâre. Zece metri. Zgomote pe urmele ei. Valul ajungea, se mărea, urma să o atingă... Era prea târziu să mai poată evita lovitura.

Dar primi un altfel de atac.

Ucigaşul ţâşni din dreapta ei. Faţa lui nu mai era decât un rictus haotic. Agita o secure de silex. Două morţi i se ofereau. De o parte, valul şi hăul. De cealaltă, ucigaşul şi arma lui. Se năpusti cu capul înainte spre Toinin. Lovit în burtă, acesta se îndoi. Se rostogoliră pe jos. Anaïs, mai rapidă, se ridică şi evaluă cele două ameninţări. Talazul care se apropia, asasinul din Olimp care se ridica...

Fu ca un semn. Un apel inconştient. Ceva îi şopti să privească spre stânga. Punctele de ancorare ale unei scări erau acolo, bine înfipte în platformă. Cele două mânere îi întindeau braţele. Fugi. Ucigaşul era după ea, cu securea ridicată.

Fu ultimul lucru pe care îl văzu. Valul îi înghiţi pe amândoi. Anaïs închise ochii. Mii de degete de spumă o strânseră

într-o singură priză. De talie, de tors, de cap. Lumea asurzită de apă. Zgomotul pietrelor. Să nu moară de mâna ucigaşului era deja o victorie. Dar nu mai era suficient de puternică pentru a mai repurta şi o a doua: să supravieţuiască.

Ultimul gând fu la imaginea unui monitor care veghea asupra semnelor vitale ale unui bolnav. Linia era verde, fluorescentă, disperat de liniară. În adâncul timpanelor, sunetul de alarmă al maşinii se auzea. Dar se îndepărta deja, acoperit de zgomotul negru al oceanului...

Lovitura din spatele ei o trezi. Într-o frântură de luciditate, înţelese că scara era acolo. Fără să ştie cum, se contorsionă, îşi agită braţele, se agăţă orbeşte de una dintre bare. În clipa următoare era suspendată în gol, agitându-se, udă leoarcă. Marea nu o voia. Se prinse cu picioarele. Era ameţită, dar se simţea în acelaşi timp nouă, curată, regenerată.

În ciuda degetelor amorţite, a picioarelor rănite, reuşi să coboare, respirând pe nas, cu nările arse de focul mării. Coborî, coborî şi mai mult. Era o cursă fără de sfârşit.

Se lăsă să cadă, când pământul înlocui scara. Nu-i venea să creadă. Era pe pământ sigur. Vedea calea ferată. Cisternele. Clădirile sumbre. I se tulbură privirea. Îşi pierdu echilibrul. Când genunchii îi atinseră asfaltul, îl văzu: monstrul avusese mai puţin noroc decât ea. Corpul lui dezarticulat se unise cu bitumul într-o îmbrăţişare strânsă care îi sugea sângele. Craniul de sub cagulă era zdrobit. Pânza parcă era un sac oribil cu creieri.

— Sunteţi bine, domnişoară?

Oameni cu pelerine de ploaie. Lanterne electrice. Voci acoperite de fâşâitul glugilor. Unul dintre bărbaţi observă colierul dinţat care îi lega mâinile. Îl arătă colegului său. Vru să le spună ceva, dar buzele îi erau disperat de închise.

Se gândi la eroul ei. Unde era? Reuşise să iasă? Făcuse marele salt? Oamenii o ajutară să se ridice. Trebuia să-i

prevină. Trebuia să-l caute pe Mathias Freire. Victor Janusz. Narcis. Arnaud Chaplain. François Kubiela...

De fapt, se gândea la el sub un alt nume. Voia să-l strige. Să se întoarcă pe urmele lui. Să-l salveze.

Nu înceta să repete:

— Orfeu... Orfeu... Orfeu...

Dar niciun sunet nu ieşea din gura lipită.

***

Ravagiile furtunii se reflectau în bălţi, în geamurile sparte, în bazinele abia potolite. Soarele era acolo, şi era şi mai rău. Lumina scotea la iveală fiecare detaliu al carnagiului. Apa scânteia peste tot, dar cu o strălucire tristă, disperată, funebră. Soarele blând era ca o febră, prevestind boala, convalescenţa, moartea.

Ieşi pe jumătate dintre copacii risipiţi şi preferă să nu se întrebe ce căuta în ascunzătoarea aceea. Fără îndoială, un adăpost de furtună. Încă un efort şi se ridică pe un trunchi, privind în jur. Pale eoliene imense erau culcate pe o parte. Excavatoare erau întinse la orizontală. Maşini pluteau şi se loveau între ele în parcarea inundată. Bucăţi de copaci pluteau ca nişte cadavre. O viziune dezolantă.

Puse mâna pe un cablu care atârna şi îl folosi ca pe o coardă de rapel pentru a se lăsa să alunece în lungul trunchiului. Căzu la pământ. Picioarele nu-l mai ascultau. Corpul îi devenise spongios. Se ridică greoi şi descoperi noi amănunte. Pietre, frânghii de amarare, fragmente de bărci se îngrămădeau pe pământ. Plăci de asfalt răsturnate. În bazinul de alături cargourile erau eşuate. O şalupă a vămii era înfiptă în bot, o alta era culcată pe o parte...

Se târî de-a lungul cheiului, evitând dalele răsturnate, fragmentele de pânze, lemnele, fiarele. Aşezaţi pe bornele de ancorare, marinarii îşi ţineau capetele în mâini. Jandarmii şi

pompierii evaluau pagubele în stare de şoc. Domnea aici o linişte amestecată cu frică. Natura vorbise. Nu mai era niciun răspuns.

Ameţit, se opri, se aplecă înainte cu mâinile pe genunchi. Nu era decât o epavă printre celelalte.

— E în regulă, domnule?

Ridică privirea, încercând să vadă de unde venea vocea. Doi pompieri — hanorace negre cu benzi fluorescente — se opriseră în faţa lui.

— Vă simţiţi bine?

Nu le răspunse, nefiind sigur de starea în care se afla.

— De unde veniţi? Unde locuiţi?

Deschise gura, apoi simţi o mână care îl prinde de braţ. Leşinase pentru o fracţiune de secundă, lovit de soare.

— Cum vă numiţi?

Îi privi, fără să le răspundă. Încerca să înţeleagă ce nu era în regulă cu el. Problema care făcea din el un adevărat naufragiat. Ieşit din furtună.

— Domnule, care este numele dumneavoastră?

Înţelese în sfârşit. Murmură, schiţând un zâmbet descumpănit:

— Habar n-am.

Născut la 15 iulie 1961, **Jean-Christophe Grangé** este jurnalist, reporter internațional, scriitor și scenarist.
În calitate de reporter, activitatea sa este impresionantă, printre publicațiile la care a colaborat numărându-se Paris Match, Sunday Times sau National Geographic.
După o activitate intensă în presa franceză și internațională, a devenit reporter independent, înființând propria agenție de presă L & G. Reportajele pe care le-a realizat constituie o însemnată sursă de inspirație pentru scrierile sale literare.
În 1991, respectiv 1992, a primit două distincții importante în lumea jurnalismului: Premiul Reuter și Premiul World Press.
Printre romanele lui Grangé se numără: Les Rivières pourpres, Le Vol des cigognes, L'Empire des loups, La Ligne noire, Le Serment des Limbes ș.a.
În dese rânduri, a colaborat la ecranizările romanelor sale.
Pasagerul este în curs de adaptare pentru televiziune, într-o serie de șase episoade, în regia lui Luc Besson.

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

CRIME

Mathias Freire suferă de o boală stranie: așa-numitele „fugi psihice“. Din cauza stresului, își pierde memoria. În clipa în care și-o recapătă, este un alt om. Fără știrea lui, primește un nou sine, un nou trecut, un nou destin...

Când își dă seama de situația în care se găsește, e psihiatru la Bordeaux. Pentru a afla cine este cu adevărat, nu are decât o singură soluție: să treacă, rând pe rând, prin toate identitățile sale precedente. Cerșetor la Marsilia, pictor nebun la Nisa, escroc la Paris... Mergând pe firul personalităților sale, va descoperi adevărul halucinant.

Tensionată și foarte bine documentată, această urmărire a identității oscilează între psihanaliză și speculație științifică într-un ritm infernal.

În construirea, cu o minuțiozitate ieșită din comun, a intrigii, Grangé face credibil tot ceea ce ia naștere din imaginația sa fără limite.

LE FIGARO LITTÉRAIRE

TREI

www.edituratrei.ro

